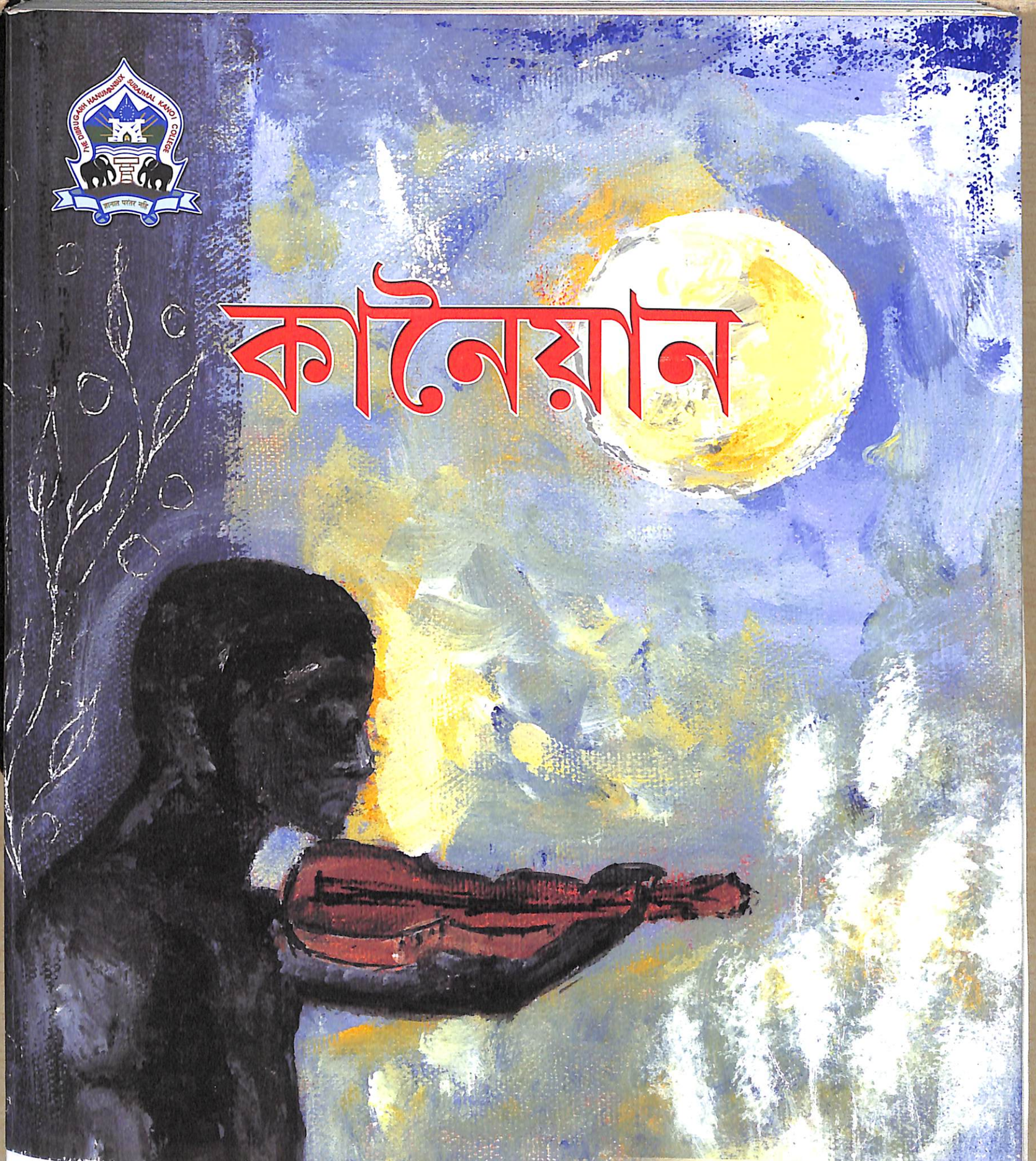
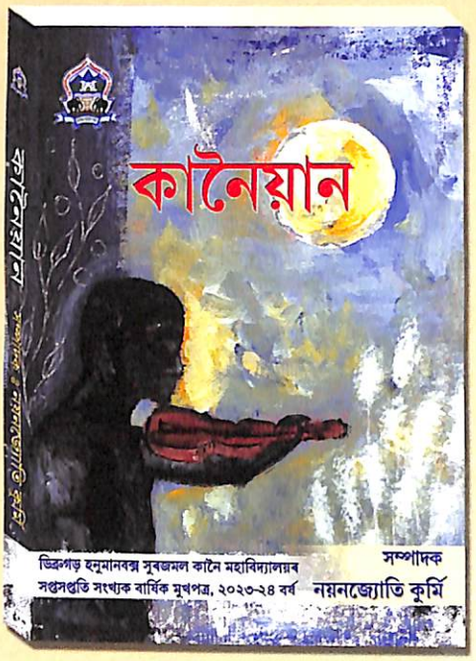
কানেয়ান

ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ
সপ্তসপ্ততি সংখ্যক বার্ষিক মুখপত্র, ২০২৩-২৪ বর্ষ

সম্পাদক
নয়নজ্যোতি কুর্মি

About the Cover Page

The moonlight bathes the college campus, casting long shadows that dance with the rhythm of student life. Within these shadows, we find the artist, their soul ignited by the muse, their brush a weapon against the mundane. We find the warrior, their spirit tempered by challenges, ever ready to face the unknown. And we find the leader, their vision guiding the way, inspiring others to reach for greatness. In this serene glow, amidst the hustle and bustle, we discover the true essence of our college – a harmonious blend of creativity, courage, and compassion. For it is in this quietude that we find the strength to rise above, to innovate, and to lead, illuminating the path towards a brighter future.

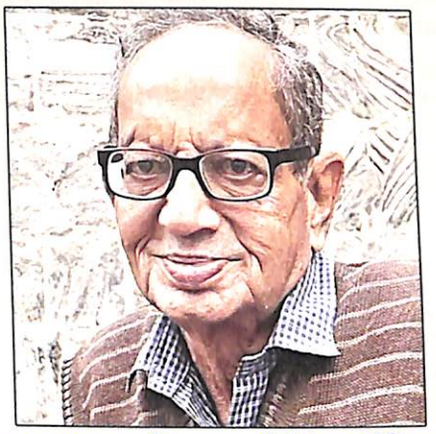
As the moon casts its ethereal glow, illuminating the soul with its tranquil radiance, let us embrace the warrior spirit within. Like the artist, we must channel our passion and toil relentlessly to translate our vision into reality. For in the quietude of the night, amidst the dust of everyday life, lies the spark of creativity and the strength to rise above every fall. Leadership, like the moon's gentle yet unwavering light, guides us towards our destiny, reminding us that even in the darkest of times, hope prevails.

दच्यते ।

ष्यते ॥

: ॥

ড° প্ৰণৱজ্যোতি ডেকা, বিশিষ্ট সাহিত্যিক
(১৯৩৯- ৬ এপ্ৰিল, ২০২৪)

ভূপেন উজীৰ, সংগীত পৰিচালক
(১৯৫৩- ৯ জানুৱাৰী, ২০২৪)

ৰূপালীম ঠাকুৰ, প্ৰাধ্যাপক অসমীয়া বিভাগ,
ডিঃ হঃ সুঃ কানৈ মহাবিদ্যালয়
(১৯৬৮-১১ মে', ২০২৪)

S.K. College, A.C.C.
Estd-1945
Dibrugarh, Assam

৭৭

সংখ্যা

কানৈয়ান

ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক আলোচনী

সম্পাদক

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি

২০২৩-২৪ বর্ষ

মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী ইতিহাসৰ ঐতিহ্যবাহক। নিজা বৈশিষ্ট্যৰে পৰিপূর্ণ তথা ছাত্র-ছাত্রীৰ পৰিকল্পনাৰে প্রস্তুত। নৱ-প্রজন্মৰ সৃষ্টিশীলতাৰ বাবে এক বৌদ্ধিক মঞ্চ। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লেখাৰ বাহিৰে প্রকাশিত সকলো লেখা ছাত্র-ছাত্রীৰ সৃষ্টি। য'ত প্রকাশ হৈছে নতুন চিন্তা, নৱজাগৰণৰ মনোভাৰ আৰু নিভাঁজ মানৱীয় অনুভূতি।

Kanoian

Dibrugarh Hanumanbox Surajmall Kanoi College Students' Union's annual magazine, edited by Nayanjyoti Kurmi. Printed at Mahabahu Offset Press, Near D.C. Office, Dibrugarh-03, 77th Issue, 2023-24.

স ম্পা দ না স মি তি

ড° শশীকান্ত শইকীয়া, মুখ্য উপদেষ্টা	Dr. Sashikanta Saikia, Chief Advisor
ড° প্রিয়দেৱ গোস্বামী, উপদেষ্টা	Dr. Priyadev Goswami, Advisor
ড° মৃদুল শর্মা, উপদেষ্টা	Dr. Mridul Sarmah, Advisor
ড° মন্মী বৰুৱা, তত্ত্বাৱধায়ক	Dr. Monmi Baruah, Prof. Inchage
শ্রীযুতা অদিতি কোঁৱৰ গগৈ, উপদেষ্টা	Mrs. Aditi Konwar Gogoi, Advisor
ড° সুনন্দা চাহু, উপদেষ্টা	Dr. Sunanda Sahu, Advisor
শ্রীযুত প্রতাপ সেনাপতি, উপদেষ্টা	Mr. Pratap Senapoti, Advisor
নয়নজ্যোতি কুৰ্মি, সম্পাদক	Nayanjyoti Kurmi, Editor

প্রকাশক ঃ ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৱজমল কানৈ মহাবিদালয়, ছাত্র একতা সভা ২০২৩-২৪ বর্ষ

বেটুপাত ঃ পংকজ দেৱনাথ

ডি.টি.পি. ঃ মমী ফুকন

মুদ্রণ ঃ মহাবাহু অফ্‌ছেট প্রেছ, চৌকিডিঙ্গি, ডিব্রুগড়-০৩।

দূৱভাষ ঃ ৯৪৩৫০ ৫১৫৪৭, ৯৭০৬১৬৩৬৪৮

(আলোচনীখনত ব্যৱহাৰ কৰা স্কেট্‌ছসমূহ ইণ্টাৰনেটৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হৈছে)

উছৰ্গা

কানৈয়ান উছৰ্গা কৰা হ'ল প্রতিজন সেউজীয়া মানুহৰ
পৃথিৱীক শান্তিৰ সুৱেৰে, কৰুণাৰ ফুলেৰে, সপোনৰ পোহৰেৰে
যুদ্ধৰ বিভীষিকাত প্রাণ হেৰুওৱা প্রত্যেক নিৰীহ নৰ-নাৰী, নিষ্পা
চিৰ-শান্তিৰ কামনাৰে তেওঁলোকৰ পৱিত্র আত্মাৰ ওচৰত কানৈয়া
নিজৰ সমগ্র জীৱন মানুহক উপহাৰ দিয়া, মানৱতাৰ বাবে নিৰন্তৰ
পোহৰ প্রয়াসীসকলৰ বাবে কানৈয়ান উছৰ্গা কৰি

—সমূহ কানৈয়ান

Kanoian

Dibrugarh Hanumanbox Surajmall Kanoi College Students' Union's annual magazine, edited by Nayanjyoti Kurmi. Printed at Mahabahu Offset Press, Near D.C. Office, Dibrugarh-03,
77th Issue, 2023-24.

স ম্পা দ না স মি তি

ড° শশীকান্ত শইকীয়া, মুখ্য উপদেষ্টা	Dr. Sashikanta Saikia, Chief Advisor
ড° প্রিয়দেৱ গোস্বামী, উপদেষ্টা	Dr. Priyadev Goswami, Advisor
ড° মৃদুল শর্মা, উপদেষ্টা	Dr. Mridul Sarmah, Advisor
ড° মন্মী বৰুৱা, তত্ত্বাৱধায়ক	Dr. Monmi Baruah, Prof. Inchage
শ্রীযুতা অদিতি কোঁৱৰ গগৈ, উপদেষ্টা	Mrs. Aditi Konwar Gogoi, Advisor
ড° সুনন্দা চাহু, উপদেষ্টা	Dr. Sunanda Sahu, Advisor
শ্রীযুত প্রতাপ সেনাপতি, উপদেষ্টা	Mr. Pratap Senapoti, Advisor
নয়নজ্যোতি কুর্মি, সম্পাদক	Nayanjyoti Kurmi, Editor

প্রকাশক ঃ ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদালয়, ছাত্র একতা সভা ২০২৩-২৪ বর্ষ
বেটুপাত ঃ পংকজ দেৱনাথ
ডি.টি.পি. ঃ মমী ফুকন
মুদ্রণ ঃ মহাবাহু অফ্‌ছেট প্রেছ, চৌকিডিঙ্গি, ডিব্রুগড়-০৩।
দূৰভাষ ঃ ৯৪৩৫০ ৫১৫৪৭, ৯৭০৬১৬৩৬৪৮

(আলোচনীখনত ব্যৱহাৰ কৰা স্কেট্‌ছসমূহ ইণ্টাৰনেটৰ পৰা সংগ্রহ কৰা হৈছে)

উছর্গা

কানৈয়ান উছর্গা কৰা হ'ল প্রতিজন সেউজীয়া মানুহৰ হাতত যিয়ে
পৃথিৱীক শান্তিৰ সুৱেৰে, কৰুণাৰ ফুলেৰে, সপোনৰ পোহৰেৰে সজাবলৈ যত্নৰত...
যুদ্ধৰ বিভীষিকাত প্রাণ হেৰুওৱা প্রত্যেক নিৰীহ নৰ-নাৰী, নিষ্পাপ দেৱশিশুৰ আত্মাৰ
চিৰ-শান্তিৰ কামনাৰে তেওঁলোকৰ পৱিত্র আত্মাৰ ওচৰত **কানৈয়ান** উছর্গা কৰা হ'ল...
নিজৰ সমগ্র জীৱন মানুহক উপহাৰ দিয়া, মানৱতাৰ বাবে নিৰন্তৰ নীৰৱ সাধনাত ব্রতী
পোহৰ প্রয়াসীসকলৰ বাবে কানৈয়ান উছর্গা কৰিলোঁ।

—সমূহ কানৈয়ান

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ উপলক্ষ্যে
ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত

আন্তঃমহাবিদ্যালয় আলোচনী প্রতিযোগিতা

প্রশংসা পত্র

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ত উদ্যোগত ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ লগত সংগতি ৰাখি আয়োজন কৰা

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আলোচনী প্রতিযোগিতাত শ্রেষ্ঠ সম্পাদকীয় প্রতিযোগিতাত শ্রেষ্ঠ বটা

প্রাপ্ত কানেয়ান ৰ

সম্পাদক লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা ক এই মানপত্র প্রদান কৰা হ'ল।

চৈয়দ ৰোহিত ৰহমান
সভাপতি

অর্চিতা গোস্বামী
আলোচনী সম্পাদক

হিমাংশু শংকৰ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪ বর্ষ

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ উপলক্ষ্যে
ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত

আন্তঃমহাবিদ্যালয় আলোচনী প্রতিযোগিতা

প্রশংসা পত্র

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২২-২৩ত উদ্যোগত ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ লগত সংগতি ৰাখি আয়োজন কৰা

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় আলোচনী প্রতিযোগিতাত শ্রেষ্ঠ স্থান প্রাপ্ত ডিব্রুগড় বনুমানবস্ত্র মুৱলগমল কানেয়ান মহাবিদ্যালয়

ক এই মানপত্র প্রদান কৰা হ'ল।

চৈয়দ ৰোহিত ৰহমান
সভাপতি

অর্চিতা গোস্বামী
আলোচনী সম্পাদক

হিমাংশু শংকৰ গগৈ
সাধাৰণ সম্পাদক

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ মহলা ছাত্ৰ একতা সভা ২০২৩-২৪ বর্ষ

অধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা...

ডঃ শশীকান্ত শইকীয়া

চাওঁতে চাওঁতে ডি.এইচ.এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ে চাৰিকুৰি বর্ষ অতিক্রম কৰিলে। এই চাৰিকুৰি বর্ষৰ উত্থান-পতনৰ, ঘাত-প্রতিঘাতৰ সাক্ষী হৈ আছে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ জন্মলগ্নৰে পৰা জড়িত হৈ অহা অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কর্মচাৰী আৰু শিক্ষার্থীসকল। ২০১৫ চনৰ ১৯ জুনত মহাবিদ্যালয়খনত অধ্যক্ষ হিচাপে যোগদান কৰি মহাবিদ্যালয়খনক পৃথিৱীৰ চুকে-কোণে জনপ্রিয় কৰি তোলাৰ বাবে অহৰহ প্রচেষ্টা চলোৱা হৈছিল। ইয়াৰ অংশ হিচাপে তেত্রিশখনৰো অধিক ৰেবনাৰৰ যোগেদি মহাবিদ্যালয়খনৰ কাম-কাজ প্রচাৰ চলোৱা হৈছিল। বোধকৰো ই এক মাইলৰ খুঁটি হৈ ৰ'ব। অন্যান্য দিশসমূহৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক, নৈতিক, আধ্যাত্মিক, প্রযুক্তি, আন্তঃগাঁথনি আদি দিশসমূহৰ ওপৰতো ভালদৰে গুৰুত্ব দিয়া হৈছিল। ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়খনে এই সময়ছোৱাৰ ভিতৰত দুবাৰকৈ শ্রেষ্ঠ স্নাতকৰ সন্মান লাভ কৰাৰ লগতে সুন্দৰ ফলাফল লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনক শৈক্ষিক দিশত পৰিৱর্তন আনিবলৈ সক্ষম হৈছিলো। মহাবিদ্যালয়খনত পুৱা ৬.০০ বজাৰ পৰা দৈনিক যোগ প্রশিক্ষণ প্রদান কৰা হয়। পুৱা ৪.৩০ বজাৰ পৰা মহাবিদ্যালয় চৌহদ গ্রীণ ক্লাৱৰ যোগেদি পৰিষ্কাৰ কৰি আমূল পৰিৱর্তন অনাৰ প্রয়াস চলাই থকা হৈছে। কেন্দ্রীয় চৰকাৰে মহাবিদ্যালয়খনক ধূমপান মুক্ত মহাবিদ্যালয়, স্বচ্ছ মহাবিদ্যালয় আদি ঘোষণা কৰাত নিশ্চিতভাৱে এক ইতিহাস সৃষ্টি হৈছে। বিভিন্ন সামাজিক, সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানেও মহাবিদ্যালয়খনক পৰিষ্কাৰ মহাবিদ্যালয় হিচাপে ঘোষণা কৰিছে। মহাবিদ্যালয়খনৰ আন্তঃগাঁথনি বোধকৰো এশ শতাংশই পৰিৱর্তন হৈছে। সকলো বিভাগ, শ্রেণীকোঠা, পৰীক্ষাগাৰৰ উন্নতি কৰা হ'ল। প্রযুক্তিৰ যোগেদি অনলাইন মাধ্যমে ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচন, শ্রেণী কোঠাত শিক্ষার্থীৰ উপস্থিতি, নগদবিহীন মহাবিদ্যালয় ৰূপে গঢ়ি তোলাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়খন আনতকৈ কিছু পৃথক ৰূপে পৰিচিত কৰাৰ প্রয়াস এতিয়াও চলাই থকা হৈছে। ৰুছাৰ যোগেদি নতুনকৈ ছাত্রী নিবাস নির্মাণ, পুৰণা ছাত্রী নিবাসৰ উন্নতি, বন্ধ হৈ থকা ছাত্রাৱাসৰ নতুনকৈ মেৰামটি কৰি মুকলি কৰা, বন্ধ হৈ থকা কেন্টিন মেৰামটি কৰি মুকলি, খেলপথাৰ নির্মাণ, ডে কেয়াৰ চেণ্টাৰ নতুনকৈ সংযোজন, ছটাকৈ স্নাতকোত্তৰ বিভাগ মুকলি, বি.চি.এ বিভাগ মুকলি, স্নাতক শাখাত সমাজশাস্ত্র, শিক্ষা, মনস্তত্ত্ব বিভাগ মুকলি, গ্রন্থাগাৰৰ ৰূপ সলনি কৰা হ'ল। অলাগতিয়াল কৈ পৰি থকা পুখুৰিটোত হাঁহ পালন, মৎস্য পালন আদিৰ ব্যৱস্থা কৰি ছাত্র-ছাত্রীসকলক বৃত্তিমুখী শিক্ষাৰ এটা ধৰণা দিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। তিনিটাকৈ কম্পিউটাৰ লেবৰেটৰী প্রতিষ্ঠা কৰা হয়। এটি অতিথিশালা নির্মাণ সম্পূর্ণ হৈছে। ইংৰাজী বিভাগৰ বাবে নতুনকৈ ভৱন নির্মাণ কৰা হ'ল। তিনিমহলীয়া বিজ্ঞান আৰু প্রযুক্তি ভৱন নির্মাণ, নতুনকৈ তিনিমহলীয়া গণিত বিভাগৰ ভৱন, বি.চি.এ বিভাগৰ ভৱন, নতুনকৈ পার্কিঙৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল, মুঠতে মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নয়নৰ দিশত পৰিৱর্তন আনিবলৈ যথেষ্ট চেষ্টা কৰা হৈছে। এটা প্রযুক্তিসম্পন্ন প্রেক্ষাগৃহ নির্মাণৰ বাবেও চৰকাৰৰ পৰা অনুমোদন পোৱা হৈছে। সেয়া নির্মাণৰ কাম সম্প্রতি চলি আছে। ছাত্র-ছাত্রীসকলক শৃংখলা, নিয়মানুৱর্তিতা কি, শিক্ষা দিবলৈ চেষ্টা কৰি থকা হৈছে। তিনিবাৰকৈ ছাত্র-ছাত্রীসকলে ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত অংশগ্রহণ কৰি শ্রেষ্ঠ শৃংখলাবদ্ধ মহাবিদ্যালয় সন্মান বুটলি আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। যুৱ মহোৎসৱত এবাৰকৈ শ্রেষ্ঠ পৰিষ্কাৰ মহাবিদ্যালয় সন্মান লাভ কৰিছে। ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ এনে পৰিশ্রমক এই চেগতে কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। ক্রীড়াৰ ক্ষেত্রত মহাবিদ্যালয়খনে ৰাষ্ট্রীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্রীয় পর্যায়ত অভূতপূর্ব সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। **'শিক্ষক প্রশিক্ষণ কেন্দ্র'** মুকলি কৰাটো বোধহয় মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে এক ইতিহাস। একেদৰে কেন্দ্রীয় চৰকাৰৰ পৰা **'আই টেপ'** পাঠ্যক্রম মুকলি কৰাটো আন এক সফলতা বুলিব পাৰি। মহাবিদ্যালয়খনে নাকৰ মূল্যায়নত **'এ গ্রেড'** লাভ কৰাতো আচলতে মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিয়ালটোৰ যথেষ্ট কষ্ট আৰু পৰিশ্রমৰ ফল। মহাবিদ্যালয়খনে এনে সফলতা লাভ কৰাৰ বাবে জড়িত হৈ থকা অধ্যাপক-অধ্যাপিকা-কর্মচাৰী-ছাত্র-ছাত্রীক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়খনত অনেক গ্রন্থ, আলোচনী, পত্রিকা প্রকাশ হোৱাতো শুভ লক্ষণ। মহাবিদ্যালয়খনৰ বার্ষিক আলোচনীখন মহাবিদ্যালয়খনৰ বাবে এখন দাপোণস্বৰূপ। এই আলোচনীখন 'কানৈয়ান' এই সংখ্যাৰ ছাত্র একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা সম্পাদক নয়নজ্যোতি কুর্মিয়ে সম্পাদনাৰ দায়িত্ব লৈছে। নিশ্চিতভাৱে আলোচনীখন সর্বাঙ্গসুন্দৰ হ'ব আৰু সকলোৰে আশা, আকাংক্ষা পূৰণ কৰিব। এই আশা কৰিলোঁ।

উপাধ্যক্ষৰ মেজৰ পৰা...

প্ৰাক স্বৰাজোত্তৰ কালতে প্ৰতিষ্ঠা লভা ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ কলেজ উজনি অসমৰ অন্যতম উচ্চশিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান। প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা মহাবিদ্যালয়খনে এই অঞ্চলৰ ৰাইজৰ আশা পূৰণ কৰি সমাজলৈ অলেখ বৰঙণি আগবঢ়াইছে। মহাবিদ্যালয়খনিত অধ্যয়ন কৰা শিক্ষাৰ্থী তথা ইয়াত শিক্ষাদানত বৰ্তি শিক্ষকসকলে জাতি তথা দেশলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিছে। সংগীত, কলা, বিজ্ঞান, সাহিত্য, ৰাজনীতি সকলো ক্ষেত্ৰতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাৰ্থীৰ অৱদান অতুলনীয়। দেশ মাতৃৰ সেৱাৰ বাবে উৰ্চগীত মহাবিদ্যালয়খনে ৮০ বছৰত ভৰি থৈছেহি। এই যাত্ৰা কালত সকলো দিশৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনি অতি সুন্দৰ ৰূপত উজ্জলি উঠিছে। একৈশটা বিভাগ, ছয়টা বিভাগত স্নাতকোত্তৰ, গৱেষণা তত্ত্বাৱধান কৰাৰ বাবে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্বীকৃতি আদি সাফল্য আমাৰ সকলোৰে বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। মহাবিদ্যালয়খনিৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই সাহিত্য-চৰ্চা তথা সময়ৰ খোজত চাপ ৰখাৰ প্ৰচেষ্টা স্বৰূপে **'কানৈয়ান'** প্ৰকাশ হৈ আহিছে। বৰ্তমানৰ আলোচনী সম্পাদকো এইবাৰ আলোচনীখনী সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ কৰাৰ দিহা কৰিছে। লিখিত তথ্যহে আমাৰ মাজত থাকি যাব আনবোৰ স্মৃতি কালৰ সোতঁত নাইকিয়া হৈ যায়। মই সম্পাদকক অভিনন্দন জনাইছো, যাতে সুন্দৰ এখন **'কানৈয়ান'** তেওঁ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসলৈ আগবঢ়াই যায়। কানৈ মহাবিদ্যালয় অধিক জিলিকি উঠক তাৰে কামনা কৰিলোঁ।

ড° প্ৰিয়দেৱ গোস্বামী
উপাধ্যক্ষ
ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়

সম্পাদনা সমিতি

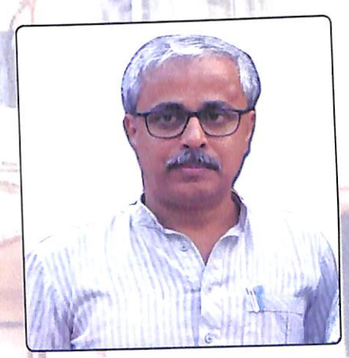
কানৈয়ান, ৭৭ সংখ্যা, ২০২৩-২৪ খ্ৰীষ্টাব্দ

ড° শশীকান্ত শইকীয়া
মুখ্য উপদেষ্টা

ড° প্ৰিয়দেৱ গোস্বামী
উপদেষ্টা

ড° মৃদুল শৰ্মা
উপদেষ্টা

ড° মন্মী বৰুৱা
তত্ত্বাৱধায়ক

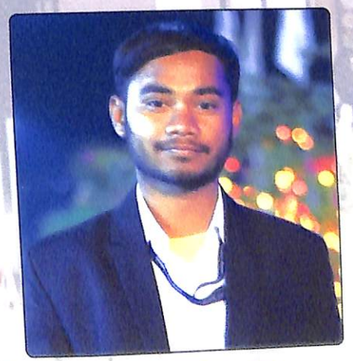
শ্ৰীযুতা অদিতি কোঁৱৰ গগৈ
উপদেষ্টা

ড° সুনন্দা চাহু
উপদেষ্টা

শ্ৰীযুত প্ৰতাপ সেনাপতি
উপদেষ্টা

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি
সম্পাদক

सर्बानंद सोणोवाल
SARBANANDA SONOWAL

सत्यमेव जयते

पत्तन, पोत परिवहन और जलमार्ग मंत्री
भारत सरकार
Minister of Ports, Shipping and Waterways
Government of India

শুভেচ্ছাবাণী

কানৈ মহাবিদ্যালয় মানেই এক ভাল লগা স্মৃতি- মোৰ সোণালী অতীত। কলেজীয়া দিনবোৰৰ কথা মনত পৰিলে আজিও মই নষ্টালজিক হৈ পৰোঁ। কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ আশিসভৰা সান্নিধ্য আৰু বন্ধু-বান্ধৱসকলৰ সৈতে কটোৱা সেই সোণালী সময় ৰোমন্থন কৰি মই এতিয়াও আপ্লুত হওঁ। ৭৯ বছৰীয়া সোণালী ইতিহাসেৰে সমৃদ্ধ আপোন মহাবিদ্যালয়খনত আমি যি মূল্যবান শিক্ষা আৰু জীৱনত আগুৱাই যোৱাৰ মূলমন্ত্র লাভ কৰিছিলোঁ, সেই শিক্ষাই আমাক আজিও উদ্বুদ্ধ কৰে। আমাৰ আবেগ, আমাৰ গৌৰৱ আৰু সমাজৰ সর্বতোপ্রকাৰে শৈক্ষিক উন্নয়ন সাধন কৰি অজস্রজনৰ জীৱনক যুগমীয়া কৰি তোলাৰ পথ প্রদর্শক, জ্ঞানৰ এক মন্দিৰ কানৈ মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খনৰ এজন প্রাক্তন ছাত্র হিচাপে মই সদায় গৌৰৱবোধ কৰোঁ। মই জানিবলৈ পাই অত্যন্ত সুখী অনুভৱ কৰিছোঁ যে ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বর্ষৰ বার্ষিক মুখপত্র "কানৈয়ান" প্রকাশ কৰিবলৈ মনস্থ কৰা হৈছে। এই মুখপত্রখনিয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ ঐতিহ্যক প্রতিফলন কৰি এখন বাচকৰনীয়া গ্রন্থলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস। গ্রন্থখনৰ সম্পাদনাৰ লগত জড়িত সমূহ শিক্ষার্থী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রী তথা মহাবিদ্যালয় কর্তৃপক্ষক এই আপাহতে মই শুভকামনা জনালোঁ। সদৌশেষত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰণ কামনা কৰি বার্ষিক মুখপত্র "কানৈয়ান"ৰ সফল প্রকাশন তথা পাঠুৱৈ সমাজে সহৃদয়ে আঁকোৱালি ল'ব বুলি আশা কৰিলোঁ।

নতুন দিল্লী
২৫ নৱেম্বৰ ২০২৪

(সর্বানন্দ সোণোৱাল)

SAGARMALA PORT-LED PROSPERITY
Room No. 201, Transport Bhawan, 1, Sansad Marg, New Delhi-110001
Ph. : 011-23717422, 23717423, 23717424, Fax : 011-23356709
E-mail : minister-shipping@gov.in | Website : www.shipmin.gov.in

स्वच्छ भारत
एक कदम स्वच्छता की ओर

BIKRAM KAIRI, IAS
DISTRICT COMMISSIONER &
DISTRICT MAGISTRATE, DIBRUGARH

सत्यमेव जयते

দিনাংকঃ ১২ নৱেম্বৰ, ২০২৪

শুভেচ্ছাবাণী

ডিব্রুগড় জিলাৰ উচ্চ-শিক্ষাৰ অগ্রণী অনুষ্ঠান **ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভাৰ** উদ্যোগত মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক মুখপত্র '**কানৈয়ান**'ৰ ২০২৩-২০২৪ বর্ষৰ সংখ্যা প্রকাশ কৰিবলৈ অগ্রসৰ হোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই অতিশয় আনন্দিত হৈছো।

প্রজ্ঞাৰ সাধনাত ব্রতী হৈ ভৱিষ্যত জীৱন গঢ় দিয়াৰ লক্ষ্যৰে প্রবেশ কৰা জ্ঞানৰ মন্দিৰ স্বৰূপ মহাবিদ্যালয়ত ছাত্র-ছাত্রীসকলে নিজৰ সুপ্ত প্রতিভাৰ বিকাশৰ বাবে এখনি বিস্তীর্ণ মঞ্চ লাভ কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক আলোচনীখনে ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ ক্ষেত্রত এক গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰে। ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ সৃজনীশীল ক্ষমতাসমূহৰ অন্বেষণ, সমালোচনাত্মক চিন্তাধাৰাৰ অংকুৰণ আৰু তেওঁলোকৰ অন্তর্দৃষ্টি প্রকাশৰ বাবে ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনৰ বার্ষিক মুখপত্র '**কানৈয়ান**' এখনি বিশেষ মঞ্চ হ'ব বুলি মোৰ বিশ্বাস। তদুপৰি ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ দ্বাৰা আলোচনীখনত প্রকাশিত গৱেষণাধর্মী লেখাসমূহ মূল্যায়িত হৈ যাতে তেওঁলোকৰ কেৰিয়াৰৰ বাবে সহায়ক হৈ উঠে, তাৰ বাবে উপযুক্ত স্বীকৃতিপ্রাপ্ত এখনি আলোচনী কৰি গঢ়ি তুলিবৰ বাবে ছাত্র সমাজে অগ্রজসকলৰ পৰামর্শ গ্রহণ কৰিব পাৰে। আলোচনীখনৰ সংস্কৰণসমূহৰ ডিজিটেল মাধ্যমত সংৰক্ষণ আৰু সহজলভ্যতাৰ বাবেও ছাত্র-ছাত্রীসকলে সৃজনীশীল চিন্তাৰে পদক্ষেপ গ্রহণ কৰিব পাৰে। সামাজিক দায়বদ্ধতাৰ চানেকি ধৰি ৰাখি ছাত্র সমাজে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে সমাজক এক নতুন দিগন্তৰ দিশত আগুৱাই নিয়াৰ উত্তৰোত্তৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

শেষত, ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ উদ্যোগত প্রকাশ কৰিবলৈ লোৱা মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক মুখপত্র '**কানৈয়ান**'ৰ ২০২৩-২০২৪ বর্ষৰ সংখ্যা সর্বাঙ্গসুন্দৰ ৰূপত প্রকাশিত হওক - এই কামনাৰে ছাত্র একতা সভা তথা মুখপত্রখনিৰ সম্পাদনা সমিতিলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছো।

(বিক্রম কৈৰী, ভাঃ প্রঃ সেঃ)
জিলা আয়ুক্ত, ডিব্রুগড় জিলা

Phone : (0373) 2316063 (O) / 2316062 (R) Fax : (0373) 2316034 (O) / 2313800 (R) E-mail : dc-dibrugarh@nic.in

অধ্যাপক জিতেন হাজৰিকা
উপাচার্য

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
ডিব্রুগড় | পিন-৭৮৬০০৪ | অসম
দূৰভাষ ঃ ০৩৭৩-২৩৭০২৩৯
ইমেইল ঃ vc@dibru.ac.in

শুভেচ্ছা-বাণী

এক সুদীর্ঘ ইতিহাস গৰকি আহি আজি এক পূর্ণাংগ ৰূপ গ্রহণ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা ডিব্রুগড়স্থিত ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়খন সমগ্র ৰাজ্যখনৰ ভিতৰতে এখন অন্যতম পুৰণি উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হৈ আহিছে। উচ্চ শিক্ষাৰ প্রচাৰ আৰু প্রসাৰৰ জৰিয়তে আমাৰ সমাজ-জীৱনলৈ উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়াই অহা মহাবিদ্যালয়খনৰ ২০২৩-২৪ বর্ষৰ 'কানৈয়ান' শীর্ষক বার্ষিক মুখপত্রখন সম্পাদনা কৰি উলিয়াবলৈ আগবঢ়া হৈছে বুলি লাভ কৰা বার্তাই আমাকো স্বাভাৱিকতে আনন্দিত কৰিছে।

আমি আশাবাদী যে প্রগতিশীল চিন্তাধাৰাৰে অনুৰণিত সময়োপযোগী, সুখপাঠ্য তথা পাঠক সমাজৰ চিন্তা-চেতনা জাগ্রত কৰি ৰাখিব পৰা ভিন্নধর্মী মননশীল লেখা, প্রাসংগিক তথ্য-পাতি, আলোকচিত্র আদিৰে সু-সমৃদ্ধ হৈ 'কানৈয়ান'খনৰ এইবাৰৰ সংখ্যাটি পূর্বৰ দৰেই অতি সুন্দৰকৈ প্রকাশ হৈ ওলাব আৰু ৰাইজেও প্রকাশটিক তদনুৰূপে সাদৰেৰে গ্রহণ কৰিব।

সম্পাদনা সমিতিৰ প্রতিগৰাকী সদস্য-সদস্যাৰ উপৰিও প্রয়াসটিৰ সৈতে প্রত্যক্ষ কিম্বা পৰোক্ষভাৱে জড়িত হৈ থকা প্রতিগৰাকী ব্যক্তিলৈ আমাৰ আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু শুভেচ্ছা থাকিল।

দিনাংক ঃ ২১ অক্টোবৰ, ২০২৪

(জিতেন হাজৰিকা)

ড° সূর্য্যকান্ত হাজৰিকা
সভাপতি

অসম সাহিত্য সভা
কেন্দ্রীয় কার্যালয় ঃ চন্দ্রকান্ত সন্দিকৈ ভবন, যোৰহাট-৭৮৫০০১
প্রশাসনিক কার্যালয় ঃ ভগবতীপ্রসাদ বৰুৱা ভবন, গুৱাহাটী-৭৮১০০১

আঞ্চলিক কার্যালয়
ৰাংছিনা ভবন, ডিফু-৭৮২৪৬০
ধুবুৰী আঞ্চলিক কার্যালয়, ধুবুৰী-৭৮৩৩০১
ৰায়বাহাদুৰ ৰামেশ্বৰলাল চহৰীয়া সংহতি ভবন, ডিব্রুগড়-৭৮৬০০৩
শিলচৰ আঞ্চলিক কার্যালয়, শিলচৰ-৭৮৮০০১
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ আঞ্চলিক কার্যালয়, উত্তৰ লক্ষীমপুৰ-৭৮৭০০১
কমলাদেবী তোদী স্মৃতিভবন, মহীচন্দ্র ৰৱা পথ, নগাঁও-৭৮২০০১
অচ্যুত নিবেদিতা মেধি সাহিত্য ভবন, জালাহ-৭৮১৩২৭
সাহিত্য সভা প্রকল্প, মঙলদৈ, দৰং-৭৮৪১২৫
১/১৪ বি- সংসঙ্গ বিহাৰ মার্গ, ব্লক এ, কুতুব ইন্সটিটিউচেনেল এৰিয়া, নতুন দিল্লী, ১১০০৬৭

শুভেচ্ছাবার্তা

জ্ঞানৰ পোহৰেৰে শিক্ষার্থীৰ জীৱন আলোকিত কৰি জীৱন গঢ়া শৈক্ষিক প্রতিষ্ঠানৰ গুৰুত্ব আৰু প্রাসংগিকতা অনস্বীকার্য। এনে গৌৰৱোজ্জ্বল পৰিক্রমাক গতিশীলতা প্রদান কৰিছে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে। সামাজিক সংস্কাৰৰ বাবে প্রয়োজনীয় মানসিক সংস্কাৰৰ মূল হোতা শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে বিৱর্তনৰ মাজেৰে ৰূপ সলাই যুগ যুগ ধৰি মানৱৰ হকে বিশেষ অৰিহণা আগবঢ়াই আহিছে।

অসম তথা উত্তৰ-পূর্বাঞ্চলৰ এখন ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষা প্রতিষ্ঠান 'ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়'ৰ ছাত্র একতা সভাই ২০২৩-২৪ বর্ষৰ মুখপত্র 'কানৈয়ান' প্রকাশৰ প্রস্তুতি সম্পূর্ণ কৰিছে বুলি জানি আনন্দিত হৈছোঁ। মুখপত্রখনে ছাত্র-ছাত্রী, অভিভাৱক, শিক্ষকগোট তথা স্থানীয় ৰাইজৰ বৌদ্ধিক চর্চাৰ পৃষ্ঠভূমি ৰূপে অৱতীর্ণ হোৱাৰ উপৰি অঞ্চলটোৰ শৈক্ষিক, সামাজিক, অর্থনৈতিক, নিবনুৱা সমস্যা, সাংস্কৃতিক দিশ, পৰিৱেশ-পৰিস্থিতিৰ বিভিন্ন চিত্রও বুকুত সাঁচি ৰখাৰ অৱকাশ আছে।

মুখপত্রখন সর্বাঙ্গসুন্দৰ কৰি তুলিবলৈ যিসকলে অহোপুৰুষার্থ কৰিছে তেখেতসকললৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে 'ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়'ৰ সর্বদিশৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

।। চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী।।

শুভেচ্ছান্তে,-

৪ আহিন, ১৪৩১ ভাস্কৰাব্দ
২১ অক্টোবৰ, ২০২৪ খ্রীঃ

(ড° সূর্য্যকান্ত হাজৰিকা)
সভাপতি
অসম সাহিত্য সভা

বাসগৃহৰ ঠিকনা ঃ চন্দ্রকান্ত প্রেম ভৱন, ১, চন্দ্রকান্ত হাজৰিকা পথ, হকৰা নগৰ, গুৱাহাটী-৭৮১০০৫, অসম
ফোন ঃ ৯৪৩৫০১৪০৯৯, ই মেইল ঃ sheducationaltrust@gmail.com , ৱেবচাইট ঃ www.drsurjyahazarika.com

জয় আই অসম

সদৌ অসম ছাত্র সন্থা
ALL ASSAM STUDENTS' UNION

মুখ্য কার্যালয় ঃ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
H. O. : GAUHATI UNIVERSITY, GUWAHATI - 781014

প্রসঙ্গ .....

দিনাংক ০১-০১-২০২৫

শুভেচ্ছা বার্তা

উজনি অসমৰ শিক্ষাৰ অন্যতম প্ৰাণকেন্দ্ৰ স্বৰূপ ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়। উচ্চ শিক্ষাৰ লক্ষ্যৰে ১৯৪৫ চনতে স্থাপিত ডিব্ৰুগড় জিলাৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অগ্ৰণী শিক্ষানুষ্ঠান এই মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ ভিতৰতে এখন উল্লেখযোগ্য মহাবিদ্যালয়। মহাবিদ্যালয়খনিৰ প্ৰতিষ্ঠা দিনৰেপৰা বৃহত্তৰ অঞ্চলটোৰ লগতে সমগ্ৰ উজনি অসমৰ ছাত্ৰ ছাত্ৰীক গুণগত শিক্ষাৰ পোহৰ বিলাই আহিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কালৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন স্বনামধন্য ব্যক্তি আৰু বৰ্তমান মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সকলোলৈ আমাৰ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনাইছোঁ। বিগত বৰ্ষৰ দৰে এই বৰ্ষটো মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী কানৈয়ান (২০২৩-২৪) প্ৰকাশৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলোৱা বুলি জানিব পাৰি আনন্দিত হৈছোঁ। আলোচনীখনৰ জৰিয়তে শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক চিন্তা-চৰ্চাৰ প্ৰতিফলন ঘটিব। ইয়াৰ জৰিয়তে সমগ্ৰ অসমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থালৈ এক অনবদ্য অৱদান আগবঢ়াব।

আলোচনীখনৰ সম্পাদকৰ লগতে সম্পাদনা সমিতিৰ লগত জড়িত সদৌটিলৈকে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু সেৱা জনালোঁ।

'জয়তু ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়'
'জয় আই অসম'

শ্ৰদ্ধাৰে—

(উৎপল শৰ্মা)
সভাপতি
সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা

ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

৭৭তম সংখ্যা ঃ ২০২৩-২৪

অনুক্ৰমণিকা

সম্পাদকীয়
অৰণ্য আৰু আমি ঃ বৰ্তমানৰ ভয়াৱহতা, ভবিষ্যতৰ সপোন... ।। ১

প্ৰবন্ধ আৰু ভিন্ন গদ্য

মোৰ সপোন মোৰ কথা
ড° শশীকান্ত শইকীয়া ।। ৩
সাম্প্ৰতিক সময়ত শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা
কমল নয়ন দত্ত ।। ৮
মাজুলীৰ বাৰেৰহণীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম 'সত্ৰীয়া সংস্কৃতি'
মামণি গগৈ ।। ১১
মাদলৰ তালত ঝুমইৰ নৃত্য-গীত
প্ৰেমী গৰাইত ।। ১২
শিক্ষানুষ্ঠানত আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰ ঃ শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতা আৰু প্ৰত্যাহ্বানসমূহ...
জ্যোতিষ্মান বৰুৱা ।। ১৪
পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ মাজত জাতি ব্যৱস্থা
প্ৰিয়ংকা দত্ত ।। ১৭
মাতৃভাষা মাধ্যমত শিক্ষা
জাহ্নবী দত্ত ।। ১৯
গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰত সংবাদ মাধ্যমৰ ভূমিকা
চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ ।। ২১
সমাজ সংগঠনত ছাত্ৰৰ কৰ্তব্য
হেমাংগ বড়া ।। ২৩
আহোমসকলৰ দিনত প্ৰচলিত খেল-ধেমালি
নিতুৰাণী গগৈ ।। ২৪
মানসিক স্বাস্থ্য আৰু মানৱতাবাদী আচৰণৰ ওপৰত প্ৰতিযোগিতামূলক আৱেগৰ প্ৰভাৱ
প্ৰাঞ্জল কৃষ্ণ মজুমদাৰ ।। ২৫

কথা পাতিব জানেনে ?
দিজু চৌধুৰী ।। ২৬
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচন
ৰীয়া বৰুৱা ।। ২৮
Role of Sustainable Tourism in Promoting Global Peace
Bhumika Gogoi ।। ৩০
Discovery of Assam Tea
Tanushree Goutami Gogoi ।। ৩২
The Fourth Estate : Media's Role in Democratic Governance
Chayanika Gogoi ।। ৩৪
Borphukon: Guardians of Assam's Legacy
Sahil Ansari ।। ৩৬
Artificial General Intelligence (AI)
Sudarshana Sharma ।। ৩৮
ChatGPT 4.0
Harshita Nath ।। ৩৯
অসমৰ চাহ, মানুহ আৰু সংস্কৃতি
উৎপল কুৰ্মি ।। ৪০
সোণোৱাল কছাৰী জনগোষ্ঠীৰ 'লগ বিহু'
নয়নজ্যোতি সোণোৱাল ।। ৪২
দৈনন্দিন জীৱন যাত্ৰাত প্ৰয়োগিক গণিতৰ প্ৰভাৱ
ভাস্কৰ জ্যোতি টাউদ ।। ৪৪
বিজ্ঞান বৰদান নে অভিশাপ
পাৰ্থ বৰা ।। ৪৫
আজিৰ নাৰী
কাবেৰী ফুকন ।। ৪৬
সুস্থ শৰীৰ, সুস্থ মন— যাৰ আঁৰত খেলৰ অপূৰ্ব মিলন
প্ৰণামী সন্দিকৈ ।। ৪৭

বর্তমান সময়ত গণতন্ত্র আৰু ইয়াৰ প্রাসংগিতকা
মহম্মদ চাহিল।। ৪৮
সংস্কৃতে বিজ্ঞানাম
✍**আবৃতা লিজা পাঠক**।। ৪৯
Socio-Economic and Cultural Outline of Assam–2050 : A Prognostic Analytical Discourse ✍**Biraj Ballav Gogoi**।। ৫১
Raising Awareness among Students
✍**Chayanika Gogoi**।। ৫৬

ক • বি • তা • ৰ • কুঁ • কি

কি আছে কবিতাত✍ **বিতোপন চৰৰ**।। ৫৮
মই ধর্ষিতা
বিকি ভূঞা ।। ৫৮
অনুভৱৰ পৃষ্ঠাৰ পৰা...
অমিত মাহাতু।। ৫৮
ফাগুন
দিশা গগৈ।। ৫৯
যদি
ভাগ্যশ্রী গগৈ।। ৫৯
ইন্দ্রধেনু-তুমি, মই, জীৱন
ভার্গৱ শইকীয়া।। ৬০
ভালপোৱাৰ ৰংবোৰ
অনুশ্রী ৰৰপাত্র গোহাঁই।। ৬০
শিল্পী
দর্শী গগৈ।। ৬১
প্রেমৰ নৈ
নয়না সোণোৱাল।। ৬১
প্রকৃতিৰ মাদকতা
শর্মিষ্ঠা গগৈ।। ৬২
এটি ভেজাল দেৱালৰ কথা
কিৰণময়ী সোণোৱাল।। ৬২
নৈপৰীয়া জীৱন
শতাব্দী শইকীয়া।। ৬৩
ৰুদ্রৰূপী
সৃষ্টি কোঁৱৰ ।। ৬৩
অব্যক্ত
অধিৰাজ দত্ত।। ৬৩
আগমন
ভাগ্যশ্রী বৰুৱা।। ৬৩
সলনি হ'ল
গীতিমণি গোহাঁই ।। ৬৪
অই কনেঙ
বিতোপন বৰগোহাঁই।। ৬৫
বিধ্বংসী প্রকৃতি
কৃতিকা নেওগ ।। ৬৫
সেই সময়
ত্রিদিশা গগৈ।। ৬৬
পাপিনী
চিন্ময় কলিতা।। ৬৬
আজিৰ পৃথিৱী
মেৰিলিন বৰুৱা।। ৬৭
দর্শক
দীক্ষিতা ৰাজকোঁৱৰ।। ৬৭
শব্দৰ তীব্র আন্দোলন
প্রণামী সন্দিকৈ।। ৬৮
স্বপ্নৰ অপমৃত্যু
জুজুকংকণা কোঁৱৰ।। ৬৮
নাৰী তুমি অনন্যা
আশাস্মিতা শর্মা ।। ৬৯
এইয়া বুটীদিহিং
কমল নয়ন দত্ত।। ৬৯
বৃদ্ধাশ্রম
লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা।। ৭০
যুগৰ নাৰী
মানসী সিং ৰাজপুত।। ৭০
নিভাজ নিশা আৰু মই
জয়শ্রী গগৈ।। ৭১
পদ্য-দুখ আৰু জীৱনৰ
কুলদ্বীপ পানিকা ।। ৭১
জীৱনৰ এৰাসুঁতি
আবৃতা লিজা পাঠক।। ৭২
এক গুম কী শাম
শিল্পী ফুকন।। ৭২
Coming of Nature
Akash Chetia।। ৭৩
Sad Song of a Dying Mother
Tisha Chakraborty।। ৭৩
The Beauty of Biological Anthropology
Madhushmita Sarkar।। ৭৪
The Beauty of Failing
Aditi Suri।। ৭৪
Kanoi's Embrace
Ritisha Bhadra।। ৭৫
Harlot's Tale
Smita Chakraborty।। ৭৫
Shades of Rainbow
Roseleena Saikia।। ৭৬
A Full Moon Over The Lake
Harkhit Chiring Phukon।।৭৬
In the Silence of Yearning
Vargov Saikia।। ৭৭
City's bird
Isha Sahu।। ৭৭

গ • হ্ন • সু • বা • স

অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰা
চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ।। ৭৮
The Seven Moons of Maali Almeida
Smita Chakraborty।। ৮০
বকুল ফুলৰ দৰে —ড° মৃণাল কলিতা
বিতোপন চৰৰ।। ৮৩
ৰীতা চৌধুৰীৰ বিভ্রান্ত বাস্তৱ
প্রত্যুষ প্রতিম দত্ত।। ৮৮
কাঞ্চন —অনুৰাধা শর্মা পূজাৰী
শতাব্দী শইকীয়া।। ৯১
মোৰো এটা সপোন আছে
আশামণি তামুলী।। ৯৩
শৰ কটা মানুহ —য়েছে দৰজে ঠংচি
লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা।। ৯৫
মৰে অসম জীয়ে কোন—ৰীতা চৌধুৰী
অংকিতা ভট্টাচার্য্য।। ৯৭
এধানী মাহীৰ হাঁহি—মহিম বৰা
উপমা শর্মা।। ১০০
সাৰথি—সত্যনাথ বৰা
জাহ্নৱী দত্ত।। ১০১

গ • ল্প • উ • দ্যা • ন

পংকিল✍**চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ**।। ১০৩
সমাপ্তিৰ সিপাৰে✍**চানদ্বীপ গগৈ**।। ১০৫
ৰঙা ৰঙা ৰাতি ✍**গীতিমণি গোহাঁই** ।। ১০৯
কৃষ্ণচূড়াৰ আঁৰে আঁৰে ✍**লোপামুদ্রা দুৰৰা**।। ১১০
ভাগ্যৰ উপহাস✍**কমল দত্ত**।। ১১২
Monsoon Diaries
Satoroopa Chakraborty।। ১১৫
A Good Day✍**Rishika Hazarika**।। ১২১
মই আকাশ চুব বিচাৰোঁ✍**পৰিস্মিতা দত্ত**।। ১২৩
অশ্লেষা✍**চানদ্বীপ গগৈ**।। ১২৬
অপৰাজিতাৰ সপোন✍**গৌৰৰ চুতীয়া**।। ১৩০
লকডাউন✍**জাহ্নৱী গগৈ**।। ১৩১
সপোন✍**অনুশ্রী ৰৰপাত্র গোহাঁই**।। ১৩২
গংগাৰামৰ দূর্গতি✍**বিতোপন বৰগোহাঁই**।। ১৩৩
নিয়তিৰ খেলা✍**সুকন্যা বৰুৱা**।। ১৩৫
পুৰণি বিলৰ বাঁক✍**লৱিতা দিহিঙীয়া**।। ১৩৬

চলচ্চিত্র সমালোচনা

Bulbbul
Smita Chakraborty।। ১৩৮
কথানদী
চিন্ময় কুমাৰ সন্দিকৈ।। ১৪২
অনুৰ
বিতোপন বৰগোহাঁই।। ১৪৪
Wes Anderson's The Wonderful Story of Henry Sugar
Tisha Chakraborty।। ১৪৬
12th Fail
Bitupan Sobor।। ১৪৮

ন' • বে • ল • বঁ • টা

শান্তিৰ ন'বেল বঁটা
দর্শনা বড়া।। ১৫০
সাহিত্য ন'বেল বিজয়ী হান কাং
গৌৰৰ চুতীয়া।। ১৫১
Prize of Excellence : Awarding the Nobel Laureates in Economics
Prachi Dutta।। ১৫৩
Revolutionizing Gene Regulation : The Discovery of MicroRNAs
Jyotishmoi Gogoi।। ১৫৫

অ • নু • ভ • ৱ

আবৃত্তি সম্পর্কে অনুভৱৰ একলম
✍**চয়নিকা বুঢ়াগোহাঁই**।। ১৫৭
মোৰ সহজ-সৰল ভাষাৰে✍**কৰীণা বৰুৱা**।। ১৫৮

জী • ৱ • নু • বৃ • ত্ত

Ratan Tata : The Quiet Power of Compassion and Integrity
✍**Ananya Dutta**।। ১৬০
হোমেন বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু কর্ম ঃ এক আলোকপাত ✍**ধ্রুপ বৰা**।। ১৬২
Chisel, Hammer and Heart : The Raw Legacy of Dashrath Manjhi
✍**Ritisha Bhadra**।। ১৬৬

অ • ণু • গ • ল্প

দায়িত্ব ✍চুমী গগৈ।। ১৬৭
ভাগ্য নে দুভাগ্য ✍মনোৰঞ্জন গগৈ।। ১৬৭
চাকৰি ✍হেমাংগ বড়া।। ১৬৭
দায়িত্ব ✍হেমাংগ বড়া।। ১৬৮
সেন্দূৰ ✍জাহ্নবী গগৈ।। ১৬৮
ভৌতিক ✍জাহ্নবী গগৈ।। ১৬৮
সপোন ✍গৌৰৱ চুতীয়া।। ১৬৯
যুদ্ধ ✍গৌৰৱ চুতীয়া।। ১৬৯
বাস্তৱ ✍ধ্রুপ ৰৱা।। ১৬৯
তেজ ✍অনুশ্রী ৰৱপাত্র গোহাঁই।। ১৬৯
স্তব্ধময়ী ভৰষা ✍লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা।। ১৭০
পোহৰ ✍বিস্মিতা শইকীয়া।। ১৭০
পৰিপূৰক ✍অনুশ্রী ৰৱপাত্র গোহাঁই।। ১৭১
গৌৰৱ ✍বিস্মিতা শইকীয়া।। ১৭১
ভক্ষক ✍চিন্ময় কুমাৰ সন্দিকৈ।। ১৭১

না • ট • ক

দাৰুণ ✍শর্মিষ্ঠা গগৈ।। ১৭২

ভ্রমণ বিলাস

যুৰ সংসদলৈ গৈছিলোঁ ✍দিপাংকৰ দত্ত।। ১৭৫

সাক্ষাৎকাৰ

পদ্মশ্রী দুলাল মানকিদেৱৰ সৈতে এক চমু বার্তালাপ
নয়নজ্যোতি কুর্মি।। ১৭৭

নীলাখামৰ চিঠি

স্নেহা কলিতা।। ১৮০
কিৰণময়ী সোণোৱাল।। ১৮১
মহম্মদ চাহিল।। ১৮২
লিজা খনিকৰ।। ১৮৩

গৱেষণাধর্মী লেখা

সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ আধাৰত 'তেজীমলা মাকৰ সাধু' উপন্যাসৰ চৰিত্র বিশ্লেষণ
গীতিমণি গোহাঁই।। ১৮৪

Yearning for the Forbidden : A Comparative Analysis of Doctor Faustus and Victor Frankenstein's Desires and their Devastating Consequences
Juhi Gogoi ।। ১৯৩
Acclimatization in Human
Priyanka Senapoti ।। ১৯৯
The English Romantics
Sreeja Dey ।। ২০১
Indian Writing in English II
Darshana Gogoi ।। ২০৮
The Great Ahom Dynasty & Lachit

প্ৰ • তি • ৱে • দ • ন

President's Report ।। ২১৩
Vice President's Report ।। ২১৪
সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্রতিৱেদন।। ২১৬
Assistant General Secretary's Report ।। ২১৮
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্রতিৱেদন।। ২২০
Debating and Symposium
Secretary's Report ।। ২২৪
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্রতিৱেদন।। ২২৫
Music Secretary Report ।। ২২৭
Major Game Secretary's Report ।। ২২৮
Minor Games Secretary's Report ।। ২৩০
Gymnasium Secretary's Report ।। ২৩১
Social Service Secretary's Report।। ২৩২
Boy's Common Room Secretary's Report। ২৩৩
ছাত্রী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকাৰ প্রতিৱেদন।। ২৩৪

পৰিশিষ্ট

- কানৈ কলেজ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতিসকল ১৯৪৫-২০২৪।। ২৩৬
- কানৈ কলেজৰ অধ্যক্ষসকল ১৯৪৫-২০২৪।। ২৩৭
- কানৈ কলেজৰ শিক্ষক/শিক্ষয়িত্রীসকল।। ২৩৮
- কানৈ কলেজৰ কর্মচাৰীসকল।। ২৪২
- 'কানৈয়ান'ৰ ইতিহাস।। ২৪৩
- লেখক-লেখিকাৰ পৰিচিতি।। ২৪৪
- সংবাদ মাধ্যমত কানৈ মহাবিদ্যালয়।। ২৪৬
- Visitor's Comments।। ২৫১-২৫২

সম্পাদকীয়

অৰণ্য আৰু আমি ঃ বর্তমানৰ ভয়াৱহতা, ভৱিষ্যতৰ সপোন...

আমাৰ এই পৃথিৱীৰ ইতিহাস মানৱ সভ্যতাৰ ইতিহাসতকৈ বহু প্রাচীন। এই পৃথিৱীৰ প্রতিটো শিল, প্রতিজোপা গছ, প্রত্যেকখন নদী, প্রতিটো পাহাৰ, আমাতকৈ বহু যুগৰ পুৰণি। সময়ৰ দীঘলীয়া পথত আফ্রিকা মহাদেশৰ বুকুত বিৱর্তনৰ অধ্যায় পাৰ কৰি জন্ম হৈছিলোঁ আমি। পোনতে আমিও আছিলোঁ এই পৃথিৱীৰ অৰণ্যে-অৰণ্যে, নদীৰ পাৰে পাৰে, পাহাৰে-ভৈয়ামে ঘূৰি ফুৰা ইতৰ প্রাণী। কিন্তু কোনোবা সর্বশক্তিমান সত্তাই আমাক প্রদান কৰিলে সৃষ্টিশীলতা আৰু চিন্তাশীল হোৱাৰ অমোঘ আশীর্বাদ। সেই আশীর্বাদেৰে পুষ্ট হৈ আমি ত্যাগ কৰিলোঁ বনৰীয়া জীৱন আৰু গঢ়ি তুলিলোঁ সভ্যতাৰ সু-উচ্চ প্রাচীৰ। কিন্তু দুর্ভাগ্যৰ কথা এইটোৱে যে, যি প্রকৃতিৰ বুকুৰ পৰা আমাৰ জন্ম হ'ল, আমি পৰিচয় পালোঁ মানুহ বুলি, আমি লাভ কৰিলোঁ জীৱশ্রেষ্ঠ হোৱাৰ গৌৰৱ। সেই মাতৃশক্তি স্বৰূপা প্রকৃতিৰ পৰাই আমি আঁতৰি আহিলোঁ বহুদূৰ। আজি আমি এই প্রকৃতিৰ পৰা ইমানেই দূৰলৈ গতি কৰিলোঁ যে, আমাৰ হাতত এতিয়া উভতি যোৱাৰ কোনো পথ নাই। সময়ৰ পৰিহাসত আমি মানুহৰ পৰা দানৱলৈ পৰিবর্তিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিছোঁ আৰু পাহৰি পেলাইছোঁ নিজৰ প্রকৃত সত্তা। সেই সত্তা হেৰাই যাবলৈ ধৰাৰ পৰাই আমি হৈ পৰিছোঁ প্রকৃতিৰ শোষক। গছ-বন, নদ-নদী, সাগৰ-মহাসাগৰ, পাহাৰ-পর্বত, অৰণ্যত ঘূৰি ফুৰা নিষ্পাপ জীৱ, সুনীল আকাশত মুক্তমনে বিহংগ কোনোৱে আমাৰ সন্ত্রাসৰ পৰা হাত সাৰি যাব পৰা নাই। ভাবি আচৰিত লাগে এতিয়াও আমি নিজ কু-কর্মৰ বাবে অনুতপ্ত হোৱা নাই!

সমগ্র মানৱ ইতিহাসটোৱেই আচলতে প্রকৃতিৰ পৰা লাহে লাহে আতৰি অহা ইতিহাস। হাবিৰ পৰা গাঁৱলৈ, গাঁৱৰ পৰা চহৰলৈ, চহৰৰ পৰা কোনোবা অচিন মহাকাশীয় স্থানলৈ... !

এইয়াই আমাৰ ইতিহাস কিন্তু, আজিৰ পৰা কেইবা শতাব্দী পূর্বে মানুহ ইমান তললৈ নামি যোৱা নাছিল। অৰণ্যবোৰ অৰণ্য হৈ আছিল, গছবোৰ সেউজীয়া হৈ আছিল। চৰাইবোৰ, জীৱ-জন্তুবোৰ খাদ্য আৰু বাসস্থানৰ অভাৱত বিপন্ন হোৱা নাছিল। নদ-নদীবোৰ আছিল স্ফটিকৰ দৰে স্বচ্ছ। সেই স্বচ্ছ পানীত নির্ভয়ে ভ্রমী ফুৰিছিল মাছ-কাছ আৰু ঘৰিয়াল। কিন্তু মানুহৰ স্বার্থ, লোভ বাঢ়ি অহাৰ লগে লগে সকলোবোৰ যেন শেষ হৈ গ'ল। ভাবি আচৰিত হও, মই এনে এখন দেশৰ বাসিন্দা যিখন দেশত মাটিক চন্দন জ্ঞান কৰা হয়। গছত বাস কৰে স্বর্গৰ দেৱতাই। নদীবোৰ মাতৃশক্তি স্বৰূপা যাৰ প্রতাপত সোণালী হৈ পৰে কৃষকৰ বিশাল পথাৰ, পাহাৰবোৰ হৈ পৰে একো একোখন মহাতীর্থ। কিন্তু এইখন দেশতো আজি প্রকৃতিক চৰণভূষণ কৰি নিজ সভ্যতা সংস্কৃতিকে কলুষিত কৰি মানুহে

পাতিছে ধ্বংসৰ বিশাল যজ্ঞ। ক'ত হেৰাই গ'ল বেদ-উপনিষদৰ বাণীবোৰ, ক'ত হেৰাই গ'ল ৰামায়ণ মহাভাৰতৰ শ্লোকবোৰ। য'ত কোৱা হৈছিল প্ৰকৃতিয়েই ঈশ্বৰ, যিমানদিন এই প্ৰকৃতিয়ে যেতিয়ালৈকে পাহাৰ-পৰ্বত ধৰি ৰাখিব পাৰিব, গছ-বন তৰুতৃণ নিজৰ বুকুত ধাৰণ কৰিব পাৰিব তেতিয়ালৈকে এই পৃথিৱীত জীৱকুল থাকিব আৰু থাকিম আমি মানুহবোৰ?

খিৰিকীখন খুলি জোনটোলৈ চালোঁ, চহৰৰ ধোঁৱাই ঢাকি ধৰা আকাশখত আজিকালি তৰা নেদেখি। গাড়ী-মটৰৰ শব্দত নুশুনি অচিন চৰাইৰ মাত। নিৰৱতাৰ ইমানেই অভাৰ যে আজি নিজৰ হৃদস্পন্দন শুনিবলৈকো অকণো সুযোগ নাই। সেই কাৰণেই আমি মানুহবোৰ অমানুহ হৈ পৰিছোঁ নেকি? আজি অসমৰ নিচিনা 'সুজলা সুফলা শস্য শ্যামলা' ঠাইখনতো দিনক দিনে হ্ৰাস পাইছে বনাঞ্চলৰ মাটিকালি। কোনোবা ধনীক শ্ৰেণীৰ মানুহে খাল-বিল পুতি নিৰ্মাণ কৰিছে সু-উচ্চ অট্টালিকা। সদায় বাতৰিৰ শিৰোনাম দখল কৰি ৰাখিছে হাতী মানুহৰ সংঘাতৰ বাতৰিয়ে। বাতৰিৰ মতে হাতীয়ে মানুহ মাৰিছে। কিন্তু প্ৰশ্ন হ'ল হাতীৰ ঘৰ কোনে ভাঙিছে? হাতীৰ খাদ্য কোনে কাঢ়ি লৈছে? মানুহেই নহয়নে? খাদ্য, বাসস্থান আৰু অধিকাৰৰ বাবে মানৱ জাতিয়ে কিমান যুদ্ধ কৰিছে, কিমান বিপ্লৱ কৰিছে কিমান তেজ দিছে তাৰ কোনো হিচাপ নাই। তেনেক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা হাতীয়ে মানুহ মৰা ঘটনাটো তেনেই নগণ্য যেন অনুভৱ হয়। আমি পৰিৱেশ সংৰক্ষণৰ কথা, বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ কথা বহুত পঢ়িলোঁ, সেইবোৰ পঢ়ি পঢ়ি পৰীক্ষাত বহুত নম্বৰ পালোঁ, আমাৰ মাজেৰে কিছুমানে সেইবোৰ কথা লিখি লিখি চাকৰিও পালে। কিন্তু পৰিৱেশ, বন্যপ্ৰাণী, নদী, পথাৰ আজিও সুৰক্ষিত নহ'ল।

কেতিয়াবা কল্পনা কৰোঁ—

যদি গছে প্ৰতিবাদ কৰিব পাৰিলেহেঁতেন!
দেহ মই কৰতেৰে টুকুৰা টুকুৰ কৰিব
পাৰিলোঁহেঁতেন নে?
যদিহে হাতী, বাঘ, হৰিণা আৰু গড়
ইহঁতে আমাৰ দৰে বন্দুক চলাব পাৰিলেহেঁতেন
তেন্তে পাৰিলোঁহেঁতেন নে অৰণ্য দখল কৰিব!
নদীক ভেটিবলৈ কিমান চেষ্টা কৰিছোঁ
নদী স্তব্ধ হোৱা নাই,
নদীয়ে প্ৰতিবাদ কৰি খহাই দিছে
পাৰ, বান্ধ আৰু আমাৰ অভিমান।

এদিন গছবোৰে প্ৰতিবাদ কৰিব
এদিন হাতী, বাঘ, হৰিণাই হাতত তুলি ল'ব বন্দুক
আৰু হয়তো শেষ হ'ব আমাৰ শোষণৰ অধ্যায়...

পৰিৱেশ সংৰক্ষণ জলবায়ু পৰিবৰ্তন আদিৰ কথা বহলাই ক'বলৈ নাযাও, তাৰপৰা হ'ব পৰা ক্ষতিৰ সম্বন্ধে সকলোৱেই জ্ঞাত। আমি মাথো প্ৰশ্ন কৰিব বিচাৰিছোঁ আমাৰ নিৰ্লিপ্ততা, আমাৰ উদাসীনতাক যাৰ বাবে প্ৰতিপল ধ্বংসৰ মুখলৈ গতি কৰিছে মানৱতা। সময় নিচেই কম বুলি জানিও আমি ধোদৰ দৰে বহি আছোঁ আৰু পাহৰি পেলাইছোঁ কৰ্মৰ গুৰুত্বক, কিন্তু কৰ্মৰ অবিহনে, সক্ৰিয়তাৰ অবিহনে প্ৰকৃতি আৰু মানৱতা দুয়োটাই এদিন বিলুপ্ত হৈ যাব। প্ৰকৃতিয়ে নিজকে আকৌ গঢ়িব। কিন্তু আমি নিজকে গঢ়িব পাৰিম জানো! কালৰ অপ্ৰতিবোদ্ধ গতিক ধিয়াই আমি যি সভ্যতা সংস্কৃতিৰ সৃষ্টি কৰিলোঁ তাক হেৰুৱাই পেলোৱাৰ আগতেই আমি সজাগ হ'বৰ হ'ল। নিতৌ প্ৰকাশিত হৈ থকা বৈজ্ঞানিক তথ্যসমূহক আওকাণ কৰাতকৈ তাৰ প্ৰতি গুৰুত্ব প্ৰদৰ্শন কৰিবৰ হ'ল।

মানুহ সৃষ্টিশীল প্ৰাণী। যিমান ধ্বংসমুখী অভিসন্ধিৰ ফান্দত পৰিলেও সৃষ্টিশীলতা পাহৰি নাযায়। অমৃতময় প্ৰকৃতিৰ মানুহ হৈছে অমৃতময় সন্তান তাৰ দেহৰ বন্ধ্ৰে বন্ধ্ৰে আছে সুন্দৰতা, আলোকময়তা আৰু সৃষ্টিৰ বাসনা। এই তিনি গুণেৰেই মানুহে প্ৰকৃতিক ধ্বংসৰ মুখৰ পৰাই ওভতাই আনিব পাৰিব। গছ-লতা, জীৱ-জন্তু, পাহাৰ, নদীক নিজৰ সহোদৰ, নিজৰ মাতৃ বুলি জ্ঞান কৰি মানুহে হৃদয়ৰ উমেৰে প্ৰদান কৰিব লাগিব নিৰাপত্তা। এই আশাৰেই এফাঁকি বেদমন্ত্ৰৰে সম্পাদকীয় একলম সামৰিছোঁ—

সর্বে ভৱন্তু সুখিনঃ
সর্বে সন্তু নিৰাময়াঃ।
সর্বে ভদ্রানি পশ্যন্তু
মা কশ্চিত দুঃখ ভাগভৱেৎ।।
ঔম শান্তি শান্তি শান্তি।।

সকলো প্ৰাণী সুখ আৰু শান্তিৰে থাকক, কোনোৱেই ৰোগ আৰু ব্যাধিৰ যাতনা ভোগ নকৰক, সকলোৰে সুন্দৰতাক লক্ষ্য কৰক। কোনেও দুখত নাথাকক...

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি
সম্পাদক, **কাঁনেয়ান**

প্ৰ ব ন্ধ

মোৰ সপোন মোৰ কথা

ড° শশীকান্ত শইকীয়া

বিভিন্ন সময়ত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, পাঠক, শুভাকাংক্ষী ব্যক্তিয়ে এই লেখকক অনুভৱ ব্যক্ত কৰি কয়— দৈনিক অগ্ৰদূতৰ 'কেনেকৈ নিঃশেষ এটা জাতি', তিনিদিনীয়া অগ্ৰদূতৰ 'স্ববব্যঞ্জন', অসম আদিত্যৰ 'জীৱন বাঁহীৰ সুৰ' নিয়মীয়া স্তম্ভত সমাজ, সংস্কৃতি ব্যক্তি, ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, যুৱ প্ৰজন্ম, মহিলা, সাহিত্য, ভৱিষ্যতৰ প্ৰযুক্তি ইত্যাদি বিষয়বোৰ পঢ়ি আনন্দিত হওঁ, বহু লেখাই নতুন চিন্তাৰ খোৰাক দিয়ে, সমাজৰ সকলো দিশ সামৰি বিষয়বস্তুবোৰ লিখি থাকে, কেতিয়াবা নিজৰ জীৱনৰ সফলতা, বিফলতা, কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ অভিজ্ঞতা, কৰ্ম জীৱনৰ আনন্দ, সুখ-দুখ, বিষাদ এনে বিষয়বোৰ আপুনি নিলিখে কিয়? আপুনি কেতিয়াবা কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অভিজ্ঞতাসমূহ লিখিবছোন। এনে সঁহাৰি, প্ৰশ্ন বিভিন্ন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাৰ্থীয়ে প্ৰায়ে মোক ব্যতিব্যস্ত কৰে। আচলতে এই কাকতকেইখনৰ স্তম্ভত জীৱনৰ অনুভৱ, উপলব্ধি, পোৱা-নোপোৱা না না অভিজ্ঞতাৰ বিষয়বোৰ সামৰি লৈ লিখি আহিছো। বহু পাঠকেও মোৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ সফলতা, বিফলতা, আনন্দ, অভিজ্ঞতা আদিৰ বুজ ল'বৰ বাবে টেলিফোন কৰে। লেখাৰ শেষত লেখকৰ 'ম'বাইল' নম্বৰটো ছপা কৰি দিয়াৰ বাবে আজিকালি সম্পাদকলৈ চিঠি, সম্পাদকলৈ পত্ৰ খুব কম সংখ্যকে প্ৰেৰণ কৰে। ততাতৈয়াকৈ 'ম'বাইল' বা 'ৱাটছএপ' যোগে লেখকৰ স'তে যোগাযোগ কৰে। ভুল হৈছে, শুদ্ধ হৈছে, ভাল হৈছে, বেয়া হৈছে ইত্যাদি বিষয়বোৰ লেখকৰ স'তে পোনপতীয়াকৈ আলোচনা কৰে। কেতিয়াবা তেনে যোগাযোগে লেখকক আনন্দিত কৰিলেও সময়ৰ বৰ টনাটনি হয়। ম'বাইলৰ যোগে কথা পাতিবলৈ প্ৰয়োজনীয় সময় পোৱা নাযায়। বহু পাঠকে যোগাযোগ কৰিব নোৱাৰিলে 'ৱাটছএপ বার্তা'ৰ যোগে মনৰ অনুভৱখিনি লেখকক অৱগত কৰে। বোধকৰো কেৱল আমাৰ দৰে লেখকৰ স'তেই নহয়, আন লেখকসকলৰ স'তেও প্ৰযুক্তিৰ সুবিধা গ্ৰহণ কৰি পাঠকে পোনপতীয়াকৈ যোগাযোগ কৰে, লেখা সম্পৰ্কত আলোচনা কৰে। অৱশ্যে এই লেখকৰ জীৱন কৰ্ম সম্পৰ্কে 'মোৰ জীৱন, মোৰ সপোন, মোৰ কথা' আত্মজীৱনী স্বৰূপ (প্ৰথম খণ্ড) গ্ৰন্থখনত কিছু কথা প্ৰকাশ কৰা হৈছে। অসমীয়া সাহিত্যৰ এগৰাকী জনপ্ৰিয় সাহিত্যিক হোমেন বৰগোহাঁয়ে সম্পাদনা কৰি উলিওৱা (সম্পাদনা সহযোগী গীতিমালিকা নেওগ) 'মোৰ জীৱন দর্শন' গ্ৰন্থখনতো এই লেখকৰ জীৱন আৰু কৰ্ম সম্পৰ্কে ভালদৰেই প্ৰকাশ পাইছে। উক্ত গ্ৰন্থখনত য়েছে দৰজে ঠংচি, ড° নগেন শইকীয়া, প্ৰদীপ বৰুৱা, ড° মালিনী, ডাঃ নোমল চন্দ্ৰ বৰা, বীৰেন সিংহকে প্ৰমুখ্য কৰি অসমৰ ২৬ জন বৰণ্য ব্যক্তিৰ 'জীৱন দর্শন'ৰ মাজত আমাৰ জীৱন দর্শন তেওঁৰ সম্পাদিত গ্ৰন্থত সন্নিৱিষ্ট হোৱাত কেতিয়াবা অভিভূত হৈ পৰো। বিশেষকৈ মোৰ জীৱনৰ বাবে আনন্দ আৰু সফলতাৰ মূহুৰ্তটো আছিল হোমেন বৰগোহাঁঞিৰ পৰা পোৱা পত্ৰখন যিখন পত্ৰ তেওঁ স্বাক্ষৰ কৰি মোলৈ প্ৰেৰণ কৰিছিল। মোৰ জীৱন দর্শন বিচাৰি পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰিছিল। বৰণ্য সাহিত্যিক, লেখক, সম্পাদক, সাংবাদিক হোমেন বৰগোহাঁঞিৰ দৰে লোকে আমাৰ জীৱন তেওঁৰ সম্পাদিত গ্ৰন্থত সন্নিৱিষ্ট কৰিবলৈ প্ৰয়াস চলোৱাতো মোৰ বাবে আনন্দৰ বতৰা আছিল। অসমৰ বৰণ্য ব্যক্তিসকলৰ মাজত আমাক বিচাৰি এইদৰে তেওঁৰ সম্পাদিত গ্ৰন্থত মোৰ জীৱন দর্শন সন্নিৱিষ্ট হোৱাত সেই স্মৃতি হয়তো চিৰদিন সজীৱ হৈ থাকিব। আন এগৰাকী বিশিষ্ট লেখক, সাংবাদিক হেমন্ত শইকীয়াই প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা 'অন্বেষণ (প্ৰথম খণ্ড)' শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনতো এই লেখকৰ জীৱন পৰিক্ৰমা সন্নিৱিষ্ট কৰিছে। এয়াও হয়তো মোৰ বাবে মধুৰ অনুভৱ। ডিব্ৰুগড় জিলা সাংবাদিক সস্থা, ডিব্ৰুগড় সাহিত্য জীৱন, সদৌ অসম সাংবাদিক সস্থা, কানৈ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰকাশ কৰা জীৱনপুঞ্জ গ্ৰন্থটো আমাৰ জীৱনৰ অভিজ্ঞতা, সফলতা, বিফলতা সন্নিৱিষ্ট কৰি লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিছে। এই লেখকৰ জীৱন সম্পৰ্কত ৰিজু গগৈৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশ পোৱা 'খোজ জীৱনৰ খোজ' গ্ৰন্থখনতো বহু তথ্য সন্নিৱিষ্ট হৈছে। অপূর্ব শর্মাৰ

সম্পাদনাত প্রকাশ পোৱা 'কর্মসূর্য ডঁ শশীকান্ত শইকীয়া' শীর্ষক গ্রন্থখনো এই লেখকৰ জীৱনৰ বহু তথ্যৰে সন্নিৱিষ্ট এখন অনুপম তথ্য সমৃদ্ধ গ্রন্থ। ডঁ পল্লৱী গগৈ আৰু অপূর্ব শর্মাৰ সম্পাদনাত প্রকাশ পোৱা 'উত্তৰণ' শীর্ষক গ্রন্থখনতো এই লেখকৰ বর্ণিল জীৱন পৰিক্রমা সম্পর্কে বহু কথাই প্রকাশ পাইছে। ডঁ পল্লৱী গগৈ আৰু অপূর্ব শর্মাৰ সম্পাদনাত প্রকাশ পোৱা 'এনামেছিচ' গ্রন্থটো আমাৰ জীৱনৰ কিছু অংশ সন্নিৱিষ্ট হৈছে। বিভিন্ন বিষয়, দৃষ্টিকোণৰ পৰা লিখা প্রায় ৪০ খন গ্রন্থ প্রকাশ পোৱাতোও জীৱনৰ এক অনন্য অনুভৱ আৰু সফলতা বুলি কেতিয়াবা মনলৈ আনন্দ কঢ়িয়াই আনে। আৰু যে কিমান কথা, কিমান চিন্তা, কিমান অভিজ্ঞতা নিজেও লিখিব লগা আছে।

২০১৬ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহত 'ডি এইচ এচ কে মাহাবিদ্যালয়ৰ অভিজ্ঞতা' শীর্ষক এখন গ্রন্থও প্রকাশ পাইছে। উক্ত গ্রন্থত ডি এইচ এচ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ অভিজ্ঞতাৰ কিছু আলোকপাত কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছতো সময় বাগৰিবলৈ ধৰিলে, আৰু কত যে অভিজ্ঞতা মহাবিদ্যালয়খনত। ডি. এইচ. এচ কানৈ মহাবিদ্যালয়ে চাওতে চাওতে আশী বছৰ সম্পূর্ণ কৰিলে। আৰম্ভণিতে ডিব্রুগড় মহাবিদ্যালয় আৰু পৰৱর্তী সময়ত ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয় (ডি. এইচ. এচ কানৈ মহাবিদ্যালয়)। ঐতিহ্যপূর্ণ মহাবিদ্যালয়খনত ২০১৫ চনৰ ১৯ জুনত অধ্যক্ষ হিচাবে যোগদান কৰাৰ পিছত সম্প্রতি প্রায় দহটা বছৰ অতিক্রম হ'ল। চকুৰ পচাৰাতে এটা দশক অতিক্রম হ'ল মহাবিদ্যালয়খনত। এতিয়াও মনত পৰে কর্মজীৱনৰ দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়, ডিব্রু মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনাৰ দিনবোৰ। মনত পৰে মজুলী মহাবিদ্যালয়ৰ তিনিবছৰ তিনিমাহ অধ্যক্ষৰ সেই মধুৰ স্মৃতিবোৰ। দিছপুৰ মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৪ চনৰ ১৬ আগষ্টৰ পৰা ৩০ অক্টোবৰলৈ, ডিব্রুগড়ৰ ডিব্রু-মহাবিদ্যালয়ত ১৯৯৪ চনত ৩১ অক্টোবৰ পৰা ২০১২ চনৰ ২ মার্চলৈ আৰু মাজুলী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হিচাবে ২০১২ চনৰ ৩ মার্চৰ পৰা ২০১৫ চনৰ ১৮ জুনলৈ। সুদীর্ঘ কাল অধ্যাপনা, অধ্যক্ষ হিচাবে আগবঢ়োৱা বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়ৰ স্মৃতিবোৰ এটিয়াও সজীৱ হৈ আছে। ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা সময়ত ছাত্রাৱস্থাত নিশা নিশা আসাম টিম্বার এণ্ড প্লাইউড লিমিটেডত শ্রমিক হিচাবে কাম কৰা দিনবোৰ, ডুমডুমাৰ পৰা ফিল'বাৰী বালিকা বিদ্যালয়ত গৈ শিক্ষকতা কৰা দিনবোৰ মানসপটত এতিয়াও জিলিকি আছে। ডুমডুমাৰ পৰা ফিল'বাৰীলৈ দৈনিক চাইকেলেৰে অহা-যোৱা কৰিছিলো। দূৰত্ব অহা-যোৱা ৪০ কিল'মিটাৰ। উখৰা-মখৰা বোকা-পানী, শিল-বালিৰ পথ আছিল সেই সময়ত। শিক্ষকতাৰ তাড়ণাত অযুত সপোন লৈ অতি কষ্টেৰে সেৱা আগবঢ়াইছিলো। ইমান কষ্ট কৰাৰ বিনিময়ত কেতিয়াবা কোনোবা মাহত ৫০ টকা প্রধান শিক্ষক ধর্মেশ্বৰ বৰুৱাই দিছিল। কেতিয়াবা দিয়া নাছিল। তাত কোনো আক্ষেপো নাছিল, দুখো নাছিল। কিন্তু শিক্ষকতাৰ আনন্দ লৈছিলো, ছাত্রীসকলক যিমান পৰা যায় সময় দিছিলো, আকৌ বাৰে বাৰে বিষয়বোৰ বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। মাহেকীয়া দৰমহা বা বানচ নিয়মীয়াকৈ নাপালেও শিক্ষকতাৰ বৃত্তিটোত মনোযোগে নামি পৰিছিলো। ৪০ কিল'মিটাৰ পথ অহা-যোৱা কৰি শিক্ষকতা কৰাৰ আনন্দ হয়তো এতিয়াও কাকো বুজাব নোৱাৰো। কঠোৰ পৰিশ্রম আৰু সাধনাৰ ফলত জীৱনটো আগু�ৰাই নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। শিক্ষকতা কৰি আহি নিশা কেতিয়াবা ১১ বজালৈকে ঘৰে ঘৰে গৈ ঘৰুৱা শিক্ষকতা কৰিছিলো। পুৱা ৫ বজাৰ পৰা ঘৰতে ছাত্র-ছাত্রীক টিউশ্যান কৰি পুনৰ ফিল'বাৰীলৈ গৈ শিক্ষকতাৰ বাবে ৰাওনা হৈছিলো। মুঠতে ছাত্র জীৱনত এফালে পঢ়া-শুনা, আনফালে শিক্ষকতা, মজুৰি শ্রমিক আদিৰ মাজেৰে জীৱনটো আগু�ৰাই নি পৰৱর্তী সময়ত দুখন মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনা, অসমৰ দুখন ঐতিহাসিক মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাবে সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটো নিজকে পৰম সৌভাগ্যৱান বুলি ভাবো।

ডি.এইচ.এচ. কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সপোনৰ বিষয়ে লিখিবলৈ লোৱাৰ পাতনিত এই কথাখিনি লিখাৰ একমাত্র উদ্দেশ্য হ'ল কর্মময় জীৱনৰ স্মৃতি ৰোমন্থন কৰা, এৰি অহা দিনবোৰে যাতে কাম কৰাৰ শক্তি হিচাবে মনৰ মাজত অগা-ডেৰা কৰি থাকে, কাম কৰাৰ সঞ্জীৱনী শক্তি লাভ কৰো, কেনেদৰে সেই দিনবোৰ অতিক্রম কৰি আহি, কেনেদৰে কানৈ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাবে দহ বছৰ অতিক্রম কৰিলো। দহটা বছৰ বা এটা দশক কম সময় নহয়। কেতিয়াবা অনুভৱ হয় কেনেদৰে পাৰ হৈ গ'ল জীৱনৰ দহটা বছৰ। মাজুলী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আহি কানৈ মহাবিদ্যালয়ত যোগদান কৰাৰ সময়ত এটাই সপোন দেখিছিলো, সেয়া হ'ল এখন শৃংখলাবদ্ধ মহাবিদ্যালয়, চাফ্চিকুণ মহাবিদ্যালয়, তথ্য-প্রযুক্তিৰে পৰিপূর্ণ, সকলো সা-সুবিধাৰে পৰিপূর্ণ, চৌদিশে সেউজীয়া, বিশ্বৰ চুকে কোণে শিক্ষা-দীক্ষা-জ্ঞান-প্রজ্ঞাৰে জিলিকি থকা এখন সর্ব্বাঙ্গসুন্দৰ মহাবিদ্যালয় গঢ়ি তোলা। এই দহটা বছৰত মহাবিদ্যালয়খনক 'ছ'চাইটীয়েল ইনষ্টিটিউশ্যান' হিচাবে গঢ়ি তোলাৰ প্রয়াস কৰা হৈছিল। তাৰে কিছু সফলতা লাভ কৰা যেন অনুভৱ হয়। মহাবিদ্যালয়খনত প্রযুক্তিৰ পূর্ণ ব্যৱহাৰ কৰাৰ ক্ষেত্রত কিছু সফল হোৱা যেন বোধ হয়। 'কেছলেচ' অর্থাৎ

নগদবিহীন মহাবিদ্যালয় হিচাবে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্রত প্রচেষ্টা চলোৱা হৈছিল। ইন্টাৰনেটৰ মাধ্যমত মহাবিদ্যালয়খনত 'অনলাইন নগদ লেনদেন' আৰম্ভ কৰা হয়। শ্রেণীকোঠাৰ শিক্ষক আৰু শিক্ষার্থীৰ উপস্থিতি ল'বলৈ 'অনলাইন উপস্থিতি' ব্যৱস্থা কৰা হয়। ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচনত অনলাইন মাধ্যমেৰে সম্পন্ন কৰা ব্যৱস্থাও লোৱা হয়। বোধহয় ভাৰতবর্ষত শ্রেণীকোঠাৰ অনলাইন উপস্থিতি, অনলাইন মাধ্যমত ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচন সম্পন্ন কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ তালিকাত ডি.এইচ.এচ কানৈ মহাবিদ্যালয় এক নম্বৰ স্থানত। পৃথিৱীৰ আন দেশত তেনে ব্যৱস্থা আছেনে নাই সেয়া জনাৰ উপায় নাই। পৃথিৱীৰ তথ্য সংগ্রহ কৰিবলৈ কেৱল 'গুগ'ল ছার্চ ইঞ্জিন'ৰ সহায় লোৱা হয়। গুগ'লত বিচাৰিলে কেৱল ডি এইচ এচ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নাম পোৱা যায়। সেয়ে কেতিয়াবা কেতিয়াবা এনে অত্যাধুনিক ব্যৱস্থা পৃথিৱীৰ ভিতৰত কেৱল কানৈ মহাবিদ্যালয়তে সংযোজন কৰা হৈছে তেনে অনুভৱ হয়। হয়তো কোনোবাই কৰবাত ব্যৱহাৰ কৰিছে বা নকৰিবও পাৰে। তেনে চিন্তা হয়তো মানুহৰ মনলৈ নাহিবও পাৰে। কানৈ মাহবিদ্যালয়ত নতুনত্ব, সৃষ্টিশীল বা অগতানুগতিক কিছু চিন্তা কৰা হৈছে আৰু সেয়া মহাবিদ্যালয়খনত যোগদান কৰাৰ সময়তে তেনে সপোন দেখিছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ নাকৰ গ্রেড বি ডাবল প্লাছৰ পৰা এ গ্রেডলৈ উন্নীত কৰাৰ বাবে প্রকৃততে এখন পৰিকল্পিত যুদ্ধও কৰা হৈছিল। ফলত মহাবিদ্যালয়খনে নাকৰ এ গ্রেড লাভ কৰে।

মহাবিদ্যালয়খন চাৰিওদিশ পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিবলৈ গ্রীণ ক্লাৰ জন্ম দিয়াৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনে গ্রীণ অডিটেড কলেজ নামেৰে জনাজাত হোৱাৰ পৰৱর্তী সময়ত ডিব্রুগড় জিলা প্রশাসনৰ পৰা স্বচ্ছতাৰ বঁটা, নেহৰু যুৱ কেন্দ্রৰ পৰা শ্রেষ্ঠ স্বচ্ছতাৰ বঁটা, ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত তিনিবাৰকৈ শ্রেষ্ঠ শৃংখলাবদ্ধ মহাবিদ্যালয়ৰ বঁটা, এবাৰ শ্রেষ্ঠ পৰিষ্কাৰ মহাবিদ্যালয় বঁটা, ৰাষ্ট্রীয় পর্যায়ত এন চি চিৰ তৰফৰ পৰা চুটি ছবি প্রতিযোগিতাত আঁজুৰি অনা দ্বিতীয় ৰাষ্ট্রীয় স্বচ্ছতা বঁটা, আই এচ অ'-৯০০১ ৰ যোগেদি প্রমাণ পত্র লাভ, কেন্দ্রীয় চৰকাৰৰ শিক্ষা মন্ত্রণালয়, উদ্যোগীক উদ্যমিতা আৰু ইন'ভেশ্যন কাউন্সিলৰ তৰফৰ পৰা ইষ্টিটিউশ্যন ইন'ভেশ্যন কাউন্সিল প্রতিষ্ঠাৰ প্রমাণ পত্র, কেন্দ্রীয় চৰকাৰ তৰফৰ পৰা স্বচ্ছতা প্রমাণ পত্র, ডিব্রুগড় নাগৰিক মঞ্চৰ তৰফৰ পৰা শ্রেষ্ঠ পৰিষ্কাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মান আদি লাভ কৰাই নহয়, ভাৰতীয় ডাক বিভাগে ২০২৩ চনত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নামত এটা বিশেষ খাম প্রকাশ কৰা আৰু ৰাষ্ট্রসংঘৰ উত্তৰ-পূব সম্পদ কেন্দ্রৰ তৰফৰ পৰা ২০২৪ বর্ষত কানৈ মহাবিদ্যালয়ক 'চেণ্টাৰ অব এক্সিলেঞ্চ' বঁটা প্রদান কৰে। এনে প্রাপ্তিয়ে কেতিয়াবা মন পুলকিত কৰে আৰু কাম কৰাৰ বাবে প্রেৰণা দিয়ে। ২০১৫ চনত আৰু ২০১৯ চনত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত শ্রেষ্ঠ স্নাতক কঢ়িয়াই আনিছিল ক্রমে দিপাৱলী কুর্মী আৰু গুৰপীত কৌৰ ভির্দিয়ে। বিভিন্ন বিভাগৰ বিশেষ বিষয়ত শিক্ষার্থীয়ে সর্বাধিক নম্বৰ আহৰণ কৰাতো দৰাচলতে আনন্দৰ বিষয়। এন চি চি কেডেট ফণীভূষণ দাস, ওমৰ খান, আলোক কুমাৰ শর্মা আদি শিক্ষার্থীয়ে দেশৰ লগতে উত্তৰ-পূৱাঞ্চললৈ বিশেষ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই লেখককো প্রায় এশ চল্লিশটাৰো আধিক সংস্থা আৰু সংগঠনে কর্ম স্বীকৃতি দি ৰাজহুৱা সম্বর্ধনা জনোৱা মুহূর্তবোৰ প্রকৃততে জীৱনত এক অনাবিল, অফুৰন্ত প্রেৰণা উৎস যেন অনুভৱ হয়। এই ক্ষেত্রত ডিব্রুগড় জিলা কর্মচাৰী পৰিষদে আগবঢ়োৱা সন্মান সেই সময়ৰ মুখ্যমন্ত্রী সর্বানন্দ সোণোৱালে 'কর্মসূর্য' উপাধি প্রদান কৰাৰ মুহূর্তবোৰ জীপাল হৈ আছে।

সেই সময়ৰ অসম আৰু নগালেণ্ডৰ ৰাজ্যপাল পি.বি আচার্যই স্বচ্ছ ভাৰত মিছনৰ অসমৰ বেণ্ড এম্বেচেডৰ, ডিব্রুগড় হিন্দু মিনল মন্দিয়ে পৰমানন্দ মানৰ সেৱা ৰত্ন বঁটা, কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাই হাচান শ্বৰীফ আহমেদ সমন্বয় বঁটা, দিল্লী এন. এম. অ. পি. এচ তৰফৰ পৰা সেউজ ৰত্ন বঁটা-২০২১, গুৱাহাটীস্থ মহিয়সী সেউজী সাহিত্য মঞ্চৰ তৰফৰ পৰা সেউজী প্রাগজ্যোতিষ সন্মান-২০২২, শ্বহীদ কুশল কোঁৰৰ স্মৃতি ৰক্ষা সমিতিৰ উদ্যোগত ডিবৰু হিতৈষী সন্মান, মেঘালয়ৰ অন্যতম বে-চৰকাৰী বিশ্ববিদ্যালয় ইউ.এচ.টি.এমৰ তৰফৰ পৰা একাডেমীক লিডাৰশ্বিপ এৱার্ড-২০২৩, গুৱাহাটীস্থ ডিভাইন হেণ্ড ৰেলফেয়াৰ অর্গেনাইজেশ্যনে গুৱাহাটী কলাক্ষেত্রত আয়োজন কৰা এক গাম্ভীর্যপূর্ণ সভাত প্রদান কৰা 'অসম গৌৰৱ বঁটা'-২০২৩, মাজুলীৰ অন্যতম আলোচনী 'পলস'ৰ তৰফৰ পৰা সত্রাধিকাৰ জনার্দ্দন দেৱগোস্বামীৰ হাতেৰে দীনবন্ধু উপাধি, ডঁ বি.আৰ. আম্বেদকাৰ ৰাষ্ট্রীয় সন্মন পদক -২০২৩, ডিব্রুগড় জিলা কোঁচ ৰাজবংশী ছাত্র সস্থাৰ তৰফৰ পৰা বীৰ চিলাৰাই বঁটা, কলকতাৰ প্রখ্যাত শিক্ষানুষ্ঠান ই. আই. আই. এল. এমৰ তৰফৰ পৰা নর্থ ইষ্ট লিডাৰশ্বিপ এৱার্ড, সদৌ অসম অনুসুচীত জাতি সংগঠনৰ তৰফৰ পৰা বাবা চাহেব ডঁ ভীমৰাও ৰামজী আম্বেদকাৰ বঁটা, সদৌ ভাৰত সাংবাদিক সস্থাৰ তৰফৰ পৰা শ্রেষ্ঠ প্রশাসক বঁটা, মহীয়সী সাহিত্য মঞ্চৰ তৰফৰ পৰা বিশেষ সন্মান, চৈয়দ আব্দুল মালিক স্মৃতি বঁটা, অসমৰ জনপ্রিয়

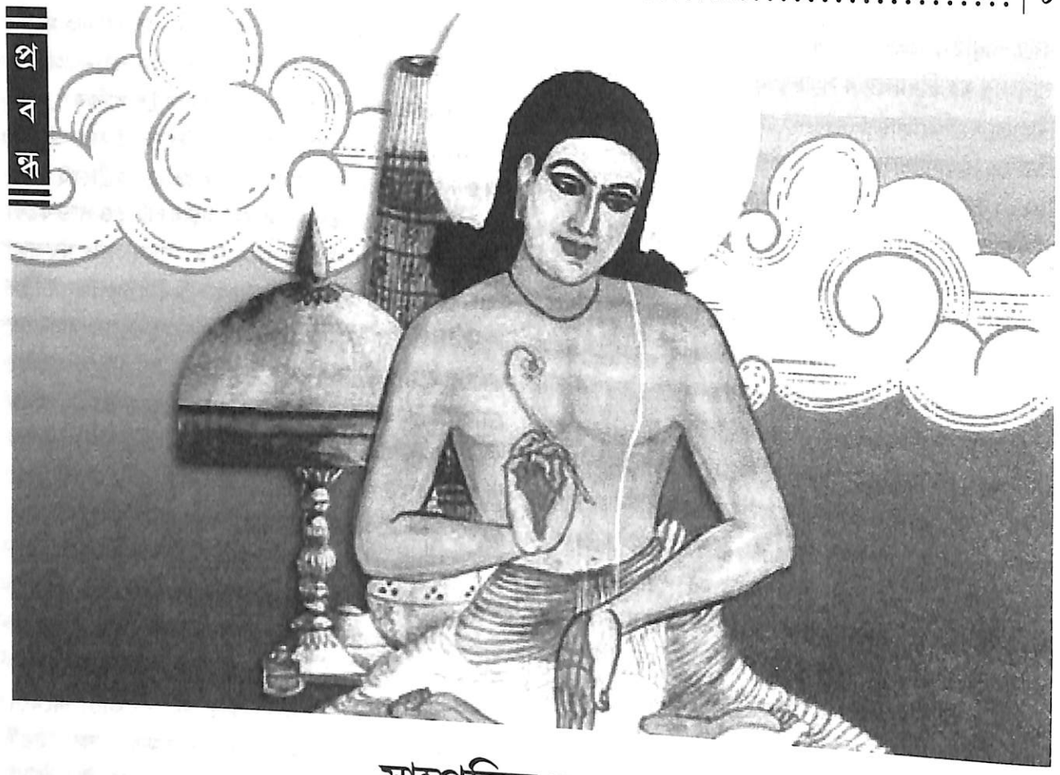
সংগীত শিক্ষানুষ্ঠান গুৰুকুল সংগীত নৃত্য কলাকেন্দ্ৰৰ তৰফৰ পৰা জীৱন জোৰা সাধনা বঁটা, দিল্লীস্থ চিষ্ট, আই. চি. এফৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰাষ্ট্ৰীয় শৈক্ষিক নেতৃত্বৰ ডিপ্লমাৰ সন্মান, জি. এইচ. আৰ. পি. এফ গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠানৰ তৰফৰ পৰা সাহিত্যৰত্ন বঁটা, ডিব্ৰুগড় জিলা প্ৰশাসনে কৰ্মৰ স্বীকৃতি দি সম্বৰ্ধনা, অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি ড° সূৰ্যকান্ত হাজৰিকাৰ জন্ম দিৱসত সভাপতি ড° সূৰ্যকান্ত হাজৰিকাৰ স্মৃতি ন্যাসৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত সভাত সম্বৰ্ধনা, শ্ৰুতি শিল্পী সমাজ, ডিব্ৰুগড়ৰ তৰফৰ পৰা সম্বৰ্ধনা, তিনিচুকীয়া জিলা সাহিত্য সভাৰ তৰফৰ পৰা সম্বৰ্ধনা জনোৱা আদি অনেক সন্মান তথা বঁটা লাভ কৰাৰ আনন্দ কেতিয়াও বুজাব নোৱাৰিম। ১৩০ টাৰো অধিক জাতীয় সংগঠন, অনুষ্ঠান- প্ৰতিষ্ঠানে জনোৱা সম্বৰ্ধনা, মৰম, ভালপোৱাও স্মৃতিৰ মানসপটত জিলিকি থাকিব।

এইয়াই হয়তো জীৱন, এয়াই কৰ্ম, এইয়াই সপোন আৰু আনন্দ। প্ৰকৃত উপলব্ধি কেৱল হৃদয়ত কৰিব পাৰি। আটাইতকৈ মনত চিৰদিন সজীৱ হৈ থাকিব ঐতিহাসিক ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ক ভাৰত চৰাকাৰৰ স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ মন্ত্ৰণালয়ৰ তৰফৰ পৰা ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয় হিচাপে ঘোষণা কৰা দিনটো। কানৈ মহাবিদ্যালয় ধূমপান মুক্ত মহাবিদ্যালয়, বোধকৰো উত্তৰ-পূবৰ প্ৰথমখন মহাবিদ্যালয়। সংশ্লিষ্ট মন্ত্ৰণালয়ৰ ইউ ডাইচ নম্বৰঃ ১৮১৫০৪০৮৫০৯ মৰ্মে ২০ ডিচেম্বৰ, ২০২৪ৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ মহাবিদ্যালয়খনক ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয় হিচাপে ঘোষণা কৰে। ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয় হিচাপে পালন কৰিব লগা নিৰ্দেশনাসমূহ সম্পূৰ্ণ ৰূপে পালন কৰাত মহাবিদ্যালয়খনক এনে প্ৰমাণ পত্ৰ প্ৰদান কৰে। বিগত চাৰি বছৰে ছাত্ৰ একতা সভা, অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ ই এক আচলতে সংগ্ৰাম আছিল। ছাত্ৰ একতা সভাই ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে জিলা উপায়ুক্ত, স্বাস্থ্য বিভাগকে ধৰি ভাগে ভাগে পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰাই নহয়, জিলা প্ৰশাসনৰ বিভিন্ন সভা, সমিতিত অধ্যাপকসকলে কানৈ মহাবিদ্যালয়ক ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয় হিচাপে ঘোষণা কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ আনিব লগা হৈছিল। অৱশেষত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে লাভ কৰিলে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰা 'ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয়' হিচাপে। ইকম আনন্দৰ খবৰ নে? চাৰিকুৰি বছৰীয়া মহাবিদ্যালয়খনৰ ইতিহাসত ই এক সঁচাকৈ মাইলৰ খুটি বুলি বিবেচিত হৈছে। যিকেইখন ছাত্ৰ একতা সভাই এই পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছিল, সেইসকলক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো। ভাৰত চৰকাৰৰ স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ মন্ত্ৰণালয়ৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনলৈ অনলাইন যোগে প্ৰেৰণ কৰা প্ৰমাণ পত্ৰখন এক অনুষ্ঠানত ইণ্ডিয়ান ৰেড ক্ৰছ ছ'চাইটি, ডিব্ৰুগড় শাখাৰ সাধাৰণ সম্পাদক ড° পংকজ কুমাৰ শ্ৰুতিকৰ, অসম বিজ্ঞান সমিতি, ডিব্ৰুগড় শাখাৰ সভানেত্ৰী ড° ভাৰতী দত্ত আৰু যুটীয়া সম্পাদক অজিত কুমাৰ শৰ্মাই অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াক আনুষ্ঠানিকভাৱে অৰ্পণ কৰে। সেয়াও আছিল আনন্দৰ খবৰ।

ৰেডক্ৰছৰ দৰে সংগঠন, বিজ্ঞান সমিতিৰ দৰে সংগঠনৰ বিষয়ববীয়াই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হিচাপে এই অভাজনক প্ৰমাণ পত্ৰখন দি আহ্লাদিত হৈছিল। তেওঁলোকে ঘোষণা কৰিছিল আজিৰ পৰা কানৈ মহাবিদ্যালয় এখন 'ধূমপানমুক্ত মহাবিদ্যালয়' হিচাপে সমগ্ৰ দেশতে পৰিচিত হৈ পৰিল। এনে গৌৰৱ আৰু আনন্দই তেওঁলোকৰ হৃদয়ো ওফন্দি উঠিছিল। অনুষ্ঠানত আটছাৰ ডিব্ৰুগড় জিলাৰ সম্পাদক লক্ষীন্দৰ কুৰ্মিকে ধৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যাপিকা ড° মৰমী তালুকদাৰ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে সম্পৰ্কৰক্ষী সমন্বয়ক ড° জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন, অধ্যাপিকা উপাসনা দত্তকে ধৰি ভালেকেইজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপস্থিত থাকি তেনে আনন্দৰ ভাগ লৈছিল। এই প্ৰমাণ পত্ৰ লাভ কৰাৰ পিছতে কানৈ মহাবিদ্যালয়ে আন এখন প্ৰমাণ পত্ৰ লাভ কৰে ২০২৪ চনৰ ৩১ ডিচেম্বৰৰ দিনা। মহাবিদ্যালয়খনে ধূমপান মুক্ত যুৱ প্ৰজন্ম গঢি তুলিবলৈ ধূমপান মুক্ত যুৱ প্ৰজন্ম ২.০ ত অংশ গ্ৰহণ কৰি ধূমপান মুক্ত প্ৰতিশ্ৰুতি গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে আন এখন প্ৰমাণ পত্ৰ লাভ কৰে স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কৈল্যাণ মন্ত্ৰণালয়ৰ তৰফৰ পৰা। সেয়াও এক আনন্দৰ খবৰ হিচাপে পৰিচিত হৈছে। আকৌ মনত পেলাবলৈ উভতি চাবলৈ মন গৈছে। সেই সোণসেৱীয়া এৰি অহা ক্ষণবোৰ। ২০২৩ চনত নাকৰ মূল্যায়ণত 'এ' গ্ৰেড লাভ কৰিছিল মহাবিদ্যালয়খনে। বি ডাৱল প্লাছৰ পৰা এ গ্ৰেড। কম আনন্দৰ বতৰা আছিলনে সেই মুহূৰ্তটো। মহাবিদ্যালয়খনে ইতিমধ্যে 'গ্ৰীণ অডিটেড কলেজ', 'স্বচ্ছতাৰ কলেজ', 'শ্ৰেষ্ঠ শৃংখলাবদ্ধ কলেজ' নামেৰে গৌৰৱ অৰ্জন কৰি খ্যাতি অৰ্জন কৰিছিলেই।

তাৰ মাজতে মহাবিদ্যালয়খনে ২০২৪ চনত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ উত্তৰ-পূব সম্পদ কেন্দ্ৰৰ তৰফৰ পৰা 'চেণ্টাৰ অব এক্সিলেঞ্চ' সন্মানেৰে সন্মানীত হৈছিল। মহাবিদ্যালয়খনে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ খোৱাপানী আৰু স্বচ্ছতা মন্ত্ৰণালয়ৰ তৰফৰ পৰা ২০১৭ চনত দেশৰ ভিতৰত স্বচ্ছতাৰ 'দ্বিতীয় ৰাষ্ট্ৰীয় স্বচ্ছ ভাৰত পুৰস্কাৰ', ২০২০, ২০২২ আৰু ২০২৩ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱ তিনিবাৰকৈ 'শ্ৰেষ্ঠ শৃংখলাবদ্ধ মহাবিদ্যালয়'ৰ সন্মান, ২০২৪ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱত 'শ্ৰেষ্ঠ পৰিস্কাৰ মহাবিদ্যালয়'ৰ সন্মান, ২০২৩ বৰ্ষত ভাৰতীয় ডাক বিভাগে মহাবিদ্যালয়খনৰ নামত লেফাফা প্ৰকাশ, ২০১৮ চনত ডিব্ৰুগড় জিলা প্ৰশাসনৰ তৰফৰ পৰা 'ডিব্ৰুগড় স্বচ্ছতা পুৰস্কাৰ', ২০২২ চনত ডিব্ৰুগড় নাগৰিক মঞ্চৰ তৰফৰ পৰা 'অসমৰ পৰিস্কাৰ মহাবিদ্যালয়'ৰ সন্মান, কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ অধীনৰ নেহৰু যুৱ কেন্দ্ৰ ডিব্ৰুগড় শাখাৰ তৰফৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনক স্বচ্ছতাৰ সন্মান, গুণগত উচ্চমানৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ বাবে ISO-9001 : 2015 প্ৰমাণ পত্ৰ লাভ কৰাৰ উপৰিও ২০২৪ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ শিক্ষা মন্ত্ৰণালয়, উদ্ভাৱন কোষৰ তৰফৰ পৰা মহাবিদ্যালয়খনক Establishment of Institutions Innovation Council ৰ স্বীকৃতি প্ৰদান, মহাবিদ্যালয়খনে স্বচ্ছতাৰ দিশত কৰা কাম কাজৰ বাবে ২০২৪ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ গৃহ নিৰ্মাণ আৰু নগৰ পৰিক্ৰমা মন্ত্ৰণালয়, খোৱাপানী আৰু অনাময় বিভাগ, ভাৰত চৰকাৰৰ জল শক্তি মন্ত্ৰণালয়ে 'স্বচ্ছতা হি সেৱা ২০২৪' ৰূপায়ণ কৰাত এক প্ৰমাণ পত্ৰ যোগে ভূয়সী প্ৰশংসা কৰাৰ মুহূৰ্তবোৰ বোধকৰো সকলোৰে মনত সজীৱ হৈ থাকিব। ভাৰত চৰকাৰৰ যুৱ পৰিক্ৰমা আৰু ক্ৰীড়া মন্ত্ৰণালয়ে উত্তৰ-পূবৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ ভিতৰত ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ক প্ৰথম পৰ্যায়ত Knowledge Institution হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া ক্ষণবোৰ কোনেও নিশ্চয় পাহৰিব নোৱাৰে। আজীৱন মানসপটত সেয়া স্মৃতি হৈ ৰ'ব। তাৰ মাজতে আহিল আকৌ এটা ভাল খবৰ। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে মহাবিদ্যালয়খনক ২০২৫-২৬ বৰ্ষৰ পৰা Integrated Teacher Education Programmes (ITEP) under NCTE মুকলি কৰাৰ বাবে অনুমোদন জনোৱা খবৰ। এই পাঠ্যক্ৰম লাভ কৰিবলৈও আভ্যন্তৰীণ মান নিৰ্ণায়ক কোষৰ সমন্বয়ক ড° দীপংকজ গগৈৰ লগতে সকলো অধ্যাপক-অধ্যাপিকাই কম কষ্ট কৰিছিলনে? এনে পৰিশ্ৰম আৰু প্ৰচেষ্টাক হয়তো পাহৰিব নোৱাৰি। মহাবিদ্যালয়খনৰ শ্ৰেণীকোঠাকে ধৰি বিভিন্ন বিভাগত ১১০ টাৰো অধিক শীততাপ নিয়ন্ত্ৰিত যন্ত্ৰ সংস্থাপন কৰা অধিকাংশ বিভাগ আৰু শ্ৰেণীকেঠাতে 'ইনভাৰটাৰ', ছাত্ৰাৱাস, ছাত্ৰীনিৱাসকে ধৰি মূল ভৱনসমূহত সৌৰশক্তিৰ সংযোগ, প্ৰযুক্তিৰ দিশত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৰ সভাকক্ষকে ধৰি শিক্ষক জিৰণি কোঠা, অধ্যক্ষৰ সভা কক্ষত অত্যাধুনিক কমিউইটাৰ মনিটৰ সংযোজন, অত্যাধুনিক মনিটৰ সংযোজিত 'ম'বাইল চাৰ্জিং ষ্টেণ্ড' সযোজন আদিও মহাবিদ্যালয়খনৰ ইতিহাসত চিৰস্মৰণীয় হৈ থাকিব।

মহাবিদ্যালয়খন এনেদৰে উজুলি উঠাৰ মাজতে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ সৰ্বানন্দ সোনোৱালে কেৱল মুখ্যমন্ত্ৰীয়েই নহয়, ভাৰত চৰকাৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ কেবিনেট মন্ত্ৰীৰ দায়িত্বও লাভ কৰে। এজন প্ৰাক্তন শিক্ষাৰ্থী হিচাপে সৰ্বানন্দ সোনোৱালৰ সফলতা আৰু প্ৰাক্তন ছাত্ৰ ড° ৰাজীৱ গগৈয়ে পৃথিৱীৰ চতুৰ্থজন উদ্ভিদ বিজ্ঞানী হিচাপে স্বীকৃতি পোৱাৰ আনন্দৰ মুহূৰ্তবোৰ বোধকৰো কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কৰ্মচাৰীয়ে পাহৰিব নোৱাৰে। মহাবিদ্যালয়খনলৈ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মৰম ভালপোৱাও তুলনা কৰিব নোৱাৰি। প্ৰাক্তন ছাত্ৰ দীলিপ কুমাৰ গগৈয়ে পিতৃ উপেন্দ্ৰ নাথ গগৈৰ সৌৱৰণত মুকলি মঞ্চ নিৰ্মাণৰ বাবে ১২ লাখ টকা আৰু অভিনৱ চিন্তাৰে মুকলি কৰা 'আইডিয়া চেণ্টাৰ' নিৰ্মাণৰ বাবে স্বৰ্ণলতা দত্তই নবীন চন্দ্ৰ দত্তৰ নামত ৪ লাখ ২৫ হাজাৰ টকা মহাবিদ্যালয়খনলৈ আগবঢ়োৱাতো স্বাভাৱিকতে মনত সজীৱ হৈ থাকিব। মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ দাতা সদস্য জ্যোতি প্ৰসাদ কানৈয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিৱাসটো তেওঁৰ আদৰ্শ মাতৃ ৰুক্মিণী কানৈ নামেৰে 'ৰুক্মিণী কানৈ ছাত্ৰী নিৱাস' হিচপে নামকৰণ কৰা হয়। পৰিচালনা সমিতিৰ ২১ ডিচেম্বৰ, ২০২৪ ত অনুষ্ঠিত হোৱা সভাত এই সম্পৰ্কে বিস্তৃত আলোচনাৰ অন্তত নামকৰণ কৰা হয়। জ্যোতি প্ৰসাদ কানৈয়ে মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিয়ালে গ্ৰহণ কৰা এনে বদান্যতাৰ বাবে প্ৰায় ১৫ লাখ টকা আৰ্থিক সাহাৰ্য আগবঢ়োৱাৰ কথাটো পৰিচালনা সমিতিত ঘোষণা কৰে। প্ৰায় ৭০ বছৰ অতিক্ৰম কৰা ছাত্ৰীনিৱাসটোৰ নামকৰণ হোৱাটো বোধ হয় এটা উল্লেখযোগ্য দিশ। মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰথমজন সম্পাদক অশ্বিনী চৰণ চৌধুৰীৰ নামত কেন্দ্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰটো নামকৰণ, প্ৰতিষ্ঠাপক অধ্যক্ষ ড° যোগীৰাজ বসুৰ নামত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি ভৱন নামকৰণ, মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰাৱাসটোৰ নাম প্ৰয়াত অধ্যক্ষ ডিম্বেশ্বৰ চলিহাৰ নামত নামকৰণ কৰাতো এক উল্লেখযোগ্য সফলতা বুলিব পাৰি। ◆ ◆

সাম্প্রতিক সময়ত

শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা

(ড° হীৰেন গোহাঁইৰ 'মানুহ শংকৰদেৱ' প্ৰবন্ধৰ উল্লিখনসহ)

কমল নয়ন দত্ত

আমি যেতিয়াই মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ কথা আলোচনা কৰোঁ তেতিয়াই আমি বিশ্ববন্দিত মহাশাস্ত্ৰ পৱিত্ৰ শ্ৰীমদ্ভাগৱদ গীতাৰ এফাঁকি শ্লোকৰ প্ৰায়েই অৱতাৱণা কৰোঁ—

য়দা য়দা হি ধর্মস্য গ্লানির্ভৱতি ভাৱত।
অভ্যুত্থানম অধর্মস্য তদাত্মানং সৃজাম্যহম্।।
পৱিত্ৰাণায় সাধূনাং ৱিনাশায় চ দুষ্কৃতাম্।
ধর্মসংস্থাপনার্থায় সম্ভৱামি য়ুগে য়ুগে।।

(গীতা—৪/৮)

গুৰুজনাৰ প্ৰসংগত এই শ্লোকফাঁকি উল্লেখ কৰাৰ কাৱণ মূলতঃ দুটা— প্ৰথম, তেওঁৰ জন্মৰ সময়ৰ অৰ্থাৎ মধ্যযুগৰ অসমখনৰ তিমিৰাচ্ছন্ন পৱিৱেশ প্ৰকট কৰি তোলা। দ্বিতীয়, তেখেতৰ চৰিত্ৰত ঐশ্ৱৰিকত্ব আৰোপ কৰা অৰ্থাৎ তেখেতক ভগৱান কৃষ্ণৰ এক অৱতাৰৰূপে প্ৰতিপন্ন কৰা। শংকৰদেৱে যি সময়ত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল সেই সময়ত অসমত পূৰ্ণ পৰ্যায়ত ধর্মৰ বিপর্যয় ঘটিছিল, অধর্মৰ প্ৰভাৱে মানুহবিলাকক অন্ধ কৰি পেলাইছিল, ধর্মৰ নামত মানুহৰ ওপৰত নানা অত্যাচাৰ-অনাচাৰ চলিছিল। মুঠৰ ওপৰত এক অৰাজক পৱিৱেশ। সুযোগ বুজি প্ৰসংগক্ৰমে আমি সাম্প্ৰতিক পৱিস্থিতিৰ কথাও উল্লেখ কৰিব পাৰোঁ। সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাৰ সমাজখনত কি ঘটি আছে সেয়া আমাৰ কাৰোৱেই অবিদিত নহয়। উগ্ৰ সাম্প্ৰদায়িকতাবাদৰ কবলত পৱি আমাৰ

সমাজ আজি তচ্‌নচ্‌। আজিৰ সমাজ আৰু সময় হত্যা, হিংসা, লুণ্ঠনত জর্জৰিত। জনতাৰ ওপৰত ৰজাঘৰীয়াৰ অত্যাচাৰ মধ্যযুগতকৈ কোনো গুণে কম নহয় (মাথোঁ পদ্ধতি পৃথক)। জাতীয়তাবাদৰ নামত সংগোপনে শিপাবলৈ ধৰিছে উগ্ৰ জাতীয়তাবাদ। পঞ্চদশ শতাব্দীৰ সেইছোৱা কলংকিত সময় আৰু আজিৰ সময়ৰ মাজত কিবা পার্থক্য আছেনে?

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ এজন ঈশ্ৱৰ নাইবা অৱতাৰী পুৰুষ আছিল নে নাছিল সেই কথা বিচাৰ-বিবেচনা কৰাটো এই আলোচনাৰ পৱিসৰৰ বাহিৰত। তেওঁক ইয়াত কেৱল এজন তেজ মঙহৰ সাধাৰণ কিন্তু মহান হৃদয়ৱ, বিশাল ব্যক্তিত্ৱৰ আৰু বিৰল প্ৰতিভাৰ অধিকাৰী ব্যক্তি বুলি জ্ঞান কৰিহে আলোচনা কৰা হ'ব।

আলোচনাৰ গভীৰতালৈ যোৱাৰ আগতে 'শংকৰদেৱ অধ্যয়ন'ৰ আওঁতাত কি কি কথা অন্তর্ভুক্ত হয় তাক সংক্ষেপতে আলোচনা কৰাটো নিশ্চয় ভাল হ'ব। কোৱা বাহুল্য মাথোঁ যে শংকৰদেৱ অধ্যয়ন এক বহল পৱিসৰৰ বিষয়। ইয়াত অন্তর্ভুক্ত হ'ব— গুৰুজনাৰ জীৱন, তেখেতৰ ধর্মীয় দর্শন, একশৰণ নামধর্ম আৰু তেখেতৰ মহান সৃষ্টি-কর্মসমূহ। কেৱল ইমানেই নহয়, তেখেতৰ ব্যক্তিগত আদর্শ, বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ প্ৰতি থকা উদাৰ দৃষ্টিভংগী, জীৱনশৈলী, মেধা, প্ৰজ্ঞা আৰু প্ৰতিভা— এই সকলোবোৰ ইয়াৰ অন্তর্ভুক্ত হ'ব। এতিয়া কথা হ'ল, এইবোৰ অধ্যয়ন কৰা, চর্চা কৰা নাইবা আলোচনাৰ প্ৰাসংগিকতা বা প্ৰয়োজনীয়তা সাম্প্ৰতিক সময়ত কিমান?

অসমৰ প্ৰথমখন সংবাদপত্ৰ অৰুণোদইৰ পাততে চৰিত পুথিৰ অলৌকিকতা অতিক্ৰমি শংকৰদেৱৰ প্ৰকৃত অধ্যয়নৰ বা প্ৰকৃত চর্চাৰ বাবে এক অনুকূল পৱিৱেশৰ সূচনা হয়। অৰুণোদইৰ পৰৱর্তী সময়তো শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ এই গতি অব্যাহত থাকে আৰু ধর্মীয় গুৰুৱ পৱিধিৰ পৰা আঁতৰাই এজন পূর্ণমানৱ চৰিত্ৰ হিচাপে বিভিন্ন দিশৰ পৰা শংকৰদেৱৰ অধ্যয়ন হ'বলৈ ধৰে। অলৌকিকতাক পৱিহাৰ কৰি শংকৰদেৱৰ গাত নতুন দৃষ্টিৰে মানৱ চৰিত্ৰ আৰোপ কৰি তেওঁক সম্পূর্ণ মানুহৰ ৰূপত উদ্ভাসিত কৰি তোলাৰ এই প্ৰয়াসৰ পৰাই আধুনিক দৃষ্টিৰে শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ প্ৰয়াস আৰম্ভ হোৱা বুলি ক'ব পাৰি।

শংকৰদেৱৰ ধর্মপ্রচাৰক আৰু আধ্যাত্মিক গুৰু হিচাপে থকা প্ৰচলিত ভাবমূর্তিৰ ঊর্ধ্বলৈ গৈ এক বিৰল প্ৰতিভাধৰ আৰু মানৱপ্ৰেমী সাহিত্যিক, সংস্কৃতিপ্রাণ আৰু সকলো মানৱীয় দোষ-ত্রুটিৰে এজন মানুহ হিচাপে শংকৰদেৱক সাম্প্ৰতিক সময়ত অধ্যয়ন কৰি থকা এগৰাকী বিশেষ ব্যক্তি হৈছে— ড° হীৰেন গোহাঁই। শংকৰদেৱৰ সাহিত্যকৃতিৰ লগতে সমাজ-জীৱনলৈ তেখেতে আগবঢ়াই থৈ যোৱা অৱদানৰ এক বিস্তৃত, বিজ্ঞানসম্মত আৰু পদ্ধতিগত অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত হীৰেন গোহাঁইৰ অৱদান অনস্বীকার্য। তেখেতে 'মানুহ শংকৰদেৱ' শীর্ষক প্ৰৱন্ধটোত (প্রকৃততে, ২৪/০৮/১৯৮৫ তাৰিখে বৃহত্তৰ খাৰঘুলি শংকৰ জন্মোৎসৱৰ আলোচনা সভাত দিয়া বক্তৃতাৰ পৱিৱর্ধিত ৰূপ)। শংকৰদেৱক কিয় মানুহ জ্ঞান কৰি অধ্যয়ন কৰিব লাগে সেই কথা উল্লেখ কৰিছে এইদৰে—

"ধূপ-ধুনাৰ ধোঁৱাৰে তেওঁৰ আচল পৱিচয় আৰু আমাৰ বুদ্ধি একলগে আচ্ছন্ন কৰি থ'লে আমি তেওঁৰ এই মানৱীয় গুণৰাজি আৰু মানৱীয় সাধনা বুজিব নোৱাৰিম। এই কথাও বুজিব নোৱাৰিম যে আন সকলো মহৎ লোকৰ দৰে তেৱোঁ কোনো কোনো বিষয়ত নিজৰ যুগৰ দোষ ত্রুটি বা সীমাবদ্ধতাৰ ঊর্ধ্বত নাছিল।"

শংকৰদেৱক ঈশ্ৱৰৰ আসনৰ পৰা নমাই আনি এজন দেৱতুল্য ব্যক্তিৰ আসনত বহুৱাই অধ্যয়ন কৰিবলৈ বিচৰাৰ অন্তৰালত অনেক কাৱণ নিহিত হৈ আছে। যেতিয়ালৈকে শংকৰদেৱৰ চৰিত্ৰত কেৱল ঐশ্ৱৰিকত্ব আৰোপ কৰি থকা হ'ব তেতিয়ালৈকে সাধাৰণ মানুহে তেওঁৰ আদর্শ গ্রহণ কৰিবলৈ অপাৰগ হ'ব আৰু তাৰ বিপৰীতে যেতিয়াই দেৱতাৰ পূজাৰ বেদীৰ পৰা নমাই আনি শংকৰদেৱক সাধাৰণ মানুহে বন্ধুৰ আসনত বহুৱাব পাৰিব তেতিয়াই তেওঁলোকৰ মনত উদয় হ'ব— তেওঁ দেখোন আমাৰ দৰেই এজন তেজ-মঙহৰ মানুহ, তেওঁৰ জীৱনাদর্শ আমি আমাৰ জীৱনত কিয় প্ৰয়োগ কৰিব নোৱাৰিম? আৰু সাম্প্ৰতিক সময়ত আমাক এনে এক মানসিকতাৰেই প্ৰয়োজন হৈছে। সকলোৰে যদি শংকৰদেৱৰ— সকলো প্ৰাণীকে সম দৃষ্টিৰে চোৱা, জাতিভেদ প্ৰথাৰ বিৰোধিতা, সাংসাৰিক হৈও কামনা-বাসনাৰ মায়াজালৰ পৰা মুক্ত ইত্যাদি মহামানৱীয় গুণসমূহ আয়ত্ত কৰে তেন্তে সাম্প্ৰতিক সময়ত সমাজৰ বাবে তাতকৈ সুখময় বার্তা কি হ'ব পাৰে?

আজিৰ সমাজ আৰু সময় কেৱল অশুভ শক্তিৰ সমাহাৰ বুলি কৈ সমালোচনা কৰা এই প্ৰৱন্ধৰ উদ্দেশ্য নহয়। কিন্তু আদর্শশূন্যতাই সমাজৰ প্ৰতিটো দিশ ভয়াৱহ ৰূপত গ্রাস কৰি পেলোৱাৰ কথাও আমি কোনোপধ্যেই নুই কৰিব নোৱাৰোঁ আৰু এনে অৱস্থাতে অনুভৱ কৰা যায় শংকৰদেৱৰ আদর্শনিষ্ঠাৰ প্ৰয়োজনীয়তা। তেওঁৰ নিভাঁজ আদর্শনিষ্ঠাৰ প্ৰমাণ বিভিন্ন কথাৰ পৰা পোৱা যায়। শংকৰদেৱে তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰৱর্তিত একশৰণ নাম ধর্মক কেতিয়াও তেওঁৰ ব্যক্তিগত

সম্পত্তি যেন জ্ঞান কৰা নাছিল। তেওঁ এই ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ সমান্তৰালভাৱে প্ৰৱৰ্তক হিচাপে তেওঁৰ নাম প্ৰচাৰ নাইবা প্ৰসাৰ হওক বুলি কেতিয়াও ভবা নাছিল। সেয়ে তেওঁ পুত্ৰ ৰমানন্দকো তেওঁ অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতি আগবঢ়াই যোৱা আধ্যাত্মিক দানসমূহক পৈতৃক সম্পত্তি যেন জ্ঞান নকৰিবলৈ দঢ়াই গৈছিল। এই প্ৰসংগত হীৰেন গোহাঁইদেৱে 'মানুহ শংকৰদেৱ' প্ৰৱন্ধত লিখিছে—

"....অৰ্থাৎ ভক্তিধৰ্মক নিজৰ ব্যক্তিগত সৃষ্টি বুলি তেওঁ কেতিয়াও ভবা নাছিল। অসমত জনসাধাৰণৰ মাজত বৈষ্ণৱ ধ্যান-ধাৰণা প্ৰচাৰ কৰাত নেতৃত্ব দিয়া সত্ত্বেও গীত-নাটৰ যোগেদি জনসাধাৰণৰ কল্পনা আৰু হৃদয়ত তাক প্ৰতিষ্ঠা কৰা সত্ত্বেও নামঘৰত নাম-কীৰ্ত্তনৰ জৰিয়তে সেইবোৰ ধ্যান-ধাৰণাক দৈনন্দিন অভ্যাস বা সংস্কাৰত পৰিণত কৰা সত্ত্বেও তেওঁ এই আন্দোলনৰ ওপৰত কোনো ব্যক্তিগত অধিকাৰ দাবী কৰা নাছিল। অথচ আজি আমি দেখোঁ যে ৰাজনৈতিক ক্ষমতা বা নেতৃত্বও নিজৰ পৰিয়ালতে আবদ্ধ কৰি ৰখাৰ অপচেষ্টা বেছ ব্যাপক। আদৰ্শৰ প্ৰতি প্ৰকৃত নিষ্ঠা বা জনসাধাৰণৰ বাবে সেই আদৰ্শৰ প্ৰয়োজন উপলব্ধি কৰা— দুয়োটা বস্তুৱেই হয়তো আজিকালি দুৰ্লভ।"

গতিকে শংকৰদেৱৰ এই আদৰ্শনিষ্ঠাৰ অধ্যয়ন তথা চৰ্চাই অন্ততঃ হয়তো নৱপ্ৰজন্মক শিকাই দিব পাৰিব প্ৰকৃত আদৰ্শনিষ্ঠাক গোটেই জীৱন জুৰি লালন-পালন কৰি এটা জাতিক একত্ৰিত কৰাৰ মূলমন্ত্ৰ কি।

আদৰ্শৰ দিশটোক আন এক দৃষ্টিকোণৰ পৰা টানি আনি ড° হীৰেন গোহাঁইদেৱে 'মানুহ শংকৰদেৱ' প্ৰৱন্ধটোত শংকৰদেৱৰ আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা প্ৰমাণ কৰিছে। তেওঁ লিখিছে—

"শংকৰদেৱে কিন্তু তেওঁৰ আদৰ্শ লালন-পালন কৰিছিল মানুহৰ বাবে আৰু মানুহৰ আধাৰত। সেয়ে তেওঁৰ ধৰ্মৰ অন্যতম বৈশিষ্ট্য আছিল ভকতসকলৰ লগত তেওঁৰ অদ্ভুত উমসনা সম্পৰ্ক। যিকোনো জাতিৰে বা কুলৰে নহওক, তেওঁৰ আদৰ্শ গ্ৰহণ কৰা ভকতসকল আছিল তেওঁৰ চকুৰ মণি, হিয়াৰ আমঠু।"

কিন্তু আজিৰ তাৰিখত আদৰ্শ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে চলোৱা প্ৰচেষ্টা ইয়াৰ সম্পূৰ্ণ বিপৰীত— সেয়া লাগিলে ৰাজনৈতিক আদৰ্শই হওক বা আন কোনো সামাজিক আদৰ্শই হওক। বিভাজনকেন্দ্ৰিক ৰাজনীতিৰ আশ্ৰয় আজিৰ তাৰিখত (তথাকথিত) আদৰ্শ প্ৰতিষ্ঠাৰ মূল অস্ত্ৰ । গতিকে, শংকৰদেৱৰ আদৰ্শৰ অধ্যয়ন সাম্প্ৰতিক সময়ত কিমান প্ৰয়োজন, তাক হয়তো পুনৰবাৰ ব্যাখ্যা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই।

এই আলোচনাত পূৰ্বতেই উল্লেখ কৰা হৈছে শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ ব্যাপ্ততাৰ কথা। ই কেৱল তেখেতৰ আদৰ্শক সামৰি নলয়, সামৰি ল'ব তেওঁৰ জীৱনজোৰা কৰ্ম আৰু সাধনাকো। অসমৰ দৰে এখন ঠাইত তেনে এক দুৰ্যোগপূৰ্ণ সময়ত কেৱল জনসাধাৰণৰ চিন্তা আৰু চেতনাত নতুন দিগন্তৰ সূচনা কৰিবৰ বাবেই শংকৰদেৱে তেওঁৰ সৃষ্টি কৰ্মত হাত দিছিল আৰু সেই মহান কৰ্মৰাজিক আজিৰ তাৰিখত এক নতুন দৃষ্টিভংগীৰে বিচাৰ কৰি অধ্যয়ন কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহি পৰিছে। অসমৰ নতুন প্ৰজন্মক কৰ্ম-সংস্কৃতিৱান আৰু কৰ্মঠ কৰি তোলাৰ স্বাৰ্থতে শংকৰদেৱৰ ঐতিহাসিক কৰ্মৰাজিৰ সাম্প্ৰতিক সময়ত উচিত আৰু শুদ্ধ বিচাৰ কৰি ইয়াৰ অধ্যয়নৰ প্ৰাসংগিকতা প্ৰতিপন্ন কৰাৰ সার্থকতা আছে ।

আলোচনা চলি থাকিব, সমালোচনাও থাকিব বা কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত বিতৰ্কৰো উদ্ভৱ হ'ব— কিন্তু আমি এই ধ্ৰুৱ সত্যটো মানি ল'বই লাগিব যে শংকৰদেৱ এজন মহাপুৰুষ। তেওঁৰ কীৰ্তি আৰু গৰিমা কোনো কালে ম্লান নপৰে, এগছি অক্ষয় বস্তি হৈ উজ্জ্বলি থাকিব তেওঁৰ সমস্ত প্ৰতিভা। কিন্তু তেওঁৰ উত্তৰ পুৰুষ আমিবোৰ? সকলো সাংস্কৃতিক সম্পদেৰে চহকী এটা জাতি হৈও আমি আমাৰ সুস্থ পৰম্পৰাক বিসর্জন দিলোঁ। সমাজ কোঙা হ'ল, জাতিও খণ্ড-বিখণ্ড হ'ল আৰু সময়বোৰো ভাবিব নোৱাৰাকৈ সলনি হ'ল। গতিকে এনে অৱস্থাত পৰিত্ৰাণৰ পথ হিচাপে আমি বাছি ল'ব পাৰো শংকৰদেৱৰ জীৱন অধ্যয়ন। কাৰণ সাম্প্ৰতিক সময়ত শংকৰদেৱৰ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা কোনো ব্যক্তি বিশেষৰ দাবী নহয়— এয়া সময়ৰ এক আহ্বান। ♦♦

মাজুলীৰ বাৰেৰহণীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম 'সত্ৰীয়া সংস্কৃতি'

মামণি গগৈ

অসমীয়া কলা সংস্কৃতিৰ অন্যতম উপাদান ভাওনা, ৰগীত, ৰাস, পালনাম, সত্ৰীয়া নৃত্য, গীত, ওজাপালি, ধৰ্মীয় চৰ্চা আদিৰ কথা উল্লেখ কৰিলেই প্ৰথমেই আমাৰ মনত অংকিত হয় মাজুলীৰ চিত্ৰখন। মাজুলী বিভিন্ন কলা-সংস্কৃতিৰ সংগমস্থল তথা উৎপত্তি স্থল। সত্ৰ নগৰী মাজুলীৰ নামনিৰ ধুৰাহাট বেলগুৰিত জগত গুৰু শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱ আৰু তেওঁৰ প্ৰিয় শিষ্য শ্ৰীশ্ৰী মাধৱদেৱৰ মণিকাঞ্চন সংযোগ ঘটিছিল আৰু তাৰ পাছতেই এক শৰণ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ চৰ্চাৰ আৰম্ভণি ঘটিল। দুয়োজনা গুৰুৱে মাজুলীত বৈষ্ণৱ ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ উদ্দেশ্যে সত্ৰ, নামঘৰ আদিৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰি ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ বাবে সত্ৰীয়া নৃত্য, গীত, ভাওনা আদিৰ আৰম্ভণি কৰিছিল। যিয়ে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল চিৰদিনৰ বাবে উজ্জ্বলাই ৰাখিছে। দুয়োজনা গুৰুৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিত মাজুলীৰ সত্ৰসমূহৰ ভিতৰত অনবদ্য সত্ৰীয়া সংস্কৃতি চৰ্চাৰ বাবে বিশেষকৈ আউনীআটি সত্ৰ, গড়মূৰ সত্ৰ, কমলাবাৰী সত্ৰ, শ্যামগুৰি সত্ৰ ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য।

শংকৰী আৰ্হিত আৰু হৰি ভক্তিৰ লগত সুসম্পৰ্কিত ৰূপত যি নৃত্যৰ সৃষ্টি কৰা হৈছিল, তাকে সত্ৰীয়া নৃত্য বুলি কোৱা হয়। শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱে ৰচনা কৰা চিহ্নযাত্ৰা নাট্যভিনয়খনৰ দ্বাৰাই এই নৃত্যৰ ধাৰাটি আৰম্ভ হৈছিল। এই নাটকত নৃত্য-গীতৰ প্ৰাধান্য বেছি আৰু সেয়েহে অংকীয়া নাটৰ আধাৰতেই সত্ৰীয়া নৃত্যৰ উৎপত্তি হয়। সত্ৰীয়া নৃত্যত মুখ্য ভূমিকা লয় বাদ্যযন্ত্ৰই। সেইসমূহৰ ভিতৰত খোল, তাল, বাঁহী ইত্যাদি।

সত্ৰীয়া নৃত্যৰ প্ৰথম পৰ্যায় হৈছে মাটিআখৰা। আচলতে শৰীৰটোক নৃত্যৰ বাবে উপযোগী কৰি তুলিবলৈ মাটিক আশ্ৰয় কৰি যি ব্যায়াম কৰা হয় তাকে মাটিআখৰা বোলে। মাটিআখৰাৰ বর্ণনাৰ পাছতে ক্ৰমে কৃষ্ণনাচ, ঝুমুৰা নাচ, চালিনাচ, ভোজনবেহাৰ, সূত্ৰধাৰী, ৰাসনাচ আদিৰ শিক্ষা দিয়া হয়। এইনাচসমূহ প্ৰদর্শন কৰিবলৈ মাটিআখৰাৰ লগতে হস্তৰ শিক্ষা। তদুপৰি সত্ৰীয়া নৃত্যৰ পৰিৱেশনত লাগিব উপযুক্ত তালসমূহৰ শিক্ষা। আনহাতে বিভিন্ন নাচসমূহৰ পৰিৱেশত বিভিন্ন সাজ-পোচাক, আ-অলংকাৰ, সাজসজ্জা আদিৰ প্ৰয়োজন হয়।

নাচখনৰ প্ৰথম অংশ য'ত ভগৱান ৰাম, কৃষ্ণ অৰ্চনা তথা বন্দনা জনাই নাচখনৰ আৰম্ভ কৰা অংশই হ'ল ৰামদানি অংশ। ৰামদানি অংশত নৃত্য কৰোঁতে কোনো ধৰণৰ গীতৰ ব্যৱহাৰ নহয়। কেৱল হস্ত আৰু বিভিন্ন ভংগিমাৰে নাচখন প্ৰদর্শন কৰা হয়।

গীতৰ অংশত সাধাৰণতে শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱৰ দ্বাৰা ৰচিত বৰগীত বা অংকীয়া নাটৰ গীতসমূহ পৰিৱেশন কৰি গীতত অভিনয় অৰ্থাৎ গীতাভিনয় কৰা হয়। এই অংশত অভিনয়ক মুখ্য স্থান দিয়া হয়।

সত্ৰীয়া নৃত্যত গীতৰ নাচৰ শেষত মেলা নাচ আৰম্ভ হয়। এই অংশত গীত ব্যৱহাৰ নহয় কেৱল বাজনাত নৃত্য সম্পন্ন হয়। সাধাৰণতে মেলা অংশ নৃত্যৰ একতাল বা চুততালত আৰম্ভ হয়।

সত্ৰীয়া নাচত নির্দিষ্ট তালসমূহত প্ৰৱেশ, প্ৰস্থান কৰি দেখাব লাগে। যেনে-ৰজা, ঋষি, মুনি, ৰাক্ষস আদিৰ ভিন্ন প্ৰৱেশৰ প্ৰস্থান দেখা যায়।

এইসমূহৰ উপৰিও সত্ৰীয়া নৃত্যত বহুতো বৈশিষ্ট সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। যি সমূহে নৃত্যৰ ধাৰাত ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় নৃত্যৰ পৰা পৃথক বা নিজস্ব বৈশিষ্ট্যৰ শাস্ত্ৰীয় নৃত্য হিচাপে মর্যাদা প্ৰদান কৰে। মহাপুৰুষ শ্ৰীশ্ৰী শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ দ্বাৰা সৃষ্ট অসমৰ সংস্কৃতি সত্ৰীয়া নৃত্যসমূহ এনেদৰেই নিৰবিচ্ছিন্নভাবে চলি আহিছে আৰু অনাগত দিনটো অক্ষুণ্ণভাৱে প্ৰচলিত হৈ মহাপুৰুষীয়া ধৰ্ম, সংস্কৃতি তথা পৰম্পৰাক সজীৱ কৰি ৰাখিব।♦

মাদলৰ তালত ঝুমইৰ নৃত্য-গীত

প্ৰেমী গৰাইত

সংস্কৃতি হৈছে এটা জাতি, এখন সমাজ শুদ্ধভাৱে জীয়াই থকাৰ আহিলা। সংস্কৃতি মানৱ জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। সংস্কৃতি অবিহনে কোনো জাতিৰ প্ৰকৃত পৰিচয় পাব নোৱাৰি। সেইবাবেই কোৱা হয় সংস্কৃতি হৈছে মানৱ জীৱনৰ সৰ্বোত্তম সম্পদ। অসম তথা অসমীয়া জাতিৰ এক বৃহত্তম জনগোষ্ঠী হৈছে চাহ জনগোষ্ঠী। এইচাহ জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ মাজত থকা কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ ভঁৰাল অতি চহকী।

আদিতে ছোটনাগপুৰ মালভূমি অঞ্চলত থকা আদিবাসীসকলৰ মাজৰ পৰাই ভাৰতৰ অন্যান্য আদিবাসী প্ৰধান ঠাইসমূহলৈ বিস্তাৰ লাভ কৰা ঝুমইৰ গীত-নৃত্যসমূহ ১৮৩৮ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা অসমৰ বিভিন্ন অঞ্চলত চাহ বাগিচা স্থাপন হোৱাৰ লগে লগে আদিবাসী লোকসকলৰ আগমন ঘটিল। তেতিয়াৰ পৰাই অসমত ঝুমইৰ নৃত্য-গীতৰ বিকাশ হ'বলৈ ধৰিলে। অতীত কালত কিছু গ্ৰন্থকাৰে ঝুমইৰ গীত সমূহক অশ্লীল বুলি অভিহিত কৰিলেও পৰৱৰ্তী কালত সুৰৰ আৱেগময় ৰচনাৰ লগতে আকৰ্ষণীয় ভাৱময় ৰচনা যুক্ত গীতসমূহে সকলোকে আকৰ্ষণ কৰে বাবে সকলোৰে আদৰণীয় হৈ পৰিছে।

চাহ জনগোষ্ঠীৰ সাংস্কৃতিক জীৱন বৰ্ণময় কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত এই সমাজৰ ঝুমইৰ গীতসমূহৰ প্ৰভাৱ আটাইতকৈ বেছি। ঝুমইৰ গীতসমূহৰ মাজেদি এই জনগোষ্ঠীৰ সমাজৰ কলাত্মক দিশ প্ৰকাশ হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। এই জনগোষ্ঠীৰ জনপ্ৰিয় তথা জাতীয় উৎসৱ হৈছে 'কৰম পৰৱ' (পূজা)। সকলো লোকউৎসৱৰ ভিতৰত 'কৰম পৰৱ বা কৰম পূজা'ই মুখ্য স্থান লাভ কৰাৰ গুৰিতে হ'ল ইয়াৰ সার্বজনীনতা, জনপ্ৰিয়তা আৰু নৃত্য-গীতৰ মাদকতা। এই পৰৱত দুই প্ৰকাৰৰ গীত গোৱা হয়—১. কৰমপৰৱৰ বিধি-বিধানৰ সৈতে জড়িত 'কৰম গীত' আৰু ২. কৰমপৰৱ উপলক্ষে আনন্দ প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে গোৱা 'ঝুমইৰ গীত'। কৰম পৰৱ কৃষিভিত্তিক উৎসৱ হোৱা বাবে স্বাভাৱিকতে এই পৰৱৰ লোকগীতত কৃষি জীৱনৰ (শ্ৰম জীৱনৰ সৈতে জড়িত) প্ৰতিফলন ঘটা দেখা যায়। গতিকে চাহ জনগোষ্ঠী তথা আদিবাসী সমাজৰ লোকগীতসমূহত শ্ৰমজীৱী জনগণৰ হৰ্ষ-বিষাদ, হেঁচুৱাৰ বেদনা, আন দেশত হোৱা প্ৰৱঞ্চনা, ঘাত-প্ৰতিঘাত, শাৰীৰিক-মানসিক অত্যাচাৰৰ কথাকে গীতবোৰত বৰ্ণনা কৰা দেখা যায়। অন্যান্য লোকগীতসমূহৰ তুলনাত ঝুমইৰ গীতৰ সংখ্যাও সৰহ। বিহু গীতৰ দৰে ঝুমইৰ গীতেও জনজীৱনক গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে।

ভাৰতীয় লোকসংগীতৰ জগতত ঝুমইৰ গীতৰ এক সুকীয়া স্থান আছে। প্ৰকৃততে সৰ্বভাৰতীয় জনপ্ৰিয়তা থকা পৰম্পৰাগত লোকগীত। ঝুমইৰ নৃত্যৰ সৈতে গোৱা এই লোকগীতৰ সমাদৰ শ্ৰমজীৱীসকলৰ মাজত বেছি। ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত ঝুমৰ, ঝুমুৰি, ঝুমুৰ নাইবা ঝুমইৰ নামেৰে নৃত্য গীতৰ প্ৰচলন আছে। গীত পৰিৱেশনৰ প্ৰণালী, সুৰ, তাল, নৃত্য, ভংগিমাৰ ক্ষেত্ৰত সামান্য তাৰতম্য থাকিলেও সৰ্বত্ৰ ইয়াৰ মৌলিক গাঁথনি আৰু সৌন্দৰ্য একেই। ঝুমইৰ কেৱল ডেকা-গাভৰুৰ যৌৱনোচিত মাদকতাপূৰ্ণ গীত নহয়, ইয়াৰ মাজত দাৰ্শনিক তত্ত্বপূৰ্ণ বহু সত্য অন্তর্নিহিত হৈ আছে। মানৱ মনৰ আধ্যাত্মিক ভাবসমূহ কেতবোৰ ঝুমইৰ গীতৰ মাজেদি প্ৰকাশ পাইছে। যেতিয়া কাৰোবাৰ সুললিত কণ্ঠৰ পৰা ঝুমইৰ এফাঁকি নিগৰি আহে, তালে তালে ঢোল বা মাদল বাজি উঠে, বাঁহীৰ অমিয়া সুৰে মৰতলৈ সৰগ নমাই আনে, তেতিয়া ঝুমইৰ গীতৰ মাধুৰ্য্যত আপ্লুত হোৱা যিকোনো ব্যক্তিৰ শৰীৰ মন হিল্লোলিত তথা উদ্বেলিত হোৱাটো স্বাভাৱিক। সেয়ে ঝুমইৰ গীতৰ মৰ্মস্পৰ্শী সুৰে ঢোল মাদলৰ তালে, বাঁহী নূপুৰ মূৰ্চ্ছনাই নাচিব নজনা মানুহৰ শৰীৰতো বিজুলী সোঁতৰ দৰে নাচোনৰ অদমনীয় ইচ্ছাৰ সোঁত বোৱাই দিব পাৰে। সেয়েহে ইতিহাসে ঢুকি নোপোৱা দিনৰে পৰা, ঝমইৰ গীতে সহস্ৰ জনগণৰ মন আকৰ্ষিত কৰি আহিছে।

পৰিৱেশন সময়, বিভিন্ন ঋতু, সম্প্ৰদায়গত বিশেষত্ব আৰু পৰিৱেশনৰ উপলক্ষ্য অনুসৰি ঝুমইৰ নৃত্য-গীতৰ শ্ৰেণী বিভাগ কৰা হৈছে। সেইমতে — বন্দনা, ডাঁড়শালীয়া, ঝিঙাফুলীয়া, ৰংবাখেমতা, আধাৰাতিয়া (গলৰাৰী) আৰু ভিনসৰীয়া আদি

নামেৰে ইয়াৰ শ্ৰেণী বিভাজন কৰা হৈছে।

বন্দনা ঃ বিহুগীতৰ আৰম্ভণিতে যিদৰে বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী সৰস্বতী প্ৰমুখ্যে সকলো পূজ্য তথা মান্যজনৰ প্ৰতিপ্ৰণাম জনোৱাৰ পৰম্পৰা আছে। ঠিক সেইদৰে ঝুমইৰ গীতৰ আৰম্ভণিতে 'বন্দনা গীত' এফাঁকি গোৱাটো প্ৰচলিত নিয়ম। বন্দনা ঝুমইৰ নৃত্য-গীতৰ মাধ্যমেৰে আৰাধ্য দেৱ-দেৱীৰ প্ৰতি ভক্তিপূৰ্ণ প্ৰকাশ ঘটে। এই বন্দনামূলক গীতেৰে ঝুমইৰৰ আখৰা তলীত নৃত্য-গীতৰ আৰম্ভ হয় বন্দনাৰে—

'আখড়া বন্দনা কৰি
সৰস্বতী মাইগ বলি
তবেৰে বন্দনা ব্ৰজনাৰী
মদনে ঝুমইৰ লাগল ভাৰি
মূড়ে লেলাই গামচা
খান্ধে লেলাই মান্দাৰি
বহো বেটি সৰে লেলাই ঘেৰি
মদনে ঝুমইৰ লাগল ভাৰি....।'

ডাঁড়শালীয়াঃ ডাঁড় কঁকাল। বন্দনা ঝুমইৰ অন্তত পেলনী অর্থাৎ নাচনীসকলে হাতত ধৰা ধৰিকৈ কঁকালত স্পৰ্শ (ধৰি) কৰি নৃত্য পৰিৱেশন কৰে। বন্দনা ঝুমইৰতকৈ ডাঁড়শালীয়া ঝুমইৰত সাধাৰণতে গীতৰ মাধ্যমেৰে একোটা কাহিনী প্ৰকাশ পায়। নৃত্যত আংশিক উল্লাস প্ৰকাশ পায়। যেনে—

'বনে বনে যাৱলি বনফল তৰলি
হায় ৰাম ঘৰ ঘুৰি আৱলি
সেহ ফুল বেণীসূতাই গাঁথলি
ধনিকে মৰ সাজাৱলী।'
'বড়ি দূৰসে আৱলি
এক গীত গাৱলি
মৰগীত ঝুকি দিহ' গ'
আগেকে নাচয়ে বড়ি ৰিঝ কৰি।'

ঝিঙাফুলীয়া ঃ চাহ জনগোষ্ঠীৰ লোকজীৱনত ভাদ মাহৰ প্ৰভাৱ মনকৰিবলগীয়া। ভাদ মাহত প্ৰকৃতিৰ বুকুত অর্থাৎ নৈৰ পা�ৰত, চৰ চাপৰিত কঁহুৱা ফুল ফুলাৰ, বাৰীত জিকা ফুল ফুলাৰ সময়। কাঁশি (কঁহুৱা) আৰু ঝিঙা (জিকা) ফুল ফুলাৰ এই বতৰতে চাহ জনগোষ্ঠীৰ অতিকে চেনেহৰ কৰম পৰৱ অনুষ্ঠিত হয়। আনন্দৰ প্ৰতীক 'ঝিঙা ফুল'ক কেন্দ্ৰ কৰি গোৱা গীতবোৰক 'ঝিঙাফুলীয়া ঝুমইৰ' বোলে। তেনেধৰণৰ ফুলৰ নামক কেন্দ্ৰ কৰি গীতৰ অন্তৰালত যৌৱন সুলভ ভাব প্ৰকাশ পাব পৰাকৈ গীত পৰিৱেশন কৰা হয়। এই গীতত কায়িক সঞ্চালন অধিকতৰ হয়। যেনে—

'দৰিয়াৰ মঝে ফুল ফুটিল চাতে
গমকি গমকি আৱৈ বাস
ফুল দেখি হ'ম'ৰ লাগতে আস
গমকি গমকি আৱৈ বাস (সুগন্ধি)।'

ৰং বা খেমতা ঃ এফাঁকি ঝুমইৰ গীত গোৱাৰ পিছত ৰং গোৱাটো প্ৰচলিত নিয়ম। প্ৰকৃততে মূল ঝুমইৰ ফাঁকিক অধিক মনোগ্ৰাহী তথা মাধুৰ্য্যপূৰ্ণ কৰিবলৈ 'ৰং' গোৱা হয়। এই গীতবোৰক 'খেমতা ঝুমইৰ ৰং' বোলা হয়। যেনে—

'চ'লধনী ফুল তুলতে যাব
বাবুৰ বাগানে.....
আনৰ ফুল গাঁথৰ মাল
পৰৱ দুজনে।'

আধাৰাতিয়া (গলৰাৰী) ঃ মাজৰাতি গহীন পৰিৱেশত হৃদয়ৰ বেদনা আৰু আধ্যাত্মিক ভাৱগধূৰ তত্ত্ব আৰু দার্শনিক চিন্তা কৰা হয়। এইবিধ গীতৰ গতি ধীৰ আৰু গীতবোৰ সাধাৰণতে চুটি চুটি।

'হাইৰে বিধি কি লেখিল
দুখ বিনা সুখ নাহি দিল
অন্তৰে বসিল শেল গাঁথা
যখন মনে পৰে তৰ কথা।'

ভিনসেৰীয়া ঃ 'ভিনসৰ' মানে দোকমোকালি। ওৰে নিশা ঝুমইৰ নৃত্য-গীত কৰি ক্লান্ত হৈ পৰা পেলনী (নাচনী) আৰু ৰইসকা (ঝুমইৰীয়া যুৱক) সকলে নিশাৰ অন্তিম প্ৰহৰত ভিনসৰীয়া ঝুমইৰ নৃত্য-গীত জোৰে। ভিনসৰীয়া গীতবোৰ দীঘলীয়া যদিও গীতিধর্মীতা গুণেৰে সমৃদ্ধ ঃ

'গগনে উঠিল বেলা
কতনা কৰিব খেলাৰে
গাছ কদম চকৰি
ডাল ধৰি হৰি
বংশী বজায় কত ছল কৰি।'

গতিকে সামৰণিত ক'ব পাৰি যে যিকোনো এক জনজাতিৰ লোকসংগীতে যেনেদৰে সেই জনগোষ্ঠীৰ অতীত ঐতিহ্য তথা চহা জীৱনৰ সকলো দিশ প্ৰতিফলন ঘটায়। ঠিক তেনেদৰে ঝুমইৰ গীতবোৰতো চাহ জনগোষ্ঠীৰ জাতীয় জীৱনৰ সকলো দিশ প্ৰতিফলন ঘটিছে। নির্জন নিৰিবিলি বাঁহীৰ মিঠা সুৰে যিদৰে যিকোনো লোকৰে অন্তৰ জুৰ পেলাব পাৰে, ঠিক সেইদৰে মাদলৰ তীব্ৰ লহৰে যিকোনো লোকৰে দেহা হালি-জালি তুলিবলৈ সক্ষম হয়। মুঠতে ঝুমইৰ গীতেই হওঁক বা আন আন জনজাতিৰ লোকসংগীত, নৃত্যবোৰৰ উপযুক্ত চর্চা, গৱেষণা, প্ৰসাৰ আৰু প্ৰচাৰৰ লগতে উপযুক্ত সংৰক্ষণ কৰাটো বর্তমান সময়ত অতি প্ৰয়োজন হৈ পৰিছে।♦

প্রবন্ধ

শিক্ষানুষ্ঠানত আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰ ঃ শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতা আৰু প্ৰত্যাহ্বানসমূহ...

জ্যোতিষ্মান বৰুৱা

মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশৰ সমান্তৰালভাৱে মানৱজাতি ক্ৰমান্বয়ে বিভিন্ন সময়তে বিভিন্ন নতুন নতুন দিশৰ সৃষ্টি কৰিলে। সময়ৰ অগ্ৰগতিত মানৱ জাতিৰ বিৱৰ্তন ঘটি বহুক্ষেত্ৰত পৰিৱৰ্তন ঘটিল। ব্যক্তিৰ মানসিক শাৰিৰীক আদি দিশত ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰিল। সময়ৰ সোঁতত মানৱ জাতিয়ে এনেদৰে শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথাও উপলব্ধি কৰিবলৈ ধৰিলে। ফলস্বৰূপে সমাজত শিক্ষাৰ আৱশ্যকীয়তা ঘটিল । লাহে লাহে শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তাও বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। শিক্ষা মানৱ সভ্যতাৰ মূল শিক্ষাস্তম্ভলৈ পৰিণত হ'ল বিভিন্ন পদ্ধতিৰে শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা হাতত লোৱা হ'ল। সময় সলনি হোৱাৰ লগে লগে শিক্ষা প্ৰদানৰ পদ্ধতিসমূহো সলনি হ'বলৈ ধৰিলে। প্ৰাচীন শিক্ষা ব্যৱস্থাত সাংস্কৃতি, দৰ্শন আদিৰ প্ৰভাৱ পৰিল। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত মানুহৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ লগতে, নৈতিক, আধ্যাত্মিক, শাৰীৰিক বৃদ্ধিকো সামৰি শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল।

ভাৰতবৰ্ষৰ ক্ষেত্ৰটো ক্ৰমান্বয়ে শিক্ষাৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'বলৈ ধৰিলে। চহকী, বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ, আধ্যাত্মিক পৰম্পৰাৰ সৈতে গভীৰভাবে জড়িত শিক্ষা ব্যৱস্থাই ভাৰতীয় শিক্ষা ক্ষেত্ৰখন অন্য এটা পৰ্যায়লৈ উন্নীত কৰিলে। বেদ- উপনিষদৰ যোগেদিও ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। পৌৰাণিক ভাৰতত গুৰুকুলৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষা প্ৰদান কৰা হৈছিল।

লাহে লাহে সমগ্ৰ বিশ্বত শিক্ষাই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰি মানৱ সমাজৰ সৰ্বাংগীন বিকাশত অৰিহণা যোগালে। দেশসমূহৰ প্ৰগতিৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপে শিক্ষাই গুৰুত্ব বহন কৰিলে। হাজাৰ হাজাৰ বছৰ পুৰণি শিক্ষণ আৰু জ্ঞান বিনিময়ৰ বাবে উৎসৰ্গিত হ'ল প্ৰতিষ্ঠানসমূহ।

ক্ৰমান্বয়ে মানৱ জাতি আধুনিক হ'বলৈ ধৰিলে। নিজৰ বুদ্ধিমত্তাৰ প্ৰয়োগৰ যোগেদি সমাজখনক এক গতি প্ৰদান কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। সময়ৰ সোঁতত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উত্থান ঘটিল। এই বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ উত্থান আৰু সফলতাই মানৱ সমাজক নতুন নতুন আৱিষ্কাৰ বাবে উদ্‌গনি জনালে।

শেহতীয়া দশকসমূহত শিক্ষা ব্যৱস্থাই আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰ আৰু প্ৰকাশৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছে। লাহে লাহে প্ৰযুক্তিবিদ্যাই সমগ্ৰ পৃথিৱীক গ্ৰাস কৰিলে। সকলো স্থানতে, সকলো ক্ষেত্ৰতে এই প্ৰযুক্তিবিদ্যা সম্প্ৰসাৰণ ঘটিল। অন্যান্য অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানো ইয়াৰ প্ৰভাৱৰ পৰা বিৰত নহ'ল। বিশেষকৈ আধুনিক শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ যেনে প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়-বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ব্যক্তিগত খণ্ডৱ বিদ্যালয়সমূহত ইয়াৰ প্ৰভাৱ অলপ বেছি পৰিমাণে দেখা গ'ল। ইণ্টাৰনেট, কম্পিউটাৰ, চফট্‌ৱেৰ আৰু বিভিন্ন বৈজ্ঞানিক সঁজুলিকে ধৰি শেহতীয়া প্ৰযুক্তিৰ প্ৰৱেশে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক উদ্ভাৱনীমূলক শিক্ষণ পদ্ধতিত জড়িত কৰাৰ লগতে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অগ্ৰণী গৱেষণাও কৰিব পৰা ক্ষমতা প্ৰদান কৰিলে। অত্যাধুনিক গৱেষণাৰ সৈতে জড়িত হৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে যুগান্তকাৰী প্ৰকল্পত অংশগ্ৰহণ কৰি বহুতো মূল্যবান অভিজ্ঞতাও লাভ কৰিলে। এনেবোৰ শিক্ষানুষ্ঠানত নিয়োজিত কৰা উচ্চ যোগ্যতাসম্পন্ন তথা অভিজ্ঞ শিক্ষাবিদসকলে শিক্ষাৰ্থীসকলক উচ্চ গুণসম্পন্ন শিক্ষাৰ জৰিয়তে অধিক প্ৰতিযোগিতামূলক মনোভাৱ গঢ়ি তুলিলে। এনে শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰা বিদ্যাৰ্থীসকলৰ অধিক সংখ্যকেই প্ৰায়ে সমাজত প্ৰভাৱশালী পদবীসমূহ লাভ কৰা দেখা যায়। এনে প্ৰতিষ্ঠানে সংস্কৃতি, মূল্যবোধ বিকাশতো প্ৰভাৱ পেলায়! লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উচ্চমানৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰি সমালোচনাত্মক চিন্তাধাৰাক লালন-পালন কৰি বৌদ্ধিক বিকাশত অৰিহণা যোগায়। এনেদৰে ইয়াৰ যোগেদি শিক্ষাৰ্থীসকলৰ শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতা বৃদ্ধি পোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

ক্ৰমান্বয়ে দেখা গ'ল, শিক্ষানুষ্ঠানত বিলাসিকতাৰো প্ৰভাৱ পৰিল। এনে বিলাসিকতাই পৰ্যাপ্ত সুবিধা প্ৰদানেৰে উৎকৃষ্ট শৈক্ষিক কাৰ্যসূচী পৰিচালনা কৰি শৈক্ষিক উৎকৰ্ষত অৰিহণা যোগালে। কিন্তু এনে হোৱাৰ ফলত কিছুমান ক্ষেত্ৰত শৈক্ষিক দিশৰ পৰিৱৰ্তে বিলাসিতাক অধিক গুৰুত্ব দিয়াতে প্ৰতিষ্ঠানৰ গুণগত মান হ্ৰাস পোৱাও পৰিলক্ষিত হয়। অৱশ্যে বেছিভাগ ক্ষেত্ৰতে এনে বিলাসি প্ৰতিষ্ঠানে আৱাম আৰু প্ৰতিপত্তিৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব আৰোপ কৰিলেও শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতাহে তেওঁলোকৰ মূল লক্ষ্য হোৱা দেখা যায়। সাধাৰণতে দেখা যায় এনে প্ৰতিষ্ঠানসমূহত মেধাভিত্তিক নামভৰ্তি, উচ্চ প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা আদিৰ গুৰুত্ব অধিক, এনে হোৱাৰ ফলত সামগ্ৰিকভাৱে শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ সাধন হোৱা দেখা যায়। এইদৰে এনে প্ৰতিষ্ঠানে বিলাসিতা আৰু শিক্ষাক ভাৰসাম্যতা প্ৰদান কৰি শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। বিশেষকৈ দেখা যায় হোৱাইটবৰ্ড, প্ৰজেক্টৰে সজ্জিত স্মাৰ্ট ক্লাচসমূহৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অনলাইন লাৰ্নিং প্লেটফৰ্মলৈকে প্ৰযুক্তিয়ে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিলে আৰু ই শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতাত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলালে। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ ব্যক্তিগত খণ্ডৱ হাতলৈ অহাৰ পৰা প্ৰতিযোগিতা অধিক হোৱোৰ ফলস্বৰূপে প্ৰতিষ্ঠানসমূহে শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতাত অধিক গুৰুত্ব দিবলৈ ধৰিলে। এনে হোৱাৰ ফলত এই ব্যক্তিগত খণ্ডৱ প্ৰতিষ্ঠানসমূহৰ জনপ্ৰিয়তাও বৃদ্ধি পাবলৈ ধৰিলে। ডিজিটেল মাধ্যমসমূহে শিক্ষণক অধিক পাৰস্পৰিক আৰু আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিলে, অনলাইন পাঠ্যক্ৰমৰ জৰিয়তে দূ�ৰৱৰ্তী বা অভাৱগ্ৰস্ত অঞ্চলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবেও গুণগত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰিলে, অভিযোজিত শিক্ষণ চফট্‌ৱেৰৰ যোগেদি এনে প্ৰতিষ্ঠানে শিক্ষাৰ্থীৰ ব্যক্তিগত গতি আৰু স্তৰ অনুসৰি শিক্ষামূলক বিষয়বস্তু তৈয়াৰ কৰিব পৰাকৈ অধিক ফলপ্ৰসূ শিক্ষণ ফলাফল নিশ্চিত কৰিলে। প্ৰকল্পমূলক শিক্ষা প্ৰদানৰ যোগেদি শিক্ষাৰ্থীসকলক বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ উপায় প্ৰদান কৰি এনে প্ৰতিষ্ঠানসমূহে শিক্ষাৰ উন্নতিৰ অৰ্থে প্ৰচেষ্টা চলালে। সমসাময়িক জ্ঞান আৰু দক্ষতাৰ সৈতে মিল থকাকৈ পাঠ্যক্ৰম সংশোধন কৰিও শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ প্ৰচেষ্টা চলোৱা হ'ল। উচ্চ চাহিদাৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষাৰ্থীক ভৱিষ্যতৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ অভিযান্ত্ৰিক, গণিত, বিজ্ঞান আদি দিশত গুৰুত্ব দিয়া হ'ল। সংযুক্ত বিশ্বৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ ছাত্ৰ ছাত্ৰীক বিশ্বজনীন বিষয়ৰ ওপৰত শিক্ষা প্ৰদানেৰে শৈক্ষিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰিলে। আধুনিক কৰ্মশক্তিৰ বাবে

প্ৰয়োজনীয় প্ৰাসংগিক দক্ষতা আৰু জ্ঞানেৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সজ্জিত কৰি তোলাৰ ব্যৱস্থা হাতত লোৱা হ'ল। প্ৰশাসনিক কাৰ্যসমূহ সুশৃংখলিত কৰিব পৰাকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উপযুক্ত কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। বহুতো বিলাসী প্ৰতিষ্ঠানৰ বিশ্বৰ অনান্য প্ৰতিষ্ঠিত বিদ্যালয় বা সংস্থাৰ সৈতে সাংযোগ থাকে, যিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিনিময় কাৰ্যসূচী, ইণ্টাৰন্‌শ্বিপ আৰু নেটৱৰ্কিঙৰ সুযোগ প্ৰদান কৰে। এনে বৈচিত্ৰ্যময় শিক্ষণ পদ্ধতিয়ে ছাত্ৰৰ আগ্ৰহ আৰু প্ৰেৰণা বৃদ্ধি কৰি সমাজত এক সুপ্ৰভাৱ পেলায়। এনেদৰে আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰৰ সমান্তৰাল ভাৱে শিক্ষানুষ্ঠান সমূহে এনেধৰণৰ শিক্ষা প্ৰদানেৰে শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতা বৃদ্ধি কৰি আহিছে। যি এখন দেশ তথা বিশ্বখনক আগুৱাই যোৱাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে

আধুনিকতাই এনেদৰে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত বহুতো সুপ্ৰভাৱ পেলাইছে যদিও কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত ই প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। এনে শিক্ষানুষ্ঠান সমূহৰ শিক্ষাৰ খৰচ অতি উচ্চ হোৱা হেতুকে প্ৰায়ে বিশেষ সুবিধাপ্ৰাপ্ত কেইজনমানৰ বাবেহে প্ৰৱেশ সীমিত কৰি পেলায় ফলত সমতাৰ ওপৰত প্ৰশ্ন উত্থাপন হয়, সামাজিক বৈষম্যতা বৃদ্ধি পায়। এনে প্ৰতিষ্ঠান সমূহৰ অধিক প্ৰতিযোগিতামূলক মনোভাৱে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত উচ্চ মাত্ৰাৰ মানসিক চাপ আৰু স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি প্ৰত্যাহ্বানৰ সৃষ্টি কৰে। এনে প্ৰতিষ্ঠানৰ স্থান আৰু পুঁজিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি শিক্ষাৰ মানদণ্ড বহু পৰিমাণে ভিন্ন হ'ব পাৰে। এনে প্ৰতিষ্ঠানৰ অভিজাতবাদ সাংস্কৃতিয়ে সামাজিক গতিশীলতাক প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে। এনে প্ৰতিষ্ঠানসমূহে কেতিয়াবা শিক্ষাৰ্থীৰ মগজুৰ

নিষ্কাশন কৰিব পাৰে, এনে হোৱাৰ ফলতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সমাজৰ প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণ কৰাৰ সলনি ব্যক্তিগত লাভক অগ্ৰাধিকাৰ দিব পাৰে। এনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সহানুভূতি আৰু সামাজিক দায়বদ্ধতাক অৱহেলা কৰি প্ৰাপ্য মানসিকতা গঢ়ি তুলিব পাৰে। ইয়াৰোপৰি আধুনিক শৈক্ষিক পদ্ধতিৰ ফলপ্ৰসূ ৰূপায়ণৰ বাবে শিক্ষকসকলৰ বাবে যথেষ্ট প্ৰশিক্ষণ আৰু সহায়ৰ প্ৰয়োজন। এনে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে পৰম্পৰাগত পাঠদান আৰু মানুহৰ পাৰস্পৰিক ক্ৰিয়াক অৱহেলা কৰি প্ৰযুক্তিৰ ওপৰত অতিমাত্ৰা গুৰুত্ব দিয়া পৰিলক্ষিত হৈছে। ই বিভিন্ন দিশত শিক্ষাব্যৱস্থাত প্ৰত্যাহ্বানৰো সৃষ্টি কৰিব পাৰে। এনেৰোৰ কাৰণৰ ফলত অতি আধুনিকতাই শিক্ষা ব্যৱস্থাত কিছু ক্ষেত্ৰত বিৰোপ প্ৰভাৱ পেলায় বুলি ক'ব পাৰি।

যি কি নহওক, বৰ্তমানৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতিৰ সৈতে খাপ খুৱাই শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰ ঘটোৱাটো স্বাভাৱিক। এনে শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে এক অনন্য অভিজ্ঞতা প্ৰদান কৰিলেও শৈক্ষিক উৎকৰ্ষতাই শীৰ্ষ অগ্ৰাধিকাৰ হিচাপে থাকিব লাগে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু অভিভাৱকে কোনো প্ৰতিষ্ঠানৰ বিলাসিতা আৰু শৈক্ষিক দিশ, দুয়োটাকে বিবেচনা কৰি নিজৰ বিকল্পসমূহ ভালদৰে ওজন কৰি সঠিক সিদ্ধান্ত লোৱা উচিত। শিক্ষণৰ বিলাসিতাই শৈক্ষিক উৎকৃষ্টতাক ছাঁ দিব নালাগে, বৰঞ্চ বৃদ্ধিহে কৰিব লাগে।

দ্ৰুতগতিত পৰিৱৰ্তিত পৃথিৱীখনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক লাভৱান হ'বলৈ প্ৰস্তুত কৰাৰ বাবে শিক্ষা ব্যৱস্থাত আধুনিকতাৰ প্ৰসাৰ কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। এনে বিলাসিতাই শিক্ষা আৰু সমাজৰ পৰিৱেশ গঢ় দিয়াত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰযুক্তি, উদ্ভাৱনীমূলক পাঠদান পদ্ধতি আৰু নৱীকৃত পাঠ্যক্ৰমৰ সংহতিয়ে উল্লেখযোগ্য সুবিধা প্ৰদান কৰিলেও সকলোৰে বাবে সমতাপূৰ্ণ আৰু ফলপ্ৰসূ শিক্ষা নিশ্চিত কৰিবলৈ ইয়াৰ লগত জড়িত প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ মোকাবিলা কৰাটো অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। পৰম্পৰাগত শৈক্ষিক মূল্যবোধৰ সৈতে আধুনিক শিক্ষাৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰিলে এক সু-বৃত্তাকাৰ আৰু উপেযোগী শিক্ষণ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাত সহায়ক হ'ব।♦

প্ৰবন্ধ

পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ মাজত

জাতি ব্যৱস্থা

প্ৰিয়ংকা দত্ত

সমাজতত্ত্বৰ অভিধান মতে জাতি ব্যৱস্থা হ'ল—"A form of social strati fication in which caote have been hierar chically organised and separated from each other by rules of ritual purity."

জাতি ব্যৱস্থা হৈছে সামাজিক স্তৰীকৰণ ব্যৱস্থাৰ এক বন্ধ স্তৰীকৰণ ব্যৱস্থা। জাতি ব্যৱস্থাই ভাৰতীয় হিন্দু সমাজক ব্ৰাহ্মণ, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য আৰু শূদ্ৰ হিচাপে চাৰিটা স্তৰত বিভক্ত কৰিছে। প্ৰত্যেকখন সমাজত জাতি ব্যৱস্থাৰ গুৰুত্ব, জাতি ব্যৱস্থাৰ ফলত দেখা দিয়া বৈষম্য সমাজ ব্যৱস্থাত দেখিবলৈ পোৱা যায়। অতীজৰে পৰা ইয়াক সমাজ ব্যৱস্থাত দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। জাতি একোজন ব্যক্তিয়ে কেৱল জন্মগত পদ্ধতিৰেহে গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। বৰ্তমান এই পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ যুগত ব্যক্তিয়ে স্ব-জাতি গ্ৰহণ কৰিছে। ব্যক্তিয়ে নিজ ধৰ্ম ত্যাগ কৰি অন্য ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰিছে। বহুতো সংখ্যালঘু জাতিয়ে নিজৰ পৰিচয় পৰিৱৰ্তনশীল সমাজত হেৰুৱাই পেলাইছে।

জাতি ব্যৱস্থাৰ কিছু নিজস্ব বৈশিষ্ট্য আছে কিন্তু সমাজ পৰিৱৰ্তনশীল আৰু এই পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ মাজত জাতি ব্যৱস্থাৰ নিয়ম লুপ্ত হৈছে আৰু জাতি ব্যৱস্থাৰ নিয়ম অৱমাননা কৰি বিভিন্ন কাৰ্য্য সম্পন্ন হৈছে। যেনে—

(ক) নিজ জাতিৰ বাহিৰত বিবাহপাশত আবদ্ধ।

(খ) বৰ্তমান সময়ত জাতি ব্যৱস্থাত খোৱা-বোৱা, চাল-চলনৰ ক্ষেত্ৰত বৰ বেছি বাধা দৃষ্টিগোচৰ নহয়।

(গ) পূৰ্বতে জাতি ব্যৱস্থাৰ ভিত্তিত বৃত্তি নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল কিন্তু বৰ্তমান এই পৰিৱৰ্তনশীল সমাজত জাতি ব্যৱস্থাৰ ভিত্তিত বৃত্তি নিৰ্ধাৰণ কৰাতকৈ যোগ্যতাৰ ভিত্তিতহে বৃত্তি নিৰ্ধাৰণ কৰা দেখা পোৱা যায়।

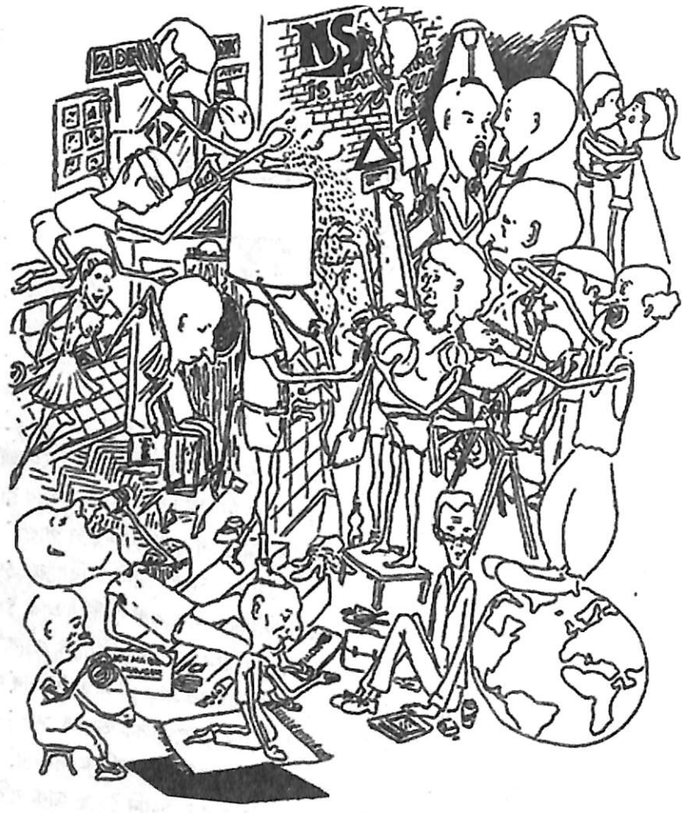
(ঘ) কোনো ব্যক্তিৰ জন্মসূত্ৰৰ দ্বাৰাহে জাতি ব্যৱস্থা নিৰূপিত। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত আমি অন্যধৰ্মৰ ব্যক্তিকো কোনো এক নিৰ্দিষ্ট ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰা দেখিবলৈ পাওঁ।

১৮৬০ চনত জাতিৰ বিষয়ে তথ্য সংগ্ৰহ কৰিবলৈ লোকপিয়ল আৰম্ভ কৰা হৈছিল আৰু ১৮৮১ চনৰ পৰা প্ৰতি দহ বছৰৰ মূৰে মূৰে নিয়মীয়াকৈ লোকপিয়ল কৰা হৈছিল।

নিম্নজাতিৰ সাধাৰণ নাম, শিক্ষাৰ অনগ্ৰসৰতা, সাধাৰণ ভাষা, নিৰ্দিষ্ট ভৌগোলিক অঞ্চল, সাধাৰণ ধৰ্ম, সাধাৰণ বৃত্তি, ৰাজনৈতিক সংগঠন, আৰ্থিক সমস্যা আদি কাৰণবিলাকৰ বাবে জাতি ব্যৱস্থা সলনি হৈছে আৰু পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ দিশে আগবাঢ়িছে।

ভগৱান বুদ্ধ আৰু মহাবীৰ জৈনৰ দিনৰ পৰাই অস্পৃশ্য বা সমাজৰ নিম্নস্তৰত থকা জাতিসমূহক সমান দৃষ্টিৰে চোৱাৰ বিষয়ে ভাৰতীয় ইতিহাসত পোৱা যায়। গুৰুনানক, তুলসী দাস, ৰামদাস, কবিৰ দাস, শান্তা, টোকাৰাম আদি ব্যক্তিসকলেই সমাজৰ পিছপৰা শ্ৰেণীৰ উন্নয়নৰ বাবে বহু প্ৰচেষ্টা হাতত লৈছিল।

বৰ্তমান সময়ত চৰকাৰে জাতি ভিত্তিত বহুতো আঁচনি প্ৰণয়ন কৰিছে। অনুসূচীত জাতি আৰু অনুসূচীত জনজাতিৰ সুবিধাৰ বাবে চৰকাৰে বহু উন্নয়নমূলক আঁচনি প্ৰণয়ন কৰিছে। জাতি ব্যৱস্থা এক সমাজ ব্যৱস্থা আৰু প্ৰত্যেকখন সমাজত এই জাতি ব্যৱস্থাৰ উপলব্ধতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। ব্যক্তিয়ে নিজ সুবিধাৰ বাবে এখন ঠাই এৰি অন্য ঠাইলৈ প্ৰব্ৰজন হয় কিন্তু সেই ঠাইত নিজ জাতি-জনজাতিৰ ব্যক্তিৰ উপস্থিতি দেখিবলৈ নাপাই সমাজৰ লগত খাপ খাই ধাৰ্মিক নীতি-নিয়মেৰে জীৱন অতিবাহিত কৰিবলৈ পূৰ্ব জাতি-জনজাতি ত্যাগ কৰি নতুন জাতি-জনজাতি গ্ৰহণ কৰে। জাতি ব্যৱস্থাই

সমাজখনক এডাল এনাজৰীৰে বান্ধি ৰাখিছে। সমাজ খনক কিছু ক্ষেত্ৰত সুস্থ গতিত পৰিচালিত কৰিছে। জাতি ব্যৱস্থাৰ ফলত সমাজত বহু বৈষম্যতা দেখিবলৈ পোৱা লগতে সমাজখনক এডাল এনাজৰীয়ে বান্ধি ৰাখিছে যাৰ ফলস্বৰূপে সমাজত ব্যক্তিয়ে কিছু নীতি নিয়মৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হৈছে আৰু এই নিয়মে সমাজক সুচাৰুৰূপে পৰিচালিত কৰিছে। এই পৰিৱৰ্তনশীল জাতি ব্যৱস্থাৰ ভৱিষ্যত বাৰু কি?

জাতিবাদ পৰিৱৰ্তনশীলতাৰ এক উদাহৰণ বা ফল। ই ৰাষ্ট্ৰীয় সংহতিৰ এক প্ৰতিবন্ধকতা। যেতিয়া মানুহৰ মনত অস্পৃশ্যতাৰ মনোভাৰ আৰু নিজৰ উচ্চ জাতিৰ মনোভাৰ গঢ় লয় তেতিয়াই মানুহৰ মনত জাতিবাদৰ ধাৰণা উদয় হয়। ফলস্বৰূপে জাতি ব্যৱস্থা অধিক ৰক্ষণশীল আৰু অপৰিৱৰ্তনীয় ৰূপৰ হয়। তেতিয়াই জাতিবাদৰ ৰূপ লয়।

নগৰীকৰণ, যাতায়ত আৰু যোগাযোগ উন্নতি, নিজৰ জাতিৰ প্ৰতি সচেতনতা আৰু সামাজিক আদান প্ৰদানত বাধা হোৱা ফলতেই জাতিবাদৰ সৃষ্টি হয়। পৰিৱৰ্তনশীল এই সমাজত জাতি ব্যৱস্থাৰো বহু সাল-সলনি হৈছে। গতিকে পৰিৱৰ্তনশীল সমাজত জাতি ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন নিশ্চিত।♦

প্ৰবন্ধ

মাতৃভাষা মাধ্যমত শিক্ষা

জাহ্নবী দত্ত

"হয়তো নহ'ব পাৰে মোৰ ভাষা সবাতো সুবীয়া
তথাপি আপোন এই ভাষা,
তাৰেই প্ৰকাশ কৰোঁ মোৰ অন্তৰৰ ভাব কুমলীয়া
সুখ, দুখ, স্নেহ, শান্তি, আশা।"

— নৱকান্ত বৰুৱা।

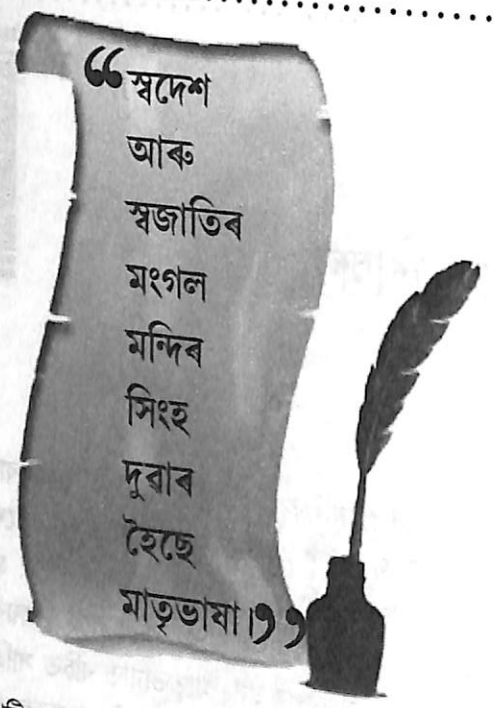
বিশিষ্ট কবি, সাহিত্যিক নৱকান্ত বৰুৱাদেৱৰ ভাষাত সুবীয়া, সুমধুৰ জননীৰ মুখনিসৃত ভাষাৰ মাধ্যমেদি অন্তৰৰ সুকুমল ভাববোৰ স্বতঃস্ফুৰ্তভাৱে নিগৰি নিগৰি ওলাই অহাই হৈছে মাতৃভাষা। ভাষা হৈছে মানুহৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ এক সহজাত প্ৰক্ৰিয়া। যাৰ বিকাশ আৰু প্ৰসাৰে এখন সুস্থ-সবল তথা সমৃদ্ধিশালী সমাজ গঢ়ি তোলাত যথেষ্ট সহায় কৰে। মাতৃ আৰু সন্তানৰ মাজত যোগসূত্ৰৰ মাধ্যম হিচাপে মাতৃভাষাৰ ব্যৱহাৰ আৰম্ভ হৈ পৰ্যায়ক্ৰমে পৰিয়ালৰ প্ৰাপ্তবয়স্ক মান্যসকলৰ মাজত ই এক যোগাযোগৰ আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ হ'বলৈ ধৰে।

শিশুৰ মানসিক বিকাশ সাধনৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অতি তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। মনৰ ভাব সুন্দৰকৈ বাক্যৰ গাঁথনিৰে যুক্তিপূৰ্ণভাবে প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অন্যতম। শিক্ষাগ্ৰহণৰ ক্ষেত্ৰত এই মাতৃ-ভাষাই শিশুসকলক যথেষ্ট উৎসাহিত কৰি তোলে, কিয়নো শিক্ষাদান মাতৃভাষা মাধ্যমৰ যোগেদিহে অধিকভাৱে বাস্তৱমুখী কৰি তুলিব পৰা যায়। প্ৰাথমিক স্তৱতে শিশুসকলক মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে শিক্ষাদান কৰিলে শিশুটোৰ ভেঁটি মজবুত হোৱাৰ লগতে কোনো এটা বিষয়ৰ পৰা বিষয়ান্তৰলৈ গতি কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। সেয়েহে জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল — "কেঁচুৱাক শাৰীৰিক বিকাশৰ বাবে মাতৃদুগ্ধৰ যিমান আৱশ্যক, শিশুৰ মানসিক বিকাশৰ বাবে মাতৃভাষাৰ সিমানেই আৱশ্যক।"

মাতৃভাষা সমাজ জীৱনৰ এক আৱশ্যকীয় অংগ। মাতৃভাষাৰ সু-শৃংখলিতস্বৰূপ আহৰণ কৰি তাক বাস্তৱ জীৱনত প্ৰয়োগ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষা শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য আৰু লক্ষ্য সুদূৰপ্ৰসাৰী। মাতৃভাষাৰ যোগেদি শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি তাক সুন্দৰৰূপে আয়ত্ত কৰিব পাৰিলেহে বিষয়বস্তুৰ ওপৰত পূৰ্ণজ্ঞান সম্ভৱপৰ হয়। মাতৃভাষাত ৰচিত সাহিত্য, জীৱনীমূলক গ্ৰন্থ, ভ্ৰমণ কাহিনী ইত্যাদিয়ে শিশুৰ মনত গভীৰ চিন্তাৰ উদ্ৰেক ঘটাই চিন্তাৰ খোৰাক যোগায়, যাৰফলত তেওঁলোকৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ লগতে মানসিক আৰু চাৰিত্ৰিক দিশৰো বিশেষ উন্নতি সাধন হয়। এইক্ষেত্ৰত নৈতিক আদৰ্শযুক্ত মাতৃভাষাত ৰচিত গ্ৰন্থৰ প্ৰভাৱ সৰ্বাধিক। তদুপৰি মাতৃভাষাত ৰচিত গীতবোৰে আমাৰ মনত জাতীয়তাবোধ তথা দেশপ্ৰেমৰ ভাৱধাৰা সৃষ্টি কৰে। এনে গীতসমূহক বিদ্যালয়ত প্ৰাৰ্থনা, সংগীতৰূপে ব্যৱহাৰ কৰিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মনত দেশপ্ৰেমৰ ভাৱ জাগ্ৰত হ'ব। তদুপৰি সাহিত্যৰ ৰসাস্বাদনৰ ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মনোগ্ৰাহী কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাৰ ভূমিকা অন্যতম। মাতৃভাষাত অনুদিত হোৱা গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মহৎ সাহিত্যিকসকলৰ ৰচনাৰাজি তথা জীৱনাদৰ্শ সন্দৰ্ভত অৱগত কৰোৱা হয়।

যি ব্যক্তিয়ে সৰুকালৰে পৰা মাতৃভাষাৰ জ্ঞান ভালদৰে আয়ত্ত কৰিবলৈ সুবিধা পায় সেই ব্যক্তিৰ চিন্তাৰ উদ্ৰেক বিশেষভাৱে বৃদ্ধি পায় লগতে মৌলিক চিন্তাৰ উন্মেষ ঘটে, যাৰ ফলত ভাষাটো চহকী হোৱাত যথেষ্ট সহায়ক হয়। এজন ব্যক্তিয়ে বিদেশী ভাষা এটাত শিক্ষা আহৰণ কৰি এখন মৌলিক চিন্তাৰে পৰিপুষ্ট গ্ৰন্থ ৰচনা কৰাটো সম্ভৱ নহয়, চিন্তাশীল আৰু মননশীল লিখনি কলমৰ আগেৰে স্বতঃস্ফুৰ্তভাৱে নিগৰিত হয় কেৱল মাতৃভাষা শিক্ষাৰ জৰিয়তেহে।

শিশুৰ বাবে মাতৃভাষা মাতৃদুগ্ধৰ দৰেই। মাতৃদুগ্ধ পান নকৰাই কৃত্ৰিম দুগ্ধ খুৱালে যিদৰে শিশুৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰৰ

পৰিপুষ্টি সাধন নহয়, ঠিক সেইদৰে মাতৃভাষা মাধ্যমত শিক্ষা গ্ৰহণ নকৰি বিদেশী ভাষাত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে তদ্ৰূপ ফলেই পোৱা যায়।

ভাষা আৰু পৰিচয় দুয়োটাই ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত। এটা জাতিৰ এক সুস্থ পৰিচয়ৰ বাবে মাতৃভাষাৰ অৱদান অপৰিহাৰ্য। চহকী ভাষাইহে কোনো এক জাতিৰ সুস্থ পৰিচয় বহন কৰে। সেয়ে জাতিটোৰ ভাষা সমৃদ্ধিশালী কৰিবলৈ হ'লে জাতিটোৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়েই মাতৃভাষাৰ শিক্ষা সুচাৰুৰূপে গ্ৰহণ কৰা উচিত।

বৰ্তমান সমাজত ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়িলেহে ইংৰাজী ভাষাত দখল ভাল হ'ব বুলি মানুহৰ যি এক ভাবধাৰা আছে তাৰ প্ৰত্যাহ্বান স্বৰূপে এই কথা ক'ব পাৰি যে জগতত এনে বহু জাতিৰ উদাহৰণ আছে যিয়ে মাতৃভাষাত পঢ়িও সকলো ক্ষেত্ৰতে মাতৃভাষা ব্যৱহাৰ কৰি আগশাৰীৰ জাতি হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। যেনে জাপানীসকল। অথচ জাপানীসকলে প্ৰয়োজনসাপেক্ষে সুন্দৰ ইংৰাজীও ব্যৱহাৰ কৰিব জানে।

মাতৃভাষাৰ মাধ্যমত শিক্ষা লোৱা শিশুৰ মনত জাতীয় পৰিচয় আৰু গৌৰৱবোধৰ বীজ বোপন হয় যিয়ে শিশুটোৰ আত্মপৰিচয় সবল কৰে।

এটা ভাষাই এটা জাতিৰ মৰ্যাদা ধৰি ৰখাৰ লগতে জাতিটোৰ একতা আৰু সংহতিৰ বাঘজৰী ডাল সুদৃঢ় কৰি ৰাখে। এই কথাষাৰীৰ আলমতে ক'ব পাৰি যে আমাৰ দাঁতি কাষৰীয়া ৰাজ্য উৰিষ্যাত 'উড়িয়া' আদিবাসী মঞ্চ'ৰ উদ্যোগত চলি আছে মাতৃভাষা কেন্দ্ৰীক শিশু শিক্ষাৰ এক প্ৰশংসনীয় আন্দোলন।

যি আন্দোলনে সম্প্ৰতি সফলতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। সংযুক্ত ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ মতেও সকলো দেশ, জাতিৰ শিশুৱে নিজৰ মাতৃভাষাত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিবলৈ পোৱাটোৱেই তেওঁলোকৰ বাবে মংগলজনক। কানাডা, চীন, আফ্ৰিকা, ভাৰতবৰ্ষকে ধৰি বহু ৰাষ্ট্ৰত শিশুৰ প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষাৰ মাধ্যম সম্পৰ্কে কৰা পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাত এই কথা স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ পাইছে যে মাতৃভাষাত প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষা লাভ কৰা শিশুসকলৰ মানসিক বিকাশৰ মাত্ৰা তুলনামূলকভাৱে অধিক হয় আৰু তেওঁলোকে অধিক ভাল ফলাফল দেখুৱাবলৈ সক্ষম হয়।

মাতৃভাষাৰ শিক্ষা হ'ল সর্বাংগীন জ্ঞানৰ সাগৰ যি সাগৰত অৱগাহন কৰি জীৱনৰ মূল্যবান মাণিকৰ সন্ধান পাব পাৰি। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক, কবি, লেখক চিন্তাবিদ ড' জয়ন্ত কৃষ্ণ শর্মাদেৱৰ ভাষাত মাতৃভাষাই শিশুক যি অংগীকাৰ দিব পাৰে, শিশুক যি অন্তৰাত্মাৰ উদ্‌গীৰণৰ কাৰণে সহায় কৰিব পাৰে অন্য ভাষাই নোৱাৰে। মাতৃভাষা শিক্ষণ আমাৰ কাৰণে অপৰিহার্য। মাতৃভাষা বাদ দিলে আমি শিপা হেৰুৱাব লাগিব। আমি যদি শিপা হেৰুৱাই পেলাওঁ, শিক্ষাৰ যিমান ওপৰলৈ গ'লেও সেই শিক্ষাৰ মূল্য নাই।

কোমল শিশুৰ কুমলীয়া মনটিত যি শিক্ষাই নিজ পিতৃ-মাতৃ, নিজা সাংস্কৃতিক পৰিচয়, ভাষা, মূল্যবোধ আৰু নিজ দেশৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা ওপজাব নোৱাৰে তেনে শিক্ষা উদ্দেশ্যবিহীন। ভাষিক ঔপনিবেশবাদত জ্ঞাতে বা অজ্ঞাতে পোঁত যোৱা আমাৰ বর্তমান আৰু ভৱিষ্যত প্ৰজন্মৰ অন্তৰত মাতৃভাষাক কিদৰে উজ্জীৱিত কৰি গাঢ় কৰিব পৰা যায় সেই কথা প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ বাবে এক গুৰু বিচার্য্য বিষয় হোৱা উচিত।

শেষত সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাদেৱৰ ভাষাৰে— “স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ মংগল মন্দিৰ সিংহ দুৱাৰ হৈছে মাতৃভাষা।”♦

গণতান্ত্রিক ৰাষ্ট্রত সংবাদ মাধ্যমৰ ভূমিকা

চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈ

সংবাদ মাধ্যম হৈছে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ শক্তিশালী সত্তা। তেওঁলোকৰ ওচৰত দোষীক নির্দোষী আৰু নির্দোষীক দোষী সজাব পৰা ক্ষমতা আছে। কাৰণ তেওঁলোকে জনসাধাৰণৰ মনক নিয়ন্ত্রণ কৰে। — মেলকম এক্স।

এখন গণতান্ত্রিক দেশৰ অন্তৰালত থকা চাৰিটা মূল স্তম্ভ হৈছে কার্যপালিকা, বিধানমণ্ডল, ন্যায়পালিকা আৰু সংবাদ মাধ্যম। গণতান্ত্রিক ৰাষ্ট্রত সংবাদ মাধ্যম হৈছে শৰীৰত থকা সিৰা-ধমনীৰ দৰে যিয়ে হৃদয়ৰ লগতে সবাংগলৈ তেজ অনা নিয়া কৰে। ঠিক তেনেদৰে সংবাদ মাধ্যমে দেশৰ কেন্দ্রীয় শক্তিস্বৰূপ জনসাধাৰণৰ ওচৰলৈ তথ্য পাতি আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ জ্ঞানৰ সম্ভাৰৰ লগতে কঢ়িয়াই ফুৰে গণতান্ত্রিক ভাৰধাৰ। পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ প্রাচীন গণতন্ত্র আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্রৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৃহত্তৰ গণতন্ত্র ভৰতলৈকে সংবাদ মাধ্যমে যি এক গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে সেয়া সকলোৱে জ্ঞাত। বিশেষকৈ আমি সকলোৱে জানো যি ভাৰতবর্ষৰ স্বাধীনতা সংগ্রামৰ কালত সংবাদ মাধ্যমৰ এক শক্তিশালী ভূমিকা আছিল—মহাত্মাগান্ধী,বাল গংগাধৰ তিলক, বি.আৰ.আম্বেদকাৰ আদিৰ দৰে স্বতন্ত্রতা সংগ্রামী সকলেও বাতৰিকাকতৰ যোগেদি জনসচেতনতা আৰু জনমত গঠন কৰাৰ পথ বাছি লৈছিল। একে সময়তে এই বাতৰিকাকত আৰু ৰেডিঅ' কেন্দ্রসমূহে সমাজ সংস্কাৰৰ ক্ষেত্রতো এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা আদায় কৰিছিল।

সাম্প্রতিক কালত প্রায়বোৰ গণতান্ত্রিক দেশতেই সংবাদ মাধ্যমৰ এক শক্তিশালী স্থিতি অতন্দ্র প্রহৰী হিচাপে কাম কৰি আহিছে। তলত সংবাদ মাধ্যমে গণতন্ত্রত আদায় কৰা কেইটামান গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা হ'ল—

(ক) তথ্যপাতি যোগান ধৰা আৰু তথ্যৰ শুদ্ধ অশুদ্ধতা বিচাৰ কৰি তাক সত্য ৰূপত ৰাইজৰ সন্মুখত তুলি ধৰা।

(খ) চৰকাৰী আঁচনি, বিভিন্ন কল্যাণমূলক কাম কাজসমূহৰ বিষয়ে বাতৰিকাকত তথা সংবাদ মাধ্যম সমূহত বিজ্ঞাপ্তি দিয়া হয়, যাৰ দ্বাৰা সাধাৰণ জনতাই ইয়াৰ বিষয়ে জ্ঞাত হয়।

(গ) সংবাদ মাধ্যমে সাহিত্য চর্চা আৰু সাহিত্যৰ প্রচাৰ প্রসাৰৰো এক সু-মাধ্যম ৰূপে কাম কৰে।

(ঘ) সংবাদ মাধ্যমে গণতান্ত্রিক দেশ এখনত জমনত গঠন কৰাত এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰে আৰু নির্বাচনৰ সময়তো জনসাধাৰণক এক সু-নির্বাচন কৰাত বিশেষ প্রভাৱ বিস্তাৰ কৰে।

(ঙ) দেশত চৰকাৰে স্বেচ্ছাচাৰিতাৰে শাসন কৰিব বিচাৰিলে বা গণতান্ত্রিক পদ্ধতি কেনেবাকৈ আঘাত প্রাপ্ত হ'লে তেনেস্থলত সংবাদ মাধ্যমে এক শক্তিশালী ভূমিকাত অৱতীর্ণ হয় আৰু ৰাইজৰ পক্ষত থিয় দি শাসনতন্ত্রৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতে।

(চ) সংবাদ মাধ্যমে কেৱল তথ্য পাতি যোগান ধৰাই নহয়, শুদ্ধাশুদ্ধও পৰীক্ষা কৰে আৰু ভুল তথ্য প্রচাৰ বা প্রকাশ হ'লে তাৰ শুধৰণি কৰে আৰু সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰে।

উপৰোক্ত দিশসমূহ বিচাৰ কৰিলে আমি লক্ষ্য কৰিম যে এখন গণতন্ত্রত এই বিষয়সমূহ যথেষ্ট গুৰুত্বপূর্ণ আৰু গণতান্ত্রিক গতিধাৰা বজাই ৰখাত ইপ্রভাৱ বিস্তাৰ কৰে। কিন্তু বর্তমান সময়ত আমি দেখা পাওঁ যে বহুক্ষেত্রত সংবাদ মাধ্যমে গণতন্ত্রত যি ভূমিকা পালন কৰিব লাগিছিল সেয়া কৰাত ব্যর্থ হৈছে। ইয়াৰ কাৰণসমূহ বিশ্লেষণ কৰিলে আমি দেখা পাম যে—

(ক) সংবাদ মাধ্যমে আর্থিক অনাটনৰ বা অসুবিধাৰ সম্মুখীন হ'ব ধৰিছে।

(খ) বহুতো সংবাদ মাধ্যমে নিজৰ নৈতিক মূল্যবোধ, কার্যক্ষেত্রত থাকিব লগা সততা আৰু নিষ্ঠা পালন কৰাৰ সলনি স্বার্থপূৰণ তথা অর্থৰ লোভত নিজকে বিক্রী কৰে।

(গ) সংবাদ মাধ্যমৰ যিসমূহ নীতি নিয়ম সামাজিক দায়বদ্ধতা আৰু জনসাধাৰণৰ সুৰক্ষাৰ বাবে তৈয়াৰ কৰা হৈছিল সেইসমূহ পালন কৰাত সংবাদ মাধ্যম কিছু ব্যর্থ হৈছে।

(ঘ) ইয়াৰ উপৰিও চৰকাৰযন্ত্রৰ পৰা পোৱা চাপৰ ফলতো স্বাধীনভাৱে সংবাদ মাধ্যমে কাম কৰিব নোৱাৰে।

(ঙ) বিজ্ঞাপন কেন্দ্রিক সংবাদ মাধ্যমে সাধাৰণ জনসাধাৰণৰ সলনি বাণিজ্যিক গোষ্ঠীৰ পক্ষত থিয় দিয়াও আমি দেখিবলৈ পাওঁ।

উপৰোক্ত কাৰণসমূহৰ ফলত এখন গণতন্ত্রত সংবাদ মাধ্যমে যি ভূমিকা পালন কৰিব লাগিছিল সেয়া কৰিব নোৱাৰা হয় আৰু জনসাধাৰণৰ সংবাদ মাধ্যমৰ প্রতি বিশ্বাসহীনতাৰ ভাব জন্মে। এনে সমস্যাসমূহ সমাধান কৰাৰ ক্ষেত্রত আমি চাবচক্রিপচন মূলক সংবাদ মাধ্যম, ন্যায়পালিকাৰ পৰা সমর্থন আৰু ন্যায়িক ৰক্ষা কৰচ প্রদান, সংবিধানৰ যোগেদি সংবাদ মাধ্যমৰ বাক্ স্বাধীনতা ৰক্ষা কৰা, সংবাদ মাধ্যমৰ বাবে সু-সংগঠিত নীতি নিয়মৰ ব্যৱস্থা কৰা আদি পদক্ষেপ গ্রহণ কৰিব পাৰো। এনেবোৰ পদক্ষেপৰ জৰিয়তেহে বর্তমান সময়ত আমি গণতন্ত্রৰ চতুর্থ স্তম্ভস্বৰূপ সংবাদ মাধ্যমৰ প্রকৃত ভূমিকাক সুনিশ্চিত কৰিব পাৰো।

এই কথাত কোনো দ্বিমত থাকিব নোৱাৰে যে গণতান্ত্রিক ৰাষ্ট্র এখন সংবাদ মাধ্যমৰ ভূমিকা অতি বেছি। সংবাদ মাধ্যম গণতন্ত্রত ৰাইজৰ অধিকাৰ আৰু স্বাধীনতা ৰক্ষাৰ ক্ষেত্রত অতন্দ্র প্রহৰীস্বৰূপ। সকলোবস্তুৰে ভাল বেয়া দুয়োটা দিশেই থাকে। সংবাদ মাধ্যম তাৰ ব্যতিক্রম নহয়। কিন্তু সংবাদ মাধ্যম নেতিবাচক দিশসমূহ বা সমস্যাসমূহ আঁতৰ কৰিব পাৰিলে নিঃসন্দেহে সংবাদ মাধ্যম হৈ পৰিব গণতন্ত্রৰ বৃহত্তম অভিকৰণ। এই লক্ষ্য প্রাপ্তিৰ বাবে প্রত্যেক গণতান্ত্রিক দেশৰ নাগৰিকে নিজৰ কর্তব্যসমূহ নিষ্ঠা আৰু সততাৰে পালন কৰিব লাগিব। ♦

সমাজ সংগঠনত ছাত্রৰ কর্তব্য

হেমাংগ বড়া

সমাজ গঠনৰ উৎস হৈছে মানুহ। জাতি গঠনৰ প্রাথমিক সূত্রৰ পৰাই জন্ম হৈছিল এখন সমাজ। সমাজ বাদ দি কোনো মানুহেই আজিৰ জগতত বাছি থকাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰে। সমাজ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ, মুক্ত আকাশৰ তলত, মুক্ত জীৱন যাপন কৰি থাকোতে আলেকজেণ্ডাৰ চেলকার্কে শান্তি নোপোৱাৰ বাবে চিএৰি কৈছিল—

"Society, friendship and love
Divinely bestowed upon man
Oh! had I the wings of a dove
How soon would ! taste you again"

সমাজ এখনৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈছে ছাত্র-ছাত্রীসকল। প্রতিজন ছাত্র সমাজৰ একো একোজন সদস্য ভৱিষ্যতৰ কর্ণধাৰ।

সেয়েহে ছাত্রসকলে সমাজক বাদ দি আগুৱাব নোৱাৰে আৰু সমাজেও ছাত্র সমাজক বাদ দি আগুৱাব নোৱাৰে বা এখন সুকীয়া সমাজ গঢ়িব নোৱাৰে। যিহেতু ছাত্রসকল সমাজত থাকিবই লাগিব। ছাত্র সমাজৰ প্রতি বহু কৰিবলগীয়া কাম আছে। ছাত্রশক্তি প্রৱল আৰু বিৰাট। ছাত্রসকলৰ কল্পনা প্রৱন মন অসীম উচ্ছাহ আৰু উদ্যমেৰে ভৰপূৰ। উচ্ছল দেহ, উচ্ছল মন, মনত অসীম সাহস, বাহুত অসীম বল, বুকুত দিগন্তপ্রসাৰী কল্পনাৰ ৰঙীন ছবি।

চকুত তীব্র উজ্জ্বল দৃষ্টি, লক্ষ্য সাধনৰ প্রবল আগ্রহ, জানিবলৈ ব্যগ্র, চাবলৈ উদ্‌গ্রীৱ, জ্ঞান লাভৰ তৃষ্ণা, খোজত 'বিশ্ব বিজয়ী' ন-জোৱানৰ দপ্‌দপনি। তেওঁলোক সমাজৰ সদা জাগ্রত প্রহৰী। সেয়েহে সমাজৰ অন্যায় অসত্যতা দেখিলে তেওঁলোক জ্বালামুখীৰ দৰে উগ্র, অধ্যয়নত ব্রতী হৈও সমাজৰ কল্যাণ সাধনত ছাত্রয়ো মহৎ বৰঙণি যোগোৱাৰ থল আছে। কোনো দুর্যোগৰ সময়ত দলবদ্ধভাৱে সেৱাৰ আদর্শ সন্মুখত লৈ সর্বহাৰা সকলক দুর্গত সকলক নানানভাৱে সহায় কৰিব পাৰে। গাঁৱে-ভূঞে, চহৰে-নগৰে গৈ বৰঙণি সংগ্রহ কৰি ভোকত এমুঠি আহাৰ, পিয়াহত এটোপি পানী, জাৰত এখনি বস্ত্র দি পীড়িতসকলক সহায় কৰিব পাৰে আৰু সেয়া এক মহৎ মাননীয় কাম। সমাজসেৱাৰ অন্তর্গত এইবোৰ কামৰ উপৰিও ছাত্র সমাজে সংগঠনমূলক কামতো নানাভাৱে অবিহণা যোগাব পাৰে। পঢ়া শুনা কৰিবলৈ সক্ষম নোহোৱা ল'ৰা-ছোৱালীক সাহার্য দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰে আৰু তাৰ উপৰিও আমাৰ নগৰ অঞ্চলৰ আশে পাশে থকা গাঁওবোৰৰ যাতায়ত ব্যৱস্থা উন্নত নহয়, শিক্ষাৰ প্রতিও সম্পূর্ণ ধাউতি থকা দেখা নাযায়। স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ নীতি নিয়মৰ প্রতি আগ্রহশীল নহয়, বিদ্যুৎ ব্যৱস্থা উন্নত নহয়, গাঁওখনৰ উন্নয়নৰ চিন্তাও নাই। এইবোৰ ক্ষেত্রত ছাত্র সমাজে পথ প্রদর্শন কৰিব পাৰে।

মুঠতে ছাত্রশক্তি একত্রিত হৈ প্রৱল উৎসাহ প্রেৰণা লৈ সেৱাৰ মনোভাৱেৰে মানুহৰ মাজলৈ আগবাঢ়ি যাব, তেতিয়া সমাজেও উৎসাহ, প্রেৰণা পাব তেতিয়া ছাত্রশক্তি নেতৃত্বত মহৎ কার্য সম্পাদনৰ পথত জীৱন উছর্গি আগবাঢ়ি যাব। এই ক্ষেত্রত ছাত্র সমাজৰ পথ প্রদর্শক সকলোৰে দায়িত্ব অসীম।

আজিৰ ছাত্রসমাজে এইখিনি কাম অতি সহজে সমাধা কৰি মহানুভৱতাৰ পৰিচয় দিব পাৰিব আৰু দিও আহিছে। এইখনেই ছাত্র সমাজ, এয়াই ছাত্রৰ স্বৰূপ, এইখন অজেয় সমাজ। এইখন সমাজক ভুল পথেৰে, ভুলভাৱে পৰিচালিত কৰাৰ পৰিণাম গুৰুত্বৰ। এই সমাজ অবাটে যাব লাগিলে জাতিৰ, সমাজৰ, দেশৰ বিৰাট আৰু অপূৰণীয় ক্ষতি হ'ব। অৱশেষত ছাত্র-ছাত্রীসকলে এখন সুস্থ সমাজ গঢ়ি তোলাত গুৰুত্বপূর্ণ অৱদান আগবঢ়োৱাৰ আশা ৰাখি প্রতিজ্ঞাবদ্ধ হোৱা যাওঁক। ♦

আহোমসকলৰ দিনত প্ৰচলিত খেল-ধেমালি

নিতুৰাণী গগৈ

আহোমসকল বুলি ক'লেই আমাৰ মনলৈ প্ৰথমেই অহা শব্দটো হৈছে 'শিৱসাগৰ'। এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিৱসাগৰ জিলাত আহোমে গঢ়া বহুতো কীৰ্তিচিহ্ন দেখিবলৈ পোৱা যায়। সৰু-বৰ কীৰ্তিচিহ্নবোৰকে আদি কৰি বহুতো সময়ত আমি শিৱসাগৰত দেখা পাওঁ। বিভিন্নজন স্বৰ্গদেউৰ ৰাজত্বকালত বিভিন্ন কীৰ্তিচিহ্ন শিৱসাগৰত গঢ় লৈ উঠিছিল। ঠিক তেনেদৰে আহোমসকলৰ ৰাজত্বকালত গঢ় লৈ উঠা এক অন্যতম কীৰ্তিচিহ্ন হৈছে 'ৰংঘৰ'। ৰংঘৰ সজাইছিল স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্ত সিংহই ১৭৪৬ চনত। এই ৰংঘৰৰ বাকৰিতে স্বৰ্গদেৱে মনোৰঞ্জনৰ বাবে নানান খেল ধেমালি উপভোগ কৰিছিল।

কোৱা হয় এটা জাতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ হ'ল সেই জাতিৰ শাৰীৰিক সুস্থতা আৰু উৎকৰ্ষ। অসমৰ ইতিহাসত সৰ্বপ্ৰথমে ৰংঘৰ সজাইছিল স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই কাঠ আৰু বাঁহেৰে। পিছত প্ৰমত্ত সিংহৰ দিনতহে ৰংঘৰ পকী কৰোৱা হয়। এই ৰংঘৰৰ ওপৰৰ মহলাত সিংহপীৰা পাতি তাতে বহি আহোম ৰজাসকলে ৰংঘৰৰ বাকৰিত হোৱা মল্লযুদ্ধ, ম'হযুঁজ ইত্যাদি চাইছিল। তদুপৰি বিশেষকৈ ব'হাগ বিহু আৰু মাঘ বিহুৰ সময়ত ঘোঁৱা দৌৰ, লাঠি খেল, তৰোৱাল যুঁজ, কাড় খেল আদিও কৰিছিল। পিছে এইটো উল্লেখনীয় যে ৰজাঘৰৰ বাহিৰে সৰ্বসাধাৰণ প্ৰজাৰ মাজত ইমান খেল-ধেমালি প্ৰচলন নাছিল। তথাপিও চেঙেলীয়া ডেকাসকলৰ মাজত ঘিলাখেল বৰ জনপ্ৰিয় আছিল। ইয়াৰোপৰি হেতালি, কুকুৰা ঠেঙীয়া আদি খেলৰ প্ৰচলন আছিল। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ দিনত ভালেমান খেল-ধেমালিক ৰাজকীয় মৰ্যদা দিয়া হয়। ৰজাই ৰংঘৰত উঠি আৰু প্ৰজাই গড়ৰ ওপৰত বহি বা উঠি খেল উপভোগ কৰিছিল। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ দিনতেই প্ৰথমবাৰৰ বাবে নাওখেল আৰু শেনযুঁজৰ প্ৰচলন হয়। হাতীৰ যুঁজ, চৰাই যুঁজ, ম'হ যুঁজ সাধাৰণতে ৰংঘৰৰ বাকৰিত অনুষ্ঠিত হৈছিল যদিও সুবিধাজনক ঠাইত বেলেগ বেলেগেও অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল শেন যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ সমূহৰ দৰে খেলসমূহ। বুৰঞ্জীত উল্লেখ থকা অনুসৰি হাতী যুঁজত কমেও দুশমান হাতীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰিছিল আৰু এইবোৰ ৰংঘৰৰ কাষৰ হাতীখোঁকত ৰখা হৈছিল। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহই এই খেল ধেমালিবিলাক চাবলৈ ১৫-১৬ হতীয়া শাল কাঠৰ খুঁটাৰে কাঠৰ পাট দি চাং সাজি প্ৰথমে এই ৰংঘৰ সাজিছিল। যাক এছিয়াৰ প্ৰথম 'এমপিথিয়েটাৰ' বুলি কোৱা হয়।

শেন যুঁজ সাধাৰণতে জেৰেঙা পথাৰত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। যুঁজত শেন জিকিলে শেনছোৱাক পুৰস্কৃত কৰা হৈছিল। কিন্তু কেতিয়াবা শেন পলাই গ'লে শেনৰ গৰাকীক দণ্ড বিহিছিল। এই সমূহ খেলৰ উপৰিও মাছমৰা, পহু চিকাৰ আদিও আহোমৰ দিনত প্ৰচলিত খেল আছিল। ইংৰাজ অহা পিছৰে পৰা এই সমূহ খেলৰ বহুখিনি বিলুপ্তি হৈ পৰিছিল।

যিহেতু কোৱা হয় যে খেল-ধেমালিয়ে এটা জাতিক শক্তিশালী ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰে। ঠিক তেনেদৰে আহোমসকলৰ দিনত প্ৰচলিত এই খেল-ধেমালি সমূহেও আহোমসকলৰ সত্ত্বা, ঐতিহ্য, সৰ্বদাৰে প্ৰকাশ ঘটাইছিল। সময়ৰ সোঁততে সকলো সলনি হয় যদিও আমি আমাৰ অতীজৰে পৰা চলি অহা এই খেল-ধেমালিসমূহ জীয়াই ৰাখিবলৈ সদায় চেষ্টা কৰা উচিত। ♦

প্ৰবন্ধ

মানসিক স্বাস্থ্য আৰু মানৱতাবাদী আচৰণৰ ওপৰত প্ৰতিযোগিতামূলক আৱেগৰ প্ৰভাৱ

প্ৰাঞ্জল কৃষ্ণ মজুমদাৰ

বিদ্যালয় আৰু মহাবিদ্যালয়ত উৎকৃষ্টতাৰ আচৰণ প্ৰায়ে শৈক্ষিক আৰু ক্ৰীড়াৰ ক্ষেত্ৰত কঠোৰ প্ৰতিযোগিতাৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ পায়। এই প্ৰতিযোগিতামূলক মনোভাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক প্ৰেৰণা যোগোৱা আৰু সফলতাৰ দিশে আগুৱাই দিয়াৰ লক্ষ্য থকিলেও ইয়াৰ ফলত তেওঁলোকৰ মানসিক স্বাস্থ্য আৰু মানৱীয় আচৰণৰ ওপৰত সঘনাই অনাকাংক্ষিত আৰু ঋণাত্মক প্ৰভাৱ পৰা পৰিলক্ষিত হয়।

প্ৰতিযোগিতামূলক পৰিৱেশত পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শনৰ হেঁচাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত যথেষ্ট চাপ আৰু উদ্বেগ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। শৈক্ষিক আৰু সহবিদ্যাতনিক প্ৰতিযোগিতাই প্ৰায়ে এনে এক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰে য'ত সফলতাক আন সকলো বিষয় তথা মানৱ দৰদী আচৰণতকৈ অধিক মূল্য দিয়া দেখা যায়। যাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত মানসিক চাপৰ মাত্ৰা বৃদ্ধি হোৱাৰ লগতে মনোবৈজ্ঞানিক স্থিতিটো প্ৰভাৱ পৰে। এই মানসিক চাপ বিভিন্ন প্ৰকাৰে প্ৰকাশ পাব পাৰে। টোপনি অসুবিধা বা অনিদ্ৰা (Sleep Disturbances), বাৰ্নআউট (Burnout) আত্মসন্মান কমি যোৱা, পৰিস্থিতিৰ সংঘাত (Identity Crisis) আদিৰ কু-লক্ষণে দেখা দিব পাৰে। সমনীয়াৰ সৈতে অহৰহ তুলনা আৰু বিফলতাৰ ভয়ে এজন ছাত্ৰৰ মানসিক সুস্থতাক ক্ষয় কৰিব পাৰে। যাৰ ফলত তেওঁলোকে নিজৰ সাধনা-সফলতা উপভোগ কৰাটো কঠিন হৈ পৰে আৰু প্ৰচেষ্টা আৰু আত্ম-যত্নৰ মাজত সুস্থ ভাৰসাম্য বজাই ৰাখিব নোৱাৰে।

তদুপৰি সমনীয়াক জয়ী আৰু পিছ পেলোৱাৰ (Out-perform) তীব্ৰ মনোনিৰেশে সহানুভূতি, সহযোগিতা, পাৰস্পৰিক হেঙাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে। যেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মূলতঃ শ্ৰেষ্ঠ হোৱাৰ ইচ্ছাই পৰিচালিত কৰে। তেনেস্থলত তেওঁলোকে নিজৰ সমনীয়াক সহপাঠী হিচাবে নহয় বৰং প্ৰতিদ্বন্দ্বীৰ বা প্ৰতিযোগী হিচাপেহে গণ্য কৰে। এই পৰিৱৰ্তনৰ ফলত সহযোগিতামূলক আচৰণ হ্ৰাস পাব পাৰে।

এই সমগ্ৰ গতিশীলতাত অভিভাৱকসকলেও গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰতিযোগিতামূলক আৱেগ পৰিয়াললৈকে বিস্তৃত হ'ব পাৰে, য'ত পিতৃ-মাতৃয়ে নিজৰ সন্তানৰ ওপৰত অবাস্তৱিক আশা জাপি দিব পাৰে, যাৰ ফলত মানসিক চাপ আৰু উদ্ৰেগ গামী হৈ উঠে। লাভৰ হেঁচাই পাৰিবাৰিক সম্পৰ্কত টান দিব পাৰে আৰু সহযোগিতামূলক আৰু বুজা-বুজিব পৰিৱেশ গঢ় দিয়াৰ গুৰুত্বক ছাঁ পেলাব পাৰে।

এই প্ৰভাৱসমূহ লাঘব কৰিবলৈ প্ৰতিযোগিতাৰ ক্ষেত্ৰত অধিক সুষম দৃষ্টিভংগী গঢ়ি তোলাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। ব্যক্তিগত বৃদ্ধিক উৎসাহিত কৰা, প্ৰচেষ্টা আৰু প্ৰতিদ্বন্দ্বীতাৰ ওপৰত সহযোগিতাক প্ৰসাৰ কৰাই সুস্থ আৰু অধিক। মানৱীয় শৈক্ষিক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাত সহায় কৰিব পাৰে। কেৱল প্ৰতিযোগিতাৰ পৰা সামগ্ৰিক বিকাশলৈ (Holistic Development) মনোযোগ স্থানান্তৰিত কৰি আমি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক স্বাস্থ্যক ভালদৰে সমৰ্থন কৰিব পাৰো আৰু ইতিবাচক মনৱতাবাদী আচৰণক উৎসাহিত কৰিব পাৰো। ♦

কথা পাতিব জানেনে?

দিজু চৌধুৰী

আন জীৱ জন্তুৰ তুলনাত মানুহক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ কাৰণ জানিব বিচাৰিলে বেছিভাগে হয়তো মানুহৰ মগজু আৰু ইয়াৰ বিভিন্ন দিশৰ সামৰ্থ্যৰ কথা উল্লেখ কৰিব। ইয়াত কোনো ভুলো নাই। অৱশ্যে চাবলৈ গ'লে 'সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ' শব্দটো মানুহে নিজে নিজক প্ৰদান কৰা; যিহেতু বৰ্তমানৰ প্ৰযুক্তিয়ে এই বিষয়ত পৃথিৱীৰ আন জীৱসমূহৰ পৰা বায়দান ল'ব পৰাকৈ কোনো সঁজুলি দিয়া নাই। কথাটো কিছু হাস্যকৰ হ'লেও এইটো সত্য যে আন জীৱসমূহে মানুহৰ নিচিনাকৈ কথা পাতিব নাজানে বুলি মানুহে মানি লৈছে। কিছুমান উচ্চ স্তৰৰ স্তন্যপায়ীৰ মাজত ইংগিত বা চিঞৰৰ জৰিয়তে ভাব প্ৰকাশ বা সতৰ্কতাৰ আহ্বান জনোৱা দেখা যায় যদিও তাক প্ৰকৃত বাৰ্তালাপ বুলি ক'ব নোৱাৰি। গতিকে ক'ব পাৰি যে কথা পাতিব জনা সামৰ্থটোৰ বাবেও আজি মানুহ প্ৰজাতি আন জীৱতকৈ পৃথক আৰু উচ্চ।

কথা পাতিব জনাটো কিমান জৰুৰী? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ এজন নাবালকে সময়ৰ লগে লগে তাৰ ধীৰ গতিৰে আগবাঢ়ি যোৱা জীৱনটোত অতি সহজেই লাভ কৰে। প্ৰাপ্তবয়স্ক হৈ জীৱন যুঁজত নমালৈকে সি কথা পতাৰ ধৰণ, কৌশল, ব্যৱহাৰ আদি সকলো বিষয়ৰ জ্ঞানৰ উমান পায়। অবশ্যে পৰিৱেশ আৰু লগ পোৱা মানুহৰ সৈতে কেনে ধৰণৰ কথা বতৰা হয় তাৰ ওপৰতো এই জ্ঞান ভালেখিনি নিৰ্ভৰ কৰে। ছাত্ৰজীৱনৰ কথা ক'বলৈ গ'লে, কথা পাতিব জনা কলাটোৰ বাবেই এজন ছাত্ৰই পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বা আন ক্ষেত্ৰসমূহত ভালেমান সহায় পায়। এইয়া হয়তো হ'ব পাৰে শিক্ষকক বা বন্ধুবৰ্গক প্ৰশ্ন সুধিব পৰা কৌশল নাইবা হ'ব পাৰে বিভিন্ন সিদ্ধান্ত লোৱা সময়ত পৰামৰ্শ ল'ব পৰা সক্ষমতা। কলেজীয়া জীৱনটো ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত কোনো এজন প্ৰতিনিধিয়ে এই কলাটোৰ বাবে ছাত্ৰ-সমাজৰ মগজুত ঠাই লৈ বিজয় লাভ কৰে আৰু আন কোনোবাই পৰাজয়। এই কলাটোৰ ফলতেই কোৱোবাৰ প্ৰেমত মধুৰ নিজৰা বয় আৰু আন কোৱোবাৰ প্ৰেম শুকান নিৰস মৰুভূমি হৈ পৰে। চতুৰালিৰ বিষটো কোনোৱে কথা ক'ব জনাৰ বাবেই বুধিয়কৰ সংজ্ঞা পায় আৰু আৰু আন কোনোৱে বন্ধুৰ পৰা ঠাট্টা মস্কৰা খায়। আজিকালি সামাজিক মাধ্যমত বেছিকৈ প্ৰচাৰিত 'Maturity' শব্দটোও কথা ক'বলৈ জনা বিষয়টোৰ ওপৰতে আধাৰিত। জীৱনৰ বিভিন্ন বয়সত এই কলাটোৱে নিজৰ পৰশ দি যায়। তদুপৰি বয়স বঢ়াৰ লগে লগে এই কলাৰ গুৰুত্ব অধিকহৈ গৈ থাকে। ই জীৱনৰ বহু দিশত সুখ দুখৰ বাট বিচাৰো কৰে। অৰ্থাৎ ক'ব পাৰি যে কথা পাতিব জনাৰ গুণৰ কথাৰে গুণ গাই শেষ কৰিব নোৱাৰি। কথা কেনেকৈ পাতিব লাগে কোনো 'ৰাম-বাণ ইলাজ' নাই। ই হৈছে পৰ্যায়ক্ৰমে অভিজ্ঞতাৰ জৰিয়তে শিকা এবিধ কলা। কিন্তু ইয়াক ফলপ্ৰসূ কৰাৰ কিছুমান কৌশল নিশ্চয় আছে। এইবোৰ ফলপ্ৰসূ হোৱাৰ স্থান, কাল, পাত্ৰ হিচাপে ভিন্ন হোৱাটো স্বাভাৱিক। প্ৰসিদ্ধ লিখকে এই কৌশল সমূহৰ কথা নিজৰ নিজৰ লিখনি কিতাপত 'How to win friends and Influence people' য'ত লিখক ডেল কার্নেগীয়ে কথা বার্তা জৰিয়তে কিদৰে নিজৰ আত্ম প্ৰতিভা গঢ়ি তুলিব পাৰি তাৰ বিষয়ে বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁৰ কিতাপখনৰ পৰা মূল কথাবোৰ বাচি উলিয়ালে এনেধৰণৰ হ'ব ঃ

- আনৰ প্ৰতি সঁচা অৰ্থত আগ্ৰহী হওক, আনৰ জীৱন, আগ্ৰহ, অভিজ্ঞতাৰ প্ৰতি আন্তৰিক কৌতুহল দেখুৱাওক।
- মুখত হাঁহি ৰাখক, প্ৰকৃত হাঁহি এটা ইতিবাচক প্ৰথম ছাপ পেলোৱা আৰু বন্ধুত্বপূৰ্ণ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাৰ এক শক্তিশালী উপায়।
- কথা-বতৰাত কাৰোবাৰ নাম ব্যৱহাৰ কৰিলে তেওঁৰ

মূল্যবোধ আৰু সন্মান অনুভৱ কৰা হয়। ই আপোনাক সম্পৰ্ক স্থাপন কৰাত সহায় কৰে।

- ☞ আনে কথা কওতে মনোযোগ দিয়ক আৰু দেখুৱাওক যে আপুনি সঁচাকৈয়ে কথা-বতৰাত নিয়োজিত।
- ☞ আনজনে যি গুৰুত্ব দিয়ে তাৰ লগত সংগতি ৰাখি আপোনাৰ কথা-বতৰা তৈয়াৰ কৰক।
- ☞ আন্তৰিক প্ৰশংসা কৰক, মানুহে নিজৰ প্ৰচেষ্টা আৰু গুণৰ বাবে স্বীকৃতি লাভ কৰি ভাল পায়।
- ☞ ভুল হ'লে মুকলিকৈ স্বীকাৰ কৰক, ই নম্ৰতা আৰু সততা প্ৰকাশ কৰে।
- ☞ মানুহে নিজৰ চিন্তা আৰু অভিজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিবলৈ ভাল পায়। তেওঁলোকৰ সামৰ্থ্যৰ ওপৰত আপোনাৰ আস্থা আছে।
- ☞ তৰ্কৰ পৰা বিৰত থাকক। তৰ্ক কৰাৰ পৰিৱৰ্তে উমৈহতীয়া ভিত্তি আৰু সহমতৰ ক্ষেত্ৰ বিচাৰি উলিয়াওক।

কিতাপখনত এই কৌশলসমূহ বিতংকৈ বাখ্যা কৰা আছে আৰু এইবোৰ কার্যকৰী ক্ষেত্ৰত ফলপ্ৰসূ হোৱা দেখা যায়। কিন্তু মোৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা চাবলৈ গ'লে এই কৌশলসমূহৰ জ্ঞান থকাতকৈ তাৰ অভিজ্ঞতা আৰু উপলব্ধি হোৱাটো বেছি জৰুৰী। মুখামুখি কথা বার্তাৰ ক্ষেত্ৰত কোনে কোনটো নিয়মত কথা ক'লে দেখিবলৈ-শুনিবলৈ ভাল হ'ব? কোনটো নিয়মত ক'লে তৰ্কৰ পৰা বিৰত থাকিম? এইবিলাক ভাবি থাকিলে তেওঁৰ গুৰুত্ব বৃদ্ধিতকৈ হ্ৰাস হে পাব। গতিকে কিদৰে কথা পাতিম এইদৰে ভাবি থকাতকৈ পৰিস্থিতি আৰু আনজন মানুহৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সুস্থিৰ মনে নিজৰ কথা বতৰা অব্যাহত ৰাখক। এইক্ষেত্ৰত এটা কথা মন কৰিবলগীয়া যে আনজন মানুহৰ আপোনাৰ তুলনাত বয়স অনুযায়ী কথা বতৰাৰ ধৰণ ভিন্ন হ'ব পাৰে। মই এই কথা বতৰাক ভিত্তি কৰি ভিন্নতাসমূহ তিনিটা স্তৰত ভগাব পাৰি— আপোনাতকৈ কম বয়সৰ মানুহৰ সৈতে কথা বতৰা, আপোনাৰ সমবয়সীয়া মানুহৰ সৈতে কথা বতৰা আৰু আপোনাতকৈ বয়সত ডাঙৰৰ সৈতে কথা বতৰা। মোৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা ক'বলৈ গ'লে কথা পাতোতে এইক্ষেত্ৰত মনত ৰাখিবলগীয়া কিছুমান কথা এনেধৰণৰ হ'ব—

আপোনাতকৈ কম বয়সৰ মানুহৰ সৈতে কথা পাতিলে নিজক সদায় সমনীয়া দৰে দেখাবলৈ যত্ন কৰক আৰু আনজনে কোৱা কথাসমূহ শুনিবলৈ আগ্ৰহী হওক। কথা বতৰাৰ মাজত আপোনালোক দুয়োজনৰ বয়সৰ পাৰ্থক্য আত্ম গৌৰৱ কৰি বা তুলনা কৰি নেদেখুৱাব। অৱশ্যে আনজন আৰু আপোনাৰ মাজত থকা সম্পৰ্ক আৰু আনজনে আপোনাৰ পৰা কেনেধৰণৰ প্ৰত্যুত্তৰ বিচাৰে তাৰ ওপৰত বার্তালাপৰ ধৰণ ভালেখিনি নির্ভৰ কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে তেওঁৰ যদি আপোনাৰ প্ৰতি জ্যেষ্ঠ হিচাপে সন্মান ভাৱ আছে তাক বর্তাই ৰাখক। কথাবিলাক আপোনাৰ অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত কওক কিন্তু এইক্ষেত্ৰত তেওঁৰ অভিজ্ঞতাক আওকাণ নকৰিব। কথাবিলাক কোৱাতকৈ শুনাত মনোনিৱেশ কৰক। আনহাতে তেওঁ যদি আপোনাৰ পৰা সমনীয়া হিচাপে উত্তৰ বিচাৰে তেতিয়া আপুনি ওপৰত কোৱা ধৰণে কথা আগবঢ়াই নিব পাৰে। গতিকে মোৰ দৃষ্টিত কম বয়সৰ মানুহৰ সৈতে হোৱা কথা বতৰাত মূল মন কৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল যে কনিষ্ঠ মানুহৰ সৈতে কথা বতৰা সোণৰ টুকুৰাৰ দৰে আৰু আপুনি এজন সোণাৰি হৈ তাক আকৃতি দি সুন্দৰ অলংকাৰ বনাব পাৰে। আকৌ একে বয়সৰ মানুহৰ সৈতে কথা বতৰাত মুকলি মনে কথা পাতক আৰু নিজৰ কাহিনী বা ঘটনাবিলাক ক'বলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিব। আনজন মানুহৰ আপোনাৰ ওপৰত বিশ্বাস গঢ়ি তুলিবলৈ এইটো কৰা বহুত দৰকাৰী। পিছে কথাবোৰ কওঁতে আনজনকো সুযোগ দিয়ক। কথা বতৰাৰ মাজত তেওঁৰ প্ৰতি আপোনাৰ আগ্ৰহ দেখুৱাবলৈ দুই এটি প্ৰয়োজনীয় প্ৰশ্ন কৰক। আপোনালোক দুয়োজনৰ আগ্ৰহৰ উমৈহতীয়া ভিত্তি (common ground of interest) বিচাৰিবলৈ যত্ন কৰক। মই এইক্ষেত্ৰত সমবয়সীয়া মানুহবোৰক এখন আইনাৰ লগত তুলনা কৰিম য'ত আপোনাৰ ব্যক্তিত্ব আৰু আত্ম ছাপ (self-impression)টো সুন্দৰভাৱে প্ৰতিফলিত হয়। আকৌ বয়সত জ্যেষ্ঠজনৰ সৈতে কথা পাতোতে শান্ত হৈ কথা পাতক। তেওঁৰ পৰা কথা, কাহিনী, ঘটনা জানিবলৈ চেষ্টা কৰক। বয়সত ডাঙৰ মানুহে নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ কথা কৈ ভাল পায়। গতিকে প্ৰশ্ন সুধিলে তেওঁৰ উত্তৰ দিয়াত আপত্তি নাথাকে। অৱশ্যে প্ৰশ্ন অত্যাধিক হ'লে বার্তালাপটো আমনিদায়ক হ'ব পাৰে। গতিকে নিজৰ বুদ্ধিমত্তা দেখুৱাই আপুনি কথাবোৰ সৰল কৰিবলৈ যত্ন কৰিব পাৰে। জ্যেষ্ঠৰ লগত কথা পাতোতে নিজৰ জ্ঞানৰ বাখ্যা নকৰিব যেতিয়ালৈকে তেওঁ এই বিষয়ত প্ৰশ্ন নকৰে। তুলনা কৰিবলৈ গ'লে এনে ধৰণৰ কথা বতৰাক মই পিছল বাটত খোজ কঢ়াৰ লগত তুলনা কৰিম য'ত লাহে লাহে চাই-চিতি খোজ দিলে পিছলাৰ সম্ভাৱনা কম থাকে। ♦

প্রবন্ধ

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ

নির্বাচন

ৰীয়া বৰুৱা

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচন হৈছে ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ মাজত গণতান্ত্রিকভাৱে নেতা নির্বাচনৰ এক প্রক্রিয়া। এই নির্বাচনৰ মাধ্যমেৰে ছাত্র-ছাত্রীসকলে তেওঁলোকৰ প্রতিনিধি নির্বাচন কৰে, যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা আৰু বিভিন্ন সক্রিয়তাত অংশ-গ্রহণ কৰিব পাৰে। এই নির্বাচনৰ মাধ্যমেৰে ছাত্র-ছাত্রীৰ মাজত নেতৃত্ব, দায়িত্বশীলতা আৰু সর্বসাধাৰণৰ স্বার্থৰ ওপৰত সচেতনতা বৃদ্ধিৰ সুযোগ সৃষ্টি হয়। এনে নির্বাচনে গণতান্ত্রিক মূল্যবোধৰ প্রতি শিক্ষার্থীসকলৰ আস্থা বৃদ্ধি কৰে আৰু তেওঁলোকৰ সামাজিক দায়বদ্ধতা আৰু কর্তব্যৰ ওপৰত ধ্যান বৃদ্ধি কৰে। মহাবিদ্যালয় সমূহৰ ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ নির্বাচন হৈছে যুৱসমাজৰ গতান্ত্রিক শিক্ষাৰ আৰু নেতৃত্ব বিকাশৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ প্রক্রিয়া। এই নির্বাচনৰ জৰিয়তে ছাত্র-ছাত্রীয়ে সমাজৰ ৰাজনৈতিক আৰু সাংগঠনিক ব্যৱস্থাপনা, গণতান্ত্রিক আদর্শ আৰু নেতৃত্বৰ গুণাৱলী আয়ত্ত্ব কৰাৰ সুযোগ পায়। নির্বাচন প্রক্রিয়া হৈছে মহাবিদ্যালয়ৰ সর্বসাধাৰণ ছাত্র-ছাত্রীৰ মাজত ঘটা এক অতি গুৰুত্বপূর্ণ তথা তাৎপর্যপূর্ণ ঘটনা, য'ত প্রতিযোগিতাৰ যোগ্য ছাত্র-ছাত্রীসকলে আগবাঢ়ি আহি প্রতিযোগিতাত অংশগ্রহণ কৰি জয়ী হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র সমাজৰ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ পিছ পৰি থকা দিশসমূহক আগবঢ়াই লৈ যাবলৈ চেষ্টা কৰে। নির্বাচনত জয়ী হোৱা প্রার্থীসকলে বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত নিজৰ মতামত আগবঢ়াব পাৰে তথা এক শক্তি ৰূপে একেলগ হৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নৰ হকে কাম কৰে। মহাবিদ্যালয় সমূহত হোৱা এই নির্বাচনে ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ নেতৃত্ব বিকাশৰ বাবে এক প্রকৃত মঞ্চ হিচাপে কাম কৰে।

মহাবিদ্যালয়সমূহত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচনসমূহ কিছুমান পদ্ধতি, তথা শৃংখলাবদ্ধভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সাধাৰণতে এনে নির্বাচনসমূহ তলত দিয়া পদ্ধতিৰে সম্পন্ন হয়।

নির্বাচনী ঘোষণাঃ প্রথমে, মহাবিদ্যালয়ৰ কর্তৃপক্ষৰ দ্বাৰা ছাত্র একতা সভাৰ নির্বাচনৰ তাৰিখ ঘোষণা কৰাৰ লগতে মনোনয়ন দাখিলৰ তাৰিখ, নির্বাচনী প্রচাৰ, ভোটগ্রহণৰ তাৰিখ ইত্যাদিৰ সূচী উল্লেখ কৰা হয়।

মনোনয়ন প্রদান ঃ প্রার্থীসকলে নির্দিষ্ট দিনৰ ভিতৰত মনোনয়ন পত্র পূৰণ কৰি জমা দিয়ে। প্রত্যেক প্রার্থীক কোনো নির্দিষ্ট পদৰ বাবে মনোনীত কৰা হয়। যেনে সভাপতি, উপ-সভাপতি, সম্পাদক বা অন্যান্য কার্যনির্বাহী সদস্য।

মনোনয়ন পৰীক্ষাঃ মনোনয়ন পত্র জমা দিয়া প্রার্থীসকলৰ নথি-পত্র পৰীক্ষা কৰা হয়। কোনো প্রার্থীৰ যোগ্যতাসূচক সমস্যাৰ বাবে বা নথি-পত্র অমিল হ'লে তেওঁক নির্বাচনৰ বাবে অযোগ্য বুলি বিবেচনা কৰা হয়।

নির্বাচনী প্রচাৰঃ যোগ্য প্রার্থীসকলে নির্বাচনী প্রচাৰ আৰম্ভ কৰে। সেই সময়তে প্রার্থীসকলে বিভিন্ন মাধ্যম, যেনে-বক্তৃতা, প্রচাৰ পত্র আৰু বিভিন্ন সামাজিক মাধ্যমৰ ব্যৰহাৰ কৰি নিজৰ প্রতিশ্রুতি আৰু কার্যসূচী ছাত্র-ছাত্রীৰ মাজত প্রকাশ কৰে।

ভোটদান বা মতদানঃ নির্ধাৰিত দিনত ভোটগ্রহণ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সাধাৰণতে, ছাত্র ছাত্রীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ ভোট-কেন্দ্রত গৈ শৃংখলাবদ্ধ ভাৱে নিজৰ ভোট দান কৰে। কিন্তু বর্তমান বিজ্ঞান আৰু প্রযুক্তিবিদ্যাৰ উন্নতিৰ ফলত ছাত্র-ছাত্রীসকলে Online ৰ যোগেদিও নিজৰ পছন্দৰ প্রার্থীক ভোট প্রদান কৰে।

ভোট গণনা আৰু ফলাফলঃ ভোটদানৰ অন্তত

ভোটগণনা কৰা হয় আৰু সর্বাধিক ভোট পোৱা প্রার্থীসকলক বিজয়ী বুলি ঘোষণা কৰা হয়।

এই নিয়মতান্ত্রিক প্রক্রিয়াৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয় সমূহৰ নির্বাচন সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। কিন্তু আজিকালি মহাবিদ্যালয়সমূহৰ এনে নির্বাচনত এক নির্দিষ্ট শ্রেণীৰ লোকে কিছুমান কূটনীতিৰ প্রয়োগ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। আজিকালি নির্বাচনসমূহত প্রায়ে দেখা যায় যে প্রতিদ্বন্দ্বী পক্ষ বা দলসমূহে অন্য শিক্ষার্থীসমূহৰ পৰা ভোট পোৱাৰ বাবে বিভিন্ন কৌশল প্রয়োগ কৰে। প্রায়েই পৰিলক্ষিত হয় যে প্রতিদ্বন্দ্বী পক্ষসমূহে শিক্ষার্থী সকলক ভুৱা প্রতিশ্রুতি দি অথবা, আর্থিকভাৱে সহায় কৰি তেওঁলোকক নিজৰ পক্ষে ভোট দিবলৈ কয়। যাৰ বাবে ছাত্র-ছাত্রীসকলে তেওঁলোকক নিজৰ বহুমূলীয়া বিবেক-মান ভোটটি প্রদান কৰে, যাৰ বাবে যোগ্য প্রার্থীসকলে জয়লাভ কৰিব নোৱাৰে। এনে কূটনীতি প্রয়োগৰ বাবেই। উচিত তথা যোগ্য জনে জয়লাভ কৰিব নোৱাৰে। এই কূটনীতিৰ প্রভাৱত ছাত্র সভাৰ নির্বাচনৰ মূল উদ্দেশ্য ক্ষুণ্ণ হ'ব পাৰে বা হৈ যায়।

কিন্তু নির্বাচনত প্রয়োগ হোৱা এই কূটনীতিবোৰ আমি সমূহ ছাত্র-ছাত্রী একত্রিত হৈ আঁতৰ কৰিব পাৰো, উদাহৰণস্বৰূপে— কেইজনমান ছাত্র-ছাত্রীয়ে একো একোটা দল গঠন কৰি সঠিক প্রচাৰ চলাই অন্য শিক্ষার্থী সমূহক নীতি নিদের্শনা বোৰৰ বিষয়ে ভালদৰে অৱগত কৰাব লাগে। নির্বাচনত ভোটদাতাসকলক কূটনীতিৰ কু-প্রভাৱৰ পৰা সজাগ কৰাটো বেছি গুৰুত্বপূর্ণ। তেওঁলোক যাতে কোনো প্রকাৰে ধনৰ লোভত নপৰে অথবা কাৰোবাৰ চাপত আহি নিজৰ ভোট অযোগ্যজনক প্রদান নকৰে। তাৰ প্রতি তেওঁলোকক উৎসাহিত কৰিব লাগে। যদি কোনো পক্ষই কূটনীতি প্রয়োগ কৰি নির্বাচন প্রক্রিয়া সম্পন্ন কৰিবলৈ অথবা নির্বাচনত জয়ী হ'ব বিচাৰে তেতিয়া তেনে পক্ষৰ প্রতি মহাবিদ্যালয়ৰ কর্তৃপক্ষই কঠোৰ শাস্তি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা উচিত। তেতিয়াহে আমি গণতান্ত্রিক ভাৱে নিজেৰ বিবেকেৰে উচিত তথা যোগ্যজনক ভোট প্রদান কৰি এখন নিকা নির্বাচন অনুষ্ঠিত কৰিব পাৰিম। আৰু এই নির্বাচনসমূহেই ছাত্র-ছাত্রীৰ বাবে ভৱিষ্যতৰ নেতৃত্বৰ বাবে এক শিক্ষাৰূপে কাম কৰিব।◆

ARTICLE

Discovery of Assam Tea

Tanushree Goutami Gogoi

The tea plant, Camelia sinensis is native to East Asia and likely originated in the border lands of Southwestern China and northern Myanmar. The earliest accounts of drinking tea Late back to China's shang dynasty, where tea was consumed as a medicinal drink

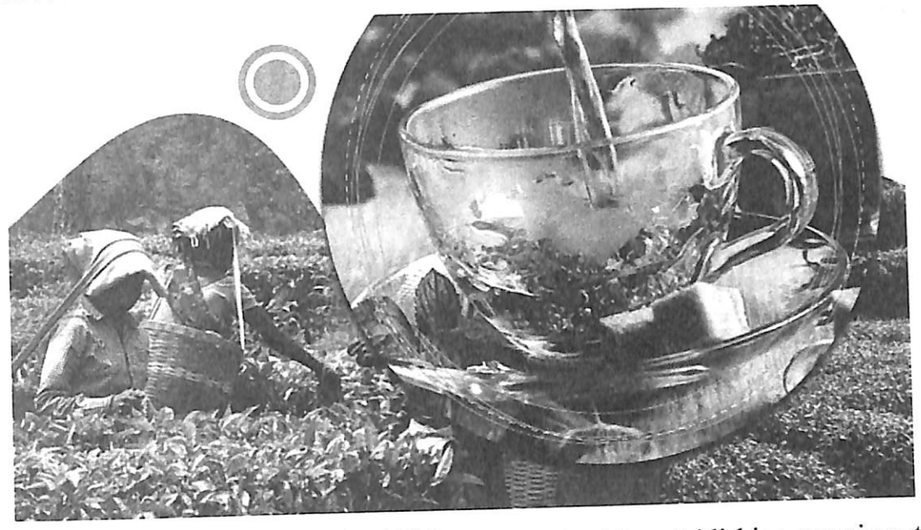
According to the sayings, in 2737 BC, the Chinese emperor Shen Nung was sitting beneath a tree while his servant boiled drinking water, when some leaves from the tree blew into the water. Shen Nung, a renowned herbalist decided to try the infusion that his servant has accidentally created

Discovery of tea in Assam (Indigenous tea plant)

The honour of discovery of the Assam tea plant is usually & attributed to Robert Bruce. He discovered the plants in some hills near Rangpur, then the Capital of Assam, which he visited on a trading mission in 1823. These plants were used by the Singpho tribe. Robert Bruce made arrangement with a Singpho Chief, Bisa gam (বীচা গাম) for the supply of some tea plants. But Assam was under Burmese occupation and war broke out in 1824 Robert Bruce died in the same year before he could collect the tea plants

C.A. Bruce brother of Robert Bruce was ordered to Sadiya in charge of a division of gunboats After completation of his mission C.A. Bruce interviewed the Singpro Chief, who supplied him some tea plants and seeds Most of the seeds were planted in Bruce's garden at Sadiya and some were sent to Commissioner Jenkins at Guahati. A few leaves of these plants were sent to Botanical Garden in Calcutta Dr. Wallich, who was then Superintendent of Botanical Garden, identified the leaves as belonging to the camellia family but did not consider them to be same species as China tea plant

In 1834, Lord William Bentick, Govenner General of India, appointed a tea committee is advice the possibility of tea cultivation in India. The committee issued a circular asking for information on areas suitable for tea cultivation and despatched its secretary, G J. Gordon, to produce tea seeds, plants and workmen from China. In response to the circular, the Commissioner of Assam, F Jenkins, made strong case in favour of tea cultivation in Assam where tea plants were found growing in wild forests. He also collected speciments of the local plants and forwarded them to Government Botanical Garden in Calcutta. A scientific commission was constituted in 1835 with Dr Wallich, Dr W. Griffith and Dr J. Mclelland to report on the Indian indigenous tea and advise on the most favourable localities for starting experimental tea gandens.The Scientific commission visited India Assam in 1836 C.A. Bruce took the members of the commission members to a number of tracts at the Naga and Patkai hills as well as to a few river valleys where the indigenous tea plant was growing.

Gordon was sent to Chine in 1836 and for many years tea seed was imported from China to India. Seeds brought by gordon, were raised in the government Botanical Garden in Calcutta and plants were sent to Upper Assam, Dehra Doon, Kumaon and the Nilgiri hills. The site for experiment in Assam at Saikhowa near Sadiya was not very happy one, many plants died. The serving plants were moved to a new site near Chabua about 25 km east of the present town Dibrugarh. Seedlings sent to Himalayan region were planted at two sites near Bhimtol and Almora.

Besides establishing experimental plots of tea with the china plants and seeds. received through Calcutta C.A. Bruce who was then appointed as the Superintendent of government tea plantation, raised nurseries of the indigeneous tea plant. The first experimental sample of tea fram indigenous plant were sent to calcutta in 1836. The samples received favourable comments. The invoice of light chests of Assam tea was forwarded to London in 1838, which was auctioned in London on 10th January in 1839. This established the worth of the Assam tea plant and determined the future of tea cultivation throughout the world. ♦

ARTICLE

The Fourth Estate : Media's Role in Democratic Governance

A true Democratic country is the one with rule of people by the people and for the ple with each and every citizen having equal t and freedom. If we talk about our own ntry, then india is considered as the largest ocracy of the world. In India , it is the rule ie people, where people have all the equal ts and freedom. One of the very important ct of a democratic system is the freedom peech and expression of the people. Every en has the liberty of expressing their views opinions. India's achievement in essfully running a democratic government providing the freedom of speech and ression is highly depends on its vibrant ia.

In India, media is considered as the fourth r of democracy. It is a very strong mode of mmunication that helps in spreading knowledge and information, ideas and opinions and also forms public opinion.

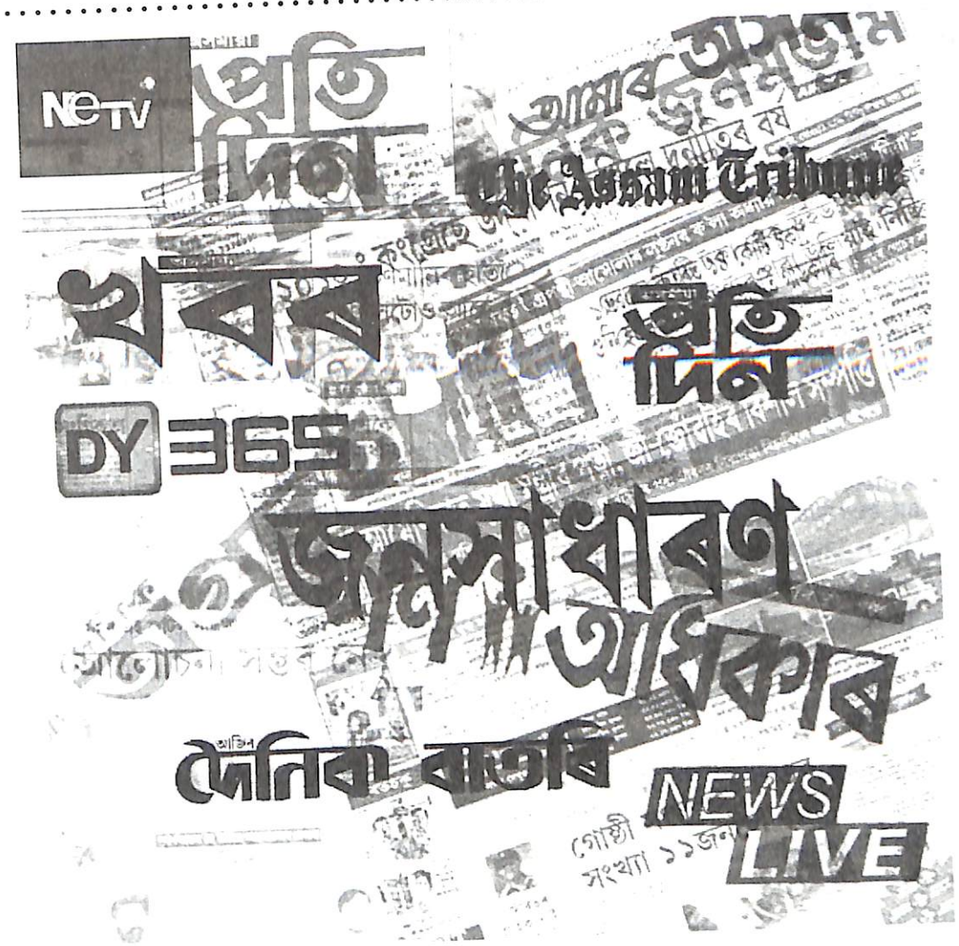

Along with it, in every democratic country, the media and news plays important role in safeguarding the true essence of democracy itself.

The primary function of the media is to spread true information among the public. Through diligent reporting, investigative journalism and comprehensive coverage, the media and news build a platform for the common people through which they can have insights into current affairs, about the crucial decision of the government , about the government policies and the issues of the society. These valid informations help the public to have a proper and fair judgement and form a public opinion.

Not only this a vibrant media also maintain the true essence of democracy by holding the government accountable. This function is commonly known as the function of watchdog.

Trough vigilant role, and continuous scrutinization of the actions of the government, public institutions as well as powerful entities; media act as the guardian of accountability of the government. By exposing corruption, malfunctioning, misuse of power by the authority it hold those authorities accountable to the people and ensure tansparency and fairness in the governance and establish the rule

of people and protect the real democracy.

In a true democracy, people should not only get the information regarding the issues but also should have the opportunity to express their views and even must have the opportunity and liberty to criticise the decisions of the government within the limitation of law. A democratic media provides such a platform to the citizens for public debate and discourse.

Media also encourage the participation of the people. By highlighting the crucial issues, amplifying the voices of marginalized communities, shedding light on the various movement in the society, media inspire the citizens to become actively involved in shaping the course of movement of the policies of government in order to shaping the future of the country.

In conclusion, the media and news are crucial part of the democracy of a country. These are the indispensable guardians of the democracy. A free and independent media is essential for protection of the essence of democracy and upholding the principles of democracy, *i.e.*, Transparency, fairness, accountability and true implementation of the freedom of speech and expression. Therefore, Warren Christopher, Former US deputy Secretary of state has rightly said, " without a free and Independent Media, True Democracy is unattainable." ♦

ARTICLE

The Great Ahom Dynasty & Lachit Borphukon: Guardians of Assam's Legacy

Sahil Ansari

India's past is rife with stories of amazing dynasties, brave warriors, and cultural legacies that have left an everlasting impression on the country. The Ahom Dynasty, which ruled over Assam for about six centuries, is one such dynasty. The name Lachit Borphukon shines as a beacon of valour and leadership in the chronicles of this dynasty's history. In this essay, we delve into the rich tapestry of the Great Ahom Dynasty and the heroic exploits of Lachit Borphukon, a figure who epitomised the spirit of Assamese resistance and resilience.

An Unbroken Legacy :

The Ahom Dynasty The Ahom Dynasty was one of the longest-running dynasties in Indian history, governing from the early 13th century until the 19th century. The Ahoms moved to Assam from the Shan region of Southeast Asia and built their empire in the rich Brahmaputra Valley. Their rise to prominence was mainly marked by the development of a distinct Assamese identity as well as a rich cultural confluence that would define Assam's history for centuries to come. One of the Ahom Dynasty's defining traits was its ability to endure external invasions and maintain Assam's territorial integrity. In this perspective, Lachit Borphukon's reign in the 17th century stands out as a zenith of Ahom resistance to foreign forces.

Assam's Hero, Lachit Borphukon:

Lachit Borphukon, a famed fighter and military strategist, rose to prominence in Assam's fight against the Mughal Empire. His life and achievements are a testament to the Assamese people's tenacious spirit.

Early Years and Ascension to Prominence :

In 1622, Lachit Borphukon was born into the Ahom nobility. His upbringing exposed him to the Ahom Dynasty's martial traditions and beliefs. As he grew older, it became clear that he was an extraordinary leader with a good understanding of military strategy. These characteristics would be highlighted during a pivotal moment in Assam's history.

The Mughal Threat :

The Mughal Empire which was, led by Emperor Aurangzeb, strove to expand its dominion into India's northeastern provinces, including Assam, in the 17th century. Because of its fertile fields and strategic location, the Mughals saw Assam as a strategic prize. The Mughal threat loomed big, and it was at this turbulent period that Lachit Borphukon's authority would be tested.

The Saraighat Battle :

The Battle of Saraighat in 1671 was a watershed moment in Lachit Borphukon's life and in Assamese history. This war would determine Assam's and its people's fate. Lachit Borphukon was named as the Ahom forces' Commander-in-Chief, and he gathered his troops to protect their otherland.

The combat itself was a disaster.

Military planning at its finest. Lachit Borphukon's men took advantage of the

dangerous waters of the Brahmaputra River. They sent out a flotilla of canoes and small boats to harass and confront the greater Mughal fleet. Lachit's superb tactics, allied with his men' tenacity, resulted in a resounding win for the Ahom army. Assam remained independent of Mughal rule.

Legacy and Influence :

The triumph of Lachit Borphukon at Saraighat is hailed as a symbol of Assamese pride and resilience. His persistent commitment to his people's cause has earned him a place not only in Assam, but also in the pantheon of Indian heroes. Lachit, one of the Ahom Dynasty's most distinguished sons, was instrumental in preserving Assam's distinct culture and identity.

Cultural Development During the reign of the Ahom Dynasty :

Aside from military successes, the Ahom Dynasty was instrumental in supporting cultural and social development in Assam. Throughout their lengthy reign, the Ahoms cultivated the Assamese language and encouraged the development of literature, art, and architecture. The Ahom rulers were supporters of the arts, and under their reign, a distinct Assamese culture emerged. Classical Assamese literature flourished during this period, with poets such as Madhavdev and Srimanta Sankardev making an everlasting influence on Assamese literature and religious philosophy. Sankardev, in particular, played an important role in disseminating the teachings of neo-Vaishnavism, which had a profound impact on Assamese culture and spirituality. The Ahom Dynasty also made substantial contributions to Assam's architectural landscape. They constructed remarkable constructions such as the Rang Ghar, a royal pavilion, and the Kareng Ghar, a seven-story palace near Sivasagar. These architectural marvels continue to bear witness to the cultural legacy of the Ahom Dynasty.

Beyond Borders : A Legacy

The Ahom's Influence The dynasty extended beyond Assam's borders. The fight led by Lachit Borphukon against the Mughals in the Battle of Saraighat is often likened to other notable acts of valour in Indian history, such as Rana Pratap's defence of Mewar against the Mughals. Lachit's military prowess and devotion to the cause of Assam have earned him a place in the pantheon of Indian heroes. Furthermore, the Ahom Dynasty's ability to preserve their independence for centuries in the face of external attacks demonstrates its administrative acumen and diplomatic skill. Their ability to integrate many ethnic groups and communities into the Ahom kingdom without imposing a common culture is an example of inclusion and pluralism.

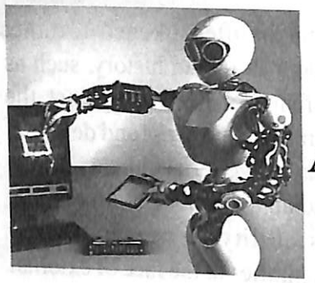
Modern Importance :

Today, the Great Ahom Dynasty and Lachit Borphukon's heritage inspires Assamese pride and patriotism. Their stories are told and celebrated at festivals such as Lachit Divas, which honours Lachit Borphukon's accomplishments. Their contributions to Assamese history are commemorated through statues, memorials, and institutions carrying their names.

In a fast changing world where indigenous groups' customs and traditions are often under risk of extinction, the historical significance of the Ahom Dynasty serves as a reminder of the value of preserving and celebrating one's ancestry. It acts as a source of motivation for modern Assamese people to maintain their traditional identity while facing modern challenges.

The Great Ahom Dynasty and Lachit Borphukon hold a special and respectful place in the hearts of the Assamese people and all the peoples of India also. Their fortitude, bravery, and cultural contributions have mainly left an indelible impression on the region and remain a source of pride and inspiration. We are reminded of Assam's enduring spirit and the ageless values of courage, leadership, and cultural preservation as we reflect on their legacy. The history of the Ahom Dynasty is more than simply a chapter in history; it is a living witness to the power and tradition of a people who continue to define Assam's fate and contribute to the mosaic of Indian variety.●

ARTICLE

Artificial General Intelligence (AI)

Sudarshana Sharma

One of the most ambitious and speculative objectives in Al research is artificial general intelligence (AGI), which is the idea that machines could be intelligent enough to do a variety of tasks like humans. Even if recent advances in artificial intelligence have revolutionized certain industries, the concept of AGI has long been a source of controversy. This article examines the potential dangers of AGI and how near we may be to reaching it.

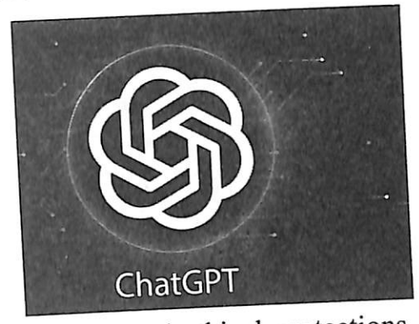
Artificial intelligence (AI) systems of today are examples of limited AI; they are very good at some tasks but lack the wide, flexible intelligence that humans possess. For instance, whereas Al models such as GPT-4 are capable of producing meaningful text, they fall short of AGI's deep comprehension and general problem-solving skills. In addition to processing data. AGI would also need to be able to generalize in many settings, make judgments on its own, and pick up new skills with little information skills that current AI is unable to perform.

AGI would require a number of innovations: Reasoning and Common Sense In order for AGI to comprehend the world intuitively, it would require a certain amount of commonsense reasoning. Learning Efficiency: AI frequently requires massive datasets, whereas human intelligence can swiftly adapt and generalize with few examples. Memory and Adaptability. AGI would need a powerful, flexible memory system that can store and retrieve information dynamically in order to adapt to various scenarios. Emotional and Social Understanding Current AI is deficient in social intelligence and emotional comprehension, which are necessary for many human tasks make judgments on their own and pick up new abilities with little information qualities that modern AI cannot match.

If AGI is feasible at all, experts predict it may take decades or more to create. Within the next 20 to 50 years, some predict that we might witness "proto-AGI," which has limited generalization capabilities. The exact time of AGI's arrival is still unknown, though, and it might happen gradually as a result of small improvements. AGI presents serious hazards even if it has the potential to transform fields like research, healthcare, and education. The main issue is goal misalignment, which occurs when an AGI's goals deviate from those of humans. AGI may conduct unwanted or destructive behaviors if it aggressively pursues a goal that is unclear or poorly defined. It is a difficult technological and philosophical task to make sure that AGI's objectives are consistent with human values. Also, AGI may provide existential risks, according to some academics. An AGI with unbridled power or self-preservation instincts might behave in ways that endanger humans. AGI safety research, which aims to create techniques for safe and aligned AGI, is centered on this issue. The introduction of AGI may cause a disruption in the labor market, consolidate power among individuals in charge of AGI systems, and bring up important ethical issues.

The development of AGI carries significant hazards as well as transformative promise, even though it is still a long way off. AI advances will be necessary to achieve AGI, but it will also be difficult to make sure that it reflects human ideals. To successfully navigate a future with AGI, rigorous planning, strong safety precautions, and ethical standards will be essential as AGI research progresses. ♦

ARTICLE

ChatGPT 4.0

Harshita Nath

ChatGPT 4.0 is a revolutionary development in artificial intelligence that pushes the limits of user engagement, contextual comprehension, and conversational capabilities. This version, created by OpenAl, improves on the advantages of earlier models with considerable gains in response accuracy, reasoning, and language comprehension.

The multimodal capabilities of ChatGPT 4.0, which can handle both text and image inputs, is what makes it unique and significantly increases its adaptability and usefulness in a variety of disciplines. With improved personalization capabilities, a larger and more current knowledge base, and strengthened ethical protections, ChatGPT 4.0 provides a more seamless and user- friendly experience for people looking for assistance, information, and creative cooperation As artificial intelligence grows more and more ingrained in our daily lives, ChatGPT 4.0 is a shining example of the advancements being made to develop technology that is not only clever but also flexible, moral, and user-focused.

By enabling natural, effective, and contextually relevant dialogues between humans and artificial intelligence, ChatGPT 4.0 aims to improve how people engage with technology. ChatGPT 4.0 seeks to help users with a range of tasks, from technical issues to educational support, by comprehending language more significantly, deducing complicated queries, and offering more correct responses. Its new multimodal features, which enable both text and image inputs, are intended to increase its applicability in a variety of industries, including healthcare, content production, and customer support. Additionally, ChatGPT 4.0 integrates personalization tools and ethical protections, guaranteeing that interactions are not only efficient but also secure and customized to each user's requirements.

Built on OpenAl's earlier work in generative Al, ChatGPT 4.0 is the result of substantial research improvements in deep learning and natural language processing. According to research, ChatGPT 4.0's base, GPT-4, achieves a high level of language understanding and can handle complicated linguistic structures more accurately and fluently than earlier iterations. Another innovation supported by research is ChatGPT 4.0's multimodal capacity, which combines knowledge from text-based language models with image recognition models. It can analyze image inputs in addition to text to this multimodal integration, which increases its versatility for a variety of tasks, such as recognizing objects in pictures or solving mathematical problems.

In conclusion, ChatGPT 4.0, which offers improved capabilities, multimodal functionality, and a dedication to ethical interactions, marks a substantial advancement in the field of conversational Al. It distinguishes itself as a flexible tool that may help users in a variety of industries, from customer service and the creative sector to education and healthcare, by combining enhanced language comprehension, current knowledge, and sophisticated customisation. Because of OpenAl's emphasis on security and user experience, ChatGPT 4.0 continues to be both a potent and responsible Al, adjusting to the various demands of its users while protecting against possible threats. ♦

প্রবন্ধ

অসমৰ চাহ, মানুহ আৰু সংস্কৃতি

উৎপল কুৰ্মি

অসম হৈছে ভাৰতৰ ভিতৰত আটাইতকৈ বেছি চাহ পাত উৎপাদন কৰা ৰাজ্য। ভাৰতৰ সৰ্বমুঠ চাহ উৎপাদনৰ প্ৰায় ৫২% অসমে যোগান ধৰে। ই ভাৰতৰ অৰ্থনীতিত বিশেষ অৰিহণা আগবঢ়াই আহিছে আৰু ই ৰাজহ সংগ্ৰহৰ এক প্ৰধান উৎস।

'Tea' শব্দটো হৈছে এটা চীনা শব্দ। ইতিহাস অনুসৰি খ্ৰীষ্টজন্মৰ আগৰ পৰাই চীন ম্যানমাৰ, থাইলেণ্ড আদি দেশৰ কিছু অঞ্চলসমূহত 'চাহ' জাতীয় পানীয় হিচাপে প্ৰচলন আছিল বুলি জানিব পৰা যায়। ব্ৰিটিছে ভাৰত অধিকাৰ কৰাৰ সময়ত ৰবাৰ্ট ব্ৰুচ নামৰ এজন স্কট অভিযানকাৰী আছিল। আমি সকলোবে জানো যে ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ দিনত অসমত চাহ আৰিষ্কাৰ হৈছিল। কিন্তু তাৰ আগবে পৰাই অসমত চিংফৌসকলে কিছু কিছু ঠাইত চাহৰ খেতি কৰিছিল। ৰবাৰ্ট ব্ৰুচতেওঁৰ অভিযানৰ সময়ত অসুস্থ হৈ পৰিছিল, সেই সময়ত মণিৰাম দেৱানে তেওঁক স্থানীয় চিংফৌ মুৰব্বী বিছা গামৰ ওচৰলৈ লৈ গৈছিল। তেতিয়া ৰবাৰ্ট ব্ৰুচে তাত চিংফৌ জনক চাহ পাতৰ পৰা চাহ বনাই পানীয় ৰূপে গ্ৰহণ কৰা দেখি আচৰিত হৈ পৰিছিল। চিংফৌ জনে ৰবাৰ্ট ব্ৰুচক এই লাভ জনক উৎপাদনশীল পাতবোৰ খেতি কৰাৰ স্থানীয় উপায় কোৱাৰ লগতে দুটা চাহ ৰ পুলি উপহাৰ দিয়ে। তাৰ পিছবে পৰা ৰবাৰ্ট ব্ৰুচে এই চাহ পাত সমূহ কলিকতালৈ পৰীক্ষণ নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ পঠিয়াই দিয়ে। সেই পৰীক্ষাত গম পোৱা যায় যে এই চাহ পাতৰ বৈজ্ঞানিক নাম "Camellia Sinensis"। ইয়াগুবু সন্ধিয়ে আছিল এংলো- বাৰ্মা যুদ্ধৰ অন্ত পেলোৱা এক শান্তিৰ চুক্তি। ১৮২৬ চনৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে এই সন্ধি স্বাক্ষৰিত হৈছিল। এই চুক্তিৰ ফলস্বৰূপে অসমৰ প্ৰশাসন ব্যৱস্থা আহোম সকলৰ পৰা ব্ৰিটিছলৈ আহে। এই দৰেই অসমৰ মাটি বতৰ আদি পৰীক্ষণ কৰি ১৮৩৫ চনত অসমৰ চাবুৰাত প্ৰথম চাহ বাগিচা স্থাপন কৰে। অসমত চাহ বাগিচাৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিৰ উদ্দেশ্যে ১৮৩৯ চনত "ASSAM TEA COMPANY" স্থাপন কৰা হয়। মণিৰাম দেৱান আছিল অসমৰ প্ৰথম চাহ খেতিয়ক আৰু তেখেতে ১৮৫৩ চনত দুখনকৈ চাহ বাগিচা স্থাপন কৰে।

ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ East India company ৰ অধীনত থকা 'Assam Tea Company'ৰ কৰ্তৃপক্ষই চাহ বাগিচাত শ্ৰমিক হিচাপে কাম কৰিবলৈ অসমত থকা অসমীয়া সকলক আহ্বান জনাইছিল কিন্তু তেওঁলোকে সেই কথা স্বীকাৰ নকৰাত ব্ৰিটিছে চাহ শ্ৰমিকৰ চাহিদা পূৰণ কৰিবলৈ ভাৰতবৰ্ষ বিভিন্ন ৰাজ্যৰ পৰা লোক সকলক অসমলৈ আনিছিল। তেওঁলোক ক্ৰমে পশ্চিম বংগ, বিহাৰ, উৰিষ্যা, ঝাৰখণ্ড, উত্তৰ প্ৰদেশৰ লোক আছিল। এনেদৰে শ্ৰমিক সংগ্ৰহ কৰি অনা কাৰ্যক মজদুৰ চালান বুলি কোৱা হৈছিল। মজদুৰ চালান আছিল দুই ধৰণৰ। এটা আছিল গিৰমিটিয়া চালান আৰু আন এটা আছিল আড়কাঠিয়া চালান। লিখিত চুক্তি অৰ্থাৎ Agreement অনুসৰি নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ কাৰণে অনা শ্ৰমিক সকলক গিৰমিটিয়া চালান আৰু কোনো ধৰণৰ চুক্তি নকৰি অন্য শ্ৰমিক সকলক আড়কাঠিয়া চালান বুলি কৈছিল। যিহেতু তেওঁলোক বেলেগ বেলেগ ৰাজ্যৰ হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ জাতি, ধৰ্ম, ভাষা কলা সংস্কৃতিও বেলেগ বেলেগ আছিল। কিন্তু একেখন বাগিচাত থাকি কাম কৰাৰ ফলত তেওঁলোকৰ মাজত এক উমৈহতীয়া ভাষাৰ সৃষ্টি হে পৰিছিল, যাক বাগানীয়া ভাষা বুলিও জনা যায়। এই ভাষা বৰ্তমানলৈকে স্বীকৃত ভাষা পৰ্যায়লৈ উন্নত হোৱাই নাই। চুক্তি কৰি অহা চালান সকল চুক্তিৰ সময় সাপেক্ষে নিজ নিজ ঠাই লৈ উভটিল কিন্তু বহুতে অসম খনকে নিজ ঠাই ভাবি ইয়াতে বসবাস কৰিবলৈ ধৰিলে। ভাৰত স্বাধীন হোৱাৰ পাছত অসম চৰকাৰে এই লোকসকলক চাহ জনজাতি হিচাপে নামকৰণ

কৰিলে লগতে OBC [Other backward class) ৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে। চাহ জনজাতি সকলৰ বিভিন্ন জাতি উপজাতি আছে। যেনে— কুৰ্মী, উৰাং, চাওঁতাল, তাঁতী, মুণ্ডা, ঘাটোৱাৰ, মানকি, তেলেঙা, ধনোৱাৰ, পানিকা ভূমিজ ইত্যাদি। এই লোকসকলৰ ধৰ্ম বুলিলে বিশেষকৈ হিন্দু আৰু খ্ৰীষ্টান জনপ্ৰিয়। জানিব পৰা মতে সেই সময়ত ব্ৰিটিছ চৰকাৰে বিশেষ বিশেষ কিছু সুবিধা প্ৰদান কৰাৰ বাবে বহুত হিন্দুৰে খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম লৈ ৰূপান্তৰ হৈছিল, যিহেতু ব্ৰিটিছ সকল খ্ৰীষ্টান আছিল।

হিন্দু ধৰ্মাৱলম্বী লোকসকলে ঋতু অনুসৰি ভিন ভিন দেৱ-দেৱীৰ পূজা আৰ্চনা কৰে। যেনে টুচু পূজা। টুচু পূজা চাহ জনজাতিসকলৰ এক প্ৰধান মাংগলিক উৎসৱ। টুচু পূজা পুহ আৰু মাঘ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনা পালন কৰা হয়। ব্ৰাহ্মণ পূজাৰী বিহীন এই পূজা বিশেষকৈ নাৰীকেন্দ্ৰিক যদিও পুৰুষেও ইয়াত ভাগ লয়। শ্ৰদ্ধাৰে টুচু পূজা পাতিলে বছৰটোত কোনো ধৰণৰ খৰ খজুৰতি নহয় বুলি তেওঁলোকৰ মাজত এক জনবিশ্বাস প্ৰচলিত আছে।

কৰম পূজা বা কৰম পৰৱ হৈছে চাহ জনজাতি সকলৰ এক প্ৰধান উৎসৱ। কৰম পূজা মূলতঃ কৃষিভিত্তিক অনুষ্ঠান। এই পূজা বছৰৰ বিভিন্ন সময়ত তিনিবাৰ কৰা হয়। যেনে— ভাদ মাহৰ শুক্লা একাদশীত 'জিতিয়া কৰম', আহিন মাহৰ বিজয়া দশমীত 'বুঢ়ী কৰম' আৰু আঘোণ মাহৰ পূৰ্ণিমা তিথিত 'ৰাস কৰম' পালন কৰা হয়। হ'লেও ভাদ মাহৰ শুক্লা একাদশীৰ জিতিয়া কৰমেই চাহ বনুৱা সমাজত আটাইতকৈ আড়ম্বৰপূৰ্ণ, উলাহ ভৰা উৎসৱ।

কৃষিকাৰ্য্যত যাতে প্ৰকৃতিৰ পৰা একো বাধা পোৱা নাযায় আৰু শস্যৰ উৎপাদন ভাল হয় তাৰ উদ্দেশ্যে এই পূজা পালন কৰা হয়। এই জিতিয়া কৰমত তেওঁলোকে ঝুম পাতি ঝুমইৰ নাচে। 'দুলাল মনকি'ক চাহ জনজাতি সমাজত 'ঝুমইৰ সম্ৰাট' আৰু ভদ্ৰ ৰাজুৰাৰক 'ঝুমইৰ গুৰু' বুলি জনা যায়।

এই জনজাতিৰ বাবে অতি গৌৰৱৰ কথা এই যে, ২০২১ চনত দুলাল মানকিয়ে ভাৰতবৰ্ষৰ চতুৰ্থ অসামৰিক বঁটা পদ্মশ্ৰী পাবলৈ সক্ষম হৈছিল। গতিকে ঝুমইৰ পৰাই এই জনজাতিৰ সাংস্কৃতিক দিশটো আগবাঢ়ি যাব। গতিকে ঝুমইৰৰ প্ৰশিক্ষণ বা মাজে মাজে কৰ্মশালা পতাৰ প্ৰয়োজন আছে। তদুপৰি তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত মনসা পূজা, সহৰাই পূজা, গ্ৰাম পূজা, দুৰ্গা পুজা উল্লেখযোগ্য।

পণ্ডিত জৱাহৰলাল নেহৰুৰ মতে — "এজন ল'ৰাক শিক্ষা দিয়া মানে এজন পুৰুষক শিক্ষা দিয়া আৰু এগৰাকী নাৰীক শিক্ষা দিয়া মানে এটা পৰিয়ালক শিক্ষিত কৰি তোলা।" এইপ্ৰসংগত ক'ব পাৰি এগৰাকী নাৰী শিক্ষিত হ'লে এটা পৰিয়াল শিক্ষিত হ'ব, এটা পৰিয়াল শিক্ষিত হ'লে এখন সমাজ শিক্ষিত হ'ব আৰু এখন সমাজ শিক্ষিত হ'লেহে এখন দেশ শিক্ষিত হ'ব।

সাম্প্ৰতিক সময়ত কিছুমান বাগিচা এলেকাত "Model High School" নিৰ্মাণ হোৱা দেখা গৈছে। তেনে বিদ্যালয়সমূহত উপযুক্ত অৰ্হতা সম্পন্ন শিক্ষকক নিযুক্তি দিব লাগে আৰু তাতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হৈছে মূল্যবোধ শিক্ষা দিয়া।

চাহ জনজাতিসকলৰ সমস্যাসমূহৰ ভিতৰত প্ৰধান হৈছে— আধৰুৱা শিক্ষা। বাগিচা এলেকাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিদ্যালয় আধাতে এৰি দিয়া দেখা যায়, যিটো অতি দুখৰ বিষয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী যে এখন সমাজৰ ভৱিষ্যত। তেওঁলোক শিক্ষিত হ'লেহে সমাজখন উন্নত হ'ব।

দ্বিতীয় প্ৰধান সমস্যা হৈছে ভূমিৰ অধিকাৰ। ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ সময়ৰ পৰা তেওঁলোকে থকা এলেকাৰ ভূমি অধিকাৰ পোৱা নাছিল। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত অসম চৰকাৰে ভূমি পট্টা প্ৰদান কৰিম বুলি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে।

আন এক সমস্যা হৈছে অতীজৰে পৰা তেওঁলোকৰ মাজত থকা অন্ধবিশ্বাস। বৰ্তমান সময়ত সকলোৱে বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ যুগত আগবাঢ়িছে। কিন্তু চাহ জনজাতিসকল এতিয়াও পূৰ্বৰ অৱস্থাতে আছে।

ৰাজনীতিৰ কথা ক'বলৈ গ'লে এতিয়ালৈকে সৰহ সংখ্যক অসম বিধান সভা আৰু ভাৰতৰ লোকসভা তথা ৰাজ্য সভাত আসন পাবলৈ সক্ষম হৈছে। চৰকাৰে ৰাজনীতিত সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দিয়া উচিত।

লোকসেৱা আয়োগৰ পৰীক্ষাটো অতি কম সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীহে উত্তীৰ্ণ হোৱা দেখা গৈছে যিটো ভৱিষ্যত দিনত উত্তীৰ্ণৰ হাৰ বৃদ্ধি হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে।

সৰ্বশেষত, এই চাহ জনজাতি লোকসকলৰ কলা-সংস্কৃতি এক প্ৰকাৰৰ উপনৈ, হয়তো যাৰ অবিহনে বৃহৎ অসমীয়া সংস্কৃতি আধৰুৱা হৈ ৰ'ব। অসম খনকেই নিজৰ মাতৃভূমি বুলি মানি লোৱা এই চাহ জনজাতিসকলৰ অৰ্থনৈতিক দিশটো পিছ পৰি আছে যদিও শিক্ষা-দীক্ষা আগৰ তুলনাত প্ৰসাৰ হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। এই চাহ জনজাতি লোকসকল এটি কলি দুটি পাতৰ মাজত আৱদ্ধ নাথাকি সকলো ফালৰ পৰাই সৰ্বাংগীন বিকাশ হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে। এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ কৰণীয়ও অৱশ্যক। ♦

সোণোৱাল কছাৰী জনগোষ্ঠীৰ ‘লগ বিহু’

নয়নজ্যোতি সোণোৱাল

সোণোৱাল কছাৰী জনগোষ্ঠীৰ লোককৃষ্টিৰ বিহুৰ অন্যতম অংগ হৈছে ‘লগ বিহু’। অসমীয়া জাতিৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ সোণোৱাল কছাৰী জনগোষ্ঠীটো অসমৰ খিলঞ্জীয়া জনগোষ্ঠীসমূহৰ অন্যতম। এই জনগোষ্ঠীটো নৃতাত্ত্বিকভাৱে মংগোলীয় জনগোষ্ঠী। অন্যান্য জনগোষ্ঠীসমূহৰ দৰে সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ মূল জাতীয় উৎসৱ ৰঙালী বিহু (বসন্ত কাল)। ৰঙালী বিহুত হায়দাং নৃত্য, হুঁচৰি, লগ বিহু, গাভৰু বিহু (লেছেৰী বিহু) ইত্যাদি পৰিৱেশন কৰাৰ লগতে অন্যান্য কিছুমান পৰম্পৰাও জনগোষ্ঠীটোৱে পালন কৰি আহিছে।

বৰ্তমান অসমৰ চৈধ্যটা অনুসূচীত জনজাতিৰ অন্যতম হৈছে সোণোৱাল কছাৰী জনগোষ্ঠী। এক নিজস্ব সংস্কৃতিৰ মেটমৰা সম্ভাৰ লৈ এই সোণোৱাল জনগোষ্ঠীটোৱে নিজৰ পৰিচয় বজাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰি যোৱাৰ লগতে সমৰ্থও হৈছে। বৰ্তমান অসমৰ মূলত ডিব্রুগড়, তিনিচুকীয়া, লখিমপুৰ, ধেমাজী, শিৱসাগৰ, যোৰহাট, গোলাঘাট, কামৰূপ জিলা, অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু নাগালেণ্ডতো এই জনগোষ্ঠীৰ লোকে বাস কৰি আছে।

লোক পৰিৱেশ্য কলা হিচাপে লগ বিহু ঃ

লগ বিহু মূলতঃ সোণোৱাল কছাৰী ডেকা-গাভৰুৰে একেলগে মৰা বিহু। বসন্ত কালত প্ৰকৃতিৰ প্ৰভাৱত বসন্তই ৰাই-জাই কৰা ডেকা-গাভৰুৰ হিয়া-মন-দেহাৰ আশা-আকাংক্ষা, হুমুনিয়াহবোৰ বিহু নাম হৈ নিগৰি ওলাই আহে। গচকত যঁতৰ ভঙা মনে বুজনি নামানে। সুৰ সঞ্চাৰ কেৱল মুখতেই নহয় শৰীৰতো বসন্তৰ উন্মাদনা আৰু উদ্দীপনাৰ সঞ্চাৰ হয়। ডেকাৰ ঢোলৰ ৰগৰ উঠে, বাদ্য আৰু গীত মাতৰ ছেৰে ছেৰে নাচনীৰ দেহ মন আন্দোলিত হয়, চকুৰে পিৰীতি বাগৰে। ওঁঠত মুকুতা মণি সৰে, হাতৰ আঙুলি গছৰ পাতৰ দৰে লৰে। ছেৰে ছেৰে কঁকাল ভাঙে, গিৰিপনিত বাকৰি উথলি উঠে। মুঠতে লগ বিহুত চাই চাই হেঁপাহ নপলোৱা অনুপম দৃশ্য দেখিবলৈ পোৱা যায়। নাহৰ ফুলাৰ পৰা এজাৰ ফুলা সময়খিনিয়েই লগ বিহুৰ সময়।

ব’হাগ বিহুৰ লগত খ্ৰীং খ্ৰীং বাইথ পূজাৰ নিবিড় সম্বন্ধ আছে। কাৰণ বাইথ পূজাতে ৰঙালী বিহুৰ আৰম্ভণি কৰা হয়। ফাগুন মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিন অনুসৰি বাইথ পূজা কেতিয়াবা ফাগুন মাহত বা কেতিয়াবা চ’ত মাহত হয়। বাইথ পূজাৰ তৃতীয় দিনা সামাজিক ভাৱে ধৰ্মীয় নীতি-নিয়মেৰে ৰাজগুৰুৰ ৰঘৰৰ ভিতৰত ডেকা-গাভৰুৰে একেলগে বিহু মাৰি বিহু আবাহন কৰে। এয়াই হৈছে সোণোৱালসকলৰ বিহু নমোৱা পৰম্পৰা। সেইদিনাখনৰ পৰা ব’হাগ বিহুলৈকে মুকলি পথাৰ বা ঠাইত বিহুৰ আখৰা আৰম্ভ হয়।

লগ বিহুৰ গীত ঃ

“আকৌ হেৰ’ নৈ কছাৰী
চাৰি আঙুল ডাব কটাৰী
নেকাটিলেও নেকাটিলেও কাটিহেন লাগি।”

লগ বিহুৰ ডেকা-গাভৰুৰ সাজপাৰ ঃ

লগ বিহুৰ ৯যোৰ ডেকা গাভৰুৰ পোচাকৰ বৰণ মটীয়া। অৰ্থাৎ প্ৰথম ৯যোৰে বিভিন্ন জনকোঁৱৰক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে আৰু দ্বিতীয় ৯যোৰেও বিভিন্নজন কোঁৱৰক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি একেলগে লগ বিহু পৰিৱেশন কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়।

ডেকাসকলে গাটোম চোলা, চুৰীয়া বা ধুতি আৰু সোণোৱালী বিহুৱান পৰিধান কৰে আৰু গাভৰুসকলে বুকুত মেঠনি মাৰে ক্ৰমে বগা আৰু মুগা আৰু সোণোৱালী বিহুৱান পৰিধান কৰে। গহনাৰ ভিতৰত গামখাৰু, মাদলি, জোনবিৰি, ঢোলবিৰি, কাণত থুৰিয়া, জাংফাই, খোপাত বতৰৰ ফুল পৰিধান কৰে।

লগ বিহু বাদ্য যন্ত্ৰ ঃ

লগ বিহুত ব্যৱহৃত বাদ্যযন্ত্ৰবোৰ হৈছে— ঢোল, তাল, পেঁপা, বাঁহী, সুতুলি, গগনা আদি।

লগ বিহুৰ নৃত্য ঃ

লগ বিহুৰ নাচবোৰ অধিক গিৰিপনিৰে ভৰপূৰ। নাচৰ মুদ্ৰাবোৰ এনেধৰণৰ—কঁকালত হাত থৈ ভৰিৰ গিৰিপনিৰে নাচ, একেলগে হাত মেলি হাতৰ সৰু গাঁঠি ভাঙি হাতখন ইফাল সিফাল কৰি ঘূৰি ঘূৰি নচা। ডেকা-গাভৰুৰে যোৰা যোৰা কৈ নচাৰ লগতে পেঁপা, বাঁহী, গগনা মাতত মঞ্চখন গিৰিপনিৰে উপচাই পেলোৱা হয়।

গামোচা বা বিহুৱান ঃ

সোণোৱাল কছাৰীসকলৰ গামোচাখনক সোণোৱালী বুলি কোৱা হয়। গামোচাখনত জনগোষ্ঠীটোৰ সুকীয়া পৰিচয় এটা পোৱা যায়। হালধীয়া সূতাৰ গামোচাখনত সেউজীয়া ফুল আৰু পাৰি থাকে।♦

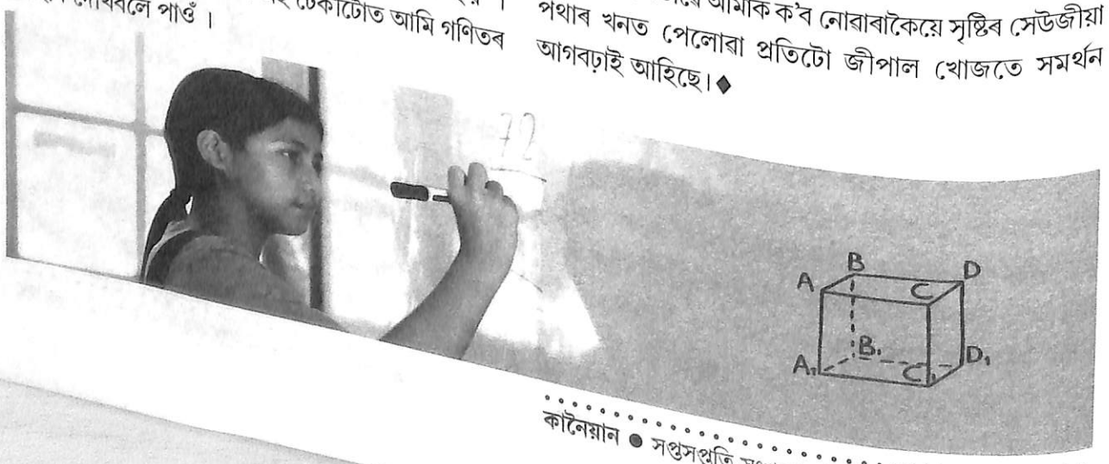
দৈনন্দিন জীৱন যাত্রাত প্রয়োগিক গণিতৰ প্রভাৱ

ভাস্কৰ জ্যোতি টাউদ

দৈনন্দিন জীৱন যাত্রাত গণিত আমাৰ বাবে এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰা ক্ষুদ্রতকৈ ক্ষুদ্রতম বস্তুৰ পৰা আদি কৰি জটিল প্রযুক্তিবিদ্যাৰ উদ্ভাৱনলৈকে গণিত শাস্ত্রৰ প্রয়োগ কৰা দেখা যায়। সঁচা আমিবোৰ প্রায়োগিক গণিতৰ ওপৰত কম বেছি পৰিমাণে নির্ভৰশীল হোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

আমাৰ পূর্বপুৰুষ সকল আছিল প্রধানকৈ কৃষিজীৱি লোক। শস্য শ্যামলা পথাৰখনেই যেন তেওঁলোকৰ হিয়াৰ আমঠু। তেওঁলোকে কৃষিকর্মত ব্যৱহাৰ কৰা প্রত্যেকটো সঁজুলিতে প্রায়োগিক গণিতৰ ব্যৱহাৰ দেখা যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে মাটি চহ কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা নাঙল, চহ কৰা মাটিক ভূই ৰুবলৈ উপযোগী কৰি তোলালৈকে আদি কৰি ডাঙৰী কঢ়িয়াবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা বিৰীয়ালৈকে সকলোতে প্রয়োগিক গণিতৰ ব্যৱহাৰ হয়। গাণিতিক দৃষ্টিভংগীৰে লক্ষ্য কৰিলে নাঙলত ত্রিকোণমিতিৰ ব্যৱহাৰ পৰিলক্ষিত হয়। তদুপৰি কোৰ শালোতে অর্থাৎ কোৰৰ নাল লগাওঁতে ত্রিকোণমিতিৰ ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। তদুপৰি ফলৰ ভৰত হালি অহা গছ ঢোকা দিওঁতেও ত্রিকোণমিতিৰ ব্যৱহাৰ হোৱা পৰলক্ষিত হয়।

অসমীয়াৰ জাতীয় জীৱনত বিহু বুকুৰ কুটুম বিহুৰ উপলক্ষে আমাৰ ঘৰবোৰত পিঠা পনাৰ পৰা আদি কৰি বহুতো বস্তু যোগাৰ কৰা হয়। পিঠা-পনাবোৰ বনাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা পিঠা গুৰিবোৰ খুন্দিবলৈ ঢেঁকীৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয় । আমোদজনক কথাটো হ'ল যে এই ঢেঁকীটোত আমি গণিতৰ ব্যৱহাৰ দেখিবলৈ পাওঁ ।

'অসমীয়া শিপিনীয়ে কাপোৰত সপোন ৰচিব পাৰে' বুলি সমগ্র পৃথিৱীত পৰিচিতশিপিনীসকলৰ তাঁতশাল খনেও গণিতৰ ব্যৱহাৰতহে পূর্ণতা পায়। তাঁতশাল খনৰ আয়তক্ষেত্রাকাৰ মূল খুঁটা চাৰিটাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি তাঁতশাল খনৰ সৰু সৰু প্রত্যেকটো সঁজুলীতে গণিতৰ ব্যৱহাৰ হোৱা দেখা যায়। তাঁত শালখনৰ লগত জড়িত সঁজুলি যঁতৰ, চেৰেকী বা চকৰীটো গণিতৰ প্রভাৱ দেখা যায়।

গৃহ নির্মাণৰ ক্ষেত্রত আয়তক্ষেত্র আৰু বর্গক্ষেত্র ধাৰণা প্রয়োগ হোৱা দেখা যায়। দুৱাৰ খিৰিকীৰ ফ্রেম লগাওঁতেও প্রতিটো বাটাম ইটোৰে সিটোৰ লগত ৯০° কোণ কৰি বনোৱা হয়।

গৰুক ঘাঁহ দিবলৈ ব্যৱহৃত গঁৰাল, পলহ (মাছ মাৰোতে ব্যৱহৃত এবিধ সঁজুলী) আদি সাজোতে সদায় বিযুৱীয়া সংখ্যক কাঠি লোৱা হয়। প্রায়োগিক গণিতৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূর্ণ আৰু আমোদজনক ব্যৱহাৰটো হ'ল পাচি, খৰাহি নির্মাণতো গণিতৰৰ প্রয়োগ হয়।

এইয়া মাথো প্রায়োগিক গণিতৰ ব্যবহাৰৰ কেইটামান উদাহৰণ হে আমি এনেদৰেই প্রত্যক্ষ আৰু পৰোক্ষ ভাৱে প্রায়োগিক গণিতৰ দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰি আহিছোঁ, কৰি আছোঁ, আৰু ভৱিষ্যতলৈও কৰি থাকিম। দৈনন্দিন জীৱনত গণিতৰ এইপ্রভাৱে আমাক ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে সৃষ্টিৰ সেউজীয়া পথাৰ খনত পেলোৱা প্রতিটো জীপাল খোজতে সমর্থন আগবঢ়াই আহিছে।♦

বিজ্ঞান বৰদান নে অভিশাপ

পার্থ বৰা

এই বিশ্বায়নৰ দূৰন্ত গতিত সময়ৰ লগত সমতান মিলাই নজনাক জনাৰ অভিব্যক্তিৰে জিজ্ঞাসু মানসিকতাই ব্রহ্মাণ্ডৰ জটিলতকৈও জটিল ৰহস্য উদঘাটন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে বিজ্ঞান আৰু প্রযুক্তিৰ জৰিয়তে। প্রকৃতার্থত বিজ্ঞানে মানৰ জীৱনক সৰলীকৃত কৰিছে। বিজ্ঞানে মানুহৰ সপোনবোৰক ডেউকা প্রদান কৰি কেতিয়াবা মুক্ত আকাশত আকৌ কেতিয়াবা সুগভীৰ সমুদ্রত বিচৰণ কৰাইছে। আজি আমি মনৰ কথা, বিজ্ঞানসম্মত চিন্তাৰ কথা এনেধৰণে লিখিত ৰূপত প্রকাশ কৰিব পাৰিছোঁ, সেইকণ সুবিধাও আমাক বিজ্ঞানে প্রদান কৰিছে। ভালদৰে বিশ্লেষণ কৰিলে অনুধাৱন কৰিব পাৰিম যে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ প্রতিটো পল-অনুপলত বিজ্ঞান জড়িত হৈ আছে।

এইখিনিতেই হয়তো কাৰোবাৰ স্মৃতিত ৰোমন্থন হ'ব পাৰে হিৰোচিমা-নাগাচাকিৰ কথা। হয়তো বহুজনে ক'ব ভূপালত বিস্ফোৰণৰ হোৱা মিথাইল আইছ'ছায়েনাইট গেছ বিজ্ঞানৰেই আৱিষ্কাৰ। তেওঁলোক শুদ্ধ। এইয়া বিজ্ঞানৰেই অৱদান। কিন্তু সেইবুলিয়েই ইয়াৰ বাবে আমি বিজ্ঞানক দোষাৰোপ কৰিব নোৱাৰোঁ। ইয়াৰ বাবে মূল জগৰীয়া কিন্তু আমি মানুহ আৰু আমাৰ ক্রমবর্ধিত স্থূল মানসিকতা।

সংশোধনৰ প্রয়োজনীয়তা আছে আমাৰ চিন্তাত। বিশুদ্ধিকৰণৰ আৱশ্যকতা আছে আমাৰ কর্ম পন্থাত। আমি সত্যত ব্রতী হ'ব লাগিব। বিজ্ঞানক লৈ সৃষ্টি হোৱা সঙ্কীয়া প্রতিযোগিতামূলক মানসিকতা পৰিহাৰ কৰি নতুনত্বৰ সন্ধানত বিজ্ঞানক ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ যত্নপৰ হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে এখন সেউজ মানুহৰ পৃথিৱী গঠন হ'ব য'ত বিজ্ঞানে আকৌ মানুহৰ উন্নয়নৰ স্বার্থত পাখি মেলিব। সপোনসম্ভৰা মানুহৰ জ্যোতিদেশ সন্ধানৰ অনিৰুদ্ধ যাত্রাৰ পথত বিজ্ঞান অভিশাপ নহৈ পৰিত্র বৰদান হৈ মূল কাণ্ডাৰীৰ ভূমিকা পালন কৰিব।♦

আজিৰ নাৰী

কাবেৰী ফুকন

আজিৰ যুগত নাৰীসমাজৰ স্থান আৰু ভূমিকা অপৰিসীম। সমাজৰ উত্তৰণত নাৰীৰ অৱদান অস্বীকার্য। আধুনিক যুগত নাৰীয়ে নিজৰ ব্যক্তিত্ব, শক্তি আৰু কর্মদক্ষতাৰে সকলো ক্ষেত্ৰতে অৱদান আগবঢ়াইছে। তেওঁলোক মাথোঁ গৃহকর্মতে সীমাবদ্ধ নাথাকি শিক্ষাৰ, বৃত্তিৰ আৰু নেতৃত্বৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত সফলতাৰে আগুৱাই গৈছে। নাৰীয়ে আজিকালি বিজ্ঞান, চিকিৎসা, শিক্ষা, খেলা-ধূলা, ৰাজনীতি, উদ্যোগ আৰু বহুক্ষেত্ৰত নতুন নতুন কৃতিত্ব স্থাপন কৰিছে। তেওঁলোকে পৰিয়াল আৰু সমাজৰ মাজত এক সজাগ আৰু শক্তিশালী পৰিচয় গঢ়ি তুলিছে। প্ৰযুক্তিৰ এই যুগত নাৰীয়ে সকলো ক্ষেত্ৰত নিজৰ সক্ষমতা প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে।

প্ৰাচীন কালৰ লাচিতৰ মাতৃ বা জোনাকিৰ দৰে বীৰ নাৰীসকলৰ দৃষ্টান্ত বৰ্তমানৰ নাৰীৰ বাবে এক অনুপ্ৰেৰণা হিচাপে কাম কৰিছে। তথাপি, কিছুক্ষেত্ৰত নাৰীৰ ওপৰত সমাজত হোৱা অন্যায়, বৈষম্য, আৰু হিংসাৰ সমস্যা আজিও বিদ্যমান। এইবোৰ সমস্যা দূৰ কৰিবলৈ সমষ্টিগত চেতনাৰ প্ৰয়োজন। নাৰীৰ সৃজনশীলতা আৰু নেতৃত্বত সমাজে অধিক উন্নতি লাভ কৰিব পাৰে। এনে পৰিস্থিতিত নাৰীক সন্মান, সমান অধিকাৰ আৰু সুযোগ প্ৰদান কৰাটো সমাজৰ দায়িত্ব।বৰ্তমানৰ নাৰীৰ উন্নতি এক আশাব্যঞ্জক ছবি। তেওঁলোকে নিজৰ অধিকাৰ আৰু দায়িত্বৰ প্ৰতি সজাগ হোৱাৰ লগতে, এক নতুন দিগন্ত মুকলি কৰিছে। "যদি এগৰাকী নাৰীক শিক্ষিত কৰা হয়, তেন্তে এটা পৰিয়ালক শিক্ষিত কৰা হয়"— এই কথাষাৰ প্ৰত্যেকেই হৃদয়ঙ্গম কৰিব লাগে। সেয়েহে, আজিৰ দিনত নাৰী কেৱল অনুপ্ৰেৰণা নহয়, তেওঁলোক এক উত্তম নেতৃত্বৰ প্ৰতীক। আগন্তুক সময়ত নাৰীৰ অগ্ৰগতি আৰু অধিক সমতাভিত্তিক সমাজ গঢ়ি তোলাৰ আশা অব্যাহত থাকিব। সমাজত নাৰীক সবলভাৱে স্থান দিবলৈ সমাজৰ সকলোৱে আগবাঢ়ি অহাটো অতি দৰকাৰ। আমি সকলোৱে মিলি কঞ্চৰ লাগিব যে—'নাৰী হৈছে সৃষ্টিৰ আধাৰ, নাৰীক দিয়ক সন্মান আৰু অধিকাৰ।' ♦

সুস্থ শৰীৰ, সুস্থ মন

— যাৰ আঁৰত খেলৰ অপূৰ্ব মিলন

প্ৰণামী সন্দিকৈ

সংসাৰৰ যাত্ৰাত আগুৱাই যাবলৈ হ'লে দেহ আৰু মনৰ সমানে উৎকর্ষ সাধন কৰিব লাগে। কাৰণ সুস্থ শৰীৰ এটা জাতিৰ বাবে অমূল্য সম্পদ। শৰীৰ সুস্থ হ'লেহে শক্তিশালী মন গঢ় লৈ উঠিব পাৰে। খেলৰ ইতিহাস আৰু মানৱ জীৱনৰ ইতিহাস এটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি-সিপিঠি। এজন ব্যক্তিৰ জন্মৰ লগে লগেই তেওঁৰ মনত কাম-কাজত প্ৰকাশ পায় ক্ৰীড়াৰ প্ৰতি অজানিতে ভাল পোৱা।

এতিয়া সমাজ জীৱনত তোলপাৰ লগোৱা ফুটবল, ক্ৰিকেট আদিক আদি কালত দেখিবলৈ পোৱা নগৈছিল ঠিকেই কিন্তু ক্ৰীড়াৰ আদিম ৰূপে মানৱ জীৱনত তেতিয়াই ডেও দি গৈছিল। বিভিন্ন খেলসমূহ অন্য নামেৰে পৰিচিত আছিল। বিশ্বৰ সবাতোকৈ জনপ্ৰিয় খেল ফুটবলক চীনত তাহানি আখ্যা দিয়া হৈছিল ছু-চু । ইয়াৰে পৰাই আমি অনুভৱ কৰিব পাৰোঁ ক্ৰীড়াৰ প্ৰতি মানুহৰ দুর্বাৰ আকর্ষণ অথবা দুর্বলতাৰ বতৰা। ভাৰতত ইউৰোপীয়ান ব্যৱসায়ী নাবিকসকলে ক্ৰিকেট খেলৰ আৰম্ভণি কৰিছিল, ১৭৯২ চনত কলকাতাত ভাৰতৰ প্ৰথম ক্ৰিকেট ক্লাব গঠন হৈছিল, আৰু ১৯৩২ চনৰ ২৫ জুন তাৰিখে লর্ডছত ভাৰত জাতীয় ক্ৰিকেট দলে প্ৰথম আন্তর্জাতিক খেল খেলিছিল। ভাৰতীয় দলটো টেষ্ট ক্ৰিকেট খেলাৰ যোগ্যতা অর্জন কৰা ষষ্ঠতম দল। ২০১৫ চনৰ ১ মার্চত ভাৰতে ICCৰ তালিকাত টেষ্ট ক্ৰিকেটত সপ্তদশ স্থান আৰু এদিনীয়া তথা T20ত দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে। বৰ্তমান ভাৰতৰ জাতীয় ক্ৰিকেট দলৰ টেষ্ট ক্ৰিকেটৰ অধিনায়ক ৰোহিত শর্মা ।

ভাৰতৰ ৰাষ্ট্ৰীয় ফুটবল দল হৈছে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ফুটবলত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা পুৰুষৰ জাতীয় দল, যাৰ কার্যকলাপ ভাৰতৰ ফুটবলৰ সর্বোচ্চ শাসকীয় সংস্থা অল ইণ্ডিয়া ফুটবল ফেডাৰেচনৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হয়। ১৯৪৮ চনৰ পৰা ফুটবলৰ শাসনীয় সংস্থা ফিফাৰ সদস্য আৰু ১৯৫৪ চনৰ পৰা ইয়াৰ আঞ্চলিক সংস্থা এছিয়ান ফুটবল ফেডাৰেচনৰ সদস্য। ১৯৩৮ চনৰ ৩ ছেপ্তেম্বৰত ভাৰতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় গে'মছত অংশ গ্ৰহণ কৰে। অষ্ট্ৰেলিয়াৰ ছিডনীত অনুষ্ঠিত হোৱা খেলখনত অষ্ট্ৰেলিয়াৰ হাতত ৫-৩ গ'লত পৰাস্ত হয় ভাৰত ।

হকী ভাৰতৰ জাতীয় খেল। ভাৰতবর্ষৰ অন্যতম জনপ্ৰিয় খেল আৰু ইয়াৰ ইতিহাস দীর্ঘ আৰু চহকী। হকী কেৱল খেল নহয়, বৰঞ্চ জাতীয় গৌৰৱ আৰু ঐক্যৰ প্ৰতীকা ভাৰতত হকীৰ ইতিহাস ১৯০০ চনৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই আৰম্ভ হয়। প্ৰথম অৱস্থাত হকী কেৱল ব্ৰিটিছ ঔপনিৱেশিক বিষয়া আৰু সোনকালেই স্থানীয় ভাৰতীয় জনসাধাৰণৰ মাজতো ই জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰে। ১৯২০ চনৰ ভিতৰত ভাৰত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় হকীৰ এক প্ৰধান শক্তি হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল আৰু ১৯২৮ চনৰ অলিম্পিকত স্বর্ণ পদক লাভ কৰিছিল। এই জয়েৰে ভাৰতৰ হকী খেলৰ দীঘলীয়া আৰু বিখ্যাত যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি হৈছিল। হকী খেলখনে ভাৰতত জনপ্ৰিয়তাৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰিকেট-ফুটবলৰ দৰে অন্যান্য খেলৰ প্ৰতিযোগিতাৰ সন্মুখীন হৈছে। ভাৰত চৰকাৰে আন্তঃগাঁথনিক বিনিয়োগ কৰি খেলুৰৈসকলক প্ৰশিক্ষণ আৰু সহায় আগবঢ়াই ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰি এই ক্ৰীড়াৰ প্ৰচাৰৰ বাবেও পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে ।

অসমৰ ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে বিহু আৰু ক্ৰীড়াৰ মাজতো সম্পর্ক যুগমীয়া। অসমৰ ব'হাগ বিহুত কণী যুঁজ, বুলবুলি চৰাইৰ যুঁজ, কড়ি খেল, চিলনী সাঁতোৰ, থিয় সাঁতোৰ খেল, ম'হ যুঁজ, ৰঙী টনা, দৌৰ, কুকুৰা যুঁজ, তৰোৱাল খেল, ভটাগুটী, মুঠিভটা, শেন মেলা, কাড় খেল, বৈঠা বল আদি খেল অনুষ্ঠিত কৰিছিল, বর্তমানেও এই খেলসমূহৰ প্ৰচলন কিছু কিছু ঠাইত চলি আহিছে।

এই খেল-ধেমালিসমূহ মানৱ জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। আমাৰ জীৱনত ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা আমি নুই কৰিব নোৱাৰোঁ। খেল-ধেমালিয়ে আমাৰ শৰীৰ আৰু মন দুয়োটাই নিৰোগী কৰি ৰখাত সহায় কৰে। স্কুল পর্যায়ত এইধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজনে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মানসিকভাৱে সজীৱ কৰি ৰাখে। বর্তমানৰ তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতাৰ যুগত খেল-ধেমালিৰ জৰিয়তে বন্ধুত্ব আৰু ভাতৃত্ববোধ গঢ়ি উঠাত সহায় হয়। তদুপৰি খেল আৰু ক্ৰীড়া মানসিক চাপ আৰু উদ্বেগ হ্ৰাস কৰাৰ এক উৎকৃষ্ট উপায় হ'ব পাৰে। ইয়াৰ উপৰিও ক্ৰীড়াই সাফল্যৰ অনুভৱ আৰু দৈনন্দিন জীৱনৰ হেঁচাত বিৰতি দিব পাৰে।

সামৰণিত ক'ব পাৰি যে আমাৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক সুস্থতাৰ বাবে খেলা-ধূলা অতিকে প্ৰয়োজনীয়। ই শাৰীৰিক কার্যকলাপৰ বাবে এটা নির্গমণ পথ প্ৰদান কৰে, সামাজিক দক্ষতা আৰু দলীয় কাম গঢ়ি তোলে, আৰু ইয়াৰ লগতে মানসিক চাপ আৰু উদ্বেগো হ্ৰাস কৰি সুস্থ মন আৰু সুস্থ শৰীৰ গঢ়ি তোলাত সহায় কৰে। ♦

বৰ্তমান সময়ত গণতন্ত্ৰ আৰু ইয়াৰ প্ৰাসংগিতকা

মহম্মদ চাহিল

বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ গণতান্ত্ৰিক গণৰাজ্য হিচাপে খ্যাতি লাভ কৰা ভাৰতবৰ্ষৰ গণতান্ত্ৰিক নীতিৰ বুনিয়াদ গঠন হৈছিল 'ভাৰত চৰকাৰ অধিনিয়ম' ১৯৩৫ চনত। ১৯৪৭ চনৰ স্বাধীনতা আন্দোলনত বিজয় লাভ কৰাৰ পিছতেই ভাৰতবৰ্ষই এখন গণতান্ত্ৰিক ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰে, যাৰ ভেঁটি গঠন হৈছিল পাঁচটা নীতিক কেন্দ্ৰ কৰি আৰু সেইকেইটা হৈছে— সাৰ্বভৌম, সমাজবাদী, ধৰ্মনিৰপেক্ষ, গণতান্ত্ৰিক, গণৰাজ্য স্বৰূপে।

ৰাষ্ট্ৰ এখনৰ বিকাশ কেতিয়াও স্থিৰ নহয়, সময় সাপেক্ষহে, ই সদায় প্ৰগতিশীল। গতিকে গণতান্ত্ৰিক গণৰাজ্য ভাৰতবৰ্ষৰ সত্তা সৰ্ববৃহৎ গণতন্ত্ৰ হোৱাৰ লগে লগেই সদায় বিকাশৰ অভিমুখে ধাৱমান তথা চিৰন্তন গতিশীল।

আনুষ্ঠানিকভাৱে ক'বলৈ গ'লে ভাৰতবৰ্ষৰ গণতন্ত্ৰ সম্পূৰ্ণৰূপে সুপৰিচালিত, সুস্থিৰ আৰু সুপৰিকল্পিত। বহুদলীয় নিৰ্বাচন, প্ৰাপ্তবয়স্ক ভোটাধিকাৰ, সৰ্ববৃহৎ আকৃতিৰ গণতন্ত্ৰ, স্বাধীন প্ৰেছ আৰু ন্যায়তন্ত্ৰ, নাগৰিক স্বতন্ত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা ৰক্ষাৰ বাবে আইনৰ সুব্যৱস্থাকে ধৰি আমি গঢ় দিয়া বিভিন্ন গণতন্ত্ৰ ৰক্ষাৰ উ পায়ে ভাৰত বৰ্ষৰ গণতন্ত্ৰ আৰু ইয়াৰ সফলতা-বিফলতাসমূহ বিশ্বৰ সন্মুখত উপস্থাপন কৰি আহিছে। কিন্তু উক্ত বিষয়সমূহে মাথোঁ আংশিক চিত্ৰ এখনহে প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। এই বিষয়সমূহৰ সংগমে সৃষ্টি কৰা ৰাষ্ট্ৰ এখনৰ আৰ্থ-সামাজিক দিশটো বাহ্যিক দৃষ্টিভংগীৰে অংকন কৰা ছবি এখনে সাধাৰণতে উপেক্ষা কৰা দেখা যায়। "World Happiness Report for 2020"(UN)অনুসৰি ১৫৩খন মূল্যাংকিত দেশৰ ভিতৰত ভাৰতবৰ্ষৰ স্থান ১৪৪ সংখ্যক। এনেধৰণৰ মূল্যাংকনসমূহে বিষয়সমূহ গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰাত সহায় কৰে আৰু জনতাৰ চৰকাৰৰ প্ৰতি থকা অভাৱ অভিযোগসমূহ আঙুলিয়াই দিয়াৰ লগতে তেওঁলোকৰ সন্তোষ্টিৰ স্তৰ বিশ্লেষণ কৰে। উক্ত বিবৃতিখনিৰ প্ৰথম দহটা স্থান দখল কৰা অধিকাংশই পশ্চিমীয়া গণতন্ত্ৰ। যদিও ভাৰতবৰ্ষৰ স্থান এই সমূহ ৰাষ্ট্ৰতকৈ বহু পিছত কিন্তু পশ্চিমীয়া গণতন্ত্ৰসমূহৰ সৈতে ভাৰতবৰ্ষ সদৃশ জনবহুল ৰাষ্ট্ৰৰ তুলনা কৰাটো অতি জটিল। বিভিন্ন সমস্যাৰে জৰ্জৰিত ভাৰতবৰ্ষত সমান্তৰালভাৱে বিকাশৰ লাভালাভ বিতৰণ কৰাটো এক অত্যন্ত কঠিন বিষয়।

The Economic Intelligence Units Democracy Index ৰ বিবৃতি অনুসৰি ২০১৯ চনত ভাৰতবৰ্ষৰ স্থান ৫১ সংখ্যক। Democracy Index-এ গণতন্ত্ৰ এখনৰ অৱস্থাৰ প্ৰতি লক্ষ্য কৰি ৰাষ্ট্ৰ সমূহৰ মূল্যাংকন কৰে। উক্ত বিবৃতিখনটো অগ্ৰণী স্থান লাভ কৰা অধিকাংশই পশ্চিমীয়া গণতন্ত্ৰ। নাগৰিক স্বতন্ত্ৰতা, ৰাজনৈতিক সংস্কৃতি, ৰাজনৈতিক অংশগ্ৰহণ, শাসনতন্ত্ৰ, নিৰ্বাচনী বহুত্ববাদ এই পাঁচোটিক মুঠ কৰি Democracy Index ৰ গণনা কৰা হয়। তালিকাৰ বৰ্ধিত স্থান অনুসৰি ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ গণতন্ত্ৰৰ অৱস্থা নেতিবাচক দিশে গতি কৰে। গতিকে গণতন্ত্ৰৰ স্তৰৰ জোখমাপ ল'বলৈ Democracy Index ৰ ভূমিকা অতি দৰকাৰী।

ভাৰত স্বাধীন হোৱা পিছৰে পৰা দেশখন এক দায়িত্বশীল গণতন্ত্ৰ, ৰাজনৈতিক কাৰ্যালয়ৰ বাবে মুক্ত আৰু নিকা নিৰ্বাচন আৰু মসৃণ ক্ষমতা হস্তান্তৰ সাধন কৰি আহিছে। বিধানসভা, কাৰ্যবাহী আৰু ন্যায়িক অংগসমূহে সঠিকভাৱে কাম কৰি আহিছে, সংসদ আৰু ৰাজ্যিক বিধানসভাৰ ফলপ্ৰসূ নিয়ন্ত্ৰণ। তথ্যৰ অধিকাৰ আইন আৰু শিক্ষাৰ অধিকাৰৰ দৰে উল্লেখযোগ্য প্ৰণয়নে জনসাধাৰণক সবল কৰি তুলিছে। জনমত গঢ় দিয়াত গণমাধ্যমে মূল ভূমিকা পালন কৰে। বৈচিত্ৰ্যময় ভাষিক, সাংস্কৃতিক, ধৰ্মীয় পটভূমিৰ বৃহৎ দেশ ভাৰতে প্ৰচলিত ঘৰুৱা আৰু আন্তৰাষ্ট্ৰীয় পৰিস্থিতি আৰু সুচাৰুৰূপে চলি থকা গণতন্ত্ৰৰ বাবে পৰ্যাপ্ত পূৰ্বচৰ্তৰ অভাৱৰ বাবে সমাজৰ আশা পূৰণৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছে।

আকৃতি আৰু বিভিন্নতাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখি ক'ব পাৰি যে ভাৰতবৰ্ষ সদৃশ গণতন্ত্ৰ বিশ্বত দ্বিতীয় এখন নাই। সমাজৰ বৃহত্তৰ সংখ্যক জনগণৰ হিতৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি, তেওঁলোকৰ অভাৱ অভিযোগৰ দিশসমূহক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি, বিকাশৰ লাভালাভ যদি সমাজত সম পৰিমাণে বিতৰণ কৰা হয়, জনসাধাৰণৰ মৌলিক অধিকাৰ তথা স্বাধীনতা খৰ্ব কৰা নহয়, প্ৰেছ আৰু ন্যায়তন্ত্ৰ সম্পূৰ্ণৰূপে স্বাধীন হয়, যদি উপযুক্ত বিচাৰ ব্যৱস্থা বাইজে লাভ কৰে, কাম-কাজসমূহ সম্পূৰ্ণৰূপে সংবিধান পৰিচালিত হয় আৰু গণতন্ত্ৰৰ স্তৰ যদি সদায় ইতিবাচক দিশে গতি কৰে, তেনেহ'লে ভাৰত গণতান্ত্ৰিক গণৰাজ্যই সকলো দিশতেই উন্নতিৰ সৰ্বোত্তম শিখৰত উপনীত হ'ব পাৰিব, কিয়নো ভাৰতবৰ্ষৰ গণতন্ত্ৰক ৰক্ষা কৰাতো আমাৰ ভাৰতীয় মূল কৰ্তব্য।♦

संस्कृते विज्ञानाम

(Science in Sanskrit)

आबृता लिजा पाठक

विज्ञानाम is science. From the Koshas, मोक्षेशिल्पे शास्त्रे च या धीः सा ज्ञानं विज्ञानश्चोच्यते That knowledge which helps us understand moksha and other worldly applications, is called as as विज्ञानम।

वसुधैव कुटुम्बकम The world is a family. Sanskrit is not just a language it is the voice of Indian's soul and wisdom. Sanskrit literature is vast and includes religious scripture, various forms of poetry such as epic and lyric, drama and narrative prose. It also includes substatial works covering secular and technical sciences and the art . Sanskrit was the minimum of communication, education, law, administration, trade, commerce, art entertainment, research and of all modes of intellectual debates until a few countries ago. It was the link language of Bharat.

Sanskrit is the best computer friendly language. It has been furnished with solid contribution to the linguistic structure have made the language unique. Sanskrit possess a vast source of original texts representing various kinds of scientific epistemology like- astronomy, physics, engineering, mathamatics, ayurveda, agriculture and many other. ASTRONOMY

येनमा विश्वा भुवनानि तस्थुः।

ततः क्षत्रं बालमोजश्च जातं।

(Taitturiya Aranyaka-3.11)

The world is due to the Sun God. The living beings get their strength and energy from him.

The fact that the sun is the source of energy was well known to Indians from vedic period.

Cause of Eclipse:

छादयति शशी सूर्यं शशिनं महती च भूच्छाया

(Aryabhatiya Golapaadah37)

The moon covers the Sun and the great shadow of the earth covers the moon.

The aryabhatta demystified eclipse eons ago stands eclipsed by misplaced credit.

PHYSICS

Origin of Matter:

तस्माद्वा एतस्मात आत्मनः आकाशः सम्भूतः।

आकाशाद्वायुः। वायोरग्निः। अग्नेरापः।

अदम्यःपृथिवी

(Taitturiya Upanishad, anuvaka1)

Form that (absolute cause) ether came from ether the Air, form air to fire, from fire the water and from water the earth.

The sequence of creation of matter is–

आकाश–वायु–अग्नि–आप–पृथिवी

Modern physics gives the sequence as plasmas, gas, energy, liquid and solid. It also states the interconvert ability of matter and energy.

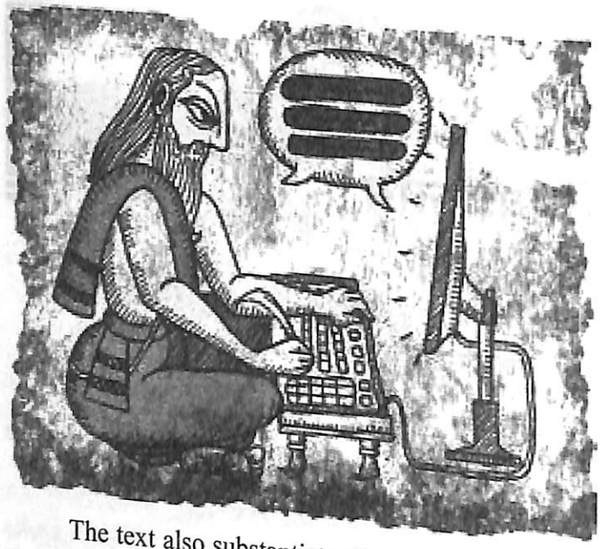
Cause of effect:

कारणा भावत कार्यभावः

न तु कार्यभावात कर्तभावः॥

(Vaisehikadarshana1.2)

There is no effect possible without a cause. But the absence of effect does not mean the absence of cause.

The text also substantiates the above fact with an example: Applying a force (less than that needed to overcome. In this case, the cause(the force) is present but not the effect(motion)

ENGINEERING

भूमियानं रथःस्मृतः।
आकाशे अग्नियानं च
व्योमयानं तदेव हि (Bhrigu Samhita Verse-2)

Ships ply ans water, vehicle moving on the ground are chariots. Those moving in the sky are space - vehicle propelled by fire.

CHEMISTRY

सुवर्णं राजतं ताम्रं
तीक्ष्णं वङ्गं भुजङ्गमम।
यथापुर्वं तदश्क्षयम॥ (Rasarnavam7. 96)

Gold, silver, copper, iron, lead, zinc are the 6 types of metals, where in their stability (resistance towards corrosion/reactivity) is in the reverse order of the above.

AGRICULTURE

Seed collection and preservation:

माघे वा फाल्गुने मासि
सवेबीजानि संहरेत।
शेषयेदातपे सम्यक
नैवाधो विनिधापयते॥
(Krishiparashara)

All sorts of seeds should be procured in magha (February) or phalguna(march) and should them be dried well in the sun. They should not be sown directly.

ARCHITECTURE

Land evaluation :

रज्जिमात्रमधो गर्ते परीक्ष्य खातपुरणे॥
अधिक क्षयमाप्नोति न्यूने हानिं समे समम॥

To evaluate land, soil should be tested by digging a pit of 1arm length and refilling it with the soil excavated. If soil is excess, one will get prosperity and if less, loss.

Brick making:

एकवर्ण सुखस्पर्शमिष्टं लोष्टेष्टकादिषु
मृत्खण्ड पूरयेदये जानुदत्रे जले ततः॥
आलोड्य मदेयेत पद्धयां चत्वारिंशत
पुनःपुनः।
क्षीरद्धमकदम्बाम्राभयाक्षत्वग्जलैरपि॥
त्रिफलाम्बुभिरासिक्तवा
मर्दयेन्मासमात्रकम।
(Mayamatam15, 116-118)(6th century)

Clay bricks and tiles must be free from gravels, pebbles, roots and bones and must be soft to touch. Fill the clouds of clay in knee-deep water, than pound forty times with the fact.

After soaking in the sap of fig. Kadamba, mango, abhaya and aksha and in the water of myrobalan for three months pound (the clay). ♦ ♦

ARTICLE

Socio-Economic and Cultural Outline of Assam- 2050 : A Prognostic Analytical Discourse

Biraj Ballav Gogoi

Introduction : The state of Assam, located in the northeastern part of India, stands as a confluence of rich cultural traditions, geographical diversity, and socio-economic complexities. By 2050, Assam's landscape-both socio-economic and cultural is poised to undergo profound transformations, influenced by global economic shifts, technological advancements, environmental changes, and demographic movements. As we advance into the mid-21st century, Assam faces unique challenges and opportunities, all of which will fundamentally reshape its societal framework. This article aims to provide an intricate examination of the socio-economic and cultural dynamics of Assam in 2050, analyzing the potential trajectories and their ramifications for the state's future. This article seeks to offer a comprehensive discussion of this region's future in the larger Indian and global contexts by exploring the key elements influencing Assam's growth such as economic restructuring, social change, educational developments, environmental concerns and the evolution of cultural identities. Economic Landscape of Assam in 2050:- The economic outlook of Assam in 2050 will be a product of various synergistic and disruptive forces. Presently, Assam's economy is largely dependent on agriculture, oil and natural gas extraction, tea production and the handloom sector. These sectors have not only been crucial for the state's economic framework but also for its cultural identity. However, the economy of Assam in 2050 will most likely transcend its current limitations by incorporating a diversified portfolio. 1.Agriculture and Sustainability: By 2050, Assam will likely undergo a significant agrarian transition. With an increasing emphasis on sustainable farming and climate-resilient agricultural practices, the state will see a shift towards organic farming, advanced irrigation systems and precision agriculture. Assam, with its diverse agro-climatic zones, holds immense potential for cultivating a wide array of crops but climate change-induced erratic weather patterns could pose significant threats to traditional farming methods. The future of Assam's agriculture will hinge on the adaptation to climate change and the adoption of green technologies. The state may also capitalize on agro processing industries, turning raw materials into high-value products such as organic teas, fruits, and medicinal plants, thereby generating employment and fostering economic growth. 2.Energy Sector Transformation: Assam is endowed with abundant natural resources, particularly oil and natural gas, which continue to dominate the state's economic activities. However, with the global shift towards renewable energy and the decline of fossil fuel reliance, Assam must strategize its future energy

mix. By 2050, Assam may transition towards green energy production, capitalizing on its hydroelectric potential, solar energy, and bioenergy. The development of renewable energy infrastructure will not only mitigate environmental degradation but will also create new employment opportunities and contribute to the state's economic diversification. Additionally, Assam could emerge as a key player in the production of clean energy technologies such as solar panels and wind turbines, leveraging its industrial potential and the growing demand for sustainable energy solutions. 3. Industry and Infrastructure Development: The industrial sector in Assam, although historically underdeveloped, has seen some strides in recent decades. In 2050, the state is likely to witness the rise of several key industries including petrochemical manufacturing, biotechnology, information technology and textiles. The development of Assam's infrastructure, particularly through enhanced connectivity with the rest of India and Southeast Asia will bolster the growth of industrial hubs. The Assam government's focus on improving transportation networks such as roads, railways, and air connectivity will serve as a catalyst for the rapid expansion of trade and commerce, facilitating seamless movement of goods and

services. 4. Tourism: Assam with its picturesque landscapes, biodiversity and cultural heritage, holds immense potential as a global tourist destination. By 2050, the tourism industry is expected to be a key economic driver for the state. Assam's rich cultural festivals, historical monuments and the pristine natural beauty of places like Kaziranga National Park and Majuli island can be strategically marketed to attract international tourists. Moreover, with advancements in eco-tourism Assam could become a leading destination for sustainable travel which will contribute to both economic development and the preservation of its environmental and cultural assets. 4.Digital Economy and IT Sector: By 2050, Assam could transform into a regional technology and innovation hub. The growth of technological parks and an increase in startups could drive a new wave of economic activity. Digital infrastructure, 5G networks and AI could become the backbone of Assam's economy. With improved internet access and infrastructure, the rich cultural heritage of Assam, biodiversity and scenic beauty could be marketed digitally to global tourists which will boost the local economy. 5.Infrastructure and Connectivity: Assam's strategic location between India and Southeast Asia could make it a gateway for trade with Southeast Asia, facilitating increased commerce, investments and cultural exchange with neighbouring

countries like Myanmar, Thailand and Bangladesh. By 2050, enhanced infrastructure like roads, airports, railways, and inland waterways could significantly improve the trade and tourism, connecting Assam with different international markets. Moreover, the development of smart cities with modern facilities, waste management and energy-efficient buildings could attract businesses and improve the quality of life for residents. Assam could play a crucial role in India's, "Act East Policy" fostering stronger economic ties with Asian nations, driving investments in infrastructure, trade and technology exchanges. 6.Environmental and Climate Challenges: Assam is prone to floods and other natural disasters. By 2050, climate resilience strategies such as flood-resistant infrastructure, sustainable water management, and agro climatic strategies will be critical to safeguarding the economy of Assam. The preservation of Assam's unique biodiversity which includes the Kaziranga National Park would also become an economic asset through eco-tourism and sustainable practices. 7.Human Capital and Education: The workforce of Assam could evolve with greater emphasis on education, especially in STEM (Science, Technology, Engineering and Mathematics) fields, healthcare and entrepreneurship. By 2050, the state of Assam could see a significant reduction in poverty and an increase in middle class income, driven by higher education and skilled jobs in sectors like IT, healthcare, and finance. The development of world-class educational institutions, along with programs to retain local talent, could ensure that Assam produces a workforce that meets the needs of global businesses. 8.Social Development and Inclusion: By 2050, a more inclusive and equitable growth models could ensure that the benefits of development reach all communities including indigenous populations, women and marginalized groups. With improvements in healthcare infrastructure and services, the life expectancy and health outcomes could see significant improvements. These improvements will make Assam a more attractive place for business and investment. Social Dynamics and Demographic Changes by 2050:- The socio-economic development of Assam will be intrinsically tied to its demographic trends. The state has long been a melting pot of various ethnic communities, languages, and religious groups. However, the state's demographic composition is undergoing rapid changes, with implications for social harmony, political discourse, and economic stability. 1.Population Growth and Urbanization: By 2050, Assam is expected to see significant population growth with an estimated population surpassing 40 million. The influx of migrants (both internal and from neighbouring countries) will continue to shape the state's demographic landscape. This population surge, combined with urbanization trends, will pose challenges for infrastructure development, social services and housing. Guwahati, the largest city in the state is poised to become a megacity by 2050 requiring massive investments in urban planning and public utilities. Rapid urbanization, while offering economic opportunities may also lead to the proliferation of slums, environmental degradation and increased inequality. 2.Educational Transformation: Education in Assam faces multiple challenges including inadequate infrastructure, high dropout rates and limited access to quality education in rural areas. However, by 2050, significant improvements are anticipated especially with the proliferation of digital learning platforms, the expansion of vocational training and the rise of new educational technologies. Assam's educational sector will need to adapt to the demands of an evolving economy, particularly in fields such as information technology, engineering and environmental sciences. The emphasis on skill development including in the non-formal sector, will be critical in ensuring that Assam's workforce remains competitive in the global economy. 3. Healthcare and Social Welfare: The state's healthcare system is also poised for significant advancements by 2050. Assam's

healthcare infrastructure has traditionally been underdeveloped but with increased public and private sector investments, the state will witness improvements in medical facilities, rural healthcare and health insurance coverage. By 2050 Assam will need to focus on addressing the growing burden of non-communicable diseases such as diabetes and hypertension, while also expanding access to healthcare in remote areas. Additionally, Assam must work towards strengthening its social welfare systems to address the needs of its growing elderly population, which will be a central issue as life expectancy rises and fertility rates decline. 4. Ethnic Tensions and Social Cohesion: Assam's demographic complexity, marked by a diverse population comprising Assamese, Bodos, Bengalis, tea garden workers and indigenous communities, has led to recurring ethnic tensions. By 2050, it is hoped that sustained efforts towards social integration, community building, and political reconciliation will bear fruit. Ensuring social cohesion and political stability in Assam will be crucial for its continued progress. The state will need to tackle issues of ethnic identity, land rights, and migration through inclusive policies that promote tolerance, inter-community dialogue and equitable resource distribution. Cultural Identity and

Preservation in 2050:- Assam's cultural heritage is deeply intertwined with its socio economic fabric. From the classical art forms of Sattriya dance and Bihu music to the vibrant traditions of tea cultivation and handloom weaving, Assam's cultural identity has long been a source of pride and resilience. However, as the state marches towards 2050, its cultural identity will face numerous challenges, including globalization, digitalization, and the erosion of traditional practices. 1.Preservation of Indigenous Cultures: Assam's indigenous communities, including the Bodos, Karbis, and various indigenous tribes, have a rich cultural heritage that faces the risk of being overshadowed by mainstream global culture. To safeguard these traditions, there must be concerted efforts to promote indigenous languages, traditional crafts, and folklore through education, digital archives, and cultural programs. In 2050, the role of technology in preserving and disseminating Assamese culture will be paramount. Virtual museums, online cultural festivals, and the integration of traditional knowledge systems into modern education will be crucial for sustaining Assam's cultural diversity. 2.The Role of the Arts and Literature: Assam's literature, arts, and crafts play a pivotal role in the state's cultural ecosystem. In 2050, Assamese literature, which has historically been a reflection of its socio-political realities, will continue to evolve, addressing contemporary issues such as climate change, migration, and identity. Likewise, Assamese visual arts and traditional crafts, particularly handloom textiles like Assamese silk, can benefit from the global trend towards ethical fashion and sustainable consumption. The proliferation

of digital media will open new avenues for cultural expressions, enabling the state's artists and writers to reach international audiences and preserving Assam's cultural legacy for future generations. 3.Cultural Traditions and Festivals: Assam's cultural traditions, such as its classical dance forms (Sattriya), festivals (Bihu, Ali-Ai-Ligang etc), folk music and indigenous crafts, are key to its identity. In 2050, while globalization might influence the cultural landscape, there will likely be a resurgence of local cultural pride. Efforts to digitize and broadcast festivals like Bihu globally could foster awareness and appreciation of Assam's cultural richness. Integrating cultural practices into the educational system, promoting folk art through virtual platforms, and organizing international festivals. The commercialization of traditional events, leading to the dilution of authenticity. 4.Role of Technology in Cultural Preservation: By 2050, technological advancements, such as virtual reality, augmented reality, and artificial intelligence, could be pivotal in preserving and disseminating Assam's culture globally. Virtual museums, digital repositories of Assamese music, dance, and literature, as well as the use of online platforms for language preservation, could ensure the region's cultural richness is maintained and accessible worldwide. Over reliance on technology leading to a disconnect from traditional, hands-on cultural practices. Ensuring that digital initiatives complement, rather than replace, real-life cultural. 5.Youth Engagement and Cultural Revival: The younger generation of Assam in 2050 will likely play a significant role in reshaping cultural practices while also maintaining traditional values. A strong sense of local identity, along with exposure to global trends, could lead to a hybridized culture where traditional customs evolve while remaining relevant. The younger generation being influenced more by global cultures than local traditions. Empowering youth through cultural education, involvement in cultural organizations, and supporting creative expression that blends tradition with modernity. 6.Cultural Diplomacy and Global Influence: Assam, in 2050, might become more prominent on the global cultural map. Increased international collaborations, trade, and tourism could present opportunities to share Assam's culture with the world. At the same time, Assam will need to protect its unique cultural identity in the face of external influences. The risk of cultural appropriation and misrepresentation on global platforms. Active participation in global cultural dialogues, and promoting Assamese cultural content on global media. Conclusion:- By 2050, Assam will stand at the crossroads of tremendous socio-economic and cultural transformation. While the state's future holds immense potential, realizing this potential will require addressing the multifaceted challenges that lie ahead. A balanced approach to economic diversification, social inclusivity, and cultural preservation will be crucial in ensuring that Assam's growth is both sustainable and equitable. The role of technology, innovation, and progressive policies will be central to shaping a future where Assam can thrive in the globalized world without compromising its indigenous identity. As Assam moves toward 2050, it is essential to foster a collective vision that embraces both modernity and tradition, ensuring a harmonious and prosperous future for all its communities. ♦

Raising Awareness among Students

Chayanika Gogoi

Awareness is the fundamental aspect of education that goes beyond traditional classroom teachings. It encompasses an understanding of social, environmental, and personal issues, ultimately fostering a generation of not only knowledgeable but also conscientious and empathetic individuals. Raising awareness among students is crucial in shaping responsible citizens who can contribute positively to society.

Most importantly, the word "awareness" has been given a new meaning and has significantly increased in importance in the present scenario.

Nowadays, numerous scams in competitive examinations in India are making headlines in newspapers.

To begin with, the National Eligibility cum Entrance Test (NEET) and the Common University Entrance Test (CUET) are exams of major significance for students in India aspiring to pursue higher education in medical and other professional fields. However, the 2024 editions of these exams have been marked by significant scams, questioning the integrity of the examination process and causing widespread concern among students. Raising awareness about these scams is crucial to protect students' aspirations and maintain the credibility of these exams.

Overview of the NEET and CUET Scams

1. NEET Scam: In 2024, the NEET exam was plagued by various loopholes, where individuals other than the registered candidates appeared for the test. Reportedly, advanced technology was used to create fake identification documents, allowing impostors to sit for the exam on behalf of the actual candidates. Additionally, leaked question papers and the use of electronic devices for cheating were reported. Moreover, the final answer keys for the NEET 2024 re-exam were released ahead of the result declaration. Earlier, the result of NEET 2024 was declared by the NTA on June 4, 2024, ten days ahead of the original schedule, which was June 14, 2024, further undermining the credibility of the result declaration process.

2. CUET Scam : Similarly, the CUET examination in 2024 faced widespread issues, including reports of question paper leaks and the use of unfair means during the examination. Some coaching centers were complicit, providing students with leaked papers in exchange for hefty fees. The scam also involved manipulation of examination centers to facilitate cheating.

Consequently, these scams have caused immense stress and anxiety among students who prepared diligently for these exams, which play a crucial role in shaping their future. The uncertainty regarding the validity of their results and the fairness of the examination process has been a significant source of distress. The credibility of NEET and CUET as fair and transparent examinations has been severely damaged, and students have lost trust in the examination system. Additionally, the investigations into these scams have led to delays in result announcements and subsequent admission processes, disrupting students' future plans.

Schools and colleges should make students aware of ongoing scams, educate them

about the importance of exam integrity, and highlight the consequences of participating in or supporting fraudulent activities. Students must also remain vigilant and informed about such issues through the responsible use of technology.

Awareness programs should emphasize the legal and ethical implications of engaging in exam scams to discourage students from participating in unlawful activities.

Providing students with support systems, such as counseling services, can help them cope with the stress and anxiety caused by these scams.

To prevent such scams in the future, examination authorities should adopt advanced security measures, such as biometric verification, AI-based monitoring, and secure question paper distribution systems. Thorough monitoring of coaching centers and other entities involved in the examination and result declaration processes is also essential.

Educational institutions, examination authorities, and law enforcement must work together to safeguard the integrity of these exams and protect the future of students. ♦

কি আছে কবিতাত

বিতোপন চৱৰ

কি আছে কবিতাত!
যৌৱনৰ গান নে জীৱনৰ,
প্ৰতিটো প্ৰতিবন্ধকতাৰ অভিযোগ,
কবিতাই হয়তো সেই অজস্ৰ নিসংগ
মানুহৰ নিসংগতাক সংগ দিয়ে।
কবিতাই হয়তো শোকত ম্ৰিয়মান লোকক
সকাহ আনি দিয়ে।
কবিতাই মানুহৰ বুকুত খোদিত হৈ ৰোৱা
অপ্ৰকাশিত কথাবোৰক প্ৰকাশ কৰাৰ
এটি সুযোগ দিয়ে।
কবিতাই আকৌ কাৰোবাক আজীৱন
নিজৰ কৰি ল'ব পাৰে।
কবিতাই মানুহক সংগ দিয়ে আৰু
দিয়ে শান্তি। ♦

মই ধৰ্ষিতা

বিকি ভূঞা

মই ধৰ্ষিতা
হয়, মই ধৰ্ষিতা
পশুত্বই ৰুগ্ন সমাজৰ সন্মুখত,
নাঙঠ কৰা ধৰ্ষিতা।

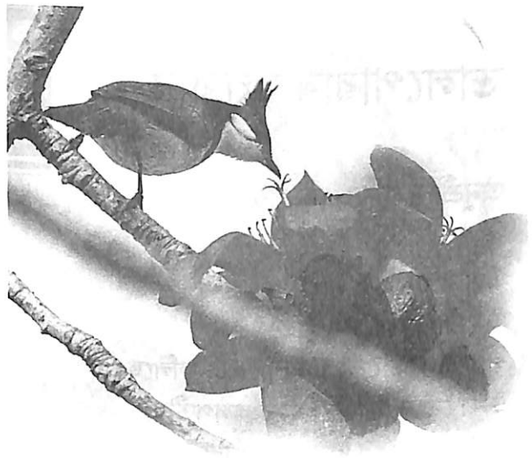
হে সমাজ! মই নোৱাৰিলো নিজক ৰক্ষা কৰি
পাষণ্ডৰ কামনাৰ পৰা।
শত্ৰু হ'ল মোৰ নিজৰেই দেহ,
স্তন, যোনি হ'ল মোৰ ধৰ্ষণৰ উপকৰণ।
হয়, মই ধৰ্ষিতা
হে নেদেখাজন! কিয় সৃজিলা তুমি নাৰীক?
সৃষ্টিৰ বাবেই?
নে, পুৰুষৰ ক্ষুধাৰ তাড়নাৰ বাবে?
ক'ত আজি ৰাক্ষসৰূপী ভক্ষক,
সমাজে ঠাই দিয়া অমানৱৰ কোলাত; নে
এই ধৰ্ষিতাৰ ভগ্ন হৃদয়ত? ♦

অনুভৱৰ পৃষ্ঠাৰ পৰা...

অমিত মাহাতু

সন্ধিয়া চাৰিআলিৰৰ পাণ দোকানত বহি
চিগাৰেটৰ ধোঁৱা উৰাই থকা...
ৰাতি হ'লেই মদৰ আদ্দাত বহা
আমিৰোৰ এটা এটা ধ্বংসগ্ৰস্থ ল'ৰা।
অভাৱত স্বভাৱ নষ্ট হোৱা ল'ৰা,
দিশহাৰা হৈ বিপথে পৰিচালিত হোৱা
এটা নষ্ট ল'ৰা...
বাস্তৱিকতাৰ জগতখনৰ সৈতে মুখামুখি হোৱাৰ
বিপৰীতে,
অবাস্তৱিক জগতখনতেই সুখী হোৱাৰ প্ৰয়াস কৰা
মগজুৰ বিকৃতি ঘটা ল'ৰা
মাজ নিশা বুকুৰ বাওঁকোণত উঠি অহা বিষ আৰু
চকুপানীৰে তিতি যোৱা গাৰুৰ ৰহস্যৰ কথা কাগজ
আৰু কলমৰ সহায়ত অংকুৰিত কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা
আমি আজিৰ নৱপ্ৰজন্ম।
আকৌ আমি হেনো দেশৰ ভৱিষ্যত, আৰে ভাই যাৰ
বৰ্তমানে নাই তাই আকৌ ভৱিষ্যত কিহৰ।
তথাপিও, বুকুত অদম্য সাহস আৰু নিজৰ ওপৰতে
এসাগৰ বিশ্বাস লৈ সপোনবোৰ পূৰণ কৰিবলৈ
ওলাই অহা আমি আজিৰ নৱপ্ৰজন্ম।♦

ফাগুন

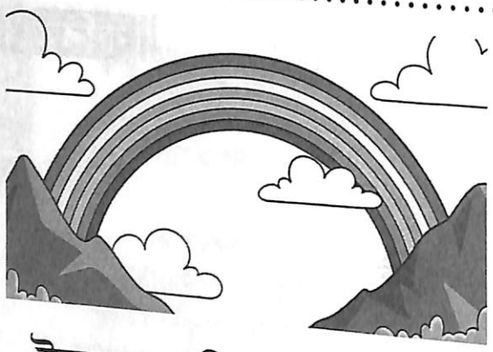
দিশা গগৈ

ফাগুন শিমলুতোলা!
ফাগুন ৰঙা হৈ ফুলি ৰোৱা দুৱৈৰ মদাৰ।
চঞ্চলা বতাহজাকে
গাই যোৱা গীতটোও ফাগুন।
তথাপি, সৰাপাতৰ
দুখবোৰো ফাগুন?
কোনোবা চম্পাৰ চন্দন হৈছে
ফাগুন।
এছাটি পছোৱা বতাহে
উৰুৱাই নিয়া চুলিকোচাইও
কৈ যায় ফাগুনৰ কথা।
ফাগুন বোগেনভিলিয়া।
যাৰ ৰঙে আকাশৰ নীলাৰ সৈতে
লিখে প্ৰেমৰ কবিতা
নীলিম সাগৰক জিলিকাই তোলা
পাতলীয়া ৰ'দজাক ফাগুন।
তথাপি, তথাপি ৰৱষাজাকে
ধুই নিয়া আজাৰজোপাক
শুকানময় কৰি তোলা বেদনাবোৰ
কিয় ফাগুন?
প্ৰেমৰ মৃদু গুঞ্জনো ফাগুন
ভালপোৱাৰ বিচ্ছেদো ফাগুন।
আচলতে, মোৰ ফাগুন বৰ দুষ্ট। ♦

যদি

ভাগ্যশ্ৰী গগৈ

এদিন যদি হঠাতে...
তোমাৰ হৃদয়েও উচুপে,
আকাশৰ জোনটিয়েও যদি ডাৱৰৰ আঁৰত
লুকা-ভাকু খেলে,
অভগা বীণখনি যদি
হঠাতে বাজি উঠে...
সময় নামৰ শব্দটো ৰৈ যাব পাৰে
তোমাৰ অভিমানী মনটোৰ
ঠিকনা বুজি...
হঠাতে যদি
বুকুৰ একোণেদি...
স্মৃতি নামৰ শিপাবোৰে
গজালি মেলিব ধৰে...
কোনোবাই সেই তাহানিতে কোৱা
কথাবোৰ যদি
হঠাতে আমনি কৰিব ধৰে...
নামি আহিব পাৰে এজাক
হৃদয়ৰ ৰৱষুণ
স্তব্ধ আকাশেদি...
উটুৱাই লৈ যাব পাৰে কোকো নোকোৱাকৈ
হঠাতে...
হয়তো মোৰ ওঁঠযুৰিয়েও ক'ব
সেই সময় পাৰ হ'ল
আবেলিৰ বেলিয়ে দূৰৰে পৰা অবুজ ভাষাৰে
চাই ৰ'ব আমাক। ♦♦

ইন্দ্রধেনু-তুমি, মই, জীৱন

ভাৰ্গৱ শইকীয়া

সাত ৱৰণীয়া সেই ৱামধেনু আকাশত
ৰং বিৰিঙাই আছিল মিচিকিয়াই
হাতে হাত ধৰি এখোজ দুখোজ কৰি
আমিও যেন আঁকোৱালি লৈছিলো
সাত ৱঙৰ ৱণ্ডিলী জীৱন, মিচিকিয়াই আকাশলৈ চাই।
হঠাতে এদিন মেঘে ধমকালে
কৰিলে হৃদয় ম্লান
ডাৱৰৰ ক'লা পৃথিৱীত হেৰাই পৰিলো
হ'লো যেন চিৰ বিভ্রান্ত,
ধুমুহাই মহতিয়াই নিলে মন প্ৰাণ
চকু মেলি দেখো মাথো নিৰাশা
ৰেঙণিৰ নাই যেন কোনো স্থান।
গছৰ ডালত আঁৱত থকা
ভিজা সেই কেতেকী জনীয়ে
হেঁপাহেৰে লগালে মোক মাত
গাই গ'ল মোৰ বাবে মধুৰ সুৰেৰে
হৃদয়স্পৰ্শী এক গান।
মেঘ থাকিলে বুলি
ৰ'দালিয়ে পাহৰা নাই তোমাৰ বাট
ৰৈ আছে তোমাৰ বাবে
ইন্দ্ৰ ধেনুৰ ৱঙীন ৱৰণ সাত
নিৰাশ মনৰ ডাৱৰ গুচাই
মলয়া ৱতাহে তোমাক
আকৌ নিব আগুৱাই
দুদিনৰ মেঘক আওকাণ কৰি
ৰ'দালি বেলিলৈ ৰোৱা বাট চাই। ♦

ভালপোৱাৰ ৱংবোৰ

অনুশ্ৰী ৱৰপাত্ৰ গোহাঁই

এয়া ফাগুন মাহ
অহ! নহয় আঘোণ মাহ!
পথাৰবোৰত সেউজীয়া ৱং এটা ফুলিছে
উম! সেউজীয়া ঠিক নহয় কলপতীয়া
তোমাৰ উশাহৰ দৰে তাৰ সুগন্ধি।
সৌ নীলাখিনি দেখিছানে
খুউব মন যায় খামুচি আনি
তোমাৰ বুকুত এটা নীলৱণ্ডী
একুৰিয়াম সাজিবলৈ।
নীলা নে? নহয় নহয় আকাশী।
ব'লা না, লুইতৰ পাৰলৈ যাওঁ
অস্ত বেলিৰ কমলাখিনিৰে এটা সপোন সাঁজো,
কমলা হয় জানো...
ঠিকেই কমলা নহয় কুহুমবুলীয়া।
শুনাচোন, কৃষ্ণচূড়া ফুলিছে
কানৈৰ বুকুলৈ আহা না
ৱঙাখিনিৰে এটা নতুন সম্পৰ্ক গঢ়িম
ৱঙা নহয় অ...জানা সেন্দূৰীয়া।
আজি পূৰ্ণিমা চোতালৰে ওলাই আহাচোন
জোনটো ইমান উজ্জ্বল হৈছে
একেলগে বুঢ়ী আইৰ সাধু শুনিম
উজ্জ্বল নে...
আস হাঃ উজ্জ্বল নহয়
ৱাসলীলাৰ কৃষ্ণৰ ৱং।
হাঁহিছা যে,
তোমাৰ এই হাঁহিত হালধীয়া সৰিয়হ ফুলিব
হালধীয়া ভাল নালাগে
বেঙুনীয়াত এটা তৃপ্তি আছে।
তুমি প্ৰিয় বাবেই ৱংবোৰ প্ৰিয়
আকাশী কিম্বা সেন্দূৰীয়া
আটাইবোৰৰ মাজেৰে তুমি শুৱনি
প্ৰেম ঠিক এনেকুৱাই ৱঙেৰে ৱাঙলী। ♦

শিল্পী

দৰ্শী গগৈ

ছবি, কলা, শিল্প...
শব্দবোৰত আছে বহুতো সৌন্দৰ্য,
কিন্তু সমাজত আছে জানো তেনে সন্মান?

ছবিবোৰ দেখিবলে শুৱনি
কিন্তু সেই শিল্পীৰ আৱৰ ছবিখন...
দেখিছে জানো সমাজে?
সুখ, দুখ, বেদনাত ভুগি ছবি আঁকা
সেই ব্যক্তিজন...
তেওঁৰ জীৱনৰ ছবি দেখিছেনে?

শিল্পী পেচা কৰিবলৈ ভাল
মাথোঁ ৰৈ যায় ধৰ্মৰ অভাৱত।
কংক্রিতৰ পৃথিৱীত,
ধনৰ বিনে নাই একো।
কত শিল্পী যে শিল্পী হৈ থকা নাই,
হৈ আছে মাথোঁ ধনৰ গোলম।

নোহোৱা হৈছে শিল্পীৰ মনৰ শিল্পীজন
কৰবাত যেন থমকি ৰৈ গ'ল সেই
মনৰ শিল্পী...
মাত নিদিয়াকৈ, হাবিৰ কেঁচা বাটেৰে,
কুঁৱলীৰ মাজত যেন
সেই শিল্পী হেৰাই গ'ল। ♦

প্ৰেমৰ নৈ

নয়না সোণোৱাল

বিষাদৰ ভৰ লৈ
ৰৈ থাকে নৈখন,
এই যে...
ৰাৱিষা আহিলেই ওফন্দি উঠিব।
ৰৈ থাকে ঠিক তেনেদৰেই
প্ৰেম সাগৰত মৰমৰ ঢৌবোৰ
যেন, কাৰোবাৰ পৰশ পালেই শান্ত হ'ব
কাৰোবাৰ আঘাতত আকৌ মৰহিও যাব
নৈ ৰৈ সাগৰ পাব।
মৰমবোৰো যেন একেদৰেই ৰৈ থাকিব
হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ
কেতিয়াবা গভীৰ হ'ব।
কেতিয়াবা আকৌ
পাৰভঙা উছাহত দিশ হেৰুৱাব
তথাপিও প্ৰেম হেৰাই যাব নোখেজে
প্ৰেম অমৰ হয়...
হয়তো সেয়া পাওঁ বা নাপাওঁ
ৰৈ থাকিব অহৰহ
চিৰদিন, চিৰকালে...
পৱিত্ৰ প্ৰেমো যে কেতিয়াবা ঘৃণা হয়
তথাপিও ই শেষ নহয়
কাৰোবাৰ হৃদয় পাৰ হৈ
আন কাৰোবাৰ হৃদয়ত থিতাপি ল'ব
এনেদৰেই ৰৈ থাকিব প্ৰেমৰ নৈ
শান্ত। সমাহিত...
অথচ কেতিয়াবা
অসহ্য বেদনাৰ... ♦

প্ৰকৃতিৰ মাদকতা

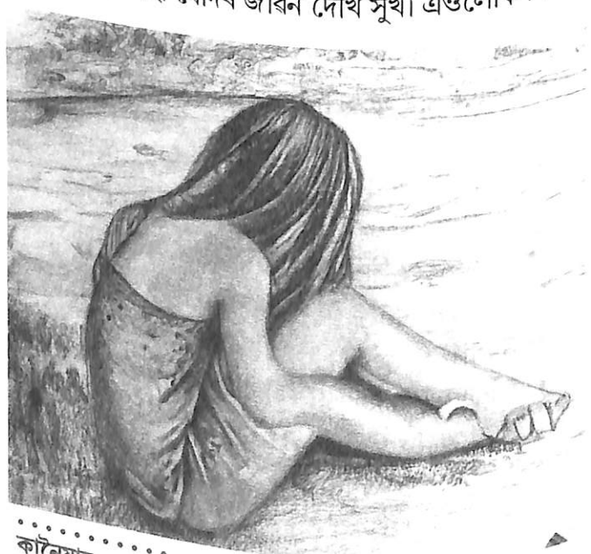
শৰ্মিষ্ঠা গগৈ

মোৰ যান্ত্ৰিক জীৱনৰ মই এটি যন্ত্ৰ মাথোঁ
নগৰৰ কোলাহল মোৰ ৰক্তত
জীপাল হৈ পৰিছে দিনে প্ৰতিদিনে
আৰামৰ অনুভূতিয়ে জুৰুলা কৰি পেলোৱা
শৰীৰটো হাবাথুৰি খাই ফুৰিছে।
মুক্ত নীলা আকাশ চৰাইৰ চিৰিকতিৰ মাত
বসন্তৰ দিনত যেন নতুন হৈ যাবলৈ মন
কপাহী ডাৱৰৰ টোপালকণ হৈ
সদ্যস্নাতাৰূপে সজাই তুলিবলৈ মন এই ধাৰাক
সিক্ত মোৰ ভাগৰুৱা চকুহালে
পুৱাৰ সুবাস, জীপাল দুপৰীয়া আৰু
সন্ধিয়াৰ মাদকতা দেখা বহুদিনেই হ'ল
সুৰুযৰ সেন্দূৰীয়া ৰঙাখিনি শিৰত সজাই
মুকলিকৈ সেউজীয়া চাদৰে আৱৰা ধৰাৰ কোলাত
আজি যেন মই নিচিন্তমনে চকু মুদিম
তেতিয়া হয়তো মোৰ নিৰাশাই হতাশ হৈ
মোক পূৰ্বৰ দৰে প্ৰশ্ন কৰিব যে,
'আক্ষেপ নাই।'♦

এটি ভেজাল দেৱালৰ কথা

কিৰণময়ী সোণোৱাল

এতিয়া শান্তিৰ নামত যেন কেৱল মৌনতাৰ অস্তিত্ব
হুলস্থুলবোৰ কৰে অব্যক্ত চিন্তাবোৰেহে।
চিন্তাৰ কাৰণ
স্বাভিমানী মনুষ্যৰ অৰণ্য
জীৱন নামৰ আন্ধাৰ পথত
পোহৰ বিচাৰি লিপ্ত হোৱা মনটো
এতিয়াও ভাগৰুৱা
শুকুলা হৃদয়খনিতো বহিল
শুকান চিগাৰেটৰ ধোঁৱাৰ আৱৰণ।
শীতল তমসা শৰীৰটো হৈ পৰিল
দাগৰ ঠাঁচেৰে পৰিপূৰ্ণ এটি জীৱিত জঁকা।
উদ্যমিতাৰ ক্ষমাও যেন এতিয়া
অসন্তুষ্টিৰ নামত গ'ল ক্ষয়।
বিষাদে কামুৰিছে মোৰ অনুভূতিবোৰক
নিজৰ অস্তিত্ব বিচাৰি।
বাগত মাতাল হোৱা মোৰ সকলো ছন্দক
বিদায় দিছে জীউটিয়ে
মোৰ কৰুণ ক্ৰন্দন শুনিও যেন এতিয়া
সকলো নীৰৱ আৰু অন্যমনস্ক,
কাৰণ, চৰহা ধোদৰ জীৱন দেখি সুখী এওঁলোক।♦

নৈপৰীয়া জীৱন

শতাব্দী শইকীয়া

নৈখনৰ সৈতে মোৰ আত্মীয়তা
বহু যুগৰ।
নৈখনে কথা কয়,
মই নীৰৱে শুনো,
কেতিয়াবা সুখৰ
আৰু কেতিয়াবা দুখৰ।
মোৰ সকলোবোৰ
অব্যক্ত কথা কৈ যাওঁ
কাষতে বহি।
নৈখনে কান্দে
আৰু সান্ত্বনা দিয়ে
"নাকান্দিবা, বৈ থকা
মোৰ দৰেই
মই যিদৰে বৈ যাওঁ সাগৰলৈ
কোনেও ৰুধিব নোৱাৰাকৈ।" ♦

ৰুদ্ৰৰূপী

সৃষ্টি কোঁৱৰ

বতৰটো গোমা
সময়বোৰো...।
বৰষুণৰ ছন্দত নাচি উঠা
মনবোৰ দেখোন সেমেকি গ'ল।
ৰুদ্ৰৰূপী প্ৰকৃতিৰ বাবে...।
আজিকালি আইতাই ফাগুনৰ পছোৱা জাকলৈও
বৰ ভয় কৰে।
কিজানি ধুমুহা আহে...।
কণমানিটোক মাকে উমলিবলৈ নিদিয়ে- বৰষুণৰ স'তে।
কিজানি...
আকাশত গুজৰি উঠে...।।
তাইৰ বুকুৰ একোণত কিবা এটাই খুন্দিয়াই যায়।
তাই আৰু হেৰুৱাব নোখোজে।
ৰুদ্ৰৰূপী প্ৰকৃতিৰ বুকুত।। ♦

অব্যক্ত

অধিৰাজ দত্ত

কোনেনো বুজিব অৰ্থৰ অভাৱত
কোনোবা প্ৰকাশন গোষ্ঠীৰ কাৰ্যালয়ত,
বছৰ বছৰ ধৰি .....
অপ্ৰকাশিত পাণ্ডুলিপিৰ দুখ-বেদনা!
শব্দৰ অভাৱত কোনোবা কবিৰ অনুভূতি
অথবা কোনো লেখকৰ লেখাই
আত্মহননৰ পথ বাচি লয়
হৃদয়ৰ এটি চুকত।
জহে-পমে মগজুত খেলি থকা
ভাৱনাৰ বিশাল পুষ্প কানন।
চিৰ শাশ্বত অনামী লেখকৰ লেখা কোনে ছপা কৰে?
ক্ৰমশঃ ক'ৰবাত হেৰাই যায়
অনামী লেখকৰ মান-অভিমান,
এচাম স্বয়ম্ভু কবি সাহিত্যিকে
ক্ৰয় কৰে অজস্ৰ সন্মান।♦

আগমন

ভাগ্যশ্ৰী বৰুৱা

বাউলী ফাগুনৰ উন্মাদ কিৰীলিত
বতাহৰ আঁচল চিৰিলি চিৰিলি,
বহাগী সুবাসৰ চিনাকী হাঁহিটি
লৈ আনিছ পাহাৰী কলিটি,
নৈ খন বাঢ়িব, কুঁহিপাত মেলিব,
খৰালিৰ পথাৰত বাৰিষা নামিব
সেউজী আভাৰে ধৰণী ধোঁৱাব। ♦

সলনি হ'ল

গীতিমণি গোহাঁই

মাজনিশা সাৰ পাই উঠি
সময়বোৰ চেপি ধৰিবলৈ মন যায়,
অ' সময়, ৰৈ যাচোন ক্ষন্তেক ...

ঘড়ীৰ কাঁটাডালৰ কৰ্কশ শব্দ অহৰহ
কাণত বিন্ধে এটা এটা আৰ্ত্তনাদ হৈ।

ভাল আছিল শৈশৱৰ সেই সময়
মুক্ত আছিল আকাশ-বতাহ,
মোতেই নিৰুদ্ধ আছিল সকলো
নাছিল একোৰেই চিন্তা
মুকলিকৈ হাঁহিছিলো।

মোৰবোৰ কেৱল মোৰেই আছিল,
সেউজীয়া পথাৰখন মোৰ আছিল,
সোণালী পথাৰ খন মোৰ আছিল,
যেতিয়া ভয় ভয় ভাৰ এটাই জোকাৰিছিল
আইৰ আঁচলত লুকাই পৰিছিলো।

পিঠিত যদিও আছিল কিতাপৰ গধুৰ বোজাটো
কিন্তু মনতো উৰিব জোখাৰেই পাতল আছিল
নাছিল একোৰেই চিন্তা।

সমনীয়াৰ স'তে খেলা-ধূলা কৰি আহি
আইৰ বকনিতো এক সুকীয়া আমেজ আছিল
দেউতাৰ কঠোৰতাতো বিচাৰি পাইছিলো
জীৱন জীয়াৰ কোমলতা।

সৰু সৰু দুষ্টামিবোৰ কৰি
বদনাম দিছিলো নিৰ্বোধ ককাইদেউক,
সেয়াও আছিল ক্ষন্তেকৰ মনোমালিন্য।

এতিয়া সময় সলনি হ'ল নে
মই হ'লো সলনি, নাজানো...
এতিয়া প্ৰতিটো কথাৰেই জোখ-মাখ হ'ল।

আইৰ মুখত কঠিনতা নে কোমলতা
সেয়া দুৰ্বোধ্য হ'ল,
দেউতাৰ ওঁঠৰ হাঁহিটো
কেনে আছিল মনত নপৰা হ'ল ।

মুখ মেলিলেই গৰ্ভ দেখা পাঁও বুলি কোৱা
আই আজিকালি যেন অবুজ হ'ল,
আজিকালি ঘৰখনত নিজকে
আলহী আলহী লগা হ'ল।
সময় সলনি হল নে
মই সলনি হ'লো
মোৰ বাবে এতিয়া এক অবুজ সাঁথৰ। ♦

অই কনেঙ

বিতোপন বৰগোহাঁই

আলি-আয়ে লৃগাঙৰ আবেলি
তই আহিবি দেই কনেঙ
ৰাতিলৈ তোৰ স'তে গুমৰাগ নাচিম,
উছাহতে তোৰ অভিলী কাঙকান হৈ
বাউলী হৈ পৰিম,
সিঁচি দিম উদং পথাৰত
অইনিতমৰ সুৰ—
অয়ে কনেঙ—
চা-চোন বতাহত কেনেকৈ ভাহিছে
মায়াবী ফাগুন,
পলাশে হাঁহিছে— শিমলুৱে নাচিছে
অপীন-পুবাং ৰান্ধিবলৈ
ওলমি আছে তৰাগছৰ তৰাপাত
বিবি-গাছেং কাটিবলৈ চাগে তোৰ
শালতে আছে
আজি.... তই নাই
বৰ উৰুঙা উৰুঙা লাগিছে অ'
আহিবি অই কনেঙ
লৃগাঙৰ ৰাতি জোনটি যেতিয়া
জোনাক হ'ব।
মোৰ দুচকুত আপঙৰ ফিৰিঙতি উৰিব
আৰু আকাশত জুই জ্বলিব
তেতিয়া ধোঁৰাবোৰ মৰমৰ ছায়া হৈ
কমোৰা তুলা হৈ বতাহত উৰিলেই
আমাৰ মৰহাবোৰ সেউজীয়া হ'ব।
অই কনেঙ। ♦

বিধ্বংসী প্ৰকৃতি

কৃতিকা নেওগ

সহ্যাতীত যন্ত্ৰণাবোৰত বিতুষ্ট হৈ
প্ৰকৃতিয়ে ধ্বংসৰ অৱসাদ সৃষ্টি কৰিছে
তথাপিও অজ্ঞানতাৰ ভাও জুৰি
সন্মুখীন হৈছে পৃথিৱীৰ আৰ্তনাদ
আজি প্ৰকৃতি আয়ে তেজৰ বলেৰে
মাথো জীয়াই থকাৰ অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছে।
কিন্তু স্থিতিৰ কোলাহলত ন ন সৃষ্টিৰাজিত
বাজি উঠিছে অসংখ্য কোলাহলৰ গান
বাৰিষাৰ বানে কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছে
একুৰা দপদপাই জ্বলি থকা জুই।
কোলাহলৰ প্ৰতিষ্ঠা পাই
আগুৱাব পৰা নাই সেই মৰীচিকাবোৰ,
জীৱন যেন লগা কিছু অপৰিপূৰ্ণ
সাৱলীল ভাষাৰ গছ গছনিবোৰে
আজি কান্দোনত তোলপাৰ লগাইছে
মাথো বিধ্বংসতাৰ দিশেৰে।
বাজি উঠিছে ধ্বংসৰ দাবানলৰ ঘণ্টা
সময় মাথো নিৰাকাৰ
আগবাঢ়িছে সৃষ্টিৰ প্ৰলোভনেৰে মাথো আজি প্ৰকৃতি
বিধ্বংসী ৰূপেৰে। ♦

সেই সময়

ত্রিদিশা গগৈ

এন্ধাৰ কালৰাত্রি
বিভীষিকাৰ নীৰৱ উন্মাদনা সেই সময়,
এক প্রলয় সংমিশ্রিত মন,
আৰু বিভ্রান্তা বাস্তৱ মৰীচিকা
সেই ক্ষণ
আশাৰ জুইত ঢালি দিয়া
উন্মুক্ত পানীটোপা
ধূলিৰ দৰে উৰি আহি
খৰৱটোৱে যেন
চকুত অশ্বস্তি দিছিল
আৰু বৈ আহিছিল
চকুপানীৰ ভুৱা নাম লৈ
হৃদয়ৰ ফিৰিঙতি ৰক্তটোপাল।
পৃথিৱীৰ মাটিবোৰ যেন
শূন্যৰ দৰে নোহোৱা হৈছিল
মৌচিনৰামৰ ৰৰষুণজাকে হয়তো
মোৰ শৰীৰটোকে টিয়াইছিল।
এক প্রলয়ৰ সৈতে
মুখামুখি হৈ
প্রত্যাহ্বান কৰিছিলো
উপলব্ধি হয়, এদিন
তেনে ক্ষণৰে সাক্ষী আছিলোঁ। ♦

পাপিনী

চিন্ময় কলিতা

কোন নো তুমি?
ক'ত নো তোমাৰ ঘৰ?
বহু দিনৰ যেন চিনাকি
বোধ কৰিছো।
নিজৰ পৰিচয়টি আগবঢ়োৱাচোন
অহঃ তুমি কেনেবাকৈ
তেজীমলা নহয়তো?
নাই নাই তাইকতো কেতিয়াবাই
হত্যা কৰা হৈছে।
তুমি কেনেবাকৈ সদাগৰৰ
ডাঙৰ পত্নী এলাগী নেকি?
চোৱাচোন মই পাহৰিছিলোৱেই
তাইকতো সতিনীয়েকে বৰ কাছ সজালে।
তুমি হোৱাত চিলনী জীয়েক হয়।
মাৰাৰ খবৰ ভালনে?
মই যে কি পাপিনী চোৱাচোন
কথাৰ গুৰি ক'ৰ পালেগৈ।
চাওচোন, বহা বহা পিৰালিতে বহা।
আজিৰ ৰাতিসাঁজ মোৰ ঘৰতে খাই যাবা।
মুদৈ মমাইটিয়ে হাটৰ পৰা আহোতে
কুঢ়ি মাছ এটাকে দি থৈ গৈছে।
তুমি আহিলা ভালেই হ'ল,
কিমাননো অকলে অকলে ভাতমুঠি খাম।
পিছে তোমাৰ নামটো? ♦

আজিৰ পৃথিৱী

মেৰিলিন বৰুৱা

আজিৰ পৃথিৱী ভার্ছুৱেল পৃথিৱী
ইন্টাৰনেট, ডাটা, ভিডিঅ' গেম
আস, আৰু কত যে কি!
চুই দিলেই সকলো পাই
নিজৰ পৃথিৱীত নিজেই থাকা
কোনোবা থাকে নেথাকে কি আহে যায়।

বহু যোজন দূৰৈৰ জনৰ লগত
হৃদয় খুলি কথা পাতিবা
ছবিয়ে ছবিয়ে কথা পাতি
সন্তোষৰ হাঁহি মাৰিবা
পাছে, গাৰ কাষতে থকাজন কোন
চিনাকি হ'বলৈ সময় নাপাবা।

দুখৰ সময়ত ছবিজনৰ
হয়তো দুখভৰা চাৱনিৰ বাবে একো নাপাবা
আৰু অচিনাকি কাষৰ জনৰ
চিনাকি ৰূপ দেখি তুমি হয়তো
আচৰিত হ'বা
সেয়ে গীতিকাৰে কৈছে—
'দূৰৈৰ বন্ধু সকলো মিছা
নিছেই কাষৰৰ ছাঁ হে সঁচা।' ♦

দর্শক

দীক্ষিতা ৰাজকোঁৱৰ

ৰাতিৰ আন্ধাৰৰ আচ্ছাদনত
কোনেনো দেখিছে তাইৰ মুখ?
চলনাময়ী নে এক বিস্ময়জনীত ৰূপ?
কোনে জানে? তুমিতো নাজানা।
হয়তো জানে,
অকালতে স্বর্গ ত্যাগ কৰিলো বুলি দাবী কৰা
মৰতৰ দেৱগণে।

ৰক্তপিপাসুৰ কণ্ঠস্বৰত
উদং হোৱা তাইৰ বুকুৰ শিখাবোৰ, কোনে দেখিছে?
তুমি দেখা নাই নিশ্চয়।
দেখিছে হয়তো স্বর্ণমণ্ডলৰ হাজাৰ হাজাৰ দর্শকে।
প্রশ্ন কৰিব খুজিও যিসকল ৰৈ যায়।
ভুল হোৱাৰ কোনো সম্ভাৱনা নাই,
অথচ মাথোঁ সংকোচতে ৰৈ যায়।

মন্দাকিনীৰ বাহুত প্রদীপ্ত চাকিৰ পোহৰত জিলিকি উঠে
তাইৰ অবুজ আক্রোশ,
নে সেইয়া তোমাৰ প্রতি তাইৰ গোপন অভিযোগ?
তাইৰ উন্মদনাৰ জুইয়ে গ্রাহ কৰি নিদিয়ে
তোমাৰ লজ্জিত হোৱাৰ শেষ স্থলক। ♦

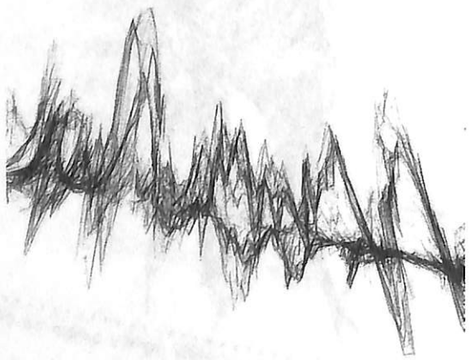

শব্দৰ তীব্ৰ আন্দোলন

প্ৰণামী সন্দিকৈ

সপোনৰ সিটো পাৰে
বাস্তৱতাৰ আন্ধাৰত
নিস্তব্ধতাৰ পম খেদি
নিশব্দতাৰ এক
তন্দ্ৰাবিহীন ৰাতি
য'ত শব্দৰ তীব্ৰ আন্দোলন।
বেগাই আহিছে কোলাহল,
দৌৰিব ধৰিছে
প্ৰতিটো চন্দ্ৰক উকা শব্দৰ
অলংকাৰ পিন্ধাই,
অলপ ব্যস্ত, অলপ নস্ত,
ডায়েৰীৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠা
তীব্ৰ শব্দৰে সজ্জিত।

উজাগৰী নিশা
শব্দৰ উচুপনি
আজি তেওঁৰ নাম বিহীন ৰোগৰ
দ্বিধাহীন কবি।
শব্দৰ তীব্ৰ আন্দোলনে
তেওঁৰ নাম দিলে নষ্ট স্বাভিমানী
আৰু...
প্ৰত্যুত্তৰত হৈ ৰ'ল
উত্তৰবিহীন প্ৰশ্নৰ দুৰ্দান্ত কবি। ♦

স্বপ্নৰ অপমৃত্যু

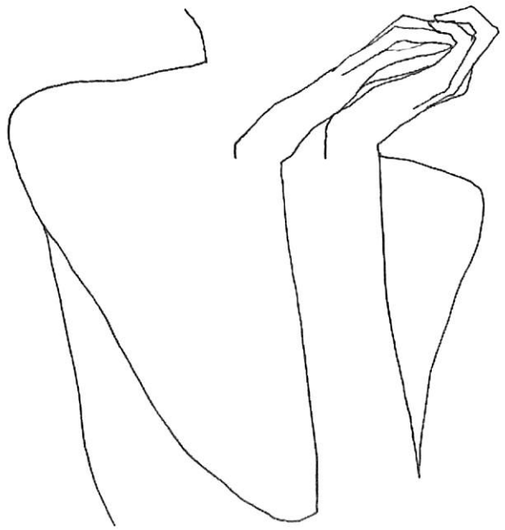
জুজুকংকণা কোঁৱৰ

ল'ৰাটোৱে আজিকালি আগৰদৰে
পাখি মেলি উৰিব নোখোজে।
আচলতে ল'ৰাটোৱে নহয়... তাৰ সপোনবোৰে!
সপোনবোৰে আজিকালি অলস হৈ পৰি থাকিব খোজে,
লগতে তাৰ মনটোৱেও...।
স্বপ্নৰ পাছে পাছে উধাতু খাই দৌৰি ফুৰা ল'ৰাটো
আজিকালি বৰকৈ উজুটি খাই পৰে...।
নিৰ্জন, নিঃসংগ সময়বোৰত
এটা কথাই তাক বৰকৈ খুন্দিয়ায়...
'আজি মোৰ সপোনবোৰ আৰু সপোন হৈ থকা নাই
এইবোৰে কেতিয়াবাই মৰুভূমিৰ মৰীচিকাৰ ৰূপ ল'লে।'
স্বপ্ন ভংগৰ যন্ত্ৰণাত পিষ্ট হৈ থকা সময়বোৰতে...
কাৰোবাৰ ইতিকিং, কাৰোবাৰ অৱজ্ঞা,
কাৰোবাৰ প্ৰতাৰণা...
আন কাৰোবাৰ আকৌ পুতৌভৰা চাৱনি...।
উফ! নাই আৰু নোৱাৰি...।
অহল্যাৰ দৰে আজি সি তাৰ কাযত কামনা কৰে...।♦

নাৰী তুমি অনন্যা

আশাস্মিতা শৰ্মা

ৰামায়ণৰ সীতা
মহাভাৰতৰ দ্ৰৌপদী তুমি
ইতিহাসে ৰিঙিয়াই যোৱা ঊষা, চিত্ৰলেখা
তুমি অনন্যা।
অপৰূপ সৌন্দৰ্য্য অধিকাৰী তুমি নাৰী
জেৰেঙা সাক্ষী তুমি জয়মতী
সৌ সিদিনা ইতিহাসত খলকনি তোলা
মূলাগাভৰু তুমি।
ধন লক্ষ্মী অধিষ্ঠাত্ৰী শতৰূপা তুমি দেৱী
দুষ্টক দমন কৰা অন্য এক পৰিচিত
নাম তোমাৰ দেৱী দুৰ্গা।
নিজে জ্বলি জ্বলি শেষ হৈ আনক পোহৰ বিলাই
শান্তি পোৱা
হৃদয়ৰ দুখবোৰ হৃদয়তে ৰাখি থৈ
হাঁহি মুখে কত যে যাতনা
পাৰ কৰি যোৱা
কিন্তু....
কিছুমান হৃদয়হীন মানৱৰ হাতত
তুমি ধৰ্ষিতা
তেন্তে কেনেকৈ কওঁ মই
নাৰী তুমি অনন্যা। ♦

এইয়া বুটীদিহিং

কমল নয়ন দত্ত

এয়া বুটীদিহিং
হীৰুদাৰ কবিতাৰ বুটীদিহিং
কাব্যঋষিৰ সূর্য নামি অহা ক্ষিপ্ৰ নৈখনৰ
সহোদৰ ই...।
এই নদীৰ আছে অনেক কাহিনী...
এই নদীয়ে জানে অনেক সাধুকথা।
আন্ধাৰ নামিলেই সূর্য গিলি থোৱা,
নিশা হ'লেই শশীৰ স'তে কথা পতা
এই নদীয়ে জানে অনেক প্ৰেমৰ কবিতা।
পাৰৰ বালিত বহি বালিঘৰ সাজিবলৈ অহা
কণমানিটোলৈ নৈখনৰ প্ৰায়ে মনত পৰে।
নৈৰ চেঁচা বতাহৰ ছন্দত নচা
প্ৰিয়াৰ চুলিটাৰি চাই
বিভোৰ হোৱা প্ৰেমিকজন সিয়েই নহয়তো?
নৈ খনে ভাবে...।
আজি কালি বুটীদিহিঙে চকুলো টোকে
নীৰৱে... নিশব্দে। ♦

কবিতা

বৃদ্ধাশ্রম

লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা

মোৰ কঠিন হাতখন দেখি
সোণটোৱে কয়...
মা মই ডাঙৰ হৈ ডাক্তৰ হ'ম,
নাইবা অভিযন্তা হ'ম আৰু
দেশ সেৱা কৰিম।
তেতিয়া মই আনন্দতে
তেখেতৰ মুখত ওলমি ৰোৱা হাঁহিটো
ফটোখন দেখি উচুপি ৰৈছিলো।
আনৰ ঘৰত কাম কৰি
অৰ্জা টকাৰে শিক্ষা দিয়া
সোণটোৰ বিশাল হৃদয়খন দেখি
মোৰ মনটি ভৰি পৰে।
কিন্তু, এতিয়া সেই পুৰণি
স্মৃতিবোৰে মোৰ মমতাময় অন্তৰখন
ভাঙি চূৰ্চুমৈ কৰি তোলে
কাৰণ!
সি এতিয়া ৰাজনৈতিক নেতা।
ৰাইজৰ টকাৰে বিলাসী গাড়ী
ৰাজ অট্টালিকাৰ ভোগ বিলাসত থকা
সোণটোৰ বাবে মই আজি এলাগী
এই বৃদ্ধ বয়সত সোণটোৰ বাবে
মই আজি বোজা,
সেয়ে হয়তো মই আজি
বৃদ্ধাশ্রমৰ বিশাল পৰিয়ালৰ সদস্য
বৃদ্ধাশ্রমৰ প্রতিগৰাকী বৃদ্ধাই একে,
লাগিলে তেওঁ কোনো ৰাজনৈতিক নেতাৰ
মাতৃয়েই হওক বা দৰিদ্র সন্তানৰ মাতৃয়েই হওক
মাথো সকলো একে। ♦

যুগৰ নাৰী

মানসী সিং ৰাজপুত

চৌদিশে আজি কিহৰ উৰুলি
কান্দোন নে হাঁহি সুৰৰি,
সদ্যস্নাতাৰ সুৰাসে মুহিলে মন
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি।
ৰাজকন্যা জনক নন্দিনী
বনতে অকলে আজি,
দশানন ৰূপীয়ে হৰিলে মাতৃক
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি।
কৌৰৱৰ নহয় দাসী, নহয় তুমি বেশ্যা
দ্রোপদ নন্দিনী দ্রৌপদী তুমি
হয় পঞ্চ পাণ্ডৱৰ ভার্য্যা।
ৰজস্বলা তুমি আজি
তথাপিও বস্ত্র হৰণ
ত্রাণ কৰা ই' মুৰাৰি
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি।
মুৰুলিত বাজিছে ৰাধা-ৰাণীৰ নাম
চঞ্চলা গোপ-গোপীয়ে ৰাসত
কৰে নৃত্য-গান।
বন্দী কৰিলে গোপীক
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি
মুখাৰ ভিতৰত মুখা,
নিজৰ বাবে তুমি
নিজেই অস্ত্র উঠাই লোৱা।
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি
কলিৰ প্রতাপ চোৱা
মাতৃ ৰূপী প্রেম ৰূপী
অকল নহয় তুমি
মহিষাসুৰ মৰ্দনী ৰূপ লোৱা
জাগ্রত হ'ল অসুৰ আজি
ৰণচন্দী ৰূপ ধৰা তুমি
ৰণচন্দী ৰূপ ধৰা ♦

ত্রিবিকা

নিভাজ নিশা আৰু মই

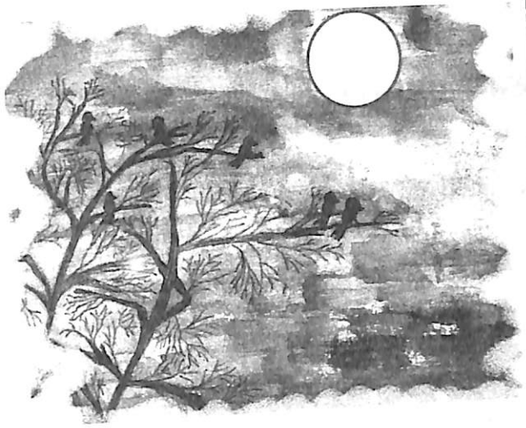
জয়শ্রী গগৈ

খিয়ালবোৰ....
তৰাৰ দৰে জিলিকিছে,
নিলগত আৰু শান্ত হৈ ,
কি আছিল আৰু কি হ'ব পাৰে
তাৰ বিংবিঙনিত,
গভীৰ নিশা আৰু পুৱাৰ শূন্যতাত হেৰায়।

সময়ে মৃদুৰে টিকটিকাই,
এটা ক্ষণক চিহ্নিত কৰে
যি মই অনুভৱ কৰিব পৰা নাই,
প্রত্যেক ছেকেণ্ড এক ভাব,
মোৰ বুকুত চাপ সৃষ্টিৰ দৰে
এটা স্মাৰক যে সপোনবোৰ বিলম্বিত হৈছে,
আৰু অহা সময়ৰ নীৰৱ বেদনা।

এখন তমস্র চাঁদৰ তলত ,
মোৰ হৃদয়ে কোৱা কথা
যি দিনৰ পোহৰত কব নোৱাৰো,
ছায়াচ্ছন্নই মোৰ গোপন কথা জানে,
তেওঁলোকে মোৰ সন্দেহৰ সৈতে নাচে,
য'ত আশা থাকিব লাগে সেই স্থানবোৰ পূৰণ কৰে।

আৰু এইটো প্রতিদিনেই পুনৰাবৃত্তি হয়,
এক অবিচ্ছিন্ন চক্র,
এক নীৰৱতা আৰু ছায়াচ্ছন্নৰ অনন্ত চক্র,
য'ত প্রতিটো আশা আৰু ভয়ৰ প্রতিধ্বনি পায়,
একেই অন্ধকাৰ সময়ৰ মাজত, চিৰকাল...অনুচ্চাৰিত। ♦

পদ্য-দুখ আৰু জীৱনৰ

কুলদ্বীপ পানিকা

মানুহৰ বয়স বাঢ়ি যায়....
টুটি যায় আয়ুস।
সৰুতে সহজতে পাহৰি যোৱা দুখবোৰে,
বয়সৰ লগে লগে মনত দ কৈ শিপাই.....
আচলতে...দুখবোৰৰ আয়ুস বাঢ়ে।
বেদনাবোৰ বেছি গধুৰ হয় সপোনবোৰ বেছি ভঙ্গুৰ হয়।
হয়তো অভিজ্ঞতাই চহাই যোৱা মনটোত
দুখবোৰে খামুচিবলৈ সুবিধা পায়।
পোখাও মেলে সহজতে
হাঁহি এটি মাৰি
একো নোহোৱাৰ ভাও জুৰি
আনক ফাঁকি দিয়া তেনেই সহজ
কিন্তু ইমান সহজতে গোঁজ পুতি ৰোৱা
দুখবোৰ উভালি পেলাবও নোৱাৰি.....।
ক্লান্ত জীৱন- দুখৰ ভাৰ সহিব নোৱাৰি কুঁজা হয়,
অৱস মন দুখৰ ভাৰ সহিব নোৱাৰি ম্লান পৰে।
কলিজাৰ পৰা নিগৰি ওলোৱা
তেজবোৰ চকুয়েদি পানী হৈ বৈ যায়।
তথাপি সপোনে পাখি মেলে
মনৰ দুখবোৰক সপোনৰ ডেউকাৰে
আৱৰি কৰৰ দিয়া হয়। ♦

জীৱনৰ এৰাসুঁতি

আবৃতা লিজা পাঠক

জীৱন এক যাত্রা
হয় জীৱন এক যাত্রা
য'ত প্রত্যেকৰ পৰা আৰম্ভ হয় এক নতুন অধ্যায়ৰ
য'ত কেতিয়াবা সপোন আৰু বাস্তৱৰ মিলন হয়
অথবা কেতিয়াবা সপোন বোৰে বাস্তৱৰ দিশ হেৰুৱাই

আমাৰ বুকুত আশা আৰু হতাশাৰ অহৰহ কলৰৱ
হাঁহি আৰু অশ্রুৰ ভিতৰৰ এটি ৰঙীন পৰিসৰ।

এটি যাত্রা হয়, জীৱন এটি যাত্রা
য'ত সময়ৰ সঙ্গত ভলিবলৰ দৰে গতি পৰে সংগ্রামৰ
কেতিয়াবা প্রাপ্তিৰ কেতিয়াবা অপ্রাপ্তিৰ
কেতিয়াবা আশাৰ কেতিয়াবা নিৰাশাৰ
কিন্তু পণ সদায় আগুৱাই যোৱাৰ।

জীৱন হৈছে সেই বাতৰিৰ দৰে
যিয়ে উৎসৱ পৰা আহি সোঁৱৰণি মাৰিবলৈ খোজে।
ভৱিষ্যৎ এক অজান দুৰৈত
কিন্তু বর্তমানত জীৱন উদ্‌যাপন কৰাই জীৱনৰ অর্থ

পথৰ পাৰ বাচি যোৱা আগন্তুক দিশৰ দৰে,
আমাৰ নিজৰ স্থান বিচাৰি কঁপোৱা আত্মাই
কেতিয়াবা হাহাকাৰ কৰে
জীৱননো আৰু কি? হাঁহি দিলেই মধুৰ
থমকি ৰ'লেই গধূৰ
ৰৈ যোৱাত কৈ ৰৈ যোৱাই ভাল সাগৰৰ দৰে অসীমলৈ...

জীৱন এক কিতাপৰ দৰে,
য'ত আমাৰ চিন্তা আৰু কর্মৰ পৃষ্ঠা ভৰে
এই পথৰ শেষ নহয়, কেৱল আৰম্ভণি হয়
এক সুন্দৰ গন্তব্যলৈ যোৱাৰ বাবে।♦

एक गुम की शाम

शिल्पी फुकन

जिसे समंदर चाहिए था
वो पेड़ो से मांगता रहा,
हवाओं से मांगता रहा,
एक कतरा भी नसीब नही हुआ
उसे मिला कागजों पर लिखा पानी।
तत्क था जब खामियां भी खूबियां लगती थी,
अब कमाल कुछ ऐसा हुआ की अच्छाई कही ढूंढू भी,
तो दिखाई नहीं देती।

आंखे देख सकती है,
मगर कहा देख सकती है सबकुछ, आंखे सकती है
बरिश
पर पानी का धुप में जलना
और जलकर हवा हो जाना नही देख पाती।

एक व्यक्ति का मोह घट जाता है,
उम्र के साथ,
पर क्या मोह का घटाना किसीकी चाह हो सकती है?
क्या ये किसिकी प्राथमिकता ही सकती है?
सुबह की सुरुबात हमेशा सूरज से नही होती,
कहे बार वो खुद के जागने से भी होती है।

हा मगर क्रांति जरुर होती है,
मुल्क से पहले,
मन में होती है।♦

Coming of Nature

Akash Chetia

Blistering cold wind blows
Incessantly past the window pane
The long cold passing of time
Broadcasts the arrival of winter.
The days are short, the nights are long,
The mountains kiss the sun rays
And, the valleys remain dark
The winter lays dormant;
Bringing in a recess & respite.
When autumn comes,
Iron smelts; the fields of Borodino
The mortal realm rejuvenates
Trees bud with liven leaves
When summer comes,
Diamonds bask in the fog of Austerlitz
The lake buffaloes graze in the blue.
Earth yields up alit in harvest of golden beam
The daily day turn tasking and taxing.
The wildebeasts frenzy west
In search of greener pastures.
Nature peeps into our souls
And, touches our persons
A sage is blighted
Nature is like a mistress
Blossoming us with the choicest of gifts
As she does so rends asunder.. our heart
And, thus I die.♦

Sad Song of a Dying Mother

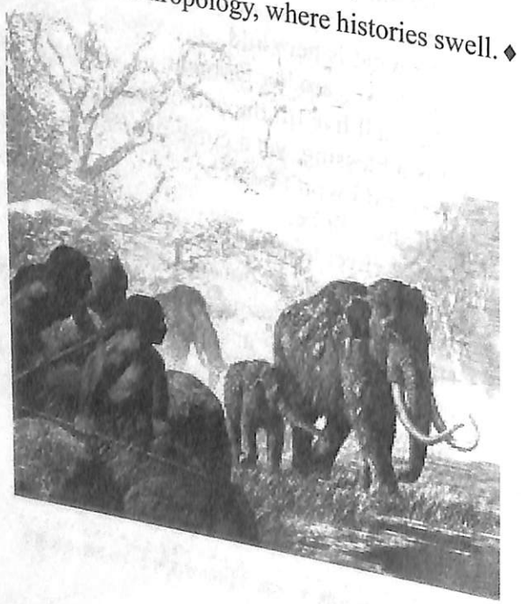
Tisha Chakraborty

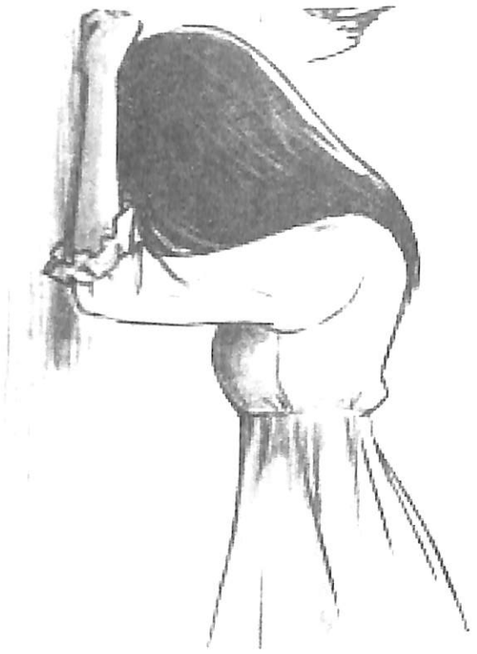
In the vast land,
I stand alone.
The wind is rising,
It gently kisses my cheeks,
It shrugs my head,
I feel a sudden rush of chills.
Immortality is bestowed upon her beauty,
She has seen me grow.
The wind sings a song,
Leaves of the trees dance along.
Her beauty is still unfazed,
As the blossoms reigns over her skin.
She nourishes the living,
And pays homage to the dead.
She has been here
Long before I existed,
Blessing over bossoms that bloomed,
Yet she always stood alone
The wind is her child,
The leaves are her garment.
She shall live till the end of time,
It is a blessing, yet a curse in disguise.
You and I won't be here,
But she will be,
Unfazed yet tormented.
We're too cruel in our follies;
We're the bewildering curse upon her.
Her immortality is at stake;
If we're not perished,
She will live no more,
She caught to live no more.♦

The Beauty of Biological Anthropology

Madhushmita Sarkar

Bones whisper tales of ages past,
A journey through time, vast and vast.
From Lucy's embrace to Neanderthal kin,
Tracing our lineage, where do we begin?
In the narrow of bones, history is inscribed,
Biological anthropology, where life's scribed.
Skulls and femurs, a fossilized song,
The dance of evolution, cons long.
Adaptations rhythm, survival's beat,
Biological anthropology, where science meets.
In the code of genes, a script profound.
Mapping our origins, where roots are found.
From primordial pools to modern arrays,
Biological anthropology lights the way.
In the dance chromosomes, patterns align,
A narrative written in the language of design,
Ancestor's whispers in every cell,
Biological anthropology, where histories swell. ♦

The Beauty of Failing

Aditi Suri

To stumble and fall, to lose your way,
Is not the end, but a price to pay.
For dreams are forged in trials and fire,
Each failure fuels a heart's desire.
A crack in the stone lets light seep through,
A lesson hidden, waiting for you.
The world may whisper, "You can't succeed,"
But growth takes time, it starts with a seed.
Failures are chapters in the story you write,
Each one a canvas, a chance to ignite.
Courage and wisdom born from the ache,
Stronger foundations from what might break.
So fall if you must, then rise once more,
Every step takes you closer than before.
For failure's a gift, a guide, a friend,
A journey that shapes how
your story will end. ♦

Kanoi's Embrace

Ritisha Bhadra

In Kanoi's heart, where dreams take flight,
Amidst its halls, both day and night,
Lies a realm of beauty, wisdom's key,
With flamboyant blooms and cedars free.
The flamboyant tree in scarlet hue,
Stands proud and tall, where skies are blue,
Its blossoms whisper tales of yore,
Of scholars' paths, and so much more.
Cedar trees with arms outspread,
Offer shade where knowledge's bred,
Their ancient roots in soil so deep,
Guard secrets that the wise ones keep.
In classrooms where bright minds ignite,
Ideas bloom, as stars at night,
Professors guide with gentle care,
Through every challenge, every dare.
The library, a treasure trove,
Where curiosity roams and roves,
Each book a portal, each page a guide,
To worlds unseen, horizons wide.
Friendships forged in laughter's glow,
In Kanoi's courts, they thrive and grow,
A tapestry of bonds so strong,
In hearts, they'll echo lifelong.
Oh, Kanoi, with your gardens fair,
Your essence lingers in the air,
A symphony of life and lore,
A place we cherish, evermore.
As years go by, we'll not forget,
The lessons learned, the friends we met,
For in your embrace, we found our way,
In Kanoi's light, we'll always stay. ♦

Harlot's Tale

Smita Chakraborty

Sparkling blue lotuses
Scintillating wear, they call for you
To lure in the vend of cherries and peaches.
"Harlots" they say, provides sugary pleasure
Wonton or scarlet women known as s/they,
For needs basic: some golden coins,
she bargains with her figure.
Stories recall her as trader of swive!
She is known as home breaker.
Knows who maybe she is suffering in that hive.
None sees those silent sniffs on the
trail of those lotuses.
No one glimpses the shattered pieces of her life.
None remembers, *she is one of us*!
It's not always her choice,
Sometimes it's her need of her bread, that
She shreds her soul to never voice
Any commotion!
Commotion of greedy men robbing her
For her needs and pleasure fruition.
None remembers that someday, she too
Was someone's mother, sister or daughter
She too was one wife pushed into
The Harlot's harem not for pleasure
But to bear the burden of economy
To give her near ones, one time of leisure. ♦

Shades of Rainbow

Roseleena Saikia

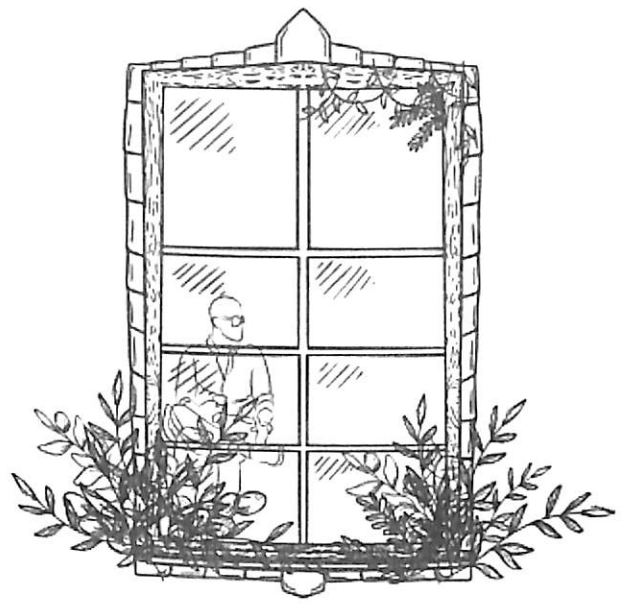
Shall I unravel my trove of experiences?
But how can I, with your absence as my guide
The burden of those words had cluttered
my mind with weight.
Come soon!
My patience seems to wane.
Words and sentences await your decree
To linger or depart, the choice is theirs.
It might appear trivial
But, there's no other colour.
Shades that left are blue and grey.
Perhaps I yearn for the hues of the rainbow;
It might breathe some life into me.
The rain that precedes whispers of a peace,
deeper still.
O sacred nature, grant us greater kindness.
Merely days, perhaps weeks and months.
I hope you stay, not just till when I remember,
But united until the end, forging our own history.
To stand tall and never fall!
And radiate brighter with a myriad of hues. ♦

A Full Moon Over The Lake

Harkhit Chiring Phukon

In the hush of night,
by the lake's soft gleam,
I sat bathed in moonlight,
lost in a dream.
Over the lake was a full moon,
Although it would hide behind the clouds soon.
My retriever beside me, the wind whispering low,
The moon above, casting a silvery glow.
The lake, shimmering in the moonlight,
Oh, how beautiful a sight !
A gentle whisper, the water made,
The distant silhouettes seemed to have fade.
A comforting paw, Goldie nudged me;
Driving off a fly, perched on my knee.
But it was time to depart,
And we did so with a heavy heart.
Yet in my memory, the scene will remain,
A moment of peace, a tranquil refrain.
And I know, with certainty, in my heart's core,
I'll return once more to that enchanted shore.
Oh, the full moon over the lake! ♦

In the Silence of Yearning

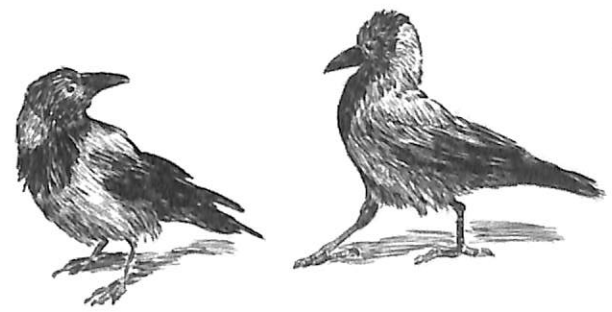
Vargov Saikia

In the quiet hush
Of a winter's midnight,
I lay still, sleepless
Letting out a yearning sigh,
How I'm covered, chest to toe
With velvety blankets, that too
Yet the frost still daring lycreeps in
Knowing well, the warmth I'm missing!
I yearn for your touch
Your embrace so warm and tight,
How I wish you were here
Right next to my sight, just beside,
Bodies entangled heart son to pofan other
Echoing loud, tearing through the silences
Creating a warm melody, on a single loop
Lub-dub, lub-dub, lub-dub, lub-dub...
Oh but, it's just a thought
You're no there,
And is till lay in silence
Cold to my tiptoes,
The velvety blankets
Really are of very little use. ♦

City's bird

Isha Sahu

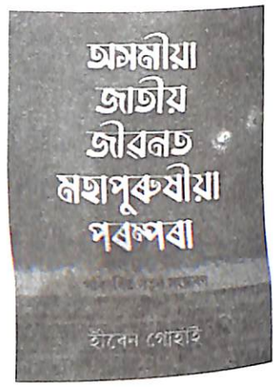
Dozen of towers
Build in the city ,
I am a bird
Who feels there dizzy,
The frequency is high
That makes me die ,
And don't search for me
Cause now it isn't easy. ♦

গ্ৰন্থ সমালোচনা

অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰা

চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ

"সংহতি এটা ধোঁৱাচাঙত সাঁচি থ'ব পৰা নাইবা শৰাইত থাপি পাহৰিব পৰা পদাৰ্থ নহয়। ই এটা প্ৰক্ৰিয়া। অতীজতো নানা দন-খৰিয়ালৰ মাজতে অসমৰ বিভিন্ন গোষ্ঠীয়ে একেলগে জীয়াই থকাৰ ৰীতি এটা উদ্ভাৱন কৰি লৈছিল। আজিৰ যুগ আৰু পৰিৱেশৰ উপযোগীকৈ জাতীয় ঐক্যৰ ভিত্তি আমি ৰচিব লাগিব। শিক্ষা, প্ৰচাৰ আৰু অনুশীলনৰ জৰিয়তে অনবৰতে সেই ভিত্তি সবল কৰিব লাগিব। তাৰ লগে লগে আন এক সংগ্ৰামৰ জৰিয়তে অন্যায়, ক্ষমতা লোলুপ ঠেক সাম্প্ৰদায়িকতা অতিক্ৰম কৰি যাব লাগিব।"—ড° হীৰেন গোহাঁই

(অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰা, ড° হীৰেন গোহাঁই ৰচনাৱলী, পৃঃ নং ৫৯১)

সাম্প্ৰতিক অসমৰ শৈক্ষিক, সামাজিক, ৰাজনৈতিক তথা সাংস্কৃতিক পৰিৱেশত ড° হীৰেন গোঁহাইৰ নাম উল্লেখনীয়। ড°গোহাঁই অসমীয়া আৰু ইংৰাজী সাহিত্যৰ এগৰাকী সু-প্ৰতিষ্ঠিত সমালোচক হোৱাৰ লগতে এগৰাকী কবি, সাহিত্যিক, সাংবাদিক, শিক্ষক তথা সমাজ বিজ্ঞানী। ১৯৩৯ চনত অসমৰ গোলাঘাটত জন্মগ্ৰহণ কৰা গোহাঁইদেৱে এগৰাকী কৃতী ছাত্ৰ হিচাপে কটন কলেজ, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়, দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰিছিল আৰু কেমব্ৰিজৰ পৰা পি. এইচ. ডি. উপাধি লাভ কৰে। সত্তৰোৱা অধিক গ্ৰন্থ ৰচনা কৰা হীৰেন গোহাঁইয়ে ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰতো সক্ৰিয়ভাৱে কাম কৰিছিল। আঞ্চলিকতাবাদী ৰাজনৈতিক দৰ্শনক তেওঁ এক জনমুখী আৰু গণতান্ত্ৰিক ৰূপ প্ৰদান কৰিবলৈ অহৰহ চেষ্টা কৰি আহিছে। তেওঁৰ গঠনাত্মক সমালোচনা আৰু সুতীক্ষ্ণ চিন্তা-চৰ্চাই অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ বহুকেইটা দিশত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে আৰু বৰ্তমান সময়তো তেওঁৰ ব্যক্তব্যই অসমৰ বৌদ্ধিক মহল তথা সাধাৰণ লোকৰ মাজত বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰিছে। অসমীয়া সাহিত্যজগতলৈ নব্য এংলো আমেৰিকান সমালোচনা পদ্ধতি (Anglo-American New Cridism ideas and method) কাঢ়িয়াই অনাত হীৰেন গোহাঁইৰ ভূমিকা প্ৰণিধানযোগ্য।

'অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰা' মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ওপৰত ৰচিত কেইখনমান লেখত ল'বলগীয়া গ্ৰন্থৰ ভিতৰত অন্যতম, য'ত লেখকে শংকৰদেৱক ঐতিহাসিক ব্যক্তি হিচাপে লৈ সুসংহত আৰু সু-পৰিকল্পিতভাৱে বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি অবলম্বন কৰি অধ্যয়ন কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। প্ৰায়বোৰ গ্ৰন্থতে আমি লক্ষ্য কৰো যে শংকৰদেৱক মূলতঃ এক ঐশ্বৰিক সত্তাৰূপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যাওঁতে তেওঁৰ বাবে আৱেগ প্ৰৱণ লিখনিৰ পয়োভৰ ঘটে। নিঃসন্দেহে শংকৰদেৱ এগৰাকী মহামানৱ আছিল, তেওঁৰ দৰে বিৰল প্ৰতিভাই ইতিহাসত বাৰে বাৰে ভূমকি নামাবে। কিন্তু মহাপুৰুষ জনাক ইতিহাসৰ উৰ্দ্ধত তুলি দিয়াৰ ফলত তেওঁৰ ব্যক্তিত্বৰ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত এক সীমাবদ্ধতাহে আনি দিয়া যেন বোধ হয়। এই ক্ষেত্ৰত হীৰেন গোহাঁইৰ এই গ্ৰন্থখন যুগান্তকাৰী হিচাপে বিবেচিত হ'ব পাৰে। য'ত গোহাঁইয়ে মহাপুৰুষ শংকৰদেৱে প্ৰবৰ্ত্তন কৰা দৰ্শন তথা মহা পুৰুষীয়া ধৰ্মৰ আৰ্থ-সামাজিক দিশসমূহ বিশ্লেষণ কৰি এক বিশদ আৰু সুস্পষ্ট আলোচনা আগবঢ়াইছে। ইয়াৰ লগতে অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰাৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা ইতিবাচক তথা নেতিবাচক প্ৰভাৱসমূহো আলোচনা কৰিছে। গ্ৰন্থখনত অসমত বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ ইতিহাসৰ পটভূমি, ভক্তিবাদৰ ইতিহাস আৰু তাৰ বিভিন্ন পৰ্যায়সমূহ, অসমত বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ সামাজিক ভূমিকা আদিৰ বিষয়েও সুন্দৰকৈ বিৱৰণ প্ৰদান কৰা হৈছে। লেখকে মহাপুৰুষজনাৰ সাংস্কৃতিক অৱদানবোৰতকৈ ইয়াত মহাপুৰুষীয়া ধৰ্মই কঢ়িয়াই অনা মনোগত পৰিৱৰ্তন তথা ৰাজনৈতিক আৰ্থসামাজিক দিশটোক অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা পৰিলক্ষিত হয়। বিশেষকৈ মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰাই সৃষ্টি কৰা গণতান্ত্ৰিক ভাৱধাৰা, পৰোক্ষ সমাজবাদ, এখন নতুন সমাজ গঠনৰ সম্ভাৱনীয়তা আদিৰ বিষয়ে গোহাঁইয়ে বিশ্লেষণ

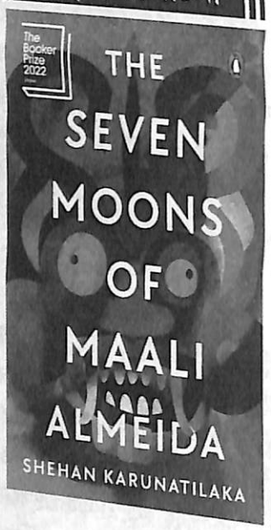
আগবঢ়াইছে।

উল্লেখ্য যে গ্ৰন্থখনত ব্যৱহৃত তথ্য, ভাষাশৈলী আৰু প্ৰকাশভংগী কিছু কঠিন। ইয়াৰ দ্বাৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে লেখকে গ্ৰন্থখনি সাধাৰণ পাঠকক আগত ৰাখি লিখাতকৈ কিছু মননশীল আৰু বিদ্যায়তনিকভাৱে আগৰণুৱা লোকৰ বাবেহে ৰচনা কৰিছিল। ইয়াৰ কেইটিমান যুক্তি আগবঢ়াব পাৰি— প্ৰথম, গ্ৰন্থখনত বহুতো ঐতিহাসিক তথ্য, উদ্ধৃতি আদি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে, যিবোৰ এজন ইতিহাসৰ ভাল জ্ঞান থকা ব্যক্তিয়েহে সহজে অনুধাৱন কৰিব পাৰিব। দ্বিতীয়তে, সম্পূৰ্ণৰূপে শংকৰদেৱক অধ্যয়ন নকৰাকৈ এই গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰাজনৰ বাবে ই দুৰ্বোধ্য হৈ উঠিব। পৰিশেষত, গ্ৰন্থখনত উল্লেখ থকা ভক্তিবাদক বুজিবলৈ সৰ্বভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটৰ ভক্তি আন্দোলনৰ ইতিহাস জনাটো অতি জৰুৰী আৰু সামাজিক, ৰাজনৈতিক ইতিহাসো পঢ়ুৱৈজনে জানিব লাগিব। গ্ৰন্থখনত শংকৰদেৱৰ ব্যক্তিত্ব কিম্বা ধৰ্মীয় দৰ্শনৰ সলনি শংকৰদেৱে প্ৰবৰ্ত্তন কৰা ধৰ্ম-সংস্কৃতিয়ে অসমীয়া সমাজত পৰৱৰ্তী কালত কেনেদৰে প্ৰভাৱ পেলাইছে সেই বিষয়ে আলোচনা কৰিছে। গতিকে ইয়াক এক সামাজতাত্ত্বিক আলোচনা বুলিও অভিহিত কৰিব পাৰি। গোহাঁইয়ে অৰ্থনীতি তথা বেপাৰ বাণিজ্যই কেনেধৰণে সমাজ পৰিৱৰ্তন আৰু ধৰ্মীয় অথবা পৰম্পৰাগত চিন্তা-চৰ্চাৰ বিকাশ ঘটাত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে, সেই বিষয়েও লেখকে সুন্দৰ ব্যাখ্যা আগবঢ়াইছে। তেওঁ গ্ৰন্থখনৰ জৰিয়তে প্ৰাচীন কামৰূপৰ ধৰ্ম সম্পৰ্কেও পাঠকক জনাৰ সুবিধা কৰি দিছে আৰু ইয়াৰ লগতে প্ৰাতিবাদী ব্ৰাহ্মণ্যবাদৰ ধাৰা এটাও যে অস্থিত্বত আছিল সেই কথা যুক্তি সহকাৰে প্ৰমাণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। কোনো এক সমাজত বৈষ্ণৱবাদৰ বিকাশ হ'ব পাৰে, কি পৰিস্থিতিত আৰু কোনবোৰ কাৰকে অসমত শংকৰী বৈষ্ণৱ আন্দোলনত ইন্ধন যোগালে আৰু কিয় পৰৱৰ্তী সময়ত বৈষ্ণৱ আন্দোলনত কু-তত্ত্বই প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু আশা কৰা মতে ই সফলকামী নহ'ল এই সকলোবোৰৰ সম্পৰ্কে লেখকে বিজ্ঞানসন্মত বিৱৰণ আগবঢ়াইছে। কিন্তু এই কথাও স্বীকাৰ্য যে লেখকে মাৰ্ক্সবাদী আৰু সাম্যবাদী ভাৱধাৰাৰে যি ইতিহাস বিশ্লেষণ কৰিব বিচাৰিছে সেয়া সম্পূৰ্ণ নহ'বও পাৰে আৰু বহুলোকৰ মনঃপুত নহ'বও পাৰে। তদুপৰি পণ্য অৰ্থনীতি, উৎপাদন আদি বিষয়ৰ লগতে গণতন্ত্ৰ, সমাজবাদ, সাম্য আদি তুলনামূলকাভাৱে নতুন ভাৱধাৰাক মধ্যযুগীয় পৰম্পৰা এটাৰ বিশ্লেষণৰ ক্ষেত্ৰত কিমান প্ৰযোজ্য বা লাভজনক সেয়া বুজাটো অলপ কঠিন। ড° হীৰেন গোহাঁইৰ দৰে বিৰাট প্ৰতিভাক সমালোচনা কৰাৰ ধৃষ্টতা মোৰ দৰে সাধাৰণ ছাত্ৰ বা পাঠকৰ নাই। কিন্তু গোহাঁইয়ে এই ক্ষেত্ৰত নিজেই কৈছে— "এই কামৰ বাবে মোৰ সঁজুলিৰ অভাৱ। যদিও সাধ্যানুসাৰে নতুন চিন্তা কৰিবলৈ মই চেষ্টা কৰিছো। মই বুৰঞ্জীবিদো নহওঁ আৰু বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ ওপৰত বিশেষজ্ঞও নহওঁ। অসমৰ বাণীকান্ত কাকতি.....বেণুধৰ শৰ্মা আদি বহু প্ৰসিদ্ধ মনিষী আৰু গৱেষকে আৱিষ্কাৰ কৰা সমলকে আমি ব্যৱহাৰ কৰিছো।" (হীৰেন গোহাঁই ৰচনাৱলী, পৃঃ ৫৯৩)

এজন সাধাৰণ পাঠকৰ দৃষ্টিভংগীৰে ক'ব পাৰি যে 'অসমীয়া জাতীয় জীৱনত মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰা' গ্ৰন্থখন শংকৰদেৱ চৰ্চা আৰু শংকৰদেৱে প্ৰচাৰ কৰা ধৰ্ম-সংস্কৃতিক বৈজ্ঞানিক ভাৱে উদাৰ দৃষ্টিভংগীৰে অধ্যয়ন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এক বাটকটীয়া হ'ব পাৰে। সেইবাবেই হয়তো এই গ্ৰন্থখনে ১৯৮৯ চনত 'সাহিত্য অকাডেমী' পুৰস্কাৰেৰেও সন্মানিত হৈছিল। অৱশ্যে এই ক্ষুদ্ৰ কলেৱৰৰ গ্ৰন্থখনত শংকৰী পৰম্পৰাৰ সকলোবোৰ কথা লেখকে সামৰিব পৰাটোও সম্ভৱ নাছিল বাবেই ১৯৯১ চনত ইয়াৰ দ্বিতীয় খণ্ডটো প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। শংকৰদেৱ অধ্যয়নৰ বিশালতাৰ কোনো সীমাবদ্ধতা নাই, হীৰেন গোহাঁইৰ দৰে ব্যক্তিৰ পদাংক অনুসৰণ কৰিয়েই আমি এই ক্ষেত্ৰত আগুৱাই যাব লাগিব। সকলো ব্যক্তিয়েই শংকৰদেৱ আৰু মহাপুৰুষীয়া পৰম্পৰাক নিজৰ ব্যক্তিগত দৃষ্টিভংগীৰে বিশ্লেষণ কৰিব পাৰে, এই ক্ষেত্ৰত মাত্ৰ আমি উদাৰ, বিজ্ঞানসন্মত আৰু এটা গণতান্ত্ৰিক পথ অৱলম্বন কৰাৰ প্ৰয়োজন হ'ব। হীৰেন গোহাঁইৰ এই গ্ৰন্থখনে উক্ত কথাটোকে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে আৰু আকাৰত সৰু হ'লেও ইয়াৰ তাত্ত্বিক আৰু বিদ্যায়তনিক মহত্ত্ব তিলমাত্ৰও কম নহয়। যাৰ বাবে ইয়াক এক সীমাবদ্ধ সংখ্যা বা শব্দৰ মাজত আলোচনা কৰি থৈ দিব নোৱাৰি। এনে কৰা যুক্তিৰ কথাও নহয়। মোৰ ক্ষুদ্ৰ জ্ঞানেৰে যিখিনি আহৰণ কৰিলো তাকেই ভুল ত্ৰুটিৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰিলোঁ। সদৌশেষত গ্ৰন্থখনৰ এক উদ্ধৃতিৰে সামৰণি মাৰিব খুজিছো—

"নিশ্চয় এখন গণতান্ত্ৰিক, প্ৰগতিশীল আৰু জ্ঞান আভাৰে আলোকিত সমাজ ৰচনাত অতীত কৃতী আৰু মহান লোকসকলৰ পৰা আমি প্ৰেৰণা পাম। কিন্তু আমি নিজেও একান্তমনে অতীতৰ অন্ধবিশ্বাস আৰু কেতবোৰ সংকীৰ্ণতাৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ সংকল্প কৰিলেহে সেই প্ৰেৰণা ফলৱতী হ'ব। পুনৰ বৈষম্য আৰু শোষণৰ সুবিধা বিচাৰি সংহতি সৃষ্টি কৰা নাযায়। বৈজ্ঞানিক অধ্যয়ন সেয়ে নৈতিক দৃষ্টিতো অগ্ৰসৰ।" ♦

গ্রন্থ সমালোচনা

The Seven Moons of Maali Almeida

–Shehan Karunatilaka

Smita Chakraborty

"That the brightness of The Light will force you to open your eyes wider. That you will choose the same drink and it will take you somewhere new. And that, when you get there, you will have forgotten all of the above."

–THE SEVEN MOONS OF MAALI ALMEIDA
by SHEHAN KARUNATILAKA

The art of story– telling has been ancient. The term "fiction" is applied to any narrative whether written in prose or verse, which is invented instead of being an account of events that actually happened according to the 'M.H. Abraham's' Glossary of Literary Terms. It is actually that genre which probes into a special world 'created' by the author but which is analogous to ordinary quotidian life but possesses its own setting and mode of coherence.

The book which has been resorted for scholium is a fiction that had created stir in the world literature with its fabulous plot and narrative technique, furthermore successfully achieved The Booker Prize of 2022. Published in the same year, *The Seven Moons of Maali Almeida* by Shehan Karunatilaka is "a searing satire set amid the murderous mayhem of Sri Lanka beset by civil war". The book was earlier published in Indian Subcontinent with the name Chats with the Dead in January 2020; natheless in favour of a global audience the book was revised in a contention to reach even the audience unfamiliar with the Sri Lankan political scenario of the late 80s and fresh to Lankan mythology and folklore. Thenceforth, a book well helmed by the literary canon and celebrated alike by readers and critics, the book is utopian for evaluation."

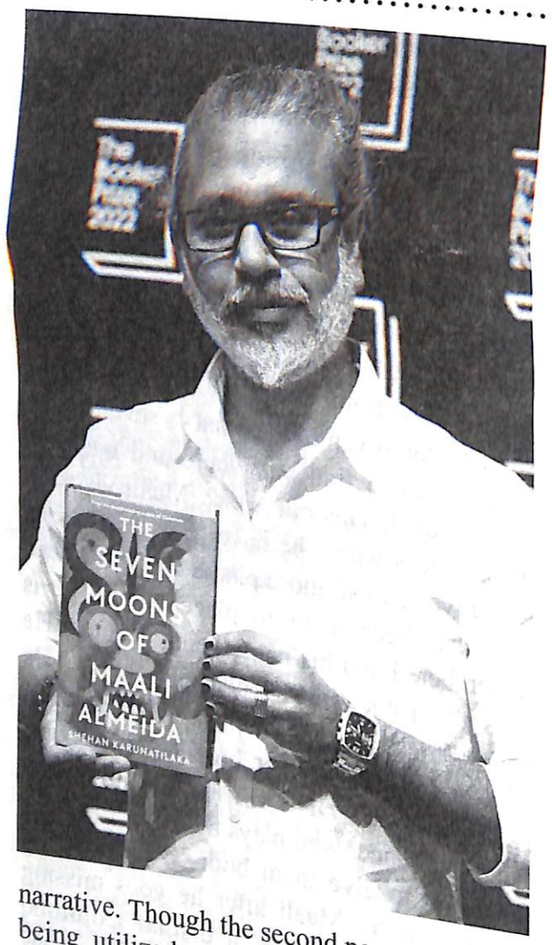
About the author : Eulogized for his works by critics such as Mohammad Hanif and Michael Ondaatje and news dailies such as The Indian Express, The Times, and many more, One of Sri Lanka's paramount authors, Shehan Karunatilaka is one of those very few whose works have impeccable impression in the literary circle with the very few realises that he have had corollary of which had gained him prestigious conferment of 2008: Gratiaen Prize, 2012: Commonwealth Book Prize, and 2012: DSC Prize for South Asian Literature for his debut novel *Chinaman: The Legend of Pradeep Mathew*; a debonair literary spectacle, the ecstatic decrepit tale of an alcoholic Sri Lankan sports journalist trying to track down a once star but missing cricketer. Ten years after his prize winning novel, Karunatilaka is back this time with a far darker and raucous, rip-roaring tale that details the pernicious effects of Sri Lankan civil war years, therefore touching various walks of life.

Synopsis and the critical evaluation of

the text : A 386 pages book published under the banner of Sort of Books and in India by Penguins Publication, the book is available in hardcopy, paperback and eBook format. *The Seven Moons of Maali Almeida* by Shehan Karunatilaka is one of those thrillers that contain the ludicrousness of both life and death, penned in pluck and dandy narrative. With the hopes that one day the political situation in Sri Lanka will be such that his novel will "sit on the fantasy shelves of bookshops", Karunatilaka's book presents with barmy scenarios throughout yet it evokes pathos and ethos in us, the readers. The plot revolves around an eponymous narrator who introduces himself as "Maali Almeida / Photographer. Gambler. Slut." And in a smudged and graphic abundance he narrates his story. Set in 1990 Colombo, the 34 year old photographer wakes up in what seems to be the queue of the visa office after life walking towards a counter to attain the "Light". While his dismembered body sinks in the Beira lake, he at first does not realise that he has slept permanently only to realize it without knowing the identity of his killers. He thinks he has swallowed "silly pills" given to him by a friend and is hallucinating. Howbeit, he really is dead and seemingly locked in no Miltonian pandemonium; but "the afterlife is a tax office and everyone wants their rebate". He has seven moons to try to contact his dear ones and lead them to a cache of photos hidden that he demands to rock the entire Lanka.

The best creation of this text is the central character Maali Almeida. Maali, the son of a Sinhalese father and a burgher mother, is an vagrant photographer who loves his trusted Nikon camera more than life that even after his death his broken camera hangs from his neck; a gambler in high-stakes poker who wins only to lose most fraction of it; and a gay man in on and off relationship with DD and an atheist. Before going towards the "light" which has been employed as a metaphor of salvation or rebirth or eternal world based on the wild horses of the reader's vision, Maali has seven nights to figure out the reason for his death. A photojournalist who was always present in every wrong situation with his beloved camera and hustled with all sides during the conflict, and slept with men from throughout conservative Sri Lankan society, has seven moons that is seven nights (one week) to find out where and why and how he died. This one week, Maali visits all those places where he have been to when he was alive or to all those places where his dead body has been to or to places where he is remembered and his name being chanted. He tries to protect his friends and family. He mainly focus on two people, — DD, the son of a government power broker and also his semi-secret and DD's cousin Jaki, a lesbian radio announcer who plays the part of Maali's girlfriend to give them both cover. DD and Jaki search for Maali after he goes missing one night, last seen at a dismal Colombo casino. After accepting the inevitable that has happened to Maali, they turn their concern to a hidden box of his most prized photo negatives. The characterization of this central character is so alluring that often we readers get lost in the talks of Maali, it feels as if we are the silent observer of the entire text and that Almeida is speaking to us. While ending up in the afterlife comes as something astonishing to a wise-cracking atheist like Maali, over the course of the novel he relinquishes his characteristic evasiveness and selfishness and performs a sacrificial act of love, seeking to save in death 'the friend you let down the most' in life.

What makes it an interesting read is its pulling into operation the magical realism popular blended in Sri Lankan slangs and Sri Lankan folklores into a second person

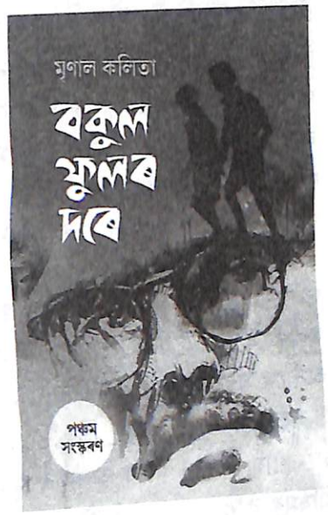

narrative. Though the second person narrative being utilized minimally is uncommon for many readers and may create a distancing effect but it is compensated with the larger than life perspective pulled by the magical realism. Although the obvious comparisons are with books like the *Midnight's Children* of Salman Rushdie and Gabriel Garcia Marquez's One Hundred Years of Solitude, Karunatilaka is a step ahead with the hero already facing the calamity of life. It's more akin to that of Nikolai Gogol's *Dead Souls* for the surrealism and cynical humour in its plot. The dead bodies squabble with each other and throughout the plot, Maali chit-chats with wandering and wondering souls. At some points, Maali ponders, "Do animals get an afterlife? Or is their punishment to be reborn as human?"

One of the most interesting criterions about this read was its simple and lucid plot tangled with complicated concepts. It reveals the basic lessons colloquial in life but with a sprawling, uncanny and perturbing situation. The plot is long but gripping and vigorous. The sardonic and humorous mythos prevailing in the storylines actually camouflages the brutalities and tragedies of Sri Lanka Civil War, as Maali says, "The nation divides into races, the races divide into factions and the factions turn on each other. Whoever is in the opposition will preach multiculturalism and then enforce Sinhala Buddhist dominance in exchange for power." Another striking feature of this novel that makes it more imaginative and work of art is the use of similes, like, when on an instance the speaker compares the broken dead body with caved ribs as "like a broken coconut."

Though some of the arbiters criticise the book for being too imaginative, for being a dystopian satire and for being a cynical narrator; the book, through the enchanting and fathom story, slowly unfurls the possibility of redemption. This vary satirizing tone of the speaker and cynical nature what upholds the core of the book and that's what spices up the otherwise brutal events of political world. *The Seven Moons of Maali Almeida* is witty and inventive and far away from the old chestnut. The worthy winner of Booker Prize 2022; it shuns a moral lesson with a contemporary fiction – The world is not always what it seems and in the cycle of life and death one may not get what if deserves but it's the ploy of destiny and we are mere actors. ♦

গ্রন্থ সমালোচনা

বকুল ফুলৰ দৰে —ড° মৃণাল কলিতা

বিতোপন চৰৱ

জীৱনৰ উত্তৰণৰ দিশত শিক্ষাৰ ভূমিকা সর্বাধিক। হাজাৰ দুর্যোগৰ পাছতো আখৰ লিখিবলৈ, পঢ়িবলৈ থকা দুর্বাৰ হাবিয়াসৰ ফলতেই নিজৰ জীৱন গঢ়া বহু সফল ব্যক্তিৰ জীৱন সংগ্রামৰ বিষয়ে পঢ়িবলৈ পোৱা যায়। দৰাচলতে শূন্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জীৱনটোক উত্তৰণৰ বর্ণিল শিখাৰে জিলিকাই তুলিব পৰাটোতেই জীৱনক জিকাৰ মূলমন্ত্র হ'ব পাৰে। অৱশ্যে উত্তৰণৰ এই পথ সহজসাধ্য কেতিয়াও নহয়।

কিন্তু কণ্টকময় কষ্টৰ পথেদি খোজ নিদিলে আলাসতে সফলতা পোৱাটো স্বাভাৰিকতেই সম্ভৱ নহয়। যিমান কষ্ট হ'লেও লক্ষ্যপ্রাপ্তিৰ আশাৰে নিজক উজ্জীৱিত কৰি জীৱনৰ যুঁজত আগবঢ়াই নিব পৰাৰ মানসিকতাইহে মানুহক উত্তৰণৰ পথেদি অগ্রসৰ কৰি লক্ষ্যপ্রাপ্তিত সহায় কৰিব পাৰে।

ড° মৃণাল কলিতাৰ প্রথমখন উপন্যাস 'বকুল ফুলৰ দৰে'ত এনে এক সামাজিক বার্তাৰেই প্রকাশ দেখা গ'ল। সাধাৰণ দৃষ্টিত এই উপন্যাসখন শৈশৱ-কৈশোৰৰ আলি-দোমোজাত থকা সমাজৰ নতুন প্রজন্মক উদ্দেশ্য কৰি লিখা হৈছে যেন লাগে যদিও কাহিনীৰ সার্বজনীনতাই সমাজৰ সকলো বয়সৰ পাঠককে সন্মোহিত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। উল্লেখযোগ্য যে ২০১৫ চনৰ নৱেম্বৰত প্রথম প্রকাশ হোৱা উপন্যাসখনৰ বর্তমানলৈকে দহোটাকৈ সংস্কৰণ প্রকাশিত হৈছে। এটা কথা অনস্বীকার্য যে লেখকে লিখাৰ অন্তৰালত নিজৰ মন-মগজুৰে কিবা এটা কোৱাৰ এক দুর্নিবাৰ তাড়না অনুভৱ কৰে। সেই তাড়নাত পৰি নিজৰ লগতে চাৰিওফালে দেখি থকা সমাজ ব্যৱস্থা, পৰিৱেশৰ নিখুঁত বর্ণনাৰে সাহিত্যিকে সাহিত্যকর্মৰ যোগেদি একোটা সময়ক প্রতিনিধিত্ব কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। প্রকৃততে সেইখিনিকে সাহিত্যিক এগৰাকীৰ সমাজৰ প্রতি, মানুহৰ প্রতি থকা দায়বদ্ধতা বুলি ক'ব পাৰি। সেই দায়বদ্ধতাৰ কাৰণেই ৰবার্ট লুৱেলীনৰ 'হাউ গ্রীণ ৱাজ মাই ভেলী' বিশ্ব সমাদৃত। জ্ঞানপীঠ বঁটা বিজয়ী ড° বীৰেন্দ্র কুমাৰ ভট্টাচার্যৰ অমৰ সৃষ্টি 'মৃত্যুঞ্জয়'ৰ সার্বজনীন সমাদৰ আজিও আছে।

মানুহৰ জীৱনৰ এই কঠোৰ সংগ্রামৰ কথাকে সাৱোগত কৰি ড° মৃণাল কলিতাই তেখেতৰ প্রথমখন উপন্যাস 'বকুল ফুলৰ দৰে' লিখিছে। দৰিদ্রতাই গ্রাস কৰা এটি কিশোৰৰ শিক্ষাৰ প্রতি থকা অদম্য স্পৃহা তথা তাৰ বাবে কৰা অসাধ্য সাধন আৰু আন এটি ৰোগীয়া কিশোৰৰ নিষ্কলুষ হৃদয় আৰু অদমনীয় মনোবলেৰে নিজকে উত্তৰণৰ দিশলৈ লৈ যোৱাৰ আকর্ষণীয় কাহিনীৰে উপন্যাসখনে পাঠকৰ

...'বকুল ফুলৰ দৰে' উপন্যাসখন মূলতঃ কিশোৰ চৰিত্রক কেন্দ্র কৰি সেই সমাজখনৰ, তথা নির্মলৰ শাৰীৰিক অসুস্থতা আৰু বিশেষকৈ অসীমে সন্মুখীন হোৱা দৰিদ্রতাৰ প্রতিকূল পৰিস্থিতিৰ মাজতো কিদৰে উত্তৰণৰ সপোন দেখিব পাৰি, সেই সপোনক সাকাৰ কৰিবলৈ কিদৰে নেৰানেপেৰা চেষ্টা কৰিব পাৰি তাৰ বর্ণনাৰে পাঠকক আলোড়িত কৰি গৈছে।...

হৃদয়ক আলোড়িত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

উপন্যাসখনৰ কাহিনীটো অসীম নামৰ এটি কিশোৰৰ সংশয় জড়িত মনৰ দ্বিধা তথা দ্বন্দ্বৰে আৰম্ভ হৈছে। মদপী পিতৃৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতি দায়িত্বহীনতাই অসীমক বয়সৰ আগতেই প্ৰাপ্তবয়স্কৰ দৰে চিন্তা- চৰ্চাৰে নিজৰ জীৱনৰ সিদ্ধান্ত ল'বলৈ বাধ্য কৰোৱায়। পিতৃৰ অমোনযোগিতাৰ বিপৰীতে দুখুনী মাতৃৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি হেঁপাহ আছে, কিন্তু দৰিদ্ৰতাই গ্ৰাস কৰা ঘৰখনত আনৰ ঘৰত কাম কৰি পোৱা দুপইচাৰে পেটৰ ভাতমুঠিৰ যোগাৰ কৰাৰ বাহিৰে অসীম আৰু ভনীয়েকক পঢ়ওৱাটো কোনোপধ্যেই সম্ভৱ নহয়। হাইস্কুলৰ তলৰ শ্ৰেণীতেই নিজৰ মেধাৰে শিক্ষকৰ প্ৰিয়পাত্ৰ হৈ পৰা অসীমে ঘৰখনৰ অভাৱক হৃদয়ংগম কৰি ওপৰৰ শ্ৰেণীলৈ উঠাৰ লগে লগে পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত অমনোযোগী হৈ পৰে। লঘোণীয়া পেটৰ দায়ে অসীমৰ স্কুললৈ যোৱাৰ আগ্ৰহক মষিমূৰ কৰি পেলায়। খাবলৈ এসাঁজৰ বাবেও চিন্তা কৰি ঘৰখনৰ দায়িত্ব লৈ নিজে নপঢ়ি অন্ততঃ ভনীয়েককে পঢ়ুৱাৰ আশাৰে অসীমে স্কুল এৰি শিলৰ কুৱেৰীত কাম কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কিন্তু অভাৱত পৰি স্কুল এৰা কথাটো অসীমৰ কোমল হৃদয়ৰ বন্ধু নিৰ্মলে সহ্য কৰিব নোৱাৰে। অসীমৰ পঢ়াৰ প্ৰতি ধাউতি কমি যোৱাৰ ফলত নিৰ্মলেই শ্ৰেণীত প্ৰথম হয় যদিও সেই সফলতাই নিৰ্মলক সন্তুষ্টি দিব নোৱাৰে। কাৰণ নিৰ্মলে জানে যে অসীম অতুলনীয় মেধাৰ অধিকাৰী।

আনহাতে অসীমৰ আৰ্থিক অসুবিধাৰ দৰেই নিৰ্মলৰো শাৰীৰিক অসুস্থতা পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত বাধাৰ প্ৰাচীৰ হৈ আহে। তথাপি নিৰ্মলে হাৰ নামানে আৰু সেয়েহে অসীমকো হাৰ নামানি আগবাঢ়ি যোৱাত সহায় কৰিবলৈ বিচাৰে। এই শাৰীৰিক আৰু আৰ্থিক বাধা নেওচি উত্তৰণৰ দিশে আগবাঢ়ি যোৱাৰ লগতে দুয়োটি কিশোৰৰ ইটোৰ সিটোৰ প্ৰতি নিঃস্বাৰ্থ বন্ধুত্বৰ কাহিনীটোৰ এটি উল্লেখনীয় দিশ। যি নহওক, নিৰ্মলৰ লগতে স্কুলৰ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী সকলোৰে অসীমৰ মেধাৰ প্ৰতি বিশ্বাস আছিল।

অত্যন্ত কাঢ়া মহেন্দ্ৰ মাষ্টৰেও ভাবিছিল যে ডাঙৰ হৈ অসীমে স্কুলখনলৈ গৌৰৱৰ কঢ়িয়াই আনি হীৰাৰ দৰেই জিলিকি উঠিব। অসীমে দৰিদ্ৰতাৰ সন্মুখত হাৰ মানিবলগীয়া হোৱাটো তাৰ প্ৰিয়বন্ধু নিৰ্মলে মানি ল'ব নোৱৰালৈকে নিৰ্মলৰ অসীমৰ প্ৰতি বন্ধুত্বৰ দায়বদ্ধতাক সুন্দৰভাৱে প্ৰতিফলিত কৰি ঔপন্যাসিকে এক প্ৰকাৰৰ এটা বাট প্ৰশস্ত কৰিছে, যি বাটেৰে অসীমক, তথা নিৰ্মলকো উত্তৰণৰ বাট দেখুৱাবলৈ অনুভৱ মাষ্টৰৰ ৰূপত এজন দেৱদূতসদৃশ শিক্ষকৰ আগমন ঘটিছে। অনুভৱ মাষ্টৰে অসীমক পুনৰ স্কুললৈ ঘূৰাই আনিবলৈ সক্ষম হয়। দশম মানৰ প্ৰায় তিনিমাহ শ্ৰেণীত অনুপস্থিত থকা অসীমক ঘূৰাই আনি নিৰ্মলৰ সৈতে পঢ়া-শুনা চোৱাৰ পৰা অসীমৰ আৰ্থিক জোৰা মাৰিবলৈও অনুভৱ মাষ্টৰে বাট দেখুৱাই দিয়ে। পোহৰৰ বাটৰ এই উজ্জ্বলতাই অসীমক বাৰুকৈয়ে মোহিত কৰে। নিৰ্মলৰ লগতে অসীমেও মেট্ৰিকৰ পৰীক্ষাত ৰাজ্যখনৰ ভিতৰতে স্থান লাভ কৰি সকলোকে চমক খুৱাই দিয়ে।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব খুজিছোঁ যে ঔপন্যাসিকে অনুভৱ মাষ্টৰৰ জৰিয়তে যি ধৰণেৰে সৰলীকৰণ কৰি অংক কৰাৰ আনন্দ লাভ কৰিবলৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক দেখুৱালে সেইখিনি কাহিনীটোৰ আন এটি বিশেষ বৈশিষ্ট্য। বাস্তৱিকতে অংকৰ প্ৰতি ভয় থকা মানুহেও উপন্যাসখনৰ পঢ়ি পুৱামাত্ৰাই আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে। অনুভৱ মাষ্টৰৰ শিক্ষণ পদ্ধতিত নতুনত্ব থকাটোও সময়ৰে দাবী। তেওঁ নতুন ধ্যান-ধাৰণাৰ বাহক। ঔপন্যাসিকে পিছে এই নতুন আৰু পুৰণিৰ সংঘাতক কাহিনীটোত বৰ বেছি গুৰুত্ব দিয়া নাই। তাতকৈ দুয়োটি পদ্ধতিৰ তুলনাতকৈ যে দুয়ো পদ্ধতিতে যে ছাত্ৰৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ লক্ষ্যহে গুৰুত্বপূৰ্ণ সেইটো পাকে-প্ৰকাৰে দৰ্শোৱা হৈছে। কাৰণ পদ্ধতি ভিন্ন হ'লেও উদ্দেশ্য একেটাই! ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা ভাল ফলাফল আদায় কৰা।

অৱশ্যে কাহিনীৰ আৰম্ভণিতে অসীমৰ অধঃপতন হোৱা বুলি ধৰি লৈ মহেন্দ্ৰ মাষ্টৰে অসীমক শাস্তি দিয়াটোত হয়তো বহুতো পাঠকৰ মনত তেনে কাঠচিতীয়া শিক্ষকৰ প্ৰতি খং উঠাটো স্বাভাৱিক। কিন্তু ঔপন্যাসিকে কাহিনীটোত বৰ্ণিত শিক্ষকৰ কোনো এটা চৰিত্ৰকো বেয়া বুলি ক'ব খোজা নাই। কাৰণ পৰিস্থিতি, পৰিৱেশ আদিৰ ফলতহে শিক্ষক বুলিয়েই নহয়, যিকোনো মানুহৰে স্বভাৱ ভিন্ন হ'ব পাৰে। শেহত অসীম আৰু নিৰ্মলৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফলত সেই খণ্ডাল মাষ্টৰৰ আনন্দৰ স্বতঃস্ফূৰ্ত প্ৰকাশ দেখুৱাই উপন্যাসিকে বুজাব বিচাৰিছে যে সকলোৰে নিজে বুজা বা আনক বুজোৱা পদ্ধতি ভিন্ন হোৱাটো স্বাভাৱিক। সেয়েহে আগতে অধঃপাতে যোৱা বুলি হাতত বেতেৰে কোবাই তেজ উলিয়াই দিয়াৰ অপৰাধত নিজকে দোষী বুলি এক প্ৰকাৰ অপৰাধবোধ বহন কৰি ফুৰা মহেন্দ্ৰ মাষ্টৰে মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ ফলাফল দেখি অসীমক সকলোৰে আগতে সাবটি ধৰি ফেঁকুৰি উঠিছে। এই সকলোখিনিৰে ঔপন্যাসিকে এইটোকে প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে যে ভাল-বেয়া কথাবোৰ পৰিস্থিতি সাপেক্ষহে, চিৰন্তন নহয়। এইদৰে প্ৰচলিত সমাজ ব্যৱস্থাত অভ্যস্ত হৈ

পৰা শিক্ষকৰ চৰিত্ৰৰ পৰা কেৱল শাস্তি দিহে শিক্ষা দিব পাৰি বুলি ভবা শিক্ষক তথা নিজৰ দোষ অনুভৱ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা শিক্ষকৰ পৰা অনুভৱ মাষ্টৰৰ দৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি সহনশীল শিক্ষকলৈকে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰৰ এখন সফল ছবি উপন্যাসখনত দেখিবলৈ পোৱা গ'ল।

উপন্যাসখনত সমসাময়িক সমাজখনৰো ছবি স্পষ্টকৈ তুলি ধৰিবলৈ উপন্যাসিকে প্ৰয়াস কৰিছে। গাঁওখনত কেৱল অসীমৰ পিতৃয়েই যে একমাত্ৰ মদপী সেইটো নহয়। স্বাধীনতাৰ অত বছৰৰ পিচতো সমাজখনত মানুহৰ মাজত হতাশাই ছানি ধৰিছে। মদ-ভাঙ, জুৱাৰে দূষিত হৈ পৰা সেই সমাজখনত মানুহে সুবিধা পালেই আনক উদঙাই দিয়াৰ চেষ্টা কৰে। ৰঘুমলাৰ দৰে গাঁৱৰ অলিয়ে গলিয়ে ঠন ধৰি উঠা মদৰ গলিবোৰত অঞ্চলৰ বহুতেই মদ খায়। কিন্তু অসীমৰ দৰিদ্ৰ পিতৃক মদ খোৱাৰ অপৰাধত ধৰি বান্ধি চুলি খুৱাই দিয়াৰ ঘটনাটো যেন উপন্যাসিকে বিশেষ গুৰুত্ব দি কাহিনীটোত সংলগ্ন কৰিছে। ইয়াৰ জৰিয়তে হয়তো আন কিছু দিশক উনুকিয়াই দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছিল। কাৰণ অসীমে শিলৰ কুৱেৰীত শিল ভাঙি ঘৰখনৰ কাৰণে এমুঠি অন্নৰ যোগাৰ কৰা কথাটোত মদপী পিতৃয়ে নিজকে দোষী অনুভৱ নকৰে। তাৰ বিপৰীতে কিশোৰ পুত্ৰৰ সেই কষ্টৰে ঘটা টকাকেইটা মদ খাবলৈ জোৰ কৰি লৈহে যায়। কিন্তু মদপী পিতৃৰ বাবে মনতে হাজাৰ খং ৰাখিলেও কোনো পুত্ৰই নিজৰ পিতৃক সমজুৱাভাৱে কৰা অপমান সহ্য কৰিব নোৱাৰে। অথচ সেইয়াই অসীমে প্ৰত্যক্ষ কৰিবলগীয়া হয়। সেইসময়ৰ পৰাই ইতিমধ্যেই স্কুল এৰি শিলৰ কুৱেৰীৰ বনুৱা হোৱা অসীমৰ মনত হয়তো স্কুল এৰাৰ সিদ্ধান্তটোৰ ওপৰত সন্দেহ আহিবলৈ ধৰে। কাৰণ অসীমৰ স্কুল এৰাৰ পৰিস্থিতিটো যিদৰে উপন্যাসিকে যুক্তিসংগত ভাৱে দেখুৱাইছে, সেইদৰে অসীমৰ স্কুললৈ প্ৰত্যাৱৰ্তনৰ কাৰণে প্ৰয়োজন হোৱা মানসিক, বাহ্যিক পৰিৱেশবো বিশ্বাসযোগ্য উপস্থাপনৰ প্ৰয়োজন আছিল। উপন্যাসখনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ হৈছে কাহিনীটোত থকা বাস্তৱবাদী ধাৰাৰ সফল প্ৰয়োগ।

প্ৰকৃততে সাহিত্যত বাস্তৱিকতাৰ বিৱৰণৰ ফলত পঠন অভিজ্ঞতা পাঠকৰ বাবে গ্ৰহণযোগ্যতাৰ চাবি-কাঠি হৈ পৰে। কাৰণ তেনে সাহিত্যিক পাঠকে খুউব সহজতে নিজৰ লগত মিলাই ল'ব পাৰে। জীৱন সংঘাতৰ লগত সাদৃশ্য থকা আৰু স্বভাৱগত মানুহৰ জীৱনৰ দৈনন্দিন দিনপঞ্জীৰ দৰে ঘটনাৰ বিৱৰণে কাহিনীটোৰ লগত পাঠকৰ একাত্মতা বঢ়াই তেলে। উপন্যাসত বৰ্ণিত চৰিত্ৰসমূহৰ মাজত, দৃশ্যসমূহৰ প্ৰতিটো কথাৰ তথা তথ্যৰ সূক্ষ্মাতিসূক্ষ্ম বিৱৰণে কাহিনীটোক পাঠকৰ ওচৰ চপাত সহায় কৰে। সাধাৰণ মানুহৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ লগত সাদৃশ্য থকাৰ কাৰণেই এই ধাৰাৰ সাহিত্যই বিপুল জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈ আহিছে। সাহিত্যত বাস্তৱিকতাৰ অৰ্থ হ'ল কিবা ঘটনা এটা বাস্তৱ জীৱনত কাৰোবাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰকৃতাৰ্থতেই ঘটিছে। এই বাস্তৱত ঘটা ঘটনাটোৰ সত্যসত্য নিৰূপণ কৰি সেইয়া সম্পূৰ্ণ শুদ্ধকৈ প্ৰকাশ কৰি সাহিত্যত বাস্তৱৰ প্ৰতিনিধিত্ব কৰিব পৰাটোৱেই সাহিত্য তথা সাহিত্যিকৰ দায়িত্ব। বাস্তৱবাদী ধাৰাৰ সাহিত্যৰ, বিশেষকৈ Social Realism অৰ্থাৎ সামাজিক বাস্তৱবাদী ধাৰাত বিশ্ববন্দিত ঔপন্যাসিক চাৰ্লচ ডিকেন্সৰ "গ্ৰেট এক্সপেক্টেছন" (Great Expectations)ৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি। চাৰ্লচ ডিকেন্সে এই উপন্যাসখনত বাস্তৱ সমাজৰ কেৱল মাথোঁ এটা প্ৰতিনিধিত্বমূলক চৰিত্ৰ সৃষ্টি কৰাতকৈ চৰিত্ৰটোকেই কাহিনীটোৰ গুৰি ধৰোঁতা হিচাবে ফুটাই তোলাত গুৰুত্ব দিছিল।

কাহিনীৰ লগত পাঠকক জড়িত কৰিবলৈকে ডিকেন্সে মূল চৰিত্ৰৰ দৃষ্টিভংগীৰে পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা দিছিল। সমালোচকসকলৰ মতে ডিকেন্সৰ এই উপন্যাসখনত মূল চৰিত্ৰৰ দৃষ্টিভংগীহে দেখুওৱাৰ ফলত সেয়া এখন সমাজৰ আনহাতে ডিকেন্সৰ মতে বাস্তৱক সম্পূৰ্ণকৈ প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে চৰিত্ৰটোৱে সন্মুখীন হোৱা পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা দিয়াটো অত্যন্ত জৰুৰী। তাৰ বিপৰীতে বেলেগ চৰিত্ৰৰ দৃষ্টিভংগীৰে দেখুৱালে সেয়া বাস্তৱ নহৈ লিখিত এক তথ্যহে হৈ পৰিব।

'বকুল ফুলৰ দৰে' উপন্যাসখন মূলতঃ কিশোৰ চৰিত্ৰক কেন্দ্ৰ কৰি সেই সমাজখনৰ, তথা নিৰ্মলৰ শাৰীৰিক অসুস্থতা আৰু বিশেষকৈ অসীমে সন্মুখীন হোৱা দৰিদ্ৰতাৰ প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিৰ মাজতো কিদৰে উত্তৰণৰ সপোন দেখিব পাৰি, সেই সপোনক সাকাৰ কৰিবলৈ কিদৰে নেৰানেপেৰা চেষ্টা কৰিব পাৰি তাৰ বৰ্ণনাৰে পাঠকক আলোড়িত কৰি গৈছে। এখন বিপৰ্যস্ত সমাজৰ মাজতেই কৈশোৰ মনোজগতৰ যুক্তিসংগত ব্যাখ্যা, সৰল প্ৰকাশভংগী তথা গভীৰ জীৱনবোধ ফুটাই ভুলিব পৰা এইখন প্ৰকৃতাৰ্থতেই এখন অনন্য উপন্যাস। অৱশ্যে কৈশোৰ মনোৱস্থাকেই মূলতঃ উপন্যাসখনৰ বিষয়বস্তু বুলি সাধাৰণ দৃষ্টিত ধৰা হয় যদিও অন্যান্য কথনভংগী, বাস্তৱৰ লগত সাদৃশ্য থকা কাহিনী আৰু কাহিনীটোৰ সুষম গতিৰ বাবেই উপন্যাসখনে সকলো বয়সৰ পাঠককেই আপ্লুত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তদুপৰি শিশু তথা কিশোৰৰ

াজগতখনৰ যি সৰল ব্যাখ্যা উপন্যাসিকে কাহিনীটোত া কৰিলে সেইয়া অকৃত্রিম আৰু নির্ভেজাল সৰলতাৰে আছিল। ঔপন্যাসিকৰ দৃষ্টিভংগীৰে চাবলৈ গ'লে শৈশৱ-শোৰৰ সেই সৰল পৃথিৱীখনক পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষক-ক্ষয়ত্রীকে আদি কৰি প্ৰাপ্তবয়স্কৰ বহু কম মানুহেহে ৰবলৈ চেষ্টা কৰে। অথচ পৰিস্থিতিৰ পৰিপ্রেক্ষিতত ডাঙৰৰ ৰই শিশুসকলেও যন্ত্রণাৰ পৃথিৱীখনৰ সন্মুখীন হয়। কিন্তু ভভাৱক, শিক্ষক তথা প্ৰাপ্তবয়স্কসকলে শিশুৰ এই যন্ত্রণা খা বুজা-নুবুজা বিষয়বোৰৰ ক্ষেত্রত কিমান সংবেদনশীল ইটো ভাৱিবলগীয়া কথা।

এইদৰে সংবেদনশীল নোহোৱাৰ কাৰণেই বহু পিতৃ-তৃ তথা শিক্ষক আদিৰ দুর্ব্যৱহাৰৰ বলী হৈ নিষ্পাপ শিশু থা কিশোৰে আস্থাহীনতাত ভূগিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তনৈকেয়ে ভৱিষ্যতৰ বাবে কাকো আস্থা, বিশ্বাস কৰিব নাৱাৰা এচাম প্ৰজন্মৰ সৃষ্টি হয়। 'বকুল ফুলৰ দৰে' পন্যাসখন পঢ়ি যাওঁতে পাঠকে সেয়ে এবাৰলৈ হ'লেও য়তো নিজকে প্রশ্ন কৰিবলৈ ধৰে যে নিজৰ তথা চৌপাশে াকা শিশু-কিশোৰবোৰৰ আচৰণৰ প্রতি কেনে ব্যৱহাৰ কৰি মহা হৈছে!

ঔপন্যাসিকে অসীম আৰু নির্মলৰ জীৱন সংগ্রামৰ ঁুজ তথা বন্ধুত্বক লৈয়ে কাহিনীটো সজোৱা নাই। পঢ়ি-শুনি জীৱনক উত্তৰণৰ দিশেৰে আগবঢ়াই লৈ যোৱাত বদ্ধপৰিপক্কৰ অসীম আৰু নির্মলৰ নিভাঁজ বন্ধুত্বৰ লগতে সিহঁতক বাট দেখুৱাবলৈকে অনুভৱ মাষ্টৰৰ দৰে বিবেকবান শিক্ষকৰ চৰিত্রটোৰ সুন্দৰ অংকন কৰিছে। কোৱা বাহুল্য যে এই চৰিত্রটিক কাহিনীটোৰ মাজৰ সংযোগ সূত্রৰূপে দেখুৱাবলৈ গৈ উপন্যাসখনৰ তৃতীয়টো উল্লেখযোগ্য চৰিত্র হিচাবে দেখুৱাইছে। এইক্ষেত্রত ঔপন্যাসিকৰ উদ্দেশ্য স্পষ্ট। অসীম আৰু নির্মলক মুখ্য কৰি যুগুতোৱা কাহিনীটোত অনুভৱ মাষ্টৰৰ দৰে শক্তিশালী তথা যুক্তিবাদী চৰিত্রটোৰ প্রয়োজনীয়তা আছে। সেয়েহে অনুভৱ মাষ্টৰক অসীম আৰু নির্মলৰ প্রতিকূলতাৰ সন্মুখীন হৈ যুঁজ দিয়াৰ দিশত জোনাকী পৰুৱাৰ দৰে পোহৰৰ বাট দেখুৱাবলৈকে খুব সন্তর্পনে অংকন কৰা হৈছে। এটা কথা অনস্বীকার্য যে উপন্যাসিক ড° মৃণাল কলিতা নিজেও শিক্ষাবৃত্তিৰ লগত জড়িত। সেয়েহে উপন্যাসখনত শিক্ষক-শিক্ষয়ত্রীৰ অংকনত তেখেতৰ নিজৰ অভিজ্ঞতা স্পষ্টকৈ তুলি ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। এনে লাগে যেন অনুভৱ মাষ্টৰৰ চৰিত্রটোৰ মাজত ঔপন্যাসিক নিজে কিছু পৰিমাণে উদ্ভাসিত হৈ উঠিছে। অনুভৱ মাষ্টৰ এনে এক চৰিত্র যি শ্রেণীকোঠাৰ ভিতৰত কেৱল এগৰাকী শিক্ষক হোৱাতকৈ ছাত্র-ছাত্রী তথা সমাজক আগবঢ়াই লৈ যাব পৰা এগৰাকী জীৱনৰ শিক্ষকৰূপে ধৰা দিয়ে। সেয়েহে দৰিদ্রতাই কোঙা কৰি পেলোৱাত ঘৰখনৰ ভাত এসাঁজৰ যোগাৰৰ বাবে স্কুল এৰি শিলৰ কুৱেৰীত শিল ভাঙা অসীমক অনুভৱ মাষ্টৰে বিশ্বাস জন্মাব পাৰে যে একমাত্র শিক্ষাইহে অসীমক এক সোণালী ভৱিষ্যতৰ দিশে অগ্রসৰ হোৱাত সহায় কৰিব পাৰে। অৱশ্যে পঢ়ি যাওঁতে পাঠকৰ এনে অনুভৱো হ'ব পাৰে যে অসীমক অনুভৱ মাষ্টৰ তথা নির্মলে যি পাৰে সহায় কৰিছে, কিন্তু আমাৰ সমাজত এনে বহু অসীম আছে যাৰ প্রতিভা থকা স্বত্বেও বিভিন্ন বাধা তথা কাৰোৰে পৰা সহায় নোপোৱাৰ বাবেই পোহৰৰ বাট নেদেখাকৈয়ে ৰৈ গৈছে। সেয়েহে ঔপন্যাসিকে কেৱল অসীমৰ সমস্যা সমাধানত আলোকপাত কৰি তাৰ যৎসামান্য সমাধান সূত্র দিয়েই ক্ষান্ত থকা নাই, প্রচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাক ফঁহিয়াই দেখুৱাই পাঠকসকলক সমাজৰ অংশীদাৰ হিচাপে কি কৰা উচিত সেই বিষয়তো উনুকিয়াই দিছে।

কাহিনীটোত অসীমৰ পৰিস্থিতিৰ বর্ণনাৰে শিক্ষাক্ষেত্রত অসংগঠিতভাৱে থকা সমাজৰ বহুখিনি শিশুৱেই যে শিক্ষাৰ পৰা বিভিন্ন কাৰণত বঞ্চিত হ'বলগীয়া হয় সেইটো উপন্যাসিকে স্পষ্টৰূপত প্রথমৰ পৰাই দেখুৱাইছে। কাৰণ প্রচলিত সমাজ ব্যৱস্থাক জগৰীয়া কৰি সমালোচনা কৰিলেই সমাজৰ অংশ হিচাপে অভিভাৱক, শিক্ষকসকলৰ দায়িত্ব শেষ নহয়। সেইবাবেই অসীমৰ দৰেই দৰিদ্রতাৰ বাবেই স্কুল এৰি শিলৰ কুৱেৰীত কাম কৰা আন বহু কিশোৰক পোহৰ দেখুওৱাৰ বাবে অনুভৱ মাষ্টৰক সহযোগ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছে জিলমিলকে আদি কৰি আন বহু শিক্ষক-শিক্ষয়ত্রী। এয়া এক যোগাত্মক ইংগিত। উপন্যাসখনত আৰু দুটামান শুভবোধৰো ইংগিত দিয়া হৈছে।

অসীমৰ মদপী পিতৃয়ে পুত্রৰ ফলাফলত আনন্দিত হৈ চিৰদিনৰ বাবে মদ ত্যাগ কৰাৰ শপত লয়। কিন্তু পিতৃৰ সেই পৰিৱর্তন এদিনতে দেখুওৱা নাই। নিজক শুধৰোৱাৰ মনোভাৱ অসীমৰ পিতৃয়ে পৰীক্ষাৰ আগে আগে অসীমৰ পৰিৱর্তে নিজে কাম কৰি দিয়াৰ পৰা অনুভৱ মাষ্টৰৰ আগত তেওঁৰ দোষী দোষী মনোভাৱ প্রকাশ কৰি দেখুৱাই অসীমৰ পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্টৰ দিনা জীৱনৰ বাবে মদ ত্যাগ কৰাৰ শপত লোৱা দেখুওৱাটো ঔপন্যাসিকে বিশ্বাসযোগ্যভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। প্রচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাত থকা ত্রুটি-বিচ্যুতিখিনি স্পষ্টৰূপত ফুটাই তোলাৰ বাহিৰেও শিক্ষক-ছাত্রৰ মাজৰ

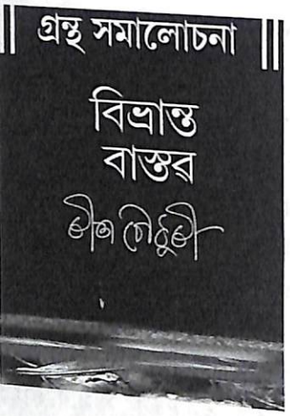
সম্পর্ক, শিশুৰ সৰলতা, আৰু হৃদয়বান শিক্ষকৰ আন্তৰিকতাৰে মহীয়ান কাহিনীটোত মুখ্য চৰিত্রই শেহান্তৰত সকলো বাধা-বিপদ ওফৰাই সফলতাৰ প্রথমটো পদক্ষেপত থিয় হ'বলৈ সক্ষম হয়। বাধাৰ প্রাচীৰ, যন্ত্রণাৰ মাজতো নিজৰ সপোনক সাকাৰ কৰাৰ স্বপ্নত নিজকে কিদৰে আগু�ৰাই নিয়াব পাৰি তাৰেই সৰল বর্ণনাৰে কাহিনীটোৰ লগত পাঠকক একাত্মতাৰে বান্ধ খুৱাই পেলাবলৈ ঔপন্যাসিক পূৰামাত্রাই সফল হৈছে। শেষত অসীম আৰু নির্মল সফলতাত অনুভৱ মাষ্টৰে কোৱা কথাখিনিৰে দুয়ো বন্ধুৰ মাজৰ স্বার্থহীন বন্ধুত্ব তথা দুয়োৰে সংগ্রামৰ বিষয়ে কৈ, সফলতাৰ বাবে যে কঠোৰ সংগ্রামৰ প্রয়োজন সেই বার্তাকে ঔপন্যাসিকে দিবলৈ চেষ্টা কৰিছে, "ষ্টেণ্ড কৰা-নকৰাটো হয়তো খুব ডাঙৰ কথা নহয়। ডাঙৰ কথা হ'ল ইহঁত দুজনৰ সংগ্রাম আৰু উত্তৰণৰ কাহিনী। এজনে নিজৰ ঘৰৰ প্রতিকূল অৱস্থাৰ বিৰুদ্ধে সংগ্রাম কৰিছে আৰু আনজনে নিজৰ শৰীৰত জন্মতে লৈ অহা ত্রুটিৰ বিৰুদ্ধে সংগ্রাম কৰিছে। ডাঙৰ কথা হ'ল — সিহঁত বহুত চোকা ল'ৰাৰ দৰে স্বার্থপৰ নহয়। সিহঁতৰ মনোবল যেনে তীব্র, তেনেকৈ সিহঁত খুব স্পর্শকাতৰো।" লগতে অনুভূতিশীল ব্যক্তিত্বৰ অনুভৱ মাষ্টৰে পৰীক্ষাত বিফল হোৱাজনকো জীৱনৰ পথত আগু�ৰাই যাবলৈ প্রেৰণা যোগাই যাব পাৰে। মেট্রিকত ফেইল কৰা অথচ সুন্দৰকৈ বাঁহী বজাব পৰা সীমান্তৰ আত্মবিশ্বাস জগাই তুলিবলৈ অনুভৱ মাষ্টৰে কৈছে— "অকল তুমিহে ইমান ধুনীয়াকৈ বাঁহী বজাব পাৰা সীমান্ত। আমাৰ স্কুলৰ কোনেও তোমাৰ দৰে বাঁহী বজাব নাজানে।"

কাহিনীৰ একেবাৰে শেষৰফালে অনুভৱ মাষ্টৰ আৰু ছাত্র সীমান্তৰ মাজৰ এই কথোপকথনেৰে ঔপন্যাসিকে এইটো ইংগিত দিব বিচাৰিছে যে কেৱল অসীম আৰু নির্মলৰ উত্তৰণতে অনুভৱ মাষ্টৰৰ দায়িত্ব শেষ নহয়। প্রকৃততে অনুভৱ মাষ্টৰক শিক্ষকসমাজৰ প্রতিনিধি হিচাপে তুলি দিয়া হৈছে। পৰীক্ষাত বিফল অথচ বাঁহী বাদনৰ দৰে এটি বিশেষ গুণেৰে জিলিকি উঠা সীমান্তৰ দৰেই আন বহু ছাত্র-ছাত্রীৰ পঢ়াৰ বাহিৰেও আন কোনো দিশত সুন্দৰ ভৱিষ্যত থাকিব পাৰে। সেয়েহে ছাত্র-ছাত্রীৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ সম্ভাৱনাৰ দিক নির্ধাৰণৰ দায়িত্ব আমাৰ শিক্ষকসমাজৰ থাকিবই লাগিব বুলি কাহিনীটোক সমাপ্তিৰ দিশেৰে লৈ যোৱা হৈছে। অৱশ্যে ঔপন্যাসিকে অনুভৱ মাষ্টৰৰ শিক্ষকৰ ভাৱমূর্তিটোক

অধিক গুৰুত্ব দিয়া যেন লাগিল। কাহিনীটোৰ তৃতীয়টো মুখ্য তথা একমাত্র প্রাপ্তবয়স্ক চৰিত্র হিচাবে ডেকা শিক্ষকজনৰ ব্যক্তিগত জীৱনক কেৱল ইংগিতধর্মী দিশেৰেহে বর্ণনা কৰা দেখা গ'ল। অতীতৰ কিবা এক দুখৰ বোজাৰে অনুভৱ মাষ্টৰ ভাৰাক্রান্ত বুলিও ঔপন্যাসিকে উল্লেখ কৰি গৈছে। লগতে সহকর্মী শিক্ষয়ত্রী জিলমিলৰ অনুভৱ মাষ্টৰৰ প্রতি হোৱা অন্তৰৰ বিশেষ অনুভৱক সামান্যভাৱে দেখুৱাবলৈও চেষ্টা কৰিছে। কিন্তু প্রেম-ভালপোৱাৰ বিষয়ত অনুভৱ মাষ্টৰ অতীতৰ পৃথিৱীখনতে ৰৈ গৈছে। অৱশ্যে এনেদৰেও ভাৱিব পাৰি যে অসীম আৰু নির্মলৰ কাহিনীটো আগবঢ়াই লৈ যোৱাৰ নিমিত্তেহে অনুভৱ মাষ্টৰ চৰিত্রটোৰ সৃষ্টি। সেয়ে হয়তো ঔপন্যাসিকে চৰিত্রটোৰ ব্যক্তিগত দিশখিনিক ইংগিতধর্মী বিৱৰণতে সীমাবদ্ধ ৰাখিলে। যি নহওক, কাহিনীটোৰ শেষলৈ লেখকে ইংগিত দিছে যে দুর্লংঘ্য প্রাচীৰ সদৃশ প্রতিকূলতাৰ মাজতো যিহেতু অসীম-নির্মলৰ লগত অনুভৱ মাষ্টৰৰ সাহস আছে। উপন্যাসখনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূর্ণ দিশটো হৈছে সৰল, ব্যঞ্জনাময় বর্ণনা। ঘটনাৰ বিৱৰণত ক'তো অযথা আৱেগ তথা শব্দ-বাক্যৰ প্রয়োগ নাই। যিখিনি লাগে, নিতান্তই সাধাৰণভাৱে প্রকাশ কৰা হৈছে।

বাস্তৱবাদী ধাৰাৰ উপন্যাসৰ এইটো আটাইতকৈ গুৰুত্বপূর্ণ বৈশিষ্ট্য। সাধাৰণ মানুহৰ কথা তথা ঘটনাক এনেদৰে সাধাৰণভাৱেই উপস্থাপন কৰা হয় আৰু সেইয়া স্বতঃস্ফূর্তভাৱেই পাঠকৰ লগত একাত্ম হৈ পৰে।হৃদয় জোঁকাৰি যোৱা কাহিনীৰ আলমত প্রাঞ্জল বর্ণনাৰে গল্পকাৰ তথা ঔপন্যাসিক ড° মৃণাল কলিতাৰ ৰচিত এই উপন্যাস "বকুল ফুলৰ দৰে" উপন্যাসখন অসমীয়া সাহিত্যজগতত নিশ্চিতভাৱেই এক সুন্দৰ সংযোজন।♦

গ্রন্থ সমালোচনা

ৰীতা চৌধুৰীৰ বিভ্রান্ত বাস্তৱ

প্রত্যুষ প্রতিম দত্ত

বাস্তৱ পৃথিৱীখন বা বাস্তৱ জীৱনৰ কাহিনীবোৰ চিনেমা বা উপন্যাস এখনৰ কাহিনীৰ দৰে কেতিয়াও ইমান নিটোল আৰু সুসংবদ্ধ নহয়, হয়তো হ'ব নোৱাৰে। চিনেমা বা উপন্যাস এখনত যিটো দেখুওৱা হয়, যিটো কোৱা হয় সেইটোৱেই সত্য, সেইটোৱেই বাস্তৱ। কিন্তু বাস্তৱত তেনে নহয়। বাস্তৱ জীৱনত আনে জনা, আনক ক'ব পৰা বহু কথাৰ পাছতো কিছুমান কথা কেৱল নিজৰ বাবে ৰৈ যায়। আনক ক'ব নোৱাৰাকৈ এনে কিছুমান তেনেই সৰু কিন্তু অবিস্মৰণীয় ঘটনা মানুহৰ জীৱনত ঘটি যায় যিবোৰ আনৰ চকুত তেনেই নগণ্য কিন্তু যিজনৰ জীৱনত ঘটে তেওঁৰ বাবে হয়তো বহুত কিবা একোটা। কোনো মানুহৰ জীৱন পকী পথৰ দৰে মসৃণ আৰু পথ নির্দেশনা থকা ফলকেৰে পৰিপূর্ণ নহয় জীৱনৰ খলা বমাৰে এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতৰ দিশে গতি কৰে সকলোৱে। কিন্তু তাৰ মাজতো কিছুমানৰ জীৱন আন দহ জনতকৈ বেছি কঠিন আৰু বেছি জটিল হয় ওচৰৰ পৰা নেদেখিলে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰাকৈ। কিছুমান মানুহৰ লগত ভাগ্যই এবাৰ নহয়, দুবাৰ নহয়, বাৰে বাৰে এনেদৰে হেতালি খেলে, ভাবিলে এনে লাগে যেন গোটেই বাস্তৱটোৱেই চৰম বিভ্রান্তিকৰ। আৰু এই বিভ্রান্তিকৰ বাস্তৱৰ আঁত ধৰিয়েই ৰচিত হৈছে সু-সাহিত্যিক ৰীতা চৌধুৰীৰ এখনি বহুপঠিত উপন্যাস 'বিভ্রান্ত বাস্তৱ'।

মাকাম, দেওলাংখুই, অবিৰত যাত্রা, পপীয়া তৰাৰ সাধু আদি বহুলভাৱে চর্চিত আৰু সমাদৃত উপন্যাসেৰে ইতিমধ্যেই এগৰাকী প্রতিষ্ঠিত ঔপন্যাসিকৰ আসন লাভ কৰা ৰীতা চৌধুৰীৰ বিভ্রান্ত বাস্তৱ তুলনামূলকভাৱে শেহতীয়াকৈ (২০১৫) প্রকাশিত। বিভ্রান্ত বাস্তৱৰ উপন্যাসখন মাকাম কিম্বা দেওলাংখুইৰ দৰে এক বহল প্রেক্ষাপটত ৰচিত হোৱা নাই। এক ব্যতিক্রমী উপন্যাস বুলিও ক'ব নোৱাৰি, ক'ব পাৰি বিষয়বস্তুৰ ফালৰ পৰা এখন গতানুগতিক আধুনিক অসমীয়া উপন্যাস। নাৰীৰ জীৱনৰ দুখ কষ্ট সংগ্রাম সংঘাত প্রতাৰণা এইবোৰকে মূল উপজীব্য হিচাপে লৈ ৰচিত উপন্যাসখন গতানুগতিক নাৰীবাদী চিন্তা চেতনাৰে উদ্বুদ্ধ উপন্যাসো নহয়। প্রচলিত নাৰীবাদী চিন্তাধাৰাৰ আন উপন্যাসৰ দৰে এই উপন্যাসত নাই কোনো নাৰীৰ পুৰুষতান্ত্রিক সমাজৰ প্রতি ক্ষোভ, নাই কোনো নাৰীয়ে নিজৰ অধিকাৰ বিচাৰি সমাজৰ বিৰুদ্ধে কৰা প্রতিবাদ। কিন্তু ইয়াৰ পাছতো উপন্যাখনে পাঠকক আকর্ষণ কৰাত বিফল হোৱা নাই বিশেষকৈ উঠি অহা প্রজন্মটোৰ পৰা উপন্যাসখনে লাভ কৰিছে এক অভূতপূর্ব সফলতা। কাৰণ! কাৰণ গতানুগতিক প্রতিবাদ নাই বুলিয়েই উপন্যাসখনত শক্তিশালী নাৰীকণ্ঠৰ অভাৱ ঘটা নাই, বিষয়বস্তু গতানুগতিক হোৱাৰ পাছতো উপন্যাস খনৰ উপস্থাপন আৰু কথন ভংগী অসমীয়া উপন্যাসত তেনেই বিৰল।

উপন্যাসখনৰ নায়িকাৰ নাম গায়ত্রী। সৰুতে এই গায়ত্রী আছিল আন ছোৱালীৰ দৰেই— পখিলাৰ পাছে পাছে দৌৰা, সৰু কথাত উচুপি উঠা, সৰু কথাত খিলখিলাই হাঁহি দিয়া এজনী সাধাৰণ ছোৱালী। মাক, দেউতাক আৰু এজন ককায়েকৰে সৈতে এখনি বৰ সুখৰ ঘৰ আছিল গায়ত্রীহঁতৰ। কিন্তু গায়ত্রীয়ে মেট্রিক পাছ কৰি কলেজলৈ পঢ়িবলৈ যোৱাৰ পাছতেই সলনি হৈ গৈছিল সকলোবোৰ। কলেজত গায়ত্রীৰ ককায়েকৰ সৈতে কিবা এটা কথাত লাগি নিশান্ত নামৰ ল'ৰা এজনে প্রতিশোধৰ পুতলা সজাইছিল তাইক। কবিতা লিখি ভালপোৱা গায়ত্রীৰ কবিতাক প্রশংসা কৰি লাহে লাহে তাইৰ কায চাপিছিল নিশান্ত। গায়ত্রীৰ পৰা কবিতা লিখাই নি সি কোনোবা আলোচনীত প্রকাশ কৰিছিল। লাহে লাহে নিশান্তৰ প্রতি দুর্বল হৈছিল গায়ত্রী আৰু সুযোগৰ অপেক্ষাত থকা নিশান্তই এদিন মিছাকৈ গায়ত্রীক কবি সন্মিলনলৈ বুলি লৈ গৈছিল। সৰলমনা গায়ত্রীক এটা নির্জন ঘৰলৈ কবি সন্মিলন হ'ব বুলি নি নিশান্তই গায়ত্রীৰ সৈতে খেলিছিল। তাৰ পাছতেই সলনি হৈ গৈছিল সকলোবোৰ। সমাজখনে, আনকি মার্ক-

দেউতাকেও গ্রহণ কৰিবলৈ সমর্থ হোৱা নাছিল গায়ত্রীক। প্রেমিকৰ লগত এটা নির্জন ঘৰত এটা সন্ধিয়া কটাই অহা গায়ত্রীক অপৰিত্র জ্ঞান কৰিছিল সকলোৱে। কোনোৱে জনা নাছিল প্রকৃত সত্য আচলতে গায়ত্রীয়ে নিজেই জনাব খোজা নাছিল কথাবোৰ। চৰম অপমান সহি সহি কেইটামান দিন নিজকে নতুনকৈ গঢ়ি এজনী নতুন, কোনেও চিনিব নোৱৰা গায়ত্রী হৈ তাই গুৱাহাটীলৈ পঢ়িবলৈ ওলাই গৈছিল। মাকৰ বান্ধৱী এগৰাকীৰ ঘৰত থাকি তাই এখন ভেঞ্চাৰ কলেজত পঢ়িবলৈ লৈছিল। কিন্তু তাত থাকোতেই গায়ত্রীৰ নিজক গঢ়া মহাযজ্ঞত খেলি মেলি লগাইছিলহি সন্দীপন নামৰ এটা ল'ৰাই। কিন্তু গায়ত্রী আঁতৰি গৈছিল তাৰ পৰা। বাৰে বাৰে সোধাৰ পাছতো তাক তাই জানিবলৈ দিয়া নাছিল তাৰ কাৰণ। হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পাছ কৰাৰ পাছতেই গায়ত্রী গুচি গৈছিল দিল্লীলৈ। দিল্লীত মাকৰ বান্ধৱী (যাক গায়ত্রীয়ে মামী বুলি মাতিছিল) ৰ জীয়েকৰ ঘৰত থাকি গায়ত্রীয়ে পঢ়া শুনা আৰম্ভ কৰিছিল আৰু তাৰ পাছত এদিন গায়ত্রী আই পি এছ হৈ অসমলৈ উভতি আহিছিল। কিন্তু গায়ত্রীয়ে পাহৰি যোৱা নাছিল নিজৰ অতীত চেষ্টাও কৰা নাছিল কোনোদিন পাহৰি যাবলৈ। তাইৰ দৰে ষড়যন্ত্রৰ বলি হোৱা ছোৱালীবোৰৰ বাবে আৰম্ভ কৰিছিল গায়ত্রীয়ে মুক্তিৰ এক অনন্য যাত্রা। ব্যস্ত আৰক্ষী বিষয়া গায়ত্রীয়ে আৰম্ভ কৰিছিল চিনেমা পৰিচালকৰ আন এক ব্যস্ততাপূর্ণ জীৱন যাত্রা। কিন্তু ইমানৰ পাছতো তাই পাহৰি যোৱা নাছিল সন্দীপনৰ কথা তাইক হহুৱাবলৈ চেষ্টা কৰা, তাইক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা কেকুৰা চুলিৰ সেই প্রাণৱন্ত ল'ৰাটোৰ কথা । কিন্তু সময় সলনি হৈছিল, সলনি হৈছিল সন্দীপনো বস্তুবাদী পৃথিৱীখনৰ লগত সম্পূর্ণ মিলি যাব পৰাকৈ। নিজাকৈ সংসাৰ কৰি আমেৰিকাত চাকৰি কৰা সন্দীপনে পাহৰি গৈছিল গায়ত্রীৰ স'তে কৰা ধেমালিবোৰৰ কথা, পাহৰি গৈছিল সিহঁত এৰা এৰি হোৱা দিনটোৰ কথা। ভীষণভাৱে মর্মাহত হৈছিল গায়ত্রী। যদিও গায়ত্রীয়ে সন্দীপনক প্রত্যাখ্যান কৰিছিল তথাপি তাই সন্দীপনৰ ভালপোৱা গোটেই জীৱন বুকুৰ মাজত সাঁচি ৰাখিছিল। কিন্তু এবাৰ ভাৰতলৈ আহি গায়ত্রীক দেখা কৰোঁতে সন্দীপনে কৰা আচৰণত বাকৰুদ্ধ হৈ পৰিছিল গায়ত্রী। যি ভালপোৱাক আধাৰ হিচাপে লৈ গায়ত্রীয়ে ইমান দূৰ আগুৱাই আহিল সেই ভালপোৱা সন্দীপনৰ দৃষ্টিত আছিল সম্পূর্ণ অর্থহীন। তাৰ বহু বছৰৰ পাছত সন্দীপনৰ পত্নী জেনিফাৰে লগ কৰিবলৈ আহিছিল গায়ত্রীক। জেনিফাৰৰ কথাই খেলি-মেলি লগাইছিল গায়ত্রীৰ মনত। গায়ত্রীৰ প্রতি থকা সন্দীপনৰ ভালপোৱাৰ কথা কৈছিল জেনিফাৰে। পুনৰ এবাৰ ভালপোৱাৰ ৰঙীন ফাকুগুড়িৰে উজ্জ্বল হৈ পৰিছিল গায়ত্রীৰ জীৱন। কিন্তু তেতিয়ালৈ এই পৃথিৱীত কেৱল গায়ত্রীৰ হৃদয়ৰ বাহিৰে আন ক'তো নাছিল সন্দীপন নামৰ কোনো ব্যক্তিৰ অস্তিত্ব।

গায়ত্রীৰ জীৱনৰ এই কাহিনীয়েই উপন্যাসখনৰ মূল। লেখিকাই এই কাহিনীকেই অসাধাৰণ বর্ণনা শক্তিৰে এক ব্যতিক্রমী পটত অংকন কৰিছে। ঔপন্যাসিকাই দুটা কাহিনী একেলগে আগবঢ়াই নিছে। এটা গায়ত্রীৰ বাস্তৱৰ কাহিনী আৰু আনটো গায়ত্রীয়ে চিনেমাৰ জৰিয়তে কব খোজা নিজৰ কথাবোৰ। নির্মাণ কৰিবলগীয়া চিনেমাখনৰ স্ক্রিপ্টত গায়ত্রীৰ জীৱনৰ বাস্তৱটো নাই। তাত গায়ত্রী হৈ পৰিছে মায়া, সন্দীপন হৈ পৰিছে প্রিয়ানুজ আৰু জেনিফাৰ হৈ পৰিছে ইছাবেলা। চিনেমাত মায়া কাশ্যপ হৈ পৰিছে এগৰাকী প্রতিষ্ঠিত লেখিকা। আচলতে উপন্যাসখনৰ ভিতৰত থকা চিনেমাৰ স্ক্রিপ্ট খন এখন অসম্পূর্ণ স্ক্রিপ্ট। নিজৰ ক্লেদাক্ত অতীত দর্শকৰ সন্মুখত দাঙি ধৰাত সাহসী পৰিচালক গায়ত্রীৰো হাত কঁপি উঠিছে। এইটো কথা ঔপন্যাসিকে লিখিছে এনেদৰে—

"দৃশ্যবোৰ বাৰে বাৰে লিখি বাৰে বাৰে ডিলিট কৰি পেলাইছে গায়ত্রীয়ে। ইমান সহজ জানো নিজৰ মৃত্যুক তুলি ধৰা? ইমান সহজ জানো নিজৰ যন্ত্রণাক দৃশ্যলৈ ৰূপান্তৰিত কৰা? দর্শকৰ বাবে?" (পৃঃ ১০৫)

আজিৰ একবিংশ শতিকাতো পদে পদে নাৰীৰ অধিকাৰ পুৰুষৰ নিষ্ঠুৰতাত বন্দী। পুৰুষৰ মুখা পিন্ধা কাপুৰুষৰ কবলত পৰি সর্বস্ব হেৰুওৱা নাৰীৰ কান্দোন উপন্যাস খনৰ প্রতিটো পৃষ্ঠাত শুনা যায়। পুৰুষতান্ত্রিক সমাজখনত নাৰীয়ে প্রতিবাদ কৰিলে তাৰ ফল কি হয় সেই কথা তুলি ধৰা হৈছে এনেদৰে—

"ল'ৰাৰ গাত চেকা লাগেনে? সিহঁতৰ ঘৰৰ ওচৰত বিয়া নোহোৱা বাবলীয়ে পাঁচমহীয়া গর্ভ লৈ নামঘৰত মানুহজনৰ নাম লৈছিল। কিবা লাভ হ'লনে? মহিলা সমিতিয়ে জোৰ কৰি ল'ৰাজনৰ ঘৰত থৈ আহিছিল। কিবা লাভ হ'ল নে? গর্ভৰ সন্তানটো তাইৰ ওপৰত কৰা অত্যাচাৰত গর্ভতে মৰিল। তাই কেনেবাকৈ বাছি ঘৰলৈ ঘূৰিল। কিমান অপমান পাইছিল তাই। সহিব নোৱাৰি আত্মহত্যা কৰিলে। তাৰ পিচত দেখোন ল'ৰাটোৱে আকৌ বিয়া কৰালে। মানুহে দেখোন সেই বিয়া খাবলৈও গ'ল।" (পৃঃ ১০৯)

গায়ত্রীয়ে কৰা সংগ্রাম কেৱল গায়ত্রীৰ সংগ্রাম নহয়। ঔপন্যাসিকাই শিখা আৰু মঞ্জু নামৰ চৰিত্র দুটাক গায়ত্রীৰ সংগী হিচাপে তুলি ধৰি সেই সংগ্রামখনক নাৰী জাতিৰ সংগ্রাম হিচাপে দাঙি ধৰাৰ প্রয়াস কৰিছে। গায়ত্রীৰ দৰে শিখাও বলি হৈছিল এক ভয়ংকৰ ষড়যন্ত্রৰ — সমাজৰ নিষ্ঠুৰ

আঘাতত ভাঙি ছিঙি টুকুৰা টুকুৰ হৈ পৰা শিখাক গায়ত্ৰীয়ে নিজৰ যাত্ৰাত ছামিল কৰি নতুনকৈ গঢ় দিছিল। আচলতে, ষড়যন্ত্ৰৰ বলি হোৱা প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ হৃদয়ৰ কৰুণ আৰ্তনাদ শুনা যায় 'বিভ্ৰান্ত বাস্তৱ'ৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাত।

কেতিয়াবা আপোন, তেজৰ সম্পৰ্ক থকা মানুহবোৰেই হৈ পৰে একেবাৰে অচিনাকি, কেতিয়াবা আকৌ অচিনাকি মানুহবোৰেই হৈ পৰে বুকুৰ আপোন। এই কথাষাৰৰ বাস্তৱ চিত্ৰনত ঔপন্যাসিকা বিশেষভাৱে সফল হৈছে। উপন্যাস খনৰ বহু ঠাইত ফুটি উঠিছে এই কথা। গায়ত্ৰীয়ে ঘটনাটো হৈ যোৱাৰ পাছত যেতিয়া গুৱাহাটীলৈ পঢ়িবলৈ যাবলৈ ওলাইছিল তেতিয়া মাক দেউতাক সুখী হৈছিল, এটা বোজা আঁতৰি যোৱা যেন পাইছিল। কিন্তু মামীয়েকে (মাকৰ বান্ধৱী) এটি সাধাৰণ ঘটনাৰ বলি হোৱা তেনেই এজনী দুৰ্ভগীয়া ছোৱালী বুলি গায়ত্ৰীক মাতৃৰ স্নেহেৰে আঁকোৱালি লৈছিল। ঠিক তেনেদৰেই শিখাক অপৱিত্ৰ জ্ঞান কৰি নিজ জন্মদাত্ৰী মাতৃয়ে দলিয়াই দিওঁতে আদৰি লৈছিল গায়ত্ৰীয়ে। কাহিনীৰ শেষৰ ফালে ফুটি উঠিছে এই কথা-নিজৰ ল'ৰা ছোৱালীয়ে অৱহেলা কৰা বৃদ্ধা মামীয়েকক গায়ত্ৰীয়ে বুকুৰ উমেৰে আশ্ৰয় দিছে।

উপন্যাসখনৰ উপস্থাপন শৈলী ব্যতিক্ৰম, কিন্তু ব্যতিক্ৰমী এই উপস্থাপন শৈলীয়েই যেন উপন্যাসখনৰ দুৰ্বোধ্যতাৰো এক অন্যতম কাৰণ হৈ পৰিছে। দুটা কাহিনী এটা বাস্তৱ আৰু এটা কাল্পনিক কাহিনীক এখন চিনেমাৰ স্ক্ৰিপ্টৰ জৰিয়তে আগবঢ়াই নিওঁতে লেখিকা যথেষ্ট সতৰ্ক হৈছে যদিও তেনে এক শৈলীয়ে উপন্যাস খনৰ গতি পথটোক মসৃণ কৰি ৰখা নাই। পঢ়ি থাকোতে বহু ঠাইত পাঠক উজুটি খাই পুনৰ ঘূৰি আহিবলগীয়া পৰিস্থিতি যে উপন্যাসখনত হোৱা নাই তাৰ কোনো মানে নাই। ইয়াৰ দ্বাৰা এইটো বুজাব খোজা হোৱা নাই যে, বাস্তৱ আৰু অবাস্তৱৰ সংমিশ্ৰণত কাহিনীটো অস্পষ্ট হৈ পৰিছে কিন্তু সৰ্বসাধাৰণ পাঠকৰ বাবে সদায় সহজবোধ্য আৰু সহজেই গতি কৰিব পৰা কাহিনীহে কাম্য।

নায়িকা অৰ্থাৎ গায়ত্ৰীৰ চৰিত্ৰটোতো সৰু সুৱা বিসংগতি নথকা নহয়। উপন্যাসখনৰ এঠাইত লেখিকাই লিখিছে—

"সেই কাৰণেই হয়তো গায়ত্ৰীয়ে চিনেমাখনত মানুহক হতাশ কৰিব পৰা অনেক বাস্তৱক আৰু তুচ্ছতাক ঠাই নিদিলে। গায়ত্ৰীয়ে বাছি ল'লে উদাৰতাৰ পথ।"

আকৌ—

"....গায়ত্ৰীৰ প্ৰকৃত অভিজ্ঞতাবোৰ যোগ দিলে চিনেমাখনত মায়া চৰিত্ৰটোক আৰু বেছি দৰ্শকৰ কৰুণা দিয়াব পৰা যাব। কিন্তু অভিজ্ঞ চিনেমা পৰিচালক আৰু স্ক্ৰিপ্ট ৰাইটাৰ গায়ত্ৰীয়ে জানে, কৰুণাৰ ওজন কিমান হোৱা উচিত।....."

উপন্যাসখনৰ কাহিনীৰ ভিতৰত ঔপন্যাসিকাই যি বাস্তৱ সত্যটো দাঙি ধৰিলে সেই সত্যক কিন্তু তেওঁৰ উপন্যাসৰ কাহিনীয়ে প্ৰতিফলিত কৰিব নোৱাৰিলে। তাৰ একমাত্ৰ কাৰণ গায়ত্ৰীৰ চৰিত্ৰত অত্যাধিক কৰুণাৰ ভৰ। গায়ত্ৰীয়ে নিৰ্মাণ কৰিব খোজা চিনেমাত তুচ্ছতাক স্থান দিব নোখোজাৰ কথা ঔপন্যাসিকাই উল্লেখ কৰিছে, কিন্তু তাৰ বিপৰীতে উপন্যাস খনত মানুহক হতাশ কৰিব পৰা বহু কথা অন্তৰ্ভুক্ত হ'ল। গায়ত্ৰীৰ মাক-দেউতাক, মোমায়েক বস্তুৰাদী হৈ পৰা সন্দীপন, সন্দীপনৰ মাক এই সকলোবোৰ ঋণাত্মক চৰিত্ৰৰ মাজত যোগাত্মক চৰিত্ৰবোৰৰ মাত্ৰা কম যেন অনুভৱ হয়। গতিকে, এই দুই বিপৰীতমুখী কথা বতৰাই পাঠকক বহু পৰিমাণে হতাশ কৰিছে।

গায়ত্ৰীৰ চৰিত্ৰটোৰ সঘন পৰিৱৰ্তনৰ কথাটোও মন কৰিবলগীয়া বঙীয়াল মনৰ গায়ত্ৰী ষড়যন্ত্ৰৰ বলি হৈ গম্ভীৰ হৈ পৰিছে, সেই গম্ভীৰ ব্যক্তিত্বৰ গায়ত্ৰী পাছৰ সময়ত সন্দীপনৰ বাবেই আকৌ দুৰ্বল হৈ পৰিছে। গায়ত্ৰী ইমানেই বেছি গম্ভীৰ যে যি নিজৰ মাক-দেউতাক আৰু ককায়েকৰ মাজতো গঢ়ি তুলিছিল গাম্ভীৰ্যৰ অভেদ্য দেৱাল কিন্তু, সেই গায়ত্ৰীকেই ঔপন্যাসিকে মধ্যবয়সতো কাৰোবাৰ কথা ভাবি ব্যাকুল হোৱা এগৰাকী নাৰী হিচাপে চিত্ৰণ কৰিছে। নিজৰ মাক দেউতাকক ক্ষমা কৰিব নোৱৰা মধ্যবয়স্কা গায়ত্ৰীৰ মন কাহিনীৰ শেষত সন্দীপনৰ ভাল পোৱাৰ কথা ভাবি বঙীন হৈ পৰাটো বিসংগতিপূৰ্ণ যেন ভাৱ হয়।

তথাপি 'বিভ্ৰান্ত বাস্তৱ' প্ৰতিজন সৰল মনৰ মানুহৰ বাবে এক আশা আৰু সাহসৰ সমাহাৰ। গ্ৰন্থখনৰ আলোচনাৰ সামৰণিত উপন্যাসখনৰ এইকেইটা শাৰী তুলি দিলেই হয়তো উপন্যাসখনৰ সাৰমৰ্ম আৰু মূল বাৰ্তা স্পষ্ট হৈ পৰিব—

"মানুহক, সভ্যতাক, শুভংকৰ বাটেৰে আগবঢ়াই নিয়াৰ বাবে চলি থকা বিশ্বজোৱা প্ৰচেষ্টাৰ এটা অংশ কৰি তুলিব বিচাৰে গায়ত্ৰীয়ে নিজৰ প্ৰতিখন চিনেমাক। গায়ত্ৰীয়ে বিচাৰে এই পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন সৰল আৰু সৎ মানুহে অশুভ শক্তিবোৰক দেখক। নৰকলৈ যোৱা বাটবোৰ চিনি পাওক। যিসকল নৰকত আবদ্ধ হৈ পৰিছে তেওঁলোকে নিজক মুক্ত কৰক। পৰাধীনতাত বন্দী মানুহবোৰ ভিতৰৰ পৰা স্বাধীন হওক। অশুভৰ হাতত পৰাজিত মানুহবোৰে অশুভক পৰাজিত কৰি বিজয় নিচান উৰুৱাওক।" ♦

গ্ৰন্থ সমালোচনা

কাঞ্চন —অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী

শতাব্দী শইকীয়া

"নাৰী তুমি অনন্যা, তুমি দেৱী, তুমিয়েই ধৰণী"

'কাঞ্চন' অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ এখন নাৰীকেন্দ্ৰিক উপন্যাস য'ত নাৰীৰ জলন্ত সমস্যাক অতি নিপুণভাৱে ৰূপায়িত কৰিছে। কাহিনীটোৰ মূল চৰিত্ৰ কাঞ্চনৰ জীৱন গাঁথাই মোক আৱেগিক কৰি তুলিলে। কিয় বাৰে বাৰে কাঞ্চন পুৰুষৰ কামনাৰ বলি হ'ব লগা হ'ল। ভৰ যৌৱনা, ৰূপৱতী কাঞ্চনজনীৰ হৃদয়খন কিয় ধাতুলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ব লগা হ'ল। আকাশজ্যোতিক পাই শিলযেন হৈ পৰা কাঞ্চনজনী পুনৰ কোমল হৈ পৰিছিল কিন্তু তাৰ পৰিণতি কি হ'ল, সেয়া চিন্তনীয়।

'কাঞ্চন' পঢ়ি মুগ্ধ হ'লোঁ। অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী মোৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় লেখিকা। তেওঁৰ সাহিত্যত প্ৰকাশ পায় মানৱ জীৱনৰ সংগ্ৰাম, মানুহ আৰু প্ৰকৃতিৰ সূক্ষ্ম বিৱৰণ, নাৰীত্বৰ বিশ্লেষণ লগতে জীয়াই থকাৰ অন্তহীন হেঁপাহ। অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ জন্ম ১৯৬৪ চনত যোৰহাটত। তেওঁ ২০২১ বৰ্ষত— 'ইয়াত এখন অৰণ্য আছিল' গ্ৰন্থৰ বাবে 'সাহিত্য অকাডেমী' বঁটা পাইছিল। 'কাঞ্চন' পুথিখনে পঢ়ুৱৈসকলৰ মাজত খলকনিৰ সৃষ্টি কৰিছিল।

উপন্যাসখনত কাঞ্চন দাস চৰিত্ৰটি মুখ্য চৰিত্ৰৰূপে অংকিত কৰা হৈছে। কাঞ্চন আছিল এগৰাকী সৎ-সাহসী আৰু স্পষ্টবাদী মহিলা কিন্তু সমাজৰ চকুত কাঞ্চন নষ্ট চৰিত্ৰৰ নাৰী আছিল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত কাঞ্চনৰ লগতে তেওঁৰ মাতৃ কণমাই দাস আৰু ভাতৃ থানেশ্বৰ দাসৰ জীৱন হৈ পৰিছিল শোচনীয়। সেই সময়তে তাঁহাতক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল গাঁৱৰেই বাসিন্দা ননীয়ে কিন্তু তেতিয়া তেওঁ গুৱাহাটীৰ অফিচত কাম কৰিছিল। কাঞ্চনৰ পৰিয়ালটোক ননীয়ে বহুধৰণেৰে সহায় কৰিছিল আৰু শেষত কাঞ্চনক পিয়নৰ চাকৰি দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে তাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছিল। এনেদৰেই কাঞ্চন অজানিতে সোমাই পৰিছিল জীৱনৰ চাকনৈয়াত। উপন্যাসখনৰ পটভূমি আৰু দৃশ্যৰ বিৱৰণ সূক্ষ্মতাৰে আকৰ্ষণীয়ৰূপত লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে। কাহিনীটো আৰম্ভণি কৰা হৈছে নতুন ইঞ্জিনিয়াৰ আকাশজ্যোতি ফুকনৰ কথাৰে। আকাশজ্যোতি আছিল এজন শক্তিশালী ব্যক্তিত্বৰ, সুন্দৰ-সুঠাম যুবক। প্ৰথম সাক্ষাততেই কাঞ্চন আৰু আকাশজ্যোতি এজনে আনজনৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। কিন্তু দুৰ্ভগীয়া অতীতৰ বাবে কাঞ্চনে তেওঁৰ কাষ চাপিবলৈ সংকোচ

উপন্যাসখনত কাঞ্চন দাস চৰিত্ৰটি মুখ্য চৰিত্ৰ ৰূপে অংকিত কৰা হৈছে। কাঞ্চন আছিল এগৰাকী সৎ-সাহসী আৰু স্পষ্টবাদী মহিলা কিন্তু সমাজৰ চকুত কাঞ্চন নষ্ট চৰিত্ৰৰ নাৰী আছিল। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত কাঞ্চনৰ লগতে তেওঁৰ মাতৃ কণমাই দাস আৰু ভাতৃ থানেশ্বৰ দাসৰ জীৱন হৈ পৰিছিল শোচনীয়। সেই সময়তে তাঁহাতক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল গাঁৱৰেই বাসিন্দা ননীয়ে কিন্তু তেতিয়া তেওঁ গুৱাহাটীৰ অফিচত কাম কৰিছিল। কাঞ্চনৰ পৰিয়ালটোক ননীয়ে বহুধৰণেৰে সহায় কৰিছিল আৰু শেষত কাঞ্চনক পিয়নৰ চাকৰি দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে তাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছিল।

কৰিছিল। ননীৰ পিছতে বৰচাহাবেও কাঞ্চনৰ শৰীৰক উপভোগ কৰিছিল অতীতত। একো নজনাকৈয়ে সৰলমনা কাঞ্চনজনী হৈ পৰিছিল সমাজৰ বাবে আৰ্জনা। পুৰুষৰ শোষণ প্ৰবৃত্তিতেই জন্ম হয় কাঞ্চনৰ দৰে হাজাৰজনী নাৰী। তাৰ ওপৰিও কাহিনীভাগ আগবঢ়াই লৈ যাওঁতে বিশ্বনাথ দাস, বদৰুদ্দিন (বদৰ), দীপক চৰিত্ৰকেইটিৰ সঠিক ৰূপায়ণে পঢ়ুৱৈসকলক আমোদ প্ৰদান কৰিছে। বদৰৰ চৰিত্ৰটিয়ে মোৰ মনত বাৰুকৈয়ে সাঁচ বঢ়ালে। বদৰ আছিল কাঞ্চনতকৈ তলৰ পদৰ এজন কৰ্মচাৰী। বদৰ আৰু কাঞ্চনৰ বন্ধুত্ব সঁচাই নিভাঁজ আছিল। দুয়োয়ে বিনা দ্বিধাৰে এজনে আনজনৰ লগত অন্তৰৰ কথাবোৰ খুলি কৈছিল। অফিচটোত একমাত্ৰ বদৰেই আছিল যিয়ে সকলো ক্ষেত্ৰতে কাঞ্চনৰ পক্ষ লৈছিল। এদিন অফিচৰ লোকসকলৰ তিৰস্কাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি কাঞ্চনে বদৰক চৰ মাৰিছিল। সকলোৱে তাইৰ বিপক্ষে গৈ আপত্তি কৰিছিল কিন্তু তাইৰ লগত থাকিল বদৰ। এই ঘটনাটোৱে বদৰক এজন সৎ, সাহসী আৰু জ্ঞানী পুৰুষ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিছিল। ইঞ্জিনিয়াৰ আকাশজ্যোতি ফুকন কাঞ্চনৰ কাষ চাপিছিল এখন উপন্যাস লিখাৰ স্বাৰ্থত। আকাশক পাই কাঞ্চন বৰ সুখী হৈছিল, তাই অতীতৰ সকলো ঘটনা আকাশক খুলি কৈছিল, তাই আকাশক লগ পোৱাৰ পিছতহে অনুভৱ কৰিছিল মিঠা প্ৰেমৰ অনুভূতি। দেহে-মনে তাই আকাশক বিশ্বাস কৰি পেলাইছিল। এদিনাখন আকাশৰ অনুৰোধত তাই অনিচ্ছাস্বত্বেও এটা নৈশ পার্টিলৈ যাৰ লগা হ'ল। পার্টিলৈ যোৱাৰ কিছুপৰ পাছতেই ঘটিছিল সেই ঘটনাটো। তাই নিজকে আৱিষ্কাৰ কৰিছিল এটা আন্ধাৰ কোঠাত নগ্নৰূপত। আকাশে মাজৰাতি কাঞ্চনক মানৱৰূপী পশু কিছুমানৰ মাজত এৰি থৈ পলাল। কাঞ্চনক তেতিয়া শৰীৰৰ যন্ত্ৰণাতকৈ মনৰ যন্ত্ৰণাই বেছি ধৰিছিল। তাইৰ তীব্ৰভাৱে আত্মহত্যাৰ আকাংক্ষা জাগি উঠিছিল। যাক কাঞ্চনে পূৰ্ণঅন্তৰে হৃদয়ত স্থাপন কৰিছিল, তেঁও দেখোন আগৰ কেইজনৰ দৰেই কাপুৰুষ ওলাল। আকাশজ্যোতিৰ প্ৰতাৰণা কাঞ্চনে সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। ঘটনাটোৰ কঠোৰ আঘাতে কাঞ্চনৰ মগজুত আক্ৰমণ কৰিলে, তাৰ ফলত কাঞ্চন Psychogenic amensia'ৰ স্বীকাৰ হ'ল। সকলো কথা পাহৰি তাই শিশুৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে।

সঁচাই, বহুকথাই শিকাই গ'ল গ্ৰন্থখনে কাঞ্চনৰ জীৱন কাহিনীৰ শেষ নাই। কাঞ্চনৰ দৰে সৰু বৰ কাহিনীৰে আমাৰ মাজত জীয়াই আছে বহু নাৰী আৰু হয়তো বহুতে জীৱন যুঁজত হাৰ মানিছে । ঈশ্বৰে দেখোন কিছুমান বেমাৰ মানুহক সুখী হৈ জীয়াই থাকিবলৈ দিছে। 'Psychogenic amensia'-ৰ বাবেই কাঞ্চনে সুখেৰে জীয়াই থাকিব পাৰিলে। শেষত কাঞ্চনেই আছিল সবাতোকৈ সুখী মানুহ। পুনৰ কাঞ্চনে অফিচলৈ যোৱা আৰম্ভ কৰিলে। এতিয়া তাইৰ কোনো অতীত নাই আৰু ভৱিষ্যতৰ প্ৰতিও উদ্বেগ নাই। সঁচাই কিছুমান মানুহ আমাৰ জীৱনলৈ এটি সুমধুৰ অনুভূতি হৈ আহে আৰু অভিশাপৰ দৰে আঁতৰি যায়। জীৱনে কাঞ্চনক এনে এটা পর্যায়লৈ লৈ আহিলে যিটো তাই কেতিয়াও কল্পনাই কৰি পোৱা নাছিল। আচলতে কাঞ্চনৰ ভুল কোনখিনিত, এজন পুৰুষৰ নিস্বাৰ্থভাৱে ভালপোৱাত নে নাৰী ৰূপত জন্ম লোৱাত?◆

কাঞ্চনৰ দৰে সৰু
বৰ কাহিনীৰে আমাৰ
মাজত জীয়াই আছে বহু
নাৰী আৰু হয়তো বহুতে
জীৱন যুঁজত হাৰ মানিছে ।
ঈশ্বৰে দেখোন কিছুমান
বেমাৰ মানুহক সুখী হৈ
জীয়াই থাকিবলৈ দিছে।
'Psychogenic
amensia'-ৰ বাবেই
কাঞ্চনে সুখেৰে জীয়াই
থাকিব পাৰিলে। শেষত
কাঞ্চনেই আছিল
সবাতোকৈ সুখী মানুহ।
পুনৰ কাঞ্চনে অফিচলৈ
যোৱা আৰম্ভ কৰিলে।
এতিয়া তাইৰ কোনো
অতীত নাই আৰু ভৱিষ্যতৰ
প্ৰতিও উদ্বেগ নাই।

গ্ৰন্থ সমালোচনা

মোৰো এটা সপোন আছে

আশামণি তামুলী

শেহতীয়াকৈ পঢ়ি ভাল লগা এখন গ্ৰন্থ হৈছে—ড° ৰুবুল মাউতৰ 'মোৰো এটা সপোন আছে'। গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ হোৱাৰ অন্য এটা কাৰণ হৈছে গ্ৰন্থখনৰ নামটো। কিয়নো প্ৰতিজন মানুহৰেই একোটা নিজস্ব সপোন থাকে আৰু সেই সপোনৰ আলমতেই আমি আমাৰ জীৱনটোক সজাবলৈ যত্ন কৰোঁ। জীৱনটোক সুন্দৰকৈ সজাই তুলিব পৰাটোও এটা কলা। যদিও জীৱনৰ বাটত কেতিয়াবা বহুতো বাধাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হয় আৰু সেই বাধাক নেওচি আগুৱাই যাব পৰাজনেই একোজন সফল ব্যক্তি। তেনে এজন সফল ব্যক্তি হৈছে ড° ৰুবুল মাউত। তেখেতৰ আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থ 'মোৰো এটা সপোন আছে'ত তেওঁৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ বিষয়ে সুন্দৰকৈ বৰ্ণনা কৰিছে। ইতিমধ্যে সকলো মাধ্যমতে এই গ্ৰন্থখনৰ বহুল চৰ্চা হৈছে। কিয়নো জীৱনৰ সৈতে আমাৰ অহৰহ যি সংগ্ৰাম সেই সংগ্ৰামক আগুৱাই নিয়াত এক সাহস তথা প্ৰেৰণাৰ একোটা থল হ'ব পাৰে, বিশেষকৈ আমাৰ দৰে প্ৰতিজন নৰ-প্ৰজন্মৰ। লেখকৰ জন্মভূমি অসম-অৰুণাচল সীমান্তৰ কৈলাসপুৰৰ টঙনা ন-গাঁৱৰ; বেতনি গাঁৱৰ পৰা সুদূৰ আমেৰিকাৰ মাচাছুচেটচ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ এক মনোৰম তথা প্ৰেৰণাদায়ক কাহিনী গ্ৰন্থখনত বৰ্ণনা কৰিছে। লেখকে গ্ৰন্থখনক ৪ টা খণ্ডত ভাগ কৰিছে। শৈশৱ, সংগ্ৰাম, সুযোগ আৰু দেউতাৰ অসুখ।

লেখকে শৈশৱৰ প্ৰথমভাগতে পঢ়া টেবুলৰ কথাৰে লিখিছে বহল চাংখনৰ কাষতে দীঘল টেবুলখন। চাৰিটা খুঁটা পুতি বাঁহেৰে বনোৱা টেবুলখন আচলতে এখন চাঙেই। টেবুলৰ ওপৰত নির্দিষ্ট স্থানত থাকে মোৰ, বাইদেউ আৰু ককাইদেউৰ কিতাপ-পত্ৰ, বহী। কণ আৰু মুন তেতিয়াও স্কুল যাবৰ হোৱাই নাই। সন্ধিয়া হ'লেই টেবুলৰ সন্মুখত বৈ আমি আটায়ে প্ৰার্থনা জুৰো। কেতিয়াবা কণ-মুনেও উলাহতে যোগ দিয়ে। সিহঁতৰ বাবে প্ৰার্থনাত যোগ দিয়াটো আমোদৰ কাম। মোৰ বাবে প্ৰার্থনা আছিল কেৱল এক পুৱা- গধূলিৰ গীত। পুৱা হ'লে যিদৰে বেলি ওলায়, গধূলি মাৰ যায় নতুবা পুৱা গোহালিৰ গৰু মেলি দিয়া হয়, গধূলি আকৌ বান্ধি থোৱা হয়, ঠিক প্ৰার্থনাও মোৰ বাবে পুৱা-গধূলিৰ পালন কৰা নিয়ম।

অভাৰে পুষ্ট কৰিলেও লেখকৰ মাক-দেউতাকে হয়তো শিক্ষাৰ গুৰুত্ব ভালদৰেই বুজিছিল। সেয়েহে ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাক বিদ্যালয়লৈ পঠিওৱাৰ লগতে কাহিলীপুৱাতে সিহঁতক টোপনিৰপৰা জগাই পঢ়িবলৈ দিয়াৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। আনহাতে, পথাৰত গৰু চৰাবলৈ পথাৰলৈ যোৱা, বজাৰত শাক-পাচলি বিক্ৰী কৰিবলৈ যোৱা আদি কামবোৰৰ দায়িত্বও তেওঁ ছাত্ৰাৱস্থাতে পালন কৰিব লগা হৈছিল। ভোকৰ তাড়নাত দুবাৰমান ৰাস্তাত বনুৱাৰ কাম কৰিবলৈও বাধ্য হৈছিল। এই কথাবোৰে পৰৱর্তী পর্যায়ত লেখকক দায়িত্ববোধৰ শিক্ষা দিয়া বুলি স্থানান্তৰত তেওঁ স্বীকাৰ কৰিছে। অৱশ্যে উৎসাহজনক কথাটো হ'ল— এই সকলোবোৰ দুখ, কষ্টৰ মাজতো তেওঁ বুকুত কঢ়িয়াই ফুৰা সপোনটো বৰ সযতনে পালন কৰিছিল। নিজৰ একাগ্ৰতা আৰু ভাগ্যকে অৱলম্বন কৰি জীৱনৰ জটিল পথবোৰ অতিক্ৰম কৰিছিল। উচ্চৰ পৰা উচ্চতৰ পর্যায়লৈ আৰোহণ কৰোঁতে অতিক্ৰমি অহাৰ পথটিৰ স্মৃতিও মনৰপৰা মচি পেলোৱা নাছিল। সাধাৰণতে একোজন সাধাৰণ শিশুৱে শৈশৱত যি ৰং-ধেমালি আৰু আনন্দৰ সৈতে একোটা সুকীয়া জীৱন-যাপন কৰে তাৰ বহু বিপৰীত জীৱন এটা লেখকে অতিবাহিত

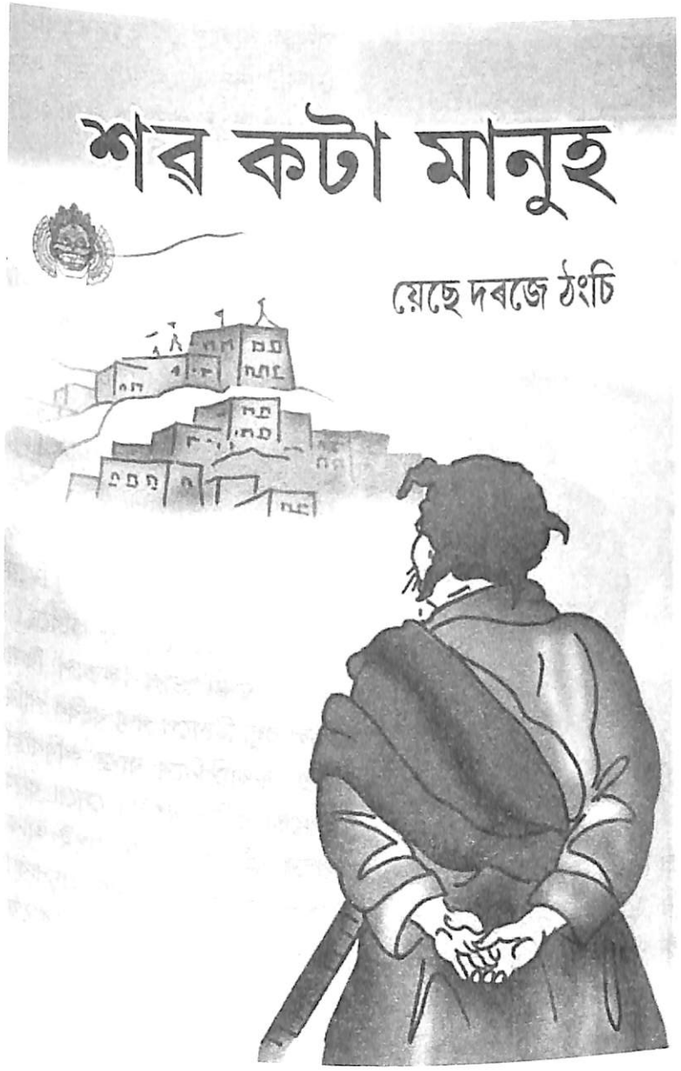
লেখকৰ অন্য এক সংগ্ৰামৰ মনোৰম বৰ্ণনা কৰিছে ২য় অধ্যায়— 'সংগ্ৰামত'। কেনেকৈ তেওঁ বাৰিষাকালত পাঁচ-ছয় কিলোমিটাৰ খোজকাঢ়ি কলেজলৈ গৈছিল। লেখকক পঢ়াৰ নামত লাহে লাহে ঘৰৰ মাটি, গৰু-ছাগলীবোৰ নাইকিয়া হোৱা, ককায়েকে ছিকিউৰিটি গার্ডৰ কাম কৰা, ইয়াৰ মাজতে ঘৰৰ আইতাকৰ মৃত্যু এই সকলোবোৰৰ অতি স্পষ্টকৈ উপস্থাপন কৰিছে। লেখকে উল্লেখ কৰিছে যে গ্ৰীষ্মৰ বন্ধ লেখকৰ প্ৰিয় নাছিল।

কিয়নো সেইকেইটা দিনত লেখকৰ শাৰীৰিক বহু কষ্ট হৈছিল। গাঁওখনৰ অৱস্থিতি সম্পৰ্কে লেখকে কৈছে, 'এই খণ্ডৰ পৃথিৱীলৈ যাতায়াত ব্যৱস্থা তেনেই নাছিলেই। দূৰণিবটীয়া আলহী আহিলে ডুমডুমাৰপৰা বেতনিলৈ কমেও আধাদিন খোজ কাঢ়িব লাগিছিল। ইফালে বাস্তা-ঘাটৰ আকাৰ-আকৃতি আছিল অতি শোচনীয়। বাৰিষাৰ দিনত ফেনে-ফোটোকাৰে বৈ থকা নৈ-জান পাৰ হৈ দূৰণীবটীয়া মানুহবোৰ আমাৰ ঘৰলৈ অহাটো আছিল কল্পনাবো অগোচৰ। তাৰ পিছতো মনৰ অদম্য হেঁপাহৰ জৰিয়তে অৱশেষত অজস্ৰ সংগ্ৰামৰ মাজতো তেওঁ প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পাছ কৰে।

লেখকৰ 'সাংগ্ৰাম' অধ্যায়-আৰম্ভ হৈছে হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পঢ়িবলৈ তিনিচুকীয়ালৈ যোৱাৰ পৰা আৰু শেষ কৰিছে TIFRGত বিজ্ঞানী হিচাপে যোগদান কৰি কাৰ্যকাল আৰম্ভ কৰাত। লেখকৰ অন্য এক সংগ্ৰামৰ মনোৰম বৰ্ণনা কৰিছে ২য় অধ্যায়— 'সংগ্ৰামত'। কেনেকৈ তেওঁ বাৰিষাকালত পাঁচ-ছয় কিলোমিটাৰ খোজকাঢ়ি কলেজলৈ গৈছিল। লেখকক পঢ়াৰ নামত লাহে লাহে ঘৰৰ মাটি, গৰু-ছাগলীবোৰ নাইকিয়া হোৱা, ককায়েকে ছিকিউৰিটি গার্ডৰ কাম কৰা, ইয়াৰ মাজতে ঘৰৰ আইতাকৰ মৃত্যু এই সকলোবোৰৰ অতি স্পষ্টকৈ উপস্থাপন কৰিছে। পইচাৰ অভাৱৰ বাবে লেখকে কেইবাবাৰো অনৈতিক কাম কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। এইদৰে এদিন হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্ট ওলাল। লেখকে প্ৰথম বিভাগ নাপালে। যৱবাৰে বহুতে তেওঁক তিৰস্কাৰ কৰিছিল। কোনোৱে আকৌ চাকৰিত ইণ্টাৰভিউ দিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়ে। চাকৰি নিবিচাৰাকৈ তিনিচুকীয়া কলেজত কেমেষ্ট্ৰিত অনাৰ্চ লৈ পুনৰ পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে। এদিন সকলোকে আচৰিত কৰি তেওঁৰ ৰিজাল্ট ফাৰ্ষ্টক্লাছ আহে। তাৰ পিছত মাষ্টাৰ ডিগ্ৰী পঢ়াৰ অন্য এক সাংগ্ৰাম, কঠোৰ প্ৰচেষ্টা আৰু বহু ধৈর্য্যৰ মাজেৰে জীৱনৰ বাটত আগুৱাই এদিন তেওঁ টি.আই.এফ.আৰ.-ৰ চাকৰিটোত যোগদান কৰে।

তৃতীয় অধ্যায় 'সুযোগ'ত লেখকে টি.আই.এফ.আৰ.-ত বিজ্ঞানী হৈ থাকোঁতে হোৱা বিভিন্ন নতুন অভিজ্ঞতা, এখন সম্পূৰ্ণ নতুন পৃথিৱীৰ সৈতে হোয়া সহাৱস্থান, প্ৰশিক্ষণৰ বাবে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰলৈ যাবলৈ পোৱা সুযোগ আৰু তাৰ আলমতে পিছলৈ পি.এইচ.ডি.ৰ বাবে সুযোগ পোৱা আদিৰ বিৱৰণ দাঙি ধৰিছে। বিদেশত থাকিলেও তেওঁ নিজৰ শিপা পাহৰি যোৱা নাছিল। বাৰে বাৰে পুৰণি দিনবোৰৰ কথা সোঁৱৰণ কৰি ঘৰলৈ মনত পেলাইছিল। চতুৰ্থ অধ্যায় 'দেউতাৰ অসুখ'ত লেখকে টি আই এফ আৰ এৰি আমেৰিকাত গৱেষণা কৰি থকাৰ মাজতে দেউতাৰক দু�ৰাৰোগ্য অসুখ আৰু তাৰ ফলশ্ৰুতিত দেউতাকৰ মৃত্যুৰ বৰ্ণনা কৰিছে। কাকতালীয়ভাৱে দেউতাকৰ অসুখটো আছিল তেখেতৰ গৱেষণাৰ বিষয়ৰ স'তে একে।

'মোৰা এটা সপোন আছে' গ্ৰন্থখন মূলতঃ আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থ যদিও একোখন উপন্যাসৰ দৰেই হুয়াৰ কাহিনীভাগ ৰসাল। লেখকৰ ভাষা অতি প্ৰাঞ্জল। গ্ৰন্থখন একেবহাতে কোনো বিৰক্তি অনুভৱ নকৰাকৈ পঢ়ি শেষ কৰিব পাৰি। গ্ৰন্থখনৰ এটি উল্লেখযোগ্য দিশ হৈছে হুয়াৰ স্পষ্টতা। লেখকে কাহিনীভাগ আগবঢ়াওঁতে ক'তো অতিৰঞ্জিত কৰা নাই। লেখকে নিজৰ প্ৰতিটো দিশ সম্পূৰ্ণ স্পষ্টকৈ বৰ্ণনা কৰিছে। লগতে গ্ৰন্থখনৰ কাহিনীটো অতিকৈ প্ৰেণাদায়ক।♦

শৰ কটা মানুহ

—য়েছে দৰজে ঠংচি

লক্ষ্মীপ্ৰিয়া কলিতা

"There is no friend as loyal as a book"
–Ernest Hemingusay

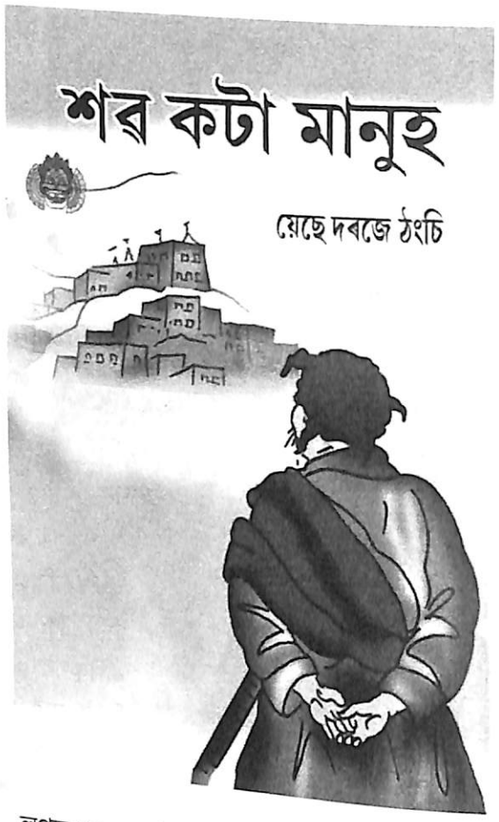
মানৱ জীৱন বিচিত্ৰ আৰু সকলো জীৱনেই এটাতকৈ আনটো ভিন্ন। ভিন্নতাৰ সমাৱেশেৰে গঢ়ি উঠি সম্পূৰ্ণ হোৱা এটা জীৱনক পাঠকৰ মনত অনুভূতি জগাই তুলিব বিচৰাই হ'ল 'শৰ কটা মানুহ' নামৰ গ্ৰন্থখনৰ উদ্দেশ্য ভিন্নধৰ্মী গ্ৰন্থৰ সোৱোদ ভিন্নজনে ভিন্নধৰণেৰে উপলব্ধি কৰে। ঠিক তেনেদৰে য়েছে দৰজে ঠংচিৰ খুব জনপ্ৰিয় গ্ৰন্থ 'শৰ কটা মানুহ' তেনে এখন গ্ৰন্থ। ২০০৪ চনত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাৰে পটুৱৈ সমাজত চিনাকি কৰাই দিয়া গ্ৰন্থখনত সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে এজন শৰ সৎকাৰ কৰা লোকৰ জীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবি।

উপন্যাসধৰ্মী গ্ৰন্থখনে কোনোধৰণৰ সস্তীয়া বাতুলতাৰ পৰিচয় দাঙি নধৰি মানৱজীৱনৰ সৰ্বোচ্চতম মাহাত্ম্য প্ৰকাশত অলপো ত্ৰুটি কৰা নাই।

জীৱন মানে জীয়া অভিজ্ঞতাৰ বাস্তৱ থলী। কিন্তু প্ৰতিখন থলীৰে কৃষ্টি-সংস্কৃতিও এটাতকৈ আনটো ভিন্ন। তাৰ মাজতে বহুতো ৰূপকথন এনেধৰণৰ যে পাঠকৰ লগত হুবহু মিলি যাব পাৰে। এই গ্ৰন্থখনেও তেনে এক পৰিচয়েৰে নিজা বৈশিষ্ট্য অটুট ৰাখি অৰুণাচল মনপা সমাজৰ কিছু কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ ব্যাখ্যা দাঙি ধৰিছে।

সাধাৰণ মানৱ জীৱনত পোৱা নোপোৱা কিছু অনুভূতিৰ সাদৃশ্যতা। চুৰবি গাঁৱৰ দ্যাৱগে নৰবু নামৰ এগৰাকী থাম্পা (শ সৎকাৰ কৰা লোক)ৰ জীৱনৰ আধাৰত ৰচিত কল্প কাহিনীভাগে ভালকৈয়ে উপলব্ধি কৰাব পাৰে জীৱনৰ কঠোৰতা আৰু মধুৰতা। চীনা যুদ্ধৰ ভয়াৱহ পৰিস্থিতিৰ সন্নিৱিষ্ট কৰি গ্ৰন্থখনৰ মহত্ত্বক এক বাস্তৱ চিত্ৰ তুলিকাৰে দাঙি ধৰিবলৈ বিচৰাটো লেখকৰ প্ৰতিভাশালী দক্ষতাৰ যে সু-প্ৰকাশ, তাক বৰ সুন্দৰকৈ আমি উপলব্ধি কৰিব পাৰো।

বুদ্ধ ধৰ্মৰ অনুগত দ্যাৱগে নৰবু আৰু তেওঁক চুৰবি গাঁৱৰ সহজ-সৰল মনপা জীৱনৰ আধাৰ হিচাপে কৃষিকৰ্মক সাৰোগত কৰি আগবঢ়া গ্ৰামীন জীৱনলৈ নামি অহা চীনা যুদ্ধৰ বিভীষিকাই দ্যাৱগে নৰবু আৰু তেওঁক পৰিয়ালৰ মাজলৈ আনে অশনি বতৰা। যুদ্ধৰ ভীষণতাত দ্যাৱগে নৰবুয়ে হেৰুৱাবলগীয়া হয় তেওঁৰ আজীৱন প্ৰেমিকা ৰিনচিন জোম্বাক। পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ত এক নাটকীয় পৰিসমাপ্তিৰে জীৱনৰ

মাজভাগত তেওঁৰ পত্নী আৰু জীক পোহপাল দি থকাৰ সময়তে এক ৰহস্য ভেদ কৰি পৰিচয় হয় ৰূঢ় অতীতৰ সৈতে। য'ত তেওঁৰ পৰিচয় হয় পু�ৰণি প্ৰেমিকাৰ সৈতে অন্য এক ৰূপত। য'ত তেওঁ প্ৰেমিকাই খ্যাতি লাভ কৰে এগৰাকী আনে চাংগে নোৰলজোম (বৌদ্ধ সন্ন্যাসিনী) হিচাপে।

মানৰ জীৱনৰ সৰ্বোত্তম আকৃষ্টৰ উৎস হিচাপে প্ৰেমক এই পৰ্বটোত লেখকে মানৰ আকাংক্ষাৰ ঊৰ্ধ্বতম বিন্দু হিচাপে চিনাক্তকৰণ কৰিছে, যিয়ে তেওঁৰ বহল দৃষ্টিভংগীক দাঙি ধৰে এক আধ্যাত্মিক বিন্দুত।

সাধাৰণতে আধ্যাত্মিকতাক আমি চকু দিওঁ ৰহস্যৰ আবৃতত কিন্তু সিও যে মানুহৰ কৰ্ম প্ৰেৰণাৰ উৎস হ'ব পাৰে গ্ৰন্থ ভাগ পটি পটুৰেয়ে সুন্দৰকৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰে। দালাই লামাৰ মনপা সমাজ কিদৰে চালিত হয় তাৰ উৎকৃষ্ট বৰ্ণনা গ্ৰন্থখনত সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে। গ্ৰন্থখনৰ মহত্তম গুণসমূহ এনেদৰে উত্থান কৰিব পাৰি।

(ক) গ্ৰন্থ এখনে মানৰ মনৰ জ্ঞান তৃষ্ণা নিবাৰণ কৰোৱাৰ লগতে সম্ভেদ দিয়ে কিছুমান প্ৰেৰণাৰ উৎস আৰু কৌতুহলৰ। যিয়ে ভৱিষ্যৎ সু-নিশ্চিত কৰাত সহায় কৰে। এই গ্ৰন্থখনো ঠিক তেনেধৰণৰ গুণেৰে আবৃত্ত হৈ আছে। দ্যাৰাগ নৰবুৰ অকামিলা জীৱনৰ পৰা সুস্থিৰ জীৱনৰ গমনে তাৰে পৰিচয় প্ৰকাশ কৰে।

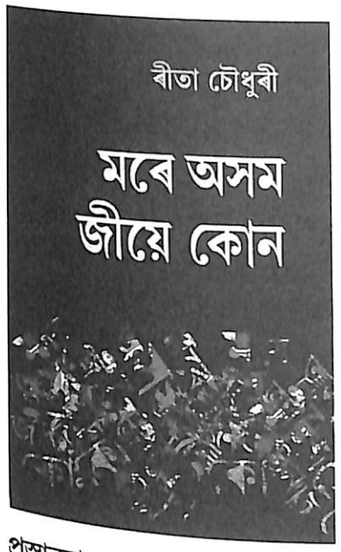
(খ) গ্ৰন্থই লেখকৰ দৃষ্টিভঙ্গীক কেৱল এটা বিষয়তে আৱদ্ধ নাৰাখি লৈ যায় ভিন্নতাৰ সোৱাদেৰে ভৰা জীৱনলৈ। দ্যাৰগে নৰবুৰ জীৱনৰ সোৱাদো ইয়াত অনন্য। কেৱল একমেয়ামিতাৰ পৰিচয় নাৰাখি কৌতুহলৰ প্ৰবাহক বোৱাই নিয়াত লেখকে ক্ৰটি কৰা নাই। আৰু ই পঢ়ুৱৈক দিয়ে গ্ৰন্থৰ প্ৰতি অন্য এক আকৰ্ষণ।

(গ) এখন গ্ৰন্থৰ উদ্দেশ্য বিশেষকৈ এই কাৰণকেইটাৰে বন্ধা থাকে মনোৰঞ্জন, সমাজলৈ বাৰ্তা, সমাজৰ হিতকাৰিতা এই গ্ৰন্থখনো ঠিক তেনেধৰণৰ গুণেৰে সমৃদ্ধ।

কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত লেখকে এক চাতুৰ্যতাৰে পাঠকৰ দৃষ্টি কাটি নিবৰ বাবে প্ৰয়োগ কৰা সৰল ভাষাৰ মাৰ্ধুৰ্যতাই গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতি আকৌ আকৰ্ষণ আনি দিয়ে। যিয়ে গ্ৰন্থখনৰ সৌষ্ঠৱহে বৃদ্ধি কৰিছে।

এখন ভাল কিতাপ কিয় ভাল বন্ধু হিচাপে গণ্য কৰিব পাৰি উক্ত কথাখিনিৰে ব্যক্ত কৰিবলৈ হয়তো কঠিন নহ'ব। সেয়ে ক'ব পাৰো জীৱনো এখন গ্ৰন্থই আৰু গ্ৰন্থও যে জীৱনৰ হুবহু অণুকৰণ হ'ব পাৰে সেয়া সঁচাকৈয়ে বিস্ময়কৰ আৰু মনোৰম।

য়েছে দেৱজে ঠংচিৰ দৰে জ্ঞানৰ সুধাই যাতে আৰু বেছি তাৰ আশা আমি পাঠক সমাজে সহায় কৰা উচিত।♦

মৰে অসম জীয়ে কোন—ৰীতা চৌধুৰী

অংকিতা ভট্টাচার্য্য

প্ৰস্তাৱনা ঃ

পুথি অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব ঃ

ব্যাকৰণবিদ, সাহিত্যিক, সমালোচক, প্ৰবন্ধকাৰ সত্যনাথ বৰা। তেওঁৰ দ্বাৰা ৰচিত অমূল্য গ্ৰন্থ 'সাৰথি'ৰ অন্তৰ্গত 'পুথি অধ্যয়ন' নামৰ প্ৰবন্ধত উল্লেখ কৰিছিল যে — "পুথি অধ্যয়ন বিদ্যা উপাৰ্জনৰ এটি ঘাই উপায়। পুথি নপঢ়াকৈ কোনেও ক'তো বিদ্যা লাভ কৰিব নোৱাৰে। পুথিৰ বিদ্যা থুপাই থোৱা ধনৰ নিচিনা। আনে থুপাই থোৱা ধন হাতত পৰিলে ধন আৰ্জনৰ দুখ-কষ্ট ভোগ নকৰাকৈ ধনৰ ফল ভোগ কৰিব পাৰি। সেইদৰে আনে থুপাই থোৱা বিদ্যা হাতত পৰিলে বিদ্যা আৰ্জনৰ দুখ-কষ্ট ভোগ নকৰাকৈ বিদ্যাৰ ফল ভোগ কৰিব পাৰি।"

গ্ৰন্থ সমালোচনাৰ বাবে নিৰ্বাচিত পুথিখনৰ পৰিচয় ঃ

গ্ৰন্থপ্ৰেমীসকলৰ মাজত এক পৰিচিত, চৰ্চিত তথা জনপ্ৰিয় নাম হ'ল- 'ৰীতা চৌধুৰী'। তেখেতৰ উপন্যাস নপঢ়া, নজনা, নুশুনা লোক অসমত আছে বুলি মোৰ মনে নধৰে। ২০২১ চনৰ জানুৱাৰী মাহত প্ৰকাশিত হ'ল তেখেতৰ সময়োপযোগী গ্ৰন্থ— "মৰে অসম জীয়ে কোন", এইখন ঠিক উপন্যাস নুবুলি, আংশিক আত্মজীৱনী বুলিলেও ভুল নহ'ব নিশ্চয়।

কিয়নো লেখিকাৰ জীৱনত অসম আন্দোলনৰ প্ৰভাৱ, অসম আন্দোলনৰ সৈতে জড়িত পোহৰলৈ কূটনৈতিক ৰাজনীতি, এই আন্দোলনত দেহে-কেহে খাটি শেষলৈ মোহভংগ হোৱা নতুবা আন্দোলনৰ জুইত জাহ যোৱা অথবা পথভ্ৰষ্ট হৈ স্বাৰ্থসিদ্ধিৰ বাট বুলা আন্দোলনকাৰী সকলৰ বৰ্ণনাৰে গ্ৰন্থখন পূৰ। এই গ্ৰন্থখনত লেখিকাই নিজকে এটা 'বিন্দু' বুলি বাৰম্বাৰ উল্লেখ কৰিছে। কেন্দ্ৰত আছে 'অসম আন্দোলন'ৰ বিষয়সমূহ। গ্ৰন্থখনৰ শিৰোনামে মোক চুম্বকে লোহাক আকৰ্ষণ কৰাৰ দৰে কৰিলে। মোৰ বাবে শিৰোনামটি কেৱল এটি নাম নহয়, এক আৱেগ। গ্ৰন্থখন ডিব্ৰুগত গ্ৰন্থমেলা, ২০২১ ৰ পৰা ক্ৰয় কৰিলোঁ।

ঔপন্যাসিকৰ পৰিচয় ঃ

ৰীতা চৌধুৰী অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এটি অতি জনপ্ৰিয় নাম। অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এগৰাকী কবি, উপন্যাসিক আৰু সাহিত্য অকাডেমি বঁটা বিজয়ী সাহিত্যিক। তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰথমখন উপন্যাস আছিল ১৯৮১ চনত লিখা 'অবিৰত যাত্ৰা', তেওঁৰ অন্যান্য উপন্যাস সমূহ হ'ল— 'তীর্থ ভুমি'-১৯৮৮,'মহা জীৱনৰ আধাৰশিলা'-১৯৯৩, 'নয়না', 'তৰালী', 'সুজাতা' ১৯৯৬, 'পপীৰা তৰাৰ সাধু'-১৯৯৮, 'ৰাগ মালকোশ' ৮৯১৯, 'জলপদ্ম'-১৯৯৯, 'হৃদয় নিৰুপায়'-২০০৩, 'দেও লাংখুই'-২০০৮, 'মাকাম'- ২০১০, 'এই সময় সেই সময়', 'ৰাজীৰ ঈশ্বৰ', 'জাহ্নবী', 'মায়াবৃত্ত'-২০১২, 'বিভ্রান্ত বাস্তৱ' আৰু 'মৰে অসম, জীয়ে কোন'-২০২১, তেওঁৰ কবিতাসমূহ—'সুদূৰ নক্ষত্ৰ'- ১৯৮৯, 'বনৰীয়া বতাহৰ সুঁহৰি'-১৯৯৬, 'অলপ পোহৰ অলপ আন্ধাৰ'-১৯৯৭, 'বগা মাটিৰ তুলসী'-১৯৯৯। তেখেতে লাভ কৰা কেতবোৰ বঁটা হৈছে - 'অসম সাহিত্য সভা বঁটা'-১৯৮৯, কলাগুৰু বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা বঁটা- ২০০৩, সাহিত্য অকাডেমি বঁটা-২০০৮, অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা-২০১৭ ।

গ্ৰন্থখনৰ বিষয়বস্তু ঃ

'মৰে অসম জীয়ে কোন' উপন্যাসখনৰ মূল বিষয়বস্তু অতীত অসমৰ 'অসম অন্দোলন'ৰ সময়ছোৱা আৰু মূল নায়িকা গৰাকী হৈছে এগৰাকী সৰু ছোৱালী (গ্ৰন্থখনত যি গৰাকী আন কোনো নহয়, গ্ৰন্থখনৰ লেখিকা গৰাকীয়ে আছিল সেই সৰু ছোৱালীজনী)। কম বয়সতে মাৰ্ঘেৰিটাৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ সৈতে জড়িত হোৱা সৰু ছোৱালীজনীয়ে নিজে কেনেকুৱা পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছিল, আন্দোলনৰ শীৰ্ষ নেতৃবৃন্দই কেনেধৰণে সহায় কৰিছিল, এই সকলোবোৰৰ উপৰিও শীৰ্ষ নেতৃবৃন্দই কি ভুল

ছিল যি ভুলৰ বিপক্ষে সৰু ছোৱালীজনীয়ে মাত মাতিব
ও থমকি ৰ'ব লগা হৈছিল। গ্ৰন্থখনত উল্লেখ কৰা তাৰে
কাৰণ আছিল সেই সময়ছোৱাত ছোৱালীজনীৰ হাতত
ল সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰাৰ কোনো ক্ষমতা গ্ৰন্থখনৰ আটাইতকৈ
ৰ্ষণীয় দিশটো হ'ল প্ৰতিটো পৃষ্ঠা যিমানেই পঢ়ি গৈ থকা
, সিমানেই এটা কথা মনলৈ আহি থাকে সৰু ছোৱালীজনীৰ
লৈ কি হ'ব! উৎসুকপূৰ্ণ গ্ৰন্থখনৰ সমগ্ৰ কাহিনী স্কুলীয়া
ছোৱালীজনীয়ে আগবঢ়াই লৈ গৈ থাকে, তাৰ লগতে
টো চৰিত্ৰ সুন্দৰ ভাৱে বহু ধুনীয়াকৈ উপস্থাপন কৰা হৈছে,
বাবেই গ্ৰন্থখনৰ আচল সোৱাদ পুৰৈ সমাজৰ মাজত বিয়পি
ছে।

সহজ ভাষাত একেষাৰে ক'বলৈ গ'লে বৰ্তমানৰ
নপ্ৰিয় লেখিকা 'ৰীতা চৌধুৰী'ক বহুত ভালদৰে জানিব
চাৰিলে লগতে এখন ভিতৰুৱা গাঁৱৰ পৰা আহি কেনেদৰে
ওঁ আজিৰ সৰ্বোচ্চ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছে এই সকলোবোৰ
থা জানিবৰ বাবে সকলো বয়সৰ লোকে পঢ়িব পৰা এখন
চ্চমানদণ্ডৰ গ্ৰন্থ হ'ল 'মৰে অসম জীয়ে কোন'।

ন্থখনৰ সমালোচনা ঃ

একেষাৰেই 'মৰে অসম জীয়ে কোন' গ্ৰন্থখনে আজিৰ
ৰ প্ৰজন্মক বাট দেখু�ৱাব পাৰে বুলি ক'ব পাৰি। কিয়নো
লেখিকাই কোৱাৰ দৰেই, আজিকালি ৰাজনৈতিক চকাৰ তলত
তি সহজে পিষ্ট হৈ যায় যুৱ প্ৰজন্মৰ সৎ, সবল, স্পৰ্শকাতৰ,
ৰোগপ্ৰবণ সত্তা। কূটনৈতিক ৰাজনীতি নুবুজা, ক্ষুদ্ৰ স্বাৰ্থ
বুজা, পৰিচ্ছন্ন মন একোটিক বিপথে পৰিচালিত কৰাৰ কিটিপ
জনা এচাম ধূর্ত লোকৰ প্ৰৰোচনাত যাতে পথভ্ৰষ্ট নহয় আজিৰ
তৰুণ তাৰ স্পষ্ট ইংগিত পোৱা যায় গ্ৰন্থখনৰ পাতে পাতে।

গ্ৰন্থখনৰ শেষৰ ফালে লেখিকাই পোনপটীয়াকৈ কৈছে
যে—"চকু, কাণ খোলা ৰাখি চলিবা। নিজৰ সিদ্ধান্ত নিজেই
ল'বা। সংগ্ৰামৰ পথ যদি ল'ব খোজা পতাকাধাৰী মানুহবোৰৰ
মুখবোৰ চাই প্ৰথমতে নিশ্চিত হৈ ল'বা। সেইবোৰ মুখ নে
মুখা। ভৰিৰ খোপনি ঠিকে ৰাখিবা নিজক গঢ়িবা।" (পৃষ্ঠাঃ
২৯৭)

নিৰ্ভীক, স্পষ্টবাদী লেখিকাই গ্ৰন্থখনৰ আদিৰ পৰা
অন্তলৈকে কেতবোৰ এনে প্ৰশ্ন দাঙি ধৰিছে যিয়ে আমাৰ মনক
অহৰহ উদ্বেলিত কৰি থাকে। যাৰ উত্তৰ যেন, কোনোবা
মকৰাজালৰ মধ্যত লাগি ধৰি আছে। লেখিকাই পাঠকক উচিত
প্ৰশ্ন কৰিবলৈ দেখুৱাইছে, উত্তৰৰ সন্ধান কৰাৰ পথটোৰ যেন
ব্লু-প্ৰিন্ট যুগুতাই দিছে।

"ক'লৈ যাব হিন্দুবোৰ? মুছলমানৰ বাংলাদেশ আছে
পাকিস্তান আছে আৰু কত মুছলমান দেশ আছে। হিন্দু ক'লৈ
যাব ভাৰতৰ বাহিৰে।... হিন্দু বিদেশী যাব লাগিব বুলি কৈ
থকালৈকে আলোচনা কেতিয়াও সফল নহয়। সফল হ'বলৈ
হ'লে হিন্দু বিদেশীৰ ক্ষেত্ৰত আপোচৰ সূত্ৰ উলিয়াবই লাগিব।"
(পৃষ্ঠাঃ ৯৮)

নিবাৰণ বৰাৰ সৈতে লেখিকাৰ এক আন্তৰিক
আলোচনাত তেখেতে কোৱা কথাবোৰৰ বৰ্তমানৰ অসমখনৰ
সৈতে অভূতপূৰ্ব মিল পৰিলক্ষিত হয়। বিদেশী সমস্যা, প্ৰব্ৰজনৰ
সমস্যাই সেই সময়তেই পোখা মেলিছিল যাক স্বাৰ্থান্বেষী
ৰাজনৈতিকে সাৰ-পানী যুগুতাই গ'ল আৰু আজি এজোপা
কাঁইটীয়া বিশাল বৃক্ষ ৰূপলৈ এই সমস্যাসমূহে অসমাকাশ
ছানি ধৰিছে।

এঠাইত লেখিকাই আন এক সমস্যাৰ কথা আঙুলিয়াই
দিছে এইবুলি—"শুনিবলৈ পাইছিলোঁ বৰাক উপত্যকাত প্ৰতি
বছৰে পালন কৰা ভাষা শ্বহীদ দিৱসৰ কথা। তেওঁলোকৰ
কাৰণে ভাষাৰ শ্বহীদ ৰঞ্জিৎ বৰ পূজাৰী নহয়, অনিল,
মোজাম্মিল, সূর্য বৰা নহয়। ঊনৈশ ষাঠি চনত অসমত অসমীয়া
ভাষাক একমাত্ৰ চৰকাৰী ভাষা হিচাপে ঘোষণা কৰি অসম
চৰকাৰে প্ৰকাশ কৰা চাৰ্কুলাৰ প্ৰতিবাদত বৰাক উপত্যকাত
হোৱা আন্দোলনত পুলিচৰ গুলীত মৃত্যু হৈছিল এঘাৰজন
মানুহ। তেওঁলোকৰ কাৰণে ভাষাৰ শ্বহীদ সেই এঘাৰজন মানুহ।
অথচ বৰাক উপত্যকা অসমৰ অংশ! (পৃষ্ঠাঃ ৯২)

এই ভাববোধক চিনটোৰে চিন্তান্বিত কৰি তোলে। সেই
সময়ত গজালি মেলা এই সমস্যাবোৰ তেতিয়াই কিয় উভালি
পেলোৱা নহ'ল। এনে প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ যেন বুজিও বুজিবৰ
ইচ্ছা নহয়। সহ্য নহয়। ৰাজনীতিকৰ খেলবোৰে এতিয়াৰ
প্ৰজন্মলৈ কেনে আশংকা নমাই আনিছে সেয়া জানো স্পষ্ট
কৈ বুজা নাযায়। সমস্যাবোৰৰ উৎসবোৰ আঙুলিয়াই দিছে
লেখিকাই নিৰ্ভীকতাৰে।

সেইসময়ৰ অসমৰ ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত ছাদুল্লাৰ
অৱস্থা, গোপীনাথ বৰদলৈৰ দেশৰ হিতাৰ্থে কৰা ত্যাগ আৰু
প্ৰচেষ্টা, আনহাতে, মৌলনা ভাসানীৰ কু-অভিসন্ধি উদঙাই
দিছে লেখিকাই পাঠকৰ সন্মুখত। এঠাইত উল্লেখ কৰিছে
এইবুলি— "সেই সময়ৰ ভাইছৰয় লৰ্ড আৰ্কিবল্ড পাৰ্সিভেল
ওৱাভেলে কৈছিল, এয়া গ্ৰোম'ৰ ফুড আঁচনি নহয়- গ্ৰোম'ৰ
মুছলিম আঁচনিহে।" (পৃষ্ঠাঃ ৭৩)

"মুছলীম লীগে অসমক পাকিস্তানৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিবলৈ
দেহে কেহে খাটিছিল। মৌলনা ভাসানীৰ সপোন আছিল
পূৰ্ববংগ, পশ্চিমবংগ আৰু অসমক এক কৰি বৃহত্তৰ বাংলা

স্থাপন কৰা, এই বৃহত্তৰ বাংলাত সকলো বঙালীৰ অধিপত্য
নহয়— মাত্ৰ মুছলমান বঙালীৰ অধিপত্য থাকিব। অসমক
পাকিস্তানৰ লগত চামিল কৰিবলৈ সৰ্বশক্তিৰে চেষ্টা চলালে
ভাসানীয়ে। মুছলিম লীগ আহ্বান কৰা 'ডাইৰেক্ট একচন ডে'ত
নগাঁৰত কোন কোন মুছলমান নেতাই লড়কে লেংগে পাকিস্তান
শ্লোগান দিছিল জানা?...' নিবাৰণ বৰাই মোক দুটামান নাম
কৈছিল। তাৰে এজন নেতাৰ পুত্ৰ আজি কংগ্ৰেছৰ ডাঙৰ
নেতা।" (পৃষ্ঠাঃ ৮০)

এনে আৰু অসংখ্য বিস্ফোৰক তথ্যৰে এই গ্ৰন্থখন পূৰ।
এইখিনিতেই এটা কথা লেখিকাই স্পষ্ট কৰি দিছে যে, তেওঁ
মুছলিম বিৰোধী নহয়। কিন্তু এগৰাকী দেশপ্ৰেমী
আন্দোলনকাৰী হিচাপে লেখিকা পমুৰা বেদখলকাৰী আৰু
প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিত্ব বিৰোধী যিয়ে, অসমীয়া খিলঞ্জীয়াৰ
অস্তিত্বলৈ ভাবুকি কঢ়িয়াই আনে। বাৰে বাৰে তৰুণ
তৰুণীসকলক নিজৰ বিবেকেৰে পৰিচালিত হোৱাৰ উপদেশ
লেখিকাই নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ আধাৰত পৰোক্ষ আৰু
প্ৰত্যেক্ষভাৱে গ্ৰন্থখনত এইদৰে দিছে— "সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ
পটভূমি পৰ্দাৰ আঁৰত থকা মানুহে তৈয়াৰ কৰে। পৰ্দাৰ আঁৰৰ
পৰা পৰিচলনা কৰে। সেই জুইত ছগা হৈ জঁপিয়াই ৰাজনীতি
কূটনীতি বুজি নেপোৱা নিৰ্দোষী সাধাৰণ মানুহ।" (পৃষ্ঠাঃ ১০৫)

অসমৰ বৰ্তমান সময়ৰ ৰাজনীতি, সমাজনীতিক
বুজিবলৈ এই গ্ৰন্থখনত বহুতো তথ্য পোৱা যায়। ইতিহাসক
নজনাকৈ বৰ্তমানক বুজা নাযায় আৰু ভৱিষ্যতৰ উমান পোৱা
নাযায় সেয়েহে অসমৰ ভূত, ভৱিষ্যত আৰু বৰ্তমান এই তিনিও
ফালৰ থুলমূল ইংগিত পাবলৈ এই গ্ৰন্থখনে পাঠকবৃন্দলৈ অনেক
সমল যুগুতাব পাৰে। এই সমলবোৰক একোটা দিশ নিৰ্দেশন
হিচাপে লৈ গভীৰ অধ্যয়ন কৰি নিশ্চিতভাৱে পাঠকে ন ন
দিশ, দৃষ্টিভংগী উদ্ভাৱন কৰিব পাৰিব।

গ্ৰন্থখনৰ কেতবোৰ ইতিবাচক দিশ ঃ

(ক) অসম আন্দোলনৰ সময়ৰ অসমৰ সামাজিক
দিশবোৰৰ আভাস পোৱা যায়।

(খ) অসম আন্দোলনৰ সময়ত ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক
দিশবোৰৰ বিষয়ে বিশদ বৰ্ণনা পোৱা যায়।

(গ) উগ্ৰপন্থী দল আৰু চৰকাৰৰ বৈপৰীত্যমূলক লক্ষ্য আৰু
উদ্দেশ্য জুইত জাহ যোৱা সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ বিলৈৰ
উমান পোৱা যায়।

(ঘ) জেইলৰ ভিতৰচোৱাৰ পৰিৱেশ, আৰু তাৰ লগত
সম্পৰ্কিত ৰাজনৈতিক পাকচক্ৰ বোৰৰ বৰ্ণনা
পোৱা যায়।

(ঙ) বুৰঞ্জীমূলক উপন্যাসৰ শাৰীত ই এক উল্লেখযোগ্য
উপন্যাস।

(চ) লেখিকাৰ চকুৰ আগতে শৈশৱৰ পৰা আজি পৰ্যন্ত
হোৱা অসমখনৰ সকলো দিশৰ পৰিৱৰ্তনৰ
দস্তাবেজ এই উপন্যাসখন।

(ছ) লেখিকা ৰীতা চৌধুৰীৰ আত্মজীৱনীমূলক ৰচনা এই
উপন্যাসখনে তেওঁৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ বিচিত্ৰবৰ্ণী
মুহূৰ্তবোৰ প্ৰকাশ কৰিছে।

(জ) ভাৰত পাকিস্তানৰ দেশবিভাজন, ভাৰত
বাংলাদেশৰ দেশ বিভাজন আৰু বহুতো গোপন
তথ্য লেখিকাই নিৰ্ভীকভাৱে উদঙাই দিছে।

(ঝ) ধৰ্মৰ নামত কৰা ৰাজনীতিক পাকে প্ৰকাৰে গৰিহণা
দিছে লেখিকাই এই উপন্যাসখনত।

গ্ৰন্থখনৰ কেতবোৰ নেতিবাচক দিশঃ

গ্ৰন্থ সমালোচনা কৰিবলৈ সাহিত্যৰ প্ৰতিটো দিশৰ বিশদ
জ্ঞান থকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। সেই জ্ঞান মই এতিয়াও লাভ কৰা
নাই। সেয়েহে এগৰাকী পাঠিকা, স্নাতক ছাত্ৰী হিচাপে নিজৰ
মনোভাব দাঙি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছো

(ক) গ্ৰন্থখন পঢ়িলে লেখিকাই নিজৰ প্ৰশংসাত মাজে
মাজে মগন হৈ পৰিছে যেন বোধ হয়।

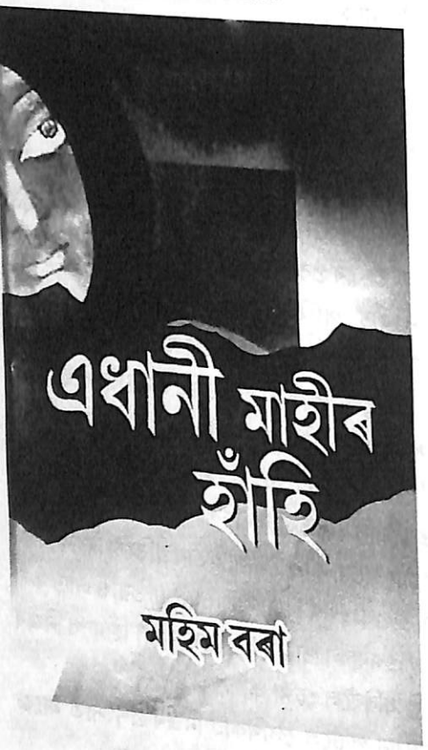
(খ) লেখিকাৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ মাজৰ অসন্তুষ্টি আৰু
হতাশাবোৰৰ বিৱৰণ পঢ়ি আৰু তেওঁৰ নিজ মুখে
নিজৰ ব্যক্তিত্বক লৈ কৰা প্ৰশংসাবোৰ কোনো কোনো
ঠাইত খাপ নোখোৱা যেন বোধ হয়।

পৰামৰ্শঃ

মই এগৰাকী ন- পাঠিকা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত লেখিকা,
ঔপন্যাসিক ৰীতা চৌধুৰীৰ দ্বাৰা ৰচিত উপন্যাস 'মৰে অসম
জীয়ে কোন'ৰ বিষয়ে পৰামৰ্শ দিবলৈ অপৰাগ। কিন্তু এগৰাকী
ছাত্ৰী হিচাপে মই অনুৰোধ কৰিব বিচাৰোঁ যে এটা পটভূমিত
নিজৰ প্ৰশংসাত মাজে মাজে মগন হৈ পৰিছে যেন বোধ হৈছিল
গতিকে অন্য বিষয়ৰ ওপৰতো গুৰুত্ব দিবলৈ অনুৰোধ কৰিছো।

সামৰণি ঃ

উপন্যাস একোখন সমাজৰ দাপোন। ই একোটা
সামাজিক অৱস্থা প্ৰকট কৰে কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ সাজসজ্জাৰ
লগতে ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত বিভূষিত কৰে। উক্ত
উপন্যাসখন বৰ্ণনাশৈলী, স্পষ্টবাদীতা, সাহসিকতাৰ পৰিচায়ক।
কালিকা লগা অসমৰ এছোৱা সময়ক দৰ্শোৱা এক দুখৰ
দস্তাবেজ।♦

এধানী মাহীৰ হাঁহি—মহিম বৰা

উপমা শর্মা

উক্ত উপন্যাসখনি সামাজিক উপন্যাসৰ শ্রেণীভুক্ত। চৰিত্ৰ কেন্দ্রিক উপন্যাসখনৰ ঘটনাৰ বিৱৰণ সৰল তথা ৰচনাত্মক। উপন্যাসৰ চৰিত্ৰৰ উপস্থাপনো পোনপটীয়া। পৰাধীন ভাৰতৰ স্পষ্ট চিত্ৰ অংকিত উপন্যাসখনত আছে অসমীয়া চহা জীৱনৰ সুৱাস। সৌ তাহানিৰ আলি-পদুলি, ঘৰ-দুৱাৰ, ধর্ম, ৰীতি, জীৱন প্রণালীৰ বর্ণনা উপন্যাসখনত বিদ্যমান। তাৰোপৰি পুৰণি অসমৰ অস্বচ্ছল যাতায়ত ব্যৱস্থা আৰু বাগানৰ চাহাৰ তথা কর্মচাৰীৰ সৈতে সাধাৰণ জনতাৰ জীৱন ধাৰণ প্রণালীৰ তৈফাৎ উল্লেখিত। লগতে আছে, সেই সময়চোৱাৰ অর্থাৎ পৰাধীন ভাৰতৰ অর্থনীতি আৰু সমাজনীতিৰ আভাস। তাৰোপৰি স্বাধীনতা আন্দোলনৰ জোৱাৰ ভাঁটাই আহি অসমৰ অর্থটিত মৰা হাতোৱাৰ কোবৰ তীব্রতা উমান পোৱা যায়।

সমাজৰ গতিশীলতাৰ সৈতে খোজ মিলাবলৈ আগবাঢ়ি ধর্ম নামৰ ভেঁটিটোত আপোনলোকৰ মাজত হোৱা অৰিয়া- অৰিৰো যৎ কিঞ্চিৎ বর্ণনা। লগতে গান্ধীজীৰ 'অহিংসা' নীতিৰ আঁত ধৰি যঁতৰত দেখা সপোনৰ চানেকিৰ উপমাও ঔপন্যাসিকৰ কাপত বিদ্যমান।

জ্ঞানেন্দ্র বায়ন ওৰফে এধানী মাহীৰ মৰমৰ দেউকণ হেঁছে উপন্যাসখনৰ কাহিনীৰ কথক। এধানী মাহী দেউকণৰ বুঢ়ীমাকৰ ভনীয়েকৰ জীয়েক। এধানী মাহীৰ মাক-দেউতাক ঢুকোৱাত ককায়েক-নবৌৰেকৰ লগত মিলি থাকিব নোৱাৰি তেখেতে অকলশৰীয়া হোৱা দেউকণৰ ককাদেউতা-বুঢ়ীমাকৰ লগত থাকিবলৈ লয়হি। এল পি স্কুল পাছ কৰাৰ পিছত দেউকণক মাক-দেউতাকে ককাদেউতা-বুঢ়ীমাকৰ ঘৰত মাইনৰ স্কুলত ইংৰাজী চাৰিটা শ্রেণী পঢ়িবলৈ পঠিয়ায়। এই সম্পূর্ণ চাৰিটা বছৰ দেউকণে এধানী মাহীৰ মৰম-আদৰ তথা আপডালত অতিবাহিত কৰে। এনেদৰে উপন্যাসখনৰ কাহিনীটো খৰস্রোতা নৈৰ গতিৰ দৰে আগবাঢ়ে। এধানী মাহীৰ ভোলানাথ কলিতা নামৰ এগৰাকী গান্ধীবাদী লোকৰ সৈতে বিয়া হয়। এখেত স্বদেশী আন্দোলনৰ প্রচাৰ চলোৱা তথা নিৰাশ্রয় বিধৱা-তিৰোতা আৰু ভকতসকলক আশ্রয় প্রদান কৰা এখন আশ্রমৰ ভলন্টিয়াৰ আছিল। এধানী মাহীৰ বিয়াৰ বর্ণনাই সেই সময়ৰ সামাজিক ৰীতি-নীতিসমূহ পৰিস্ফুট কৰি তুলিছে। বিয়াৰ পিছত এধানী মাহীয়ে ভোলানাথৰ সহধর্মিণী হিচাপে আশ্রমত সূতা কটা, কাপোৰ বোৱা, পলু পোহা, বামখেতি

"প্রথমে ওঁঠৰ মাজ দুটা লগলগাই, লগে লগে ওঁঠ দুখন টিপা মাৰি ধৰি, লাহে লাহে ওঁঠ আতৰাই দিয়াৰ লগে লগে নীৰৰ মিচিকি হাঁহিটোৰে মুখমণ্ডলত, চকুৰ মণি দুটাত, ডাঠ ক'লা চেলাউৰি দুটাত কঁঠালগুটীয়া নিগনি এটাৰ দৰে দৌৰা-দৌৰি কৰিবলৈও ধৰে। শেষ মুহূর্তত ওঁঠ দুখন টিপা মাৰি ধৰাৰ লগে লগে হাঁহিটো দুভাগ হৈ চকুৰ মণি দুটাত থিৰ হৈ পৰে, লাটুম এটা কোঁ-কোৱাই ঘূৰি থিৰ হৈ পৰাৰ দৰে।"

কৰা ইত্যাদি কামত সহায়-সহযোগিতা কৰি তাতে থাকিবলৈ লয়। দেউকণেও সেই সময়তে চাহ বাগানৰ চাকৰি পায়। গতিকে ককাদেউতা-বুঢ়ীমাকৰ ঘৰত থকা চাৰিবছৰীয়া জীৱনৰ সমাপ্তি ঘটাই সি চাহ বাগানত থাকিবলৈ লয়। কেইবছৰমান পাছত ভোলানাথ কলিতাৰ মৃত্যু হয়। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিছত এধানী মাহীয়ে পত্নীধর্ম পালন কৰি আশ্রমতেই থাকে। সেই সময়ত দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ প্রভাৱ অসমতো পৰাৰ কথা উপন্যাসখনত বর্ণিত হৈছে। এইখিনিতে নিত্য ব্যৱহার্য সামগ্রীসমূহৰ দৰ বৃদ্ধি পোৱাকে আদি কৰি বিভিন্ন সামাজিক পৰিৱর্তনৰ দৃশ্য ভাহি আহে। এধানী মাহী এবাৰ বাগানলৈ আহি দেউকণৰ বিয়া ঠিক কৰি থৈ যায়। ইয়াৰ এমাহৰ পিছতেই মুখেৰে নক'লেও দেউকণৰ মনৰ কথা বুজি পোৱা এধানী মাহীৰ মৃত্যু হয়। সংক্রামক ৰোগ কলেৰাই আশ্রমৰ ওচৰৰ গাঁও উছন্ন কৰি পেলোৱাৰ সময়ত এধানী মাহীয়ে সেই ৰোগাক্রান্ত লোকসকলক শুশ্রূষা কৰি নিজেও সেই ৰোগত আক্রান্ত হয় আৰু জীৱন ৰৈতৰণী পাৰ কৰে। লেখকে আমৃত্যু এধানী মাহীৰ ওঁঠত লাগি থকা বিশেষ, বিৰল হাঁহিটিৰ বর্ণনা দিছে এনেদৰে— "প্রথমে ওঁঠৰ মাজ দুটা লগলগাই, লগে লগে ওঁঠ দুখন টিপা মাৰি ধৰি, লাহে লাহে ওঁঠ আতৰাই দিয়াৰ লগে লগে নীৰৰ মিচিকি হাঁহিটোৰে মুখমণ্ডলত, চকুৰ মণি দুটাত, ডাঠ ক'লা চেলাউৰি দুটাত কঁঠালগুটীয়া নিগনি এটাৰ দৰে দৌৰা-দৌৰি কৰিবলৈও ধৰে। শেষ মুহূর্তত ওঁঠ দুখন টিপা মাৰি ধৰাৰ লগে লগে হাঁহিটো দুভাগ হৈ চকুৰ মণি দুটাত থিৰ হৈ পৰে, লাটুম এটা কোঁ-কোৱাই ঘূৰি থিৰ হৈ পৰাৰ দৰে।"

উপন্যাসখনৰ ধনাত্মক দিশ ঃ

সুন্দৰ, সুষ্ঠ আৰু সাৱলীল গাঁৱৰ বর্ণনা কিম্বা প্রাক স্বাধীনতাৰ কালচোৱাৰ বর্ণনাই পাঠকৰ অনুভৰি মনটোক অতীতৰ ধূসৰ স্মৃতি সমূহক ওচৰৰ পৰা অনুভৱ কৰাৰ অৱকাশ দিব। কাহিনীৰ সৰলতাই সকলো শ্রেণীৰ পাঠকৰ বাৰে উপন্যাসখনক সুখপাঠ্য কৰি তুলি ধৰিছে। সীমিত আৰু ক্ষণস্থায়ী ভাৱে অনেক চৰিত্রই অগাদেৱা কৰিলেও, কাহিনীৰ সোঁতৰ মাজত মূল চৰিত্র দুটিয়ে অস্তিত্ব হেৰুওৱা নাই।

অসমীয়া সমাজৰ এলান্ধুকলীয়া হ'লেও সমাজ-স্বাস্থ্যৰ বাবে উপকাৰী আজিৰ যুগত হেৰাই যোৱা কিছু নীতি-ৰীতিৰ আভাস।

উপন্যাসখনৰ ঋণাত্মক দিশসমূহ

একোটি কথাৰ অত্যাধিক তথা লেহেমীয়া বর্ণনাই কিছুসংখ্যক পাঠকক বিৰক্ত কৰাৰ থল আছে। ◆

সাৰথি—সত্যনাথ বৰা

জাহ্নৱী দত্ত

"পুথি অধ্যয়নে হৈছে জ্ঞান আহৰণ মূল চাবি কাঠি"—সত্যনাথ বৰা

গ্রন্থ হৈছে সমাজ, সভ্যতা, সংস্কৃতিৰ প্রগতিৰ বার্তাবাহক আৰু পৰিচয় দাতা। গ্রন্থ অধ্যয়ন কৰি যুগ যুগান্তৰৰ পৰা মানুহে ঐতিহ্য উন্মেষণ কৰাই নহয়, জীৱনবোধৰ পৰিপূর্ণ বিকাশতো ই সহায়ক হৈছে। গ্রন্থ অধ্যয়নে মানুহক জ্ঞানৰ লগতে সত্যৰ পথো দেখুৱায় ইয়াৰ দ্বাৰা দেশ বিদেশৰ নানা ইতিহাস, ইতিহাসৰ কাহিনীৰ বিষয়ে বিশদভাৱে জানিব পাৰি। ভাৰতীয় সমাজ জীৱনত প্রাচীন কালৰে পৰা অধ্যয়নক এক সাধনাৰূপে মর্যাদা প্রদান কৰা হৈছে। অধ্যয়নৰ দৰে কঠোৰ সাধনাৰ দ্বাৰা মানুহে নিজকে অজ্ঞান অন্ধকাৰৰ পৰা জ্ঞানৰ পোহৰলৈ আলোকিত হোৱাৰ পথত অগ্রসৰ হ'ব পাৰিছে।

পুথি অধ্যয়নৰ জৰিয়তে যিহেতু মানুহৰ মানসিক চাহিদাৰ লগতে মানসিক বিকাশ সম্ভৱ সেয়ে এই মানসিক চাহিদা পূৰণৰ অর্থে মই মাজে সময়ে পাঠ্যপুথিৰ বাহিৰেও দুই এখন গ্রন্থ অধ্যয়ন কৰোঁ। তেনে গ্রন্থবোৰৰ ভিতৰত অসমীয়া সাহিত্য জগতৰ এগৰাকী বলিষ্ঠ লেখক সত্যনাথ বৰাদেৱৰ 'সাৰথি' গ্রন্থখনকে মোৰ প্রিয় গ্রন্থ হিচাপে নির্বাচন কৰিছোঁ। এই গ্রন্থখনত জীৱন-মুখী চিন্তাৰ সার্থক প্রতিফলন ঘটিছে। চৰিত্রবোধ, নীতিশিক্ষা, আৰু মূল্যবোধ সম্পর্কীয় বহুতো আৱশ্যকীয় প্রবন্ধ এই গ্রন্থখনত সন্নিবিষ্ট হৈ আছে। স্বাস্থ্য আৰু শ্রম সম্পর্কীয় নানা সাৰগর্ভ কথাৰেও সাৰথি গ্রন্থখন সমৃদ্ধ।

অসমীয়া সাহিত্যজগতত আটাইতকৈ শক্তিশালী আৰু প্রতিভাশালী প্রবন্ধ লেখকসকলৰ ভিতৰত সত্যনাথ বৰাৰ নাম বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য। এইগৰাকী লেখকৰ জন্ম হয় ১৮৬০ চনত গুৱাহাটীৰ ভৰলুমুখত। সত্যনাথ বৰাদেৱে সুখ্যাতিৰে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা সমাপ্ত কৰে। স্কুলীয়া দিনৰ পৰাই সাহিত্যৰ প্রতি আকর্ষিত বৰাদেৱে সাহিত্য বিচাৰ, বহুল-ব্যাকৰণ আদি কেইবাখনো পুথি ৰচনা কৰে। বিবিধ বিষয়ৰ ওপৰত ৰচনা কৰা তেখেতৰ সাৰুৱা, মৌলিক প্রবন্ধবোৰ আসাম বন্ধু, মৌ, জোনাকী, বিজুলী আদিত প্রকাশ পায়। যথোচিত চিন্তা

আৰু পৰ্যবেক্ষণ শক্তিৰে সমৃদ্ধ বৰাদেৱৰ গদ্য সংকলনত নিভাঁজ ঘৰুৱা গদ্যৰীতি আৰু জতুৱা ঠাঁচৰ উপযুক্ত ব্যৱহাৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। ১৮৮৮ চনত প্ৰকাশিত 'গীতাৱলী' নামৰ গীতৰ পুথিখনে বৰাদেৱক এজন গীতিকাৰৰূপে পৰিচয় দাঙি ধৰে।

সাহিত্যৰ মুকুতাবুলীয়া সৃষ্টিৰাজীসমূহে পাঠকৰ মনৰ দেউলত এক অমৃতময় টোৰ সৃষ্টি কৰে। অসমীয়া সাহিত্য জগতলৈ আশাৰ জেউতিৰ অনুৰণন তোলা তেনে এখন গ্ৰন্থ হ'ল— 'সাৰথি'। বৰাদেৱৰ 'সাৰথি' গ্ৰন্থ খন যেন মোৰ জীৱনযাত্ৰাৰো সাৰথি হৈ পৰিছে। তেখেতে কিতাপখনৰ পাতনিতে উল্লেখ কৰিছে—

"জীৱনযুদ্ধৰ কৌশলবিলাক ব্যাখ্যা কৰাত সুৱলা হৈছে নে নাই সেই কথাত ৰাইজে বিচাৰ কৰিব। কিন্তু মই সেইবিলাক জনাই থ'ব খোজো যে পুথিখনত মনেৰে ভাবি থকা কোনো কথা লিখা হোৱা নাই।"

এই গ্ৰন্থখন মই বহুবাৰ অধ্যয়ন কৰিছোঁ আৰু প্ৰত্যেকবাৰতে কিছুমান নতুন কথা শিকিবলৈও পাইছো। ইয়াত কোনো কল্পনাৰহণ থকা ভাবৰ সমাৱেশ পৰিলক্ষিত নহয়। চাৰিটা ভাগত বিভক্ত অনুসূচীৰ প্ৰথম ভাগত আছে 'মনুষ্য জীৱনৰ লক্ষ্য', 'বিদ্যা', 'পুথি অধ্যয়ন', 'ৰৰলোকৰ চৰিত্ৰ অধ্যয়ন' ইত্যাদি প্ৰবন্ধ। দ্বিতীয় ভাগত আছে 'চৰিত্ৰ', 'দয়া', 'ন্যায়শীলতা' আদি, তৃতীয় ভাগত 'কৰ্ম', 'শ্ৰম', 'উৎসাহিত' আদি আৰু চতুৰ্থ ভাগত আছে 'স্বাস্থ্য', 'ভোজন', 'শয়ন' আদি প্ৰবন্ধৰ শৰাই।

জীৱনৰ বাটত আদৰ্শৰ বাহক হ'ব পৰা নানা গুণৰ বিষয়ে শুৱলা ভাষাৰ মাধ্যমেৰে লেখকে গ্ৰন্থখনিত এনেদৰে

প্ৰকাশ কৰিছে—

ক। "এতেকে অন্ন জলতে যত্ন, চেষ্টা শেষ নকৰি সকলোৱে জীৱনৰ অন্তলৈকে উদগতিৰ অনন্ত পথত চলি থকা উচিত। (মনুষ্য জীৱনৰ লক্ষ্য)

খ। "নম্ৰতা সজ ব্যবহাৰৰ অনুপান। উচিত আনুপানেৰে ঔষদ খালে সি বেছি গুণ দিয়ে। সেইদৰে সজ ব্যৱহাৰত নম্ৰতা মিহলালে তাৰো উপকাৰ সৰহ।" (অন্যৰ প্ৰতি ব্যৱহাৰ)

গ্ৰন্থখনৰ প্ৰতিটো প্ৰবন্ধৰ ভাষাৰ মাধুৰ্যই সোণত সুৱগা চৰাইছে। প্ৰতিটো প্ৰবন্ধতে পাঠকে শাশ্বত আৰু নিজৰ জীৱনৰ লগত খাপ খোৱা চিৰন্তন সত্যৰ সৈতে পৰিচয় হ'বলৈ সক্ষম হ'ব। সহজ সৰল অসমীয়া ভাষাতে ৰচিত গ্ৰন্থখনৰ লেখনিসমূহ সৰ্বসাধাৰণ লোকৰ বাবে বোধগম্য। সূক্ষ্ম বিন্দুবোৰৰ সুন্দৰ উপস্থাপনেৰে গ্ৰন্থখনক প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈকে যি সাৱলীল গতি প্ৰদান কৰিছে সেইয়া অতুলনীয়। এই গ্ৰন্থখনি মোৰ প্ৰিয় হোৱাৰ কাৰণ হ'ল— ইয়াৰ ভাষা ৰীতি। চুটি চুটি বাক্যই 'সাৰথি' গ্ৰন্থখনৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ধন কৰিছে। জতুৱা ঠাঁচ আৰু খণ্ডবাক্যৰ ব্যৱহাৰে গ্ৰন্থখনৰ ভাষা সহজ সৰল কৰি তুলিছে। ইয়াত কোনো অতিৰিক্ত বৰ্ণনাৰ দৃষ্টিগোচৰ নহয়। তাৰ পৰিৱৰ্তে কম কথাৰে সকলো কথাৰ বিৱৰণ সুন্দৰৰূপত সজাই তোলা হৈছে। এনেবোৰ গুণৰ বাবে 'সাৰথি' গ্ৰন্থখন অসমীয়া সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ কথা নিভাঁজ ভাষা ৰীতিৰে পৰিপূৰ্ণ বৰাদেৱৰ এই গ্ৰন্থখনি এখন উল্লেখনীয় গ্ৰন্থ। উদাহৰণস্বৰূপে—

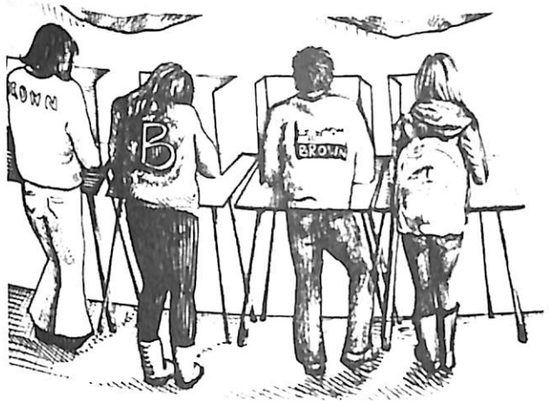
"ৰাতি জাগৰণ স্বাস্থ্যৰ পক্ষে ক্ষতিকাৰক। এদিনলৈ উজাগৰে থাকিলে দুদিনলৈ গা গেৰেৰ্ড-গেৰ্থেড লাগে।" (শয়ন)

মুঠতে জীৱনমুখী ভাৱনা আৰু নৈতিক চিন্তাৰে সমৃদ্ধ সাৰথি গ্ৰন্থখনক মোৰ প্ৰিয় গ্ৰন্থৰূপে নিৰ্বাচন কৰি লৈছোঁ,যাৰ মাপকাঠি মোৰ নিজস্ব চিন্তাৰ উন্মেষেৰে উদ্ভাসিত কৰা হৈছে।

গ্ৰন্থ অধ্যয়নে মানুহক বিবিধ চিন্তাৰ উন্মেষ ঘটায়, লগতে বিভিন্ন বিষয়ৰ জ্ঞান আহৰণৰ ক্ষেত্ৰতো ই যথেষ্ট সহায়ক হয়। ঠিক সেইদৰে 'সাৰথি' গ্ৰন্থখনিয়ে মোক বহুতো নজনা কথাৰ সন্ধেদ দিলে আৰু জীৱনৰ বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিলে। এনে এখন জীৱন আৰু জগতমুখী চিন্তাধাৰাৰে সন্নিৱিষ্ট গ্ৰন্থই ছাত্ৰসমাজত যথেষ্ট বিস্তাৰ লাভ কৰিব বুলি মই আশা পোষণ কৰিছোঁ। কিয়নো বৰ্তমান সমাজৰ বাবে নৈতিকতা আৰু মানৱতাৰ শিক্ষা অতীৰ প্ৰয়োজন। এনে শিক্ষা আহৰণ কৰিবৰ বাবে 'সাৰথি' গ্ৰন্থখন নিশ্চয় সহায়কৰূপে থিয় দিব।◆

উৎস ঃ 'অসমীয়া বহল ব্যাকৰণ' আৰু 'সাৰথি'— সত্যনাথ বৰা।

গল্প

পংকিল

চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ

ষ্টুডেণ্ট ইউনিয়নৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা কাৰ্যসূচী সমাপ্ত হোৱা আজি দুই-তিনিমাহ পাৰ হৈ গ'ল। কলেজৰ সেই উখল-মাখল পৰিৱেশ, নিৰ্বাচনী প্ৰতিনিধি প্ৰাৰ্থীৰ সমৰ্থকৰ কোলাহল শাম কাটিল। মাত্ৰ সলনি হ'ল বিজয়ী প্ৰাৰ্থীৰ ড্ৰেচ-কোড। এতিয়া ক'লা-ক'লা ব্লেজাৰ আৰু সোণালী ৰঙৰ নেইমবেজ পিন্ধা মানুহ দেখিলেই গম পোৱা যায় সি বা তাই এইবাৰ ইউনিয়নৰ মেম্বাৰ। সকলোবোৰ ঠিকেই আছে মাত্ৰ ঠিকেই নাই মানুহৰ মনবোৰ। ন্যায়-নীতি, সততাৰ নামত ভোট খোজা, নেতাৰ দৰে ভাষণ দিয়া কেইজনমান বিজয়ী প্ৰাৰ্থীৰ চৰ্চা এতিয়া কলেজৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ মাজত ঘুনুক-ঘানাককৈ ওলাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। "অই, তাই আহিয়েই ইমান টকা পকেটত ভৰালে, তই জাননে আমুক ছেক্ৰেটাৰীয়ে ইমান টকা খাই দিলে বে, ইচ, তাৰ লেবেল কি চাবা, ইউনিয়নৰ মেম্বাৰ নহয় যেন মেম্বাৰ অফ পাৰ্লিয়ামেন্ট হে একবাৰে" (অশ্লীল) দেখিব মন নাযায়, প্ৰথমে ভোটৰ কাৰণে মাটিত বাগৰি বাগৰি নাচিলে, এতিয়া মহাৰাজে দেখিলে মাত লগোৱাতো দূৰৰে কথা ঘূৰিও নাচায়..।" শুনি শুনি অসহ্য লগা হৈছে অগম্যাৰ। কলেজখনত তাইৰ এইবাৰ লাষ্ট চেমিষ্টাৰ, অহা দিনাখনৰে পৰা তাই এইবোৰ নাটক দেখি আহিছে। তাইৰ মনত কলেজ ইলেকশ্যন এটা ভেকু- ভাওনাৰ বাদে একো নহয়। মদ-মাংস, পইচা আৰু নিলৰ্জতা থাকিলে যিকোনো মানুহেই ইলেকশ্যন খেলিব পাৰে, জিকিব পাৰে। ভাল মানুহো এইবোৰ পলিটিকচত সোমাই লেতেৰা হয়। বোকাৰ বাদে ইয়াত একো নাই। ভাবিছিল এইবাৰ শেষৰটো চেমিষ্টাৰ। এইবাৰ এইবোৰৰ পৰা আঁতৰত থাকিব। আগতে যদিও ইলেকশ্যন খেলা নাই তথাপিও ভাষণ লিখাৰ পৰা, প্ৰচাৰ, সমৰ্থক আদিৰ কাৰ্যবোৰ কৰিছিল। কিন্তু এইবাৰ নকৰোঁ বুলি ভাবোতেই ঋষি, মৈথিলীহঁতৰ ইলেকশ্যনৰ ভূতে লম্ভিলে। নকৰোঁ বুলিলেও বাধ্য হৈ সহায় কৰিব লগাত পৰিল। বাৰে বাৰে মানা কৰিছিল তাই এইবোৰ ভাল নহয়। একো ভাল কামো কৰিব নোৱাৰি, পঢ়া-শুনাও বৰ্বাদ আৰু এসোপামান বদ্‌নাম। কিন্তু অকঁৰা মৈত উঠিলে নমাব নোৱাৰি। ছাত্ৰ সংগঠনত সোমাই, টকা-পইচা ঢালি জিকিল, কিন্তু কিবা লাভ হ'লনে? নহ'ল। এই দুই-তিনি মাহতে অগম্যাই জ্বলা-কলা দেখি গৈছে। ইলেকশ্যনে, পদে ইহঁতক খুউব স্বাৰ্থপৰ কৰি তুলিলে, ইহঁতৰ টকাৰ খঁক সোমাই গ'ল মনত। নিৰ্দোষ, অমায়িক ঋষি, মৈথিলী, অমিয় সব আজি অচিনাকি যেন লাগে তাইৰ। আগতে একেলগে কিমান ফুৰ্তি কৰিছিল, কথা পাতিছিল, সুখ-দুখবোৰ ভগাই লোৱাৰ চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু এতিয়া? এতিয়া ইহঁতৰ ফোন আহে কেৱল এপ্লিকেশ্চন লিখি দিবলৈ, প্ৰতিযোগিতালৈ যাবলৈ অথবা নথি-পত্ৰৰ কাম থাকিলে। খং উঠে অগম্যাৰ, বহুত খং উঠে। কিন্তু এতিয়া খং কৰিও যেন একো লাভ নাই। সেইবাবে লাহে লাহে আঁতৰি আহিছে সিহঁতৰ পৰা, ছচিয়েল মেডিয়াত আনফ'ল' কৰিছে, ব্লক কৰিছে, হোৱাটছ এপতো মিউট কৰিছে। মুঠতে সিহঁতৰ পৰা আঁতৰি আহিব লাগে। উশাহটো চেপ খাই যায় সিহঁতৰ ওচৰলৈ গ'লে। আচৰিত হয় তাই যিবোৰ মানুহৰ ওচৰত তাই মুকলি হোৱাৰ সুযোগ পাইছিল সেইবোৰ মানুহ আজি তাই আপোন আপোন যেন নালাগে। এদিনৰ কথা ইন্টাৰ কলেজৰ বিষয়ক লৈ অমিয়ক তাই কিবা এষাৰ টানকৈ ক'লে; আগতে হোৱা হ'লে সি নম্ৰ ভাৱে উত্তৰ দিলেহেঁতেন কিন্তু সেইদিনা অপ্ৰত্যাশিত ভাৱে ক'লে—"আগৰ বা, মই পলিটিকচত সোমোৱাৰ কাৰণে কি তুমি মোক দেখিব নোৱাৰা হৈ গ'লা?" অলপ সহায়ৰ বাবে অগম্যা, বজ্ৰাহঁত মানুহৰ দৰে হৈ পৰিল। এই ভাইৰ দৰে ল'ৰাটোৱেই তাইক আজিলৈকে ডাঙৰকৈ মাতিও পোৱা নাই, আজি সকলোৰে আগত এনেকৈ কৈছে। ইমান অহংকাৰ, ইমান স্খলন! অলপ ৰৈ অগম্যাই স্পষ্টকৈ ক'লে—

"ইলেকশ্যনৰ আগত কৈছিলি ভুল হ'লে দেখুৱাই দিবা, দৰকাৰ পৰিলে বেয়া দেখিলে চৰিয়াই দিবা। সেইকাৰণে তোৰ

লটোকে দেখুৱাই দিছিলো। কিন্তু তোৰ এই দুটকীয়া ফটা
লিটিকচৰ লগত মোৰ একো সম্পৰ্ক নাই। ইয়াৰ পাপৰ ভাত
ম বুলি তই নিজে বাচি লৈছ যেতিয়া যা মোৰ ক'ব লগা
কো নাই। কিন্তু মই আছো বাবে মাত মাতিমেই, যদি বেয়া
ইছ মই ইণ্টাৰ কলেজৰ কামত আৰু লাগিব নাই। নিজে
জে চাই ল' কি কৰ, নকৰ। মোৰ নামটো খালী কাটি পেলাবি
টিচিপেণ্টৰ লিষ্টৰ পৰা।" তাৰ পাছত তাই ওলাই গ'ল সিহঁতৰ
জৰ পৰা। ৰাতিলৈ সকলোৱে ফোন আহিল। কোনোবাই
জাইছে। কোনোবাই এপ'ল'জীৰ কথা কৈছে, কোনোবাই
ৱেগিক কথাৰে মন ভোলাবলৈ যত্ন কৰিছে। নাটকখন
গম্যাই বুজি পাইছিল, কিন্তু তাই বেছি পৰ নাটকখনৰ ৰং
ই নাথাকিল। বহু ভাবি-চিন্তি অৱশেষত লিষ্টত নামটো
কিবলৈ দিলে। কিন্তু নিজকে ক'লে এইবাৰ কলেজ কেৱল
জৰ বাবে যাব, নিজৰ ভালৰ বাবেহে প্ৰতিযোগিতাত অংশ
হণ কৰিব আৰু সেইমতে কৰিলেও। মাত্ৰ এটা কথাই তাইক
াজিও বুকুত খুঁচি থাকে যে কিয় এনেকুৱা হ'ল। কিয় এই
লেকশ্যনে মানুহক এনেদৰে সলনি কৰি পেলাব পাৰে। এখন
াধাৰণ কলেজ নিৰ্বাচনত জিকি এই তৰুণ যুৱক- যুবতী বিলাক
দি নৈতিকভাবে স্খলিত হয় তেন্তে ভৱিষ্যতৰ পৰা আমি কি
াশা কৰিব পাৰোঁ। আমাৰ অনাগত সমাজ। অনাগত
াজনৈতিক ব্যৱস্থাত ভাল মানুহ, ভাল নাগৰিক, প্ৰকৃত নেতাৰ
ষ্টি হ'বনে! ছাত্ৰাৱস্থাতে দুৰ্নীতি কৰিবলৈ শিকাবোৰে অনাগত
ময়ত সতীৰ্থ মানুহৰ কিবা মংগলজনক কাম কৰিব পাৰিবনে?
কথাবোৰ হয়তো খুউব হাইপ'থেটিক। তাই জানে এইবোৰ
কথা কাৰোবাক ক'লে হয়তো তাইক অতি আদৰ্শবাদী বা
ইমপেক্টিকেল বুলি ভাবিব পাৰে। কিন্তু আদৰ্শ আৰু মূল্যবোধৰ
অলপ হ'লেও মূল্য, অলপ হ'লেও দাম আছে বুলি তাই ভাবে।
সেইবাবে তাই ইয়াক খামুচি ধৰি থাকিব বিচাৰে। এই আদৰ্শই
তাইক বহুত কিবা-কিবি নিদিলেও তাই যে মানুহ হিচাপে কিছু
শতাংশ হ'লেও সফল হৈছে তাৰ নিশ্চয়তা প্ৰদান কৰিব বুলি
তাইৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

তাই জানে তাই সকলো অন্যায়-অবিচাৰ, অনৈতিকতাৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতিব নোৱাৰে। কাৰণ ক্ষমতাত থকা মানুহে মাত বন্ধ কৰিবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা আহিলাবোৰৰ সম্পৰ্কে তাই সচেতন। সেইবাবে কিছু কথা সহিব নোৱাৰিলে সামৰি থ'বলৈ তাই শিকি পেলাইছে। সময় সদায় একেই হৈ নাথাকে। ই সলনি হয়। এই সময়ো পাৰ হ'ব, হয়তো বেয়াবোৰো ভাল হ'ব। এইবোৰ কথাকে ভাবি ভাবি তাই কলেজৰ জিৰণি চ'ৰাত বহি ডায়েৰীত কলেজ সপ্তাহত গাবলগীয়া গীতটো ম'বাইলৰ পৰা চাই চাই লিখি আছিল। তেনেতে নিকু আহিল। তাই সুধিলে "বাকীবোৰ ক'ত? প্ৰেক্টিচলে আহিবনে?" জাপ মাৰি বেঞ্চত বহি সি ক'লে—"আহি আছে বাকীবোৰ.মোৰ ক্লাছ সোনকালে শেষ হ'ল।" "ঠিক আছে।" তাই ক'লে।

"জানেনে বা কথা এটা" নিকুৱে মনে মনে ক'লে।

"কি কথা?" অগম্যাই চিন্তিত হৈ সুধিলে।

"মানে পৃথু দাদাহঁতে মোক অহাবাৰ কালচাৰেল ছেক্রেটেৰী খেলিব কৈছে জানে। সেইকাৰণে হেনো মই এইবাৰ যেনেতেনে কষ্ট কৰি বেষ্ট চিংগাৰ পাবই লাগিব। তেওঁলোকে বোলে লাগি দিব, এতিয়াৰ পৰাই হেনো ফিল্ড বনাব লাগিব।"

"তুমি কি বুলি ক'লা?"

"বা মোৰ এইবোৰত সোমাব একেবাৰে মন নাই। তথাপিও চিনিয়ৰ বুলি হা-না একো নকৈ প্ৰেক্টিচ আছে পিছত ভাবিম বুলি কৈ গুচি আহিলো। জানে বা, মোক ঘৰতো এইবোৰত লাগিব নিদিয়ে আৰু মইয়ো ভাবো মই দেখোন এনেকেয়ে সাংস্কৃতিক জগতখনৰ বাবে কাম কৰিব পাৰো, মোক বেলেগকৈ পজিচন এটা কিয় লাগে? পজিচনত থাকিলে বেয়াহে, আমাৰ ডিপাৰ্টমেণ্টৰ পৰা যিটোৱে মিউজিক ছেক্রেটাৰী পালে সি বেচেৰাই এতিয়া গানৰ ক্লাছ, গানৰ প্ৰক্টিচ কৰিবই সময় নাপায়। এফালে কলেজৰ, আনফালে দৌৰি থাকা ইউনিয়নৰ কামত।" নিকুৱে শিশুসুলভতাৰে হাঁহি দিলে। তাৰ সৰলতা আৰু বুদ্ধিদীপ্ততাই অগম্যাক মুগ্ধ কৰি তুলিলে। তাই মিচিকিয়াই হাঁহি ক'লে — "নিকু, পদুম ফুলক পংকজ বুলিও কয় জানা নহয়!"

"জানো।"

"পংক বা বোকাত জন্মে বাবে পংকজ, কিন্তু পংকজ পংকীল নহয়। এই ৰাজনীতিও বোকা, পংক। ইয়াত তুমি পংকজ হ'ব পাৰিম বুলি ভাবিব নোৱাৰা। এই বোকাত মানুহ পংকীল হয়। নোৱাৰা, এই বোকাখিনিত সততা, নিষ্ঠা, মূল্যবোধৰ সাৰ পানী নাই। গতিকে ইয়াত যে পদুম ফুলিব তাৰ আশা ক্ষীণ। তুমি বুজা ল'বা বাকী তুমি বুজিছাই গই তোমাক কি বুজাব বিচাৰিছো। পদুম হোৱা..."

এনেতে গান গাই পাই প্ৰেক্টিচলৈ বুলি বাকীবোৰো আহি পালেহি। তাহাঁতৰ কণ্ঠত প্ৰাণ পাই উঠিল এটি আশা-ভৰসাৰ, এটা নতুন পুৱাৰ গীতৰ কলি—

"নতুন দিনৰ নৱ আলোকৰ যাত্ৰা পথৰ
সহযাত্ৰী আমি,
বিজয় নিচান উৰুৱাই আমি সজাও আহা পৃথিৱী....

গল্প

সমাপ্তিৰ সিপাৰে

চানদ্বীপ গগৈ

অস্ত যোৱা বেলিৰ ৰঙা কিৰণে ৰঙচুৱা কৰি পেলোৱা আকাশখন আৰু সেই ৰ'দৰ ম্লান হৈ যাব ধৰা পোহৰে প্ৰকৃতিৰ সকলো জীৱকে এটি দিনৰ সমাপ্তিৰ বতৰা দিয়ে। ই সেই সত্যক প্ৰতিফলিত কৰে যি সত্যই আমাক বুজাই দিয়ে যে প্ৰতিটো আৰম্ভণিৰে এক সমাপ্তি আছে। সমাপ্তিৰ সিপাৰত কেৱল আন্ধাৰে বসবাস কৰে। জোনে পোহৰ আনে যদিও সেইয়া সম্পূৰ্ণ ৰূপে জোনৰ নিজা পোহৰ নহয়। এদিন যদি পূৰ্ণিমা হয়, এদিন অমাবস্যা নিশ্চয়ে আহিব। ইয়াক পোহৰৰ ভ্ৰম বুলিব পাৰি। শেষ হৈ যোৱা সেই আবেলিৰ বিষাদ বুকুত বান্ধি নিজৰ ঘৰৰ বাৰান্দাতে বহি এনেবোৰ চিন্তাতে বিভুৰ হৈ আছিল অভিজিত কলিতা।

ক'ৰবাৰ পৰা অহা মৌমাখি কেইজনীয়ে অভিজিত কলিতাৰ কাণৰ ওচৰত আমনি নকৰা হ'লে তেখেত হয়তো আজিও বহু নিশালৈকে নিজৰ চিন্তাৰ মাজতে মগ্ন হৈ থাকিলেহেঁতেন। ই এক মানসিক ৰোগ যাক Preoccupation a thought disorder বুলি কোৱা হয় ইয়াৰ সঠিক নাম আৰু চিকিৎসাৰ কথা তেখেতে নাজানে। ৫০ বছৰ বয়সত আৰম্ভ হোৱা চিন্তাৰ মায়াজাল লগতে অকলশৰীয়া জীৱনে চাগৈ তেখেতৰ এই ৰোগৰ পাতনি মেলিছিল। কলিকতাৰ এজন বন্ধু চিকিৎসকে তেখেতক এই মানসিক ৰোগৰ কথা কৈছিল। এই বেমাৰে কোনো লোকক চিন্তাৰ মায়াজালত আবৰি ৰাখে সেই চিন্তাৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ পৰা সহজে নিজকে উলিওৱাই অনাটো কঠিন হৈ পৰে, ইয়াৰ পাছত মানুহে লাহে লাহে ভ্ৰমিত হ'বলৈও আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ চিকিৎসাৰ বাবে ঔষধৰ লগতে counselling ৰ প্ৰয়োজন। দুই এটা counselling গ্ৰহণ কৰি তেখেত অসমলৈ ঘূৰি আহিল ঔষধ কেইটা শেষ হৈ যোৱাৰ পাছত তেখেতে আকৌ এবাৰ নিকিনিলে। অকলশৰীয়া জীৱনক তেখেতে এনেদৰেই শেষ কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি লৈছে।

অন্যমনস্ক কৰি পেলোৱা মৌমাখি কেইজনীৰ পৰা নিজকে আঁতৰাই সন্ধিয়াৰ আমেজ অনুভৱ কৰিবলৈ তেখেত মুকলি পথাৰখনলৈ আগবাঢ়িল। বাটত লগ পোৱা কোনো এজন গাঁৱৰ মানুহে তেখেতক ভালদৰে চিনি নাপাই কেৱল এটা হাঁহিৰ সৈতে সম্ভাষণ জনাই তেখেতক ভাল বেয়া খবৰ কোনেও নলয়। ল'ৰ বা কিয়? প্ৰায় ২৫ বছৰৰ বাবে একেবাৰে আঁতৰি গৈছিল এই গাঁও তথা ইয়াৰ পিছ পৰা সমাজিক ব্যৱস্থাৰ পৰা। কলিকতাৰ দৰে নগৰৰ ব্যস্ততাৰ কোলাহলত নিজকে বিলিন কৰি পাহৰি পেলাইছিল নিজস্বতা আনকি পিছ পৰা গাঁও এখনত বাস কৰা মাক-দেউতাকৰ কথাও ভাবিবলৈ সময় নোহোৱা হৈ পৰিছিল অভিজিত কলিতাৰ। এনেতে তেখেতে দূৰৈৰ পৰা গৰু চৰাই অনা সৰুকালৰ বন্ধু ৰমেনক দেখিলে সম্পূৰ্ণ গাঁওখনত ইয়ে এজন যিয়ে অভিজিত কলিতাক ভালদৰে মাত এষাৰ দিয়ে। অভিজিতে মুখত এটি হাঁহি জিলিকাই —'কৰ পৰা আহিলি?' বুলি প্ৰশ্ন কৰিলে। ৰমনে কিছু উচ্চস্বৰে ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে — ক'ৰ পৰা আহিবিনো হয়? গৰুকেইটাকে লৈ আহিলো। —আচ্ছা! পিছে তহঁতৰ ঘৰত বৰ মানুহ গোটখোৱা দেখি আহিছিলোঁ।

—হেৰি অক' ল'ৰাটো আহিছে আজি Duty পৰা। CISF-ত চাকৰি কৰে যে সি আজি ৰাতিপুৱাতে পালেহি লগৰ কেইটা আহিছে চাগৈ এতিয়া।

—তহঁতৰ ল'ৰা আহি থাকে মানে?

—তাকে আহি থাকে মাজে মাজে এইবাৰ অক বিছৰ আগদিনাখনে যাব লাগিব তাকে অলপমান বেয়া লাগি আছে।

—তাকে বেয়া লাগিবটো অক বিছৰ আগদিনাখনে যাবগে।

—বিহুত এপাক পৰিলে আহিবি । এতিয়া গৰুকেইটা বান্ধোগৈ।

কথাষাৰ কৈ ৰমেন আঁতৰি যাই। অভিজিতৰ মনক পুনৰ
ষাদে আবৰি ধৰে। তাৰ মন গৈছিল ৰমেনৰ ঘৰলৈ যাবলৈ
াত আনন্দত থকা মায়াক নিজৰ মনত এবাৰ উপলব্ধি
ৰিবলৈ। ৰমেনৰ পুতেকক লগ পোৱাৰ অজুহাত লৈ গাঁৱৰ
যকেইজন মানুহ তাত আছে সেইকেইজনৰ লগতে চিনাকি
'বলৈ। কিন্তু বিফল তেওঁ, ঠিক এইদৰেই বিফল হৈছিল এজন
াপেক হিচাপে। পুত্রক ধন, টকা, ঐশ্বর্য্য কেনেকৈ ঘটিব লাগে
কলো শিকালে কিন্তু তেখেতে যেনেদৰে নিজ দেউতাকক
াহৰি পেলাইছিল ঠিক সেইদৰে পুত্রয়েও পাহৰিলে তেওঁক।
াঁচ বছৰ আগতে বিচ্ছেদ হৈ যোৱা পত্নীৰ মুখৰ পৰা এদিন
ুনিবলৈ পাইছিল সি বোলে আজি কালি বিভিন্ন ধৰণৰ নিচা
যুক্ত দ্রব্য গ্রহণ কৰি কেতিয়াবা উদণ্ড পশুৰ দৰে New work
গৰত ঘূৰি ফুৰে। তাৰ পাছত আৰু আজি পর্যন্ত পুত্রৰ কোনো
খবৰ তেখেতে পোৱা নাই।

তেখেতে কথাবোৰ চিন্তা কৰি খোজকাঢ়ি গৈ থাকোঁতে
মুকলি পথাৰখন পাৰ হৈ গাঁওৰ শ্মশানখনৰ ওচৰ পালেহি।
আবেলি ৰ'দো সম্পূর্ণ ৰূপে আঁতৰি গৈছে আন্ধাৰ লাহে লাহে
নামি আহিবলৈ ধৰিছে। তেখেতে এই স্থানত চিন্তাই আবৰি
ধৰাৰ আগতেই উভতি যোৱাটোৱে শ্রেয় বুলি ভাবিলে। ঘৰৰ
দিশে আগবাঢ়িবলৈ লওঁতে শ্মশানখনৰ ভিতৰত এগৰাকী
গর্ভৱতী মহিলাক এটা পকা সমাধিৰ ওপৰত বহি কেকাই থকা
দেখে। তেওঁ মহিলা গৰাকীৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈ প্রশ্ন কৰিলে—
কি হৈছে আইজনী বিষ হৈছে নেকি?

—নাই ইমানো নহয় অলপমান এনেই।

—ঠিক আছে তেনেহ'লে। কিবা সহায় কৰি দিব লাগিব
নেকি?

—এই গাঁও খনৰ আপুনিয়ে প্রথমজন ব্যক্তি যিয়ে মোক
সহায় কৰিম নেকি বুলি সুধিছে।

—কিয় গাঁৱৰ মানুহবোৰে তোমাকো ভালদৰে নামাতে
নেকি?

—মাতিছিল এটা সময়ত।

—ওম! পিছে এনে এডোখৰ ঠাইত কিয় বহিলাহি উঠা
এনেকুৱা অৱস্থাত এইবোৰ ঠাইত বহাটো ভাল নহয়।

—এনেকুৱা ঠাই মানে? এই শ্মশানখনৰ কথা কৈছে?

—নহ'লেনো Park এখনত বহি থকা হ'লে ক'লোহেঁতেন
জানো? একেবাৰে ভাল নহয় এইবোৰ ঠাই ব'লা।

—শ্মশানৰ নিচিনা পৱিত্র ঠাইক আপুনি ভাল নহয়
বুলিছে?

—ইয়াৰ অর্থ?

—দাইতি! পৃথিৱীৰ সকলোতকৈ পবিত্র স্থান শ্মশানেই
হয়। এই স্থানে অন্তিম সত্য য'ত ধনী দুখীয়াৰ প্রভেদ নাই।
য'ত ধর্ম জাতিৰ বাচ বিচাৰ নাই। য'ত চৰিত্রৱান আৰু চৰিত্রহীন
মানুহ সকলো সমান। ইয়াত সামাজিক ব্যৱস্থাৰ জটিলতা নাই।
কথাবোৰ বৰ গধুৰ তোমাৰ।

—সময় আৰু পৰিস্থিতিয়ে শিকাইছে দাইতি।

—পিছে নাম কি তোমাৰ?

অভিজিতে প্রশ্নটো কৰি মহিলা গৰাকীয়ে বহা পকা
সমাধিটোৰ ওপৰতেই বহি ল'লে— মোৰ নাম অণিমা আৰু
আপোনাৰ?

—অভিজিত কলিতা।

—বৰ ভাগৰুৱা যেন দেখিছোঁ আপোনাক।

—ভাগৰুৱা.... আচলতে মই এজন অপৰাধী। অপৰাধৰ
শাস্তি ভোগ কৰিছোঁহি।

—কিয়? কি হ'ল আপোনাৰ জীৱনত?

—মোৰ জীৱন! (দীঘল হুমুনিয়াহ এটা এৰি) ধন ঐশ্বর্য্য
বিলাস এইবোৰে মই জীৱন বুলি ভাবিছিলোঁ।

—কিয় কি ভুল আছে তেনেকৈ ভবাত? টকাৰে দেখোন
পৃথিৱীৰ সকলো সুখ কিনিব পাৰি।

—কিনিব পাৰি। কিন্তু সময়? আপোন মানুহক দিব
নোৱাৰা সময়? তাক ঘূৰাই আনিব নোৱাৰি।

সময়ৰ অভাৱত আজি মোৰ লগত মোৰ পৰিয়াল নাই।
ধন গোটোৱাত ইমানে ব্যস্ত হৈ গলো যে মা- দেউতাৰ জীৱনৰ
শেষৰ সময়তো মুখখন চাবলৈ নাহিলো তাৰে ফল ভুগিছো
আজি। মোৰ চিতাটো জুই দিবলৈ আজি আপোন মানুহ কোনো
নাই। যিকেইজন বন্ধু অথবা চিনাকি আছে সিহঁত কাৰোৰে
মোৰ লগত কথা পাতিবলৈ সময় নাই।

—আপুনি মানে মৌমাখিৰ দৰে।

—মৌমাখিৰ দৰে?

—ওম!! সৌ আম গছজোপাত দেখিছে ধুনীয়াকৈ সাজি
থকা মৌমাখিৰ মৌচাকটোক? অভিজিতে অণিমাৰ আঙুলিৰ
পোনে পোনে চাই দেখিলে এটা প্রকাণ্ড সু-সজ্জিত মৌচাক।
পৃথিৱীক আন্ধাৰে আবৰি নেপেলোৱালৈকে মৌমাখিৰ
জাকটোৱে অৰ তৰ পৰা মৌ সংগ্রহ কৰাত ব্যস্ত। অভিজিতে
ক'বলৈ ধৰিলে

—হয় দেখিছো।

—মৌমাখিবোৰে গোটেই জীৱন মৌ সংগ্রহ কৰি কৰি
সেই মৌচাকটোকে সাজি থাকে আৰু শেষত সেই মৌচাকক
নিজেই উপভোগ কৰিবলৈ নাপাই। হয়টো কোনোবাই কাঢ়িলে

যাই নহ'লে ওজন বৃদ্ধি হ'লে পৃথিৱীলৈ নিজেই খহি পৰে।
আপুনিও গোটেই জীৱন টকা ধন গোটাই গোটাই জীৱন সু-
সজ্জিত কৰিবলৈ গৈ সেই জীৱনক নিজেই উপভোগ কৰিব
নোৱাৰিলে কেতিয়া সকলো হেৰাই গ'ল গমকে নাপালে।

—বৰ ধুনীয়া উদাহৰণ দিলা তুমি। সঁচাকৈয়ে মোৰ
জীৱনটো তেনেকুৱাই। মৃত্যু নহ'লেও এইয়া সমাপ্তি চাগৈ মোৰ
জীৱনৰ। শেষত মোৰ কপালত লিখা আছিলে চাগৈ কেৱল
অকলশৰীয়া ৰুগীয়া জীবন।

—মৃত্যু নোহোৱা পর্যন্ত আপুনি আপোনাৰ জীৱনক
সমাপ্ত বুলি কেনেকৈ ক'ব?

—এই যে ৰ'দৰ ম্লান হৈ যাব ধৰা পোহৰে প্রকৃতিৰ সকলো
জীৱকে এটি দিনৰ সমাপ্তিৰ বতৰা দিয়ে। ই সেই সত্যক
প্রতিফলিত কৰে যি সত্যই আমাক বুজাই দিয়ে যে প্রতিটো
আৰম্ভণিৰে এক সমাপ্তি আছে। সমাপ্তিৰ সিপাৰত কেৱল আন্ধাৰে
বসবাস কৰে। জোনে পোহৰ দিয়ে যদিও সেইয়া সম্পূর্ণ ৰূপে
জোনৰ নিজা পোহৰ নহয়। এদিন যদি পূর্ণিমা হয়, এদিন অমাৱস্যা
নিশ্চয় আহিব। ইয়াক পোহৰৰ ভ্রম বুলিব পাৰি। ঠিক তেনেদৰেই
অকলশৰীয়া, ভৱিষ্যতৰ আশা নথকা জীৱনটোকো মৃত্যু নহ'লেও
সমাপ্তি বুলি ঘোষণা কৰি দিব পাৰি। জোনৰ সেই প্রতিফলিত
পোহৰৰ দৰেই এনে হেন জীৱনকো ভ্রম বুলিব পাৰি।

অণিমাই মুখত এটা মিচিকিয়া হাঁহি লৈ ক'বলৈ আৰম্ভ
কৰিলে—

—সমাপ্তিৰ সিপাৰে... সমাপ্তিৰ সিপাৰে আছে পুনৰ নতুন
আৰম্ভণি জোনৰ মিছা পোহৰত পৃথিৱী প্রতাৰিত হ'ব পাৰে।
কিন্তু কিছু সময়ৰ অপেক্ষৰতাৰ পাছত পৃথিৱীয়ে পুনৰ ৰ'দৰ
পোহৰক বিচাৰি পাই আকৌ এটি নতুন দিনৰ আৰম্ভণি হয়।
প্রকৃতি পুনৰ জীপাল হৈ পৰে সকলোৱে নিজৰ কাম আৰম্ভ
কৰে সকলোৱে জানে এই দিনটোৰো আগৰ দৰেই সমাপ্তি
আছে। সেই সমাপ্তি কাৰোবাৰ বাবে সুখৰ হ'ব পাৰে আৰু
কাৰোবাৰ বাবে দুখৰ কিন্তু সমাপ্তিৰ ভয়ত পুনৰ আৰম্ভ
নকৰাকৈটো থাকিব নোৱাৰি। আপুনি শেষ নোহোৱা পর্যন্ত
এই পৃথিৱীত জীয়াই থকাৰ পথ বাছি ল'ব লাগিব। মইও
আধৰুৱা মইও অকলশৰীয়াই মইও যেন জীৱনৰ সমাপ্তিৰ
পথত আছিলোঁ তেনে ভাব হৈছিল যেতিয়া মই প্রেমত প্রতাৰিত
হৈছিলো। জীয়াই থকাটো মোৰো এটা ভ্রম যেন লাগিছিল।
গাঁৱৰ মানুহে চৰিত্রহীনা সজাই মোক এঘৰীয়া কৰিলে। কিন্তু
মই এই পেটৰ পোৱালিটোৰ বাবে জীয়াই থকাৰ পথ বাছি
লৈছিলো।

দুয়োৰে মাজত কিছু সময়ৰ বাবে নিস্তব্ধতা বিয়পি পৰিল।
নিস্তব্ধতা ভংগ অভিজিতে পুনৰ কৈ

—জীৱনত বৰ ডাঙৰ আঘাত পালা তুমি বিশ্বাসঘাতকতা
পোৱাজনেহে উপলব্ধি কৰিব পাৰে। ময়ো এজন
বিশ্বাসঘাতকেই, মা-দেউতাৰ সপোনবোৰক, আশাসমূহক মই
প্রতাৰিত কৰিলো তেওঁলোকক অকলশৰে এৰি আঁতৰি গ'লো
এতিয়া তাৰে কর্মফল ভুগিছো। মই একেবাৰে অকলশৰীয়া।

—মই উপলব্ধি কৰিব পাৰিছোঁ আপোনাৰ অকলশৰীয়া
জীৱনক। অভিজিতে কিছুপৰ মৌনভাৱে ভাবি তপৰাই
অণিমাক প্রশ্ন এটা কৰিলে

—তুমিয়ো মোৰ দৰেই অকলশৰীয়া তোমাক কাৰোবাৰ
সহায়ৰ প্রযোজন এনে গর্ভধাৰণৰ অৱস্থাত কষ্ট কৰি কেনেকৈ
খাই থাকিবা। এই সময়ত পুষ্টিৰ প্রয়োজন মোৰ ছোৱালী নিচিনা
হৈ মোৰ ঘৰতে থাকিবা?

—দাইতি...?

অণিমাৰ চকু চলচলিয়া হৈ পৰিল।

—হয় অণিমা! তোমাৰ উত্তৰ বিৰুদ্ধে মই নাযাওঁ। মোৰ
ধেৰ সাঁচতিয়া ধন আছে এতিয়া খাওঁতা কোনোৱে নাই। সকলো
তোমাৰ আৰু তোমাৰ এই সন্তানটিৰে হ'ব। অথচ জীৱনৰ
শেষত কাৰোবাক সহায় কৰি যাব পাৰিম। কোৱা যাবা নে
অণিমা?

—সকলো মোক দিব নালাগে দাইতি! তাতকৈ মোৰ
দৰে অসহায় মানুহবোৰক সহায় কৰিব আপোনাৰ দৰে আৰু
আপোনাতকৈ বৃদ্ধ ব্যক্তিসকলক যিবোৰক আপোনাৰ নিচিনা
কোনো পুত্রয়ে সময় দিব নোৱাৰি অকলশৰীয়া কৰিছে তেখেত
সকলৰ সাৰথি হওঁক আৰু ই আপোনাৰ সমাপ্তিৰ সিপাৰৰ
আৰম্ভণি হ'ব। আৰু মোৰ কথা ক'বলৈ গ'লে মই থাকিম গৈ
আপোনাৰ লগত দাইতি নিজৰ কাৰণে নহ'লেও পেটৰ
সন্তানটিৰ কাৰণে।

—অশেষ ধন্যবাদ!

অভিজিতৰ মনত আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হৈছে। প্রায়
দহ বছৰ মানৰ পাছত চাগৈ তেখেতে নিজৰ জীৱনৰ
অকলশৰীয়াক দূৰ কৰিবলৈ কাৰোবাক সাৰথি হিচাপে পাইছে।
তেখেতে অণিমাক লৈ ঘৰ সোমালেহি দেউতাকে সাজি যোৱা
ঘৰটো বহু বছৰৰ মূৰত আজিহে ঘৰৰ নিচিনা অনুভৱ হৈছে
তেখেতৰ। অণিমাক বহিবলৈ দি চাহৰ যোগাৰ কৰিবলৈ
লওঁতেই বাহিৰৰ দুৱাৰত টোকৰ পৰিল। অভিজিতে গৈ
দুৱাৰখন খুলি দিলে। বাহিৰত Steel ৰ বাতি এটা লৈ ৰমেন
থিয় হৈ আছিল। ৰমেনে ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে—

—মৌ ৰস লৈ আহিছিলো তোলৈ একদম pure হয়।

—আহছোন আহ তই ভিতৰলে কাৰোবাক লগ
ৰাব আছে।

—কাক অ'?

ৰমেনক তেখেতে ভিতৰলৈ লৈ আনিল। ৰমেনে
শ্ন কৰিলে

—কাক লগ পালি?

-অণিমা বুলি কোৱা এগৰাকীক তাই বোলে মোৰ
ৰেই অকলশৰীয়া, গৰ্ভৱতীয়ো হৈ আছে
ৰচেৰিজনী। মই তাইক মোৰ লগতে থাকিবলৈ লৈ
াহিলো। এই মৌ খিনি নহ'লে তাইকে দি দে তাইয়ো
ভাল পাব।

—অণিমা...

—অ' তাই ভিতৰতে আছে দি দেগৈছোন মই
তহঁতলৈ চাহ বনাওগে।

ৰমেনে ভিতৰলৈ গৈ কিছু সময়ৰ পিছত
অভিজিতৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিলে। ৰমেনে ক'বলৈ
আৰম্ভ কৰিলে

—ভিতৰত কোনো নাই অভি

—কি? ক'লৈ গ'লগৈ তাই... সবতে চালি
ভালদৰে? মই গৈ চাইছোগে বহ্।

—সবতে চালো মই তই চাই লাভ নাই। তই
যাৰ কথা কৈছ তাইক গাঁৱৰ মানুহে যাৰে তাৰে লগত
অবৈধ্য সম্পর্ক ৰখাৰ বাবে এঘৰীয়া কৰিছিল। দুবছৰ আগতে ছমহীয়া সন্তান এটা পেটত লৈ শ্মশানতে ঢুকালে।

—এইবোৰ কি ধেমালি কৰিছ তই।

—ধেমালি মই নহয় তইহে কৰিছ কাৰ মুখৰ পৰা অণিমাৰ কথা শুনিলি এতিয়াৰ মোৰ আগত এইবোৰ কৰি দেখাবলৈ আহিছ।

—পিছে তাইৰ মৃত্যু কিয় হ'ল।

—গৰ্ভৱতী হোৱাৰ কাৰণে দেহ ব্যৱসায় কৰিব নোৱাৰা হ'ল, যাৰ বাবে টকা অভাৱ হ'ল। এতিয়া এই পৃথিৱীত টকা নহ'লে কোন মানুহ জীয়াই থাকিব পাৰে। গাঁৱত এঘৰীয়া কৰা তেনেকুৱা চৰিত্ৰ মানুহক কোনে ভিক্ষা দি নিজৰ নাম নষ্ট কৰিব। এতিয়া এইবোৰ বাদ দে মৌ খিনি ল। মই যাওঁ দেই বিহুত আহিবলৈ নাপাহৰিবি অক'।

ৰমেনে কথাষাৰ কৈ আঁতৰি গ'ল। অভিজিতে মৌৰ বাটিটো হাতত লৈ চিন্তা কৰিবলৈ ধৰে অণিমাৰ কথা তাইৰ লগত হোৱা বার্তালাপৰ কথা। কলিকতাৰ বন্ধু চিকিৎসকজনৰ কথালৈ তেখেতৰ এতিয়া মনত পৰিছে 'এই বেমাৰে তোমাক চিন্তাৰ প্রতিচ্ছবিত আবদ্ধ কৰি ৰাখিব সোনকালে ভাল কৰিব নোৱাৰিলে অথবা অকলশৰে থাকিলে তুমি ভ্রম দেখিবলৈ আৰম্ভ কৰিবা যাক Hallucinate বুলি কোৱা হয়।' কিন্তু অভিজিতেটো কেতিয়াও অণিমাক চিনি পোৱা নাছিল নাজানিছিল তাইৰ কৰুণ কাহিনী শুনিছিল যদিও পাহৰি পেলাইছিল চাগৈ ঠিক সেইদৰে যিদৰে তেওঁ নিজৰ মাক-দেউতাকক পাহৰি পেলাইছিল। তেওঁৰ মনত হাজাৰ প্রশ্নৰ ওপৰা ওপৰি হৈছিল সেইবিলাক পৰিহাৰ কৰি তেখেতে হাতৰ বাতিটোত থকা মৌখিনিলৈ চাই অণিমাই কোৱা কথাবোৰ মনত পেলাবলৈ ধৰিলে। জীৱনটো সঁচাকৈ মৌচাকৰ দৰে আৰু মানুহ মৌমাখিৰ দৰে মানুহে জীৱনটোক মৌচাকৰ দৰেই সুসজ্জিত কৰিবলৈ গৈ মৌমাখিয়ে মৌ উপভোগ কৰিবলৈ নোপোৱাৰ দৰেই মানুহেও জীৱনটোক উপভোগ কৰিবলৈ নাপাই। অভিজিতৰ দৰে মানুহে টকা সংগ্রহৰ যাত্রাত দৌৰি দৌৰি সকলোকে পাহৰি সুসজ্জিত ৰূপ দিবলৈ যোৱা জীৱনৰ আধা সময় কেতিয়া হেৰুৱাই গমকে নাপাই। পুনৰ অকলশৰীয়াই হৈ পৰিল তেওঁ। এইয়া সমাপ্তি নেকি তেওঁৰ জীৱন কেৱল অকলশৰীয়া। নাই...এনেদৰে শেষ নকৰে অভিজিতে নিজৰ জীৱন তেওঁ মনতে থিৰাং কৰিলে অণিমাই কৰিবলৈ কোৱা কথাবোৰ তেখেতে কৰিব। তেওঁৰ নিচিনা পুত্রয়ে অকলশৰে অসহায়ভাৱে এৰি যোৱা মাক দেউতাকক তেখেতে সহায় কৰিব। অণিমাৰ দৰেই নিঠৰুৱা ছোৱালীবোৰক তেওঁ সংস্থাপন দিব। মৃত্যু নোহোৱা পর্যন্ত জীৱনক সমাপ্ত বুলি আৰু কেতিয়াও নাভাবিব। সমাপ্তিৰ আন্ধাৰৰ সিপাৰত তেখেতে পুনৰ আৰম্ভণিৰ পোহৰ বিচাৰি ল'ব। ♦

গল্প

ৰঙা ৰঙা ৰাতি

গীতিমণি গোহাঁই

ডিচেম্বৰ মাহৰ কোনোবা এটা সন্ধিয়া। গুৱাহাটীৰ পৰা নগাঁও অভিমুখে আহি আছোঁ। বিশেষ কাম এটাৰ বাবে গুৱাহাটীলৈ গৈছিলোঁ ঘূৰি আহোঁতে পলম হ'ল। ৰাষ্ট্রীয় ঘাইপথৰ ওপৰত তীব্র গতিত চলি থকা যানবাহনবোৰৰ মাজেৰে আমাৰ গাড়ীখন লাহে লাহে চলি আছিল। ৰাতিৰ কথা সেয়েহে দেউতাই ড্রাইভাৰজনক লাহে লাহে গাড়ী চলাবলৈ নির্দেশ দি থৈছে। মহানগৰৰ যানজঁটবোৰ পাৰ হৈ আহি মুকলি মুকলি লাগিছে অলপ মনটো। দেউতাই চকু দুটা মুদি পিছৰ ছিটত গাটো এৰি দিছে। ড্রাইভাৰজনে হঠাৎ ব্রেক মাৰি দিলে আৰু মই প্রায়ে ছিটিকি পৰাৰ দৰে হৈছিল ভাগ্যক্রমে মই চিট বেল্ট মাৰি আছিলোঁ। কুকুৰবোৰৰ পৰা উপায় নাই বুলি ড্রাইভাৰজনে ভোৰভোৱালে। এৰা তীব্র গতিৰে পাৰ হৈ যোৱা বাহনবোৰৰ খুন্দাত মৃত্যু হোৱা কুকুৰবোৰ আৰু সেই মৃত শৰীৰৰ ওপৰেৰে বিভিন্নজনে আভিজাত্যৰ গৌৰৰ সানি দামী গাড়ীৰ ধূলি উৰুৱাই পাৰ হৈ গৈছে। সিহঁতৰ অপার্থিৱ শৰীৰবোৰ ক্রমশঃ এদিন ঘাই পথৰ লগত মিলি যাব ধূলি মাকতি হৈ উৰি যাব। এইবোৰ আমি দেখি থকা নিত্য নৈমিত্তিক ঘটনাৰ উদাহৰণ। মানবতাৰ জয়গান গাই ফুৰা আমি মানুহ জাতিয়ে নিজক কেনেকৈ কওঁ জীৱশ্রেষ্ঠ বুলি? মনটো বিষাদেৰে ভৰি পৰিল। জাগীৰোডত নিশাৰ আহাৰ গ্রহণ কৰিবলৈ নামিলোঁ হোটেলত সোমালোঁ যদিও মোৰ পেটলৈ একো নোসোমাল সেই মৃত কুকুৰবোৰৰ যথৰ হৈ পৰি থকা শৰীৰবোৰ, নাড়ী ভুৰু ওলাই যোৱা চকু সেইবোৰে মোক খেদি লৈ ফুৰিছে যেন অনুভৱ হল। অশান্ত হৈ উঠিল মন। গাড়ীৰ আগৰ চিটত বহি ভালপোৱা মই আজি পিছৰ ছিটত আগতীয়াকৈ বহি থাকিলোঁ। দেউতাই কথাটো মন কৰিয়ে কিজানি একো নকলে আৰু আগৰ চিটত বহি ড্রাইভাৰক গাড়ীখন লাহে লাহে চলাবলৈ কৈ ছিগাৰেট এটা জ্বলাবলৈ বিচাৰিও ৰৈ গ'ল...

'ক'চোন ৰাষ্ট্রীয় ঘাইপথত আটাইতকৈ বেছি মৃত্যু হোৱা বস্তুটো কি?'— দেউতাই ড্রাইভাৰ জনক উদ্দেশ্যি সুধিলে—

'কুকুৰ'। ড্রাইভাৰজনে আগলৈ চাই চাইয়ে উত্তৰ দিলে।

দেউতাই ঘূৰি মোলৈ চালে....

'নহয় । আটাইতকৈ বেছি মৃত্যু হয় মানৱতাৰ।'

মোৰ মুখৰ পৰা আপোনা আপুনি ওলাই গ'ল।

দেউতাই কিবা এটা ক'বলৈ মুখ মেলোঁতেই ধাম কৈ শব্দ এটা হ'ল। শব্দটোৰ উৎস বিচাৰিব লগা নহ'ল তীব্র গতিত পাৰ হৈ যোৱা বলেৰ এখনৰ খুন্দাত এটা জীৱ আমাৰ গাড়ীৰ সন্মুখত ছট্‌ফটাই পৰি ৰ'ল ড্রাইভাৰজনে কোনোমতে ব্রেক মাৰি গাড়ীখন ৰাখি দিলে। মই দৌৰি গৈ জন্তুটোক সহায় কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। দেউতাই গাড়ীৰ পৰা পানীৰ বটলতো আনি মোৰ হাতত দিলে মই জন্তুটোৰ মুখত অলপ পানী বাকি দিলোঁ আৰু চিৰদিনলৈ মেল খাই যোৱা তাৰ চকুহাল হাতেৰে জপাই দিলোঁ বুকখনত শিপাই যোৱা বিষ এটা পুনৰ উক মোকাই উঠিল।

"দেউতা ইয়াক ৰাস্তাৰ দাঁতিত থৈ আহোঁ সহায় কৰি দিয়া অলপ।"

"নিশ্চয় আইজনী ব'ল ধৰ লাহে লাহে।"

গাঁত এটা খান্দি পুতি থৈ যাব পৰা হ'লে কিন্তু উপায় নাই ইমান ৰাতি নির্জন ঠাই যিমান খিনি পাৰিলোঁ কৰিলো বুলি নিজকে সান্ত্বনা দিয়াৰ চেষ্টা কৰিলো। গাড়ীৰ লাইটৰ পোহৰত দেখিলো, ঠাইখন তেজেৰে ৰাঙলী হৈ পৰিল আৰু মোৰ হাতদুখনো। ♦

কৃষ্ণচূড়াৰ আঁৰে আঁৰে

লোপামুদ্রা দুৱৰা

মনলে উভতি আহে ল'ৰালি
আবেলিৰে ৰ'দালি, 'ধীৰে ধীৰে হেৰাই যায়...

হেডফোনত জুবিন গার্গৰ প্রিয় গান। গানৰ সুৰবোৰত মাতাল হৈ পৰে কুঁৱলীয়ে, কিমান সময় যে খিৰিকীখন ভেজা দি এখন নিজৰ পৃথিৱী গঢ়ি লয়। সেয়া তাই তলকিবই নোৱাৰে। কোঠাটোৰ এই চুকটো তাইৰ যেন নিসংগতা সময়খিনিৰ শ্রোতাস্বৰূপ।

সপোনে ৰিঙিয়াই মাতে, সপোনে ৰং সিঁচে। এই সপোনক আৱৰিয়েই তাই এদিন হোমৰ গুৰিক সাক্ষী কৰি গুচি আহিছিল সৌৰভৰ সৈতে, মনত বহুতো আশা লৈ। তাইৰ দুবছৰীয়া প্রেমক সাক্ষী কৰিয়েই উচ্চ প্রশাসনিক বিষয়া সৌৰভৰ সৈতে বিয়াত বহিছিল। বিয়াৰ পিছত প্রতিটো দিনেই যেন তাইৰ বাবে অবাঞ্ছিত এটা দিন। কোনোকালেই নেদেখা সৌৰভৰ এটা নতুন ৰূপ কুঁৱলীয়ে দেখিবলৈ পাইছিল। নিত্য নৈমিত্তিক পৰিয়ালৰ পৰা আঁতৰত থাকিবলৈ লোৱা যেন কুঁৱলীৰ অনুভৱ হৈছে। তাই এদিন ঘৰৰ ওচৰৰ খুৰীয়েকক কোৱা শুনিছিল "প্রেম বোলে বিয়াৰ আগতহে হয়, বিয়াৰ পিছত সকলো সলনি হৈ যায়।" কিন্তু বিশ্বাস আৰু ভালপোৱাৰ এক আবিৰে সানি ৰাখিছিল কুঁৱলীক। তাইৰ জীৱনটোত যেন সেই খুৰীয়েকৰ কথাষাৰেই বাস্তৱ হৈ আহিছিল। সৌৰভ ঘৰলৈ দেৰিকৈ অহা, সুৰাপান কৰা, ঘন্টা জুৰি ম'বাইলত কাৰোবাৰ সৈতে কথা পতা, সকলো তাইৰ বাবে অভ্যাসত পৰিণত হৈছিল। কুঁৱলীক সুখবোৰত শেলুৰেয়ে বাহ বান্ধিছিল। অধুনিকতাৰ এটা নতুন বেশ আৰু এটা কৃত্রিম হাঁহি মাথো তাই আঁকি ৰাখিছিল। এই সময়বোৰত তাই মৃত দেউতাকলৈ খুব মনত পেলাই, কিমান যে আটোম-টোকাৰিকৈ দেউতাকে তাইক আৰু ভায়েককক ডাঙৰ কৰিছিল মাকৰ অবিহনে। দেউতাকে সদায় কৈছিল, শেষ হৈ যোৱা ককাকৰ দিনৰ কথাবোৰ, বাৰীখন কিমান কষ্টেৰে দেউতাকে সজাই তুলিছিল। কুঁৱলী বৰ মেধাৱী আৰু ধুনীয়া ছোৱালী আছিল বুলি গাঁৱৰ সকলোৱে জানে। সেইবাবে দেউতাকে কুঁৱলীক লৈ হেজাৰ স্বপ্ন ৰচিছিল। কুঁৱলীৰ জন্মদিনতবোৰত দেউতাকে সদায় একোটাকৈ গছপুলি আনি ৰুবলৈ দিছিল। তাই আৰু বায়েকে খুব সযত্নে পুলিবোৰ ৰুইছিল। শাৱী শাৱীকৈ তগৰ, নাহৰ, কৃষ্ণচূড়াৰ গছৰ পুলিবোৰ।

উফ্ হঠাতে যে কি হৈ গ'ল! তাইৰ জীৱনটোৱেই আউল লাগি গ'ল। দেউতাকৰ পুৰণি হাঁপানি বেমাৰটোৱেই কাল হ'ল। তাই শিক্ষা জীৱন স্নাতকতে সামৰি ভায়েকক সামৰি ধৰিলে। দেউতাকবোৰ ঘৰৰ মূধচৰ দৰে। দেউতাকজন থকালৈকেহে ঘৰখন শক্তিশালী হৈ থাকে। দেউতাক অবিহনে ঘৰখন তেনেই ঠুনুকা। আধালিখা কথাবোৰক সামৰি তাই সৌৰভৰ সৈতে সংসাৰ কৰিছিল। সেই সহজ-সৰল জীৱন পৰিত্যাগ কৰি কুঁৱলীয়েও ভাবিছিল, দেউতাকৰ দৰেই স্বামীৰ পৰা মৰম-আদৰ পাব। কিন্তু সকলোবোৰ যেন ওলোটাকৈ লিখিলে বিধাতাই। লাহে লাহে তাই খুব ভাগি পৰিছিল আৰু প্রায় সময় তাই নিজকে কিতাপৰ মাজতে সীমাবদ্ধ ৰাখিছিল। গোটেই ঘৰখনত কুঁৱলীয়ে মাথো হেৰাই যোৱাৰ সুৰুঙাটো বিচাৰি ফুৰিছিল।

ফাগুন মাহ, সাতোৱঙী ভালপোৱাৰ সমাবেশ এই ফাগুনৰ কবিতা লিখি এদিন তাইক ভালপোৱাৰ প্রস্তাৱ দিছিল প্রিয়জনে। সেইজন মানুহেই ফাগুনৰ কোনোৱা এটা দিনত কুঁৱলীক এৰি গুচি গৈছিল আন নাৰীৰ সৈতে। তাই সম্পূর্ণৰূপে প্রস্তুত হৈ আছিল প্রিয়জনৰ এই বতৰা পাবৰ বাবে, কিন্তু ভয় হৈছিল তাইৰ দুমহীয়া পেটত থকা সন্তানটোক সুৰক্ষিতকৰণক লৈহে। বাৰে বাৰে শেষ হ'ব খুজিও মমতাময়ী মাতৃত্বৰ অনুভৱে কুঁৱলীক বাধা দিয়ে প্রতিটো মুহূর্ততে। জীৱনটো আকৌ নতুনকৈ আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে মৰণ পণ যুদ্ধ। সুঁতি হেৰোৱা নাওখনিক সঠিক ঘাটলৈ নিবলৈ চেষ্টা কৰিছে কুঁৱলীয়ে। শেষ হৈ যাব খোজা

জীৱনটোৰ নতুন নাম তাইৰ পেটত গর্ভধাৰণ কৰা সেই কণমানি দেৱশিশুটো। মা, মা শব্দটোৱে কাণত বাজিবলৈ ধৰিছে, অতপৰে ৰৈ থকা কুঁৱলীৰ সাতবছৰীয়া ছোৱালী মৌৰ মাততহে ঘূৰি আহিছে বর্তমানলৈ। মৌৰ কণমানি হাত দুখনৰ পৰশত উজ্জ্বল হৈ উঠে তাইৰ মুখখন। কুঁৱলী এতিয়া এগৰাকী ভাল লেখিকা তথা এগৰাকী সুনাম থকা প্রবক্তা। ব্যস্ততাপূর্ণ জীৱনটোক বাদ দি কিমান দিন যে সেই আপোন ঠাইডোখৰৰ পৰা তাই আঁতৰি আছে। তাইও সোঁৱৰণিৰ পৃষ্ঠাখন অধিক সুন্দৰ কৰিবৰ বাবে উভতি যাব কদমতলি গাঁওখনিলৈ। মৌ আৰু কুঁৱলীয়ে পুৱাতেই ঢাপলি মেলিলে কদমতলিলৈ বুলি। জৰাজীর্ণ হৈ থকা ঘৰখনৰ সন্মুখত ভৰি থৈয়েই স্মৃতিৰ জোলোঙাটোৱে দোলা দিবলৈ ধৰিলে। এফালৰ পৰা চাই গ'ল তাই হাতেৰে কষ্ট কৰি, যত্নেৰে গঢ়ি তোলা গছ-গছনিবোৰ, একমাত্র ভায়েকে এৰি যোৱাৰ ঘৰখনত উপচি পৰা কেঁচু-কুমতিবোৰ আৰু আগফালৰ জপনাখনৰ কাষতে ফুলি থকা কৃষ্ণচূড়াৰ সৌন্দর্য্য উপভোগ কৰিলে আৰু ভাবিলে কেনেকৈ অকলশৰে সকলোবোৰ বতাহ ধুমুহাক নেওচি ঘৰটোৰ ছাঁ হৈ। কুঁৱলীয়েও এপৰলৈ ভাবিলে তাইৰ এই নিৰস জীৱনটোও এই গছজোপাৰ দৰেই আগুৰাই নিব সকলো প্রাচীৰ ওফৰাই আৰু মৌক গঢ়ি তুলিব কৃষ্ণচূড়াৰ ফুলবোৰৰ দৰে। ভাবুক হৈ থকা মাকক দেখি মৌয়ে ক'লে—মা, মা, এইজোপা ইমান ধুনীয়া গছ, ঠিক তোমাৰ দৰেই।♦

গল্প

ভাগ্যৰ উপহাস

কমল দত্ত

— তুমি ইমান উদাস কিয়, বিদ্যুৎ?

— মই? মোক সুধিছা...? নহয়তো..... কিনো উদাস দেখিলা?

— নহয়। তুমি সকলোৰে লগত হাঁহি স্ফূৰ্তিৰে কথা পাতা, সকলোৰে সৈতে ধেমালি কৰা, নিজৰ সকলো দায়িত্ব খুউব সুন্দৰকৈ পালন কৰা কিন্তু তাৰ মাজতো তুমি যেন ক'ৰবাত পৃথক..... সকলো থাকিও কিবা এটাৰ সন্ধানত প্ৰতিমুহূৰ্তত তুমি যেন ব্যাকুল বুকুৰ মাজত যেন কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছা এছটা গধুৰ শিল...।

— নম্ৰতা, এইবোৰ কি কৈ আছা তুমি.....! ঠিকেই আছাতো তুমি?

— মই ঠিকেই আছোঁ

— বিদ্যুৎ, কিন্তু মোৰ মনটোৱে কয় তুমি যেন ঠিকে নাই। তোমাৰ চিন্তাক্লিষ্ট মুখখন বাতি বিছনাতো মোৰ মনলৈ ভাঁহি আহে। মোক কথাবোৰ কিয় খুলি ক'ব নোৱাৰা তুমি?

— তুমি মিছাই চিন্তা কৰিছা— মোৰ একো হোৱা নাই অ'। এই দুটা বছৰে তুমি মোক কেৱল এই কথাবোৰেই সুধি অহা নাইনে?

—আৰু এই দুটা বছৰে তুমি মোক এটাই মাত্ৰ উত্তৰ দি অহা নাইনে? —"মোৰ একো হোৱা নাই- তুমি মিছাই চিন্তা কৰি আছা।"

বিদ্যুতে এপলক নম্ৰতাৰ মুখলৈ চাই তাইৰ হাতখনত সজোৰে খামুচি ধৰি ক'লে—

'তুমি মোক ভুল বুজিছা, নম্ৰতা। তুমি এনেদৰে চিন্তা কৰিবলগীয়াকৈ মোৰ বিশেষ একো হোৱা নাই। কিন্তু তুমিতো জানাই, মাই অকলশৰে কিমান কষ্ট কৰি ঘৰখন চলাই আছে। মাৰ কষ্টবোৰ দেখি কেতিয়াবা ভাব হয় পঢ়া শুনাৰ বাবত মই যেন টকা পইছাবোৰ মিছাতে খৰছ কৰি আছোঁ, কিন্তু মাই নামানে জানা, মাৰ মতে মই এম.এ. টো ভালদৰে শেষ কৰিবই লাগিব।.... সকলৰ পৰাই কেৱল ঘাত-প্ৰতিঘাত, সমস্যা, বিপদ এইবোৰৰ মাজতেই ডাঙৰ হৈছোঁ পৰিস্থিতিৰ সৈতে যুঁজি যুঁজি সৰুতেই বহু কথা শিকিলোঁ। অভাৱবোৰে সৰুতে দেখা সপোনবোৰ কেতিয়াবাই ভাঙি চুৰমাৰ কৰি পেলালে। বহু সময়ত নিজেই নিজৰ সাৰথি হৈ আগুৱাওঁ..... নিজকে সাহস দিওঁ.....।'

— তাৰ কথা শুনি নম্ৰতাৰ চকুহাল চকুলোৰে চলচলীয়া হৈ পৰিল—

'আই এম ছ'ৰি, বিদ্যুৎ ... তোমাক হয়তো কথাটো সুধি দুখ দিলোঁ। কিন্তু তুমি মনত ৰাখিবা ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ কথা মইয়ো বুজি পাওঁ, হ'ব পাৰো মই ধনী ঘৰৰ ছোৱালী থাকিব

পাৰে মোৰ দেউতাৰ তিনি-চাৰিখন বিলাসী গাড়ী। চহৰৰ মাজমজিয়াত সুউচ্চ অট্টালিকা-কিন্তু এইবোৰে মোক তিলমানো মানসিক শান্তি দিব পৰা নাই। বহু সময়ত মই মোৰ দেউতাক নিজৰ পিতৃ হিচাপে চিনাকি দিবলৈ লাজ পাওঁ বিদ্যুৎ। মই এতিয়া সৰু হৈ থকা নাই, এজন ৰাইজৰ সেৱকে ইমান কম সময়তে ইমান বিশাল সম্পত্তিৰ পাহাৰ গঢ়িবলৈ কি কৰিব লাগে মই বুজি পাওঁ, অন্ততঃ মোৰ দেউতাক দেখি।..... দুখনো কাৰ নাই বিদ্যুৎ..

নম্ৰতা,.....!

'এৰা.....এইবোৰ কথা এতিয়া থাকক দিয়া।' দুচকুৰে ভেটা ভাঙি বৈ আহিব খোজা চকুপানীৰ নৈ খনক কোনোমতে বাধা দি এটি গভীৰ হুমুনিয়াহ কাঢ়ি তাই কথাষাৰ ক'লে।

এক গভীৰ নীৰৱতাই আৱৰি ধৰিলে নম্ৰতা আৰু বিদ্যুতক।

নম্ৰতা চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্নাতোকোত্তৰ মহলৰ ছাত্ৰী। বিদ্যুতে তাইক সৰুৰ পৰাই স্কুল কলেজলৈ যাওঁতে প্ৰায়ে দেখিছিল কিন্তু সামান্য পৰিমাণে অন্তৰ্মুখী স্বভাৱৰ বিদ্যুতে তাইক আগতীয়াকৈ মাত দিয়াৰ সাহস কৰা নাছিল হয়তো প্ৰয়োজনবোধো কৰা নাছিল। বিশ্ববিদ্যালয়ত নামভৰ্তি

কৰাৰ পাছত নম্ৰতাৰ চকুত পৰিছিল বিদ্যুৎ। অৱশ্যে কাৰোবাৰ চকুত পৰিব পৰাকৈ সি দেখনিয়াৰ নাছিল, বিশেষ প্ৰতিভাও নাছিল পিছে সি লিখা মেলা কৰিছিল, কিন্তু খুউব নীৰৱে ছদ্মনামত লিখিছিল সি। আচলতে বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অহাৰ কেইটামান দিনৰ আগতে বিদ্যুতৰ জীৱনত ঘটিছিল এটা অনাকাংক্ষিত ঘটনা তাৰ সাংবাদিক পিতৃৰ মৃত্যু হৈছিল — মৃত্যু হৈছিল এটা ৰহস্যময় পথ দুৰ্ঘটনাত। কোনোদিন অতিপাত বেগত বাইক নচলোৱা ধীৰ স্থিৰ মানুহজনৰ মৃতদেহ উদ্ধাৰ হৈছিল এটা দ খাৰৈত বাইক খন চূৰমাৰ হৈ পৰিছিল। জীৱনত কোনোদিন নিচা সেৱন নকৰা মানুহজনক পুলিচ প্ৰশাসন আৰু ডাক্তৰে মিলি অত্যধিক নিচাসক্ত অৱস্থাত আছিল বুলি ঘোষণা কৰি থৈ গৈছিল। ক্ষোভত ফাটি পৰিছিল বিদ্যুৎ, কিন্তু তাৰ হাতত তেতিয়া কৰিব পৰা একো উপায় নাছিল। ইয়াৰ পাছতে বেছি বিমৰ্ষ আৰু উদাসীন হৈ পৰিছিল। সি জানিছিল তাৰ দেউতাকৰ মৃত্যুৰ কাৰণ তাৰ দেউতাকক হত্যা কৰা হৈছিল। হাঁহি-স্ফূৰ্তি, ধেমালিৰে জীৱন গঢ়াৰ সম্ভাৱনাময় সময়খিনিতে এনে এটা আঘাতত সি নিৰ্বাক হৈ পৰিছিল অধিক ৰহস্যময় হৈ পৰিছিল বিদ্যুৎ। আৰু এদিন নম্ৰতাৰ চকুত পৰিছিল।

দিনটোৰ বেছিভাগ সময় লাইব্ৰেৰীতেই কটোৱা বিদ্যুতক তাই প্ৰথম দুদিনমান নীৰৱে লক্ষ্য কৰিছিল। তাৰ পাছত এদিন তাই নিজেই আগবাঢ়ি আহি চিনাকি হৈছিল কিন্তু বিদ্যুতক একেবাৰেই বুজিব পৰা নাছিল। প্ৰয়োজনতকৈ বেছি কথা নোকোৱা বিদ্যুতৰ শান্ত-সমাহিত ৰূপটোৱে নম্ৰতাক আকৰ্ষণ কৰিছিল। লাহে লাহে সিহঁতৰ মাজত কথা গভীৰ হৈছিল। সিহঁতৰ মাজত? ওহোঁ... বিদ্যুৎ সেই একেই আছিল প্ৰথমতে সি বিশেষ একো আগ্ৰহ দেখুওৱা নাছিল। খোলা মনৰ নম্ৰতাৰ আগ্ৰহতহে লাহে লাহে সি তাইৰ লগত কথা পতা আৰম্ভ কৰিছিল। বহুবন্ধী নম্ৰতাই বিভিন্ন কথা পাতি, ধেমালি কৰি তাক সহজ কৰাৰ বাবে, তাৰ বিষণ্ণতা আঁতৰাবৰ বাবে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল। লাহে লাহে বিদ্যুৎ সামান্য সহজ হৈছিল কিন্তু কেৱল নম্ৰতাৰ বাবে আনৰ বাবে সি সেই আগৰ বিদ্যুতেই হৈ থাকিল। তথাপি সি কোনোদিন সুধা নাছিল নম্ৰতাক তাইৰ ঘৰখনৰ কথা, ঘৰত কোন আছে কিম্বা দেউতাকৰ নাম?

লাহে লাহে সম্পৰ্ক গাঢ় হৈ পৰিল। আৰম্ভ হ'ল ৰঙীণ সপোনৰ এক যাত্ৰা দুয়োৰে বুকুত আৰম্ভ হ'ল এজাক ধুমুহা যৌৱনৰ ধুমুহা। প্ৰায়ে নিৰিবিলি পৰিৱেশত দেখা গ'ল দুয়োকে—

'তোমাৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ ভাল মুহূৰ্তটো কি নম্ৰতা?' এদিন নৈৰ পাৰত দুয়ো বহিবলৈ যাওঁতে বিদ্যুতে নম্ৰতাক সুধিছিল।

— নম্ৰতাই ধীৰ মাতেৰে কৈছিল, 'কিয় সুধিলা?'

'এনেই....জানিবলৈ মন গ'ল, কোৱাচোন।' শান্ত কণ্ঠেৰে আকুলতাৰে বিদ্যুতে সুধিলে।

"হুমম..... এদিন লাইব্ৰেৰীত মই এখন কিতাপ বিচাৰি আছিলো, কি কিতাপ আছিল পাহৰিছোঁ এতিয়া। মোৰ কাষত ল'ৰা এজন আছিল.... সিও হয়তো কিতাপেই বিচাৰি আছিল। হঠাৎ কেনেকৈ ক'ব নোৱাৰো মোৰ হাতখন লাগি কেইখাখনো কিতাপ মজিয়াত পৰি গ'ল আৰু মোৰ কাষত থকা ল'ৰাটোৱে কি কৰিলে জানা এটাও শব্দ উচ্চাৰণ নকৰাকৈ কিতাপ কেইখন বুটলি মোৰ হাতত তুলি দিলে আৰু মই কিবা ক'বলৈ পোৱাৰ আগতেই সি খৰধৰকৈ তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। ....এইটোৱে আছিল মোৰ এইবুলি কথাষাৰ সম্পূৰ্ণ নকৰাকৈয়ে নম্ৰতাই খিলখিলাই হাঁহিবলৈ ধৰিলে।

কথাষাৰ বুজিব পাৰি বিদ্যুতেও হাঁহি ৰখাব নোৱাৰিলে। এইটো বিদ্যুৎ আৰু নম্ৰতা চিনাকি হোৱাৰ

আগৰে কথা আৰু নম্ৰতাই এই কথাটো লৈ তাক এতিয়াও মাজে মাজে জোকাই থাকে।

এনেদৰেই চলি গৈ থাকিল সিহঁতৰ ভালপোৱাৰ জাহাজ..... বিশেষ একো নাছিল- এহাল শিক্ষিত প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ প্ৰেমত যি হোৱাটো স্বাভাৰিক সেইবোৰেই আছিল এক গতানুগতিক প্ৰেম কাহিনী। পিছে নম্ৰতাৰ চেষ্টা চলিয়েই থাকিল বিদ্যুতৰ বিষণ্ণতাৰ কাৰণ আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ। কিন্তু বিদ্যুতে কোনোদিন তাইক কোৱা নাই তাৰ দেউতাকৰ যে মৃত্যু হৈছে তাৰ দেউতাকক যে হত্যা কৰা হৈছিল। কিন্তু সি কথাষাৰ কিয় ক'ব পৰা নাই সি নিজেও বুজি নাপায়। ইমান আপোন বুলি ভাবি লোৱাৰ পাছতো কিয় তাইক এই বিষয়ে এটা শব্দও ক'ব নোৱাৰে? কিন্তু বিদ্যুতে ভালদৰে জানিছিল তাৰ পিতৃৰ হত্যাকাৰী কোন, কোনে তাৰ দেউতাকক তেওঁৰ নিৰ্ভীক সাংবাদিকতাৰ সন্মুখত তিষ্ঠিব নোৱাৰি সম্পূৰ্ণ পৰিকল্পিত ভাৱে হত্যা কৰিছিল। কিন্তু নম্ৰতাক হাজাৰ চেষ্টা কৰিও এই বিষয়ে জনাব পৰা নাছিল বিদ্যুতে কিবা এক অজান কাৰণত।

কিন্তু এদিন কথাবোৰ সকলো সলনি হৈ গৈছিল। সেইদিনা বিদ্যুতৰ লগৰ এজনৰ জন্মদিন আছিল। জন্মদিনৰ পার্টিলৈ যোৱাৰ ইচ্ছা তাৰ একেবাৰেই নাছিল। কিন্তু বন্ধুজনৰ একান্ত অনুৰোধ পেলাব নোৱাৰি সি অনুষ্টুপীয়াকৈ আয়োজন কৰা অনুষ্ঠানটোত উপস্থিত হৈছিলগৈ। অনুষ্ঠানটোত মানুহৰ সংখ্যা আছিল তেনেই তাকৰ বিদ্যুতৰ বাহিৰে লগৰ জনৰ আন বন্ধু তিনিজন আহিছিল সকলোবোৰ ঠিকেই চলি আছিল। খোৱাৰ মাজত সিহঁতে দেশ দুনিয়াৰ নানা কথা পাতিছিল ৰাজনীতি, অৰ্থনীতিৰ পৰা আদি কৰি সিহঁতৰ অঞ্চলটোত ঘটি থকা নানা অনৈতিক কার্য-কলাপলৈকে। ওলাইছিল প্ৰকাশ চৌধুৰীৰ কথা, যিজনৰ নাম শুনিলেই বিদ্যুতৰ ঘৃণাত মুখ কোঁচ খাই আহে। প্ৰকাশ চৌধুৰী ব্যৱসায়ৰ পথাৰৰ পৰা উঠি নতুনকৈ ৰাজনীতিৰ পথাৰ খনত নামিছে বিধায়ক হিচাপে নিজৰ এটা কার্যকাল শেষ কৰি আন এটা আৰম্ভ কৰিছে মাত্ৰ। কোনো বুজি নাপায় এই প্ৰকাশ চৌধুৰীয়ে ৰাজনীতিত নামিয়েই এনে কি আলাউদ্দিনৰ চাকিটো পালে যে তেওঁ ইমান কম সময়তে সম্পত্তিৰ এখন বিশাল সাম্ৰাজ্যৰ অধিপতি হৈ পৰিল। আগৰ সেই সৰু সুৰা ব্যৱসায় কৰি চলি থকা প্ৰকাশ চৌধুৰী আৰু আজিৰ প্ৰকাশ চৌধুৰীৰ মাজত আছে আকাশ পাতাল পার্থক্য। আগৰ সেই সৰল হাঁহিটো মুখৰ পৰা আঁতৰাই এটা অদ্ভুত আৰু কৃত্রিম হাঁহি মুখত পিন্ধি লৈ কেইটামান টকা আৰু নিজৰ ক্ষমতাৰ বাবে ৰাতিৰ অন্ধকাৰত পোহনীয়া গুণ্ডাৰ হতুৱাই প্ৰকাশ চৌধুৰীয়ে কৰিব নোৱাৰা দুষ্কার্য হয়তো আজিৰ তাৰিখত এই ত্ৰিলোকত নাই।

এইবোৰ আলোচনাত প্ৰায় ক্ষেত্ৰতে বিদ্যুতে নীৰৰ শ্ৰোতাৰ ভূমিকাহে পালন কৰিছিল। হঠাৎ, এজনৰ এষাৰ কথা শুনি বিদ্যুৎ বজ্ৰ পৰা মানুহৰ দৰে থৰ লাগিছিল। সমুখত থকা সকলোবোৰ তল ওপৰ হৈ যোৱা যেন লাগিছিল তাৰ এটা যেন বিৰাট ভূঁইকঁপে সকলোবোৰ তচনচ কৰি পেলাইছিল। সি কোনোদিন সপোনতো নভবা এটা কথা। তাৰ চিঞৰি চিঞৰি ক'বলৈ মন গৈছিল 'নহয় .....নহয়... কেতিয়াও নহয়। ই কেতিয়াও সম্ভৱ নহয়... নম্ৰতা চৌধুৰী কেতিয়াও প্ৰকাশ চৌধুৰীৰ ছোৱালী হ'ব নোৱাৰে।'

নিজকে সেই সময়খিনিত সি আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰি নিয়ন্ত্ৰণত ৰাখি অলপ সময়ৰ পাছতে লগৰকেইজনৰ অনেক অনুৰোধকো নেওচি ঘৰলৈ গুচি আহিছিল। সি তাৰ বন্ধুকেইজনক জানিবলৈ দিয়া নাছিল তাৰ মনৰ তীব্ৰ যন্ত্ৰণা। অত্যধিক নিচা কৰা মানুহৰ দৰে টলং ভটং কৈ আহি সি ঘৰ সোমাইছিল। তাৰ অলপ দেৰি হোৱাত মাক ইতিমধ্যে শুই পৰিছিল। সি যেনে তেনে গৈ বিছনাত পৰিছিল। সি কথাটো মানি ল'বলৈ সঁচাকৈ কষ্ট পাইছিল। আজি তাৰ নিজৰ ওপৰতে ধিক্কাৰ উপজিছে ইমান দিনে কিয় সি নম্ৰতাৰ ঘৰখনৰ বিষয়ে জনাব চেষ্টা কৰা নাছিল? নিজৰ প্ৰেমিকাৰ ঘৰখনৰ কথা নজনা, মাক-দেউতাকৰ বিষয়ে নজনা তাৰ বাহিৰে হয়তো কোনোবা এই পৃথিৱীত নাই। বিবেকৰ দংশনে তাক অহৰহ আঘাত কৰিবলৈ ধৰিলে তাৰ বুকুৰ মাজত ইতিমধ্যেই আৰম্ভ হৈছে এখন যুদ্ধ আবেগ আৰু বিবেকৰ যুদ্ধ। নিয়তিৰ কি যে নিষ্ঠুৰ পৰিহাস। সি ভাবি পাৰ পোৱা নাই কেনেকৈ সি তাৰ পিতৃৰ হত্যাকাৰীৰ কন্যাক নিজৰ প্ৰেমিকা নাইবা পত্নী বুলি চিনাকি দিব, কেনেকৈ সি তাৰ পিতৃৰ হত্যাকাৰীক দেউতা বুলি মাতিব!

এনেদৰেই সি নিশাৰ কিমানটা প্ৰহৰ অতিক্ৰম কৰিলে ক'ব নোৱাৰে। তাৰ দুচকুৰে বাগৰি আহিল দুটোপাল তপত চকুলো। দুখ আৰু ভাগৰত সি লেবেজান হৈ পৰিছিল। বিছনাৰ পৰাই বিদ্যুতে ৰাল ঘড়ীটোলৈ চাই পঠিয়ালে দুই বাজি দহ মিনিট গৈছে। হয়তো ৰাতিপুৱা হলেই নম্ৰতাই তালৈ মেছেজ কৰিব বা ফোন কৰি তাক ক'ব —"তুমি উঠিলানে, উঠা আক' — ইমান দেৰিলৈকে শুই আছা যে তুমি ঠিকেই আছানে বিদ্যুৎ?◆

STORY

Monsoon Diaries

Satoroopa Chakraborty

"Dancing my heart out in bollywood monsoon tunes, draped in white dress, grooving under the downpour of the sky in a beautiful within the spring blossoms..." "Sahitya...Sahitya! Wake up. The professor could arrive anytime soon.

The petrichor of the damp soil have always been enchanting for a pluviophile like me for whom rain is like a long distant lover whose arrival I eagerly anticipate. The birds fording in the puddle, bathing and chirping, the rain fed leaves and twigs, tiny new born saplings, the freshly bloomed foxtail orchids, the farmers planting rice saplings wearing their jhapis, the crowd at the roadside tea stalls, lovers embracing each other beneath their umbrellas; a common scenery during the monsoons in most rainy topographies of the northeast India. Our tea city of India is no exception to it.

The monsoons this time appeared sooner, all thanks to the climate change owing to global warming. It has been raining cats and dogs since day before yesterday. The adjacent and low lying areas of Dibrugarh have already begun to flood. My house is situated at a relatively higher place, therefore I have not faced those adversities much, maybe the very reason as cited by my close ones for my growing love for rain. "You do not wash clothes or dry them up. So rain fascinates you so much. Once you enter the household chores, you will get the real idea of rain." Says maa who has been a typical housewife throughout her life and rain for her is nothing more than a nuisance child that cannot be tamed. But for me rain is that acceptance that I search among the rabble. Rain is the peace free of all judgements. Rain is that friend that taps my palms without any expectations. Rain is that partner in whose shadow I can hide all my tears. Rain is that home where at times havocs are made due to anger yet it is always welcoming.

I want to get wet in this downpour, play in the pit, dancing my heart out, spring in the puddles. But alas! Nothing such sort is possible in this daisy uniform where smallest of mud spots will be a dazzling scene like vanilla ice-cream with choco-chips; note the fact the latter is always tempting for me while the former I despise. How I miss my school days! This white college uniform has been such distress since beginning in rain, or in days other when one is going through tremendous menstrual cramps and there is every small instance of straining the uniform.

Returning to the class, I have been awakened by my friends Drishti, Malini and Shruti. "You once again have done the entire night reading some hopeless romantic novel, isn't it, Sahitya?" Scorns Malini, my matured and practical friend whose life spares no chances of advocating fantasies, the backdrop story of which I would like to keep for some other day. "Do not scold her. She does whatever her heart says her to do", adds Drishti, the one always taking my back, the combo of practicality and fantasies. She

does weave dreams but only after setting her feet in the land, unlike me who at the age of nineteen still reads and beliefs in fairy tales.

"Ma'am will not be able to take this class. She is busy with the paper corrections. She just informed through our whatsapp group. We are directly asked to head to our spoken language lectures." Informs Shruti, my tech freak friend, for whom technology is just like blinking of eyes. Travelling and photography was her ultimate passion. Packing our bags, we hurried from first block to third block for our spoken language lectures.

The rain is now mellow. Huffing to the third block untangling my lock, I banged with someone. I have forgotten my specs that day, so I could not make out who the person was exactly. Yet his eyes and smile was crystal clear to me. It was never that I had not met more handsome guys, but from him, I could not take my eyes off. His eyes homage dreams of reality. Strands of his hairs were fluttering in the breeze. He just smiled back at me, and hurried off. That smile made my day. He was gone! As if a strong gush of wind that suddenly arrives and suddenly vanishes. But I couldn't shift my gaze. I kept starting at that direction heralding my fairy tales, only to be pulled to the class by Malini. I was out of my dream. I frowned at her, but alas no use.

"Aside is a type of monologue expressed to the audience...", spoke professor however for the very first time, I could not concentrate in lectures. I could not concentrate on book's line. I am not able to fathom what is happening. That sudden rendezvous has been swishing before my eyes. His captivating smile knocked my heart not once, twice, thrice but many more moments. I am getting butterflies in my stomach! What is this new feeling? Why do I want to see him again? Who was he? Do I know him? Is this what they call love? Is this what they call love at first sight?

The clock ticked fourteen. The classes were over. Dristhi and I were chit-chatting when the rescript for upcoming elocution competition was made. "On the occasion of earth day on 22 April, an elocution competition is being organised by the Department of Geography. Interested students can submit their names to students committee."

Since my school days, I have been an active participant of such events. Although not a virtuoso speaker, I loved to speak and express myself. Therefore, I decided to join in the program. So, I went to the committee house to give in my name. As I set my foot in, I was taken aback. That smile, those eyes... He was there! Sitting and enlisting names of participants. My butterflies were back. I begin to tremble. Mastering my guts, I went to him. " Sahitya Sharma, second semester, Department of English." I submitted my name to him. As he lifts his face, I glance at a nearer and cleaner view of the person. Handsome man of around my age, he has eyes as ebony woods and hairs like sea waves. He possesses French style beard, black blazer with a student committee batch which reads "Meghan Chatterjee, Department of International Relations, Advisor; students committee, S.R.K College." He recognized me at a single glance. "Aren't you the girl I landed on few moments before. Sorry for that. I was in hurry for my class." "It's okay." "I am Meghan, sixth semester, Department of International Relations. Sahitya from Department of English, okay." I nodded in affirmation. I wanted to stay there, but cannot. I do not have any valid reason. I just wanted to know him more. Never in my life, I felt as such. As I was about to leave for home, the rain began to intensify. That is why I adore those tears of sky so much. It understood me like no one else. Meghan asked me to step and wait for the rains to abate as umbrella too will be of no use. To pass the time, we took up to talk. We exchanged our views on politics, poetry, art and music. It felt like we have known each other for years not like as we have just been acquainted. We exchanged our numbers and left for our respective destination as the rain departed.

"Oh, mighty Love, thine arrows are made of flowers. How can they be so sharp!..." We were being taught the Kalidasa's *Abhijnana Shakuntalam* in the classes today. It was raining

once again today. If it had been before, I would have weaved mere weaves of fantasies but now I can relate to lovelorn Dushyanta and Shakuntala. How powerful the arrows of Venus are even being made with tulips, roses and lavenders! Love is painful yet beautiful. Past one month have well acquainted me with what they call love.

Meghan and I are now good friends. We share all good and bad. He cares for me like my father while I at times scorn him for not eating and sleeping at time. It is nothing what they show in movies and novels, but a more a pristine and serene feeling. The blue hill peaks covered with snow while the foot of hills carpeting a lush green meadow blossomed with liatris, Indian paintbrushes, poppies and goldenrods hiding a serene lake. It is about decoding the way of happiness and higher self. It is about hugging the real essence of gloomy days. It is doing something you never did before. It is rediscovering each others' concealed selves. Some sacrifices, some acceptances, a feeling one of a kind.

I cannot connote this words or taglines. I want him to be mine but not at the cost of the beautiful friendship. I don't know if ever I will be able to tell him how I really feel for him. I don't know if he harbours similar emotions as mine. I don't know whether this is what society call as love. I enjoy every phrase of my life with him. But this dilemmas and confusions are today beautiful. I don't know whether I could ever be his or he being mine, all I know is that he has occupied all my prayers. I want him to be happy and successful in life, whether with me or anyone else.

Life is so unpredictable isn't it? When we wonder that our life is at perfect balance, our building blocks begins to tremble. Everything pre-planned falls apart. We encounter something we least fathom…

Although bought up in strict, etiquette and protective family, I have been one of the most pampered and cared child. A small middle class family of five, my grandpa is a retired central government employee. My father is also working under the centre. While my grandma and maa have been housewife throughout their life. Grandpa will be turning ninety this year. I was the most closest to him in house. He was the one to name me. He knew all that I liked and disliked. As an umbrella, he used to shed me from all my mistakes and fetch me all that I needed. He was the first one who knew about Meghan. He was the one who used to taste the new recipes that I tried. He applauded all my goods and criticised my odds. I loved him a lot. So was he.

This year, I was planning to celebrate it in a unique way. But little did I know that my entire life was about to be turning upside down. It was the month of July. Dad and grandpa had gone to an evening walk. The door bell suddenly rang. Grandpa had collapsed on the road and somehow papa could manage to bring him back to the house. The ambulance was called in immediately. Grandpa was hospitalised. His condition was critical. But I was always hopeful and optimistic. He will have to get well. He was discharged. I was quite happy that my grandpa was back.

It is fourteenth of August. It is raining heavily once again today. But it no longer gave me any glee moment. Today's morrow was the one I would have never anticipated even in my wildest nightmare. Rain could not hide my state that day. It did not answer me. It failed to comfort me. Grandpa left us for the heavenly abode. When grandma informed us, I did not believe her. Death was just a term I was familiar with. But I never felt its depth till then. When grandpa was being taken to the cremation grounds, till then I didn't shed a single tear. I was motionless. I did not know what was happening. I felt like everything being grey. Why were those rituals taking place? Where are they taking grandpa? Why is everyone crying so bitterly? They are disturbing grandpa's sleep. Don't they know that he is ailing? Why have so many people gathered in our courtyard? I did not understand anything…

Being acquainted with Sahitya, I began to believe that innocent people did exist till then. Although nineteen she was much childlike. She was simple, innocent, studious and friendly.

lever ever I imagined that I would meet someone s her who does not understand this complex ociety and does what her heart says to. She was alented and the best part was that she could speak er mind without much fear. I cherish our riendship, our bond, our closeness. Sahitya have een missing from college since days. I wondered vhere she was! I snooped about her from her riends. They knew nothing. "Meghan, have you eard that Sahitya has lost her grandfather!", said Achintya, my close friend. Achintya is a like a amily to Sahitya. She considered him her elder rother. Achintya too was fond of her. This rother-sister duo was quite well known to ollege. It was indeed sad. I was just pondering ow Sahitya was! My intuitions are testifying that he may have broken down. Afterall she was losest to her grandpa. I was just hoping she was kay. In the evening, I along with Achintya went o their house. It was situated in a decent and posh rea of our town. Her house was beautiful. I had never been to her house, even on her constant persuading. But the occasion that brought me here was I least prepared for. Achinyta has been to her house on other events. So finding her house was not troublesome. As we entered the house, we were welcomed by Sahitya's mother.

The entire house was veiled under the umbrella of grief, white people, white flowers, white environment, everything very wan as a winter's moon. Sahitya was not around. "Aunty, where is Sahitya? She has not been to college. How is she?" aunty who was till then holding herself strong, broke down into ocean of gloom. "Sahitya has debarred herself from speaking. She has not shed a single tear. We had always kept her away from death and matters as such. But this time when she saw her dearest grandpa pass away, she is unable to grasp the fact! She has completely submerged herself into a state where all day she sees old photographs and sits idle, glancing the road outside the window."

Through a narrow passage decorated with tuberoses and daisies, we were led to Sahitya"s room. I could not recognize her. Those lotus like eyes were puffed with patches of dark circles. Her river like hairs were all entangled as if not combed properly for days. I could not recognize her. The otherwise cheerful, bubbly, inquisitive girl has turned into a tree just shaken by tremendous tornado. That girl whose eyes were always filled with optimism and excitement on our earlier meetings, lacked all fervour today. I never knew this Sahitya.

When she saw us, she moved her gaze from the road outside the window, gazed at us for some moments to again turn her gaze to her earlier activity. I and Achintya were dumbfounded. We didn't know what to respond, how to respond. As soon I saw her condition, a fear overcame me, the fear of losing her from my life permanently. I was frightened that Sahitya would succumb to this trauma. I cannot afford to lose my dear friend. I cannot afford to lose that shining star. I cannot afford to lose that beautiful person of my life.

After the ceremonial rites were over, Sahitya was back in the college. But her old zeal was lost. It was once again raining that day. However, Sahitya's eyes lacked all earlier excitement. The girl for whom rain was her home, stood at it as if she is lost in a land unknown. It was like grandpa took her soul as well. The jungle bloomed with flowers today, but the birds no longer came. She was just a structure devoid of life. My heart was falling apart seeing her depleting condition. All her friends, Achintya and I, we tried talking to her, but she did not respond. Neither did she respond much in the classes. She even ceased to participate in programs.

I did not know what to do. The schedule for the final graduation has been released. It was scheduled to begin exactly after two months. Amongst all, one day, a call from Dristhi shook me. "Meghan Dada! Sahitya has been hospitalised. She blacked out on her way home house. We informed her parents as well. Please come soon if you can."

That call broke me down completely. What did she do to me in these few months? Why even the slightest thought of losing her is making my vulnerabilities grief? "Are you in love"

"NO...I am insecure about losing my closest one" "Meghan, you have long before diluted the boundary of love and friendship." "I am afraid of losing my dearest friend" "Meghan Chatterjee, you are head over heels with that idiot, innocent and simple girl!"

Silencing those emerging thoughts, I rushed to the hospital. "She is out of danger, but she has not slept or ate properly for many days, this resulted in black out. Moreover, she is traumatised of something. If she is not brought out of that self made illusion, she will soon succumb depression. She has by far too much used the repression mechanism." Those words from the medic made up my mind that I will do whatever be the path to bring the old Sahitya back.

A week later, Sahitya was seen in the college premises once again. She was quite pale. But she was eating and sleeping properly now, all thanks to medicines and pressure of her parents. She has been sitting where aster, daisies and tuberoses bloomed. As I went and sat beside her, after a span of so many days, words came out of her. It was like spring blossom in the season of fall. "Grandpa loves tuberoses a lot. When he will come back, I will buy some for him." "Sahitya... come back to your senses. Grandpa is no more! He has long left us. You have to face this harsh reality of life. You cannot elude as such. Face it Sahitya...face it." Hearing me shout, Achintya, Drishti, Malini, Shruti, all came running. I was regretting of clamouring at her. But I had no other options left. The tempest cannot be crossed until involved in that turmoil. Sahitya has to face the truth of death. She should now stop using her repression. Until and uptill she does not step in the tempest herself, she will never able to reach her destination.

"Sahitya... life and death are two sides of same coins. Grandpa has lived his purpose of life. Wherever he may be is, he is watching you. His soul has left this body to live a new life, new purpose. Come back Sahitya! Come back."

All around us was filled with tranquillity. All were numb. Sahitya was unresponsive for few moments too but soon I saw those lotus like eyes filled with tears. She wailed out loud the pain that she submerged within herself of losing her nearest one. Slowly, she was coming back to her senses. She hugged me tight and began to pule louder. I wish that I could hold her tight throughout my life. I wish I could always comfort her as such. I wish I could be by her as such always. But the life I was heading after the graduation demanded solitude and seclusion from all. I had dedicated my life to my country. The job was going to be risky and I cannot let Sahitya again fall into pit where I would lose her permanently. I had to make her strong and face the temporariness of life. I know she will break down once again after I will be gone. But I know she will hold herself this time stronger. This was probably the last time I am seeing Sahitya. Therefore, I wanted the old Sahitya back. I trust our friends. I know they will always protect her. I wish her all the happiness of life. Good bye my life!

Meghan's yelling brought me back to my senses. Grandpa was no more. He has flitted from our lives permanently. How immature I was to not accept this truth of life. How cruel of me of tormenting my near ones. The crying that I stored from months helped me relief my pain. That day, I went back home with a smile. My glee face made my family smile too. I was thankful to Meghan for bringing me back to my old self. May wherever grandpa is, I am sure he is happy seeing my real self getting back.

After so many days, I called all my friends, Dhristi, Malini and Shruti. They were very happy to see me back. It was like a soldier homecoming. I avowed them of my feeling towards Meghan. On their constant motivation and persuasion, I decided to open up to Meghan. I will meet him on the last day of his exams and confess everything. I was prepared for all the consequences. I was not sure how he would react, but if I don't say it to him, maybe throughout my life I will have to bear the burden of regret and pain.

On the final day of his exam, I waited for him outside the gate. The bell rang....I saw

everyone coming out. But where is Meghan? Why is he not there? I asked Achintya dada about him. "Hadn't he not said you? He had some important work to do, so he finished the exam an hour early and left the hall." "Actually, I did not inform him of my coming, so I did not know it."

It was the last time I heard of Meghan Chatterjee. Five years have passed till then. From that day on, we tried several methods of tracking him but no one knows where he is? What is he doing? Why did he vamoose? These answers maybe I will never discover. I do not have any complains? But I am thankful to him for making me the person I am. I was always full of life, enjoying every moment. But I did not know where to stop. I did not know abeyance. I lacked confidence. I lack the ability to make stand. I was just running. Meghan with the magic wand of life and love transformed my life into a beautiful one. I know my soul purpose now. I know who I am, what do I want. I was always complete, but lacked the polish. My life is still imperfect, because he is not there. But now I can surpass the tempests of life. He like the northern star has guided the sailing bark of my life successfully through the tempest. He may not be mine, yet my soul will always be aligned to his. He has taught me the meaning of true love.

What is love? What is passion? How does that feel? It is just story of two eyes, those deep eyes. When those eyes want the nearest one to be always with us and the entire known earth freezes. Without letting us know, our eyes wait for ages, for our person to arrive. What's most interesting is that these eyes despite the presence of several pretty things, recognizes one as the most beautiful. Love does not seek conscience. True love happens when it has to happen. It knows no impediments, no boundaries. It suddenly arrives in your life to change it for better. True love never constraints you. It is the union of two souls and in the words of Shakespeare, "Marriage of two minds."

"The banquet scene is at once a celebration of Macbeth's position as king and an undermining of the same. His psychological disintegration is a symptom of the schism in the body politic. As the murderer reveals, "Fleance is scap'd", Macbeth begins to lose confidence and becomes insecure." "He says:

There comes my fit again: I had else been perfect;

Whole as the marble, founded as the rock,

As broad and general as the casing air:

But now, I am cabin'd, cribb'd, confin'd, bound in

To saucy doubts and fears.—But Banquo's safe? (3.4 20-25)"

In the banquet scene, Banquo's ghost appears and takes Macbeth's seat. Conflicts are rife in Macbeth's mind. Banquo's ghost reminds Macbeth both of his brutal killings and Fleance's claim to the throne. As the scene continues, Lady Macbeth tries hard to control the situation. She tells the nobles that Macbeth has been getting fits since his youth and that this is momentary."

"Students, I am done for today. The class is dismissed." I now work as a temporary lecturer in the same college where our story had begun, the very college where we were students. I am pursuing my research degree from a prestigious institution of our country.

My phone ranged. "My dear sister, I hope you are coming to my marriage." "Obviously I will come, Achintya dada. How can I miss it! You are being wed to one of my closest friend. I will arrive a week before." "I am very happy to hear that." "Okay, I will talk to you later. It is raining, and I cannot miss to touch it and feel it." "You still do play in the rain. Although strong and mature than before, you have not changed Sahitya..." ♦

STORY

A Good Day

Rishika Hazarika

"Are you real? What are you? Why do you look like me?", These are the questions sometimes I ask myself when I look in the mirror. Somebody once said, "Look at yourself like you want to become that person", those words always somehow echo in me. Lately I've been struggling to sleep. I've been seeing a Doctor; his pills are not much help. I'm a construction worker and I'm tired of it. The only good moments I get is with my family.

My wife and my daughter remains the closest to my heart. Every night feels longer as I cannot sleep. Every noise at night becomes louder and I'm paranoid. The sound of distant cars, the homeless people in the street, the stray dogs keep me company at night. Always praying to God so that better days may come but all I keep getting is sleepless nights and stress, sometimes I wonder if there is God at all? Does he not love us?

I kept going to one doctor after another, they kept telling me I'm sick and tried to sell their dirty medicine, I refused all of them.

My boss treats me like a slave animal and I hate him and wish for him to die a painful death. It was a rainy dark day I was going to work, another worker came to me running and yelled, "Our boss is dead, somebody slit his throat with a knife in the elevator". I rushed with him and saw his dead body and the knife dipped with blood. I felt really relieved thought maybe God listens to our prayers after all. Nobody knew who killed our boss, it was a work of art and precision. I went home soon after, my wife was still at work and my daughter was still at school. After a long time, I could finally sleep for once. The next day I got myself another job as a construction worker. Later that night, I went to the kitchen to make myself a sandwich, opened the drawer and I began to panic and began to sweat out of terror. I found the same knife which was used to kill my boss with the bloodstains on it. I rushed to check in on my family and I was glad that they were safe. I couldn't find that knife in my house ever again. I didn't bother to call the police. My insomnia has returned I cannot sleep again I started to lose myself. The next day I went for shopping alone, I was going to the third floor to buy my wife a dress as it was her birthday the next day. The lights went out and the lift got stuck. After a minute the lift started working, as the door opened a man punched me threw me to the ground pulled out knife and tried to slit my throat I couldn't do anything. The doors of the elevator opened and the man who attacked me was not there as if he was a ghost. People helped me get up and calmed me down. I kept thinking about it the rest of the day. The man looked like my neighbour and started to suspect him about doing all those things to me. I saw my neighbour in my wife's birthday party and seeing him filled me with rage. My wife invited him as she didn't know that he was a double-faced man and I don't blame her, he cloaked his double-face with his charisma and kindness.

My neighbour was very friendly with me but I didn't think that he would be such a snake. I kept an eye on him if he went out of the house. His house was all black, almost if it was burnt down. He had similar interest as me; he liked to drive fast and play poker and I hated every

single bit of him. Terrible thoughts were racing through my mind, wanting to kill his family and burn his house down. He was a living pest to me. There wasn't a single hour I spend without a thought of killing him. I knew it was him who put the knife in the kitchen and he tried to kill me in the elevator. He knew that I hated my boss and tried to frame me for murder, I just know it. I just wanted my family to be safe from these psychopaths and I want to move away from this hell of a place. I couldn't sleep that this psychopath just lives near our house. Everywhere I went I saw his car outside, he stalked me to catch me off guard and probably take my life.

Next night, my family was asleep, his car was nowhere to be seen, maybe his family had gone for a trip. I put gasoline all over the house, with a deep breath I light up the gasoline. As the fire spread over the house, I ran away. Faint screams came from the house; I froze right there. I thought the house was empty. But his wife and children were in there. I couldn't do anything except watch them burn to death. I killed two innocent people for the sake of my ego. I had to live with the burden of two murders on my hands. I came home, my wife and my daughter were gone. No notes were left for me. They took all their clothes with them. I tried to call her but it'd say number not reachable.

I accepted that I'm a murderer and I need to do one more thing for the sake of my family to be safe. Kill my psychopath neighbour before the police knows that I murdered two innocent people. I tried to find him everywhere but he was nowhere to be found. I returned home and found the same knife which was used to kill my boss. It was stained with blood, I panicked and went to the police. I told them I'm in danger and somebody is trying to kill me and gave them his number. They asked me if I got another number of him as the number was matching with mine. The police asked me if I saw someone burn down a house of my neighbourhood. I couldn't say anything I just ran away. They chased me but I've lost them in a dark alley. His number looked exactly like mine. I could not believe it. How can two phone numbers be the same? I called the number it always says the line is busy. Who I was chasing the whole time? Who are you? Where are you? Is it me? Was I chasing myself the whole time? Was it me that killed my own boss? I burst out crying, fell to the ground. The family that I burned alive, was it me? What have I done. I remember the faint screams from inside the house. She yelled "Daddy help us!".

All I did was stand there. All these things happened are just my normal day at the solitary confinement; 24 hours a day thinking about the things I did in the past 10 years. It's just endless suffering I go through every day. Tied to a white suit that doesn't let me move my hands. I know the pain will end. It's just a matter of time, *God* decides it when. ♦

গল্প

মই আকাশ চুব বিচাৰোঁ

পৰিস্মিতা দত্ত

মাকে বাঢ়ি দিয়া ভাতকেইটা নাকে মুখে গুজি মাকক সেৱা এটা কৰিয়েই খৰ খোজেৰে তিনিআলিৰ অভিমুখে আগুৱালে সপোনে। পুৱা আঠ বজাৰ বাছখন নাপালে পলম হৈয়ে যাব। তদুপৰি তাৰ চহৰতো কাম দুটামান আছে। সোনকালে গৈ পাবই লাগিব মুঠৰ ওপৰত। কথাবোৰ ভাবি গুণি খোজকাঢ়ি গৈ থাকোতেই হৰেণ খুৰাৰ স'তে মুখামুখি হ'ল সপোন। সপোনে আগতিয়াকৈ মাত দিবলৈ লওঁতেই খুৰাই সুধিলে সপোনক—" কি অ' সোণটি এইবাৰ হ'বগৈ নে কিবা এটা? নে আৰু চাৰি-পাঁচবাৰমান ইণ্টাভিউৰ নামত চহৰলৈ গৈ গৈ মাৰৰ সাঁচতীয়া ধন কেইটা ভাঙিবি? লাভ নাই বুজিছ? তোৰ দ্বাৰা নহ'বগৈ। আমি জানো তই পঢ়াত ভাল, কিন্তু আৰু চোকা এমখা আছে, সিহঁত মখাইতো পৰীক্ষাৰ কচিং লৈ পঢ়িছে। লাভ নহ'বগৈ অ' একো কচিং নোলোৱাকৈ হেনো APSC সম্পূৰ্ণ কৰে বেটাই হাঃ হাঃ হাঃ.... তাচ্ছিল্য হাঁহি মাৰি খুৰা আঁতৰ হ'ল সপোনৰ চকুৰ আগপৰ সেইজন হৰেণ খুৰা যিয়ে এটা সময়ত সপোনৰ কথা কৈ আনৰ আগত গৌৰৰ কৰিছিল, শ্ৰেণীত যেতিয়া আগতে সপোন প্ৰথম হৈ প্ৰতিটো পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছিল খুৰাই মৰমতে সপোনলৈ নতুন বহী-কলম পঞ্চতন্ত্ৰ সাধু, বুঢ়ীআইৰ সাধু আদি আনি দিছিল। আৰু আজি সেইজন হৰেণ খুৰা আজি সম্পূৰ্ণ বিপৰীত। সেই পুৰণি মৰম আন্তৰিকতা খিনিৰ পৰিবৰ্তে আজিকালি তেওঁৰ দুচকুত কেৱল ঠাট্টা, মিঠা মাতযাৰৰ সলনি কেৱল এতিয়া তই কোনো কামৰে মানুহ নহয় সূচক বাক্য খুৰাৰ মুখত। সঁচাই ভাল সময়বোৰত সকলো কাষতে থাকে। যেতিয়া আচল যুঁজখন চলি থাকে। তেতিয়াই নিসংগতাৰ গধুৰ বোজা দি সকলো আঁতৰি যায়। পাৰ ভাঙি দুগাল তিয়াই বৈ আহিব খোজা চকুপানীখিনিক কষ্টৰে বাধা দি ৰাখিলে সপোনে। নাই, সপোনে ইচ্ছা কৰিও কান্দিব নোৱাৰে। ল'ৰাই নাকান্দে, বুকুত দুখৰ পাহাৰ এটা কঢ়িয়াই ফুৰিও হাঁহি মুখে জীয়াই থকা জীৱটোৱে হ'ল ল'ৰা। হাতত লৈ থকা নথি-পত্ৰৰ বেগটো জোৰেৰে খামুচি ধৰি আকৌ খোজ ল'লে সপোনে।

নিজৰ ফালৰ পৰা ভাল হৈছে বুলিয়েই পৰীক্ষা হলৰ পৰা ওলাই আহিল। কিবা এটা আশা দেখিছে এইবাৰ সপোনে। বাছষ্টেণ্ডৰ কাষৰে হোটেল এখনতে পুৰি চৰ্জি খাই লৰালৰিকৈ বাছত উঠি আকৌ ওভটনি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। জেপৰ পৰা ম'বাইলটো উলিয়াই মাকলৈ ফোন লগালে। —"অ' সোণ ক, উঠিলি নে বাছত? কিবা এটা খাই ল'লি? গা-চা ঠিকেই আছেতো!" এইজনীয়েই তাৰ মাক। পৃথিৱীৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মাকজনীয়ে চাগে ঈশ্বৰে তাক দিছে। যিয়ে জয়-পৰাজয়ৰ পৰিৱৰ্তে সন্তানৰ সুখ-দুখৰ খবৰ ৰাখে।

—"অ' মা মই ঘৰলৈ যাবলৈ লৈছো এইবাৰ কিবা এটা হ'ব মা। মোৰ পৰীক্ষা ভাল হৈছে।" আৱেগবোৰ সামৰি ৰাখ।" সঁচাকৈয়ে মাকৰ কথাকেইটাই মনটো ভৰাই সপোনৰ মা, যাৰ মৰম অন্তৰহীন।

সময়বোৰ গৈ আছে আগবাঢ়ি ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে। সপোনেও সপোন দেখিছে। এইবাৰ ভাল কিবা এটা হ'ব। ফলাফলৰ বাবে আৰু বেছিদিন নাই। এইবাৰ মাকেও সপোনৰ আশাভৰা মুখখন চাই কিবা এটা আশা কৰিছে। দেউতাকে আজিকালি সপোনৰ পৰা একো আশা নকৰে। সপোনেও আশা নকৰে যে দেউতাকে তাক ভাল মাত এষাৰ দিব। মাকৰ সৰু চাকৰিটোৰ ওপৰতে ভৰসা কৰি চলি আছে, আজি দুটা বছৰ। মেট্ৰিক পাছ কৰি দেউতাকৰ ইচ্ছানুসাৰে বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি নকৰি কলা শাখাত ভৰ্তি হোৱাৰ পৰাই দেউতাক আৰু সপোনৰ মাজত এখন অদৃশ্য যদিও বৃহৎ প্ৰাচীৰ। প্ৰথমে সপোনে বহুত যত্ন কৰিছিল। দেউতাকৰ লগত থকা বুলি পুৰণি সম্বন্ধক সুদৃঢ় কৰি ৰাখিবৰ বাবে। কিন্তু নাই দেউতাকৰ ভিতৰখনত তাৰ প্ৰতি থকা মৰমখিনি শেষ হৈ গৈছে যেন, তেনে অনুভৱ হয় এতিয়া সপোনৰ। কিয় কিয় বাৰু মাক দেউতাকও ইমান কঠোৰ হৈ পৰে, নিজৰ

ইচ্ছা সপোনক কিয় বাৰু সন্তানৰ দ্বাৰা পূৰণ কৰিব বিচাৰে। সন্তানৰ ইচ্ছা আকাংক্ষাৰ বিপৰীতে কিয় নিজৰ ইচ্ছাক অধিক প্ৰাধ্যান্য দিয়ে। সময়ত সন্তানক দূৰ কৰি দিবলৈকো কুণ্ঠাবোধ নকৰে। কিয় বাৰু? নাই তথাপিও সপোন ভাগি নপৰে। এতিয়ালৈকে সি ভাগৰা নাই। কোনো বিনিময় নিবিচৰাকৈ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত মৰমেৰে তাক আৱৰি ৰাখিবৰ বাবে তাৰ মৰমৰ মাকজনী আছে আৰু..., কথাবোৰ ভাবি থাকিলেও হঠাৎ ফোনটো বাজি উঠিল। 'প্ৰিয়া' ম'বাইলটো স্ত্ৰীণত উজ্জ্বলি উঠা নামটো দেখি আপোনা আপুনি হাঁহি এটা খেলি গ'ল সপোনৰ। ফোনটো কাণত লৈয়ে ক'লে সপোনে, "তুমি এশ বছৰ জীয়াই থাকিবা বুজিছা, মই তোমাৰ কথাকে ভাবি আছিলো।"

"থোৱাহে, তেল মাৰিব নালাগে মোক এতিয়া, মোৰ কথা ভাবিবলৈ যে তোমাৰ সময় নাই মই জানো।" সিফালৰ পৰা প্ৰিয়াৰ অভিমান ভৰা কথা।

"মই মানে তোমাক তেল মাৰিবলৈহে কথা কওঁ। মোৰেই ভুল ক'বই নালাগিছিল তোমাক। সঁচা কথাটো কৈ এতিয়া তেল মৰাহে হ'ল।" একে সুৰতে সপোনে কৈ উঠিল।

"কি ভাবিছিলা মোৰ কথা? মই তোমাক অলপ দেৰিকেহে ফোন কৰিব লাগিছিল। তেতিয়া আৰু অলপ বেছিকৈ ভাবিলাহেঁতেন।" প্ৰিয়াৰ কথাত দুয়োটাই হাঁহিলে।

এইজনীয়েই সপোনৰ প্ৰিয় প্ৰিয়া। মান অভিমান, মৰম, সাহস সকলো অনুভূতিৰে চহকী তাইৰ অন্তৰখন। সকলো সময়তে য়ে কেনেকৈ ইমান মৰম আন্তৰিকতা কঢ়িয়াই ফুৰিব পাৰে। মৰম-সাহসৰ এটা ভঁৰাল স্বৰূপা প্ৰিয়াজনী সপোনৰ বাবে।

আজি ৰাতিপুৱাই বিচনা এৰিলে সপোনে। ৰাতিও টোপনি ভালকৈ ন'হল তাৰ। পুৱতি নিশাৰ পৰাই ৰৱষুণ দি আছে। মাকে নামঘৰত পূজা-অৰ্চনা কৰিছে। মাক-পুতেক দুয়োয়ে ভাল কিবা এটা আশা কৰিছে।

তোমাৰ ভগৱানে বাপেকৰ অবাধ্য ল'ৰাৰ প্ৰতিও দৃষ্টি ৰাখে নেকি? হাঃ হাঃ তুমিও যে আচৰিত দেই সঁচাকৈ। কি আশা দেখি এইবোৰ কৰি আছা। মই বুজিব নোৱাৰো। ল'ৰাই প্ৰশাসনিক বিষয়া হৈ চাঙত তুলি ৰাখিব তোমাক হাঃ হাঃ হাঃ দেউতাকে গোসাঁই ঘৰৰ পৰা ওলাই অহা মাকক উদ্দেশ্যি কোৱা কথাকেইটা যেন কথা নহৈ যাঠি এপাত হৈ বিন্ধি গৈছে সপোনক। কিয় বাৰু এনে ব্যৱহাৰ কৰে দেউতাকে তাক? এয়াই নে পিতৃত্ব তেওঁৰ? কথাবোৰ ভাবি ভাবি চকুৰ পানী চকুতে শুকায় সপোনৰ।

আহ সোণ পায়স অকণ বনাইছো খাই ল'হি। মাকৰ পিছে পিছে পাকঘৰলৈ নীৰৱে খোজ ল'লে সপোনে। খোৱা টেবুলত বহি একোৱেই খাবলৈ মন যোৱা নাই তাৰ। একেথৰে চাই আছে সমুখলৈ। মাকে হঠাৎ আহি ক'লেহি? খা চোন খা, ইমান চিন্তা কিয় কৰি আছ তই। যি হয় হ'বচোন। বয়স যোৱা নাই নহয়। আকৌ এবাৰ দিবি, একো নাই। চাওঁ খা চোন। ৰিজাল্টৰ সময় হ'বই এতিয়া মাকে মূৰত হাত বুলাই দিয়াৰ লগে লগে যেন চকুপানীৰ নৈখন ভেটা ভাঙি বৈ আহিল। মাকে আলফুলে সাৰতি লৈছে তাক। এৰা হাজাৰ হ'লেও মাকৰ মন। সন্তানৰ অব্যক্ত আৰু অদৃশ্য অনুভৱখিনি একমাত্ৰ মাকেহে অনুভৱ কৰে। দহ বাজি পঞ্চল্লিছ মিনিট গৈছে। এঘাৰ বজাত ফলাফল। বুকুৰ ঢপ্‌ঢপনি যেন সপোনে নিজেই শুনা পাইছে। নিজৰ কোঠাৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি লেপটপটো খুলি লৈছে ফলাফল চাবৰ বাবে। একাষে মাক আৰু আনফালে প্ৰিয়া। তিনিওৰে মুখত বিন্দু বিন্দু ঘাম। সপোনে আৰু প্ৰিয়াই চাই গৈছে এফালৰ পৰা, নাই ক'তো নাই সপোনৰ নাম। অৰ্ণৱ অৰ্থাৎ সপোনৰ বন্ধুৰ নাম ২৬ নম্বৰত। কিন্তু সপোনৰ নাম ক'তো নাই । ঘপহকৈ উঠি দৰ্জা খুলি ওলাই গ'ল সপোন। মাকে অসহায় দৃষ্টিৰে প্ৰিয়ালৈ চালে। মাকে জানে এতিয়া সপোনৰ কাষত প্ৰিয়া থকাটো জৰুৰী। মাকে প্ৰিয়াৰ কান্ধত হাত ৰাখি চকুৰে বুজাই দিলে সপোনৰ কাষলৈ যাবলৈ।

সপোনে নদীখনলৈ চাই পাৰত অকলে বহি ৰ'ছে। হঠাৎ কান্ধত কাৰোবাৰ হাতৰ পৰশ পাই ঘূৰি চালে সপোনে। প্ৰিয়াক উদ্দেশ্যি কৈ উঠিল, কিয় আহিলা তুমি ইয়ালৈ মোক অকলে থাকিবলৈ দিয়া অলপ। চকুপানীখিনি লুকুৱাবলৈ যত্ন কৰিলে সপোনে।

—কান্দা, মন উজাৰি কান্দা। চকুপানীৰ লগত উটি যাবলৈ দিয়া বুকুৰ যন্ত্ৰণাবোৰ। কান্ধত হাত ৰাখি কোৱা প্ৰিয়াৰ কথাখিনিত সপোনৰ প্ৰশ্ন।

—তুমি কি পুতৌ কৰিছা মোক? আগতেও মোক সকলোৱে পুতৌয়েই কৰিছিল। এতিয়া কেৱল ঠাট্টা কৰিব, বুকু ভাঙি যোৱাকৈ অপমান কৰিব। বন্ধুবোৰে অকৰ্মণ্য বুলি আঁতৰি যাব। দেউতাইতো মোৰ লগত থকা সম্পৰ্ক কেতিয়াবাই শেষ কৰিলে। এতিয়া মৰিলো বুলিয়ে ভাবি ল'ব। মায়ে আগতে মৰম কৰিছিল। এতিয়া কেৱল দায়িত্ব পালন কৰিব, বাকী থাকিলা তুমি, নালাগে দিয়া তুমিও মোৰ লগত থাকি জীৱনটো ধ্বংস কৰিব। মোৰ লগত থাকিলে কেৱল জীয়াইহে থাকিব পাৰিবা। সুখী, সুন্দৰ জীৱন এটা নাপাবা

কেতিয়াও। তাতকৈ দেউতাই তোমাৰ বাবে চাই দিয়া ইঞ্জিনীয়াৰ জনৰ লগতে বিয়া হৈ যোৱা।

— দেউতাই ঠিকেই কয়, মই সঁচাই অৰ্কমণ্য অপদাৰ্থ। একো কামৰে মানুহ নহয়। কোনো থাকিব নালাগে মোৰ লগত, কোনো থাকিব নালাগে; হুকহুকাই কান্দি উঠিল সপোন। জানা এইবাৰ মই পাছ কৰিম বুলি আশা কৰিছিলো। মাকো কৈছিলোঁ। মায়েও আশা কৰিছিল। ক'ত জানো ভুল হৈ গ'ল? ওচৰ-চুবুৰীয়া, বংশ-পৰিয়াল সকলোৱে মোক অপমান কৰিছিল, এতিয়াৰ পৰা মা-দেউতাইয়ো কৰিব। তোমাকো হাঁহিব সকলোৱে। অপমান কৰিব। ইমানবোৰ অপমানৰ বোজা লৈ মই কেনেকৈ জীয়াই থাকোঁ কোৱা? সঁচাকৈ কৈছো মোৰ মৰি যাবলৈ মন গৈছে। মৰি যাবলৈ দিয়াচোন মোক। কান্দি কান্দি মুখখন গুজি দিলে সপোনে দুই আঁঠুৰ মাজত।

— মোক নিঠৰুৱা কৰি যাবলৈ মন গৈছে? মোক এনেকৈ অকলশৰীয়া কৰি যাবলৈ মন গৈছে? মূৰত হাত বোলাই মৰমেৰে ক'লে প্ৰিয়াই।

— নহ'লে কি কৰোঁ কোৱা? চাৰিওফালে আন্ধাৰ দেখিছো অ'... এনেকুৱা লাগিছে যেন গোটেই পৃথিৱীখনেই মোৰ ফালে চাই ঠাট্টা কৰি আছে। সকলো যেন শেষ হৈ গৈছে মোৰ।

একো নাই, শেষ হোৱা নাই এতিয়াও। ভাল হ'লেহে শেষ হ'ব। ভগৱানে তোমাৰ বাবে ভালতকৈ ভাল কিবা এটা ৰাখিছে। সেইকাৰণে এতিয়াই একো দিয়া নাই। মোক আৰু নেছি গৌৰৱান্বিত কৰিব খুজিছে। তোমাক পৃথিৱীৰ ভাল-নেয়াবোৰ ভালকৈ দেখুৱাই আৰু সাহসী কৰি তুলিব খুজিছে। ভাগি নপৰিবা। বিশ্বাস ৰাখা নিজৰ সৰ্ব্বোচ শক্তিৰে আকৌ আৰম্ভ কৰা। আঁতৰি থাকা কিছুদিন সেইখন সমাজৰ পৰা। যিয়ে তোমাক ঠাট্টা কৰিছে, হাঁহিছে। নিজেই নিজৰ সাহস হোৱা। আনে দিয়া তাপে চুব নোৱাৰাকৈ ভিতৰখন কঠিন কৰি তোলা। মনত ৰাখিবা, জীৱনটো তোমাৰ, অত দিনে সপোন তুমি দেখি আছা, সংগ্ৰামো কৰি আছা। আনৰ টুলুঙা কথাত নিজৰ লক্ষ্যৰ পৰা বিচলিত নহ'বা। আগলৈ যোৱা, সাহসেৰে। নিজৰ প্ৰচেষ্টা আৰু অধ্যয়নৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখা, সফলতা নিশ্চয় এদিন আহিব।

প্ৰিয়াৰ কথাখিনি শুনি বহাৰ পৰা উঠি চকুপানী মচি ল'লে সপোনে।

—ঠিকেই কেছা তুমি, সপোনটো মোৰ, গতিকে কষ্ট ময়ে কৰিব লাগিব। মই পাৰিম, পাৰিবই লাগিব। কথা দিলো মই আৰু ভাগি নপৰো। তুমি কেছা নহয় ভাল কিবা এটা আছে আগলৈ। তাক পাবই লাগিব মই। আজিৰ পৰাই আৰম্ভ কৰো সকলো।

— ওম, মই আৰম্ভ কৰিম সকলোবোৰ। দুগুণ সাহস আৰু উৎসাহেৰে। এইবাৰ ভাল হ'বই।

দুয়ো দুয়োৰে চকুত চকু থৈ এটা আশাভৰা মিঠা হাঁহি মাৰিলে। নৈ পাৰৰ ধুনীয়া পৰিৱেশত সিহঁতৰ পৰা কিছু নিলগত ল'ৰা কেইটামানে গীতাৰ লৈ গান গাই আছে। ভাঁহি আহিছে তাৰ পৰা—

"মোক খোজৰ বাটত
ছায়া নামে
তুমি পোহৰ বাট দিয়া
সহসো বাঢ়ে...
মন যায়...
মন যায়...
মন যায়..." ♦

গল্প

অশ্লেষা

চানদ্বীপ গগৈ

'অশ্লেষা the ninth lunar mansion consisting of five star। অসমীয়াত পাঁচটা তৰা যুক্ত নৱম নক্ষত্ৰ; মোৰ তৃতীয়টো কাহিনীৰ নাম কেনেকুৱা পাইছ?'—বিক্ৰমে ৰাকেশক উদ্দেশ্যি প্ৰশ্ন কৰিলে।

'হয় নেকি? চাওঁচোন চিগাৰেটটো এইফালে দে!' —ৰাকেশে বিক্ৰমৰ হাতৰ পৰা চিগাৰেটটো লৈ সি নিজৰ ক'লা পৰি যোৱা ওঁঠ দুটাৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি শোহা এটা মাৰি দিলে। বুকুৰ ভিতৰলৈ অধিগমন কৰা চিগাৰেটৰ ধোঁৱাখিনি সি নাসিকা ৰন্ধ্ৰৰে বায়ুমণ্ডলৰ মাজত এৰি দিলে।

বেলি ডুবি নিশা হোৱাৰ পাছটো ব্যস্ত হৈ থকা মহানগৰৰ এখন চাহ দোকানৰ দীঘল কাঠৰ বেঞ্চখনত বহি বিক্ৰম আৰু ৰাকেশে প্ৰায় একঘণ্টা মানৰ পৰাই পৰস্পৰৰ কথোপকথনৰ পৰিসৰ দীঘল কৰি আছে। বিক্ৰম এজন লেখক যোৱা দুবছৰত দুখন উপন্যাসৰ সৈতে পটুৱৈ সকলৰ মাজত জনপ্ৰিয় হৈ পৰিছে। আনহাতে ৰাকেশ এজন ধনৱন্ত পিতৃৰ নিবনুৱা সন্তান।

অসমীয়া বিভাগত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লৈ উত্তীৰ্ণ হোৱা বিক্ৰমক তাৰ সৰু কালৰ বন্ধু ৰাকেশেই প্ৰথমখন উপন্যাস প্ৰকাশ কৰোৱাত সহায় কৰি দিছিল। দ্বিতীয়খনৰ বাবে বিক্ৰমে কাৰোবাৰ আগত হাত পাতিবলগীয়া নহ'ল। বিক্ৰমে পুনৰ ৰাকেশক উদ্দেশ্যি প্ৰশ্ন কৰিলে—

—কিহ'ল একো উত্তৰ নিদিলি যে তই?

—অশ্লেষা....এটা নক্ষত্ৰৰ নাম, কি লিখিবি তই তাৰ ওপৰত?

—ৰৱ ব্যতিক্ৰমি এটা নক্ষত্ৰ, জ্যোতিষবিদ্যাৰ বিষয়ে ভাল দৰে নাজানোঁ যদিও কিছু জ্ঞান আহৰণ কৰিছো ইয়াৰ ওপৰত। অদ্ভুদ নক্ষত্ৰ হয় যাৰ অধিপতি দেৱতা হেনো নাগ হয় আৰু এই নাগ কোনো সাধাৰণ সাপৰ দৰে নহয়, অলৌকিক শক্তি থকা এটা প্ৰকাণ্ড ড্ৰেগনৰোৱৰ দৰে। এই নাগ বোলে Humanoid আৰু নিজৰ ৰূপো সলনি কৰিব পাৰে। ইয়াৰ ওচৰত অধিক বিষাক্ত বিষ আছে যিয়ে কেতিয়াবা নিজৰ আত্মীয়-স্বজনকো অধিক পৰিমাণে অপকাৰ কৰিব পাৰে।

—তই অশ্লেষা শব্দটো মোৰ আগত উত্থাপন কৰি কি বুজাব বিচাৰিছ মই উপলব্ধি কৰিছোঁ।

—উপলব্ধি কৰিব পাৰিছ যেতিয়া ভালেই।

—বিক্ৰমে এইবাৰ চাহৰ দোকানীটোক উদ্দেশ্যি ক'ৰলৈ আৰম্ভ কৰিলে

—ঐ ভাইটি নাগৰোৱৰ ইতিহাস জান নাই?

—নাজানো নহয় দাদা!

—বহুত বেছি Interesting শুন! ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰ মৰিচি আৰু তেখেতৰ পুত্ৰ কাশ্যপ যাক হিন্দু ধৰ্মত এই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ Genetic engineer বুলি ধৰা হয়। কাশ্যপে কেইবাগৰাকী

দক্ষৰ কন্যাক বিবাহ কৰাইছিল তাৰে মাজত কদ্ৰু পৰা এহেজাৰ নাগৰ জন্ম হৈছিল। বাসুকি, শেষ নাগ, মনসা, ইৰাৱতী আদি সকলৰ নামটো শুনিছয়ে চাগে?

—অঁ দাদা শুনিছোঁ সঁচাকে বৰ interes...দোকানীজনে কথাষাৰ শেষ কৰিব নাপাঁওতেই ৰাকেশে তপৰাই তাক ক'লে—

অঁ হয়টো অক'! ক'ৰবাত লিখি থ, APSC examত আহিব পাৰে... APSC নিদিবি জানো এইবাৰ তই?

ৰাকেশক প্ৰত্যুত্তৰ দি বিক্ৰমে ক'বলৈ ধৰিলে

—কিয়? চাহ দোকানী এজন যদি প্ৰধানমন্ত্ৰী হ'ব পাৰে, দেশৰ অন্য চাহ দোকানী এজনে APSC exam দিয়াটো তাৰ আগত তেনেই সাধাৰণ কথা।

—APSC দিবলৈ graduation লাগে আৰু আমাৰ এই চাহ দোকানৰ পোৱালিজনে matric ৰ পাছত দৰিদ্ৰতাৰ পৰা পৰিয়ালক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ অন্য পৰীক্ষাত বহি পোৱা নাই। আনহাতে সাধাৰণ চাহ দোকানী এজন কেতিয়াও প্ৰধানমন্ত্ৰী হ'ব নোৱাৰে তাৰ বাবে political mind, power আৰু কিছুমান মানুহৰ দৰে আওপাক লগাই কথা ক'ব জানিব লাগিব। নে কি ক পোৱালি তই?

চাহ দোকানী জনে তলমূৰ কৰি কঁপা কঁপা মাতেৰে কিবা ক'বলৈ লওঁতে বিক্ৰমে তাক চাহ দুকাপ আনিবলৈ পঠিয়াই দিলে। বিক্ৰমে পুনৰ ৰাকেশক ক'বলৈ ধৰিলে

—চা ৰাকেশ! মই তোৰ পৰা আজিলৈকে একো কথায়েই লকুৱাই পোৱা নাই। মইও তোৰ পৰা সেইয়াই বিচাৰো।

ৰাকেশে মৌন হৈ ওঁঠত নতুন চিগাৰেট এটা লগাই পুনৰ জ্বলাই ল'লে। সি একো উত্তৰ নিদিলে। বিক্ৰমে মৌনতা ভংগ কৰি কৈ উঠিল—

—চা ভাই! অশ্লেষা...যাৰ চৰিত্ৰ সাপৰ প্ৰকৃতিৰ লগত মিল আছে, যি ৰহস্য আৰু অবিশ্বাসৰ মেৰপাকেৰে বান্ধ খাই আছে। সেই অশ্লেষা নামৰ কাহিনীটোৰ প্ৰধান পুৰুষৰ চৰিত্ৰটো মই তই হোৱাটো নিবিচাৰোঁ।

ৰাকেশে এইবাৰ মুখৰ মৌনতা ভংগ কৰি খণ্ডত চিঞৰি ক'বলৈ ধৰিলে

—তেন্তে তই কি হোৱাটো বিচাৰ? ড্ৰাগছ্ আৰু মদৰ নিচাত মাতাল হৈ ঘূৰি ফুৰাটো নে এক পক্ষীয় প্ৰেমত মমবাতিৰ দৰে গলি গলি নিঃশেষ হৈ যোৱাটো। আৰু তহঁতি লিখকবোৰে কথাবোৰ ইমান complex, ইমান ৰহন সানি আওপকীয়াকৈ কিয় ক?

—মই তোক কেৱল অশ্লেষা নামৰ সাপ ডালৰ পৰা বচাবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ ৰাকেশ!

—তই কি জান অশ্লেষাৰ কথা? দেউতাৰ কথা দুটামান শুনি আহি মোৰ আগত বুদ্ধিজীৱীৰ দৰে সংলাপ জাৰিবলৈ আহিছ? তই সেইখিনিয়ে জান যিখিনি তই শুনিছ বা তোক শুনোৱা হৈছে। দেশৰ বেছি সংখ্যক মানুহৰ এইটোৱে problem Cross-section, self-research এইবিলাক নকৰে যি শুনে যি শুনোৱা হয় তাকে সঁচা বুলি মানি...মই বহুত জানো, মইয়ে main, মোৰ সমান জনা মানুহ কোনোৱেই নাই, মই সবাতোকৈ ওপৰৰ...হোঃ! তই জান কেৱল তাই মোক এৰি যোৱাৰ কাহিনী, মই নিচাত আসক্ত হৈ পৰা কাহিনী। কিন্তু তাৰ আগৰ, তাৰ পাছৰ..আজিলৈকে জানো সুধি পাইছ? তইটো হেমচন্দ্ৰ বৰুৱাদেৱে সৃষ্টি কৰি যোৱা হেমকোষৰ শব্দৰ মাজতেই আবদ্ধ হৈ আছিলি। আনে নোযোৱা বাটেৰে যোৱা ছোৱালী এজনীৰ কাহিনী লিখি আছিলি তাকো দূ�ৰৰ পৰা চাই।

ৰাকেশে পথটোৰ বিপৰীত দিশে থকা fast-foodৰ দোকানখনলৈ এবাৰ আঙুলি দেখুৱাই ক'বলৈ ধৰিলে,

—তোৰ দ্বিতীয়খন উপন্যাসৰ কাহিনীৰ প্ৰধান চৰিত্ৰটো সৌ fast-foodৰ ছোৱালীগৰাকীৰে আহি নাছিল জানো? এগৰাকী fast-foodৰ ব্যৱসায় কৰা গাভৰু ছোৱালীৰ ব্যক্তিগত সমস্যা লগতে প্ৰেমৰ কি মছলা...! কেতিয়াবা ওচৰৰ পৰা সিঁহতৰ অসুবিধাৰ কথা সুধি পাইছ নে? কিজানি বিক্ৰীৰ বাবে তই তাইৰ ওপৰত লিখা মছলাযুক্ত প্ৰেম কাহিনীটোৰ পৰা তাইৰ বাস্তৱিক কাহিনী একেবাৰে পৃথক। কিজানি তাই আৰু নিজৰ জীৱনত প্ৰেমক আৰু একেবাৰে গুৰুত্ব দিবয়ে নিবিছাৰে। সেই ছোৱালীজনীয়ে সফল প্ৰেমক সাৰ্থক কৰিবলৈ পঢ়া-শুনা আধাতে এৰি বিবাহত বহিছিল আৰু সেই সম্পৰ্কত প্ৰতাৰিত হৈ এতিয়া নিজৰ সন্তানক ভাল জীৱন এটা দিবলৈও এই ব্যৱসায় কৰি থাকিব পাৰে। ঠিক তোৰ নতুন কাহিনীৰ বিষাক্ত চৰিত্ৰ অশ্লেষাৰ দৰে।

ইমানতে চাহ দোকানীজনে সিহঁতৰ মাজত চাহ দুকাপ ৰাখি গৈছিল। বিক্ৰমে কাগজৰ গৰম কাপটো ৰাকেশলৈ আগবঢ়াই দিলে। ৰাকেশে বতাহত শেষ হৈ যোৱা চিগাৰেটটো দলিয়াই আৰু এটা চিগাৰেট জ্বলাই বাইকট উঠি সেই ঠাইৰ পৰা গুচি গ'ল।

বিক্ৰম ৰৈ থাকিল আন্ধাৰে আৱৰি থকা সৰু চাহ দোকানখনত সি সঁচাকৈয়ে সোধা নাই তাৰ অন্তৰংগ বন্ধু ৰাকেশৰ মনৰ ভিতৰৰ কথাবোৰ। সি সঁচাকৈয়ে আজিলৈকে

বুজা নাই ৰাকেশৰ বিশৃংখল মনৰ বোজাবোৰ। বিক্রমে নিজকে দোষী যেন অনুভৱ কৰিবলৈ ধৰিছে। ৰাকেশে কোৱাৰ দৰে সি সঁচাকৈয়ে কাৰো কাহিনী ওচৰৰ পৰা নুশুনে। নিজৰ মনৰ মাজতেই কাৰোবাক কাহিনীৰ চৰিত্র হিচাপে লৈ অবাস্তৱিকতাৰে পৰিপূর্ণ ব্যক্তিগত সমস্যা আৰু প্রেমৰ মছলাৰে সংমিশ্রণ কৰি লিখি বজাৰত বিক্রীৰ বাবে মেলি দিয়ে। যাক কাহিনীৰ প্রধান চৰিত্র হিচাপে বাছনি কৰি লোৱা হয় তাৰ কাহিনীবোৰ যদি বিক্রমে ওচৰৰ পৰা শুনিলে হয়, তেতিয়া হয়টো সি সমাজৰ বাস্তৱিক কাহিনী বিলাক জানিলে হয়।

সি বহাৰ পৰা উঠি ল'লে। বাঁওহাতত পৰিধান কৰি থকা ঘড়ীটোলৈ সি এবাৰ চালে নিশা দহ বাজি পাৰ হৈ গৈছে। চাহ দোকানীজনে দোকানখন লাহে লাহে সামৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। সি স্কুটিখন ষ্টাৰ্ট দি সেই বিশেষ অঞ্চলটোৰ অভিমুখে ৰাওনা হ'ল।

অঞ্চলটোৰ সৰু সৰু বাঁহৰ ঘৰবোৰৰ পৰা অহা জুলোৱা ভাঙৰ গোন্ধে বিক্রমৰ নাসিকা ৰন্ধ্রত আমনি কৰিছেহি। সি নিচাত কিছু পৰিমাণে আসক্ত হৈ থকা অঞ্চলটোৰ বিশেষ মানুহ এজনৰ লগত কথা পাতি তাৰ গন্তব্য স্থানৰ ঠিকনাটো উলিয়াই ল'লে।

এটি সৰু পুৰণি বাঁহৰ ঘৰ। ভিতৰৰ পৰা এজন পুৰুষৰ শব্দ ভাহি আহিছে, এগৰাকী মহিলাৰ ওপৰত অপমন্তব্য। যিবোৰ শব্দ হয়টো বিক্রমে সামাজিক মর্যাদা অটুট ৰাখিবলৈ কেতিয়াবাতে পৰিহাৰ কৰিছে। বিক্রমে বাহিৰত কিছু সময় অপেক্ষা কৰাৰ পাছত ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল।

তাৰ সন্মুখত এগৰাকী সুন্দৰী মহিলা। যাৰ চকু দুটিয়ে মুগ্ধ কৰি দিব পাৰে সকলো পুৰুষৰে মন। মহিলা গৰাকীৰ চুলিকোচা যেন নিমাতাই নাজী ফুলৰ মালা গঁথাৰ দৰে বিশেষ কেৱল তেওঁৰ বাবেই গঢ়িছে। কিছু সময়ৰ আগত বকু ছেদ কৰি যাব পৰা মন্তব্যবোৰ শুনাৰ পাছটো মহিলা গৰাকীয়ে বিভোৰতম হাঁহিটো এতিয়াও ওঁঠত জিলিকাই ৰাখিছে। মহিলা গৰাকী বিক্রমৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়িল আৰু বিক্রমক উদ্দেশ্যি ক'বলৈ ধৰিলে

—বিক্রম দা আপুনি ইয়াত?

—অশ্লেষা...

—ভাল নে আপোনাৰ? আহকচোন বহক। আপোনাৰ উপন্যাস দুখন পঢ়িলোঁ ইমান ধুনীয়া love stories দুটা। একদম আমাৰ college ৰ দিনলৈ মনত পৰি যায়। দ্বিতীয়খন পঢ়ি মই ইমান কান্দিছোঁ।

—হয় নেকি? পঢ়িলা যে ভাল লাগিল আৰু ইমানখিনিৰ প্রশংসাৰ বাবে ধন্যবাদ।

—ধন্যবাদ জনাব নালাগে। চাহ কৰো?

অশ্লেষাই কথাষাৰ কৈ বৈ গ'ল। তাই কিছু সময় নিজৰ মাজতেই কিছুমান কথা চিন্তা কৰি পুনৰ বিক্রমক উদ্দেশি ক'লে

—চাহ কৰিবলৈ এইটো কোঠালিত একো যতনেই নাই নহয়।

—হ'ব নালাগে অশ্লেষা এনেয়ো মাজ নিশাই হ'ৱৰ হ'ল।

অশ্লেষাই কিছু সময় মৌন হৈ পুনৰ বিক্রমক প্রশ্ন কৰিলে

—পিছে আপুনি মোৰ ওচৰলৈ অহা প্রতিজন পুৰুষৰ দৰে সেই বিশেষ উদ্দেশ্যটোৰ কাৰণে আহিছে নে কলেজৰ দিনৰ এজন senior দাদা হিচাপে।

—মোৰ উদ্দেশ্য সকলোতকৈ বেলেগ। তুমি চাগৈ ইতিমধ্যে বুজিচাইয়ে তোমাৰ এই বৃত্তি আৰু ঠিকনা মই ৰাকেশৰ পৰা জানিবলৈ পাইছোঁ।

—সেইয়া মই জানো। পিছে আপোনাৰ যিয়ে উদ্দেশ্য নহওক আপোনাৰ দৰে মর্যাদা সম্পন্নলোক এই ঠাইলৈ আহিলে কিন্তু মান হানি হ'ব।

—লেখক এজনে নিজৰ মর্যদাৰ কথা ভাবি থাকিলে জানো এখন সমাজৰ বাস্তৱিকতা উপলব্ধি কৰিব পাৰিব।

—বাৰু নাম থকা লেখকৰ লগত যুক্তি তর্ক নকৰাই ভাল। পিছে উদ্দেশ্যটোবা কি?

—মই আৰু এটা কাহিনী লিখিবলৈ ওলাইছোঁ।

—এইয়াটো ভাল কথা। আকৌ পঢ়িবলৈ পাম।

—কাহিনীটোৰ নাম কি হ'ব জানা?

—মইনো কেনেকৈ জানিম বিক্রম দা, কি হ'বনো পিছে?

—অশ্লেষা....

—অশ্লেষা?

—ওম্ অশ্লেষা! আৰু তাৰ প্রধান চৰিত্র তুমিয়েই। আজি তোমাৰ কাহিনী তোমাৰ মুখৰৰ পৰা শুনিবলৈ আহিছোঁ।

—আও, মোৰ নিচিনা মহিলাৰ ওপৰত কাহিনী লিখিলে সেইখন কিতাপ গ্রন্থ মেলাৰ ক'ৰবাৰ কোণত পৰি অন্য কিতাপবোৰৰ বোজাত ধূলিকণাৰ দৰে হেৰাই থাকিব। আপোনাৰ পইচা আৰু সময় সকলোবোৰ এনেই নষ্ট হ'ব।

—সমাজৰ বাস্তৱিকতা দেখুৱাবলৈ গৈ যদি এখন কিতাপ ধূলিময় হৈ পৰে তেন্তে সেই কিতাপৰ বলিদানেই শ্রেয়।

—তেনেহ'লে শুনক মোৰ কাহিনী...কলেজত প্রতিগৰাকী ছোৱালীয়ে প্রেমত পৰাৰ দৰে ময়ো পৰিছিলো, ৰাকেশৰ প্রেমত। যিহেতু মই অন্য ধর্মৰ দুখীয়া ছোৱালী সেইবাবে টকাৰ লগতে ৰাজনৈতিক ক্ষমতা থকা ৰাকেশৰ দেউতাকে সি নজনাকৈয়ে মোক জোৰ-জবৰদস্তি কৰি এজন পুৰুষৰ সৈতে বিয়া কৰাই দিছিল। ঘৰৰ মানুহেও এইক্ষেত্রত তেখেতৰ বিৰুদ্ধে মাত মাতিব নোৱাৰিলে। ৰাকেশক জনোৱা হ'ল আৰু সিও ভাবি ললে যে মই তাক প্রতাৰণা কৰিলো। ইমানখিনিৰ পাছটো মই তাক লগ কৰিবলৈ, বুজাবলৈ বহুবাৰ চেষ্টা কৰিলোঁ কিন্তু সি ড্রাগচৰ নিচাতে বলীয়ান হৈ এবাৰলেও মোৰ কথা নুশুনিলে। এদিন ভাগৰি নিজৰ ভাগ্যখনক মানি ললো। এজনী নতুন অশ্লেষা হ'বলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ কাৰণ মোৰ কোলাত মোৰ ভগ্ন সপোন পূৰ কৰিবলৈ এগৰাকী কন্যা সন্তানৰ আগমন ঘটিল। কিন্তু কেইবছৰমানৰ পাছত যাক মই ভাগ্য ক্রমে জীৱন লগৰী বুলি মানি লৈছিলোঁ সি মোৰ ডিঙিত ধাৰৰ প্রকাণ্ড বোজা লগাই ইয়াৰ পৰা পলাই গুচি গ'ল। সেই ধাৰৰ পৰিমাণ ইমানেই বেছি যে সেই টকা ধাৰলে দিয়া মালিকজনে মোক এই কামটোত লগাই দিলে। কিন্তু মই মোৰ ছোৱালীক এইবোৰৰ পৰা বহুত দূৰৈত ৰাখিছোঁ বিক্রম দা। এতিয়া মোৰ তাইৰ বাহিৰে অন্য একো সপোন নাই। তাইক মই ইমানেই শক্তি শালি কৰিম যাতে তাই কাৰোবাৰ ভয়ত নিজৰ সপোন ভাঙিব লগীয়া নহয় আৰু তাৰ কাৰণে মই যি কৰিব লাগে সকলোবোৰ কৰিব পাৰিম। ৰাকেশ নিজে ঘূৰি আহিছে মোৰ ওচৰলৈ। মই কাকো ঘূৰি আহিবলৈ নকওঁ হেৰাই যোৱা প্রেম, সভ্য সমাজ, সক্ষম সংস্কাৰ, শিক্ষিত সমাজ....এইবোৰ মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিব নালাগে মইয়ো নাযাও উভতি কাৰণ মই সমাজৰ নগ্নতা দেখিছোঁ বিক্রম দা! শৰীৰে অনুভৱো কৰিছোঁ।

এনেতে দুৱাৰত টোকৰ পৰিল। বিক্রম যাবলৈ ওলাল। যোৱাৰ আগতে সি অশ্লেষাক উদ্দেশ্যি ক'বলৈ ধৰিলে—

—এইয়া সমাজৰ এক বাস্তৱিকতা। মছলাযুক্ত প্রেম কাহিনীৰ পৰা বহু বেছি ব্যতিক্রমি। মোৰ তৃতীয়টো কাহিনীৰ প্রধান চৰিত্র তুমিয়ে হ'বা অশ্লেষা কাৰণ মই তোমাৰ কাহিনী ওচৰৰ পৰা শুনিছোঁ আৰু অনুভৱ কৰিবলৈও চেষ্টা কৰিছোঁ। এই কাহিনীয়ে প্রতিফলিত কৰিব তোমাৰ দৰে প্রতিগৰাকী সংগ্রামী নাৰীৰ কথা। আজিলৈ আহিছোঁ...।

কথাষাৰ শেষ কৰি বিক্রম সেই ঠাইৰ পৰা ওলাই আহিল। বিক্রমে কিছু দূৰত আন্ধাৰৰ মাজতে ৰাকেশক দেখা পালে। সি এডাল চিগাৰেট জ্বলাই অশ্লেষা থকা সৰু ঘৰটোলৈ চাই আছে। সি দূৰৰ পৰাই মমৰ দৰে গলি গলি অশ্লেষাৰ প্রেমত নিজকে নিঃশেষ কৰিছে। হয়টো তাৰ ভুলৰ প্রায়শ্চিত্ত এইয়া। বিক্রমে তাক আমনি নকৰি ঘৰৰ দিশে ৰাওনা হ'ল। বিক্রমে এতিয়া নিজৰ মনতেই উপলব্ধি কৰিছে যে অশ্লেষা সাপ নাছিল, তাইৰ কাহিনীটোত আচলতে সাপ আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা বো�ৰহে আছিল।♦

অপৰাজিতাৰ সপোন

গৌৰৱ চুতীয়া

তাই এতিয়াও চোতালৰ মূৰতে বহি আছে। কথাবোৰে তাইৰ মনৰ ভিতৰতে খুন্দিয়াইছে। কিমান যে কি কৰা নাছিল তাই এই ঘৰখনৰ বাবে। কি কৰিছিল তাই আজি বিশ বছৰে। কি পালে তাই । এনেকুৱা এশ এটা কথা উজাই আহি বুকুত খুন্দিয়াইছে।

সেই ১৯ বছৰৰ আগৰ দিনটোও একেই আছিল। পিছ চোতালত ধানৰ ফুট কাঢ়ি থকা মানুহজনীক উদ্দেশ্যি চিঞৰ মাৰি সি ওলাই গৈছিল চোমনিলৈ বুলি। বৰ মুগাবোৰ পকিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। চোমনিত পকা মুগা খাবলৈ অহা চৰাইৰ অত্যাচাৰ বাঢ়িছে। সেইবাৰে চোমনি ডৰা দিনে ৰাতিয়ে ৰখিব লগা হৈছে। মানুহটোৰ খন্তেকৰ বাবেও আহৰি নোহোৱা হৈছে। তাৰ চিঞৰতহে অপৰাজিতাৰ সম্বিত ঘূৰি আহিল। বাৰান্দাত বহি অলপতে কটা ষাঠি সূতাৰ চাদৰ যুতিৰ ব'খিনিৰ আউল ভাঙি থকা শাহুৰেকে চাহপানী এবাটিৰ কথা কৈছিল। তাই খেৰৰ জুইকুৰাত আৰু অলপ খেৰ গুজি দি আখল ঘৰৰ ফালে গ'ল।

সেই যে মানুহটো পকামুগা ৰখিবলৈ ওলাই গ'ল আৰু ঘূৰি নাহিল। সন্ধিয়ালৈ খবৰ পালে তাইৰ প্ৰাণৰ আপোন মানুহটো চোমনিৰ মাজত অচেতন হৈ পৰি আছে। কথা সিমানতে শেষ বুলিবই পাৰি। এদিন এবেলা মান থকাৰ পিছত কবিৰাজৰ মন্ত্ৰৰ কোবত জঠৰ শৰীৰটোৱে উশাহ ল'বলৈ এৰিলে। তাৰ মুঠতে এটাই কথা চোমনিত ডাঙৰীয়াক পূজা দিয়াত দোষ লাগিল। কোনোৱেই ক'লে হাই প্ৰেছাৰ আৰু অলপ জিভাখন ঘুৰাই ব্লাড প্ৰেছাৰ মুঠতে নানা কথা। সেয়াই তাইৰ আৰম্ভণি নিসংগতাৰ যাত্ৰা। অকলশৰীয়া নহয় ক্ৰমে বাঢ়ি অহা এটুকুৰা মঙহ পেটত লৈ কৰা এই যাত্ৰাৰ পথত তাই জানো অকলশৰীৰা?

ক্ৰমে চোকা হৈ আহিব ধৰা ৰ'দ কাঁচলি তাইৰ মুখত পৰিছে। তেজ ৰঙা চকুযুৰি তাই এইবাৰ জপাই দিলে। কথাবোৰ ছবি এখনৰ দৰে তাইৰ চকুৰ পতালৈ নামি আহিল।

কিয় জানো ইমান বুজনি দিয়াৰ পিছতো সি তাৰ নিজৰ মততে অটল থাকিল । মটৰ চাইকেল এখন তাই কিনি দিব নোৱাৰা নহয়। গোহালিৰ দুই দঁতীয়া দমৰাটো আৰু চোমনিৰ মুগাৰে বোৱা বিহা বা মেখেলা এখন বিক্ৰী কৰিলেই মটৰ চাইকেলৰ যোগাৰ হ'ব। কিন্তু ১৮ বছৰীয়া চেঙেলীয়া ল'ৰাটোক দিওঁ বুলিয়েই জানো মটৰ চাইকেল এখন দি দিব পাৰি। কথাবোৰ ভৰা মতে নহ'ল। দিনে দিনে তাৰ কাণ্ডবোৰ ভাল নেদেখি তাই সিদ্ধান্ত লৈ পেলালে। ভবামতে দুই দঁতীয়া দমৰাটো আৰু হাতে বোৱা খাটি মুগাৰ বিহা এখন বিক্ৰী কৰি মটৰচাইকেল কিনাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। এদিন ধলপুৰাতে মাকৰ পৰা পাঁচশটকীয়া নোটৰ নুৰা এটা লৈ ওলাই গ'ল মটৰচাইকেল কিনিবৰ বাবে। সম্পৰ্কীয় ককায়েক এজনৰ তত্ত্বাৱধানত আটাইবোৰ কাম নিয়াৰিকৈ হ'ল। তাৰ পাছৰে পৰা তাৰ সুখে নধৰা হ'ল। চলাবলৈও শিকিলে সোনকালে।

এদিন সন্ধিয়া তাই ধূনা বাটিখন লৈ নঙলাৰ মুখ পাইছিল। তেতিয়াই আলিয়েদি চাইকেল মাৰি যোৱা মানুহ দুজনৰ পৰা মুখৰ শুনিলে সেই কথাযাৰ। "এইবোৰ সব মাৰ্ক-দেউতাকৰ গাত দোষ।" আজি এয়া তাৰ তিনিদিনৰ পিছৰ দৃশ্য। সৌৱা ওপৰৰ পৰা তললৈ বগা বস্ত্ৰ পৰিহিত মানুহকেইজন খৰিকাজাই জোপাৰ কাষেৰে নঙলা ডালৰ ফালে আগবাঢ়িছে।

তাৰ মাজতে তাই আগেয়ে মানুহৰ মুৰ্তি এটা যেন পাৰ হৈ বাৰান্দাতৰ ফালে আগুৱাই গৈছে। যাওঁতে তাইক উদ্দেশ্যি কে যোৱা কথাশাৰত তাইৰ সম্বিত ঘূৰি আহিল। "উঠ উঠ দুটাকৈ মানুহৰ মূৰ চোবাই এইবাৰ কাৰটোৰ আশাত বহি আছ।" নাই কথাযাৰ তাইৰ কাণত বাজি থকা নাই। এতিয়া ভাবিছে তাই আজিৰ পৰা কিছু বছৰৰ আগৰ খেৰি ঘৰটোৰ ঠাইত এতিয়া থিয় হৈ থকা আধা সজা আচাম টাইপৰ ঘৰটোৰ বাকী থকা কোঠা কেইটাত টিনপাত লগোৱাৰ কথা আৰু ভাবিছে সোনকালেই সন্মুখৰ বেৰখনৰ ইটাবোৰ গাঁথাৰ কথা, ৰঙো বোলাৰ এটা কোঠাত। অপৰাজিতা ৰঙেই দিব, ডাঠ নীলা। তাই ইয়াক পূৰ্ণ কৰিব। সেই পেটৰ বাঢ়ি অহা মঙহ ডোখৰক যিদৰে কৰিছিল ঠিক সেইদৰেই।♦

লকডাউন

জাহ্নবী গগৈ

—মা, কিবা এটা খাবলৈ দিয়ানা। বৰ ভোক লাগিছে।

পাঁচ বছৰীয়া বুবুৰ মাতত ৰীণাৰ বুকুৰ কোনোবাখিনিত যেন চিৰিংকৈ বিষাই গ'ল। বুবুক কিদৰে তাই বুজায় ঘৰত যি চাউল আৰু দাইল আছিল সেয়া কালি গধূলিয়েই তিনিওজনে খাইছে। এইকেইদিন লকডাউন দিয়াৰ বাবে ৰিক্সাচালক বুবুৰ দেউতাকেও একো উপার্জন কৰিব পৰা নাই। সাঁচতীয়া টকা কেইটাও এইকেইদিন খাওঁতেই শেষ হৈ গ'ল। মাক হৈ ভোকাতুৰ সন্তানক একো এটা খাবলৈ দিব নোৱৰাত ৰীণাৰ দুফালেদি দুধাৰি অশ্রু নিগৰি আহিল।

—ৰীণা এইকেইটা ল', পিছফালৰ মধুৰীজোপাত লাগি আছিল, লৈ আনিলো। ভাড়াঘৰৰ মালিকে দেখিলে কেটকেটাই থাকিব। এতিয়ালৈ এইকেইটাকে খাই পেটৰ পোৰণি মাৰিব লাগিব। উপায় নাই আৰু।

— গিৰীয়েকৰ কথাত একো নকৈ ৰীণাই মধুৰীআম কেইটা ধুবলৈ নিলে আৰু কাটি লৈ তিনিওটাই তাকে খালে।

ক্ৰমান্বয়ে নিশা হৈ আহিল আৰু তিনিওটা প্ৰাণী অনাহাৰে বিছনাত শুই পৰিল। পুৱাই শুই উঠি ৰীণাই চাহ বনাবলৈ লৈ দেখিলে চাহপাতৰ টেমাটোও উদং হৈ পৰি আছে। বহুদিনৰ পৰা খুচৰা পইচা সাঁচি ৰখা টেকেলিটো। লৰালৰিকৈ ৰীণাই গিৰীয়েকৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু টেকেলিটো দেখুৱাই ক'লে—

— হেৰি শুনিছেনে, মই যে খুচৰা পইচা সাঁচিছিলো। সেই টকাকেইটাকে উলিয়াই নি চাউল-দাইল অলপ আনিবলৈ পাৰিব।

—বাহিৰলৈ ওলাব নোৱাৰি হৈৰৌ, গোটেইবোৰ পহৰা দি আছে পুলিচে, তাৰ উপৰি দোকানো বন্ধ কৰি দিছে।

— চিনাকি দোকানী আছে যদি লৈ আহক কিবা এটা, পোনাকণৰ বৰ ভোক লাগিছে জানেনে?

ৰীণাৰ কথাত তেওঁ ওলাই যাবলৈ বাধ্য হ'ল। ওলাই গৈ এঠাইত দোকান এখন খোলা পালে। তাৰ পৰাই আলু, দাইল, চাউল অলপ লৈ ততাতৈয়াকৈ ঘৰমুৰা হ'ব লওঁতেই পদুলিত গাড়ীখন আহি তাৰ ওচৰ পালেহি সি পলাব লওঁতেই পুলিচ কেইবাজনো গাড়ীৰ পৰা নামি আহি তাক এনেদৰে মাৰপিট কৰিলে যে সি উশাহ ল'বলৈকো আহৰি নাপালে। লাহে লাহে তাৰ চকুযোৰ বন্ধ হৈ যাব ধৰিলে। চকুৰ আগত তাৰ ভোকাতুৰ পত্নী ৰীণা আৰু সন্তান বুবুৰ মুখখনি ভাহি আহিল।

ইফালে কণমানি বুবুৰে দেউতাকলৈ অধীত আগ্ৰহেৰে বাট চাই আছে। ♦♦

গল্প

সপোন

অনুশ্রী বৰপাত্ৰ গোহাঁই

সপোনবোৰে নকৈ গজালি মেলিছে হেঁপাহ আৰু আশা ৰূপত, কংক্রিটৰ পথত এইবাৰ ভাগৰি নপৰে তাই আৰু তাই পথভ্রষ্টও নহয়। এইবাৰ কোনো দেহ পিয়াহী ৰাক্ষসৰ বলিও হ'ব নিদিয়ে নিজকে। ৰাণীৰ আচলতে পিতৃ কোন? কাৰ সন্তান তাই? এয়া তাইৰ মাকেও নাজানে! পৰিস্থিতিৰ ৰোষত পৰি মাকে নিজৰ শৰীৰ বিক্রী কৰিবলগীয়া হৈছিল। কিন্তু তেওঁৰ সন্তান ৰাণী পৰিস্থিতিৰ ওচৰত হাৰ মনা বিধৰ ছোৱালী নাছিল। সপোন দেখা ছোৱালী তাই। নিতৌ চেষ্টা কৰে তাই সপোনবোৰ দিঠক কৰিবলৈ। মাক আৰু নিজৰ বাবে এই অন্ধকাৰ ঠাইৰ পৰা সম্পূর্ণ আঁতৰি এক সুন্দৰ জীৱন গঢ়িবৰ বাবে তাই যুঁজিছিল। যুঁজিছিল তাই নিজৰ লগত, যুঁজিছিল তাই সমাজৰ লগত। "এনেকুৱা মানুহৰ ছোৱালী একেই হ'ব, সলনি নহয়। পাছলৈ তায়ো দেহ বিক্রী কৰিব।" ইত্যাদি...

এইবোৰ ধাৰণা তাই সলনি কৰিহে এৰিব। সমাজক দেখাইহে এৰিব যে পৰিস্থিতি ৰোষত পৰা মানুহেও নিজৰ সাহস আৰু আত্মবিশ্বাসেৰে নিজৰ সপোন দিঠকত পৰিণত কৰিব পাৰে। মাকেও তাইক নিজৰ দৰে কৰিব বিচৰা নাছিল, সেয়ে তাইক পঢ়ুৱাইছিল। ৰাণীও অত্যন্ত মেধাসম্পন্ন ছোৱালী আছিল, স্কুল-কলেজত তাই সদায় প্রথম স্থান অধিকাৰ কৰিছিল, পঢ়ি-শুনি এক ডাঙৰ তাই .এ. এছ. বিষয়া হোৱাৰ সপোন দেখিছিল। তাই নিজৰ সাধনাৰ বলত সফল হ'বই লাগিব। কিন্তু, সপোন খেদি থকাৰ মাজবাটতেই তাই বলি হ'ব লগা হ'ল এজাক ৰাক্ষসৰ....। তাই চিঞৰিছিল, কিন্তু সেই চিঞৰ কোনেও শুনা নাছিল। আইনা এখন ভঙাৰ দৰে তাই সম্পূর্ণৰূপে ভাঙি পৰিছিল। জীৱনটো ধ্বংস কৰি পেলাবলৈ মন গৈছিল তাইৰ। নিজৰ দেহাটোৰ প্রতিয়েই ঘৃণা উপজিছিল। সপোনবোৰ চূৰমাৰ কৰি নিজকে শেষ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল। কিন্তু, সেই সময়তেই তাই সকলোতকৈ ডাঙৰ সাহস হ'ল তাইৰ মাক। "এটা আনৰ ভুলৰ বাবে ইমান ডাঙৰ সিদ্ধান্ত নল'বি সোণ। তাত তোৰ কোনো ভুল নাছিল। মোক ক্ষমা কৰি দে। মোৰ বাবেই তোৰ লগত এনে হ'ল। কিন্তু এনেকুৱা আৰু মই হ'বলৈ নিদিও। ব'ল আই, এই ঘৃণাদায়ক ঠাইৰ পৰা আঁতৰি এক নতুন জীৱনৰ পাতনি মেলোগৈ। য'ত মই, তই আৰু আমাৰ সপোনবোৰ থাকিব মাথো...."

মাকৰ কথাখিনিয়েই ৰাণীক সাহস দিলে। তাই থিয় হ'ল আৰু ক'লে— "অ' মা, আমি যুঁজিম, আমি জিকিম..., এই পৃথিৱীখনত নিজৰ কৰণীয়তাৰে নিজৰ স্থান ৰাখিম। সকলোকে দেখুৱাই দিম যে আমিও আমাৰ সপোনবোৰ সঁচা কৰিব পাৰো।

এতিয়া আমি সন্মান জনাবলৈ গৈ আছো আমাৰ মুখ্য অতিথি আই.এ.এছ. ৰাণী বৰুৱা বাইদেউক। সপোনবোৰ ডেউকা লগাই উৰা ৰাণী আৰু তাইৰ মাকৰ সপোন সঁচা হ'ল। এই জগতত তাই সুখ্যাতিৰে নিজৰ নাম ৰাখি যাবলৈ সক্ষম হ'ল। জেদ ধৰিছিল তাই... আৰু তাই জেদ পূর্ণ হ'ল। সপোন দেখিছিল তাই বৰ্ষা নহয়, খোলা চকুৰে। খোলা চকুৰে দেখা সপোন তাই নিজৰ যোগ্যতাৰে সফল কৰিলে। যদি সঁচা অন্তৰেৰে নিজৰ সপোন পূৰণ কৰিবলৈ বিচাৰে তেন্তে প্রভুৱে সদায় লগ দিয়ে। ইয়াৰ সঁচা উদাহৰণ ৰাণী।◆

গল্প

গংগাৰামৰ দুৰ্গতি

বিতোপন বৰগোহাঁই

ৰাতি ফেন নহ'লে শুৱ নোৱাৰা উৎকট গৰমত দিনবোৰ লাহে লাহে পাৰ হৈ গৈছে। এতিয়া শেহৰাতি গাৰ ওপৰত পাতল কাপোৰ এখন লৈ শোৱলৈ মন যোৱাৰ সময়। পুৱা চোতালৰ দুবৰি বন ডৰা তিতি আছে। অথচ আজি কেৰিহ বাদিন ধৰি বৰষুণ, বিজুলী-ঢেৰেকণি এইবোৰ একোৱেই নাই। বতৰটো কিবা এটা ভাল লগা হৈছে। গৰমো নাই, ঠাণ্ডাও নাই। পদুলিৰ শেৱালিজোপাত তলভৰি সৰি আছে ফুলবোৰ। শুভমৰ মাকে খৰাহি এটাত এপাহ এপাহকৈ ফুলবোৰ বুটলি আছে।

আহিনমহীয়া শেৱালি সৰিলে
নিয়ৰত তিতিলে বন...

অ' মা, এতিয়া আহিন মাহ নেকি বাৰু? পাৰ্বতিপ্রসাদৰ গীতফাঁকি সুৰ লগাই গুণগুণাই ভিতৰৰ পৰা ওলাই অহা শুভমে পদুলিত ফুল বুটলি থকা মাকক সুধিলে।

অ' এতিয়া আহিন মাহ। বিশ্বকর্মা পূজাৰ পিছদিনা পৰাই আহিন মাহ আৰম্ভ হয়। কিয় সুধিলি? মাকে ক'লে।

নহয় মানে, নিয়ৰত বনবোৰ তিতি আছে যে, শেৱালিবোৰো সৰি আছে। সেইবাবেই সুধিলো। ১২ বছৰীয়া ল'ৰাটোৰ অনুভৰী মনটোৰ পৰিচয় পাই মাকৰ ভাল লাগিল। অৱশ্যে শুভম ল'ৰাটো বহুমুখী প্রতিভাসম্পন্ন ল'ৰা বুলিব পাৰি। গান গোৱাৰ উপৰিও সি কবিতা, গল্প আদিও লিখে। কলংপাৰত তাৰ কবিতা প্রকাশো পাইছে। শুভমৰ উচ্চাকাংক্ষা বহুত। অলপতে বিশ্বনাথ চাৰিআলিৰ গগন বৰগোহাঁই ইণ্ডিয়ান আইডলত গীত পৰিৱেশন কৰি ৰাষ্ট্রীয় পর্য্যায়ত দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ সন্মান বঁটাৰ বিভূষিত হোৱা কথাটোৱে তাক বৰকৈ অণুপ্রাণিত কৰে। গৰমৰ বন্ধত শুভমে গানৰ কর্মশালাটো যোগদান কৰিছিল। তাতে সি ভূপেন্দ্র সংগীত, ৰাভা সংগীত, পার্বতী সংগীত অনুশীলন কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰিছিল।

আচল কথাটো হ'ল যেতিয়া মানুহবোৰে কোনো লোকৰ বিশেষ প্রতিভাক প্রশংসা কৰি সেই বিষয়ে আলোচনা কৰে, খবৰ কাগজ, আলোচনী আদিত তেওঁলোকৰ ফটো ওলায়, তেতিয়া শুভমৰ তেনেকুৱা হ'বলৈ মন যায়। সেয়েহে কেতিয়াবা মন যায় ডাঙৰ সাহিত্যিক হ'বলৈ, কেতিয়াবা মন যায় বিজ্ঞানী আকৌ ক্রিকেটৰ বতৰত তাৰ ক্রিকেটাৰ হ'বলৈ মন যায়। পঢ়া-শুনাত শুভম ভাল। মাক-দেউতাকে তাক পঢ়াৰ বাবে তাগিদা দিব লগা নহয়। তদুপৰি মাক-দেউতাকে শুভমক ডাঙৰ হ'লে কিন্তু তুমি অমুক হ'ব লাগিব বুলি কোনোদিন কোৱা নাই। দেউতাক শুভমৰ ভাল বন্ধু। তেখেত এজন ভাল শিক্ষক হোৱাৰ লগতে এজন প্রতিষ্ঠিত লিখকো।

অলপদিন আগতে শুভমৰ অতি মৰমৰ ককাকৰ নৱৈ বছৰ বয়সত মৃত্যু হ'ল। বার্ধক্যজনিত কাৰণত তেখেতৰ স্বাভাৰিক মৃত্যু হ'ল। ককাকৰ মৃত্যুৱে শুভমৰ মনত বৰ দুখ দিলে। ইমান মৰমিয়াল আছিল তাৰ ককাক। ককাকে তাক মৰমতে সোণগুটি বুলি মাতিছিল। তাৰ লগত কেৰম, লুডু খেলাৰ উপৰিও সাধুকথা, কাহিনী শুনাইছিল। স্কুলৰ পৰা আহি সি সেইদিনা স্কুলত কি কি হ'ল সেই কথাবোৰ ঘৰত সকলো বিৰৰি কৈছিল। ৰাতিলৈ সি এটা গল্প লিখিলে, য'ত সি মানুহৰ আয়ুসক কাছৰ আয়ুসৰ সৈতে তুলনা কৰি এক বিজ্ঞানভিত্তিক 'ৰহস্য' গল্প লিখিলে। গল্পটোৰ নাম দিলে— "জীৱবিজ্ঞানী বিন্নয়ৰ উদ্ভাৱন।"

শুভমে গল্পটো লিখি মাক-দেউতাকক পঢ়ি শুনালে। আচলতে সি সৰুৰে পৰা কিবা লিখনি লিখিলে প্রায়ে মাক-দেউতাকক প্রথমে পঢ়ি শুনাই।

গল্পটো কিবা আধৰুৱা যেন লগা নাইনে দেউতা! পিছৰ খিনি আৰু অলপ কেনেকুৱা ধৰণে লিখিলে ভাল হ'ব কোৱাচোন? লিখাখিনি পঢ়ি শেষ হোৱাৰ পিছত শুভমে সুধিলে।

গল্পটো শুনি ইতিমধ্যে শুভমৰ অদ্ভুত কল্পনা শক্তি আৰু সৃষ্টিশীল প্রতিভা দেখি মাক-দেউতাক দুয়ো স্তম্ভিত

হৈ গৈছিল। তেওঁলোকে খুউব ভাল হৈছে বুলি তাক উৎসাহ যোগালে। তাৰ পিছত দেউতাকে অলপ চিন্তা কৰি গল্পটোৰ শেষৰ অংশ কেনেকুৱা হ'ব পাৰে বুজাই দিলে। সি লিখা গল্পটো আছিল এনেধৰণৰ—

"প্ৰখ্যাত জীৱবিজ্ঞানী ড° চিন্ময় চৌধুৰীয়ে সুদীৰ্ঘ কাল গৱেষণাৰ অন্তত মানুহৰ পৰমায়ু বৃদ্ধি কৰিব পৰা এবিধ ঔষধ উদ্ভাৱন কৰিলে। দীৰ্ঘজীৱী প্ৰাণী কাছৰ দেহৰ পৰা সংগৃহীত এবিধ বিশেষ জিন, মানুহৰ তেজত সংৰোপিত কৰি মানুহৰ আয়ুস তিনিগুণ পৰ্যন্ত বৃদ্ধি কৰিব পাৰে। ড° চৌধুৰীয়ে তেখেতৰ গৱেষণাত কাছৰ দেহৰ পৰা জৈৱ ৰাসায়নিক পদ্ধতিৰে এই বিশেষ জিন সংগ্ৰহ কৰিলে। সংগৃহীত জিন বিশেষ ব্যৱস্থাৰে পৰিশোধনৰ অন্তত সি এক ঔষধ ৰূপে ব্যৱহাৰৰ উপযোগী কৰিলে। এই ঔষধটো এজন সুস্থ মানুহৰ ওপৰত প্ৰয়োগ কৰিলে আয়ুস ৩ বছৰলৈ বৃদ্ধি হ'ব। গৱেষণাৰ কাম সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ অন্তত এই আলোড়নকাৰী আৱিষ্কাৰ অতি গোপনে ৰাখিলে ড° চৌধুৰীয়ে। কাৰণ এই জিনটোক থেৰাপীৰ কাৰ্যকাৰিতা সম্পৰ্কে নিশ্চিত হ'বলৈ তেওঁ অন্ততঃ বিশ বছৰ অপেক্ষা কৰিব লাগিব। তাৰ পাছতহে তেওঁ নৱেল বঁটাৰ বাবে গৱেষণাৰ সমুদায়, তথ্য, ঔষধ বিধ পেটেন্ট আদি প্ৰেৰণ কৰিব। ড° চৌধুৰীৰ দেউতাক গংগাৰামৰ বয়স এশ বছৰ অতিক্ৰম কৰিছে, অথচ তেওঁৰ শৰীৰত বাৰ্ধক্যৰ লক্ষণবোৰ প্ৰকাশ নোহোৱাকৈ সুস্থ শৰীৰে জীয়াই আছে। ড° চৌধুৰীৰ বৰ্তমান বয়স সত্তৰ। তেওঁৰ গৱেষণালব্ধ ঔষধবিধৰ কাৰ্যকাৰিতা সম্পৰ্কে তেওঁ এতিয়া নিশ্চিত হ'ল। সেয়েহে তেওঁ দীৰ্ঘায়ু লাভৰ এই ঔষধবিধৰ পেটেন্ট আৰু গৱেষণা পত্ৰসমূহ এই বছৰ নবেল বঁটা নিৰ্বাচন কমিটিলৈ প্ৰেৰণ কৰে।"

গল্পটো দেউতাকে পঢ়াৰ পিছত আধৰুৱা গল্পটো পুনৰ লিখিবলৈ শুভমক কয়। শুভমে দেউতাকে বুজাই দিয়াৰ দৰে গল্পটো পুনৰ লিখিলে—

ড° চিন্ময় চৌধুৰী পিছৰ বছৰ চিকিৎসা বিজ্ঞানত নবেল বঁটাৰে সন্মানিত হ'ল। কিন্তু বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই, জনসংখ্যা বিস্ফোৰণৰ আশংকাত তেওঁৰ দ্বাৰা উদ্ভাবিত ঔষধবিধৰ ব্যৱহাৰ নিষেধ কৰিলে।

ইতিমধ্যে মহাকালৰ বুকুত বিজ্ঞানী চিন্ময় চৌধুৰী ঢুকাল। পৃথিবীৰ বুকুত বহুত মানুহ জন্ম হ'ল, বৃদ্ধ হ'ল আৰু শেষত মৃত্যুও হ'ল। কিন্তু গংগাৰাম! আঢ়ৈশ বছৰ বয়সত এতিয়াও জীয়াই আছে গংগাৰাম। শিক্ষা-দীক্ষাহীন এজন

সাধাৰণ মানুহ তেওঁ। তেওঁৰ চিনাকি মানুহবোৰৰ মুখবোৰ তেওঁ ক'তো দেখিবলৈ নোপোৱা হ'ল। চিৰিয়াখানাৰ জন্তুৰ দৰে তেওঁক চাবলৈ সদায় অনেক মানুহ আহে আৰু যায়। আন্তৰিকতাবিহীন ভাৱে তেওঁৰ লগত চেলফি লয়। এজনো চিনাকি মানুহ নথকা পৃথিৱীখনত জীয়াই থকাটো কিমান বিৰক্তিকৰ এই কথাটো গংগাৰামৰ বাহিৰে আনে বুজি নাপায়।

এনেতে এদিন এটা ডাঙৰ অঘটন ঘটিল। চহৰখনৰ মাজেদি বৈ যোৱা ডাঙৰ নদীখনৰ উচ্চাংশত দি থোৱা প্ৰকাণ্ড বান্ধটো হঠাৎ ভাঙি থাকিল। বাতিটোৰ ভিতৰতে চহৰখনৰ মানুহবোৰক নদীৰ প্ৰচণ্ড জলৰাশিয়ে উটুৱাই লৈ গ'ল। গংগাৰামো উটি গ'ল সেই জলস্ৰোতত। চহৰখনৰ আধাতকৈও অধিক মানুহৰ মৃত্যু হ'ল। কিন্তু গংগাৰামৰ শ্বাসতন্ত্ৰ আন মানুহৰ দৰে কেৱল হাওঁ ফাওঁৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল নোহোৱাৰ বাবে তেওঁৰ মৃত্যু নহ'ল। জলচৰ প্ৰাণীৰ দৰে ইতিমধ্যে তেওঁৰ শ্বাসতন্ত্ৰত "Gill" বো সৃষ্টি হৈছিল। গতিকে গংগাৰাম পানীত ডুব দি মৰাৰ বাহিৰে অন্য উপায় নাই। অনিচ্ছা সত্ত্বেও গংগাৰামে এই বিৰক্তিকৰ পৰিৱেশতে জীয়াই থাকিবলৈ বাধ্য হ'ল আৰু বা কিমান দিন?

এই কথাখিনিকে তুমি ধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই গল্পটোৰ পিছৰ অংশত যোগ দিব পাৰা। গল্পটো সম্পূৰ্ণকৈ লিখিবাচোন বাৰু পাৰিলে! তোমাৰ এই গল্পটো চুটি গল্প প্ৰতিযোগিতালৈ পঠাই দিম। দেউতাকে শুভমৰ পিঠিত হাত বুলাই তাক মৰমেৰে ক'লে।♦ ♦

গল্প

নিয়তিৰ খেলা

সুকন্যা বৰুৱা

বাইদেউ, বাইদেউ.....।

নিয়ৰৰ মাতত উচপ্ খাই উঠিল অনন্যা।

কি ভাবি আছ বাইদেউ?

নাই অ' একো নাই। তই ইমান পৰলৈকে শোৱা নাই কিয়?

অনন্যাৰ কথা শুনি নিয়ৰে ক'লে—"মই জানো বাইদেউ, মোৰ দৰে তোৰো মালৈ মনত পৰিছে নহয়।" এইবুলি কৈ নিয়ৰে উচুপিবলৈ ধৰে।

নিয়ৰৰ কান্দোনত অনন্যায়ো অত পৰে সামৰি ৰখা চকুপানীখিনি আৰু ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলে তাই তাক সাৰটি ধৰিলে।

অনন্যা আছিল ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ছোৱালী। তাই বৰ আলসুৱা আছিল। মাক-দেউতাক আৰু ভায়েকৰ লগতে ৰৱদেউতাক, ৰৱমাক আৰু ৰৱদেউতাকৰ দুই পুত্ৰ অৰ্থাৎ অনন্যাৰ ককায়েকহঁতৰো ৰৱ মৰমৰ আছিল তাই। ১২ বছৰ বয়সতে মাকক হেৰুৱাৰ পাছত দেউতাকে দ্বিতীয় বিবাহ কৰাইছিল। তাৰ ফলস্বৰূপেই অনন্যাৰ জীৱনলৈ কালসন্ধ্যা নামি আহিছিল। অনন্যাৰ অশেষ সপোন আছিল। ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰি ভাল কিবা এটা কৰাৰ। ঠিক তেনেদৰে মেট্ৰিক আৰু হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষাও তাই সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈছিল। হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পৰীক্ষা পাছ কৰাৰ পাছতেই মাহীমাকৰ প্ৰৰোচনাত পৰি দেউতাকে তাইৰ বিয়া ঠিক কৰিলে। কিন্তু তাই ইমান কম বয়সতে বিয়া হ'ব বিচৰা নাছিল। তাই পঢ়িব বিচাৰিছিল। কিন্তু দেউতাকে তাইৰ কথা নুশুনিলে। সেয়েহে তাই অন্য একো উপায় বিচাৰি নোপোৱাত ৰৱদেউতাকৰ ঘৰলৈ গুচি আহিল আৰু তাৰ পৰাই তাই গ্ৰেজুৱেছন কৰিলে। সেই সময়ত দেউতাক তাইৰ ক্ষেত্ৰত ইমান নিষ্ঠুৰ হৈছিল যে ভায়েককো তাইক লগ কৰিবলৈ নিদিছিল।

গ্ৰেজুৱেছন কৰি থকা সময়তে তাই লগ পাইছিল গীতক। লাহে লাহে দুয়োৰে মাজত গঢ়ি উঠিছিল প্ৰেমৰ সম্বন্ধ। অনন্যাৰ ৰৱদেউতা-ৰৱমা আৰু গীতৰ মাক-দেউতাকৰ সন্মতি লাভ কৰাত গীতে অনন্যাক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ আহিছিল।

কথাতে কয় নহয় বোলে "একাল দুখ হ'লে একাল সুখ হয়।"

গীতৰ মাক-দেউতাকে অনন্যাক নিজৰ ছোৱালীৰ দৰে মৰম কৰিছিল। তাই নিজৰ ঘৰখনত দেখা ডাঙৰ ডাঙৰ সপোনবোৰ পূ�ৰ কৰিবলৈ গীতৰ মাক-দেউতাকে সম্পূৰ্ণৰূপে তাইক সমৰ্থন কৰিছিল। নিজৰ মাকৰ মৰমৰ পৰা বঞ্চিত অনন্যাই পুনৰ মাতৃৰ মৰম লাভ কৰিছিল। অনন্যাই BEd কৰাৰ লগতে নৃত্যৰ প্ৰশিক্ষণো ল'লে। BEd শেষ হোৱাৰ পাছতেই অনন্যাই ওচৰৰে হাইস্কুল এখনত শিক্ষয়িত্ৰী চাকৰিও পালে। লগতে এতিয়া তাইৰ সাত মহীয়া এজনী ছোৱালীও আছে। সেয়েহে নিয়ৰে দেউতাকৰ হকা বাধা নামানি আজি দহ বছৰৰ পাছত বায়েকৰ ওচৰলৈ আহিছে।

আজি যেন নিয়ৰৰ কাৰোলৈকে ভয় নাই। কাৰণ আজি সি মাতৃসদৃশ বায়েকক পুনৰ ঘুৰাই পাইছে।♦

গল্প

পুৰণি বিলৰ বাঁক

লৱিতা দিহিঙীয়া

চেঁচাকায নামৰ গাঁৱৰ কাহিনীৰে—

গাঁওখনৰ এটা জুপুৰিত ৰতন আৰু তাৰ বিধবা মাতৃৰ সৈতে থাকে। ৰাতি দুই মান বজাৰ কথা—

'ৰতন, ঐ ৰতন...'

(চিঞৰত থতমত খাই ৰতন বিছনাত বহিল, মাকো সিটো কোঠাৰ পৰা উঠি আহি পুতেকৰ কায পালেহি।)

ৰতনৰ মাক ঃ বোপা ইমান ৰাতিখন কোনে বা মাতিলে...।

ৰতন ঃ আই মই চাই আঁহো। মাতটো চিনাকি যেনেই লাগিছেচোন। (দৰজাখন খুলি দেখে বাপুকণ। বাপুকণ হৈছে ৰতনৰ সৰুকলীয়া বন্ধু। এতিয়া দুয়ো অৱশ্যে ২৫ৰ দেওনা পাৰ কৰিলে। বাপুকণে প্ৰেমৰ জালত পৰি ৰাধাক বিয়াও পাতিলে। ৰতনে চাকৰিৰ অভাৱত দিন হাজিৰা কৰে।)

ৰতন ঃ কিহে বাপুকণ ইমান ৰাতি তই ইয়াত যে?

বাপুকণ ঃ আৰে, ৰতন পুৰণি বিলত মাছৰ উজান উঠিছে।

ৰতন ঃ ৰ' ৰ' তেন্তে ময়ো যাম।

ৰতনৰ মাক ঃ ক'ত যাব ওলাইছ তহঁত এই ৰাতিখন? পিছলে টানিলে বৰ বেয়া কথা হ'ব।

বাপুকণ ঃ এই খুৰীদেউ মাছ ধৰোগৈ।

ৰতনৰ মাক ঃ নাযাবি বোপা পুৰণি বিলখন মায়া লগা। বাপুকণ ঃ নাই খুৰী আমি ভালে ভালে পামহি।

ৰতন ঃ আই তই দুৱাৰখন মাৰি ল'। (ৰতন আৰু বাপুকণে পুৰণি বিলৰ ফালে খোজ ল'লে। নিৰ্জন ৰাতি পথাৰৰ আলিয়েদি গৈ গৈ চুকটোতেই বিলখন... মাছবোৰ জোনৰ পোহৰত চট্‌ফট কৰি আছে। দুয়ো বন্ধুৱে জাল মাৰি খালেত মাছবোৰ ভৰাই ল'লে। নিশা এৰি পুৱাৰ সূর্যই ফাট মেলিলে। ৰতনৰ মাক ৰতনৰ বাবে বাট চাই আছে। বেলি যেতিয়া মূৰৰ ওপৰ পাইছিলগৈ মাক সেউতী ৰ'ব নোৱাৰি বাপুকণহঁতৰ ঘৰ ওলালগৈ।)

ৰতনৰ মাক ঃ বাপুকণ, ঐ বাপুকণ। ৰতন পোনা...

ৰাধা ঃ অ' সেউতী খুৰী আঁহক।

বাপুকণ ঃ কওকচোন খুৰীদেউ...!

ৰতনৰ মাক ঃ ৰতন ক'ত?

বাপুকণ ঃ কিয় খুড়ী? তাক দেখোন মই আজি দুদিন ধৰি লগাই পোৱা নাই।

ৰতনৰ মাক ঃ কি কৈছ তই এইবোৰ? কালি ৰাতি... বুলি কৈ তেওঁ কথাখিনি ক'লে ...

বাপুকণ ঃ নাই খুৰী মইটো ঘৰতে আছো যোৱা ৰাতি ৰাধাক সোধক।

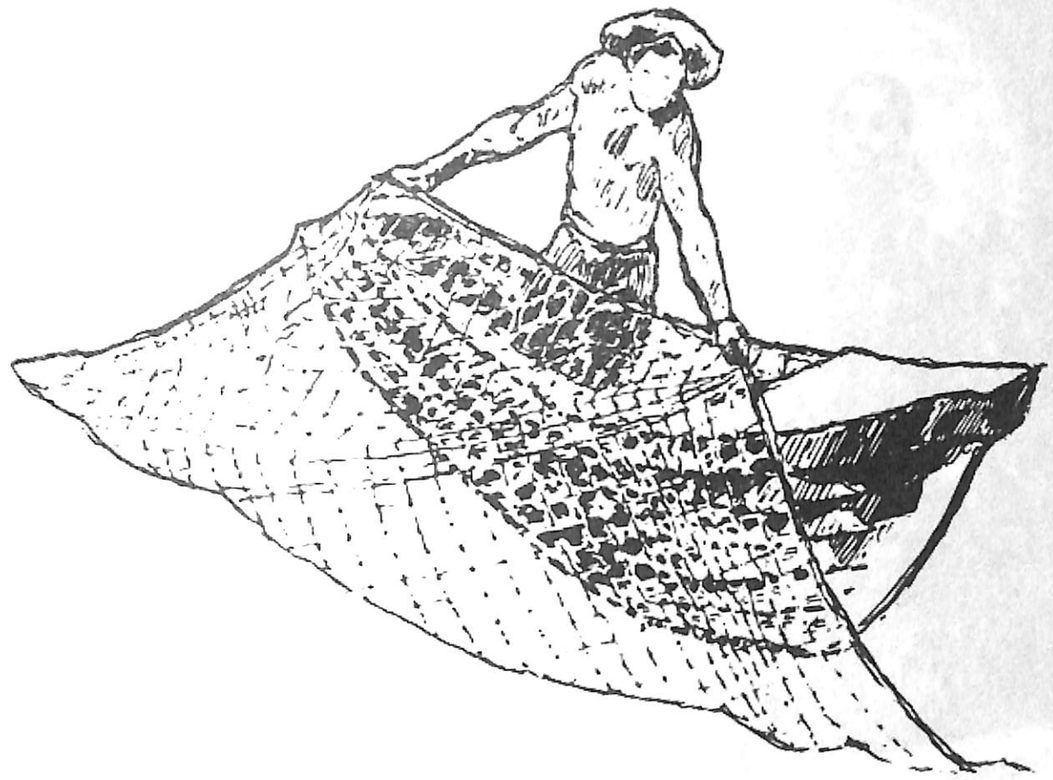
ৰাধা ঃ অ' তেওঁ যোৱা ৰাতি ঘৰতে আছিল।

(তেনেতে সোধা-পোচা লগাত গাঁওখনৰ সকলোতে কথাটো গৰমা গৰমি হ'ল। সকলোৱে বিলৰ ফালে খোজ ল'লে আৰু গৈ দেখে পানীত এটা দেহ উপঙি আছে। মৃতদেহটো গাঁৱৰ লোকে তুলি আনি দেখে যে, সেয়া ৰতন।)

ৰতনৰ মাক ঃ নিলে ঐ নিলে মোৰ ল'ৰাটো কাঢ়ি নিলে। ইমান ক'লো নাযাবি বোপাই নাযাবি। সি নুশুনিলে। (সেউতীয়ে ৰাউচি জুৰি কান্দিব ধৰিলে।)

তেনেতে গাঁৱৰে জয়ন্তই মাত লগালে—

জয়ন্ত ঃ যোৱা মাহতে কাষৰ গাঁৱৰ ইন্দ্ৰেশ্বৰৰ পুতেকক কদমণি গাঁৱৰ গাঁওবুঢ়াৰ জোঁৱায়েকৰ ভেশ ধৰি বাঁকে মাৰিলেগৈ কথাবোৰ জানিও ৰতন আহিছিলনো কিয়? (বাকী ৰাইজৰ মাজতো বুবু-বাবা লাগিল। তেনেতে পুলিচে খবৰটো পাই ঘটনাস্থলী পালেগৈ আৰু ঘটনাৰ বুজ লৈ ৰতনৰ মৃতদেহটো মৰণোত্তৰ পৰীক্ষা কৰাবলৈ লৈ যায়। পুলিচে report পাই গম পাই যে এইয়া নিশ্চয় হত্যাকাণ্ড গতিকে তদন্ত কৰিবলৈ লয় আৰু বাপুকণক থানালৈ মাতি পঠিয়ালে। সোধ-পোচ কৰি পুনৰ বাপুকণক ঘৰলৈ পঠিয়াই দিয়ে। পিছে অনন্ত কলিকতা নামৰ পুলিচ বিষয়া জনে বিষয়টোৰ উমান ভালদৰেই পালে। পাছদিনা পুনৰ অনন্ত কলিতাই বাপুকণৰ

ঘৰত জেৰা কৰে। আৰু বাপুকণক এসেকা দি সঁচা কথা খুলি ক'ৰলৈ কয়।)

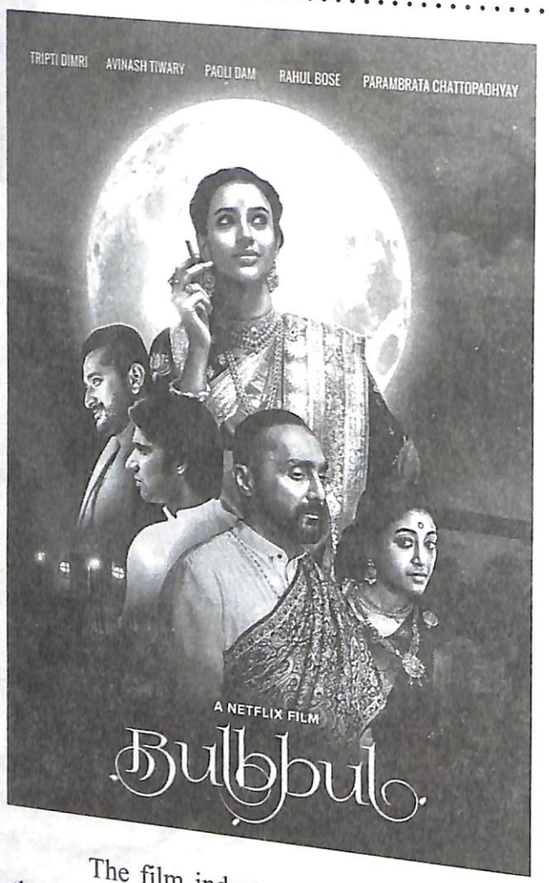
বাপুকণ ঃ অ' ৰতনৰ লগত ময়েই গৈছিলোঁ সেইদিনা বিল লৈ। কিন্তু মই ভবা নাছিলো যে এনেকুৱা কিবা এটা হ'বগৈ বুলি।

অনন্ত কলিতা ঃ আচল কথাখিনি খুলি ক'।

বাপুকণ ঃ সেইদিনা মাছ ধৰি থাকোতে ৰতন বৰ চিন্তাত আছিল। বহুবাৰ সোধাতহে সি কৈছিল, দেউতা ঢুকুৱা আজি প্ৰায় এটা বছৰেই হ'ল। পিতাই নোহোৱাতহে বুজিছে। আজি ইমান দিনেতো তেওঁ কোনো দিনেই নক'লে যে জুৱা খেলত যে লাখ লাখ টকাৰ ধাৰৰ পাহাৰ গোট খাই আছে। মায়ে কৰিবনো বা কি? ঘৰৰ বাবেও মই একোৱেই কৰিব পৰা নাই ইমান দিনে। দিন হাজিৰা কৰি যিকেইটা টকা পাওঁ, দুবেলা দুমুঠি খাওঁতেই যায়। পইচা বিচাৰি ফোন কৰা মানুহৰ ভয়ত ফোনটো দলিয়াই ভাঙিলে। মানুহবোৰ আহি ঘৰ ওলায়হি। এতিয়া আমি যাওঁনো ক'ত? তেনেতে মানসিক শোকত পৰা ৰতনৰ কঁকালৰ পৰা মাছৰ খালৈটো তলত সৰি পৰিল। আৰু তাৰ সুযোগ লৈয়ে ৰতনে আপোনঘাটি হ'বলৈ চেষ্টা কৰিছিল। তেনেতে বাপুকণে তাক বচাবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে হতা-হতি হৈ ৰতন বিলত ডুব গ'ল।

(বাপুকণে ভয়ত উপায় নাপাই ঘৰলৈ দৌৰ দিলে আৰু ৰাধাক কথাবোৰ বিৰৰি ক'লে। ৰাধায়ো পুলিচৰ ভয়ত গিৰিয়েকক সকলোবোৰ কথা গোপনে ৰাখিবলৈ ক'লে। আৰু দুয়োয়ে বাঁকে ৰতনক মাৰিলে বুলি সকলোকে কোৱাৰ বুদ্ধি পাতিলে। কথাবোৰ গাঁৱৰ সকলোৱে জানিলে। ৰাধা আৰু বাপুকণকো মিছা মতাৰবাবে উচিত শাস্তিও প্ৰদান কৰা হ'ল।

দিনবোৰ বাগৰিবলৈ ধৰিলে, মানুহবোৰেও বাঁকৰ ভয় এৰিলে কিন্তু কাষৰ গাঁৱৰ ইন্দ্ৰেশ্বৰৰ পুতেক আৰু কদমণিৰ গাঁওবুঢ়াৰ জোঁৱায়েকৰ মৰণ ৰহস্য হৈয়ে ৰ'ল।) ♦

Bulbbul

Smita Chakraborty

The film industry is a salient sector of the Indian economy. Cinema is the bespeak of the society presenting us with histories voguish and myriad, with real incidents and fictive narratives. Howbeit, it's rare in coeval times that a bollywood movie impacts us so well that our mind and thought process gets a breath of fresh air; be with its fabulous screenplay, apropos dialogue delivery or grotesque backdrop or visual performances juxtaposed with the theme of women accreditation, touching the concords the heart, that it leads to a purgation feeling of the soul. One such movie that had created a stir and buzz in film industry released in Netflix in 2020 for its bildungsroman voyage, the psycho social portrayal of a child bride from docility to strength in 1880s Bengal Presidency; BULBBUL directed and written by Anvita Dutt starring Tripti Dimri, Avinash Tiwary, Paoli Dam, Rahul Bose and Parambrata Chatterjee. Till date it has successfully entrapped people's heart with varied emotions. Therefore, I have opted for this quintessential film.

ABOUT THE DIRECTOR – Anvita Dutt is an Indian dialogue writer, screenplay writer, story writer, lyricist and director of Bollywood films. Working 14 years in advertising industry prior joining Hindi films, Anvita Dutt is a renowed name in bollywood for being employed here more than a decade as a dialogue writer, screen writer and lyricist in movies before her debut as director through BULBBUL, especially helming breath-taking performance of lead actress Tripti Dimri who went on to star in Anvita's recent directorial venture Qala, which is known for its psycho-social portrayal of the dark ethics of music industry of India in 1940s.

CAST AND CREW

DIRECTED AND WRITTEN BY – Anvita Dutt
PRODUCER AND PRODUCTION COMPANY – Clean Slate Filmz {Karnesh Sharma}
CINEMETOGRAPHY- Siddharth Diwan
EDITED BY - Rameshwar S. Bhagat
MUSIC BY - Amit Trivedi
COSTUME DESIGN – Veera Kapuree
DISTRUBUTER- Netflix
RELEASE DATE- 24 June 2020
DURATION- 94 minutes
COUNTRY AND LANGUAGE- INDIA and HINDI

MAIN CASTE –

Tripti Dimri as Bulbbul,
Avinash Tiwary as Satya,
Paoli Dam as Binodini,

Rahul Bose in a dual-role as twins Indranil/Mahendra.

Parambrata Chattopadhyay as Dr. Sudip,

SYNOPSIS AND CRITICAL EVALUATION OF THE FILM

A critically acclaimed one, the film had set intrigue among its audience from its very first premise. BULBBUL 's plot delves in the pool of occurrences that reflected the real life incidents of how suffered in domesticity in olden times collocated with the fictive backdrop of chudail procuring justice for women victims of domestic violence in demurral of the popular myth around them as they destroying happy homes.

Set in Bengal Presidency of 1880s, BULBBUL is set on the eve of Bulbbul's wedding to Indranil, a wealthy zamindar, when she is barely five years old, she being hardly able to understand the meaning of marital unison. She on contrary develops a bond with Satya, Indranil's youngest brother, who is closer to her age besides residing in a loveless marriage with Indranil. Bulbbul and Satya grow up together, telling each other stories of a witch ("chudail"). Years later, Satya returns home from London. In the provisory, Indranil's mentally-challenged twin brother Mahendra was scraged in what was believed to be a chudail's attack. His conniving widow Binodini now lives in an outhouse. Indranil has left the village and Bulbbul has taken over his responsibilities. The village doctor, Sudip, regularly visits to check Bulbbul's feet due to an incident she refuses to discuss. The movie oscillates between past and present, revealing to the audience the various notions of patriarchy that prevailed in those times, and the various facets of Bulbbul's life and Bulbbul's ultimate metamorphosis into a supernatural figure that fights the injustice performed against women. She goes through a symbolic transformation each time, represented by a blood red moon, which indicates that the goddess Kali is supporting her. Woven in various shades of innocence, strength, myth, violence, sadism, treachery, envy and many more, what forms the crux of the tale is how the ingrained societal andocentric attitude has devalued women's role to domesticity, merely being a emotionless puppet and how women when risen to empowerment deals with all the wrongs in the society.

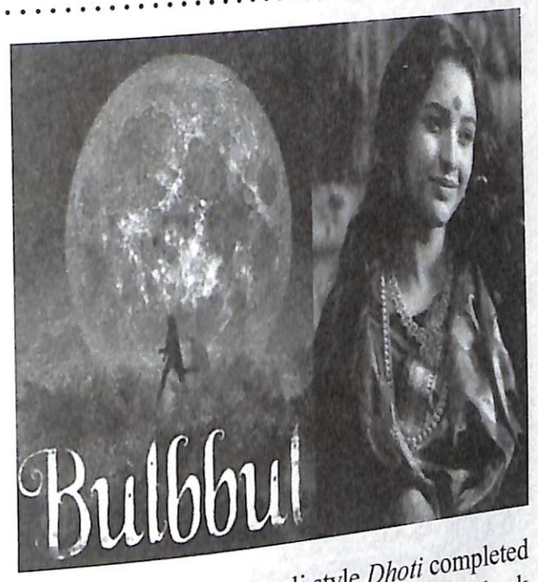
THE GENRE OF GOTHIC-As per Britannica, "European Romantic pseudo medieval fiction having a prevailing atmosphere of mystery and terror" Called Gothic because its imaginative impulse was drawn from medieval buildings and ruins, such novels commonly used such settings as castles or monasteries equipped with subterranean passages, dark battlements, hidden panels, and trapdoors" Aditya Mani Jha, a film critique of Firstpost noted that the film is "a postmodern example of the Gothic genre". The character of Satya can be compared to that of Jonathan Harker of Dracula, in that they have the same aloofness, unemotional logic that which ultimately leads them to investigate the case subsequently deciding to slay the monster and latter case and the culprit alias chudail in former. The foundations of the gothic genre are also presented with the sharp savagery in contrast to the aesthetics of BULBBUL which have been inspired by the paintings of Raja Ravi Varma. The Cinematographer Siddharth Diwan known for works such as TRAP and BHAVISH JOSHI captures the interaction between the living and the eerie so well that as audience we are transported to the world of BULBBUL. The visual effect of the thunder inside and outside the house in the scene where Bulbbul's feet is mutilated captures the essence of gothic. The looming haveli like European castles, the ornate sarees, the exquisite interiors, the ancestral but dull Bengali backdrop, all of which echo with Sanjay Leela Bhanshali's Devdas. As Dev and Paro were childhood friends and Dev was sent outside to study, so were Satya and Bulbbul, with Satya relocating to London for 5 years owing to which the major events of the film takes place. Further, the lurking occult and uncanny all testifies the gothic backdrop of the film.

EMPLOYMENT OF SYMBOLISM - The vivid symbolism played a significant part in ascribing the gothic genre of the movie. The symbolism of Bulbbul's feet throughout the film, right from the starting shot of her dangling child feet following the scene where Bulbbul's feet is ornamented with 'bichiya' or toe ring, to the shot of her shoed feet, to it being distorted by Indranil, is monumental as it serves as a metaphor for escape. Even the scene where the toe ring is put it was said how it was used to pressed the girl from flying away further deepens the metaphor of escape of caged bird, lacking agency representing the theme how women lacked control over their life; like the precocious five year old girl is married off to significantly elder man, and Binodini to a mentally challenged man. The twisted feet of chudail represent how at times to tackle ferocity, what all is needed is ferocity. The over brooding shadow of super naturalism right from the starting of the film with Satya and Bulbbul's shared folklores, to the vivid imagery of red colour being used, all lay the aura of gothic genre. The deliberate use of red in depiction of supernatural events, frames bathed in deep red hue, and all the other scenes is drawn in association with the periodical blood of women. Bulbbul's feet immersed in red 'alta', Bulbbul's empowered appearance in red frames, and the ultimate gutting of the forest in red fire, the red motif is a powerful one. Another significant image is the appearance of red moon. Moons signify the menstruation cycle in natural rhythm of life. A red moon is often considered as a harbinger or sign of impeding danger or detrimental ferity or foreboding apocalypse and is often considered a bad omen in cultural context; however, the appearance of red moon in the film outline how drastically different perspective, as the red moon bears the freedom of women, as they are liberated from the vicious cycle of domesticity and Bulbbul punishing men who inflict barbarity on females. The production designer did her job thus really well, with wonderful synchronization with the cinematographer and the costume designer

CHARACTERIZATION - Dutt is renowned for sketching strong female characters needed they are awarded with agency. Unlike histories which have debarred women from pen and art for ages, Dutt's female characters are bestowed with pen and art as a means to their unshackling even after being set in an era when pen was forbidden to women, be it *PHILLAURI'S* Shashi , *QALA*'s Qala or *BULBBUL*'s Bulbbul. The characterization is apt and all the actors perform their job finely especially Tripti Dimri and Paoli Dam. The characters and their relationship are etched with care. The character of Binodini played by Paoli is the most tantalizing, political and provocative character. The character is further enriched with Dutt showing her compulsions. All women are jailbirds which is why Binodini says to Bulbbul in hushed tone to keep Mahendra's deeds a secret. Set in the late 1880s in Bengal, the film develops its characters such that it delves into the idea of aristocratic Bengali women embracing ideologies of freedom in a society where patriarchy forces itself physically and psychologically on women. "Aruna Chakravarti's *Jorasanko* described Tagore's relationship with his child-bride sister-in-law, Kadambari, which Shreya Paul, a film critique of *Firstpost* noted as the foundation behind the relationship between Bulbbul and Satya. Chakravarti described how Kadambari was devastated when she was separated from Tagore (due to his marriage), much like Bulbbul's desperation on Satya leaving for London. Further, Tagore's older brother, Birendranath, suffered from a mental illness but was still married off and abused his wife, similar to Binodini being married off to Mahendra." Dimri does her role so well that it resonates perfectly with the audience. Her evoking the emotions in a kind such that various shades of her character is vividly ornamented. She has outdone herself without any extra and perhaps is the best job done till date, beside in *QALA*. Literally like her name, Bulbbul in most frames is seen in trees from her appearance till her submerged in ashes

in the endings. In the film, Dimri further reunites with her Laila Majnu co-star Avinash Tiwary, who played Satya. Avinash plays his role standard and infuses it with sincerity. Parambrata Chatterjee is reliably a good local doctor, who subverts the notions of patriarchy. Rahul Bose gives another stellar performance both as having and not having conscience. What is interesting to note though Mahendra lacks normal cognition, the brutalities showcased by Indranil makes him equivalent to the sadist Mahendra.

COSTUME – The best element that I feel stands tall in the film is it's breathtaking fashion and costume design. A pure celebration of culture & art, this movie has emigrated Bengali's aesthetics from the early of colonial times with tthe costumes, or the jewels giving a taste of ostentatious opulence of the Bengali tradition. As per the words of critique Nandini Khetan, "The female lead of the movie Tripti Dhimri adorned the most beauteous saris & jewelry throughout her role as a courteous *Badi Bahu* as well as a ladylike *Chudail* fanning herself with peacock feathers while the former was seen mostly in light pastel shades of pink, orange, green & blue saris with Edwardian style blouse sleeves and minimal jewelry her tresses by side while the latter showcased the power as the chief of the house by dressing in bold & bright Benarasi Brocade Silk saris in Athpourey Style/ *Ulta Pallu* ornamented with gold jewels from head to toe — a backbone of the Bengali culture, talking about the supporting actress Pauli Dam and her appearance as a married woman she too is seen in heavy silk saris with *Ulta Pallu* though there is a hint of Romantic-Victorian softness to her blouses with lace trim & flower motif, her entire look glorified by a *Nath.*" Avinash Tiwary has returned to Bengal Presidency after living in London and hence his entire ensemble can be dubbed as a Londoner with Chesterfield Coat, Brocade Waistcoat, curl winged collar shirt & signature Cravat paired the look with Knicker bocker and squared toe knee-length boots which later on changed to just a waistcoat & a Nehru

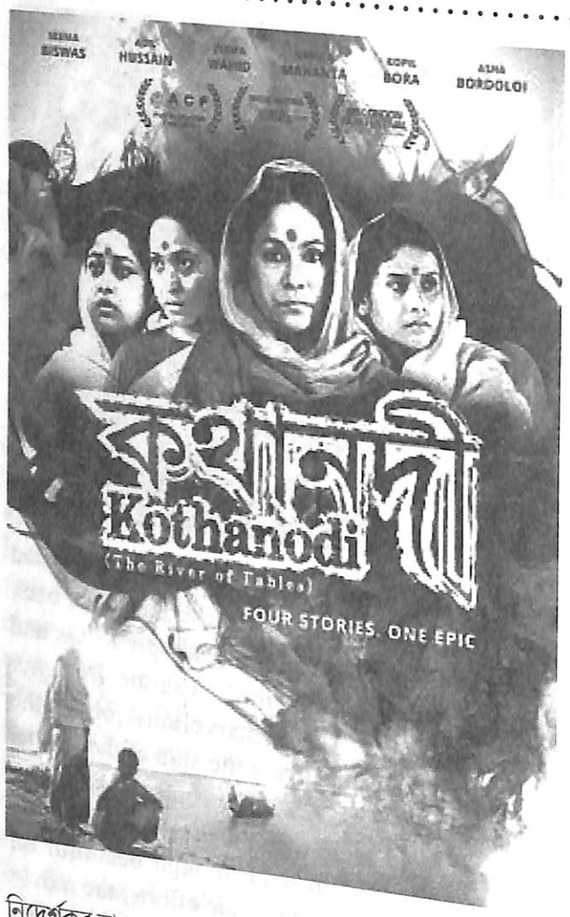
collar *Kurta* with Bengali style *Dhoti* completed by a gold chain around his neck and sleek back hairdo. Bose is seen adorning simple *Fotua* and *dhoti* throughout the film. Costume Designer Veera Kapuree did a marvellous job in the designing thus amplifying the aura of the movie.

DRAWBACKS – The concept of the film is a wonder in itself, with the imaginative writing of Anvita Dutt. However, though beautiful on paper, and with commendable efforts, the movie lacks coherence. Sadly, the ninety four minutes really didn't grasp the real taste and spice of the mystical tale. The climax was too simple, and short. The red colour at times becomes too over whelming. The biggest downfall of the film is its screenplay. The chronological order of the film eliminated all emotions of astonishment, shock or scared, hence making a predictable storyline.

CONCLUSION – Personally, I liked the concept of the film. Although it has its lacking, what cannot be ignored is the quintessential nature of the film. The strong foothold of feminism that it lays – violence for violence, has to be remembered till ages. But, sadly, most of the Indian audience lacks maturity enough to grasp that film but with the hope for future generations to understand it; BULBBUL is one of the genius portraying the theme of feminism. ♦

কথানদী

চিন্ময় কুমাৰ সন্দিকৈ

নিৰ্দেশকৰ নাম	ঃ	ভাস্কৰ হাজৰিকা
ভাষা	ঃ	অসমীয়া
প্ৰকাশকাল	ঃ	২০১৫
চিত্ৰগ্ৰহণ	ঃ	বিজয় কুটী
সংগীত	ঃ	অমৰনাথ হাজৰিকা
কাহিনী গ্ৰহণ	ঃ	বুঢ়ী আই সাধু, ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা
মুখ্য চৰিত্ৰ /পাত্ৰ	ঃ	আদিল হুচেইন (দেৱীনাথ)
		উৰ্মিলা মহন্ত (কেতেকী)
		জেৰিফা ৰাহিদ (চেনেহী)
		সীমা বিশ্বাস (ধনেশ্বৰী)
		কপিল বৰা (পুনাই)
চলচ্চিত্ৰ প্ৰকাৰ	ঃ	কাশ্মী শৰ্মা (তেজিমলা)
লেখক	ঃ	মিথক / হ'ৰৰ(Horror)
		ড° অৰূপা পটংগীয়া কলিতা

৬৩তম ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ সমাৰোহত শ্ৰেষ্ঠ অসমীয়া বোলছবিৰ খিতাপ অৰ্জন কৰা 'কথানদী' একবিংশ শতিকাৰ অসমীয়া বোলছবিসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ বোলছবি। 'আমিষ', 'এমুঠি পুথি' আদিৰ দৰে মনোগ্ৰাহী তথা জনপ্ৰিয় বোলছবিৰ নিৰ্মাতা ভাস্কৰ হাজৰিকাৰ এই ছবিখনত অসমীয়া ৰূপকথা, ইয়াৰ লগত জড়িত পৰম্পৰা কিংবদন্তি আদি সুন্দৰকৈ প্ৰকাশ পাই উঠিছে। ছবিখনৰ মূল কাহিনীভাগ গ্ৰহণ কৰা হৈছে ৰসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ বুঢ়ী আই সাধু গ্ৰন্থখনৰ পৰা। ইয়াৰ পৰা তেজিমলা, চম্পাৱতী, ঔ কুঁৱৰী তথা তাৰৈৰ সাধু এই চাৰিটা সাধু কথাক একেডাল ডোলোৰে বান্ধি সমান্তৰালভাৱে আগবঢ়াই নি এই বোলছবিখন প্ৰস্তুত কৰা হৈছে।

এটা সময়ত, চেনেহী নামৰ চিজ'ফ্ৰেনিয়াত ভোগা এগৰাকী মহিলা নিজৰ সতীয়া জী তেজীমলা (কাশ্মী শৰ্মা)ক গিৰীয়েক দেৱীনাথ (আদিল হুচেইন) নথকা অৱস্থাত নৃশংসভাৱে হত্যা কৰে। আনহাতে দেৱীনাথে বাণিজ্য সম্বলিত যাত্ৰাৰ সময়ত কেতেকী (উৰ্মিলা মহন্ত) ক লগ পাই, যিয়ে এটা ঔটেঙা জন্ম দিছিল। ঔটেঙাটো অনবৰতে কেতেকীৰ লগতে ঘূৰি ফুৰিছিল আৰু অৱশেষত দেৱীনাথে ঔটেঙাৰ বহস্য ফাদিল কৰিবলৈ সক্ষম হয়। আনফালে আন এখন গাঁৱত ধনেশ্বৰী নামৰ ধনী মহিলা এগৰাকীয়ে এডাল অজগৰৰ সৈতে নিজৰ জীয়েকক বিয়া দিয়ে আৰু তাৰ বিষম পৰিণতি লাভ কৰে। একেবাৰে শেষত মালতী নামৰ এগৰাকী মহিলাই নিজৰ সন্তানক বচাবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হয়, কিয়নো পূৰ্বতে তাৰৈক আৰু নিজ স্বামীৰ কথাত তিনিটাকৈ নৰজাত শিশুক বলিদান দিব লগা হৈছিল। সংক্ষেপতে এয়াই আছিল কথানদীৰ মূল কাহিনী।

মন কৰিবলগীয়া কথা এই যে ইয়াৰ প্ৰায় কেইটা কাহিনীয়ে বিশ্বাসৰ উৰ্দ্ধত আৰু বহুতৰ বাবে অন্ধবিশ্বাসৰো থল হ'ব পাৰে। কিন্তু মনত ৰখা উচিত হ'ব যে ই ৰূপকথাহে

আৰু বাস্তৱৰ লগত ইয়াৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। কিন্তু ইয়াৰ লগত জড়িত নীতিশিক্ষা বা উপদেশ আৰু সমাহিত দৰ্শন দৰ্শকৰ বাবে উপযোগী হ'ব পাৰে। তদুপৰি নিৰ্মাতাই কাহিনী কথকতাৰ যি সৃষ্টিশীল শৈলী ব্যবহাৰ কৰিছে। সি ইয়াক কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি প্ৰদান নকৰিলেও কাহিনীবোৰক অকৃত্ৰিম যেন অনুভৱ কৰোৱায়। বিশেষকৈ তেজীমলা কাহিনীটোকে উদাহৰণ হিচাপে ল'লে আমি দেখিম যে চেনেহী এক মনোৰোগত ভুগিছে আৰু প্ৰেতৰ দৰে এক বস্তু কল্পনা কৰি সতীয়া জীয়েকক হত্যা কৰিছে। আনহাতে কেতেকীয়ে ঔটেঙা জন্ম দিয়াৰ পাছত ঘৰৰ পৰা ডাইনী বুলি উলিয়াই দিয়াৰ পাছত নিজেই নিজক ভৰণ-পোষণ দিছে আৰু তাঁত বৈ কাপোৰ বিক্ৰী কৰি স্বাৱলম্বীতাৰ পথেৰে আগবাঢ়ি সমাজত এক শক্তিশালী নাৰী ৰূপত নিজক গঢ়ি তুলিছে। দৰ্শকে ছবিখন চালে মন কৰিব যে যি সময়ত দেৱীনাথে কেতেকীৰ জীয়েকক মানুহৰ ৰূপত উলিয়াই আনিছে সেই সময়তে নিজৰ জীয়েক তেজীমলাই চেনেহীৰ হাতত প্ৰাণ হেৰুৱাইছে। ইও এক ডাঙৰ ট্ৰেজেডী স্বৰূপ। ধনেশ্বৰীক মন কৰিলে আমি দেখিম যে কেনেকৈ অত্যাধিক লোভ, ঈৰ্ষা আৰু অহংকাৰে মানুহক অন্ধ কৰি অনিষ্ট সাধন কৰে। আনহাতে মালতীৰ ক্ষেত্ৰত এগৰাকী মাতৃৰ স্নেহ আৰু সন্তানৰ প্ৰতি অগাধ প্ৰেম দেখিবলৈ পাওঁ, যিয়ে এগৰাকী নাৰীক নিজৰ স্বামী তথা পৰম শুভাকাংক্ষীজনৰ বিৰুদ্ধে যাবলৈও উদ্যত কৰায়।

অভিনয় আৰু ৰূপসজ্জা ঃ

বোলছবিখনত সকলো অভিনেতা-অভিনেত্ৰীয়ে সুন্দৰ সৰল আৰু প্ৰাকৃতিক অভিনয় কৰি দৰ্শকক মুগ্ধ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশেষকৈ আদিল হুচেইন আৰু সীমা বিশ্বাসৰ দৰে খ্যাতিসম্পন্ন কলাকাৰে সোণত সুৱগা চৰাইছে। তদুপৰি শিশুশিল্পী কাশ্মী শৰ্মাৰ অভিনয়ো প্ৰসংশনীয়। দ্বিতীয়তে ক'ব লাগিব সাজ-সজ্জা আৰু অংগসজ্জা (মেকআপ)ৰ গ্ৰাম্য পৰিৱেশ এটা ফুটাই তোলাৰ লগতে পৰম্পৰাগত জীৱনশৈলী ফুটাই তুলিবলৈ চিত্ৰগ্ৰহণ কৰাৰ বাবে তাৰ নৈসৰ্গিক সৌন্দৰ্য্যও দৰ্শকে দেখিবলৈ পায়।

সংলাপ/কাহিনীকথন ঃ

বোলছবিৰ সংলাপসমূহ লিখিছে প্ৰথিতযশা সাহিত্যিক ড° অৰূপা পটংগীয়া কলিতাই। নিঃসন্দেহে সংল্লাপসমূহো খুব সুন্দৰ আৰু পৰিস্থিতি অনুযায়ী সময়োপযোগী হৈছে। আৱন্তণি অংশৰ নেপথ্য কথন শৈলী অতি মনোকৰ্ষক আৰু দৰ্শকক আকৃষ্ট কৰিবলৈ সহজেই সফল হয় যেন অনুভৱ হয়। কথাৰ চৰ্বিত চৰ্বন আৰু অলাগতীয়াল-অপ্ৰয়োজনীয় যেন ভাব বোৱা কোনো কথন বা সংলাপ পৰিলক্ষিত নহয়।

সংগীত ঃ

বোলছবিখনৰ আৱহ সংগীত আৰু নেপথ্য সংগীত যথেষ্ট ভাল আৰু আকৰ্ষণীয়। খোল, তাল, পেঁপা, বাঁহী আদিৰ দৰে লোক বাদ্যসমূহৰ ব্যৱহাৰে সংগীতৰ দিশটোক অধিক সুন্দৰ আৰু মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছে। পৰিস্থিতি অনুযায়ী ব্যৱহাৰ কৰা ঢোল-তালৰ চাপৰ, বাঁহীৰ সুৰ, পেঁপাৰ সুৰ আদিয়ে সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত অমৰ নাথ হাজৰিকাই কৰা গৱেষণা আৰু প্ৰচেষ্টাক আমাৰ আগত তুলি ধৰিছে।

স্পেচিয়েল ইফেক্ট, বাজেট আদি ঃ

কথানদী বোলছবিখনত স্পেচিয়েল ইফেক্টৰ বিশেষ কোনো ঠাইত দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। তথাপিও স্পেচিয়েল ইফেক্টৰ অবিহনেই ছবিখন সুন্দৰ ৰূপত নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। অৱশ্যে ৰাতি আন্ধাৰৰ দৃশ্যবোৰৰ ক্ষেত্ৰত আৰু অলপ বাস্তৱিক ৰূপ দিব পৰা গ'লহেঁতেন যেন অনুভৱ হয়। কিয়নো লাইটৰ পৰিমাণে কৃত্ৰিমতাৰ আভাস দিছিল। বোলছবিখনৰ বাজেট বলিউডৰ তুলনাত যথেষ্ট কম আছিল।

সামগ্ৰীকভাৱে কথানদী ছবিখন এখন সফল ছবি বুলি ক'ব পাৰি। অতি কম বাজেটত আৰু আঞ্চলিক ভাষাতে যেন ভাল ছবি তৈয়াৰ কৰিব পাৰি। মাত্ৰ কাহিনী আৰু সৃষ্টিশীল কলাকাৰৰ প্ৰয়োজন তাৰেই জীৱন্ত প্ৰমাণ কথানদী। অসমীয়া ছবি জগতৰ উত্তৰণৰ ক্ষেত্ৰত কথানদী এক মাইলৰ খুঁটি হিচাবে পৰিগণিত হ'ব পাৰে তাৰ কোনা দ্বিমত থাকিব নোৱাৰে। বিভিন্ন ৰূপকথাৰে লগ লাগি সৃষ্টি হোৱা ছবিখনৰ নাম কথানদী ৰখাটো যথোপযুক্ত হৈছে বুলি ক'ব পাৰি। অৱশেষত যিসকলে বৰ্তমানেও এই ছবিখন চোৱা নাই তেওঁলোকক এবাৰলৈ চাবলৈ অনুৰোধ জনালোঁ আৰু সুস্থ সমালোচনাৰে অসমীয়া ছবি জগতক শক্তিশালী ৰূপত গঢ়ি তোলাত নিজৰ অৱদান আগবঢ়াবলৈ আহ্বান জনালো।♦

চলচ্চিত্র সমালোচনা

অনুৰ

বিতোপন বৰগোহাঁই

পৰিচালকৰ নাম ঃ মঞ্জুল বৰুৱা।
মুক্তিলাভ ঃ ২৯ জানুৱাৰী, ২০২৩ চন।

অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ গতিধাৰা সলনি হোৱাৰ লগে লগেই অসমীয়া চলচ্চিত্ৰ জগতত নানা নতুন নতুন খলকনি তুলিছে। কিছুমান চলচ্চিত্ৰই দি যায় হাস্যৰস, আন কিছুমানে ক্ষয়িষ্ণু মানৱীয়তাৰ বার্তা। তেনে ধৰণৰ বার্তাবাহক এখন চলচ্চিত্ৰ হৈছে 'অনুৰ'।

২৯ জানুৱাৰী, ২০২৩ বর্ষত এই ছবিখনে মুক্তিলাভ কৰিলে। অনুৰাধা শর্মা পূজাৰীৰ এটি দুটি গল্পক আধাৰ কৰি লৈ নির্মিত অনুৰ চিত্ৰনাট্য আৰু পৰিচালনা—মঞ্জুল বৰুৱা। মুক্তিৰ পূর্বে অনুৰ ইণ্ডিয়ান ফিল্ম ফেষ্টিভেল কেৰেলা আৰু ঢাকা আন্তঃৰাষ্ট্রীয় চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱলৈয়ো নির্বাচন হৈছে।

বার্ধক্য অৱস্থাৰ নিসংগতাক সামৰি অনুৰাধা শর্মা পূজাৰীৰ এটি চুটিগল্প আধাৰিত 'অনুৰ—Eyes on the Sunshine' মঞ্জুল বৰুৱাৰ তৃতীয়খন চলচ্চিত্ৰ। উল্লেখ্য যে পৰিচালকগৰাকীয়ে ছবিখনৰ মূল উৎস চুটিগল্পটোৰ নাম ক'তো উল্লেখ কৰা নাই; পূর্বতে 'অন্তৰীণ' আৰু 'কানীন' ৰ ক্ষেত্ৰতো পৰিচালক একেদৰেই নিমাত আছিল।

শিৱম ক্ৰিয়েছনে আগবঢ়োৱা 'অনুৰ' ছবিখন প্রযোজনা কৰিছে ডঃ গোপেন্দ্র মোহন দাসে। অনুপমা বৰুৱাৰ চৰিত্রটোক কেন্দ্র কৰি চলি থকা কাহিনীটোত ফুটি উঠিছে বৃদ্ধ কালত বাঢ়ি অহা দুঃচিন্তা, অস্বস্তি আৰু নিসংগতা। পৰিচালক হিচাপে মঞ্জুল বৰুৱাৰ সূক্ষ্ম পর্যবেক্ষণ সঁচাকৈয়ে শলাগিবলগীয়া। ছবিখনৰ কিছুমান সৰু সৰু অংশই ছবিখনত বিশেষ ৱহণ সানিছে। টেবুলত সিঁচৰতি হৈ থকা ঔষধবোৰ, চাহ খাই ধুবলৈ পাহৰা বাচন-বর্তন, ঘৰ চাফা কৰোঁতে হঠাতে পোৱা পঞ্চাশ টকীয়া নোটখন টপককে সামৰি থোৱা আদি বিভিন্ন সৰু সৰু উপাদানে ছবিখনৰ দৃশ্য সমৃদ্ধ কৰিছে।

আটাইতকৈ মন কৰিবলগীয়া সূক্ষ্ম পর্যবেক্ষণটো কাহিনীটোতেই সোমাই আছে। মাছ বজাৰত দেখা এজন অচিনাকি মানুহে গোটেই কাহিনীটোৰ গতি নির্ধাৰণ কৰিছে, শেষত সেই মানুহজনৰেই অস্তিত্ব কাহিনীটোত তেনেই সূক্ষ্ম হৈ পৰিছে।

ছবিখনৰ প্রথম অংশ, প্রায় প্রথম এক ঘন্টামান বহু পৰিমাণে লেহেম গতিত চলা যেন মোৰ অনুভৱ হয়। কিছুমান দৃশ্য বেছি সাৱর্গত কৰিবলৈ যাওঁতে ছবিখনৰ গতিত বিঘিনি জন্মিছে আৰু সেই দৃশ্যসমূহৰ দৈর্ঘ্য অনাৱশ্যকীয় যেন ধাৰণা হৈছে, তথাপিও ছবিখনক এক অর্থত Melodrama বুলিব নোৱাৰি। ছবিখনৰ কাম নিচেই সাধাৰণ অথচ সদায় দেখি অহাতকৈ বেলেগ। বলোৰাম দাসে অভিনয় কৰা ঔম চৰিত্রটোৱে কাহিনীটো ৰসাল কৰাত বিশেষ সহায় কৰিছে। ৰজত কাপুৰ, কাহিনীটোত লচিথ মুডলিয়াৰ অনুপমাৰ জীৱনলৈ অহাৰ পাছতেই কাহিনীটোৰ গতি কিছু পৰিমাণে বৃদ্ধি পায় যদিও তাৰ পাছৰ অংশটোত কাহিনীটোৰ তাপমান বৃদ্ধি পোৱাত বা সমান্তৰাল হৈ থকাত বহুবাৰ যতি পৰিছে।

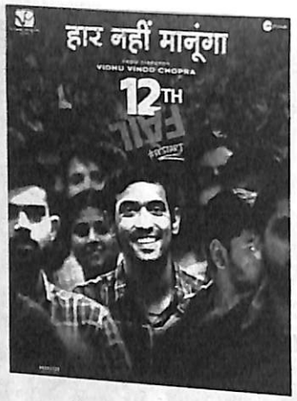
কিছুমান দৃশ্য চালে চিনেমাখন চুটিগল্পৰ ওপৰত

আধাৰিত বুলি সহজেই ধৰিব পাৰি। নির্দিষ্ট কিছু শ্বট ভাৰ-গধুৰ আৰু চিনেমেটিক হৈছে, আনহাতে কিছু শ্বটে চিনেমেটিক ভাষাৰ বিপৰীতে চুটিগল্পৰ ভাষাকেই অনুকৰণ কৰিছে। চিনেমেট' গ্রাফীৰ দায়িত্বত থকা সুমন দুৱৰাৰ নাম এইখিনিতে উল্লেখযোগ্য। চিনেমাখনৰ আটাইতকৈ ভাল লগা অংশটোৱেই হৈছে শেষৰ অংশটো। দর্শকে কাহিনীটো কেনেকুৱা হ'ব ধৰি লোৱা মতে শেষত তেনেকুৱা একো নহয়। শেষৰ প্রায় পোন্ধৰ-বিশ মিনিটৰ ভিতৰত চিনেমাখনৰ গতিয়েই সলনি হৈ যায়। চিনেমেটিক ভাষাৰ ফালৰ পৰা চাবলৈ গ'লে শেষৰ অংশটোৱে পূর্বৰ কিছু বিলম্বিত গতিৰ দৃশ্যক উচিতভাৱে বিচাৰ কৰি চাবলৈ এক পথ মুকলি কৰি দিয়া যেন লাগে। চিনেমাখনৰ শেষৰ অংশটোও পূর্বৰ দৰেই লেহেম গতিত চলে, কিন্তু ঘটনাৰ উস্কুতাই দর্শকক জোকাৰি যাবলৈ সক্ষম হয়।

চিনেমাখনৰ মূল বিষয়ঃ বৃদ্ধকালত প্রায় বহুজনে ভোগা একাকীত্ব শেষলৈকে বৰ সুন্দৰকৈ প্রকাশ পাইছে। ছবিখনৰ আটাইতকৈ ভাল লগা দিশটো হৈছে অভিনয় কৰা সকলোৱেই প্রকৃত অর্থাৎ পেছাগত অভিনেতা। মাছ বেপাৰীৰ পৰা চাহ দিয়া মানুহজনলৈকে সকলো অভিনেতা বাবেই পৰিচালকে বিচৰা ধৰণে আৰু কাহিনীটোৱে দাবী কৰা ধৰণে সকলো সুন্দৰকৈ ফুটি উঠিছে। মঞ্চৰ অভিনেতাই কেমেৰাৰ সন্মুখত theatrical acting কৰা ধাৰণাটো অন্ততঃ এইখন চিনেমাত ভুল বুলি প্রমাণিত হৈছে। ছবিখনৰ দুটি মুখ্য চৰিত্রত অভিনয় কৰা জাহানাৰা বেগম আৰু ৰজত কাপুৰৰ অভিনয় নিখুঁত। চৰিত্রটোক শেষলৈকে ধৰি ৰখাৰ ক্ষেত্রত জাহানাৰা বেগম সফল হৈছে। ভাৰতীয় চলচ্চিত্র জগতৰ অন্যতম নিপুণ অভিনেতা ৰজত কাপুৰৰ অভিনয়ে চিনেমাখনলৈ বাস্তৱিকতা অনাত সহায় কৰিছে। অসমীয়া ভাষা নতুনকৈ আয়ত্ত কৰি ইমান সুন্দৰকৈ সংলাপ মাতোঁতে তেওঁৰ নিশ্চয় কষ্ট নোহোৱা হয়, এই ক্ষেত্রত পৰিচালকৰ কষ্টকো শলাগিবলগীয়া। তাৰ লগতে ছবিখনত অন্য মুখ্য চৰিত্রসমূহত অভিনয় কৰা বলোৰাম দাস, ৰাজশ্রী শর্মা, বিদ্যা ভাৰতী, উদয়ন দুৱৰা, বিভূতি ভূষণ হাজৰিকাৰ অভিনয়ো বাস্তৱিক আৰু সাৱলীল হৈছে।

ৰূপায়ণ ঃ চিনেমাখনৰ শব্দ ৰূপায়ণৰ দায়িত্বত আছিল অমৃত প্রীতম। চিনেমাখনৰ সাধাৰণ পটভূমি, সাধাৰণ জীৱনশৈলীৰ দৰেই শব্দৰ ব্যৱহাৰো সাধাৰণ আৰু বাস্তৱিক। তৰালী শর্মাৰ সংগীত পৰিচালনাই শ্রব্যৰ দিশ অধিক সুন্দৰ কৰি তুলিছে। তৰালী শর্মা আৰু ৰূপম ভূঞাই কণ্ঠদান কৰা গীত দুটি সুমধুৰ আৰু কাহিনীৰ লগত খাপ খোৱা। গীতৰ কথাই চৰিত্রৰ মনৰ ভাব প্রকাশ কৰাত সহায় কৰিছে। গীতৰ প্রয়োজন অৱশ্যে বৰ বেছি নাছিল যদিও চিনেমাখনৰ গতিৰ ফালে চালে গীতবিহীন চিনেমাখন উকা হৈ পৰিলহেঁতেন। গীত দুটিয়ে ছবিখনৰ গতিক এঢাপ বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰিছে আৰু দর্শকে কাহিনীৰ লগত নিজকে সংযোগ কৰিব পাৰিছে।♦♦

12th Fail

Bitupan Sobor

"In this world, there are two categories of movies. The first category includes such movies that are promoted by the director and the actors themselves, while the second category includes such ones that are promoted by the public itself. The Movie 12th Fail (2023) falls in the second category for projecting the odyssey of UPSC aspirants on the silver screen in such a way that writhe the soul of the spectators and convinces the universal dictum that, in every family, someone is born to uproot poverty with indomitable courage, backbreaking work, and undying proclivity. Such one remains ever busy in attaining the aims and objectives of life even in disparate conditions and continues till the conditional prosperity of the family and beyond is attained. Vidhu Vinod Chopra scripted, directed, edited, and produced, Vikrant Massey, Medha Shankar, Anant Joshi and Anshuman Pushkar starred, low-budgeted Bollywood movie 12th Fail, rated 9.2/10, 90%, and 4.9 respectively by the IMDb, Rotten Tomatoes, and audience rating summary, is based on Anurag Pathak's eponymous non-fiction (12th Fail 2019), and bestows the biographical raga and saga of such one known as Manoj Kumar Sharma, an IPS Officer, who cuts the"Gordian knot of extreme poverty with his dedication, uphill battle, and will power."Narrating the story of Manoj Kumar Sharma's (Vikrant Massey)'s expedition, Pritam Pandey (Anant V Joshi) says that he comes from a freedom fighter's honest family of Chambal-the area of dacoits. Extreme honesty seems to be a curse for his family for causing his father to suffer from the pain and pangs of suspension, owing to which he strikes Chauhan (Dev), the corrupt Officer. Manoj, like his classmates, makes chit-slips for the final exam of the 12th class, but the strictness of DSP Dusyant Singh (Priyanshu Chatterji) spoils all's plans. Manoj is no exception. Later on, this DSP becomes his idle and his advice "To leave the cheating" becomes"a guru mantra for him. While his father's challenging his suspension in the high court, the penury of the family, and the charge of false case on his"brother by MLA's henchman, change the narration and direction of his life. He decides to pass the 12th exam without cheating. What though he gets the third division?, it gives him a new direction. In the succeeding years, he passes his B.A. in History and Hindi Literature with the idiosyncratic aim of becoming a DSP. With the help of his grandma's savings, he sets out for Gwalior for MPPSC, but knowing the Group Ist exam has been postponed for three years, wandering in the streets with hunger, he goes to a daba for work for food, hitherto, he comes across Pritam Pandey, the beige flag. It's he through whose mouth first time he hears the first letter of IPS. Immediately, he decides to go to Delhi with him for the UPSC Exam empty-handed. Hitherto, he meets the restarter Gauri Bhaiya (Anshuman Pushkar) and Shraddha Joshi (Medha Shankar), his mentor, motivator, and supporter of the nadir. Failure after failure becomes his destiny, but hard- to-hard work becomes his way. Drudgery of the odd jobs, hectic exams of life, and upheaval in love and friendship become dwarf before his cantankerous will. He cracked the interview in his last-ditch attempt. A 12th Fail topped the best exam of his life, love, and friendship beyond the distinction."Where the characters of the movie 12th Fail, being dynamic (chiefly the protagonist and the narrator) and static (the rest are static), are delineated with such genuineness and extent that they lay off to be mere actors on screen and become vessels through which the spectators can vicariously experience the myriad of emotions there the plot, being

simple, rises with Sharma's father's suspension, passes with his odyssey for success, attains the climax with his long awaited grand result, and brings resolution with the melody of Shraddha and Sharma's shehnai. Where Pandey's commentary-like narration in third-person omniscient attracts the audience, there the exalting and heartening dialogues, dealing with the applied philosophy of life, stir the spectators to go through the movie. "Papa used to say, fear from the darkness within, not from the darkness outside", "If citizens were educated, it could be a real problem for leaders" (By Sharma), "You speak even lies as truth. Become a news reporter" (by Shraddha), and "this is the battle of all of us, if one wins, the millions of sheep and goats will win" (by Gauri Bhaiya) are such exemplary dialogues that, surpassing the extremities of the formulaic storytelling, present a compelling and resounding cinematic experience."The visual aesthetic of the movie 12th Fail are nothing short of breathtaking each frame of the film is meticulously crafted to evoke a varied range of sentiments with the help of spellbinding"" cinematography—lullaby, pause, silence, echo, and whistling-that captures the essence of the characters' struggles and triumphs as follows the visually stunning and emotionally poignant. The use of light and shadow is particularly noteworthy for adding layers of symbolism to the story and enhancing the overall broadcasting experience. Furthermore, the soundtrack deserves special mention, as it complements the on-screen drama flawlessly. Music that boosts the emotional impact of the crucial scenes also serves as a narrative device guiding the audience through the intricate layers of the plot. Despite this, the movie 12th Fail boasts a stellar cast whose performances are nothing short of extraordinary. Each actor embodies their character with such conviction and sincerity that it is impossible not to be deeply moved by their portrayal. The chemistry between the cast members, outfits, colours, moods, and sound is palpable especially, for adding authenticity to the relationships portrayed on the screen. The motivationally of the hilarious mood and ridiculous tone of the movie are superb."What incontestably makes the movie 12th Fail a cinematic gem ever produced is its ability to leave a long-lasting mesmerising and mind-wafting impact of its persuasive narrative, surpassing character development and adept direction on its spectators. Long after the credit roll, the themes continue to resonate, encouraging viewers to reflect on their challenges and social norms and prompting them to question preconceived notions about success and failures, urging them to redefine their understanding of personal triumphs. The message that hard work never goes to waste and the moral that the harsh consequences with a clear purpose in life lead to the highway of success is in the crux of the movie. Additionally, what sets this movie apart as a cinematic masterpiece is its ability to delve deep into the human psyche, exploration of the themes of resilience, self-discovery, and the triumph of the human spirit in the face of adversity that, from time to time, needs redefining of the boundaries of toil, dedication, support, and love, along with the narrative of such consistency built para socialistic champions (aspirants) who quizzically start the journey of their career, even unknown to the destination, in the towns and cities like Delhi, and promptly continues their situation-ship to it with repeated restart in the de influencing heat dome of their society and beyond."To draw an inference, the movie 12th Fail stands as a testament to the power of cinema to inspire, provoke thought, and evoke profound emotions. Its exceptional narrative-style coped with outstanding performances and technical brilliance elevates it to the pinnacle of cinematic excellence. The quality of entertainment and enlightening of this movie gives it a timeless classic sensibility that will be remembered forever for its melodious, but thoughtful lullaby (haar nahin maanoonga, raar nahin thaanoonga), mantra (restart, restart, restart), and jami jamayi vyavashtha. "Note: Dialogues used in this article are translated by the reviewer . ♦

||ন'বেল বঁটা||

শান্তিৰ ন'বেল বঁটা

দৰ্শনা বড়া

ছুইডেনৰ এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত উদ্ভাৱক তথা উদ্যোগপতি আলফ্ৰেড ন'বেলে স্থাপন কৰা পুঁজিৰ পৰা বছৰি প্ৰদান কৰা এক ধাৰাবাহিক পুৰস্কাৰ হৈছেন'বেল বঁটা। সেইবাবে আলফ্ৰেড ন'বেলৰ নাম অনুসৰি এই বঁটাৰ নামকৰণ কৰা হৈছে। তেখেতে বিশ্বাস কৰিছিল যে মানুহে জ্ঞান, বিজ্ঞান আৰু মানৱতাৰ জৰিয়তে সমাজৰ উন্নতিত সহায় কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰে। ন'বেল বঁটা হৈছে ছটা পৃথক শাখাৰ বঁটা। যিসকল লোকে পূৰ্বৰ বছৰৰ ভিতৰত মানৱ জাতিক সৰ্বাধিক উপকাৰ প্ৰদান কৰিছে, তেওঁলোকক এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। আলফ্ৰেড ন'বেলৰ মতে এই বঁটাসমূহ পদাৰ্থবিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, শৰীৰ বিজ্ঞান বা চিকিৎসা বিজ্ঞান, সাহিত্য আৰু শান্তিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰদান কৰা উচিত। কিন্তু ১৯৬৯ চনৰ পৰা অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিষয়ত ষষ্ঠটি পুৰস্কাৰ অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। অন্যহাতে ১৯০১ চনৰ পৰা অন্য পাঁচটি বিভাগত ন'বেল বঁটা প্ৰদান কৰি অহা হৈছিল। এই পুৰস্কাৰ জৰিয়তে পৃথিৰীৰ যিকোনো ঠাইতে কোনো ক্ষেত্ৰত অসাধাৰণ কাম কৰা লোকসকলক সন্মান জনোৱা হয়।ন'বেল বঁটাক বহুলভাৱে নিজ নিজ ক্ষেত্ৰত উপলব্ধ আটাইতকৈ সন্মানীয় বঁটা হিচাপে গণ্য কৰা হয়।

এই ছটা ন'বেল বঁটাৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে শান্তিৰ ন'বেল বঁটা। ১৯০১ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ পৰা ইয়াক বছৰি এনে লোকক প্ৰদান কৰা হয়, যিসকলে 'জাতিসমূহৰ মাজত ভাতৃত্ববোধৰ বাবে স্থায়ী সেনাবাহিনী বিলুপ্ত বা হ্ৰাস কৰাৰ বাবে আৰু শান্তি ৰক্ষা আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে সৰ্বাধিক বা সৰ্বোত্তম কাম কৰিছে।' অক্সফৰ্ড ডিকচনেৰী অৱ কন্টেম্পৰেৰী হিষ্ট্ৰীয়ে ইয়াক "বিশ্বৰ আটাইতকৈ সন্মানীয় পুৰস্কাৰ।" বুলি বৰ্ণনা কৰিছে।

১৮৯৬ চনত আলফ্ৰেড ন'বেলৰ মৃত্যু হয়। ন'বেল শান্তিক পুৰস্কাৰৰ শ্ৰেণী হিচাপে বাছি লোৱাৰ কোনো ব্যাখ্যা এৰি যোৱা নাছিল। যিহেতু তেওঁ এজন প্ৰশিক্ষিত ৰায়াসনিক অভিযন্তা আছিল। সেয়ে ৰসায়ন বিজ্ঞান আৰু পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ বাবে শিতানবোৰ আছিল তেওঁৰ স্পষ্ট পছন্দ। শান্তি বঁটাৰ আঁৰৰ যুক্তি কম স্পষ্ট। ন'বেল কমিটিৰ মতে, শান্তি কৰ্মী আৰু পিছলৈ এই বঁটা লাভ কৰা বাৰ্থা ডন ছাটনাৰৰ সৈতে তেওঁৰ বন্ধুত্বই শান্তিক এক শ্ৰেণী হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ সিদ্ধান্তক গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত কৰিছিল। কিছুমান পণ্ডিতে ধ্বংসাত্মক শক্তিৰ বিকাশৰ ক্ষতিপূৰণ দিবলৈ ন'বেল উপায় আছিল বুলি মত প্ৰকাশ কৰে। আলফ্ৰেড ন'বেলৰ উদ্ভাৱনসমূহৰ ভিতৰত আছিল ডাইনামাইট আৰু বেলিষ্টাইট, যি দুয়োটাকে তেওঁৰ জীৱনকালত হিংসাত্মকভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। ন'বেলৰ মৃত্যুৰ সময়ত ছুইডেনৰ সৈতে একত্ৰিত হৈ শাসন কৰা ন'ৰৱেত শান্তি বঁটা প্ৰদান কৰানো ন'বেলে কিয় ইচ্ছা কৰিছিল সেয়াও স্পষ্ট নহয়। ন'ৰৱেৰ ন'বেল কমিটিয়ে অনুমান কৰিছে যে ন'বেলে হয়তো ন'ৰৱেক এই বঁটা প্ৰদানৰ বাবে অধিক উপযুক্ত বুলি বিবেচনা কৰিছিল। কিয়নো ইয়াৰ ছুইডেনৰ দৰে সামৰিকতাবাদী পৰম্পৰা নাছিল। ইয়াৰ উপৰিও উল্লেখ কৰা হৈছে যে ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষৰ ফালে ন'ৰৱেৰ সংসদ আন্তঃসংসদীয় সংঘই মধ্যস্থতা আৰু সালিসীৰ জৰিয়তে সংঘাত সমাধানৰ প্ৰচেষ্টাৰ সৈতে ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত হৈ পৰিছিল।

আলফ্ৰেড ন'বেলৰ মতে এই বঁটাটো ন'ৰৱেৰ সংসদে নিৰ্বাচিত পাঁচজনীয়া সমিতিৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হ'ব। ন'ৰৱেৰ সংসদে ন'ৰৱেৰ ন'বেল কমিটি নিযুক্তি দিয়ে, যিয়ে ন'বেল বঁটা বিজয়ীক নিৰ্বাচন কৰে। প্ৰতিবছৰে ন'ৰৱেৰ ন'বেল কমিটিয়ে বিশেষভাৱে যোগ্য লোকসকলক শান্তি ন'বেল বঁটাৰ বাবে মনোনয়ন দাখিল কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনায়। ন'বেল ফাউণ্ডেশ্যানৰ বিধিসমূহে শান্তি ন'বেল বঁটাৰ বাবে মনোনয়ন লাভ কৰাৰ যোগ্য ব্যক্তিৰ শ্ৰেণীসমূহ নিৰ্দিষ্ট কৰে। ন'ৰৱেৰ ন'বেল কমিটিৰ কৰ্ম ভাষা ন'ৰৱেজিয়ান, ন'ৰৱেজিয়ান ভাষাৰ উপৰিও কমিটিয়ে পৰম্পৰাগতভাৱে ফৰাচী, জাৰ্মান আৰু ইংৰাজী ভাষাত মনোনয়ন লাভ কৰি আহিছে যদিও বেছিভাগ মনোনয়ন ন'ৰৱেজিয়ান বা ইংৰাজী ভাষাত দাখিল কৰা হয়। সাধাৰণতে বঁটা বৰ্ষৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ আৰম্ভণিৰ ভিতৰত মনোনয়ন সমিতিৰ ওচৰত দাখিল কৰিব লাগে। এই সময়সীমাৰ

পাছত সমিতিৰ প্ৰথম বৈঠকৰ তাৰিখলৈকে সমিতিৰ সদস্যসকলে মনোনয়ন দাখিল কৰিব পাৰে।

মনোনয়নৰ পাছত ন'বেল কমিটিয়ে এখন বৈঠক বিবেচনা কৰে য'ত অধিক পৰ্য্যালোচনাৰ বাবে প্ৰাৰ্থীৰ চৰ্তলিষ্ট তৈয়াৰ কৰা হয়। এই চৰ্তলিষ্টখন ন'বেল প্ৰতিষ্ঠানটোৰ স্থায়ী উপদেষ্টাসকলে বিবেচনা কৰে, যিটো প্ৰতিষ্ঠান সঞ্চালক, গৱেষণা সঞ্চালক আৰু বঁটাৰ সৈতে জড়িত বিষয়সমূহৰ বিশেষজ্ঞতা থকা ন'ৰৱেৰ কম সংখ্যক শিক্ষাবিদেৰে গঠিত। সাধাৰণতে উপদেষ্টাসকলে প্ৰতিবেদন সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ কিছু সময় পাৰ কৰে। তাৰ পিছত কমিটিয়ে বিবেচনা কৰি বঁটা বিজয়ী নিৰ্বাচন কৰে। কমিটীয়ে সৰ্বসন্মতিক্ৰমে সিদ্ধান্ত ল'ব বিচাৰে যদিও সেয়া সদায় সম্ভৱ নহয়। সাধাৰণতে ছেপ্তেম্বৰৰ মাজভাগত ন'বেল কমিটি সিদ্ধান্তত উপনীত হয় যদিও মাজে মাজে অক্টোবৰৰ অৱশুণিতে আনুষ্ঠানিক ঘোষণাৰ পূৰ্বে শেষৰখন বৈঠকলৈকে চূড়ান্ত সিদ্ধান্ত লোৱা নহয়।

১৯০১ চনত ন'ৱেৰ ভাস্কৰ্যশিল্পী গুস্তাভ ভিগলেণ্ডে শান্তিৰ ন'বেল বঁটাৰ পদকটো ডিজাইন কৰিছিল। ভিগলেণ্ডে নিৰ্মাণ কৰা ন'বেলৰ প্ৰফাইল ভাস্কৰ্য অবিক লিস্তুবার্তো নিৰ্মাণ কৰা ৰাসায়ন বিজ্ঞান, সাহিত্য, পদাৰ্থ বিজ্ঞান, চিকিৎসা বিজ্ঞান আদিৰ পদকৰ ওপৰত থকা ন'বেলৰ প্ৰফাইল ভাস্কৰ্যৰ পৰা সম্পূৰ্ণ পৃথক। কিন্তু ভিগলেণ্ডৰ শান্তিৰ ন'বেল বঁটাত থকা ডাইসমূহ লিণ্ডবার্গে নিৰ্মাণ কৰিছিল কাৰণ ভিগলেণ্ড কোনো খোদিতকাৰী নাছিল। পদকটোৰ পিছফালে তিনিজন পুৰুষক 'ভাতৃত্ববোধৰ বন্ধন' হিচাপে দেখুওৱা হৈছে আৰু Pro pace et fraternitate gentium (মানুহৰ শান্তি আৰু ভাতৃত্ববোধৰ বাবে) বুলি লিখা আছে। পদকটোৰ প্ৰান্তত বঁটা প্ৰদানৰ বছৰ, প্ৰাপকৰ নাম আৰু 'পিক্স ন'বেল ভি লা পেইক্স' লিখা থাকে।

ন'ৱেৰ ন'বেল কমিটিৰ অধ্যক্ষই প্ৰতিবছৰে ১০ ডিচেম্বৰ (ন'বেলৰ মৃত্যু বার্ষিকী) ন'ৱেৰ ৰজা আৰু ৰাজপৰিয়ালৰ উপস্থিতিত ন'বেল বঁটা প্ৰদান কৰে। ষ্টকহোমত প্ৰদান নকৰা একমাত্ৰ বঁটাটোৰেই হৈছে শান্তিৰ ন'বেল বঁটা। ন'বেল বঁটা বিজয়ীগৰাকীয়ে ডিপ্লমা পদক আৰু বঁটাৰ পৰিমাণ নিশ্চিত কৰা নথিপত্ৰ লাভ কৰে। ন'বেল উইলৰ বিনিয়োগৰ লাভজনকতা আৰু গ্ৰাহকৰ স্থানীয় মুদ্ৰা বিনিময় হাৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি সময়ৰ লগে লগে প্ৰদান কৰা ধনৰ তাৰতম্য ঘটে। ১৯৯০ চনৰ পৰা ন'বেল বঁটা প্ৰদানৰ অনুষ্ঠানটি অছলো চিটি হলত অনুষ্ঠিত হৈ আহিছে। ইয়াৰ পূৰ্বে অছলো বিশ্ববিদ্যালয় (১৯৪৭-১৯৮৯), ন'ৱেৰ ন'বেল ইনষ্টিটিউট (১৯০৫-১৯৪৬) আৰু সংসদৰ বিধানসভা হলত (১৯০১-১৯০৪) অনুষ্ঠিত হৈছিল। ১৯০১ চনৰ প্ৰথম শান্তিৰ ন'বেল বঁটা লাভ কৰিছিল ফান্সৰ ফ্ৰেডেৰিক পেচি আৰু ছুইডালেণ্ডৰ জিন হেনৰী ডুনাল্টে। ১৯০১ চনৰ পৰা ২০২৪ চনৰ ভিতৰত ১১১ জন ব্যক্তি আৰু ৩১ টা সংগঠনকে ধৰি ১৪২ গৰাকী ন'বেল বঁটা বিজয়ীক ১০৫ বাৰকৈ শান্তিৰ ন'বেল বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। যিটো অন্য যিকোনো ন'বেল বঁটাতকৈ বেছি। মাত্ৰ দুজন প্ৰাপ্তকে একাধিক পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে। ৰেড ক্ৰছৰ আন্তৰ্জাতিক সমিতিয়ে তিনিবাৰ (১৯১৭, ১৯৪৪ আৰু ১৯৬৩) আৰু ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ শৰণার্থী উচ্চায়ুক্তৰ কার্য্যালয়ে দুবাৰ (১৯৫৪ আৰু ১৯৮১) জয়ী হয়। শান্তিৰ ন'বেল বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা ভাৰতৰ দুগৰাকী ব্যক্তি হ'ল মাদাৰ টেৰেছা (১৯৭৯) আৰু কৈলাশ সত্যৰ্থী (২০১৪)। ২০২৪ চনৰ শান্তিৰ ন'বেল বঁটা জাপানৰ নিহন হিডাংকিয়োক প্ৰদান কৰা হয়।

ৰাজনৈতিক প্ৰকৃতিৰ বাবে শান্তিৰ ন'বেল বঁটা ইতিহাসৰ বেছিভাগ সময়েই বিতর্কৰ বিষয় হৈ আহিছে। বৈদেশিক নীতিয়ে ক'ৰাজন একিনো, মহাত্মা গান্ধী, এলিন'ৰ ৰুজভেল্ট, ইউ থান্ট, ভাক্লাভ হেভেল, কেন ছাৰো-ৱিৱা আৰু ফাজলে হাছান আবেদক 'কেতিয়াও পুৰস্কাৰ লাভ কৰা নাছিল, কিন্তু লাভ কৰিব লাগিছিল। মহাত্মা গান্ধী এই বঁটাৰ পৰা বাদ পৰাৰ বিষয়ে বহুলভাৱে আলোচনা কৰা হৈছে য'ত ন'বেল কমিটিৰ বিভিন্ন সদস্যৰ ৰাজহুৱা বক্তব্যও অন্তৰ্ভুক্ত। সমিতিখনে নিশ্চিত কৰিছে যে মহাত্মা গান্ধীক ১৯৩৭, ১৯৩৮, ১৯৩৯, ১৯৪৭ আৰু ১৯৪৮ চনৰ জানুৱাৰী মাহত হত্যাৰ কেইদিনমান আদত মনোনীত কৰা হৈছিল। এই বাদ পৰাৰ বাবে ন'বেল কমিটিৰ পিছৰ সদস্যসকলে ৰাজহুৱাভাৱে অনুশোচনা কৰিছে।

ন'বেল বঁটাৰ বিতর্কই প্ৰায়ে শৈক্ষিক সমাজৰ বাহিৰলৈও যায়। কিছুমান মন্তব্যকাৰীয়ে মত প্ৰকাশ কৰে যে ন'বেল বঁটা ৰাজনৈতিকভাৱে প্ৰেৰিত উপায়েৰে অধিক শেহতীয়া বা তাৎক্ষণিক কৃতিত্বৰ বাবে বা ভৱিষ্যতৰ কৃতিত্বক উৎসাহিত কৰিবলৈ প্ৰদান কৰা হয়। আনহাতে আন কিছুমান মন্তব্যকাৰীৰ মতে পৰিমাণহীন সমসাময়িক মতামতৰ ভিত্তিত শান্তিৰ পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰাটো অন্যায় বা সম্ভৱতঃ ভুল। বিশেষকৈ বহু বিচাৰকক নিৰপেক্ষ পর্যবেক্ষক বুলি ক'ব নোৱাৰি। অধিক সমালোচনাৰ মতে শান্তিৰ ন'বেল বঁটা ক্ৰমান্বয়ে ৰাজনীতিকৰণ কৰা হৈছে, য'ত মানুহৰ সাফল্যৰ পৰিৱর্তে আকাংক্ষাৰ বাবে বঁটা দিয়া হয়। যাৰ ফলত এই বঁটাটো ৰাজনৈতিক প্ৰভাৱত ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা গৈছে যদিও বর্তমানৰ ক্ষমতাৰ ৰাজনীতিৰ অৱহেলাৰ বাবে ভংগুৰ শান্তি প্ৰক্ৰিয়াৰ বিভাজনকে ধৰি বিকৃত পৰিণতিৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে। ◆

সাহিত্য ন'বেল বিজয়ী
হান কাং

গৌৰৱ চুতীয়া

কেইদিনমানৰ আগৰ কথা। যোৱা অক্টোবৰ মাহৰ দহ তাৰিখে ঘোষণা কৰা হ'ল চলিত বৰ্ষ অৰ্থাৎ ২০২৪ বৰ্ষৰ সাহিত্যৰ ন'বেল বঁটা। সমগ্ৰ বিশ্বৰে সৰ্বোচ্চ সাহিত্য সন্মান হিচাপে পৰিচিত এই বঁটাটো প্ৰত্যেক বছৰৰ দৰে এই বছৰ চুইডিছ একাডেমীয়ে প্ৰদান কৰিছে দক্ষিণ কোৰিয়াৰ লেখক হান কাঙক। কাঙে সাহিত্যৰ ন'বেল পোৱা বুলি ন'বেল কমিটিৰ চুড়ান্ত সিদ্ধান্তটো চুইডিছ একাডেমিয়ে ঘোষণা কৰাৰ লগে লগে সমগ্ৰ দক্ষিণ কোৰিয়া উৎফুল্লিত হৈ উঠিল। তাৰ কাৰণো আছে একাধিক। যেনে, কোৰিয়াৰ পৰা হান কাঙৰ পূৰ্বে মুঠ পোন্ধৰ গৰাকীকে কবি সাহিত্যিক সাহিত্যৰ ন'বেল বঁটাৰ কাৰণে মনোনীত হৈছিল যদিও কোনোৱে এই বঁটা পোৱা নাছিল। সেয়ে হান কাঙেই আছিল প্ৰথম গৰাকী ন'বেল বঁটা বিজয়ী কোৰিয়ান সাহিত্যিক।

হান কাঙৰ জন্ম হৈছিল ১৯৭০ চনত দক্ষিণ কোৰিয়াৰ গোৱাংজু চহৰত। তেওঁ ৯ বছৰ বয়সতে পৰিয়ালৰ সৈতে ছিউললৈ প্ৰত্যাৱৰ্তন কৰিছিল। সাহিত্য চৰ্চাৰ লগত জড়িত এটা পৰিয়ালত তেওঁ জন্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ পিতৃ হান চেঅংৰনো এগৰাকী প্ৰতিষ্ঠিত ঔপন্যাসিক। ন'বেল বঁটা ঘোষণাৰ সময়ত কোৱা হৈছে, 'লিখনিৰ লগতে কলা আৰু সংগীতৰ প্ৰতিও তেওঁ অৱদান আগবঢ়াইছে, যি তেওঁৰ সাহিত্যিক সমলত প্ৰচলিত হৈছে।'

তেখেতৰ জনপ্ৰিয় গ্ৰন্থ সমূহৰ ভিতৰত আছে 'দ্য ভেজিটেৰিয়ান', 'দ্যা হোৱাইট বুক', 'হিউমেন এছ এণ্ড গ্ৰীক লেচনছ'। হেন কাঙে ১৯৯৩ চনত 'মুকান গাৱা চাহো' কবি কবি হিচাপে সাহিত্য যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। ১৯৯৫ চনত তেওঁ ইয়োচু শীৰ্ষক প্ৰথম চুটি গল্প সংকলন প্ৰকাশ কৰে। তেওঁ আৰ্টছ কাউন্সিল কোৰিয়াৰ সমৰ্থনত ১৯৯৮ চনত ৩ মাহৰ বাবে আয়োবা ইউনিভাৰ্চিটি আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় কাৰ্যসূচীতো অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। এতিয়ালৈকে সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত ৰচৰ গৰাকী লোকে ন'বেল বঁটা লাভ কৰিছে। য'ত মাত্ৰ ১৮ গৰাকী মহিলা আছে। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত ন'বেল বঁটা বেছি সংখ্যক পুৰুষে লাভ কৰাৰ বাবে দীৰ্ঘদিন ধৰি বিতৰ্কও চলি আছে। ২০২২ চনৰ ফ্ৰান্সৰ এনি এর্ণাউক্সৰ পাছত পুনৰ ২০২৪ চনত ন'বেল বঁটা বিজয়ী মহিলা হৈছে হান কাঙ। তেখেত দক্ষিণ কোৰিয়াৰ প্ৰথম গৰাকী ন'বেল বঁটা বিজয়ীৰ লগতে প্ৰথম মহিলা। ♦

Prize of Excellence : Awarding the Nobel Laureates in Economics

Prachi Dutta

Nobel prize is one of the most prestigious awards in the world given to those who have made significant contributions to humankind. It's history can be linked with the inventor of Dynamite, Alfred Nobel; the 19th century Swedish businessman, chemist, scientist, engineer and industrialist. It is by his will that the Nobel prize is awarded every year to honour those individuals and organisations who have conferred the greatest benefit to humankind.

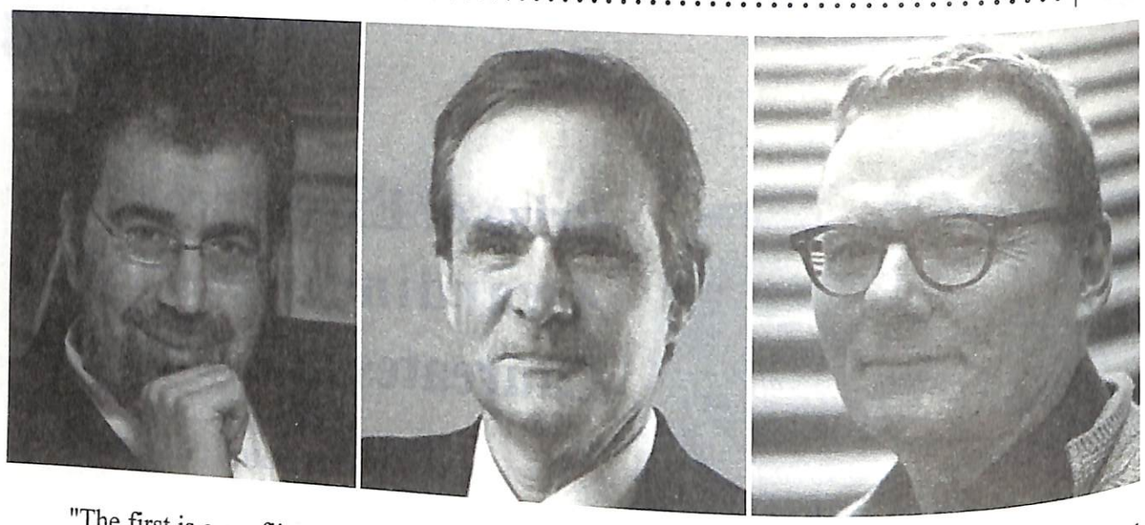
Initially, Nobel Prize was awarded only to the Physics, Chemistry, Physiology or Medicine, Literature and Peace Laureates. It was only in 1968, that a sixth prize was added in the field of "Economic sciences by the Central bank as a memorial to Alfred Nobel. The economics prize is formally known as the 'Bank of Sweden Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel' or 'The Sveriges Riksbank Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel'. Though it is officially not a Nobel prize, it is always presented together with the others on December 10,the death anniversary of Alfred Nobel. Nobel prize comprises of 3 things – a Nobel diploma, a Noble medal and a document confirming the Nobel prize amount. Currently, the award money is 11 million Krona(USD 1.1 million)

Ragnar Frisch and Jan Tinbergen were the first Nobel Prize winners in Economics. They were awarded the prize in 1969 for 'developing and applying dynamic models to analyse economic processes'.

This year the Nobel Economics Prize was jointly given to Daron Acemoglu, Simon Johnson and James A. Robinson for their research that 'studies how institutions are formed and affect prosperity'.

Their study have demonstrated how societal institutions can reduce the vast differences in income between countries.The study emphasises on the fact that it is not the cultural or geographical factors but institutional factors that plays a decisive role in economic outcomes. They have given an apt example of 'The colonised countries' to explain the role of institutions.

The colonisation by the Europeans affected various countries around the world.It can be observed that some of the countries who were initially rich before being colonised are now poor and vice versa. The laureates justifies this by saying that it is due to the introduction of inclusive political and economic institutions in those poor nations that it has now become very developed. While in the rich nations,no measures were taken by the colonisers to improve the institutions,they were just used to fulfill their own selfish desires. This example clearly indicates how institutions can play a significant role to improve the prosperity and growth of a nation."According to them there are three components that influences the formation of political institutions.

"The first is a conflict over how resources are allocated and who holds decision-making power in a society(the elite or the masses).

The second is that the masses sometimes have the opportunity to exercise power by mobilising and threatening the ruling elite; power in a society to make decisions.

The third is the commitment problem, which means that the only alternative is for the elite to hand over decision-making power to the populace."

The study favours Democracy among all the other political institutions for a country's prosperity. They have considered the growth in a Democracy as more stable in the long run than that of an Autocracy. But at the same time they have clearly stated that it doesn't mean that all Autocracies are poor and have slow growth rate. In this connection, they given an apt example of China who have recently made large investments in many sectors , one of them being AI. They are of the opinion that these authoritarian regimes are going to have a hard time in achieving sustainable outcomes.

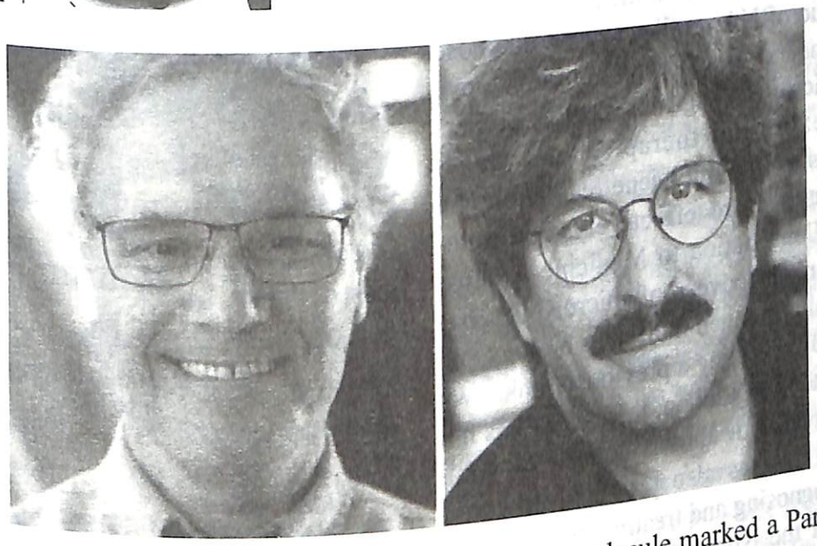
The study also provides insights about how a Democracy can underperform in certain situations like – bad governance, corruption practices bad decisions,etc.

India has a rich history of Nobel prize Winners in various fields implying its exceptional contributions to the world. Amartya Sen (1998) was the first Indian to win a Nobel Prize in Economics for his contributions to 'Social Welfare' and in 2019 Abhijit Banerjee, Esther Duflo and Michael Kremer won Nobel prize in Economics for their 'experimental approach to alleviating poverty' making Abhijit the second Indian to win a Nobel prize . Nobel prize though considered a prestigious award has been subjected to a lot of criticisms like – gender disparity, favouring certain individuals, organizations, etc. But in spite of these criticisms it inspires individuals to work for humankind. ♦

Revolutionizing Gene Regulation : The Discovery of MicroRNAs

Jyotishmoi Gogoi

The 2024 Nobel Prize in Physiology or Medicine was awarded to **Victor Ambros** and **Gary Ruvkun** for their ground-breaking discovery of microRNAs—tiny molecules that play a massive role in controlling gene activity. This discovery has not only transformed our understanding of genetics but has also paved the way for innovative medical treatments.

In the early 1990s, Ambros, a biologist at the **University of Massachusetts**, and Ruvkun, a researcher at **Harvard Medical School**, were investigating the genes of a tiny roundworm called ***Caenorhabditis elegans***. Their goal was to understand how genes are turned on and off at the right times. To their surprise, they discovered that some genes didn't make proteins as expected. Instead, they produced small RNA molecules—later called microRNAs—that could silence other genes.

Before this discovery, gene regulation was thought to be primarily controlled by proteins. The identification of RNA as regulatory molecule marked a Paradigm shift.

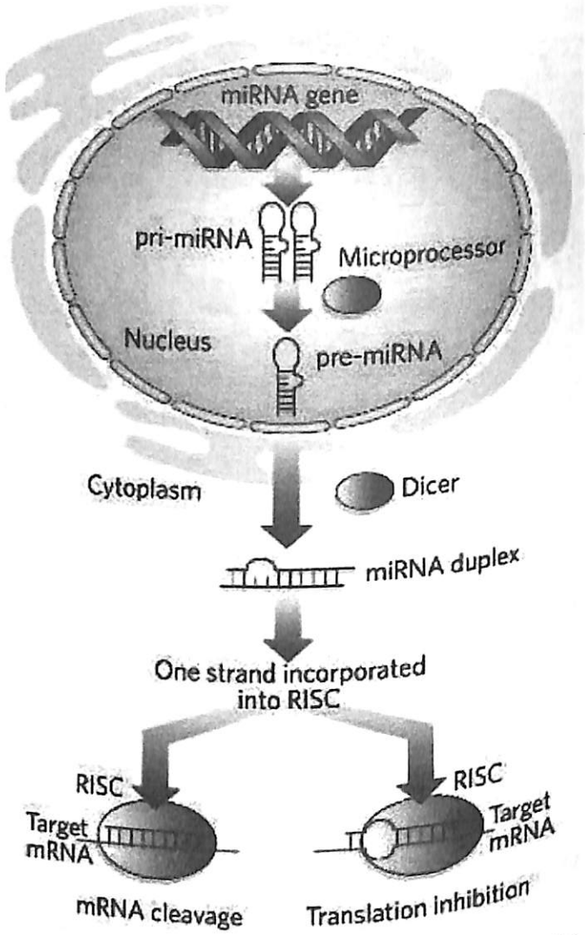
This ground-breaking discovery revolutionized our understanding of genetics. MicroRNAs work like dimmer switches, controlling how much a gene is "on" rather than turning it off completely. Ambros first identified that a gene called ***lin-4*** in roundworms produced a microRNA that blocked another gene, ***lin-14***, from making its protein. Ruvkun's research confirmed how this process worked: the microRNA bind to messenger RNA, the molecules carrying instructions for protein production, and block their function.

Although met with scepticism at first, their findings gained worldwide recognition when Ruvkun's lab discovered another microRNA, ***let-7***, that worked the same way. Even more remarkably, ***let-7*** was found in many animals, including humans, proving that microRNAs are vital to life across species.

MicroRNAs : Small Molecules with Big Impacts : The discovery of microRNAs opened

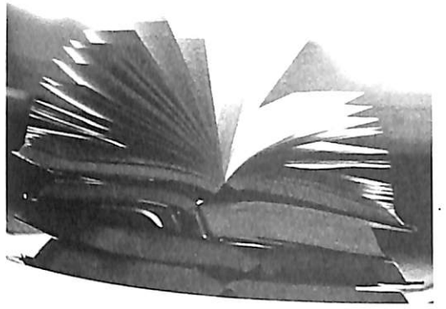
up an entirely new way of understanding gene regulation. In humans, over 2,000 microRNAs have been identified, and they are involved in critical processes like cell development, aging, and responding to stress. However, when these tiny regulators malfunction, they can lead to diseases. For example, abnormal microRNA activity is linked to cancer, heart disease, and neurological disorders. This has led to exciting advances in medicine. Doctors now use microRNA profiles to help diagnose certain cancers, as different tumours have unique "microRNA signatures." Researchers are also exploring therapies that target microRNAs to fix faulty gene regulation and treat diseases more effectively. A Game-Changing Contribution to Medicine Ambros and Ruvkun's discovery of microRNAs has fundamentally changed molecular biology and medicine. By revealing a previously unknown layer of genetic regulation, their work has not only advanced our understanding of life's complexity but has also provided powerful tools for diagnosing and treating diseases. The awarding of the Nobel Prize in Medicine to Ambros and Ruvkun in 2024 highlights the importance of basic scientific research. It reminds us that even the smallest discoveries-like microRNAs-can revolutionize entire fields and lead to transformative medical breakthroughs.

As we continue to unravel the mysteries of our genes, the ground-breaking work of Victor Ambros and Gary Ruvkun serves as a beacon of scientific innovation. Their

discovery of microRNAs has not only deepened our understanding of genetic regulation but also opened new frontiers in medicine. With the potential to transform the diagnosis and treatment of genetic diseases, the impact of their work will continue to shape the future of medical research for years to come ♦

অনুভৰ

আবৃত্তি সম্পর্কে অনুভৱৰ একলম

চয়নিকা বুঢ়াগোহাঁই

ভালপাওঁ মাতৃভাষা, ভালপাওঁ সাহিত্য। তাত্ত্বিক কথাৰে উদ্ভাসিত হৈ প্ৰবন্ধ লিখাৰ ধৃষ্টতা মোৰ নাই যদিও অনুভৱৰ চাকনৈয়াত উটি ভাঁহি অনুভৱৰ বুলনিৰ তিতা-মিঠা কথাবোৰ উকা কাগজখনত লিখনিৰ ৰূপ দি খুবেই ভালপাওঁ। সঁচাকৈয়ে ভালপাওঁ মাতৃভাষা, ভালপাওঁ সাহিত্য। শৰতৰ শেৱালিৰে সুবাসিত হৈ লগতে আমাৰ মৰমৰ গাঁওখনৰ সেউজ-সোণোৱালী কাতি মাহৰ পথাৰখনৰ কথাও ৰোমন্থন কৰি এক নষ্টালজিক ভাৱেৰে নীলা চিয়াঁহীৰে কাঁনে ছাত্ৰী নিৱাসত এটা নিৰ্জন দুপৰীয়াত লিখি আছো নিজৰ আপোন মাতৃভাষাৰে হৃদয়ে কোৱা কথাবোৰ।

যিহেতু, বিশিষ্ট সাহিত্যিক ককা নীলমণি ফুকনে এষাৰ কথা কৈছিল যে— "জীৱনক সত্য, সুন্দৰ আৰু মংগলময় কৰাই মানৱ আত্মাৰ চৰম উদ্দেশ্য।" এই ক্ষেত্ৰত আবৃত্তি একপ্ৰকাৰৰ উৎকৃষ্ট কলা, যি কলাক শ্ৰদ্ধাৰে সাধনা কৰিলে আমাৰ জীৱনটো সত্য, সুন্দৰ আৰু মংগলময় হোৱাৰ অৱকাশ ঘটে। সকলোৱে অৱগত যে আবৃত্তি এক কণ্ঠকলা। অভিধানিক অৰ্থ অনুসৰি মনত ৰাখিবৰ বাবে বাৰে বাৰে পঢ়া, মুখস্থ আৰু ভাৱ ব্যঞ্জক পাঠেই হৈছে আবৃত্তি। অতীজৰে পৰা কবিতা আবৃত্তিৰ ধাৰা অতি সুন্দৰ। ঋষি মুনি সকলৰ যুগৰে পৰা আমাৰ সমাজত আবৃত্তিয়ে এক সুকীয়া ঠাই অধিকাৰ কৰি আছে। যদিও কিছুসংখ্যকৰ বাবে এই কবিতা আবৃত্তি বিষয়টো সাধাৰণ বুলি বিবেচিত হ'য় কিন্তু এই বিষয়টো বাস্তৱত এটা অতি অসাধাৰণ বিষয় আৰু অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। আবৃত্তিৰ এগৰাকী শিক্ষাৰ্থী হোৱা হেতুকে লাহে লাহে এই বিষয়টিৰ গভীৰতা অনুভৱ কৰিছোঁ বাবেই এই সন্দৰ্ভত মনৰ অনুভৱখিনি প্ৰকাশ কৰিছোঁ। বিশিষ্ট সাহিত্যিক জন ষ্টুৱার্ট মিলে এষাৰ কথা কৈছিল—"ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা অবিহনে মানুহে বহুতো প্ৰকৃত সত্যৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থ কেতিয়াও হৃদয়ংগম কৰিব নোৱাৰে।" সেয়েহে আবৃত্তিৰ বিশাল সাগৰ সম্পৰ্কে ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা বুটলিবলৈ লাহে লাহে সক্ষম হৈ অনুভৱখিনি লিখিবলৈ চেষ্টাৰে ধাৰমান হৈছো।

আবৃত্তি তথ্যগত বিদ্যা হোৱাৰ লগতে সংগীত-নাটক আদিৰ দৰে আবৃত্তিও পৰিৱেশ্য কলা। আবৃত্তি এক কণ্ঠকলা, বাক্‌শিল্প, বাক বিজ্ঞান। আবৃত্তিয়ে আমাৰ ব্যৱহাৰিক জীৱনত যথেষ্ট পৰিমাণে উপকাৰ সাধন কৰে। প্ৰথমতে, আমাৰ ভাষা শিক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত ই বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। অন্যান্য ভাষাৰ লগতে মাতৃভাষাৰ শুদ্ধ উচ্চাৰণ সম্পৰ্কে শিশু অৱস্থাৰ পৰাই এজন ব্যক্তিক আবৃত্তিয়ে অৱগত কৰাই দিয়ে। দ্বিতীয়তে আবৃত্তিয়ে ভাষা প্ৰীতি জগাই তোলাৰ লগতে সৃজনীশীলতা কল্পনা শক্তি বঢ়াই তোলে। তৃতীয়তে, সূত্ৰধাৰ ৰূপে কোনোখন সভা পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো আবৃত্তিয়ে সহায় কৰে। ইয়া উপৰিও আৰু বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত আবৃত্তিয়ে উপকাৰ সাধন কৰে। আবৃত্তি কেৱল আবৃত্তিৰ বাবে নহয়, ই জীৱনৰ বাবে শিকিবলগা কলা। ই এজন ব্যক্তিৰ শিল্পীসত্তাৰ উত্তৰণ ঘটাই এজন শিল্পীৰূপে আত্মপ্ৰতিষ্ঠ হোৱাত মুখ্য ভূমিকা ল'ব পাৰে। মহাপুৰুষজনাৰ অসাধাৰণ পাণ্ডিত্যৰ বাবেহে গুণমালা ৰচনা সম্ভৱ হৈছে। আবৃত্তিৰ গুৰুত্বতা সম্পৰ্কে পাঠক সমাজক অৱগত কৰাবলৈহে মনৰ অনুভৱখিনিৰে সামান্য প্ৰয়াস কৰিলো। অজানিতে হোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিলো।

আশাকৰো, উদ্ভিদে যেনেকৈ বীজৰ পৰা অংকুৰিত হৈ পত্ৰে-পুষ্পে বিকশিত হয়, সূর্য্য যেনেকৈ উদয় মাধ্যাকাশত প্ৰকাশ হয় ঠিক সেইদৰে আমিও মাতৃভাষাৰ প্ৰেমেৰে উদ্বুদ্ধ হৈ অন্যান্য ভাষাসমূহকো সন্মান কৰি নিজ জাতিলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই জাতিটোৰ লগতে আমাৰ সমাজ জীৱনকো উপকৃত কৰিব পাৰিম। শেষত পুনৰ ক'ম ভালপাওঁ মাতৃভাষা, ভালপাওঁ সাহিত্য। ♦

অনুভৱ

মোৰ সহজ-সৰল ভাষাৰে

কৰীণা বৰুৱা

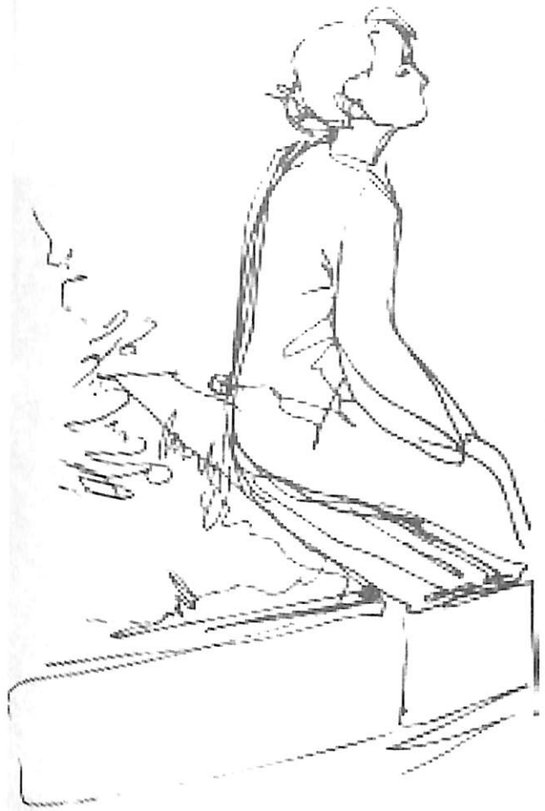
মানৱৰ জন্ম সার্থক হৈছেনে? হয়তো হৈছে, কোনো সাহিত্যিকৰ মতে। মোৰ বোধেৰে কিন্তু নহয়। মানৱ জীৱন অভিপ্রায়ী। এই বিশ্বৰ সকলো মানুহেই নিজৰ ইচ্ছা অভিপ্রায়ক লৈহে আগুৱাই যাব পাৰে। আগুৱাই যাব খোজা মনটোক আগবাঢ়ি যাবলৈ দিয়াটো যিমানেই সহজ, তাতোকৈ বেছি কঠিন আমাৰ মনটোক সৎপথেৰে আগবঢ়াই লৈ যোৱাটো। এই বিশাল চিন্তাশীল জগতত মানুহবিলাক আগুৱাই গৈছে আৰু আগুৱাই যাব। কিন্তু, কিঞ্চিত কিঞ্চিত যে আমি ক'ৰবাত সঠিক ফলাফল পাব পৰা নাই সেইয়া নিশ্চিত। আগবাঢ়ি যাব খোজা মনটোক বুজি উঠাটো যিমানেই গুৰুত্বপূর্ণ নহওঁক কিয়? আমি নিজ মানসিকতাৰ সহায়েৰে নিজ মনটোৰ লগতে সমাজখনকো বুজি উঠাটো আমাৰ দায়িত্ব। আমাৰ সমাজখনৰ পৰা অঞ্চলটোলৈ, অঞ্চলটোৰ পৰা জিলাখনলৈ, জিলাখনৰ পৰা ৰাজ্যখনলৈ, ৰাজ্যখনৰ পৰা দেশখনলৈ সকলোবিলাক সামাজিক তথা মানৱীয় আচৰণৰ মূল্যাংকন কৰি ৰাষ্ট্রৰ উন্নতি তথা অগ্রগতিৰ ফলাফল পৃথিৱীখনিলৈনো কেনেকৈ বিয়পাব পাৰি তাক আমি মানৱ জাতিটোৱে যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিব লাগে। কেৱল চেষ্টা কৰাই নাই আমি সংগ্রাম কৰিবও লাগিব নিজৰ সমাজ আৰু দেশৰ হকে। আমি হ'লো মানৱৰূপী জীৱ। আমাৰ মন আছে, মগজু আৰু জ্ঞান আছে। আমি তাক সহৃদয়তাৰে হৃদয়ংগম কৰি এক সঞ্জীৱনী বিশাল আৰু উদাৰ সমাজ গঢ় দিয়াৰ পথত অগ্রণী ভূমিকা ল'ব লাগিব লগতে এই ক্ষেত্রত কৰিবলগীয়া কৰণীয়বিলাকৰ ভাৰ কান্ধত লৈ আগবাঢ়ি যাব লাগে।

কবিয়ে লিখিছে—

আহিছে মানুহ গইছে মানুহ
মানুহ ময়াপী জীৱ
মানুহৰ সোঁতৰ অন্ত নাইকিয়া
বুলিলে মৰত কিয়?

এই কবিতাশাৰীতেই স্পষ্টৰূপত মানৱ জীৱনৰ যাযাময় দুটি পর্য্যায় বর্ণিত বা পৰিস্ফূত হৈছে। কবিয়ে অনাবিল সুৰত স্বৰৰ ধ্বনি বুজাব বিচাৰিছে যে এই বিশাল পৃথিৱীলৈ মানুহৰ সোঁত জলপ্রপাতৰ দৰে বৈছে আৰু সেই জলপ্রপাতৰ পানীয়ে বাষ্পীভৱন প্রক্রিয়াৰে নীল আকাশৰ শুকুলা ডাৱৰ পৃষ্ঠাত মিলি যোৱাৰ দৰে এই মানৱ জাতিটোও এদিন ধৰাৰ বুকুতেই লীন হৈ যাব। জন্ম আৰু মৃত্যুৰ এই মাজৰ সময়ছোৱাৰ দোমোজাত মানুহে নিজ কর্মৰ মাজেৰে এই পৃথিৱীৰ বুকুত সাঁচ বহুৱাই থৈ যাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। ধর্ম, অর্থ, কর্ম আৰু মোক্ষ এইবিলাকৰ গুৰুত্ব মানৱজাতিয়ে উপলব্ধি কৰিব লাগে। মানুহৰ কৰণীয় বহু থাকে। আকৌ সেই কৰণীয়ৰ আকৌ ধনাত্মক আৰু ঋণাত্মক দিশও আছে। কিন্তু মানৱৰূপী জীৱই নিজ মন মগজুৰ চিন্তা ধাৰাৰে ভাল-বেয়া বিবেচনা কৰি আগবাঢ়ি যোৱাটো উত্তম বিচাৰ বুলি ভৰা হৈছে। কিন্তু আচৰিত কথা এইয়ে যে, আমি সমাজৰ দুৰাৰোগ্য স্বৰূপ চিন্তাধাৰাক স্থান দি আছো। এই ধৰাৰ বুকুৰেই এচাম মানুহে সমাজৰ বাবে অতুলনীয় আৱদান, অমূল্যৱান কর্মৰাজী আগবঢ়াই সমাজৰ লগতে আৰু নিজৰ জীৱনও উদ্ভাসিত কৰে। কিন্তু আন এচাম মানুহে আকৌ কেনেকৈ উপলুঙা কৰি সেই মানুহচামৰ চিন্তাধাৰাত নৎসাত কৰিব পাৰি সেই দিশৰ ফালেই অগ্রসৰ। এনেবিলাক চিন্তাধাৰাৰ বাবেই আজি মানৱজাতি কোঙা হৈ পৰিছে। এনেদৰে যদি মানুহৰ চিন্তাধাৰাৰ বিলাকৰ শুধৰণিৰ বাবে কোনো উচিত পদক্ষেপ লোৱা নহয় তেতিয়াহ'লে আমাৰ জননীৰ বুকুয়েদি ৰক্তৰ শিখা জ্বলি মানুহৰ জীয়াই থকাটো নিৰর্থক হৈ থাকিব।

বর্তমান সমাজ তথা দেশত যুদ্ধ, হিংসা, বিদ্রোহ, ধর্ষণ, সন্ত্রাসবাদ আদি এনেধৰণৰ ঋণাত্মক কার্যপন্থাৰ প্রতি দ্রুততম গতিত বাঢ়ি অহা আমি দেখিবলৈ পাইছো। দৈনন্দিন জীৱনত ৰাজনৈতিক চিন্তাধাৰা যিমান খৰতকীয়াকৈ বাঢ়িবলৈ ধৰিছে তাতোকৈ বেছি সেই ৰাজনীতিৰ ক্ষেত্রখনত এক শ্রেণীৰ

লোকৰ মনত জাগৃত হৈছে কূটনৈতিক চিন্তাধাৰাৰ। এইবিলাকৰ বিনাশ কৰিবলৈ মানৱ জাতিয়ে পদক্ষেপ গ্রহণ কৰিব লাগিব। এইয়ে আমি সমাজ আৰু দেশত দেখি থকা অপকর্মবিলাক, এইবিলাক আঁতৰ কৰিলেহে এখন সুস্থ সবল সমাজ আমি ঘূৰাই পাব পাৰিম। এইয়া আৰম্ভ হ'ব আমাৰ সমাজৰ ক্ষুদ্রতম গোট পৰিয়ালৰ পৰা। এখন সুন্দৰ পৃথিৱী আমাৰ ধৰাখনিৰ গৌৰৱ। এখন সুন্দৰ সমাজ এটা সুন্দৰ জাতিৰ পৰিচয়। এটা সুন্দৰ জাতি এটা সুন্দৰ ভাষাৰ পৰিচয়। এটা সুন্দৰ ভাষা এখন সুন্দৰ ৰাষ্ট্রৰ পৰিচয়। সুন্দৰ অর্থাৎ ইয়াত বাহ্যিক সৌন্দর্য্যতাক যে অকল আমি স্থান দিছো, তেনে নহয়। এই সৌন্দর্য্যতাৰ ক্ষেত্রত বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ সৌন্দর্য্যতা উভয়কে সমানেই স্থান দি সামাজিক উৎকর্ষৰ কথা ভাবি এই কথা মই অৱতাৰণা কৰিছো। এই ক্ষেত্রত সৌন্দর্য্যতাৰ অর্থাৎ ধুনীয়া তাৰ সংজ্ঞানো কি? আমি জানিব লাগিব। প্রকৃততে যিয়ে আমাৰ মনত আনন্দ দিয়ে সেইয়াই ধুনীয়া / সুন্দৰ। প্রকৃতিয়ে আমাক আনন্দ দিয়ে, শান্তি দিয়ে, জীৱনৰ মৌলিক প্রয়োজনীয় সকলো বস্তু দিয়ে। অর্থাৎ আমি ক'ব পাৰো যে প্রকৃতি আমাৰ সৌন্দর্য্যতা। আনহাতে আকৌ পিতৃ-মাতৃ আমাৰ বাবে চিৰসুন্দৰ। কিয়নো আমাৰ জীৱনৰ জন্মদাতা তেওঁলোক আৰু তেওঁলোকৰ বাবে আমাৰ সুখ-আনন্দই সৌন্দর্য্য। গতিকে সৌন্দর্য্যতাৰ অন্য এক নাম পিতৃ-মাতৃ।

এইখন ধৰণী ধুনীয়া দেশ
মিলনৰ মধুৰ প্রদেশ
প্রীতিময় জ্যোতিৰ সেউজী ভূমি
সমন্বয়ৰ নাই শেষ।

কবিয়ে ক'ৰৰ দৰে আমাৰ বৰেণ্যময়ী দেশভূমি ভাৰতবর্ষ এনেকুৱা এখন দেশ, য'ত সমন্বয়ৰ অন্ত নাই। ভাৰতবর্ষক পৃথিৱীৰ সর্বোচ্চ গণতান্ত্রিক, লোকতান্ত্রিক, সমাজতান্ত্রিক, গণৰাজ্য, ধর্ম নিৰপেক্ষ দেশ হিচাবে সংবিধানিকভাৱে ঘোষণা কৰা হৈছে। তদুপৰি এই দেশত জাতি-ধর্ম-বর্ণ-লিংগ-ভাষা নির্বিশেষে আমি অতীতৰে পৰা বসবাস কৰি আহিছো। কিন্তু এই পৰিচয় কেৱল পৰিচয়ে নহয়, এখন শ্রেষ্ঠ নাগৰিতত্বৰ দেশ হিচাপে আমি ভাৰতবর্ষক গঢ় দিব লাগিব। তেতিয়াহে এই দেশৰ নাগৰিকৰ জীৱন সার্থক হৈ ৰ'ব। যিদৰে আমি কোনো পদৰ নাইবা মর্যাদাৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰিলে সেই দায়িত্বৰ বান্ধোনত থকা আটাইখিনি কর্তব্যকে পালন কৰিব লাগে। ঠিক সেইদৰে, এই বিশাল বিশ্বত মানৱজাতি ৰূপে আমি জন্ম গ্রহণ কৰিবলৈ পোৱাটো আমাৰ বাবে এক অনাবিল প্রাপ্তি। সেয়েহে আমি আমাৰ নিজ জাতি, সমাজ তথা দেশৰ প্রতি থকা দায়িত্ব আৰু কর্তব্য পালন কৰিবলৈ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিব লাগিব।

আমি আমাৰ মাতৃভূমিক লৈ বহুতে বহু গীত, কবিতা, ৰচনা, প্রবন্ধ ইত্যাদি ৰচি আহিছে কিন্তু সেই গীত, কবিতা, ৰচনা আদিবোৰ অর্থহীন হৈ ৰ'ব যদিহে আমি আমাৰ কর্তব্যবিলাক পালন নকৰাকৈ হাত সাৰটি বহি থাকো আৰু কর্তব্যবিলাক পালন নকৰো। কেৱল লিখনিৰে নহয়, বাস্তৱিকতে আমি তাক সমাজত প্রতিফলিত কৰিব লাগিব।♦

জীৱনবৃত্ত

Ratan Tata
The Quiet Power of Compassion and Integrity

Ananya Dutta

"I don't believe in taking right decisions. I take decisions and then make them right."

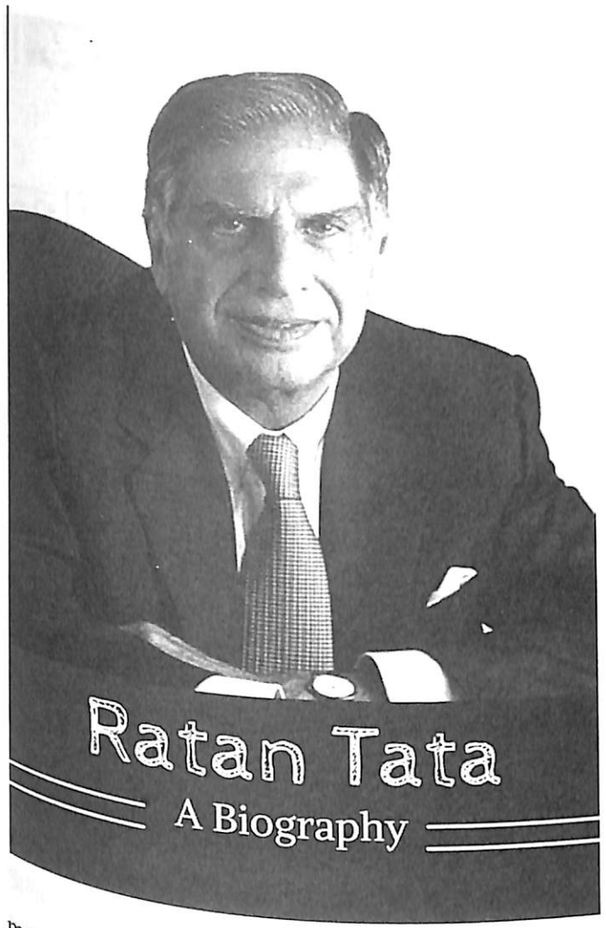
Ratan Tata is a name synonymous to philanthropic deeds and industrial successes, but the man behind these achievements holds stories that rarely see the light of day. Beyond the billion-dollar contributions and innovative enterprises lies an individual whose life is a tapestry of unspoken sacrifices, bold visions, and values that redefine leadership in a world often driven by profit over purpose.

The weight of expectations was immense when Ratan Tata inherited the Tata empire. In this transfer of responsibility, the shadow of giants like J.R.D. Tata loomed large, he faced immense scepticism from his peers and colleagues, many of whom doubted his ability to lead. Despite this, Ratan Tata never let resentment dictate his actions. His transformative leadership silenced critics, proving that dignity in the face of doubt is a hallmark of true strength.

Ratan Tata displayed vision in isolation, often bringing bold ideas to life against all odds. Trailblazing ideas often face resistance, and Ratan Tata's were no exception. The Tata Nano, affordable hotels, and global collaborations were met with scepticism, even from within his organization. But he stood firm, risking his reputation to bring these ideas to life. His unwavering belief in possibilities unseen by others speaks to the quiet courage of a visionary who walks alone yet never falters.

The silent struggles of integrity marked his journey, as Ratan Tata's refusal to compromise his principles came at a cost. His insistence on ethical practices, particularly in dealings with international partners, often delayed opportunities or led to losses. For instance, when expanding globally into steel and automotive markets, he refused to engage in corrupt practices that could have accelerated deals. His steadfast commitment sometimes led to delays and losses, but it solidified partnerships based on trust, proving that principles can outweigh profit in the long run.

Leading with empathy was one of his defining traits, especially when it came to

mental health. Long before mental health became a global conversation, Ratan Tata championed its cause. Through Tata Trusts, he supported initiatives that broke stigmas, offered counselling, and created awareness in underserved communities. His empathy for struggles often dismissed by society, highlights a leadership style rooted in humanity.

By redefining leadership through empathy, in an increasingly transactional world, Ratan Tata demonstrated that empathy is not a weakness but a strength. He has shown that businesses can be built not just on profits but on principles, and that success is hollow if it doesn't uplift the lives of others.

His compassion transcended boundaries, often revealed by others rather than himself. For example, he personally wrote to a grieving family who lost a loved one in the 26/11 Mumbai attacks, offering not just financial help but heartfelt words of comfort. Similarly, he has visited rural areas incognito to understand their struggles firsthand, ensuring that his initiatives address real issues rather than corporate optics.

As an unseen mentor, Ratan Tata's role extended beyond his business achievements. Beyond his well-known initiatives, he has personally supported countless entrepreneurs and innovators, not just financially but emotionally. Startups like Ola and Zivame owe much of their success to his quiet guidance. Yet, Ratan Tata rarely takes credit for these successes. True to his nature, he chose to uplift others quietly, letting their success take the spotlight.

Talking about his lifestyle, Ratan Tata was a minimalist in a lavish world. In an age where success is flaunted through extravagance, Ratan Tata's lifestyle was a breath of fresh air. From living in a simple home to personally driving a Tata Nexon EV, he embodied simplicity despite overseeing a billion-dollar empire. His life reminds us that wealth isn't about how much one possesses but how much one gives.

The essence of Ratan Tata's life story is a legacy of quiet lessons. His story is not just one of achievements but of values—of humility in triumph, perseverance in adversity, and service without spectacle. His life teaches us that greatness is not about being celebrated but about making others feel valued and seen.

Ratan Tata's life teaches us that true greatness is not in towering over others but in lifting them up. In a world hungry for recognition, his humility shines as a beacon of quiet leadership. As we celebrate Ratan Tata, let us not just admire his achievements, but also recognize the quiet battles, the unseen sacrifices, and the unspoken lessons he offers to humanity. For in those, perhaps, lies his greatest gift to the world. ♦

জীৱনবৃত্ত

হোমেন বৰগোহাঞিৰ জীৱন আৰু কর্ম ঃ এক আলোকপাত

ধ্রুপ বৰা

মানুহৰ জীৱনটো হৈছে এক বিচিত্র অভিজ্ঞতাৰ ভঁৰাল। ঠিক তেনে এজন জীৱন্ত পুথিভঁৰালস্বৰূপ ব্যক্তি হোমেন বৰগোহাঞি, অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ এজন অতি গুৰুত্বপূর্ণ ব্যক্তি হোমেন বৰগোহাঞিৰ জীৱন অভিজ্ঞতাৰ প্রতি প্রতিজন ব্যক্তিয়ে এক উৎসুকতা প্রকাশ কৰাটো স্বাভাৰিক।

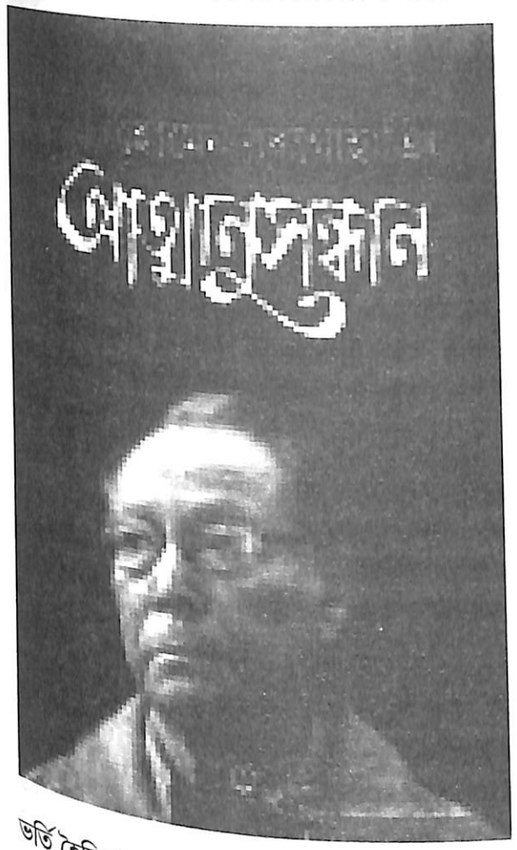
অসমীয়া জাতি তথা জাতীয় জন-জীৱনৰ অভিভাৰক তথা পথ প্রদর্শকৰ ভূমিকা পালন কৰা এজন ব্যক্তি হ'ল হোমেন বৰগোহাঞি। সৃষ্টিশীল আৰু সমৃদ্ধিশালী ৰচনা সম্ভাৰেৰে জাতীয় সাহিত্যক বিশ্বৰ আগত সফলতাৰে দাঙি ধৰা তথা কলমৰ জৰিয়তে এখন সু-শৃংখলিত সমাজ নির্মাণ কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে বিভিন্ন জনপ্রিয় উচ্চ মানদণ্ডৰ আলোচনী সম্পাদনাৰ জৰিয়তে সমগ্র অসমতে ধনাত্মক তথা ইতিবাচক বৌদ্ধিক চিন্তাৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ ক্ষেত্রত হোমেন বৰগোহাঞিৰ ভূমিকা আছিল অপৰিসীম। অসমৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি, সংবাদ আদি জগতলৈ গুৰুত্বপূর্ণ অৱদান আগবঢ়াই থৈ যোৱা হোমেন বৰগোহাঞি আছিল একাধাৰে সাহিত্যিক, শিক্ষাবিদ, বুদ্ধিজীৱী, সাংবাদিক আৰু লগতে এজন একনিষ্ঠ সমাজ সেৱক।

১৯৩২ চনৰ ৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখে অবিভক্ত লখিমপুৰ জিলাৰ ঢকুৰাখনাৰ চাৰিকড়িয়া নৈৰ কাষৰীয়া বালিগাঁৱৰ এটা গাঁৱলীয়া চহকী খেতিয়ক (আহোম) পৰিয়ালত জন্ম হৈছিল। হোমেন বৰগোহাঞিৰ। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল ইন্দ্রধৰ বৰগোহাঞি আৰু মাতৃৰ নাম আছিল আইতা বৰগোহাঞি। এই চাৰিকড়িয়া নৈখনৰ ইতিবৃত্ত আৰু তেখেতৰ লগত ইয়াৰ সম্পর্ক তেখেতৰ বিভিন্ন লেখাত বর্ণনা কৰিছে।

বৰগোহাঞিৰ জন্মৰ তাৰিখটো ক লৈও এক মতানৈক্য দেখা যায়, কোনো কোনোৱে তেওঁৰ জন্মৰ তাৰিখটো ২১ ডিচেম্বৰ বুলি ক'ব খোজে আৰু আন একাংশয়ে ৭ ডিচেম্বৰ বুলি কয়। বৰগোহাঞিৰ তেওঁৰ 'সুখ-দুখ' শীর্ষক গ্রন্থখনত এইদৰে লিখিছে 'মই মোৰ নিজৰ জন্মদিন মনত পেলাবলৈ কেতিয়াও চেষ্টা নকৰোঁ। সঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে মই নিজৰ জন্মৰ তাৰিখ নাজানোৱেই। নামজুলা জ্যোতিষীয়ে কৰা মোৰ দুখন কোষ্ঠী বা সোঁৱৰণি আছিল। দুয়োখনকে মই বহুত বছৰৰ আগতে নিজে ইচ্ছা কৰিয়েই নষ্ট কৰি পেলাইছোঁ। মোৰ জন্ম তাৰিখ বুলি যি দুটা চন-তাৰিখ প্রচলিত আছে দুয়োটাই কাল্পনিক। অৱশ্যে ২০১২ চনত ডিব্রুগড়ত তেওঁৰ গুণমুগ্ধৰ উদ্যোগত ৭ ডিচেম্বৰ দিনটোক প্রজ্ঞাৰ দিন হিচাপে পালন কৰা হৈছিল। ঢকুৰাখনাত নৱগঠিত হোমেন বৰগোহাঞিৰ ন্যাসেও এই দিনটোকে বৰগোহাঞিৰ জন্মদিন হিচাপে উদ্যাপন কৰি আহিছে।

হোমেন বৰগোহাঞিদেৰে এটা বিদ্যানুৰাগী আৰু গ্রন্থানুৰাগী পৰিয়ালত জন্মলাভ কৰিছিল। তেখেতৰ পৰিয়ালৰ সকলো আছিল অধ্যয়নপিপাসু। ইয়ে তেখেতৰ শিক্ষা জীৱনত আৰু সমগ্র জীৱনত প্রভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল। প্রাথমিক আৰু মজলীয়া পর্যায়ৰ শিক্ষা তেওঁ ঢকুৰাখনাতে গ্রহণ কৰাৰ পিছত ডিব্রুগড় চৰকাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বালক বিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৫০ চনত মেট্রিক পাছ কৰি কটন কলেজত ভর্তি হয় আৰু ১৯৫২ চনত কটন কলেজৰপৰা আই.এছ.ছি. পৰীক্ষাত উর্ত্তীণ হয়। ১৯৫৪ চনত ইংৰাজী বিষয়ত অনার্ছসহ স্নাতক ডিগ্রী লাভ কৰিছিল।

বৰগোহাঞিয়ে তেওঁৰ আত্মজীৱনীত নিজৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে বিজ্ঞানৰ শ্রেণীত ভর্তি হোৱা বুলি উল্লেখ কৰিছে। তেওঁ কৈছে, "নিজৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে মই বিজ্ঞানৰ শ্রেণীত

ভর্তি হৈছিলোঁ। তাৰো কাৰণ আছিল একেটাই-জেদ।" তাৰ পৰৱর্তী সময়চোৱাত হে তেওঁ কলা শাখাত নামভর্তি কৰে। ইয়াৰ উল্লেখ তেওঁৰ আত্মজীৱনী 'আত্মানুসন্ধান'ত কৈছে, "আৰ্টছলৈ আহি ঘৰৰ ল'ৰা ঘৰলৈ ঘূৰি অহাৰ নিচিনা বিৰাট স্বস্তি অনুভৱ কৰিলোঁ।" স্নাতক পৰীক্ষাত উত্তীর্ণ হোৱাৰ পাছতেই তেওঁৰ শিক্ষা জীৱনৰ ওৰ পৰে।

স্নাতক উত্তীর্ণ হোৱাৰ পাছতেই হোমেন বৰগোহাঞিয়ে ঢকুৰাখনা উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত শিক্ষকতা কৰে আৰু শিক্ষকতাৰ বৃত্তিক আপোন কৰি লয়। ইয়াৰ কিছুদিন শিক্ষকতা কৰাৰ পাছত তেওঁ ১৯৫৫ চনত প্রশাসনিক সেৱাৰ পৰীক্ষাত অৱতীর্ণ হয় আৰু মাজুলীত উপ-প্রতি সমাহর্তা হিচাপে কর্মজীৱন আৰম্ভ কৰে।

তেখেতে ১৯৫৫ চনৰ পৰা ১৯৬৮ চনলৈ অসমৰ বিভিন্ন প্রান্তত উপ-প্রতি বিষয়া, পৰিকল্পনা বিষয়া আদিৰ দায়িত্বত নিয়োজিত হৈ আছিল। ১৯৬৮ চনত যোৰহাটৰ পৰিকল্পনা বিষয়াৰ দায়িত্বত থাকোঁতেই চৰকাৰী চাকৰি পৰিত্যাগ কৰে আৰু 'সাপ্তাহিক নীলাচল' কাকতত সম্পাদক হিচাপে সাংবাদিকতাৰ দায়িত্বত গ্রহণ কৰে।

বৰগোহাঞিয়ে সাংবাদিক জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল মালিগাঁৱৰপৰা প্রকাশিত দেৱেন্দ্রনাথ শর্মাৰ দ্বাৰা প্রকাশিত অসমীয়া কাকত 'দৈনিক শান্তিদূত'ৰ জৰিয়তে। তেওঁ এই কাকতখনত ৪৫ দিন কাম কৰিছিল। এই কথা তেওঁ 'মোৰ সাংবাদিক জীৱন' (প্রথম খণ্ড) গ্রন্থত উল্লেখ কৰি গৈছে। ১৯৬০ চনৰ ১ নৱেম্বৰৰ পৰা চন্দ্রপ্রসাদ শইকীয়াৰ সম্পাদিত 'অসম বাতৰি' কাকতত প্রবন্ধ লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰে। ১৯৬৮ চনত চৰকাৰী চাকৰিৰপৰা ইস্তাফা দি 'সাপ্তাহিক নীলাচল' নামে এখন সাপ্তাহিক কাকত আৰম্ভ কৰে আৰু কাকতখনৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব লয়। ১৯৭৭ চনলৈকে নীলাচলৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব লোৱাৰ লগতে একেটা বর্ষতে 'সাপ্তাহিক নাগৰিক' নামৰ কাকতখনৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব গ্রহণ কৰে পৰৱর্তী ১৯৮০ চনত হোমেন বৰগোহাঞিয়ে 'লোকায়ত' নামৰ এখন কাকতৰ সম্পাদনাৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰে। ইয়াৰ পৰৱর্তী সময়ত তেওঁ ১৯৮১ চনত কলিকতাৰ পৰা প্রকাশিত 'আজকাল' নামৰ এখন দৈনিক বাংলা বাতৰিকাকতত উত্তৰ পূর্বাঞ্চলৰ বিশেষ প্রতিনিধি হিচাপে নিযুক্তি লাভ কৰে। ইয়াৰ পিছত হোমেন বৰগোহাঁঞিয়ে একেধাৰে তিনিখন আলোচনীৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্রহণ কৰে। ইয়াৰ পাছতে তেওঁ ১৯৮৭ চনত 'সমকাল' আৰু ১৯৮৯ চনত 'সূত্রধাৰ' আলোচনীৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদক ৰূপে কার্যনির্বাহ কৰে আৰু ১৯৯১ চনত কিশোৰ-কিশোৰীৰ বাবে প্রকাশিত 'কিশোৰ' আলোচনীৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদকৰ দায়িত্ব লয়। ইয়াৰ পৰৱর্তী সময়ত তেখেতে ১৯৯৩ চনত 'অসম বাণী'ৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰে। ১৯৯৭ চনত অসম বাণীৰ সম্পাদক পদৰ পৰা পদত্যাগ কৰি 'আমাৰ অসম' নামৰ দৈনিক কাকতৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদক হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্রহণ কৰে। ২০০৪ চনত 'আমাৰ অসমৰ কাকত'ৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পৰা পদত্যাগ কৰি 'দৈনিক বাতৰি' নামৰ অসমীয়া দৈনিক কাকত খনৰ প্রতিষ্ঠাপক মুখ্য সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰে। ২০০৫ চনত দৈনিক বাতৰি কাকত খনৰ পৰা পদত্যাগ কৰি কিছুদিনৰ বাবে পযেকীয়া চিন্তামূলক সাহিত্যধর্মী আলোচনী 'সাতসৰী'ৰ প্রতিষ্ঠাপক সম্পাদকৰ দায়িত্ব বহন কৰে আৰু ইয়াৰ পিছত ২০০৬ চনত হোমেন বৰগোহাঁঞিয়ে পুনৰ 'আমাৰ অসম' কাকতৰ মুখ্য সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্রহণ কৰে। হোমেন বৰগোহাঁঞিয়ে 'নিয়মীয়া বার্তা' কাকতৰ মুখ্য সম্পাদক পদত ২০১৫ চনত অধিষ্ঠিত হৈ মৃত্যুলৈকে এইখন কাকতৰ মুখ্য সম্পাদকৰূপে কার্যনির্বাহ কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেখেতে চেটেলাইট চেনেল 'নিউজ লাইভ'ৰ পূর্বতে সম্প্রচাৰ হোৱা শীর্ষক 'মুখামুখি' অনুষ্ঠানতো গুৰি ধৰাৰ লগতে মৃত্যুৰ আগলৈকে নিউজ লাইভৰ 'কথা—বার্তা' অনুষ্ঠানটোৰ আঁত ধৰোতা তথা মুখ্য আকর্ষণ

আছিল।

হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত পঢ়াৰ সময়তেই প্ৰায় সাত বছৰ বয়সতে লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। প্ৰথমবাৰৰ বাবে হোমেন বৰগোহাঞিয়ে তেওঁৰ বিদ্যালয়ৰ প্ৰধান শিক্ষকৰ আদেশত এটা কবিতা লিখিছিল আৰু সেয়াই আছিল তেওঁৰ সাহিত্য জীৱনৰ আৰম্ভণি আৰু তাৰ পৰা মৃত্যুপৰ্যন্ত তেওঁৰ কলমৰ চিয়াঁহী অবিৰত সোঁতত বৈ থাকিল। আৰু তেতিয়াই হোমেন বৰগোহাঞি দেৱৰ মনত লেখক হোৱাৰ তীব্ৰ বাসনা জাগি উঠে। সৰুৰে পৰাই হোমেন বৰগোহাঞিৰ এটা অধ্যয়ন পিপাসু মন আছিল কিয়নো সেইসময়তে তেওঁলোকৰ ঘৰত বহুতো গ্ৰন্থ আছিল আৰু সৰুৰে পৰা তেওঁ সেই গ্ৰন্থসমূহৰ সংস্পৰ্শতে ডাঙৰ হৈছিল। আত্মজীৱনী ধুমুহা আৰু ৰামধেনু যদিও হোমেন বৰগোহাঞিয়ে লেখক জীৱন কবিতাৰ জৰিয়তে আৰম্ভ কৰা বুলি মন্তব্য কৰিছে। পঞ্চম-সপ্তম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকাৰ কালতে মাধৱ বেজবৰুৱা সম্পাদিত বাঁহী আলোচনীত তেওঁৰ কবিতা প্ৰকাশ পাইছিল। বিদ্যালয়,মহাবিদ্যালয় সকলো পৰ্য্যায়তে হোমেন বৰগোহাঁঞিদেৱে সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল। ১৯৫৭ চনত হোমেন বৰগোহাঞিয়ে চাকৰি কৰি থকাৰ সময়তে তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰথম গল্পসংকলন 'বিভিন্ন কোৰাছ' প্ৰকাশ পায়।

তেখেতে উল্লেখ কৰিছে যে 'বিভিন্ন কোৰাছ' গল্পসংকলনৰ আঁৰতেই আছিল তেওঁৰ চাকৰি জীৱনৰ সমাপ্তি। ১৯৭০ চনত 'পিতা-পুত্ৰ' উপন্যাসখন লিখা আৰম্ভ কৰে আৰু এইখন সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ তেখেতক প্ৰায় পাঁচ বছৰ সময় লাগে।

অসমীয়া সাহিত্যত তেওঁ প্ৰায় শতাধিক গ্ৰন্থ ৰচনা কৰি থৈ গৈছে। গ্ৰন্থ লিখা আৰু পঢ়া তেওঁৰ বাবে আছিল নিচা। তেওঁ প্ৰৱন্ধ সংকলন, উপন্যাস, কবিতা পুথি, গল্পপুথি আৰু লগতে আত্মজীৱনীও ৰচনা কৰি থৈ গৈছে।

উপন্যাস ঃ যেনে 'সুবালা' ১৯৬৩, 'তান্ত্ৰিক' ১৯৬৭, 'সাউদৰ পুতেকে নাও মেলি যায়' ১৯৮৭, 'হালধীয়া চৰায়ে বাওধান খায়' ১৯৭৩, 'পিতা-পুত্ৰ' ১৯৭৫, 'অস্তৰাগ' ১৯৮৬, 'নিঃসঙ্গতা' ২০০০, 'বিষণ্ণতা' ২০০২ ইত্যাদি।

গল্প ঃ যেনে 'বিভিন্ন নৰক' ১৯৫৭, 'স্বপ্ন, স্মৃতি আৰু বিষাদ' ১৯৬৭, 'প্ৰেম আৰু মৃত্যুৰ কাৰণে' ১৯৫৮, 'অস্তিত্বৰ জ্যোতিৰ্ময় চেতনা', 'চম্পা', 'তীৰ্থ ফুকন' ইত্যাদি

কবিতা পুথি ঃ হৈমন্তী ১৯৮৭।

আলোচনী আৰু কাকত ঃ 'আমাৰ অসম', 'অসম বাণী', 'নীলাচল', 'সূত্ৰধাৰ', 'নাগৰিক', 'সাতসৰী', 'নিয়মীয়া বাৰ্তা' ইত্যাদি।

প্ৰবন্ধ সংকলন ঃ 'অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰাৰ সাধনা' ২০২০, 'উচ্চাকাংক্ষা' ১৯৯৯, 'প্ৰজ্ঞাৰ সাধনা' ১৯৯৪, 'আমাক কিতাপ লাগে' ১৯৯৩, 'কিতাপ পঢ়াৰ আনন্দ' ১৯৯১, 'কাম কৰাৰ আনন্দ' ২০০৭, 'জীৱনৰ মধুৰতম সময়' ২০০৮, 'সুখ-দুখ' ১৯৯২, 'স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ সহজ নিয়ম' ২০০৮, 'আত্ম দীপো ভৱ' ১৯৯৬, 'অন্তহীন প্ৰেৰণা' ১৯৯৪, 'আনন্দ আৰু বেদনাৰ সন্ধানত' ২০০৮, 'বিপদৰ বন্ধু' ২০০৩ ইত্যাদি।

আত্মজীৱনীমূলক ঃ 'ধুমুহা আৰু ৰামধেনু', 'আত্মানুসন্ধান' ১৯৮৮, 'মোৰ সাংবাদিক জীৱন' ১৯৮৯, 'মোৰ হৃদয় এখন যুদ্ধক্ষেত্ৰ' ২০০৬, 'জীৱন সুন্দৰ আৰু ভয়ংকৰ' ২০১৩ ইত্যাদি।

অন্যান্য ঃ 'মোৰ যৌৱনৰ ৰামধেনু', 'গল্প আৰু কবিতা' ২০০৯, 'বিংশ শতাব্দীৰ সন্ধানত' সম্পা ঃ '১৯৯৪, 'কিশোৰ সাৰথি' (দহখন কিশোৰ গ্ৰন্থৰ একত্ৰ সংকলন) ২০১০ সম্পাদিত ইত্যাদি।

নাট্য সাহিত্যলৈ বৰঙণি আগবঢ়োৱা হোমেন বৰগোহাঞিয়ে ৰচনা কৰা একাংকিকা নাটক হ'ল 'ৰতনপুৰত গধুলি' আৰু 'নট বাই ব্ৰেড এলোন'। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ৰচনা কৰা অনাতাঁৰ নাটক হ'ল— 'হঠাৎ গধূলি'। অসমীয়া সাহিত্যলৈ হোমেন বৰগোহাঞিয়ে আৰু বহুতো এনে ভিন্ন ভিন্ন অৱদান দি থৈ গৈছে।

উল্লেখযোগ্য যে ২০০১ চনত হোমেন বৰগোহাঞি অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰূপে নিৰ্বাচিত হয় আৰু অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে বৰগোহাঞিয়ে ২০০১ চনত ডিব্ৰুগড় অধিৱেশনত আৰু ২০০২ চনৰ কলগাছিয়া অধিৱেশনত সভাপতিৰ দায়িত্ব বহন কৰিছিল। সভাপতিৰ কাৰ্যকালতে হোমেন বৰগোহাঞিয়ে উদ্যোগ হাতত লৈ অসম সাহিত্য সভাৰ তৰফৰ পৰা 'বিশ্বকোষ' আৰু 'বিজ্ঞানকোষ' প্ৰকাশ কৰিছিল। হোমেন বৰগোহাঞিয়ে এইক্ষেত্ৰত অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছিল।

বৰগোহাঞিদেৱৰ সাহিত্য তথ্য সমূহ কেৱল অসমীয়া ভাষাতে সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। এইসমূহ ইংৰাজী ভাষাৰ লগতে অনান্য ভাৰতীয় ভাষালৈ অনুদিত হৈছে। তেওঁৰ উপন্যাস 'অস্তৰাগ' ইংৰাজী, ওড়িয়া, হিন্দী, নেপালী, বড়ো আৰু বাংলা ভাষালৈ অনূদিত হৈছে। তেওঁৰ 'মৎস্যগন্ধা' উপন্যাস খন হিন্দী আৰু নেপালী ভাষালৈ অনুদিত হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও 'পিতা পুত্ৰ' উপন্যাসখন ইংৰাজী আৰু হিন্দীকে

ধৰি মুঠ ২১ টা ভাৰতীয় ভাষালৈ অনুদিত হৈছে। হোমেন বৰগোহাঞিৰ চুটি গল্প সমূহো বিভিন্ন ভাৰতীয় ভাষালৈ অনূদিত হৈছে।

বৰগোহাঞিদেৱৰ চিৰজীৱন অসমীয়া ভাষা-সাহিত্যৰ তথা সাংবাদিকতাৰ বাবেই নিজকে উচৰ্গা কৰে। তেখেতৰ এই ক্ষেত্ৰত আগবঢ়োৱা অসামান্য অৱদানসমূহৰ বাবে তেখেতে জীৱন কালচোৱাত বহুকেইটা বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সেইকেইটা হৈছে পিতা-পুত্ৰ উপন্যাসৰ বাবে ১৯৭৭ চনত অসম প্ৰকাশন পৰিষদৰ বঁটা লাভ কৰে, 'পিতা-পুত্ৰ' উপন্যাসৰ বাবে ১৯৭৮ চনত 'সাহিত্য অকাডেমি বঁটা' লাভ কৰে, অসমীয়া সাহিত্যলৈ আগঢ়োৱা অৱদানৰ, ১৯৯২ চনত 'অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা' লাভ কৰে, ২০০০ চনত বংগীয় সাহিত্য পৰিষদৰ হৱনাথ ঘোষ পদক লাভ কৰে, ২০০৭ চনত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বঁটা লাভ কৰে ইত্যাদি।

সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰত আগঢ়োৱা সেৱাৰ বাবেও হোমেন বৰগোহাঞিয়ে লাভকৰা বঁটা সমূহঃ ২০০০ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ পৰা কৃতি সাংবাদিকৰ 'লক্ষ্মীনাথ ফুকন বঁটা' লাভ কৰে, ২০০২ চনত উৎকৃষ্ট সাংবাদিকতাৰ বাবে 'জয়কৃষ্ণ ৰামদয়াল বঁটা' লাভ কৰে, ২০১৯ চনত সাদিন-প্ৰতিদিন গোষ্ঠীৰ পৰা তেওঁ 'জীৱনজোৰা সাধনা'ৰ বঁটা লাভ কৰে।

২০২১ চনৰ পৰা প্ৰতি বছৰে ৭ ডিচেম্বৰ তাৰিখে হোমেন বৰগোহাঞিৰ জন্মদিনত অসম চৰকাৰে তেওঁৰ নামত সাহিত্যিক পেঞ্চন প্ৰদান কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰে। বৰগোহাঞিৰ গৃহ চহৰ ঢকুৱাখানাৰ 'হোমেন বৰগোহাঞি ট্ৰাষ্ট' প্ৰতিবছৰে বৰগোহাঞিৰ নামত 'হোমেন বৰগোহাঞি সাহিত্য বঁটা' প্ৰদান কৰে। ২০১৯ চনত জীৱনীকাৰ, অনুৱাদক আৰু ঔপন্যাসিক শৰ্মিষ্ঠা প্ৰীতমে এই বঁটা লাভ কৰিছে।

বৰগোহাঞিক ১৯৭৮ চনত 'পিতা-পুত্ৰ' গ্ৰন্থখনৰ বাবে অসমীয়া ভাষাৰ সাহিত্য অকাডেমি বঁটা প্ৰদান কৰা হৈছিল যদিও তেওঁ ভাৰতীয় সমাজত সৃষ্টি হোৱা সহনশীলতাৰ অভাৱৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ স্বৰূপে, ২০১৫ চনত, এই বঁটা আৰু ইয়াৰ সৈতে প্ৰাপ্ত নগদ ধন ঘূৰাই দিছিল।

বৰগোহাঞিয়ে ১৯৫৮ চনত অসমৰ অন্য এগৰাকী বিশিষ্ট নাৰীবাদী লেখিকা নিৰুপমা তামুলীৰ সৈতে বিবাহপাশত আবদ্ধ হয়। তেওঁলোকৰ দুয়োৰে সন্তান প্ৰদীপ্ত বৰগোহাঞি আৰু অনিন্দ বৰগোহাঞি। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী কালচোৱাত বৰগোহাঞি দম্পতী পৃথকে থাকিবলৈ লয় আৰু ১৯৭৭ চনত দুয়োজনৰে বিবাহ বিচ্ছেদ ঘটে।

বৰগোহাঞিয়ে প্ৰায় একপষেক ধৰি কভিড-১৯ মহামাৰীৰ সৈতে যুঁজিছিল আৰু তেওঁ জয়ী হৈ সুস্থ অৱস্থাৰে গৃহলৈ উভতিও আহিছিল। কিন্তু কোভিডৰ পৰা হোৱা পাৰ্শ্ব ক্ৰিয়াৰ বাবে দুৰ্বলতাত ভুগিব লগাত ক্ৰমাৎ তেখেতৰ হাওঁফাওঁ, হৃদযন্ত্ৰ আদি বিকল হৈ পৰে আৰু অৱশেষত ৮৯ বছৰ বয়সত এই চিৰনমস্য অসমৰ সাহিত্য জীৱনৰ এক অটবী হোমেন বৰগোহাঁঞিয়ে ২০২১ চনৰ ১২ মে' তাৰিখে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

বৰগোহাঞিদেৱৰ সাহিত্য সৃষ্টিয়ে মানুহ তথা সমাজ জীৱনক প্ৰেৰণা যোগাইছিল। সমাজৰ বাবে তেওঁৰ কলমত অন্তৰ্নিহিত হৈ আছিল অমোঘ মোহিনী শক্তি। হাতত কলম তুলিব পৰা হোৱাৰে পৰা জীৱন সেই অন্তিম সময় পৰ্যন্ত হাতত কলম লৈয়েই থাকিল। সাহিত্য জগতত হোমেন বৰগোহাঞিদেৱ আৰু তেওঁৰ সৃষ্টিসমূহ চিৰকাল ধ্ৰুৱতৰাৰ দৰে জিলিকি থাকিব আৰু সমূহ অসমীয়াই চিৰকাল তেওঁক স্মৰণ কৰিব । চিৰতৰুণ হোমেন বৰগোহাঞিৰ অসমীয়া সাহিত্যত তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজি সদায় উজ্জ্বল হৈ ৰ'ব।♦

জীৱনবৃত্ত

Chisel, Hammer and Heart : The Raw Legacy of Dashrath Manjhi

Ritisha Bhadra

In the rugged terrains of Bihar, where the land was as unforgiving as the lives of those who toiled on it, was born Dashrath Manjhi in 1934. The land he called home, Gehlaur, was a village shadowed by a formidable mountain range that seemed to define the aspirations of its people. Born into the Musahar community, the lowest rung in the caste hierarchy, Dashrath's life was one of relentless struggle from the very beginning. Poverty, illiteracy, and societal neglect were his constant companions. Yet, within him was a love so fierce, it would eventually change the fate of his village.

Dashrath Manjhi's life was unremarkable until he met Falguni Devi. In her, he found a reason to smile amidst the grim realities of their existence. Their love was not one of grand gestures but of quiet, unwavering adoration. They married, and for a brief moment, the harshness of life seemed to soften in the warmth of their bond. But fate, as unforgiving as the mountain that loomed over their village, struck a blow that would set the course of history.

One day, while bringing Dashrath his dinner, Falguni slipped and fell from the mountain, suffering injuries that would prove fatal. The mountain had taken his love from him. The same mountain that forced villagers to walk miles around it for basic necessities—a journey that cost his wife her life."In this moment of unbearable grief, Dashrath made a vow—a vow to not just mourn his wife, but to avenge her death by ensuring no one else would suffer the same fate!

Armed with nothing but a hammer and a chisel, Dashrath Manjhi began his monumental task in 1960. The villagers thought him mad; they mocked him; yet he persisted. Day after day, under the scorching sun and in the biting cold, he chipped away at the mountain. For 22 years, he toiled, his hands blistered and his body worn, but his spirit remained unyielding.

The mountain was not just a mass of stone; it was an embodiment of every obstacle that had ever stood in his way. And with each strike, he was not just breaking rock—he was carving a path of love, of determination, and of rebellion against the destiny that had been forced upon him and his people.

Finally, in 1982, Dashrath Manjhi's labor bore fruit. He had single-handedly carved a 110-meter-long, 9.1-meter-wide path through the mountain, reducing the distance between Atri and Wazirganj from 55 kilometers to just 15. What the government had deemed impossible, this "madman" had achieved through sheer resilience. His act of defiance was not just for himself, but for his entire village, for every woman who had lost her life or her child because of the inaccessibility of basic facilities.

Recognition from the government came late, far too late. It wasn't until years later that the government, embarrassed by their own inaction, posthumously acknowledged Dashrath Manjhi's contribution to society. He was given the title of Mountain Man," and a road was named in his honor. But for Dashrath, recognition was never the goal. His was a love story etched in stone, one that transcended personal loss and became a testament to the power of perseverance.

Dashrath Manjhi passed away in 2007, but his legacy lives on—not just in the path he carved, but in the hearts of those who draw inspiration from his life. He wasn't a saint or a martyr, but a man who refused to accept the world as it was and instead molded it into something better. In doing so, he showed the world that love is not just a fleeting emotion but a force capable of changing the very landscape of life. ♦

অণুগল্প

দায়িত্ব

চুমী গগৈ

ময়ুৰী, হঠাৎ উচুপি উঠিল। কাৰণ তাই সপোনতো ভাবিব নোৱাৰা এটা ঘটনা সংঘটিত হৈ গ'ল। তাইৰ জীৱনটো হঠাৎ যেন খেলি-মেলি হৈ গ'ল। তাই এতিয়া কি কৰিব নিজে ভাবি নোপোৱা হ'ল। তাইৰ মনত নানান প্ৰশ্ন আহিবলৈ ধৰিলে। তাই নিজক লৈ দেখা সপোনবোৰ ইমানতে থমকি ৰ'ব নেকি? জীৱনটো ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰি মাক-দেউতাকৰ সপোনবোৰ পূ�ৰণ কৰাৰ হেঁপাহবোৰ সপোন হৈ ৰ'ল। এবছৰীয়া কণমানি ভায়েক মন আৰু তাইক এৰি মাক-দেউতাক দুয়ো গুচি গ'ল অচিনাকি দেশলৈ। মাক-দেউতাকে এৰি যোৱাৰ পিছৰ পৰাই তাই এতিয়া ভায়েকৰ বাবে হৈ পৰিল মাক-দেউতাক সকলো। এতিয়া তাইৰ জীৱনৰ টুলুঙা নাওখন সোমাই পৰিল দায়িত্ব মেৰপাকত। ♦

ভাগ্য নে দুভাগ্য

মনো�ৰঞ্জন গগৈ

— মই নোৱাৰিছোঁ ঔ মা। ভাঙি পৰিছোঁ মই। ঘৰৰ দ্বিতীয়টো সন্তান ৰূপজ্যোতিৰ মৰ্মাহত কান্দোন শুনি মাতৃ পূৰ্ণিমাৰ দুচকুত বাৰিষাৰ বান নামি আহিল।

— তাৰ ঘৰত ধন-সম্পত্তি সকলো আছে। মোতকৈ বহু কম শতাংশ পাইও সি আজি APSC Mains clear কৰিলে। মোৰ কিয় নহ'ল মা? ..... কাৰণ সি SC আৰু মই General student । ময়ো যদি ভাল ... এটা ল'ৰ পৰা হ'লে?

ৰূপজ্যোতিক এনেদৰে ভাঙি পৰা দেখি মাতৃ পূৰ্ণিমাই নিজ পৰিয়ালৰ দুৰৱস্থাৰ কথা ভাবি নিঃশব্দ হৈ এটাইত বহি পৰে।

— কিয় মা কিয়? মই General caste-ৰ ঘৰত জন্ম ল'লোঁ, এয়া মোৰ ভাগ্য নে, মই দৰিদ্ৰৰ ঘৰত জন্ম লোৱাটো দুভাগ্য! ইতিমধ্যে তিনিটা বছৰ পাৰ হ'ল আৰু কিমান বছৰ মা! ♦

চাকৰি

হেমাংগ বড়া

ইমানবোৰ পঢ়া-লেখা কৰি তুমি এতিয়া এটা প্ৰাইভেট কোম্পানিত সৰু চিকিউৰিটি গাৰ্ডৰ চাকৰি কৰিবা, লাজ নালাগিব নে? লাজতকৈ ভোকৰ মূল্য বহুত বেছি ছাৰ। ঠিক আছে তেন্তে, বুজি পাইছোঁ মই, সৎ কাম কৰি খাবলৈ লাজ কৰিব নালাগে। তুমি অহা মাহৰ পহিলা তাৰিখৰ পৰা কামত যোগদান কৰিব পাৰিবা। আপোনালৈ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল ছাৰ। তেনেহ'লে অহা মাহৰ এক তাৰিখৰ পৰা সদায় লগ পাম আপোনাক। ♦

দায়িত্ব

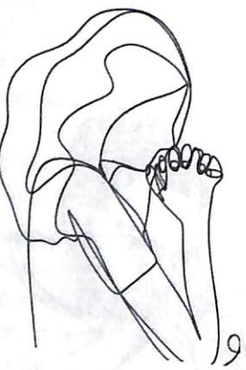
হেমাংগ বড়া

হঠাৎ উচুপি উঠিল সি, সকলো নিমিষতে শেষ হৈ গ'ল। জীৱনটো কি তাক উপভোগ কৰাৰ বহুতো হেঁপাহ আছিল তাৰ। পঢ়ি-শুনি এজন ভাল সুদক্ষ প্রশাসনিক বিষয়া হোৱাৰ সপোন যেন নিমিষতে চূৰমাৰ হৈ পৰিল। দুই বছৰীয়া কণমানি ভনীয়েকৰ সমস্ত দায়িত্ব অর্পণ কৰি দি মাক-দেউতাক দুয়ো গুচি গ'ল এক অজান পৃথিৱীলৈ। অতি কুমলীয়া বয়সতে সি হৈ পৰিল ভনীয়েকৰ বাবে সকলো। দায়িত্ব নামৰ গধুৰ শিলটোৰ বোজাৰ তলত সোমাই পৰিল তাৰ জীৱনৰ দিশহাৰা নাওখন।♦

সেন্দূৰ

জাহ্নবী গগৈ

আৰক্ষীৰ গুলীত স্বামীক হেৰুৱাৰ পিছত ৰিজু আজি প্রথমবাৰ মাকৰ ঘৰলৈ আহিছে। গাভৰু জীয়েকজনীৰ বগা সাজযোৰে উকা কপালখন দেখি মাকৰ হৃদয়খন চূর্ণ-বিচূর্ণ হৈ পৰিল। তেওঁ আজি অনুতপ্ত।

ভুলটো তেওঁ তেতিয়াই কৰি পেলাইছিল যেতিয়া সুখ্যাতিৰে হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী পাছ কৰা ৰিজুক উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি স্বাৱলম্বী কৰি তোলাৰ কথা নাভাবি ধনীৰ দুলাল পথভ্রষ্ট ল'ৰাজনলৈ জীয়েকক বিয়া দি দিছিল।♦

ভৌতিক

জাহ্নবী গগৈ

মাজৰাতি কৰিড'ৰত কাৰোবাৰ ব্যস্ততাৰে অহা-যোৱাৰ শব্দ। এই মাজৰাতিখন কাৰণো ইমান ব্যস্ততা বুলি লাইটটো জ্বলাব লওঁতেই পিছফালৰ পৰা ৰ'জীয়ে ক'লে— "ব'ল বাথৰুম যাওঁ, মোৰ অকলে যাবলৈ ভয় লাগে।"

কিন্তু ৰ'জী দেখোন আত্মহত্যা কৰা আজি সাত দিনেই হ'ল।♦

যুদ্ধ

গৌৰৰ চুতীয়া

তাই খিৰিকীখনৰ কাষতে বিছনাখনত বহি আছে আউসীৰ জোনৰ পোহৰ একাঁজলি আহি তাই ৰঙা সেওতাটোত পৰিছে। কাষৰ ৰেডিঅ'টোত বাজিছে সন্ধিয়াৰ বাতৰি। বাতৰিৰ প্রথম শিৰোনাম "সীমান্তৰ যুদ্ধত দামামা বাঢ়িছে, অসমৰ পাঁচজন সেনাৰ মৃত্যু। তাৰে এজন বকতা মৌজাৰ বিবাহিত জোৱান।"

তেওঁ জলকা মাৰি একে থৰে মৰুভূমি হৈ যোৱা পথাৰখনলৈ চায় আছে। কাণত তেতিয়াও সেই কথাষাৰে শুনি আছে। "আমাৰ ফালৰ মাথাউৰিটো ভাঙিল।"

সপোন

গৌৰৰ চুতীয়া

বাস্তৱ

ধ্রুপ বৰা

এয়া সপোন নে কল্পনা? চকুযোৰ খুলি দেখো দুখন হাত সেই দুহাতেৰে খামুচি আছিল এথোপা মৰহা বগা গোলাপ। এনে লাগিল সেয়া সপোন যদিও মোৰ কল্পনাৰে কল্পিত এক জীয়া বাস্তৱ। য'ত আছিল দুটা ল'ৰা, এথোপা মৰহা গোলাপ আৰু আছিল পথাৰৰ লুং-লুঙীয়া আলিৰ কাষৰ এটা মৰা পুখুৰী!

পুখুৰীটোৰ পাৰত এটা ল'ৰা হয়তো সি পথাৰৰ কামৰ অন্তত তাত মাছ বিছাৰি আছিল। শাওণৰ ছাল দেইজোৱা ৰ'দ সেই পথাৰৰ লুং-লুঙীয়া আলিৰে কোনোবা আহিছে... হাতত এটা টোপোলা। হয় সেই একেই দুখন হাত য'ত মই গোলাপৰ থোপাটো দেখিছিলোঁ! টোপোলাটো কিহৰ!

তেজ

অনুশ্রী বৰপাত্র গোহাঁই

দহ বছৰীয়া জীৱনটোত প্রথমবাৰৰ বাবে তাই অকলে শুইছে। ৰাতিটো বিছনাত ইফালে-সিফালে কৰি থাকিও টোপনি নধৰাত মাক নোহোৱা নিহাক বৰমাকে কোৱা কথাষাৰ মনত পৰিল। "তেজ ওলাব লাগিলে ভয় খাই দেউতাৰক নক'বি, মোক ক'বি।" কিন্তু বৰদেউতাকেচোন তাইক কৈছিল, "দৰা-কইনা খেলিলে অলপ তেজ ওলায়েই।"

স্তব্ধময়ী ভৰষা

লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা

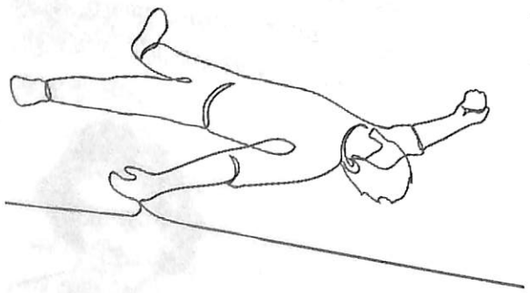
বেৰৰ মাজৰ সৰু ফুটাবোৰৰ মাজেৰে পুৱাৰ জিলিকণিবোৰ সোমাই পৰিছে। সেই জিলিকণিৰ পোহৰে অভয়ৰ মুখত পোহৰৰ চাপ পেলাইছে। আজি বেতনিৰ কাষৰ ৰ'দ নপৰা মাটি কেইডৰা হাল জুৰিবলৈ আছে। তাৰ উঠা দেৰিয়েই হ'ল। ৰাতি ৮ বজালৈকে কলেজত পঢ়ুৱাখিনি পঢ়োতেই গ'ল। দিনটোত সময়ৰ অভাৱত তাৰ পঢ়িবলৈ থাকিয়েই যায়। মাউৰা অভয়ৰ মাকজনীও বেমাৰী। ঘৰখন তাৰ ওপৰতেই নির্ভৰশীল। উঠি গৈ লৰালৰিকৈ মুখখন ধুই, গাটো তিয়াই জুইকুৰা ধৰিবলৈ লওঁতেই মাকে বাহিৰৰ পৰা মাত লগালে—"অই ল'ৰা এইফালে আহচোন।"

সিও মাকৰ কি হ'ল বুলি ওলাই গ'ল। মাকে তেতিয়াই ভঁৰালৰ কাষত থকা ঠাইলৈ আঙুলিয়াই দেখুৱালে। অভয়ও চালে। নাঙলটোচোন নাই, দুয়োটাই সকলোতে চালে কিন্তু নাঙলটো ক'তো বিচাৰি নাপালে। অভি যেন ভাঙি পৰিল একেবাৰে। পাকঘৰৰ জুইকুৰা তেনেকৈয়ে থাকিল আৰু চোতালত ৰৈ সি আঁকৰা ল'ৰাটোৰ দৰে কেৱল মাকৰ মুখলৈ চাই ৰ'ল।♦

পোহৰ

বিস্মিতা শইকীয়া

সেইদিনাও ঠিক আনদিনাৰ দৰেই আছিল এটা সজল ৰাতিপুৱা। পোহৰ আছিল গাঁৱৰ পৰা নিলগৰ চহৰত, নতুনকৈ সাজি থকা উৰণীয়া সেঁতুখনৰ আন এশজনৰ নিচিনাকৈ তেওঁও সুদক্ষ বনুৱা।

'আশা ল'ৰা-ছোৱালী হালক মানুহ বনোৱা।' কিন্তু কোনে জানে সেইদিনাই যে পোহৰৰ শেষ নিশা। চহৰৰ আঢ্যৱন্ত, তথাকথিত সম্ভ্রান্ত ঘৰৰ, নিচাত ডুব গৈ থকা যুৱতীৰ বিলাসী বাহনৰ খুন্দাত সেই অমায়িক, একান্ত পোহৰ যেন স্তব্ধ হৈ ৰ'ল... ঠিক এমাহৰ পিছত সেই উৰণীয়া সেঁতুৰ তলত বিখ্যাত চিত্রকৰে চিত্রিত কৰিছে — "পোহৰৰ এক জীৱন্ত সত্তা।"♦

পৰিপূৰক

অনুশ্রী বৰপাত্র গোহাঁই

জীয়েক উধাতু খাই দৌৰি আহিল।

— দেউতা ছাগৈ, যাচোন।

— কি ?

— খেতি মাটিডৰাত কোনোবাই হেঙাৰ দি আছে। মূৰ নোতোলাকৈয়ে দেউতাকে ক'লে, "গাঁতটো অলপ দকৈ খান্দ জিতু। এজনীয়েই ছোৱালী ৰভা মজবুত হ'ব লাগিব।"♦

গৌৰৱ

বিস্মিতা শইকীয়া

ভদ্রকান্ত তিনিজনী ছোৱালী, কিন্তু হ'লে কি হ'ব, ভদ্রৰ মনটোত বহুত দুখ যে তাৰ মাটি-বাৰীৰ গৰাকী নাই।

এইকথাটোক লৈ মামনিৰ লগত সদায় খকাখুন্দা।

সময় বাগৰিল, ছোৱালী স'তেও ডাঙৰ হ'ল।

বর্তমান ভদ্রৰ ডাঙৰ জী আৰক্ষীৰ কনিষ্টবল, মাজু জী মেধাৰ ভিত্তিত পোৱা ডাকঘৰৰ চাকৰিত নিয়োজিত। ভদ্রকান্তই আটাইতকৈ এলাগী কৰা সৰু জীয়ে লোকসেৱা আয়োগৰ পৰীক্ষা উত্তীর্ণ হৈছে।

ভদ্রকান্তৰ বর্তমান সুখ। এৰা, নহ'বনো কিয়, মানুহৰ আগত অন্ততঃ ক'ব পাৰিছে মোক মাটি-সম্পত্তি কিয় লাগিছে। ছোৱালী কেইজনীয়েই মোৰ বহুমূলীয়া সম্পত্তি হ'ল।♦

ভক্ষক

চিন্ময় কুমাৰ সন্দিকৈ

শিশুৰ মানসিক স্বাস্থ্য আৰু শিশুৰ শাৰীৰিক যতন সম্পর্কে ডাক্তৰণী বাইদেৱে ডাঙৰ ডাঙৰ নিউজ, চেনেলসমূহৰ টক্‌শ্ব'ত সঘনাই নিজৰ পৰামর্শ আৰু মতামত আগবঢ়ায়।

আজি সেই চেনেলবোৰৰ পর্দাত তেওঁৰ ফটোৰ সৈতে ডাঙৰ ডাঙৰ হেডলাইন দেখি হতবাক হ'লোঁ—'শিশুৰোগ বিশেষজ্ঞ তথা মনোৰোগ চিকিৎসকৰ ঘৰত উদ্ধাৰ দুই শিশু', 'জঘন্য শাৰীৰিক মানসিক নির্যাতনৰ বলি হোৱা দুই শিশুক ভর্তি কৰোঁৱা হৈছে চিকিৎসালয়ত', 'যৌন নির্যাতন চলোৱাৰ আশংকা আৰক্ষীৰ! ♦

নাটক

দাৱণ

নাট্যকাৰ ঃ শর্মিষ্ঠা গগৈ

(গাঁৱৰ দৃশ্য, মঞ্চত কৈকেয়ীয়ে কান্দি আছে। পিছলফালে এজোপা গছ। কৈকেয়ীৰ পিছফালৰ পৰা জীৱ এটা ওলাই আহে।)

জীৱ ঃ (কৈকেয়ীক উদ্দেশ্যি) দুখ কৰি লাভ নাই কৈকেই। সন্তানক আন ঘূৰাই। তোৰ পো আজি সন্মুখত মৃত। মনত পেলা তোৰ সুখৰ সংসাৰ।

কৈকেয়ী ঃ মোৰ শেষ। মোৰ পো, মোৰ সকলো শেষ।

জীৱ ঃ চা.... কেনেকৈ তোৰ চকুৰ সন্মুখত সকলোখিনি ধূলিত মিলি গ'ল।

(মঞ্চৰ একোণত পোহৰ পৰিব। নেপথ্যৰ পৰা সদাগৰৰ প্ৰৱেশ। সদাগৰ বেপাৰলৈ যাবলৈ ওলাইছে)

সদাগৰ ঃ (ভিতৰলৈ ঘূৰি চাই) ৰঘু, ৰঘু।

(ৰঘু মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

ৰঘু ঃ হয়। দেউতা ইশ্বৰ।

সদাগৰ ঃ মই বেপাৰলৈ ওলালোঁ। কৈকেয়ী আৰু মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাক চাবি।

ৰঘু ঃ থিক আছে দেউতা ঈশ্বৰ।

(ৰঘুৰ প্ৰস্থান। নেপথ্যৰ পৰা পুত্ৰ জন আৰু ছোৱালী দুজনী খেলি খেলি মঞ্চলৈ সোমাই আহে।)

সদাগৰ ঃ ঐ সাৱধানে খেলিবি, পুখুৰী পাৰলৈ নাযাবি। মই আহিলো দেই। (সদাগৰৰ প্ৰস্থান)

জীয়েক দুজনীঃ (ভয় আৰু শংকাত চিঞৰি) ভাইটি।

(পোহৰ কমিব ছোৱালী দুজনী মূৰ্তি হৈ সেই ঠাইতে ৰৈ যাব) (পুনৰ কৈকেয়ীৰ ওপৰত পোহৰ পৰিব)

কৈকেয়ী ঃ (চিঞৰি) নাই। উভতাই আন তাক, মোৰ বাচাক উভতাই আন।

জীৱ ঃ (কৈকেয়ীক ফুচুলাই) ভুল তোৰ জীহঁতৰ হে। সিহঁতেই দিলে ঠেলা তোৰ পোক। হিংসাত, খণ্ডত। কৈকেই, তোৰ জীহঁতেই ইয়াত দায়ী।

কৈকেয়ী ঃ কি কৈছ। কি অপবাদ এইয়া? মিছা এয়া মিছা।

জীৱ ঃ ভাৰ কেনেকৈ হ'ল এই দুৰ্ঘটনা। চা ইহঁতেই মাৰিলে তোৰ পোক।(ছোৱালীৰ দুজনীৰ প্ৰস্থান)

কৈকেয়ী ঃ তেন্তে এতিয়া... এতিয়া কি? মোৰ পোক ঘূৰাই অনাৰ উপায় কি?

জীৱ ঃ উপায়... কুটিল হাঁহি মাৰি উপায় আছে। বলি... (চিঞৰি)

কৈকেয়ী ঃ (আচৰিত হৈ) বলি কাৰ বলি?

জীৱ ঃ বলি... যাৰ বাবে তোৰ আজি এই অৱস্থা সিহঁতৰ বলি। তোৰ জীকেইজনীৰ বলি।

কৈকেয়ী ঃ কি এইয়া নহ'ব। কেনেকৈ সম্ভৱ এইয়া।

জীৱ ঃ (কৈকেয়ীক বুজনি দি) সম্ভৱ। এটা জীৱ ঘূৰাই পাবলৈ আন এটা জীৱক বলি দিবই লাগিব।

কৈকেয়ী ঃ নাই, মই এই কাম কৰিব নোৱাৰো।

(কৈকেয়ী কান্দি কান্দি নিথৰ হৈ বহি পৰে।)

(জোনালী, সোণালী মঞ্চলৈ সোমাই আহে। কৈকেয়ীৰ কাষলৈ আহি।)

আই (দুইজনীয়ে একেলগে)

জোনালী ঃ আই, কি হৈছেনো তোৰ? তই বাৰু কিয় নিথৰ হৈ বহি আছ?

সোণালী ঃ দুখ কৰি নাথাকিবি তই আই।

জোনালী ঃ তই বাৰু এনেকৈ থাকিলে আমি কেনেকৈ থাকিম? ভাইটিৰ লগত যি হ'ল সেইয়া আছিল এক দুৰ্ঘটনা। এতিয়া জানো সেই বিলাক ভাবি ভাইটিক ঘূৰাই পাম। তইচোন সেইদিনাৰ পৰা ভালকৈ একো খুৱাই নাই।

সোণালী ঃ আই জান, আজি আমি দুইজনীয়ে মিলি ভাত ৰান্ধিছো।

জোনালী ঃ হয় আই। আহচোন আমাৰ লগত অলপ খাবি।

(দুইজনীয়ে তাইক ধৰি বহাৰ পৰা উঠাই দিয়ে আৰু ভাত খাবলৈ বুলি লৈ যাবলৈ লয়।)

জীৱ ঃ (হঠাৎ কৈকেয়ীক বাধা দি) কৈকেই, নাযাবি। সিহঁতে তোক বিহ দি মাৰিব। নাযাবি তই কৈকেয়ী।

(কৈকেয়ীয়ে দুয়োজনীৰ মুখলৈ চাই আৰু থতমত খাই সিহঁতৰ হাত এৰাই দিয়ে।)

কৈকেয়ী ঃ যাচোন যা তহঁতি। মই গৈ আছো।

দুজনী ঃ হ'ব আই। (ছোৱালী দুজনীৰ প্ৰস্থান)

জীৱ ঃ (কৈকেয়ীৰ ওচৰলৈ আহি) সিহঁতে যিদৰে তোৰ পোক মাৰিলে তোকো সিহঁতে সেইদৰে বিহ দি মাৰিব। (কৈকেয়ী চিন্তাত পৰিব) কৈকেয়ী, সিহঁতে তোক মৰাৰ আগতেই তই সিহঁতক বলি দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰ।

(কৈকেয়ীয়ে মঞ্চৰ আগলৈ আহে)

কৈকেয়ী ঃ কি কৰোঁ মই এতিয়া! (ভাবি ভাবি)

জীৱ ঃ মাতি পঠিয়া মাঙলী বুঢ়ীক। বলি দিব তাই। মাত তাইক, মাত। সোনকালেই কৰ কাম। পলম নকৰিবি।

(কৈকেয়ী মঞ্চত ইফালে-সিফালে ঘূৰে আৰু কিবা ভাবি মঞ্চৰ আগলৈ আহি হাঁহিব।)

কৈকেয়ী ঃ ঐ কোন আছ? বেগেতে আহ।

(ৰঘু মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

ৰঘু ঃ হয়, আইদেউ।

কৈকেয়ী ঃ মাঙলী বুঢ়ীক মাত বেগেতে। যা, পলম নকৰ যা।

ৰঘু ঃ হয় আইদেউ। (ৰঘুৰ প্ৰস্থান)

(কৈকেয়ী মঞ্চৰ আগলৈ আহে আৰু দৰ্শকলৈ এপলক চাব আৰু নিজৰ পুত্ৰ স্মৃতিত গান এটি গাব। লগতে জীৱতোৰ তাই দৰে অংগী ভংগী কৰিব।) (নিচুকনি গীত। পৰিচালনা)

(গানটো শেষ কৰি তাই কান্দি কান্দি শুই পৰে। ৰঘু মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

ৰঘু ঃ আইদেউ , অ' আইদেউ।

কৈকেয়ী ঃ (থতমত খাই) তই আহিলি। মাঙলী ক'ত? ক'ত মাঙলী? মাত মাত।

(কৈকেয়ী থিয় হয় লগতে জীৱতোও।)

ৰঘু ঃ অ' আই। সোমাই আহ। (মাঙলী বঢ়ীক মাতে।)

(মাঙলী বুঢ়ী মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

মাঙলী ঃ আই নমস্কাৰ।

কৈকেয়ী ঃ (মাঙলীৰ ওচৰলৈ দৌৰি গৈ) সহায় লাগে মোক। বলি দিবলৈ সহায় লাগে। মোৰ ল'ৰাটোক ঘূৰাই আনিবলৈ সহায় লাগে। যি বিচাৰ তাকেই পাবি। মোক মাথোঁ সহায় কৰ।

মাঙলী ঃ (অলপ ভাবি) ওমমম....(দৰ্শকলৈ চাই) এইয়াই সুযোগ ধনী হোৱাৰ সুযোগ ধন ঘটাৰ। মূৰ্খ সদাগৰনীক ঠগি ধন লুটিব পাৰিম।

(কৈকেয়ীক উদ্দেশ্যি) কিয় সহায় নকৰিম আই। আপোনাক বাৰু মই সহায় নকৰিম নে। লাগিব কেৱল দুই এপদ বস্তু। দেৱী আইক ভোগ দিবলৈ।

কৈকেয়ী ঃ কি কি বস্তু।

মাঙলী ঃ সাত মোনা সোণ, আপোনাৰ আ-অলংকাৰ কেইপদমান আৰু (অলপ চিন্তা কৰি) ৫ কুৰি টকা।

কৈকেয়ী ঃ আৰু... আৰু কিবা প্ৰয়োজন আছে নেকি?

মাঙলী ঃ নাইনাই। বাকী কেইপদ মই নিজেই গোটাইল'ম। পিছে আই বলি দিব কাক?

(কৈকেয়ী দৰ্শকলৈ চাই অলপ সময় থৰ হৈ ৰ'ব)

জীৱ ঃ (কৈকেয়ীৰ ওচৰলৈ আহি) ক কৈকেয়ী, কৈ দে।

কৈকেয়ী ঃ (দৰ্শকলৈ চাই) মোৰ জী দুইজনীক।

(পিছফালে ৰৈ থকা ৰঘু চক্ খাই)

মাঙলী ঃ সঁচাই নে আই, ছোৱালী দুইজনীক?

কৈকেয়ী ঃ অ সঁচাকৈ। যা যা তই নিজৰ কামবোৰ আৰম্ভ কৰ।

মাঙলী ঃ হ'ব আইদেউ।

(মাঙলী বুঢ়ী এটা কাষলৈ যায় আৰু নিজৰ মোনাটোৰ পৰা বস্তুবোৰ উলিয়াই ঠিক ঠাক কৰে।)

কৈকেয়ী ঃ (ৰঘুক মাতে) ও, এইফালে আহ। যা মাঙলীক যি যি সামগ্ৰী লাগে সকলো যোগাৰ কৰি দে।

ৰঘু ঃ অপোনাৰ কি হৈছে আই। এয়া আপুনি কি কৰিব ওলাইছে।

(ৰঘু কৈকেয়ীৰ ভৰিত পৰি কান্দিবলৈ লয়।)

কৈকেয়ী ঃ (খণ্ডত) তই আঁতৰ হ, তোক যি কৰিবলৈ কৈছো তাকেই কৰ।

ৰঘু ঃ হ'ব আইদেউ।

(ৰঘুয়ে দুখত সামগ্ৰীবোৰ আনিবলৈ ওলাই যাব।)

জীৱ ঃ সুন্দৰ... অতি সুন্দৰ। ঘূৰাই পাবি এতিয়া তোৰ পো-ক। পুনৰ উপচি পৰিব তোৰ উকা হৃদয়।

(ৰঘুৰে সামগ্ৰীবোৰ মাঙলীক দি থৈ যায়)

জীৱ ঃ বলি দে তোৰ দুইজনী ছোৱালীকে, বলি দে।

(ৰঘুয়ে ছোৱালী দুইজনীক টানি লৈ আহিছে। ছোৱালী দুইজনীয়ে কান্দি কান্দি আই বুলি চিঞৰছে। ৰঘুয়ে সিহঁতক জোৰ কৰি মঞ্চলীৰ ওচৰলৈ লৈ

গৈছে।)

মাঙলী ঃ থ ইয়াত। (মঞ্চৰ একোণত উদ্দেশ্যি)
(ৰঘুয়ে দুইজনীকে আগফালে পেলাই দিয়ে।)
(দুইজনীয়ে চত্‌ফতাই থাকে মাঙলীয়ে মন্ত্র মাৰি শান্ত কৰি দিয়ে। ৰঘুয়ে দুইজনীকে ৰছীৰে হাত-ভৰি বান্ধি দিয়ে আৰু পিছফালে গৈ থিয় হয়।)

মাঙলী ঃ আহক আইদেউ।

জীৱ ঃ যা কৈকেয়ী সুযোগ পাইছ নেৰিবি। তোৰ ল'ৰাক ঘূৰাই আন। দে বলি দুইজনীক। যা কৈকেয়ী।
(জীৱয়ে কৈকেয়ীক উঠাই বলি স্থানলৈ যায় তাৰ পিছত বুটীয়ে বলিৰ কার্য আৰম্ভ কৰে। মাঙলীয়ে কৈকেয়ীৰ কপালত ৰঙা ৰং লগাই দিয়ে। তাৰ পাছত মাঙলীয়ে কৈকেয়ীৰ হাতত দাখন তুলি দিয়ে।)

মাঙলী ঃ (জোনালীৰ মূৰতো ধৰি) আৰম্ভ কৰক আই।

জীৱ ঃ দে কৈকেয়ী, দে বলি দে।
(জীৱয়ে তাই হাতত ধৰি প্রথম ঘাপ মাৰি দিয়ে।)

ৰঘু ঃ ঐ ঐ ঐ মাৰিলে মাৰিলে মাৰিলে।
ঐঐ কোন আছ...(প্রস্থান)
(তাৰ পাছত আৰু দুইঘাপ মাৰে)
(তাৰ পাছত কৈকেয়ীয়ে সোণালীকো একে দৰে বলি দিয়ে। কৈকেয়ীয়ে দাখন পেলাই দিয়ে আৰু তেজখিনিৰে নিজৰ মুখত লগাই পাগলীৰ দৰে হাঁহিবলৈ ধৰে লগতে জীৱতোও আনন্দভ আত্মহাৰা হৈ পৰে।)
(নেপথ্যৰ পৰা সদাগৰে মাত লগাই)

সদাগৰ ঃ কৈকেয়ী, কৈকেয়ী, কিহৰ শব্দ এইবোৰ।

মাঙলী ঃ আপুনি নৰখিব আই। আপুনি কৰি থাকক।

জীৱ ঃ নৰখিবি ওই কৈকেয়ী..... নৰখিবি।
(মাঙলীয়ে তাৰ সামগ্রীবোৰ আৰু কৈকেয়ীৰ পৰা পোৱা বস্তুবোৰ খৰখেদাকৈ বান্ধি মঞ্চৰ পৰা ওলাই যায়।) (সদাগৰ দৌৰি আহি মঞ্চলৈ সোমাই আহিব।)

সদাগৰ ঃ কৈকেয়ী, কৈকেয়ী কি কৰিলি তই এয়া। তই মোৰ ছোৱালীকেইজনীৰ লগত কি কৰিলি।
(মৃত ছোৱালীকেইজনীৰ ওচৰলৈ গৈ)
...অ' মোৰ জী কেইজনী। অ' সৰু, অ ডাঙৰ।...
তোক মই (কৈকেয়ীক দিঙিত ধৰি।) মাটিৰ পৰা উঠাই। কৈকেয়ীক মাটিত পেলাই দিয়ে। কৈকেইৰ দৰে জীৱও একেদৰে পৰি যায়।)

সদাগৰ ঃ তই এজনী ডাইনী হয়। তোক এতিয়াই জ্বলাই পেলাম। এই কোন আছ। (সদাগৰ মঞ্চৰ পৰা ওলাই যায়।)

কৈকেয়ী ঃ (নিজৰ হিতাহিত জ্ঞানত ঘূৰি আহি) নাই নাই মই ডাইনী নহয় ৰ'ৰ।
(কৈকেয়ী উঠি সদাগৰক ৰখাবলৈ লয় কিন্তু জীৱই তাইক ধৰি ৰখাই থয়।)

জীৱ ঃ তই বলি দিলি। নিজ হাতে তই বলি দিলি। তোৰ হাতত তোৰ জীহঁতৰ তেজ। চা নিজক চা।
(কৈকেয়ীয়ে নিজৰ হাতখন চায়। তাই আকৌ তেজবোৰ নিজৰ গাতে সানে আৰু পাগলৰ দৰে হাঁহে)

জীৱ ঃ সন্তানৰ প্রেম কৈকেয়ী। নিজৰ পুত্রক প্রাণ আনিবলৈ নিজৰ ছোৱালী কেইজনীক বলি দিলি। সুখি হ'বি তই। সুখ আৰু সুখ। (হঠাৎ তাই যেন কিবা উপলব্ধি কৰে)

কৈকেয়ী ঃ নাই ভুল কৰিলোঁ মই। আঁতৰ হ। তই সঁচা নহয়। আঁতৰ হ।

জীৱ ঃ তইয়ো জানো এইটোকে বিচৰা নাছিলি। মই তোৰ মনৰহে সৃষ্টি। তোৰ মনে যি বিচাৰিছিলে মই তাকেই কৰালোঁ।

জীৱ ঃ মোক খেদিছ তই। সেইয়া তোৰ কাল তোৰ সন্মুখত। মোৰ লগতে আজি তইও শেষ।
(সদাগৰ আৰু ৰঘু মঞ্চলৈ সোমাই আহে। আৰু কৈকেয়ীক মাৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তাইক পিছফালৰ গছজোপাত বান্ধি দিয়ে। ইফালে জীৱৰেও সেই দুখত চিঞৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে লগতে হাঁহিবলৈও আৰু ৰঘুয়ে তেল আনি ঢালি দিয়ে। তাৰ পিছত সদাগৰ আৰু ৰঘু দুয়োৱে জুই আনি তাইক জ্বলাই দিয়ে। জীৱয়ে সেই দৃশ্যবোৰ চাই আনন্দ পায়। কৈকেয়ীৰ লগতে সিও শেষ হৈ যায়।)
(মঞ্চৰ আগলৈ ওলাই আহে।)

কৈকেয়ী ঃ (দর্শকক উদ্দেশ্যি) মই কৈকেয়ী। শুনিছে এয়া মোৰ কাহিনী। ল'ৰাৰ শোকত অন্ধ হৈ মোৰ ফুলকুমলীয়া জী কেইজনীক বলি দিলোঁ। বলি।... নহয়, বলি নহয় হত্যা কৰিলোঁ। ডাইনী নামত কলংকিত মই কৈকেয়ী। শুনিছেনে মোৰ কাহিনী। নিজৰ আৱেগৰে বলি হোৱা মই কৈকেয়ী। মোৰ কোলা আজি উকা, মোৰ হৃদয় আজি উকা। মোৰ পো... মোৰ জী.. কৈকেয়ীয়ে গান এটা গাই কান্দি শুই পৰে।♦

ঘু�ৰ সংসদলৈ গৈছিলোঁ

দিপাংকৰ দত্ত

শিক্ষাই জীৱন, জীৱনেই শিক্ষা। শিক্ষা আহৰণ কৰি থকা লৈ এজন মানুহ জীয়াই থাকে। কিন্তু যিদিনা শিক্ষা আহৰণ কৰা বন্ধ হয়, তেতিয়াই ব্যক্তিজনৰ মৃত্যু হয়।

ব্যক্তি এজনে দৈনন্দিন জীৱনত আহৰণ কৰা জ্ঞানৰ জৰিয়তেই তেওঁৰ জ্ঞানৰ পৰিধি বৃদ্ধি হয়। এই জ্ঞানৰ টোপোলাত ব্যক্তিজনে আহৰণ কৰা নানা অভিজ্ঞতা, মধুৰ স্মৃতি আদিৰে মেৰ খাই থাকে। তেনে এক দুর্ল্লভ অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰিবলৈকে আমি কানৈয়ানে এটা সুন্দৰ সুযোগ পালোঁ। অসমৰ বিখ্যাত তৈলনগৰী দুলীয়াজানৰ পৰা কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ খবৰ আহে যে ১৩ আৰু ১৪ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২৪ তাৰিখে দুলীয়াজান ক্লাবত অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ সৌজন্যত আৰু মেধা এডুকেয়াৰ ফাউণ্ডেশ্যনৰ উদ্যোগত সদৌ অসম ভিত্তিত 'যুৱ সংসদ' অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে। এই অনুষ্ঠানটিত অংশগ্রহণ কৰিবৰ বাবে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র ছাত্রীয়ে উক্ত অনুষ্ঠানত অংশগ্রহণ কৰিব তেওঁলোকে ছাত্র একতা সভাৰ তর্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক যোগাযোগ কৰিব। ৯ ছেপ্তেম্বৰত উক্ত অনুষ্ঠানটি অংশগ্রহণ কৰিবৰ বাবে ১৬ জনীয়া দল এটি বাছনি কৰা হয় আৰু তর্ক সম্পাদক চাহিল আনচাৰীৰ নেতৃত্বত ১২ ছেপ্টেম্বৰ লৈকে অনুশীলন চলাই থাকে। দলটিত অধ্যক্ষ হিচাপে দীপাংকৰ দত্ত, সম্পাদক হিচাপে ৰেমনং লাংচাং, শাসকীয় দলৰ দলপতি হিচাপে পাৰংগম শর্মা আৰু বিৰোধী দলৰ দলপতি হিচাপে পার্থ বৰাক নির্বাচন কৰা হয়। শাসকীয় দলটিৰ অন্যান্য সদস্য হিচাপে শিল্পী ফুকন, উমাকান্ত টাই, অনুশ্রী বৰপাত্র গোহাঁই, বাজকমল ফুকন, ৰোজলীনা শইকীয়াক নির্বাচন কৰা হয়। বিৰোধী দলটিৰ সদস্য হিচাপে ৰাহুল চাহ, ক্রমণিকা গগৈ, আফ্রিদ আহমেদ বৰা, শচীন নৰহ, অনুৰাগ সোনোৱালক নির্বাচন কৰা হয়। দলটিত ৰাজু দাসক মাৰ্শ্বাল হিচাপে বাছনি কৰা হয়।

আমি ১৩ ছেপ্টেম্বৰত দলটি পুৱা ৫.৩০ মান বজাত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত একলগ হৈ ৬ বজাত দুলীয়াজান অভিমুখে যাত্রা কৰোঁ। এই যাত্রাত আমাৰ মাজত ছাত্র একতা সভাৰ আলোচনী আৰু সাহিত্য সম্পাদক নয়নজ্যোতি কুর্মিয়েও তর্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক চাহিল আনচাৰীৰ সৈতে দলটিৰ নেতৃত্ব বহন কৰে। গান-নাচ কৰি আনন্দ-উল্লাহেৰে আমি সকলোৱে যাত্রাৰ সময়খিনি উপভোগ কৰো। ৮.৩০ মান বজাত দুলীয়াজান ক্লাবত প্রৱেশ কৰাৰ পিছতে আয়োজক সমিতিয়ে আমাক সুন্দৰভাৱে আদৰণি জনায়। অলপ সময় জিৰণি লোৱা পিছত আমাক লঘু আহাৰৰ বাবে আদৰি নিয়ে। উক্ত সভালৈ যোৰহাট লোকসভা সমষ্টিৰ সন্মানীয় সাংসদ গৌৰৱ গগৈ দেৱৰ লগতে সমাজৰ বহু গৰাকী গণ্য-মান্য ব্যক্তি উপস্থিত থাকে। যুৱ প্রজন্মৰ ৰাজনৈতিক শিক্ষাৰ প্রয়োজনীয়তাৰ ওপৰত গৌৰৱ গগৈ দেৱে সুন্দৰ বক্তব্য আগবঢ়ায়। ১১.৩০ মান বজাৰ পৰা প্রতিযোগিতাখনে অগ্রগতি লয়। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা অহা দলটিয়ে উপস্থাপন কৰাৰ পিছত টাটা সমাজ বিজ্ঞান প্রতিষ্ঠানৰ পৰা অহা দলটিয়ে তেওঁলোকৰ বক্তব্য আগবঢ়ায়। বহু আগ্রহ উৎকণ্ঠাৰে আমাৰ দলটিয়ে তেওঁলোকৰ উপস্থাপন উপভোগ কৰোঁ। দেশৰ বিভিন্ন সমস্যা প্রকাশ কৰাৰ লগতে সমস্যাসমূহৰ সমাধানৰ উপায়ো বর্ণনা কৰিছে। বৰ সুন্দৰভাৱে উপস্থাপন কৰাত এক প্রকৃত লোকসভাৰ অধিৱেশনৰ দৰে দৃশ্যপট দেখিবলৈ পোৱা গৈছিল। তেওঁলোকৰ উপস্থাপন দেখি আমাৰ দলটিয়েও বহুতো কথা জানিবলৈ পালে। তাৰ পিছতেই শিৱসাগৰ বাণিজ্য মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে তেওঁলোকৰ উপস্থাপন আগবঢ়ায়। তেওঁলোকৰ উপস্থাপন আগবঢ়াওঁতেই সন্ধিয়া হ'ল। গতিকে আমাৰ দলটিয়ে পিছ দিনা অর্থাৎ ১৪ ছেপ্টেম্বৰত নিজৰ উপস্থাপন আগবঢ়াব। আয়োজক সমিতিয়ে আমাৰ দলটিক দুলীয়াজানৰ আছুৰ কার্যালয়ত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়ে। সেই কার্যালয়তে অসমৰ

বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা অহা মহাবিদ্যালয়-বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দলসমূহক থকাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। যাৰ ফলত ভিন্ন মহাবিদ্যালয়-বিশ্ববিদ্যালয়ৰ দল সমূহৰ সৈতে মত বিনিময় কৰাৰ এক সুযোগ লাভ কৰিলোঁ। সঁচাই প্ৰত্যেক দলৰ বিষয়ববীয়াসকল বহুতো প্ৰতিভাশালী। আয়োজক সমিতিয়ে সন্ধিয়া সকলোকে পুনৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ লৈ যায়। তাৰ পৰা উভতি আহি পুনৰ আমাৰ দলটিৰ বিষয়ববীয়াসকলে ৰাতি কিছু সময় অনুশীলন কৰে। সেই সময়খিনিতে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ সভাপতি দেৰাশীষ দুৱৰা উপস্থিত থাকি কিছু পৰামর্শ আগবঢ়ায়। এনে অনুশীলনৰ পিছতেই পুনৰ আমাৰ মাজত কিছু আনন্দ ফূৰ্তি আৰম্ভ হয়। অন্য দলবোৰৰ মুখতো কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ তথা কানৈয়ানৰ প্ৰশংসা শুনি কিছুৰে দুই এটি গীত গুণগুনালে আকৌ কিছুৰ মুখত সুন্দৰ কবিতা আৰু সংলাপ। এনেদৰেই কেতিয়ানো ক'লা ডাৱৰে ছানি ধৰা আন্ধাৰৰ ৰাতি আহো আহো বুলি বাট চাই ৰোৱা টোপনিটো আহি লগ দিলে গমেই নাপালোঁ। পুৱা ৬ মান বজাত সকলোৱে শোৱাপাটি এৰি গা-মুখ ধুই প্ৰতিযোগিতালৈ ৰাওনা হ'লো। প্ৰতিযোগিতা প্ৰথম উপস্থাপন কৰে জে বি কলেজে। তাৰ পিছতে আমাৰ দলটিৰ উপস্থাপন আছিল। আমি সকলোৱে একলগ হৈ কানৈ মহাবিদ্যালয়ক হৃদয়াংগম কৰি প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ যাতে ভুল ত্ৰুটি নোহোৱাকৈ আমি ১০০ শতাংশই শ্ৰেষ্ঠ প্ৰদৰ্শন দিব পাৰো। আমাৰ নাম ঘোষণা কৰাৰ লগে লগেই মঞ্চত প্ৰৱেশ কৰি আমাৰ উপস্থাপন আৰম্ভ কৰিলোঁ। নিৰীক্ষকে বান্ধি দিয়া ১ ঘণ্টা সময়ৰ ভিতৰতে আমি আমাৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰদৰ্শনৰ যোগেদি মঞ্চ এৰিলোঁ। দৰ্শকৰ হাত চাপৰিয়ে আমাক আৰু উৎসাহিত কৰিলে। আমি আমাৰ বজ্ৰ কণ্ঠৰে মঞ্চ কপাবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। আমাৰ দলটিৰ পৰিৱেশনৰ পিছত আন কেইবাটাও দলে পৰিৱেশন কৰিলে। প্ৰতিযোগিতা শেষ হোৱাৰ লগে লগেই মুকলি সভা আৰু বঁটা বিতৰণি সভা অনুষ্ঠিত হয়। এই প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ দলটিয়ে পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল যদিও আমাৰ সুন্দৰ পৰিৱেশনৰ জৰিয়তে সকলোৰে হৃদয় জয় কৰিলোঁ। কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ জয়যাত্ৰা অব্যাহত ৰাখিলো। এই অনুষ্ঠানে আমাক প্ৰত্যেককে বহুতো অভিজ্ঞতা, স্মৃতি প্ৰদান কৰিলে। দুলীয়াজানক বিদায় দি এনে সুন্দৰ অভিজ্ঞতা লৈ আনন্দেৰে পুনৰ আমাৰ কৃষ্ণচূড়া আৰু দেৱদাৰুৰ মায়ানগৰী কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ ৰাওনা হ'লো।

শেষত যুৱ সংসদ অনুষ্ঠিত কৰা অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেড, মেধা এডুকেয়াৰ ফাউণ্ডেশন, দুলীয়াজানৰ বিভিন্ন দল সংগঠন আৰু ৰাইজক অন্তৰৰ গভীৰ কোণৰ পৰা শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। এনে অনুষ্ঠানত অংশীদাৰ হোৱাৰ সুবিধা কৰি দিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া ছাৰ লগতে অনুশীলনত বিশেষ ভাৱে সহায় আগবঢ়োৱা ড° মনমী বৰুৱা বাইদেউ,শিৱনাথ চুতীয়া ছাৰ, হানিফা ৰহমান বাইদেউকো ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক চাহিল আনচাৰী, সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক নয়নজ্যোতি কুৰ্মি সহিতে মহাবিদ্যালয়ৰ যুৱ সংসদ দলৰ প্ৰতিগৰাকী অংশগ্ৰহণকাৰীলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ◆

সাক্ষাৎকাৰ

পদ্মশ্ৰী দুলাল মানকিদেৰৰ সৈতে এক চমু বাৰ্তালাপ

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতা ঃ **নয়নজ্যোতি কুৰ্মি**

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ নমস্কাৰ ছাৰ। পোন প্ৰথমেই আপুনি ইমান ব্যস্ততাৰ মাজতো আমাক কিছু সময় দিয়াৰ বাবে অশেষ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। ছাৰ প্ৰথমতেই আপোনাৰ জন্ম শৈশৱ আৰু কৈশোৰ শিক্ষা জীৱনৰ বিষয়ে কিছু কথা অমাক জনাওকচোন।

দুলাল মানকি ঃ হয় ধন্যবাদ নয়নজ্যোতি। মোৰ জন্ম ১৯৬৪ চনৰ ১২ আগষ্ট তাৰিখে তিনিচুকীয়া জিলাৰ দৈদাম চাহ বাগিচাত হৈছিল। মোৰ পিতৃৰ নাম স্বৰ্গীয় মথুৰ চন্দ্ৰ মানকি আৰু মাতৃৰ নাম স্বৰ্গীয়া যশোদা মানকি। মোৰ শৈশৱ দৈদাম চাহ বাগিচাত পাৰ হৈছে। দৈদাম চাহ বাগিচাতে মই মোৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ কৰোঁ আৰু ববহাপজান হাইস্কুলৰ পৰা শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কলেজীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰোঁ।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ ছাৰ সংগীতৰ সৈতে আপুনি কেনেদৰে জড়িত হৈ পৰিল আৰু আপুনি দৈদাম চাহ বাগিচাৰ পৰা গৈ পদ্মশ্ৰী বঁটা লাভ কৰিবলৈ কেনেদৰে সক্ষম হলগৈ?

দুলাল মানকি ঃ মই আচলতে এনেকৈ গান গাই জীয়াই থাকিব লাগিব, সঙ্গীত চৰ্চা কৰিব লাগিব বুলি নিজেই ভবা নাছিলোঁ কিন্তু মোৰ ঘৰত এটা সংগীতৰ পৰিৱেশ আছিল, মোৰ দেউতা আৰু মায়ে গান গাইছিল। মই দৈদাম চাহ বাগিছাৰ এল. পি. স্কুলতে পঢ়িছিলোঁ মোক মাষ্টৰে ভাল পাই কেতিয়াবা বেঞ্চত থিয় কৰাই মোক কয় দুলাল গান গা, ছাৰক ভয়ো কৰিছিলোঁ, তেতিয়া মই সেই তেতিয়াৰ দিনৰ ভূপেন হাজৰিকাৰ 'মন ঘনে ঘনে বিনায়' সেইবোৰ গীত গাইছিলোঁ। মোক মোৰ এজন গুৰুৱে কৈছিল, তোমালোকৰ যে গীতবোৰ আছে তোমালোকৰ গীতবোৰ এতিয়াও প্ৰচাৰ হোৱা নাই, তুমি এটা কাম কৰিবা তোমালোকৰ গীতবোৰ ভালদৰে চৰ্চা কৰিবা আৰু সকলো ৰেকৰ্ড কৰিবা। মই তেতিয়াৰ পৰাই ১৯৮৮, ১৯৮৯-ৰ পৰা ক্ৰমান্বয়ে মই বহুত গীত ৰেকৰ্ড কৰিলোঁ আৰু ভূপেনদাৰ মিউজিকত মই এটা ঝুমইৰ গীতো গাইছিলোঁ। এনেদৰে সংগীতৰ চৰ্চা কৰি কৰি

মই কব নোৱাৰাকৈয়ে পদ্মশ্ৰী সন্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। ভাৰতবৰ্ষৰ সৰ্বোচ্চ এটি সন্মান মই জীৱনত কোনোদিনে লাভ কৰিম বুলি ভবা নাছিলোঁ।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ ছাৰ আপোনাক সকলোৱে ঝুমইৰ সম্ৰাট বুলি চিনি পায়। আপুনি ঝুমইৰ গীতৰ বাহিৰে আৰু কি কি গীতত কণ্ঠদান কৰিছে।আপুনি ঝুমইৰ সম্পৰ্কত কিছু তথ্য নবীন সকলৰ বাবে জনাবচোন।

দুলাল মানকি ঃ মই কেৱল ঝুমইৰ গীত গাওঁ তেনে নহয়। বিহু,কামৰূপী লোক গীত, বঙালী, হিন্দী, ভোজপুৰী আদি বহুতো গীতত কণ্ঠদান কৰিছোঁ। আজি-কালিৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে ঝুমইৰ কি হয় নাজানে বা জানিবও নোখোজে। কৰম পৰৱ উপলক্ষে ওৰে নিশা জুৰি পৰিৱেশন কৰা জাগৰণ নৃত্য বা গীতসমূহেই হৈছে ঝুমইৰ নৃত্য-গীত। আখড়া নৃত্যত নচা ছোৱালীবোৰক পেলনী বুলি কোৱা হয়। পেলনীসকলে কঁকালত ধৰা-ধৰিকৈ ঝুম পাতি বৃত্তাকাৰে ঢোল-মাদল আৰু নাগাৰাৰ তালে তালে নৃত্য গীত পৰিৱেশন কৰে। চাহ জনগোষ্ঠীৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত প্ৰচলিত স্বকীয় বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ নৃত্য গীতসমূহ আজিও বিভিন্ন উপজাতিয়ে সমানে গ্ৰহণ কৰি আহিছে। এই ঝুমইৰ নৃত্য গীতসমূহ ঠাঁট বা প্ৰকাৰসমূহ হৈছে—

১) আখড়া বন্দনা
২) ডাড়শালীয়া
৩) গলোৱাৰী
৪) ঝিঙাফুলীয়া
৫) খেমটা আৰু ৰং
৬) আধাৰাতীয়া আৰু
৭) ভিনসৰীয়া

নামে প্ৰচলিত হৈ আছে।

ঝুমইৰ নৃত্য গীতত প্ৰথমে আখড়া বন্দনা কৰা হয়। প্ৰথমতে মা সৰস্বতী দেৱীৰ চৰণ বন্দনা কৰি গীত গোৱাৰ লগতে আখৰাত অংশগ্ৰহণ কৰা শিল্পী সকলে নৃত্য কৰা চোতালখনৰো আনন্দ পৰিৱেশৰ বৰ্ণনা ডাঙি ধৰি গীত নৃত্য আগবঢ়াই নিয়া হয়। এই নৃত্যত ভক্তি ভাৱত মা সৰস্বতীৰ আশিষ বিচাৰি গোটেই নিশা জুৰি যাতে উদাত্ত কণ্ঠে গীত পৰিৱেশন কৰিব পাৰি তাকেই কামনা কৰে।

আখড়া বন্দনাৰ পিছতেই ডাড়শালীয়া ঝুমইৰ নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰা হয়। ডাঁড়শালীয়া শব্দৰ অৰ্থ হৈছে 'ডাইড়' অৰ্থাৎ কঁকালত ধৰা-ধৰিকৈ ঢোল, মাদল আৰু নাগৰাৰ তালে তালে ঝুমৰীয়াই গীত পৰিৱেশন কৰাৰ লগে লগে অৰ্ধচক্ৰাকাৰে জুম পাতি নৃত্য-গীত পৰিৱেশন কৰে। ডাঁড়শালীয়া নৃত্য গীত অতি উলাহ-মালহ আৰু আনন্দেৰে পৰিৱেশন কৰা হয়। ইয়াকে ডাঁড়শালীয়া ঝুমইৰ কোৱা হয়।

বিশেষকৈ শৰত ঋতুত বিভিন্ন ফুলে সকলোৰে হিয়াত দোলা দি যায়। এই ঝুমইৰ নৃত্য-গীতৰ ঢোল মাদলৰ তালে মন প্ৰাণ দেহ উতনুৱা কৰে। ঝুমৰীয়াই কাশীফুল, ঝিঙাফুল, বৌৱাফুল , কঁহুৱা ফুলৰ উপমাৰে নৃত্য গীত কৰা পেলনিসকলক এই নানা ফুলৰ লগত ৰিজাই বাবে এই গীতক ঝিঙাফুলীয়া ঝুমইৰ বুলি কোৱা হয়।

তাহানিতে ঝাৰখণ্ডৰ লোকসকল সৰু সৰু ৰাজ্যত বাস কৰিছিল। সেই সৰু ৰাজ্যত বসৰাস কৰা লোকসকলক গলৰাৰ বুলি কোৱা হৈছিল। সেই লোকসকলে নিশাৰ নিজান পৰিৱেশত হৃদয়ৰ নিভৃত কোণৰ বেদনা, হিয়াৰ আকূতিক অতিকৈ গহীন আৰু দাৰ্শনীক ভাৱৰ সৈতে প্ৰকাশ কৰে। এই ঝুমইৰ নৃত্য-গীতৰ তালে তালে গোৱা গীতসমূহক গলৰাৰ ঝুমইৰ বুলি কোৱা হয়। সেই গীতবোৰ সাধাৰণতে গম্ভীৰ ভাৱে আৰু হৃদয়ৰ দুখ বেদনাৰ কথা প্ৰকাশ পায়।

খেমটা আৰু ৰং হৈছে কৰম আখৰাতলীত ঝুমইৰ নৃত্য গীতৰ পিছতেই আনন্দ উল্লাহৰ মাজেৰে ঢোল মাদলৰ তালে তালে পেলনীসকলক অধিক দৃঢ়তাৰে নচুৱাবলৈ খেমটা তালত ঝুমইৰ নৃত্য গীত পৰিৱেশন কৰে। ঝুমইৰ গীতৰ পাছতেই খেমটা তালৰ ঝুমইৰ গোৱা হয় আৰু ত্ৰা, না, না, শব্দ প্ৰয়োগ কৰি গোৱা হয়।

আধাৰাতীয়া শব্দৰ অৰ্থ হৈছে মাজনিশা অৰ্থাৎ কৰম আখড়াথলীত মধ্য ৰাতি যিবোৰ গীত গোৱা হয় সেই গীতসমূহক আধাৰাতীয়া ঝুমইৰ বুলি কোৱা হয়।

কৰম আখড়াথলীত নিশাৰ অন্তিম প্ৰহৰত গোৱা গীতসমূহেই হৈছে ভিনসৰীয়া ঝুমইৰ। পুৱতি নিশাৰ ব্ৰহ্মমুহূৰ্তত বেলি ওলোৱাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে যিবোৰ গীত গোৱা হয় তাকেই ভিনসৰীয়া গীত বুলি কোৱা হয়।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ অশেষ ধন্যবাদ ছাৰ,আমিও ঝুমইৰ সম্পৰ্কে যথেষ্টখিনি অৱগত হ'লোঁ। ছাৰ আপোনাৰ বৰ্তমান সময়ৰ কাম কাজ সমূহৰ বিষয়ে জানিব পাৰিম নেকি?

দুলাল মানকি ঃ বৰ্তমানৰ কাম কাজ বুলি ক'ৰলৈ গ'লে আমাৰ লোকগীতসমূহ অৰ্থাৎ আমাৰ মাজৰ পৰা হেৰাই যাব ধৰা গীত সমূহৰ কিছু গীত বাণীবদ্ধন কৰি আছোঁ আৰু বৰ্তমান অসমৰ চাহ জনগোষ্ঠীৰ বিভিন্ন সংস্কৃতি আৰু

লোকাচাৰসমূহৰ ওপৰত গৱেষণামূলক তথ্য চিত্ৰ নিৰ্মাণৰ কামত কিছু ব্যস্ত হৈ আছোঁ।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ ছাৰ বৰ্তমান সময়ত ঝুমইৰ গীতবোৰ বিকৃত হৈছে নেকি?

দুলাল মানকি ঃ ঝুমইৰ গীতবোৰৰ নিজা বৈশিষ্ট্য আছে— বৰ্তমানৰ শিল্পীসকলে এই গীতসমূহৰ মানদণ্ড বজাই ৰখাত ব্যৰ্থ হৈছে। এচাম লোকে চাদ্ৰী ভাষাত ৰচিত সকলো গীতকে ঝুমইৰ গীত বুলি ভাৱে— ঝুমইৰ গীতসমূহত কিছুমান নিৰ্দিষ্ট থলুৱা বাদ্য-যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয় কিন্তু, বৰ্তমানৰ উদীয়মান শিল্পীসকলে বিভিন্ন আধুনিক বাদ্য-যন্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰি গীতবোৰৰ সু�ৰসমূহ ভিন্ন কৰি তুলিছে।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ ছাৰ আপুনি বৰ্তমানলৈ কিমান গীতত কণ্ঠদান কৰিছে বাৰু?

দুলাল মানকি ঃ যিহেতু মই পোনতেই কৈছোঁ সৰুৰে পৰা গীত গাই ভাল পাওঁ। গুৰু মুনীদ্ৰ দে', পণ্ডিত হৰিভূষণ মজুমদাৰৰ তত্ত্বাৱধানতে সংগীত বিশাৰদ লাভ কৰিলোঁ। অসমৰ বহুতো বিশিষ্ট শিল্পীৰ স'তেও বহুতো গীতত কণ্ঠদান কৰিছোঁ। বৰ্তমানলৈ মই কিমান গীতত কণ্ঠদান কৰিছোঁ হয়তো তাৰ সঠিক উত্তৰ মোৰ ওচৰত নাই। ১৯৮২ চনত 'চাহ জনজাতিৰ লোকগীত' বাণীবদ্ধন কৰিছিলোঁ, সংগীত পৰিচালক আছিল শ্ৰদ্ধাৰ ভূপেন উজিৰ। তাৰ পিছতে কণ্ঠদান কৰা বিভিন্ন গীতৰ ৰেকৰ্ডসমূহৰ ভিতৰত স্বস্তী, অসমীয়া ভক্তিমূলক গীত, ৰিমঝিম বৰষা, অসমীয়া আধুনিক গীত, ওহে মন ভাই, কামৰূপী লোক গীত আদি। ঝুমইৰ গীতৰ এলবামৰ ভিতৰত প্ৰেমেৰ দধি, চান্দমণি, পহিলা পিৰিতী, প্ৰেমধন, সহচৰি, আখড়া চান্দমণি, বৌৱা ফুল, ফুল জেইচন তৰে চেহেৱা, পায়েল, ঝালাৰ মাৰৱা আদিৰ লগতে প্ৰিয়জন,সপোন, বন্ধন, চাহ গছৰ কুমলীয়া পাত, কৰমাকেৰ ৰাইত, শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, সাত নম্বৰ দুচমন, দিৱানা আদি বোলছবিতো কণ্ঠদান কৰিছোঁ।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ ছাৰ আপুনি অসমৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৱদান আগবঢ়াইছে আৰু সেইবাবে ৰাইজে আপোনাক যথেষ্ট মৰম আৰু সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰিছে, এই সম্পৰ্কত আপোনাৰ অনুভৱ কি?

দুলাল মানকি ঃ মই বঁটা বা সন্মান লাভ কৰিবলৈ কাম কৰা নাই। সংগীত মোৰ সাধনা। এই সাধনাৰ যোগেদি ৰাইজে মোক যথেষ্ট মৰম দিছে। বিভিন্ন সময়ত মই কিছু বঁটাও লাভ কৰিছোঁ। তাৰে ভিতৰত ২০০৯-১০ চনত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বোলছবিৰ শ্ৰেষ্ঠ নেপথ্য কণ্ঠশিল্পীৰ প্ৰাগচিনে এৱাৰ্ড, ২০১৩-১৪ চনত উপেন কাকতি বঁটা, ২০১৩-১৪ চনত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ অধীনস্থ Eastern Zone Cultural Center-ৰ দ্বাৰা 'গুৰু অৰ ঝুমইৰ' উপাধি, ২০১৮ চনত 'শিৰীষ শিল্পী বঁটা, ২০২১ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ পদ্মশ্ৰী সন্মান লগতে ৰাজ্যিক আৰু স্থানীয়ভাৱেও কিছু বঁটা লাভ কৰিছোঁ। ৰাইজে মোক ভাল পায় বাবেই এনে বঁটাবোৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ।

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি ঃ আশা কৰিছোঁ আপোনাৰ কৰ্মৰ বিষয়ে সকলোৱে জানক লগতে আপোনাৰ এই মূল্যবান কথাকেইটাই নৱপ্ৰজন্মক উপকৃত কৰিব আৰু তেওঁলোকক অনুপ্ৰাণিত কৰিব সংস্কৃতিৰ পথাৰখন সাৱৰা কৰিবলৈ।

শেষত পুনৰবাৰ ছাৰলৈ ধন্যবাদ জনালোঁ আৰু অনাগত সময়ত আকৌ লগ পোৱাৰ আশা ৰাখিলোঁ। ধন্যবাদ।♦

নীলা খামৰ চিঠি

স্নেহা কলিতা

মৰমৰ

জান,

মৰম ল'বা। মোৰ প্ৰেমৰ প্ৰস্তাৱৰ কোনো উত্তৰ নাই। আজি দুই সপ্তাহেই হ'ল। সাগৰৰ টোৱোৰৰ দৰে মোৰ বুকুত আজিও তোমাক দেখা পালে সেই টোৱোৰ উঠিব ধৰে। তোমাৰ প্ৰেমত উন্মাদ হৈ থকা হৃদয়খনক অলপ সকাহ দিয়া। নাজানো মোৰ প্ৰতি তোমাৰ অনুভৱ কি? মই তোমাৰ কোন বুলি সোধাৰ অধিকাৰো মোৰ নাই। মোৰ যদি কিবা আছে, সেয়া হৈছে তোমাৰ প্ৰতি থকা অযুত মৰম, সন্মান। মোৰ হাতত একো নাই। যি আছে নিয়তিৰ ওচৰতেই। মই কেৱল তোমাক ভাল পাই যাম। তাৰ ফল তুমি মোক কি দিয়া সেয়া তোমাৰ হাতত।

আন কোনোবাই কোৱাৰ দৰে তোমাৰ বাবে সলনি হ'ম বুলিও নকওঁ। তুমিও সলনি হ'ব নালাগে। তোমাক মই তুমি ৰূপতেই স্বীকাৰ কৰিম। বিচাৰিছো কেৱল ভালপোৱা।

খৰাঙৰ বতৰতো বোৱতী নদীৰ পানীৰ দৰে তোমাক ভালপোৱাৰে জীপাল কৰি ৰাখিব পাৰিম। ৰামধেনুৰ ৰঙৰ দৰে সকলো ৰঙৰ সুখ দিম। সুখৰ সমভাগী কৰিব নালাগে মোক, দুখৰ কান্দোনবোৰৰ ৰোল কেৱল মোৰ বুকুৰ মাজতেই আৱদ্ধ হৈ থাকক। কিবা হ'লে মোক আহি বিৱৰণ দিব নালাগে। মাথো দুহাতেৰে মোক সাৱটি ল'বা।

তোমাৰ পৰশ পালে বুঢ়া ডালতো কুঁহিপাত ওলাব। তুমি অহাৰ খবৰ পালে মোৰ পদূলিত বকুল ফুলিব। তুমি কেৱল মোৰ জীৱনলৈ আহা। তোমাৰ জীৱন সজাই তোলাৰ দায়িত্ব মোৰ।

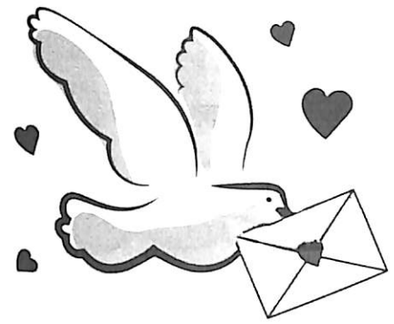
মনত ৰাখিবা। মই কিন্তু বহুত অভিমানী। তোমাৰ উত্তৰ নাহিলেও মোৰ কলম থমকি নৰয়। উত্তৰত লাগিলে তুমি মোক যিয়েই নিলিখা। মাথো উত্তৰটি মোক দিবা।

তোমাৰ উত্তৰলৈ হেঁপাহেৰে বাট চাই থাকিম। আকৌ কৈছো বহুত মৰম আৰু সন্মান তোমালৈ বুলি।

তোমাৰ মৰমৰ
জানমণি।

নীলা খামৰ চিঠি

কিৰণময়ী সোণোৱাল

মৰমৰ,

পোন প্ৰথমে মোৰ এই প্ৰেমিকা হৃদয়ত অনবৰতে বৰষি থকা মৰমবোৰ ল'বা। আশাকৰোঁ তুমি ভালেই আছা। আজি বহু দিনেই হ'ল, তোমাৰ লগত কথা নপতা। ইমান বুজনি দিওঁ এই অভিমানী হৃদয়খনক বুজাব নোৱাৰো। তোমালৈ বুলি হাতত কলম তুলি ল'লো। তোমাৰ চাগে মনত নিশ্চয় আছে। সেই অতীতৰ মধুৰ মুহূর্তবোৰ য'ত কেৱল তুমি, মই আৰু ভাল লগাবোৰ। তোমাৰ লগত কটোৱা প্ৰতিটো দিনেই যেন এনেকুৱা লাগিছিল যে সময়বোৰ সদায় তোমাৰ আৰু মোৰেই হৈ ৰওঁক চিৰদিনৰ বাবে। কিন্তু লাহে লাহে সেই ইটোৰ সিটোৰ মাজত বিলীন হ'ব খোজা সম্বন্ধটোত মামৰে ধৰিলে। তোমাৰ আৰু মোৰ মাজত কথাবোৰ একেবাৰেই নিমিলা হ'ল। তুমি মোৰ পৰা লাহে লাহে আঁতৰি গ'লা। তুমি হয়তো নাজানা, তোমাৰ অবিহনে মোৰ ডায়েৰীৰ পৃষ্ঠাবোৰ বৰ উকা উকা যেন লাগে। এই উকা পৃষ্ঠাবোৰ দেখি অতীতৰ ৰঙীন পৃষ্ঠাবোৰে বৰকৈ কান্দে। নাই নাই, বুজাব নোৱাৰো কেতিয়াও নিজকে, তোমাক জানো বুজাব পাৰিম! মাথো ডায়েৰীৰ সেই ৰঙীন পৃষ্ঠাবোৰতে চিৰদিন আমাৰ ভালপোৱা সজীৱ হৈ থাকিব। কেতিয়াবা মনত বৰকৈ আঘাত লাগে জানা! কিছুমান অৰ্থহীন কথাৰে আমাৰ প্ৰেম নামৰ মধুৰ সম্পৰ্কটিত কেৰুণ লগালো।

মনে মনে যেন আকৌ তোমাকে ধিয়াই থাকো, তোমাৰ স্মৃতিয়ে মোৰ মনৰ সাগৰখনত টো সিঁচি থৈ যায়। তোমাৰ মন বাগিচাৰ গোলাপ হ'ব নোৱাৰিলো যদিও তোমাৰ হৃদয়ৰ শেৱালি জোপা হৈ সুগন্ধি বিয়পাম। শেষত তোমালৈ মোৰ পৰা এসাগৰ মৰম আৰু ভালপোৱা নিগৰাই কলমটি সামৰিলোঁ।

ইতি
তোমাৰ অভিমানী প্ৰেয়সী
কিৰণময়ী

নীলা খামৰ চিঠি

মহম্মদ চাহিল

মৰমৰ, চেনেহৰ জুহী,

হিয়াৰ মৰমবোৰ আপোনাক নিঃস্বার্থভাৱে অর্পণ কৰিলোঁ। আপুনি মৰমবোৰ কিদৰে গ্রহণ কৰে সেয়া আপোনাৰ ইচ্ছা। মই জোৰ নকৰোঁ। কাৰণ জোৰ কৰি মৰম আদায় কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু জানো মৰম, ভালপোৱাৰে ব্রজৰ দৰে কঠোৰ হিয়াকো বশ কৰিব পাৰি। জানেনে আপুনি, প্রেমত পৰিলে মানুহে পৃথিৱীখনকে ধুনীয়া দেখে। ময়ো আপোনাৰ প্রেমত পৰি পৃথিৱীখনক ধুনীয়া দেখা হ'লোঁ। মানুহক ভাল পাবলৈ শিকিছোঁ। মানুহবোৰৰ কুটিল চৰিত্রবোৰকো সেয়া মানুহৰ স্বভাৱজাত আচৰণ বুলি সহজভাবে গ্রহণ কৰিবলৈ আপোনাৰ ভালপোৱাই শিকাইছে। কবি নীলিম কুমাৰে প্রেমৰ লক্ষণ সম্পর্কত কি কৈছে জানে প্রেমত পৰিলে প্রেমিক গৰাকীৰ কথাকে আনৰ আগত ক'বলৈ মন যায়। সঁচাকৈয়ে ময়ো আজিকালি আপোনাৰ কথাই আনৰ আগত প্রকাশ কৰি ভাল পাওঁ।

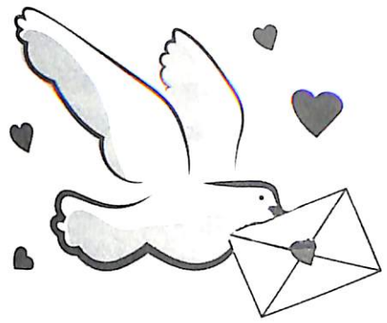
কেৱল মানুহৰ আগতেই নহয় ফেচবুকতো আপোনাৰ কথাৰে পোষ্ট দিও'। এইবোৰ শুনি, পঢ়ি অনেকে ফিচিঙা ফিচিঙ কৰে, কিছুমানে পেনপেনীয়া বুলি কয়, আকৌ কিছুৰে সেয়া তোমাৰ ব্যক্তিগত কথা কিয় ৰাজহুৱা কৰিব লাগে বুলি কয়। মোক ভালপোৱা সকলে আকৌ তোমাৰ ব্যক্তিত্ব খহনীয়াত জাহ যাব বুলি সোঁৱৰাই দিয়ে। পিছে অনেকৰ অনেক কথা শুনিয়ো মই আপোনাৰ ভালপোৱাক নিজৰ হৃদয়তে সঞ্চয় কৰি ৰাখিব বিচাৰিও আপোনাক ভালপোৱাৰ কথাবোৰ দেখোন বোঁৱতী পানীৰ দৰে স্বতঃস্ফূতভাৱে বৈ আহে। কাৰণ মই আপোনাক ভাল পাওঁ যে। ভালপোৱা ক'ত, কেতিয়া, কেনেকৈ হৈ যায় কোনো ক'ব নোৱাৰাৰ দৰেই আপোনাৰ প্রতি মোৰ ভালপোৱাও হঠাতে হৈ গ'ল। আপুনি চাগে এই কথা সামান্যতমো গম নাপায়। গম পালেও চাগে মোক উমান দিয়া নাই। আপোনাৰ আৰু মোৰ মাজত তেনেকৈ বার্তালাপো হোৱা নাই। বহু মাহৰ বিৰতিতহে আপোনাৰ খবৰ লোৱা হয় কিন্তু আপোনাৰ কথা, ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীয়ে মোক আপোনাৰ প্রতি ভালপোৱাৰ জন্ম দিলে। আপুনি মোৰ ভালপোৱাক আপোনাৰ হিয়াত স্থান দিয়ে নে নিদিয়ে এই কথা মই নাজানো কিন্তু আপোনাৰ ভালপোৱাই মোক ভাল হ'বলৈ শিকাইছে, পৃথিৱীখনক ধুনীয়া দেখিবলৈ প্রেৰণা দিছে, জীয়াই থাকিবলৈ ভীষণ শক্তি দিছে, হাঁহিবলৈ, গান গাবলৈ, বেয়া মানুহকো ভাল পাবলৈ মনোবল দিছে- ইয়াতকৈ আৰু আপোনাৰ ভালপোৱাৰ পৰা কি লাগে? আপোনাৰ ভালপোৱাৰ শক্তিয়ে মোৰ ক্লান্তি, দুখ, ভাগৰ, চকুলো সকলো বৌৱাই নিয়ে সেয়া জানো কম সৌভাগ্যৰ কথা নহয়।

ভালপোৱাৰ কথা, বাস্তৱৰ সংগ্রামভৰা জীৱনৰ কথা, পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশৰ কথা, জোন, বেলি, তৰা, নদী আদি অনেক কথা আপোনাৰ লগত ভাগ বতৰা কৰিবলৈ মন যায় কিন্তু কথাবোৰ উপচি বাগৰি নাহে। ঠেলাঠেলিকে বুকুতে আৱদ্ধ হৈ থাকে। তথাপি বুকুৰ কোণত বিষ নহয় কাৰণ বুকুৰে জানে সেয়া যে ভালপোৱা।

অনাগত দিনবোৰত আকৌ আপোনালৈ মোৰ আৱেগ, ভালপোৱাবোৰ জনাই চিঠি লিখিম। শেষত পুনৰ মৰম জনাই আজিলৈ ইমানতে সামৰিছোঁ।

শেষত আজীৱন আৰু সদায় আপোনাক ভাল পাই থাকিম, মৃত্যুৰ মুহূর্ততো!

নীলা খামৰ চিঠি

লিজা খনিকৰ

মৰমৰ

কানাই...

মোৰ হিয়াৰ একোণৰ পৰা তোমালৈ বুলি সাঁচি ৰখা মৰমৰ টোপোলাটো এই চিয়াঁহীৰে লিখি পঠাইছো, তুমি আদৰি ল'বা বুলি মোৰ বিশ্বাস। নিশ্চয় কুশলে আছা, তুমি ভালে থাকা মানেই মোৰো ভাল। সৰাফুল প্রেমী তোমাৰ এই ৰাধাজনী সদায় কানাইৰ বাবেই বাউলী। তোমাৰ বাঁহীৰ সুৰত মতলীয়া এই ৰাধাক প্রেমক আকোৱালি তুমি ল'বাই এই ৰাধাজনীৰ প্রেমে তোমাক এদিন স্পর্শ কৰিবই আৰু আমাৰ মিলনে যিদিনা প্রাপ্তিৰ হাঁহিৰে জিলিকিব সেইদিনাই তুমি মোৰ প্রিয় বাঁহীৰ সুৰটো বজাবা আৰু সেই সুৰতেই মই ৰাধাই বাউলী হৈ নাচিম। দিনৰ পাছত দিন, ৰাতিৰ পিছত ৰাতি হৈয়েই আছে, তোমাৰ নামত ৰোৱা সেই শেৱালি জোপা লহ-পহকৈ বাঢ়িছে। দুই এপাহ ফুল ফুলো-নুফুলোকৈ ফুলিছে। দুই, এদিনৰ পিছত সৰিও পৰিব আৰু সেইজোপা ফুলৰ সুগন্ধিতেই আমি আমাৰ জোনাকী নিশাৰ পাতনি মেলিম মোৰ কানাই, আৰু মই গাম — 'মাতিলেই নামি অহা জোনাক সিঁচি দিওঁ গুপুতে মই তোমাক...।' অতদিনে তোমালৈ সাঁচি ৰখা মৰমবোৰক তোমাৰ সঁহাৰিৰ বৰ প্রয়োজন অ' কানাই। তোমাৰ ৰাজধানীক বিৰহৰ বেদনাই দহি মাৰিছে অ', তুমি পূর্ণতা দিয়া এই প্রেমক, এই প্রাপ্তিয়ে তাইক সদ্য যৌৱনা কৰি তুলিব। মই ৰাধাজনী তোমালৈ অধীৰ আগ্রহেৰে ৰৈ ৰৈ নিজৰ মাজতেই গুণগুণাইছো 'আহিবা তুমি দুপৰ নিশা, যেতিয়া পৃথিৱী শুৱ, মৰমে আমাৰ দুকোল উপচাই সাগৰ বিচাৰি ব'ব... সাগৰ বিচাৰি ব'ব..।' আজিলৈ সামৰো তুমি আহিবা, এয়াই মোৰ শেষ ইচ্ছা।

ইতি,

তোমাৰ প্রেমত বাউলী ৰাধাজনী

গৱেষণাধর্মী

সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ আধাৰত ‘তেজীমলা মাকৰ সাধু’ উপন্যাসৰ চৰিত্ৰ বিশ্লেষণ

গীতিমণি গোহাঁই

০.০১ বিষয়ৰ পৰিচিতি ঃ

মানৱ সমাজত প্ৰাকৃতিক কাৰণত যি লিঙ্গভেদ দেখা যায় তাৰ আলমতে যুগ যুগ ধৰি পুৰুষ-নাৰীৰ মাজত কিছুমান কাম-কাজ, চিন্তা-চৰ্চা আৰু মৰ্যাদাজনিত প্ৰভেদ দেখা যায়। এনে প্ৰভেদৰ ফলতে পৃথিৱীৰ প্ৰায়বোৰ সমাজতে নাৰীৰ ওপৰত পুৰুষৰ আধিপত্যবাদী দৃষ্টিভঙ্গীও চলি অহা দেখা যায়। ঘাইকৈ লিঙ্গগত দিশৰপৰাই নাৰী আৰু পুৰুষৰ মাজত পার্থক্য থকা বাবেই এইটো দিশতো সাম্প্ৰতিক সময়তো পুৰুষে নাৰীৰ ওপৰত নিপীড়ণ চলাই আহিছে। এনে পুৰুষৰ আধিপত্যবাদী মনসিকতাৰ প্ৰতিৰোধৰ উদ্দেশ্যেই উনৈছ শতিকাত উত্থান হোৱা এক দর্শন হৈছে নাৰীবাদ যি মানুহ হিচাপে পুৰুষৰ তুলনাত সকলো ক্ষেত্ৰতে নাৰীৰ সমতা আৰু স্বাধীনতা ৰক্ষাত বিশ্বাস কৰে। নাৰীবাদে সমাজত নাৰীৰ সমতা অৰ্জন, বিশেষকৈ পুৰুষৰ সমান অধিকাৰ আদায়ৰ যুক্তিৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰে। নাৰীবাদে দাবী কৰে যে নাৰী পুৰুষৰ সমান তথা সক্ষমেই নহয়, সামাজক সমৃদ্ধ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো পুৰুষতকৈ কম নহয়, বৰং কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত বেছিহে। নাৰীবাদ লিংগ-বৈষম্য অধ্যয়নৰ এক গুৰুত্বপূর্ণ বিষয়। নাৰীবাদ হৈছে পুৰুষৰ সমানে ৰাজনৈতিক, আইনগত, অর্থনৈতিক আৰু অন্যান্য অধিকাৰসমূহৰ ক্ষেত্ৰত সংলতা অর্জনৰ জৰিয়তে মহিলাৰ স্থান আৰু মর্যাদা অগ্ৰসৰ কৰাৰ এক তাত্ত্বিক আন্দোলন। নাৰীবাদী চিন্তাৰ প্ৰথম তৰঙ্গৰ উত্থান ঊনবিংশ শতিকাৰ মাজভাগ আৰু বিংশ শতিকাৰ আৰম্ভণিতে ঘটিছিল। ব্ৰিটেইন আৰু আমেৰিকাত ই মহিলাৰ বাবে সমমর্যাদা, বিবাহৰ ক্ষেত্ৰত নিজা পচন্দৰ অধিকাৰ, অভিভাৱকত্ব, সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আদি সন্তানৰ তত্ত্বাৱধানৰ অধিকাৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। সময়ৰ লগে লগে নাৰীবাদে ৰাজনৈতিক ক্ষমতা, বিশেষকৈ মহিলাৰ ভোটাধিকাৰৰ অধিকাৰ আদিৰ উপৰি কিছুমান নাৰীবাদীয়ে মহিলাৰ যৌন স্বাধীনতা, প্ৰজননৰ ইচ্ছা-অনিচ্ছা আৰু অর্থনৈতিক অধিকাৰো দাবী কৰিছিল। নাৰীবাদী আন্দোলনৰ সুদীর্ঘ ইতিহাসত বিভিন্ন মতাদর্শই গা কৰি উঠা দেখা যায়। সেইবোৰৰ ভিতৰত উদাৰ নাৰীবাদ, উগ্ৰ নাৰীবাদ, ইকঁফেমিনিজম্, অনৌপনিবেশিক নাৰীবাদ, উত্তৰ নাৰীবাদ আদিৰ কথা ক'ব পাৰি। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ হৈছে নাৰীবাদৰ সৈতে সাংস্কৃতিকভাৱে জড়িত বৈশিষ্ট্যসমূহক পুনৰ মূল্যায়ন আৰু পুনৰ সংজ্ঞায়িত কৰাৰ প্ৰয়াস। ইয়াক নাৰী আৰু পুৰুষৰ মাজত থকা জন্মগত পার্থক্যৰ ৰক্ষা কৰি উগ্ৰ নাৰীবাদীসকলৰ পৰা আঁতৰি তেওঁলোকে নাৰীসুলভ বৈশিষ্ট্যসমূহ অবাঞ্ছিত বুলি পূর্বৰ নাৰীবাদী আৰু পিতৃতান্ত্ৰিক ধাৰণাটোক নাকচ কৰিব খোজে আৰু লিংগ পার্থক্যক এক অত্যাবশ্যকীয় বিষয় বুলি মানি লয়। ১৯৭৫ চনত ব্ৰুক উইলিয়ামছে প্ৰথমে 'উগ্ৰ নাৰীবাদৰ অৰাজনীতিকৰণ'ক 'সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ' বুলি আখ্যা দিছিল।

নাৰীবাদ অভিধাটো ঊনবিংশ শতিকাৰ হ'লেও সাহিত্যত নাৰীৰ মর্যাদা আৰু সন্মান ৰক্ষাৰ প্ৰসঙ্গটো অতি প্ৰাচীন কালৰেপৰাই প্ৰকাশ পাই আহিছে। অসমীয়া সাহিত্যও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। বিশেষকৈ ৰামায়ণৰ সীতা, মহাভাৰতৰ দ্ৰৌপদী আদি চৰিত্ৰৰ মাজত এনে বিশেষত্বৰ প্ৰকাশ দেখা যায়। আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যতো নাৰীবাদৰ বিশেষত্ব প্ৰকাশ পাইছে। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ 'ৰূপালীম' নাটকৰ ইতিভেন, 'লভিতা'ৰ লভিতা আদি চৰিত্ৰ, দণ্ডিনাথ কলিতাৰ

'গণবিপ্লৱ' উপন্যাসৰ ফুলেশ্বৰী চৰিত্ৰ আদিৰ উপৰি বিভিন্ন গল্প-উপন্যাসত নাৰীবাদী চিন্তাৰ অভিব্যক্তি লক্ষ্যণীয়। এই অধ্যয়নত মৃদুল শর্মাৰ 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসৰ চৰিত্ৰ বিশেষৰ বিশ্লেষণ কৰিবলৈ যত্ন কৰা হ'ব।

০.০২ বিষয় অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য আৰু গুৰুত্ব ঃ

তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু উপন্যাসৰ ঘটনালীৰ সমাজখন অতীতৰ অসমৰ এখন কাল্পনিক সমাজ আৰু ইয়াৰ চৰিত্ৰবোৰ আক্ষৰিক অর্থতে নিৰক্ষৰ। তেনে এখন সমাজত নাৰীৰ স্থান কেনে আছিল, সেই সমাজৰ নাৰীয়ে নিজা স্বাভিমান আৰু মর্যাদা ৰক্ষাৰ উদ্দেশ্যে কেনে ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল, সামাজিক-সাংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাগত পৰিধিৰ ভিতৰত থাকি সেই নাৰীসকলে কেনে জীবন যাপন কৰিছিল আদি প্ৰশ্নৰ উত্তৰ সন্ধান কৰাই এই অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য।

বিশেষকৈ উচ্চশিক্ষিত আধুনিক সমাজৰ তুলনাত পুৰণি অশিক্ষিত সমাজ এখনত নাৰীৰ স্বাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ সংগ্ৰামখনৰ উপলব্ধিৰ যত্নৰ বাবেই এই অধ্যয়নৰ গুৰুত্ব আছে।

০.০৩ বিষয়ৰ পৰিসৰ আৰু অধ্যয়নৰ পদ্ধতি ঃ

এই বিষয়টো অধ্যয়ন কৰোঁতে বিশেষকৈ মৃদুল শর্মাৰ 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনৰ নাৰী চৰিত্ৰকেইটাৰ প্ৰসঙ্গ বিশ্লেষণ কৰা হ'ব। বিশেষভাবে শাওনী নামৰ চৰিত্ৰটোৰ সাংস্কৃতিক পৰিপ্ৰেক্ষাৰ বিশ্লেষণতে এই অধ্যয়ন সীমাবদ্ধ থাকিব।

অধ্যয়নৰ পদ্ধতি হ'ব বিশেষকৈ বিশ্লেষণাত্মক। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ বিভিন্ন তত্ত্ব আৰু দর্শনক এনে বিশ্লেষণৰ আধাৰ হিচাপে গ্ৰহণ কৰা হ'ব।

১.০০ নাৰীবাদৰ চমু আভাস ঃ

ইংৰাজী Feminism শব্দটো আহিছে ফৰাচী শব্দ Femme-ৰ পৰা। যাৰ অর্থ হৈছে Women। ঊনবিংশ শতাব্দীৰ আৰম্ভণিতে ফৰাচী সমাজতান্ত্ৰিক Charles Fourier -এ সর্বপ্রথম Faminism শব্দটি উদ্ভাৱন কৰে। তাৰ পাছত ১৮৮০ চনমানৰ পৰা ফ্ৰান্সত নাৰীবাদৰ তাত্ত্বিক আলোচনা আৰু নাৰীবাদী চিন্তা-চৰ্চাৰ প্ৰাসাৰ হয়। নাৰীবাদ শব্দটো নতুন যদিও বহু পুৰণি কালতে অর্থাৎ প্ৰাচীন গ্ৰীচত নাৰী অধিকাৰৰ সপক্ষে বীজ বোপণ হৈছিল। প্লেটোৰে তেতিয়াই নাৰীয়ে যুদ্ধ আৰু শাসন কৰিব পৰা পৰি�ৰেশ এটাৰ কথা কৈছিল। ফৰাচী লেখক Christine de Pisan (1364-1430)-এ তেওঁৰ গ্ৰন্থ 'The Book of The City of Ladies' ত নাৰীৰ সুষম অধিকাৰৰ কথা লিখিছিল। নাৰীবাদ মানে পুৰুষ বিৰোধিতা নহয়। নাৰীবাদ হৈছে পুৰুষতন্ত্ৰ বিৰোধী। নাৰীবাদৰ উদ্দেশ্য হৈছে নাৰী আৰু পুৰুষৰ মাজত থকা সকলো ধৰণৰ লিংগভিত্তিক ৰাজনৈতিক, অর্থনৈতিক সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক পার্থক্য দূৰ কৰি সমতা স্থাপন কৰা। এই সামগ্ৰিক নাৰীবাদৰ বিকাশ ঘটিছিল পাশ্চাত্যৰ উদাৰ গণতান্ত্ৰিক ৰাজনৈতিক পৰিৱেশত। মূলত পাশ্চাত্যৰ ব্যক্তিস্বাধীনতা আৰু গণতন্ত্ৰৰ প্ৰেৰণাত নাৰীবাদৰ বিকাশ ঘটে।

১৭৮৭ চনত স্বাধীন আমেৰিকাৰ সংবিধান গৃহীত হয়। স্বাধীনতা যুদ্ধৰ সময়ত মার্কিন পুৰুষসকল যুদ্ধত ব্যস্ত থকাৰ সময়ত শিক্ষানুষ্ঠান, কল-কাৰখানা, কার্যালয় আদি কামত নাৰীসকলৰ অংশ গ্ৰহণৰ সুবধা আৰু দখল বৃদ্ধি পাইছিল। পাছলৈ পুনৰ নাৰীৰ পৰা এই অধিকাৰসমূহ কাঢ়ি লোৱা হৈছিল যদিও বহু অধিকাৰ আৰু স্বাধীনতা নাৰীৰ হাতত থাকি যায়। তেনেকৈয়ে নাৰীৰ অধিকাৰ আৰু স্বাধীনতাৰ সপক্ষে আমেৰিকাত নাৰীবাদী জাগৰণ চলি থাকে। আমেৰিকাৰ এই জাগৰণ দুটি প্ৰবণতাৰ মাজেৰে আগবাঢ়িছিল। প্ৰথমটো আছিল পুৰুষ আধিপত্য আৰু নিপীড়ণৰ বিৰুদ্ধে একধৰণৰ নৈৰাজ্যবাদী প্ৰৰণতা। দ্বিতীয়টো প্ৰৰণতা আছিল ভোটাধিকাৰ সপক্ষে। ভোটাধিকাৰ দাবীৰ প্ৰৰণতা আছিল কৃষ্ণাঙ্গ তথা মধ্যশ্ৰেণীৰ নাৰীসকলে সন্মুখীন হোৱা শ্ৰেণীদ্বন্দ্বৰ ফলাফল। প্ৰথমতে নাৰীৰ ভোটাধিকাৰৰ দাবীত হোৱা এক গণভোটত আমেৰিকাৰ ২৩ খন ৰাজ্যৰ মাত্ৰ দুখনত হে ভোটাধিকাৰৰ সপক্ষে সংখ্যাগৰিষ্ঠ ভোটদান হয়। এই নাৰী ভোটাধিকাৰৰ সপক্ষে ভোটদানৰ প্ৰধান বিৰোধী চক্ৰটো আছিল ব্যৱসায়ী আৰু সুৰা কোম্পানীসমূহ। কাৰণ সেই সময়ত দাস প্ৰথা আৰু মদ বিৰোধী আন্দোলনত নাৰীৰ যোগদান আছিল গুৰুত্বপূর্ণ। অৱশেষত ভোটাধিকাৰৰ দাবীত ১৯১০ চনত হোৱা গুৰুত্বপূর্ণ গণস্বাক্ষৰত এই দাবীয়ে নাৰী-পুৰুষসকলো শ্ৰেণীৰ মানুহৰ সমর্থন আদায় কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ১৯২০ চনৰ ভিতৰত সকলো মার্কিন ৰাজ্যৰ নাৰীয়ে ভোটাধিকাৰৰ অধিকাৰ লাভ কৰে। ঠিক তেনেদৰে দীর্ঘকালীন সমযোগ্যতাৰ প্ৰমাণ আৰু আন্দোলনৰ পিছত ১৯১৮ চনত ইউৰোপ, ১৯১৯ চনত জার্মান আৰু বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশত নাৰীয়ে ভোটাধিকাৰ লাভ কৰিলে যদিও সমঅধিকাৰ, বেতনা, শিক্ষাৰ অধিকাৰ আৰু আর্থ-ৰাজনৈতিক দিশত নাৰী পুৰুষৰ পার্থক্য থাকি গ'ল। ইয়াৰ মাজতে নাৰী ভোটাধিকাৰৰ বাবে প্ৰচাৰ চলোৱা জন ষ্টুৱাৰ্ট মিলে হেৰিয়েট টেইলৰ নামৰ বিধবা মহিলা এগৰাকীক বিয়া কৰাইছিল। যি

সময়ত বিধবা বিবাহ সামাজিক নাছিল সেই সময়তে মিলে পুৰুষতান্ত্রিক ৰক্ষণশীলতাত চৰম আঘাত কৰিছিল। তদুপৰি ফৰাচী বিপ্লৱৰ সময়ত হোবা নাৰীবাদী আন্দোলনৰ ফলত ফলত নাৰীসকলে বিবাহ বিচ্ছেদৰ অধিকাৰ লাভ কৰিছিল। কিন্তু পাছলৈ ফ্রান্সৰ নাৰীসকলৰ পৰা এই অধিকাৰ কাঢ়ি লোৱা হৈছিল।

ৰুছ বিপ্লব আছিল বিশ্বৰ নাৰীবাদী জাগৰণৰ ইতিহাসৰ এক সোণালী অধ্যায় আৰু নাৰী মুক্তিৰ ফালে এজাক নতুন বতাহ। লেনিনে কৈছিল— 'নাৰীসকলে পূৰ্ণ স্বাধীনতা অৰ্জন নকৰালৈকে সৰ্বহাৰাসকলে কেতিয়াও পূৰ্ণ স্বাধীনতা অৰ্জন কৰিব নোৱাৰে।' ৰুছ বিপ্লৱৰ সকলো স্তৰতেই নাৰীয়ে অগ্রণী ভূমিকা লৈছিল। সমাজতান্ত্রিক আদর্শই পুঁজি আৰু দাসত্বৰ পৰা মুক্তিৰ লগতে পুঁজি আৰু পুৰুষতন্ত্রৰ পৰা নাৰী দাসত্বৰ মুক্তিৰ হকেও পণ লৈছিল। কমিউনিষ্টসকলে নাৰীক কেৱল অর্থনৈতিক দাসত্বৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰায়েই নহয় আইনগত সমঅধিকাৰ আৰু সমমর্যাদাৰ ভিত্তিত নাৰী মুক্তিৰ কথা কৈছিল। কমিউনিষ্ট পার্টিৰ হস্তহাৰত লেনিনে নাৰীৰ ওপৰত চলা দমন আৰু নিপীড়ণ বিলোপ কৰাৰ ব্যৱস্থাৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল আৰু বিপ্লবৰ পিছত ইয়াক কার্যত পৰিণত কৰা হৈছিল। লেনিনে সমতাৰ বাবে ছোভিয়েট নাৰীক প্রদান কৰা সুবিধা আৰু অধিকাৰসমূহ আছিল এনে ধৰণৰ— (ক) প্রাপ্তবয়স্কৰ মাজত ধর্ম নিৰপেক্ষ আৰু প্রাপ্তবয়স্ক পঞ্জীয়নকৃত বিবাহৰ অধিকাৰ, (খ) বিবাহৰ পাছত নাৰীয়ে উপাধি ব্যৱহাৰৰ স্বাধীনতা, (গ) বৈধ আৰু অবৈধ সন্তানৰ প্রভেদ বিলোপ, (ঘ) গর্ভপাতৰ অধিকাৰ, (ঙ) বিবাহিত আৰু অবিবাহিত মহিলাক প্রসৱকালীন ছুটীৰ ব্যৱস্থা, (চ) বেশ্যা বৃত্তি নিষিদ্ধকৰণ ইত্যাদি। শাসনৰ মাত্র তিনি বছৰৰ ভিতৰত এই অধিকাৰসমূহ ৰূপায়ন কৰা হৈছিল। অৱশ্যে তাৰ পাছতো নাৰীৰ পৰিয়ালকেন্দ্রিক তথা গৃহদাসত্বৰ অৱসান নঘটিল। ঘৰৰ বাহিৰত জীৱিকা হিচাপে কাম কৰিও, অর্থনৈতিক সমতা আৰু স্বাৱলম্বিতাৰ সুবিধা লাভ কৰাৰ পাছতো নাৰীসকল পুৰুষৰ অধীন হৈ থাকিল।

ইয়াৰ পাছতো নাৰীবাদী জাগৰণে বিভিন্ন স্তৰ পাৰ কৰিছে। নাৰীসকলে নিজৰ অধিকাৰ বাবে মাত মাতিয়েই আছে। নাৰীবাদৰ আৰম্ভণিৰ দুটা শতকৰ পাছতো লিংগ বৈষম্য দূৰ হোৱা নাই। লাহে লাহে নাৰীবাদৰ পৰিসৰ বাঢ়ি আহিছে। নাৰীবাদে ক্রমশঃ বহু বিষয় বাদ দিয়াৰ লগতে কেতবোৰ নতুন বিষয় অন্তর্ভুক্ত কৰিছে।

নাৰী কি? ইয়াৰ সংজ্ঞা ভাৰতৰ দৰে ঠাইত আজিৰ তাৰিখতো মনুস্মৃতি, লক্ষীচৰিত, মহাভাৰত আদিৰ দৰে চৰম সামন্তীয় আৰু পুৰুষতান্ত্রিক ধর্ম গ্রন্থই দিয়া নীতিবাদী ধাৰণাৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত আৰু প্রচলিত। ইয়াৰ দ্বাৰা নির্ধাৰিত নাৰীৰ সংজ্ঞা বা ধাৰণাক ওপৰে ওপৰে চালে ভাৰতীয় নাৰীত্ব পৰম পূজনীয়, পৰিত্র, সন্মানীয়, মহিয়সী, ত্যাগৰ প্রতীক হিচাপে দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিন্তু দকৈ বিশ্লেষণ কৰিলে বা বাস্তৱিকতে চাবলৈ গ'লে দেখা যায় ধর্মগ্রন্থৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত ভাৰতীয় 'নাৰীত্ব'ৰ ধাৰণা নাৰী শোষণৰ কৌশলগত আহিলাহে মাত্র। যাৰ সহায়ত নাৰীক অতি সহজে আৰু কৌশলেৰে সকলো স্থানতেই স্থায়ীভাৱে তলত ৰখা হয়। আনকি কিছুমান ক্ষেত্রত নাৰীৰ ব্যক্তি স্বাধীনতাও নাথাকে। দেখা যায় এই ধর্মগ্রন্থসমূহে নাৰীৰ সহজে বিশ্বাসৰ অযোগ্য হিচাপে দেখুৱাই আহিছে। মহাভাৰতৰ প্রতিটো পৃষ্ঠাতে নাৰী অবদমিত হোৱা দেখা যায়। তাত নাৰীৰ কোনো স্বাধীনতা নাই। সদায় নাৰীয়ে সতীত্বৰ পৰীক্ষাও দি আহিবলগীয়া হৈছে। কিন্তু পুৰুষে অধিক ৰমণীৰ লগত সংগম কৰি ফুৰিলেও পুৰুষৰ কোনো পাপ নহয়। মহাভাৰত আৰু মনুহে এই কথাই বাৰে বাৰে মন-মগজুত ভৰাই ৰাখিছে যে নাৰী পুৰুষৰ দাস। এই ক্ষেত্রত নাৰীত্ব বা স্ত্রীলিংগৰ প্রচলিত যি পৰিচয়, সেই সম্পর্কে বিশ্বখ্যাত নাৰীবাদী লেখক ছিম'ন দ্য ব'ভাৰে The Second Sex ...One is not born, but rather becomes, a woman. It is civiulization as a whole that produces this creature... which is decribed as feminine। অর্থাৎ নাৰীত্ব আৰু পুৰুষত্ব হৈছে এক সামাজিক নির্মিতি। ই প্রাকৃতিক নহয়। সমাজখন পুৰুষ প্রধান গতিকে সমাজত এনে কিছুমান ধাৰণা প্রচলিত যে পুৰুষ সাহসী, পুৰুষ পৰিত্র, পুৰুষ প্রথম ইত্যাদি। তেনেকৈ নাৰীক বিশ্বাস কৰিব নালাগে, নাৰীৰ পেটত কথা নাথাকে, নাৰীয়েই নাৰীৰ শত্রু, নাৰী ভয়াতুৰ, আৱেগিক আদি ধাৰণা কিছুমানো প্রচলিত। এতিয়াও বহুতে নাৰী আৰু পুৰুষৰ দৈহিক পার্থক্যক লৈ পুনৰ অসমতাৰ সপক্ষে যুক্তি দাঙি ধৰে। নাৰী আৰু পুৰুষৰ প্রাকৃতিক দেহতাত্ত্বিক পার্থক্য আছে হয়, কিন্তু এই দেহতাত্ত্বিক পার্থক্যক পৰিৱর্তন কৰি এক সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক লিংগ পৰিচয়লৈ লৈ যোৱা হয়, সি আপত্তিজনক। তাত দেখুওৱা হয় যে নাৰী পুৰুষতকৈ দুর্বল। অথচ বাস্তৱিকতে দেখা যায় যে দুর্বল বুলি কোৱা নাৰীয়ে নাৰীৰ ওপৰত আৰোপিত শ্রমৰ যোগেদি পুৰুষতকৈ দুর্বল নহয় বুলি সদায় প্রমাণ দি আহিছে।

নাৰী শোষণৰ আন এক শক্তিশালী শব্দ হ'ল

ভার্জিনিটি বা সতীত্ব। পৃথিৱীৰ প্রায়বোৰ সমাজ ব্যবস্থাতে সদায় যৌনতাত পুৰুষক আগস্থান দি অহা হৈছে। পুৰণি স্থাপত্যবোৰৰ ফালে যদি লক্ষ্য কৰা যায় তাত আমি দেখা পাওঁ যৌন কার্যত সদায় নাৰীগৰাকীৰ ওপৰত পুৰুষজন থাকে আৰু এজনে পুৰুষে একেলগে একাধিক নাৰীৰ লগত সংগম কৰে। ভার্জিনিটি এনে এক ধাৰণা যাৰ দ্বাৰা কেৱল পুৰুষৰ দ্বাৰাই নহয় নাৰী এগৰাকীয়ে নিজকে শোষণ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে। ৰূপে-গুণে সকলো থকাৰ পিছতো ভার্জিনিটি নথকা ছোৱালী এজনী বিবাহৰ অনুপযুক্ত বুলি গণ্য কৰা হয়। নাৰী এগৰাকী ধর্ষিতা হ'লে এনেদৰে কোৱা হয়—তাইৰ সকলো শেষ হৈ গ'ল। ইয়াৰ পৰাই বুজা যায় যে নাৰীৰ ভার্জিনিটিয়েই সর্বস্ব। ভার্জিনিটি শেষ মানে নাৰীগৰাকীৰ সকলো শেষ। অর্থাৎ নাৰী হৈছে এটা উপভোগ্য শৰীৰ। সেয়ে উপায়ন্তৰ হৈ নাৰী এগৰাকীয়ে ফুলসজ্জাৰ নিশাৰ বাবে বচাই ৰাখিব লগা হয় নিজৰ ভার্জিনিটি। এনেদৰেই যুগ যুগ ধৰি ভাৰতীয় নাৰীয়ে নিজৰ যৌন স্বাধীনতা পুৰুষৰ হাতত তুলি দি যৌনদাসীত পৰিণত হৈ চলি আহিছে। সেয়ে ভাৰতীয়সকল যৌনতাক লৈ অতি ৰক্ষণশীল।

আন এটা গুৰুত্বপূর্ণ কথা হৈছে জনজাতীয় সমাজত নাৰী। বর্ণ হিন্দু বা ইছলাম ধর্মৰ সমাজতকৈ জনজাতীয় সমাজ যথেষ্ট কম ৰক্ষণশীল। জনজাতীয় সমাজত ছোৱালীয়ে মদ খাব নালাগে, কিন্তু ল'ৰাই খালে খাব পাৰে ধৰণৰ বিশ্বাস নাই। জনজাতীয় সমাজত পৰিয়ালৰ বা গাঁৱৰ সকলো নাৰী-পুৰুষে একেলগে বহি মদ্যপান কৰে। গাভৰু ছোৱালীয়ে দিন দুপৰতে বুকুত মেথনি মাৰি নদীত গা ধোৱে। এনে সমাজত ধর্ষণৰ দৰে অপৰাধ নোহোৱাৰ সমান। এনে সমাজত নাৰী আৰু পুৰুষে একেলগে খেতি-খোলা কৰে, একেলগে মৎস্য চিকাৰ কৰে। ইয়াত লিংগভিত্তিক শ্রম বিভাজন নাই। এই সমাজত নাই কোনো ধর্মীয় নীতিবাদী ৰক্ষণশীলতা। তদুপৰি যৌতুক আদিৰ কাৰণত নাৰীজনিত অপৰাধ নহয়েই। জনজাতীয় সমাজত 'নাৰীত্ব'ৰ সামন্তীয় বা ধর্মীয় নির্মাণ নাই। উত্তৰ-পূৱৰ বহু জনজাতীয় সমাজত বিবাহপূর্বক যৌনতাও সমাজ অস্বীকৃত নহয়। ইয়াত সকলো মুকলি। অথচ ব্রাহ্মণ্যবাদী সমাজৰ সতী, লক্ষ্মীদেৱীৰ প্রতীক। নাৰীতকৈ জনজাতীয় সমাজত নাৰীৰ মর্যাদা সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ হৈছে নাৰীবাদৰ এটা শাখা যিয়ে যুক্তি আগবঢ়াইছে যে পুৰুষ আৰু মহিলাৰ মাজত জন্মগত পার্থক্য আছে। কিছুমান সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীয়ে বিশ্বাস কৰে যে নাৰীৰ অনুভূত জৈৱিক বা লিংগ পার্থক্য বা 'নাৰীৰ সত্তা'ই তেওঁলোকক, আচলতে, কিছুমান বিশেষ দিশত পুৰুষতকৈ উচ্চ কৰিহে তোলে। নাৰীবাদৰ বিভিন্ন শাখা-প্রশাখা আছে যেনে উদাৰ নাৰীবাদ, উগ্র নাৰীবাদ, গোলকীয় বা মহাদেশীয় নাৰীবাদ, সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ আদি।

১.০১ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ ঃ

উগ্র নাৰীবাদৰ সমাজ পুনগঠনৰ আহ্বানৰ প্রতিক্রিয়াস্বৰূপে ১৯৭০ চনৰ আশে-পাশে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ আৰম্ভ হৈছিল। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে যুক্তি দিয়ে যে পুনর্নির্মাণ এক আশাহীন প্রচেষ্টা আৰু ইয়াৰ পৰিৱর্তে নাৰীবাদীসকলে নিজৰ স্থান আৰু ক্ষমতাৰ ব্যৱস্থা নিজে কৰিব। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ চূড়ান্ত উদ্দেশ্য হৈছে নাৰীত্বক পুৰুষৰ সমান, আনকি উচ্চতম হ'বলৈ উন্নীত কৰা। এই উদ্দেশ্য সাধন কৰিবলৈ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে যৌন নির্যাতনৰ সংকট কেন্দ্র সৃষ্টি কৰা, ঘৰতে থকা মাতৃসকলৰ সন্মানৰ পোষকতা কৰা, জাতীয় পৰম্পৰামুখিতা আৰু আর্থসামাজিক পৰিপ্রেক্ষাত মহিলাসকলৰ সামঞ্জস্যক তুলি ধৰাৰ দৰে কাম কৰিছে। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে নাৰীত্বৰ সংজ্ঞাটো সম্পূর্ণৰূপে নাইকিয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ (উগ্র নাৰীবাদীসকলে যিটো দাবী কৰি আহিছে) পৰিৱর্তে নাৰীসুলভ সত্তাক পুনৰ উদ্ধাৰ কৰি ইয়াৰ মর্যাদা উন্নীত কৰিবলৈহে বিচাৰিছিল। অর্থাৎ য'ত উগ্র নাৰীবাদীসকলে সমাজ সংস্কাৰৰ সুযোগ দেখিছিল, সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে নাৰীকেন্দ্রিক প্রতিষ্ঠান আৰু ক্ষমতাৰ গাঁথনিৰে ইয়াক সম্পূর্ণৰূপে পুনৰ নির্মাণ কৰাৰ সুযোগ দেখা পাইছিল। যিসকলে উগ্র নাৰীবাদী বুলি পৰিচয় দিছিল তেওঁলোকে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদী টোক নাৰীবাদক ৰাজনীতিমুক্ত কৰাৰ লক্ষ্য বুলিহে গণ্য কৰিছিল, আনহাতে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে যুক্তি দিছিল যে সামাজিক পৰিৱর্তন যদি সম্ভৱ হয় তেন্তে ইয়াৰ সম্ভাৱনা কম।

সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে মত প্রকাশ কৰে যে সাধাৰণতে নাৰীৰ গুণ আৰু ভূমিকাৰ পুনৰ মূল্যায়নৰ জৰিয়তে লিংগ সমতা লাভ কৰিব পাৰি। পৰম্পৰাগতভাৱে মহিলাসকলক দিয়া ভূমিকা সন্তান লালন-পালনৰ উদাহৰণ লওঁ আহক। পৰিয়ালত গতানুগতিক ভূমিকাক প্রত্যাহ্বান জনোৱা আৰু ওফৰাই পেলোৱা (মাতৃ আৰু গৃহিণী হিচাপে মহিলা আৰু জীৱিকাৰ বাবে পুৰুষ) বহু নাৰীবাদীৰ বাবে লিংগ বৈষম্যক নির্মূল কৰাৰ চেষ্টা কৰাৰ এক উপায়। আনহাতে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে পৰিয়ালত নাৰীৰ ভূমিকাক বেলেগ ধৰণেৰে চাব। যদিও সাংস্কৃতিক

সময়ত বিধবা বিবাহ সামাজিক নাছিল সেই সময়তে মিলে পুৰুষতান্ত্রিক বক্ষণশীলতাত চৰম আঘাত কৰিছিল। তদুপৰি ফৰাচী বিপ্লৱৰ সময়ত হোৱা নাৰীবাদী আন্দোলনৰ ফলত ফলত নাৰীসকলে বিবাহ বিচ্ছেদৰ অধিকাৰ লাভ কৰিছিল। কিন্তু পাছলৈ ফ্রান্সৰ নাৰীসকলৰ পৰা এই অধিকাৰ কাঢ়ি লোৱা হৈছিল।

ৰুছ বিপ্লব আছিল বিশ্বৰ নাৰীবাদী জাগৰণৰ ইতিহাসৰ এক সোণালী অধ্যায় আৰু নাৰী মুক্তিৰ ফালে এজাক নতুন বতাহ। লেনিনে কৈছিল— 'নাৰীসকলে পূর্ণ স্বাধীনতা অর্জন নকৰালৈকে সর্বহাৰাসকলে কেতিয়াও পূর্ণ স্বাধীনতা অর্জন কৰিব নোৱাৰে।' ৰুছ বিপ্লৱৰ সকলো স্তৱতেই নাৰীয়ে অগ্রণী ভূমিকা লৈছিল। সমাজতান্ত্রিক আদর্শই পুঁজি আৰু দাসত্বৰ পৰা মুক্তিৰ লগতে পুঁজি আৰু পুৰুষতন্ত্রৰ পৰা নাৰী দাসত্বৰ মুক্তিৰ হকেও পণ লৈছিল। কমিউনিষ্টসকলে নাৰীক কেৱল অর্থনৈতিক দাসত্বৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰায়েই নহয় আইনগত সমঅধিকাৰ আৰু সমমর্যাদাৰ ভিত্তিত নাৰী মুক্তিৰ কথা কৈছিল। কমিউনিষ্ট পার্টিৰ হস্তহাৰত লেনিনে নাৰীৰ ওপৰত চলা দমন আৰু নিপীড়ণ বিলোপ কৰাৰ ব্যৱস্থাৰ কথা উল্লেখ কৰিছিল আৰু বিপ্লবৰ পিছত ইয়াক কার্যত পৰিণত কৰা হৈছিল। লেনিনে সমতাৰ বাবে ছোভিয়েট নাৰীক প্রদান কৰা সুবিধা আৰু অধিকাৰসমূহ আছিল এনে ধৰণৰ— (ক) প্রাপ্তবয়স্কৰ মাজত ধর্ম নিৰপেক্ষ আৰু প্রাপ্তবয়স্ক পঞ্জীয়নকৃত বিবাহৰ অধিকাৰ, (খ) বিবাহৰ পাছত নাৰীয়ে উপাধি ব্যৱহাৰৰ স্বাধীনতা, (গ) বৈধ আৰু অবৈধ সন্তানৰ প্রভেদ বিলোপ, (ঘ) গর্ভপাতৰ অধিকাৰ, (ঙ) বিবাহিত আৰু অবিবাহিত মহিলাক প্রসৱকালীন ছুটীৰ ব্যৱস্থা, (চ) বেশ্যা বৃত্তি নিষিদ্ধকৰণ ইত্যাদি। শাসনৰ মাত্ৰ তিনি বছৰৰ ভিতৰত এই অধিকাৰসমূহ ৰূপায়ন কৰা হৈছিল। অৱশ্যে তাৰ পাছতো নাৰীৰ পৰিয়ালকেন্দ্রিক তথা গৃহদাসত্বৰ অৱসান নঘটিল। ঘৰৰ বাহিৰত জীৱিকা হিচাপে কাম কৰিও, অর্থনৈতিক সমতা আৰু স্বাৱলম্বিতাৰ সুবিধা লাভ কৰাৰ পাছতো নাৰীসকল পুৰুষৰ অধীন হৈ থাকিল।

ইয়াৰ পাছতো নাৰীবাদী জাগৰণে বিভিন্ন স্তৰ পাৰ কৰিছে। নাৰীসকলে নিজৰ অধিকাৰ বাবে মাত মাতিয়েই আছে। নাৰীবাদৰ আৰম্ভণিৰ দুটা শতকৰ পাছতো লিংগ বৈষম্য দূৰ হোৱা নাই। লাহে লাহে নাৰীবাদৰ পৰিসৰ বাঢ়ি আহিছে। নাৰীবাদে ক্রমশঃ বহু বিষয় বাদ দিয়াৰ লগতে কেতবোৰ নতুন বিষয় অন্তর্ভুক্ত কৰিছে।

নাৰী কি? ইয়াৰ সংজ্ঞা ভাৰতৰ দৰে ঠাইত আজিৰ তাৰিখতো মনুস্মৃতি, লক্ষীচৰিত, মহাভাৰত আদিৰ দৰে চৰম সামন্তীয় আৰু পুৰুষতান্ত্রিক ধর্ম গ্রন্থই দিয়া নীতিবাদী ধাৰণাৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত আৰু প্রচলিত। ইয়াৰ দ্বাৰা নির্ধাৰিত নাৰীৰ সংজ্ঞা বা ধাৰণাক ওপৰে ওপৰে চালে ভাৰতীয় নাৰীত্ব পৰম পূজনীয়, পৰিত্র, সন্মানীয়, মহিয়সী, ত্যাগৰ প্রতীক হিচাপে দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিন্তু দকৈ বিশ্লেষণ কৰিলে বা বাস্তৱিকতে চাবলৈ গ'লে দেখা যায় ধর্মগ্রন্থৰ ওপৰত প্রতিষ্ঠিত ভাৰতীয় 'নাৰীত্ব'ৰ ধাৰণা নাৰী শোষণৰ কৌশলগত আহিলাহে মাত্র। যাৰ সহায়ত নাৰীক অতি সহজে আৰু কৌশলেৰে সকলো স্থানতেই স্থায়ীভাৱে তলত ৰখা হয়। আনকি কিছুমান ক্ষেত্রত নাৰীৰ ব্যক্তি স্বাধীনতাও নাথাকে। দেখা যায় এই ধর্মগ্রন্থসমূহে নাৰীৰ সহজে বিশ্বাসৰ অযোগ্য হিচাপে দেখুৱাই আহিছে। মহাভাৰতৰ প্রতিটো পৃষ্ঠাতে নাৰী অবদমিত হোৱা দেখা যায়। তাত নাৰীৰ কোনো স্বাধীনতা নাই। সদায় নাৰীয়ে সতীত্বৰ পৰীক্ষাও দি আহিবলগীয়া হৈছে। কিন্তু পুৰুষে অধিক ৰমণীৰ লগত সংগম কৰি ফুৰিলেও পুৰুষৰ কোনো পাপ নহয়। মহাভাৰত আৰু মনুহে এই কথাই বাৰে বাৰে মন-মগজুত ভৰাই ৰাখিছে যে নাৰী পুৰুষৰ দাস। এই ক্ষেত্রত নাৰীত্ব বা স্ত্রীলিংগৰ প্রচলিত যি পৰিচয়, সেই সম্পর্কে বিশ্বখ্যাত নাৰীবাদী লেখক ছিম'ন দ্য ৰ'ভাৰে The Second Sex ...One is not born, but rather becomes, a woman. It is civiulization as a whole that produces this creature... which is decribed as feminine। অর্থাৎ নাৰীত্ব আৰু পুৰুষত্ব হৈছে এক সামাজিক নির্মিতি। ই প্রাকৃতিক নহয়। সমাজখন পুৰুষ প্রধান গতিকে সমাজত এনে কিছুমান ধাৰণা প্রচলিত যে পুৰুষ সাহসী, পুৰুষ পৰিত্র, পুৰুষ প্রথম ইত্যাদি। তেনেকৈ নাৰীক বিশ্বাস কৰিব নালাগে, নাৰীৰ পেটত কথা নাথাকে, নাৰীয়েই নাৰীৰ শত্রু, নাৰী ভয়াতুৰ, আৱেগিক আদি ধাৰণা কিছুমানো প্রচলিত। এতিয়াও বহুতে নাৰী আৰু পুৰুষৰ দৈহিক পার্থক্যক লৈ পুনৰ অসমতাৰ সপক্ষে যুক্তি দাঙি ধৰে। নাৰী আৰু পুৰুষৰ প্রাকৃতিক দেহতাত্ত্বিক পার্থক্য আছে হয়, কিন্তু এই দেহতাত্ত্বিক পার্থক্যক পৰিৱর্তন কৰি এক সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক লিংগ পৰিচয়লৈ লৈ যোৱা হয়, সি আপত্তিজনক। তাত দেখুওৱা হয় যে নাৰী পুৰুষতকৈ দুর্বল। অথচ বাস্তৱিকতে দেখা যায় যে দুর্বল বুলি কোৱা নাৰীয়ে নাৰীৰ ওপৰত আৰোপিত শ্রমৰ যোগেদি পুৰুষতকৈ দুর্বল নহয় বুলি সদায় প্রমাণ দি আহিছে।

নাৰী শোষণৰ আন এক শক্তিশালী শব্দ হ'ল

ভার্জিনিটি বা সতীত্ব। পৃথিৱীৰ প্রায়বোৰ সমাজ ব্যবস্থাতে সদায় যৌনতাত পুৰুষক আগস্থান দি অহা হৈছে। পুৰণি স্থাপত্যবোৰৰ ফালে যদি লক্ষ্য কৰা যায় তাত আমি দেখা পাওঁ যৌন কার্যত সদায় নাৰীগৰাকীৰ ওপৰত পুৰুষজন থাকে আৰু এজনে পুৰুষে একেলগে একাধিক নাৰীৰ লগত সংগম কৰে। ভার্জিনিটি এনে এক ধাৰণা যাৰ দ্বাৰা কেৱল পুৰুষৰ দ্বাৰাই নহয় নাৰী এগৰাকীয়ে নিজকে শোষণ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে। ৰূপে-গুণে সকলো থকাৰ পিছতো ভার্জিনিটি নথকা ছোৱালী এজনী বিবাহৰ অনুপযুক্ত বুলি গণ্য কৰা হয়। নাৰী এগৰাকী ধর্ষিতা হ'লে এনেদৰে কোৱা হয়—তাইৰ সকলো শেষ হৈ গ'ল। ইয়াৰ পৰাই বুজা যায় যে নাৰীৰ ভার্জিনিটিয়েই সর্বস্ব। ভার্জিনিটি শেষ মানে নাৰীগৰাকীৰ সকলো শেষ। অর্থাৎ নাৰী হৈছে এটা উপভোগ্য শৰীৰ। সেয়ে উপায়ন্তৰ হৈ নাৰী এগৰাকীয়ে ফুলসজ্জাৰ নিশাৰ বাবে বচাই ৰাখিব লগা হয় নিজৰ ভার্জিনিটি। এনেদৰেই যুগ যুগ ধৰি ভাৰতীয় নাৰীয়ে নিজৰ যৌন স্বাধীনতা পুৰুষৰ হাতত তুলি দি যৌনদাসীত পৰিণত হৈ চলি আহিছে। সেয়ে ভাৰতীয়সকল যৌনতাক লৈ অতি ৰক্ষণশীল।

আন এটা গুৰুত্বপূর্ণ কথা হৈছে জনজাতীয় সমাজত নাৰী। বর্ণ হিন্দু বা ইছলাম ধর্মৰ সমাজতকৈ জনজাতীয় সমাজ যথেষ্ট কম ৰক্ষণশীল। জনজাতীয় সমাজত ছোৱালীয়ে মদ খাব নালাগে, কিন্তু ল'ৰাই খালে খাব পাৰে ধৰণৰ বিশ্বাস নাই। জনজাতীয় সমাজত পৰিয়ালৰ বা গাঁৱৰ সকলো নাৰী-পুৰুষে একেলগে বহি মদ্যপান কৰে। গাভৰু ছোৱালীয়ে দিন দুপৰতে বুকুত মেথনি মাৰি নদীত গা ধোৱে। এনে সমাজত ধর্ষণৰ দৰে অপৰাধ নোহোৱাৰ সমান। এনে সমাজত নাৰী আৰু পুৰুষে একেলগে খেতি-খোলা কৰে, একেলগে মৎস্য চিকাৰ কৰে। ইয়াত লিংগভিত্তিক শ্রম বিভাজন নাই। এই সমাজত নাই কোনো ধর্মীয় নীতিবাদী বক্ষণশীলতা। তদুপৰি যৌতুক আদিৰ কাৰণত নাৰীজনিত অপৰাধ নহয়েই। জনজাতীয় সমাজত 'নাৰীত্ব'ৰ সামন্তীয় বা ধর্মীয় নির্মাণ নাই। উত্তৰ-পূৱৰ বহু জনজাতীয় সমাজত বিবাহপূর্বক যৌনতাও সমাজ অস্বীকৃত নহয়। ইয়াত সকলো খুকলি। অথচ ব্রাহ্মণ্যবাদী সমাজৰ সতী, লক্ষ্মীদেৰীৰ প্রতীক। নাৰীতকৈ জনজাতীয় সমাজত নাৰীৰ মর্যাদা সাংস্কৃতিক যে পুৰুষ আৰু মহিলাৰ মাজত জন্মগত পার্থক্য আছে। কিছুমান সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীয়ে বিশ্বাস কৰে যে নাৰীৰ অনুভূত জৈৱিক বা লিংগ পার্থক্য বা 'নাৰীৰ সত্তা'ই তেওঁলোকক, আচলতে, কিছুমান বিশেষ দিশত পুৰুষতকৈ উচ্চ কৰিহে তোলে। নাৰীবাদৰ বিভিন্ন শাখা-প্রশাখা আছে যেনে উদাৰ নাৰীবাদ, উগ্র নাৰীবাদ, গোলকীয় বা মহাদেশীয় নাৰীবাদ, সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ আদি।

১.০১ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ ঃ

উগ্র নাৰীবাদৰ সমাজ পুনগঠনৰ আহ্বানৰ প্রতিক্রিয়াস্বৰূপে ১৯৭০ চনৰ আশে-পাশে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ আৰম্ভ হৈছিল। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে যুক্তি দিয়ে যে পুনর্নির্মাণ এক আশাহীন প্রচেষ্টা আৰু ইয়াৰ পৰিৱর্তে নাৰীবাদীসকলে নিজৰ স্থান আৰু ক্ষমতাৰ ব্যৱস্থা নিজে কৰিব। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ চূড়ান্ত উদ্দেশ্য হৈছে নাৰীত্বক পুৰুষৰ সমান, আনকি উচ্চতম হ'বলৈ উন্নীত কৰা। এই উদ্দেশ্য সাধন কৰিবলৈ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে যৌন নির্যাতনৰ সংকট কেন্দ্র সৃষ্টি কৰা, ঘৰতে থকা মাতৃসকলৰ সন্মানৰ পোষকতা কৰা, জাতীয় পৰম্পৰাগতভাৱে আর্থসামাজিক পৰিপ্রেক্ষাত মহিলাসকলৰ সামঞ্জস্যক তুলি ধৰাৰ দৰে কাম কৰিছে। সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে নাৰীত্বৰ সংজ্ঞাটো সম্পূর্ণৰূপে নাইকিয়া কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ (উগ্র মহিলা আৰু জীৱিকাৰ বাবে পুৰুষ) বহু নাৰীবাদীৰ বাবে লিংগ বৈষম্যক নির্মূল কৰাৰ চেষ্টা কৰাৰ এক উপায়। আনহাতে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদীসকলে পৰিয়ালত নাৰীৰ ভূমিকাক বেলেগ ধৰণেৰে চাব। যদিও সাংস্কৃতিক

নাৰীবাদীসকলে স্বীকাৰ কৰে যে নাৰীৰ লালন-পালনকাৰী ভূমিকা জৈৱিক বৈশিষ্ট্য আৰু সামাজিক নির্মাণৰ সংমিশ্রণেৰে গঠিত, তথাপি তেওঁলোকে যুক্তি আগবঢ়ায় যে নাৰীবাদীসকলৰ চিন্তা হোৱা উচিত এই ভূমিকাসমূহৰ পুনৰ মূল্যায়ন কৰা আৰু ঘৰুৱা ভূমিকাক অধিক মূল্য দিয়া ধৰণৰ সমাজ এখন গঢ়ি তোলা। পৰম্পৰাগতভাৱে মহিলাসকলৰ বাবে আবণ্টিত এই ভূমিকাসমূহক তুচ্ছ জ্ঞান বা বিমুদ্রাকৰণৰ বাবে লিংগ বৈষম্য কেনেকৈ হয়, সেই বিষয়ে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ অধিক আগ্রহী।

১.০২ অসমীয়া সাহিত্য আৰু নাৰীবাদ ঃ

নাৰীবাদৰ বিশেষত্বসমূহ সাহিত্যৰ যোগেদিয়ে অসমীয়া সমাজত প্রকাশ পাইছে আৰু প্ৰৱেশ ঘটিছে। প্রকৃততে ভাৰতীয় দুই মহাকাব্যতে নাৰীবাদ নহ'লেও নাৰীবাদী প্রতিবাদ-প্রতিৰোধৰ দাবী উত্থাপিত হৈছে। সীতা আৰু দ্রৌপদীৰ চৰিত্রই ইয়াৰ প্রমাণ। একেদৰে যৌন ইচ্ছা-অনিচ্ছা তথা যৌন স্বাধীনতাৰ ধাৰণাও বিশেষকৈ মহাভাৰততে অনেক। কুন্তী, হিড়িম্বা আদি চৰিত্রৰ মাজত এনে ইঙ্গিত পোৱা যায়। অসমীয়া আধুনিক সাহিত্যতো এনে চিন্তাৰ প্রকাশ অনেক। জ্যোতিপ্রসাদ আগৰৱালাৰ ৰূপালীম নাটকৰ ইতিভেন, লভিতা নাটকৰ লভিতা আদি নাৰীবাদী চৰিত্র। আধুনিকতাবাদী অসমীয়া সাহিত্যত গল্প-উপন্যাস- নাটক আদি সকলো বিভাগতে নাৰীবাদী চিন্তা-চেতনাৰ প্রকাশ লক্ষ্য কৰিবলগীয়াকৈ শক্তিশালী। মৃদুল শর্মাৰ 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনত সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ বিভিন্ন উপাদানৰ বৈচিত্র্যপূর্ণ প্রকাশ ঘটা দেখা যায়।

১.০৩ ঔপন্যাসিকৰ পৰিচয়

মৃদুল শর্মা একাধাৰে কবি, উপন্যাসিক, সমালোচক, নাট্যকাৰ তথা চিত্রকৰ-ভাস্কৰ। ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ কলেজত অধ্যাপনা কৰা মৃদুল শর্মাৰ জন্ম হয় লখিমপুৰত ১৯৭৫ চনত। তেওঁৰ প্রকাশিত গ্রন্থাৱলীৰ ভিতৰত সমালোচনা গ্রন্থ হৈছে ক্রমে 'ৰাজপথৰপৰা আলহীলৈ', 'বচন-নির্বচন', 'আধুনিক অসমীয়া কাব্য পৰিক্রমা', 'কবিতা আৰু গদ্য ঃ সম্পর্ক সূত্র সন্ধান', 'কবিতাৰ পাঠ আৰু নির্মাণ ঃ বাটচ'ৰাৰপৰা মণিকূটলৈ', আৰু 'শব্দৰ সম্ভাৱনা আৰু দায়িত্ব'। তেওঁৰ প্রকাশিত উপন্যাস হৈছে ক্রমে 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু', 'পোতাপিটনি', 'লুপ্তকথা', 'নিলগৰ ঢৌ', 'পানীধেমালি' আৰু 'গঁড়'। তেওঁৰদ্বাৰা সম্পাদিত, অনুদিত আৰু অন্যান্য গ্রন্থসমূহ হৈছে ক্রমে 'অনুপম কুমাৰৰ কবিতা সমগ্র' (সম্পাদিত), 'কানৈয়ানৰ নির্বাচিত গল্প' (সম্পাদিত), 'চিন্তা বৈভৱ' (সম্পাদিত), 'পুতলানাচৰ ইতিকথাঃ অৱলোকন-পুনৰৱলোকন' (সম্পাদিত), 'ৰাক' (সম্পাদিত), 'বুদ্ধিৰ সাগৰ বীৰবল' (শিশু গ্রন্থ), আৰু 'নষ্ট জগত' (অনূদিত, মূল ইংৰাজী The Wasteland, কবি TS. Eliot)। তেওঁ সম্পাদনা কৰা আলোচনী হৈছে ক্রমে 'অন্যযুগ' আৰু 'মাহেকীয়া জ্ঞানপীঠ'। তেওঁ লিখা চিত্রনাট্য হৈছে ক্রমে 'The River', ড° নগেন শইকীয়াৰ জীৱন আধাৰিত তথ্যচিত্র, ২০০৮ , 'Dawn', পূৰ্ববী বৰমুদৈৰ জীৱন আধাৰিত তথ্যচিত্র, ২০০৮ , 'দুই বুধিয়ক', 'ব্যাধি' আৰু 'নিয়তি'। তেওঁৰ প্রকাশিত নাটকসমূহ হৈছে ক্রমে 'মানুহ বিচাৰি','বিভ্রান্ত ভগৱান', 'ব্যাধ' (জাপানী কিয়'গেনৰ অনুবাদ)। তেওঁৰ অপ্রকাশিত আৰু অভিনীত নাটক হৈছে ক্রমে 'ৰজাই ভাল দেখে যাক', 'ৰং', 'শঙ্খনিনাদ', 'প্রতিপদ' (অনাতাঁৰ), 'উদ্‌লেণ্ড' (অনাতাঁৰী শিশু নাটক), 'মেগা ছিৰিয়েল' (অনূদিত, বাংলা মূলঃ অনির্বাণ চৌধুৰী), 'বেচাৰাম চৰকা' (অনূদিত, বাংলা মূলঃ অনির্বাণ চৌধুৰী), 'অন্তৰণ' (অনূদিত, বাংলা মূলঃ তাপস মুখোপাধ্যায়), 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু', 'ইম্প'ৰ্টেঞ্চ অব বিয়িং আর্নেষ্ট ঃ (অনূদিত, মূল ইংৰাজী অস্কাৰ ৱাইল্ড), 'ভগৱান আহিছিল' আদি। বিবিধ সাহিত্যকর্মৰ কাৰণে তেওঁ ইতিমধ্যে আঁক-বাক উপন্যাস বঁটা, বেণু চিৰিং বঁটা আৰু কথা বৈভৱ বঁটা লাভ কৰিছে।

২.০০ 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু'। এখন নব্য ধাৰণাৰ উপন্যাস ঃ

কোনো এটা ধাৰণাক যেতিয়া নব্য ৰূপ দিয়া হয় তেতিয়াই বুজা যায় যে তাৰ এটা পৌৰাণিক ৰূপ পূর্বৰ পৰাই প্রচলিত। 'তেজীমলা' লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰদ্বাৰা সংকলিত-সম্পাদিত 'বুঢ়ী আইৰ সাধু'ৰ এটা অন্যতম প্রখ্যাত সাধু। সাধুটোত সতীয়া জীয়েকৰ প্রতি এগৰাকী মাহীমাকৰ ঈর্ষা, প্রতিশোধ তথা অমানৱীয় আচৰণ ফুটি উঠিছে। কেঁচুৱা কালতে মাতৃহাৰা হোৱা তেজীমলাক মাহীমাকে তুলি-তালি ডাঙৰ দীঘল কৰিছিল যদিও চকুৰ কুটা দাঁতৰ শূল বুলিহে ভাবিছিল। কেনেকৈ তেজীমলাক মাৰি বাটৰ কাঁইট নোহোৱা কৰিব পাৰি তাকে চিন্তা কৰি দিন কটাইছিল। এদিন সেই সুযোগ আহিল। তেজীমলাৰ দেউতাকৰ অনুপস্থিতিত বিভিন্ন কথাত ভুল ধৰি মাহীমাকে তেজীমলাক ঢেঁকীত খুন্দি হত্যা কৰি পর্যায়ক্রমে মৃতদেহ লুকুবাই শেষত নদীত উটুৱাই দিলে। কিন্তু আচৰিত ধৰণেৰে কাহিনীয়ে গতি সলনি কৰিলে আৰু পিতৃৰ হাততে তেজীমলাই পুনৰ জীৱন লাভ কৰে। পিতৃয়ে সকলো কথাৰ উমান পাই মাহীমাকক শাস্তি দিয়ে আৰু

তেজীমলাক এজন যুবকৰ লগত বিয়া দি সুখে সন্তোষে জীৱন অতিবাহিত কৰে। কাহিনীটো চমুকৈ এনে ধৰণৰ। এই সাধুটো অসমীয়া সমাজত অতীজৰে পৰা মুখে মুখে প্রচলিত। তেজীমলাৰ সাধুটোৰ আধাৰতে বর্তমানৰ সভ্য সমাজতো মাহীমাকসকলক এটা সন্দেহৰ দৃষ্টিৰে চোৱাৰ মানসিকতা বিদ্যমান হৈ আছে। মাহীমাক বুলিলেই এটা কঠোৰ, মমতাহীন, স্বার্থপৰ, অত্যাচাৰী ধৰণৰ ৰূপ এটা আমাৰ চকুৰ আগত ভাহি উঠে। ইয়াৰ কাৰণ 'তেজীমলা' নামৰ সাধুটোত প্রতিফলিত হোৱা মাহীমাকৰ চৰিত্রটোৰ নৃশংসতা। চৰিত্রটো নির্মাণ কৰোঁতে মহিলাগৰাকীৰ নেতিবাচক দিশবোৰক ক্রটি নথকাকৈ নির্মমভাৱে সৃষ্টি কৰা হৈছে, যাৰ বাবে চৰিত্রটোৰ কথা মনলৈ আহিলেই এটা ঘৃণাৰ ভাব আপোনা আপুনি প্রকাশ পায়।

'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' শীর্ষক উপন্যাসখনত ঔপন্যাসিকে যুগ যুগ ধৰি লোকমানসত প্রচলিত সাধুটোৰ খলনায়িকা তেজীমলাৰ মাকৰ চৰিত্রটো এক প্রকাৰ নৱজীৱন দিবলৈ যত্ন কৰিছে। সভ্য সমাজত বর্তমান সময়তো মাহীমাকৰ চৰিত্রটোক, তেজীমলাৰ সাধুটোৰ আলমত বিজাই সকলো মাহীমাকৰ চৰিত্রত, যিপাত ব্রহ্মাস্ত্র ব্যৱহাৰ কৰি থকা হয় তাৰ বিৰুদ্ধে এই উপন্যাসখনে সবল ৰূপত বিৰোধিতা কৰিছে। সাধুটিৰ একপক্ষীয় ধ্যান-ধাৰণাক আঁতৰাই বাস্তৱসম্মত সম্ভাব্য ঘটনাক গুৰুত্ব প্রদান কৰি মৃদুল শর্মাই 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনক ব্যতিক্রমী ৰূপত সজাই তুলিছে।

সাহিত্য বোঁৱৰতী নদীৰ দৰে; কেতিয়া ইয়াৰ সোঁত অন্যফালে ঢাল খায় সেয়া সঠিকভাবে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। পৰম্পৰাগত তেজীমলাৰ সাধুত মাহীমাকৰ চৰিত্রটোৰ নেতিবাচক দিশটোহে স্পষ্ট হৈছিল। এগৰাকী নাৰী কিহৰ তাড়নাত ইমান নৃশংস হৈ উঠিবলৈ বাধ্য হ'ল তাৰ স্পষ্ট উল্লেখ সাধুটোত নাই। মৃদুল শর্মাই 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনত নতুন চিন্তাৰ অন্বেষণ কৰিছে। উপন্যাসখন ৰচনা কৰোঁতে ঔপন্যাসিকে 'তেজীমলা' সাধুটোৰ সম্ভৱনাখিনিক যুক্তিসহকাৰে প্রস্তুত কৰিছে। ঔপন্যাসিকৰ যুক্তি তথা বাস্তৱসম্মত প্রকাশভংগীৰ আগত সাধুটোৰ সত্যতাই কোনোবাখিনিত উজুটি খোৱাৰ থল নথকা নহয়। নব্য ধাৰণাৰ উপন্যাস হিচাপে উপন্যাসখনত ব্যৱহাৰ হোৱা ভাষাশৈলী অতুলনীয়। অসমীয়া সমাজত প্রচলিত ফকৰা যোজনা, প্রবাদ-পটন্তৰ তথা গালি-শপনিৰে উপন্যাসখনৰ ভাষাটোক এক অন্য মাত্রা প্রদান কৰিছে। একবিংশ শতিকাৰ নব্য ধ্যান-ধাৰণাৰে পৰিপুষ্ট ঔপন্যাসিকৰ কলমত লুপ্তপ্রায় ভাষাশৈলীয়ে উপযুক্তভাবে স্থান লাভ কৰাটো অতি গুৰুত্বপূর্ণ দিশ। ঔপন্যাসিকে বাণীভঙ্গীৰ চাতুর্যৰে উপন্যাসখনক সাহিত্যৰ কোনোটো দিশৰ পৰাই ম্লান পৰিবলৈ দিয়া নাই। বিভিন্ন উপ কাহিনীৰে নির্মিত উপন্যাসখনে কিন্তু মূল কাহিনীৰ গাত আঁচোৰ পৰিবলৈ দিয়া নাই বৰঞ্চ কাহিনীৰ গতিত ইন্ধনহে যোগাইছে।

ঔপন্যাসিকে এগৰাকী শিক্ষিতা মাতৃৰ মুখত সাধু সাধু লগা কথাৰে নতুনকৈ জীৱনৰ পাতনি মেলা গাভৰু জীয়েকক নীতি-শিক্ষা দিয়াৰ যোগেদি এই উপন্যাসৰ ঘটনাৱলী আৰম্ভ কৰিছে। ৰক্ষণশীল সমাজত কেনেদৰে পুৰুষে নাৰীক ভোগৰ সামগ্রী হিচাপে যুগ যুগ ধৰি ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে, কেনেদৰে নাৰীয়ে প্রচলিত সমাজ ব্যবস্থাৰ লগত খাপ খাই থাকিবলৈ নিজৰ সর্বস্ব হেৰুৱাই পেলাব লাগে এনে ধৰনৰ গুৰুত্বপূর্ণ দিশ কিছুমান ইয়াত ফুটি উঠিছে। সাহিত্যৰ সৃষ্টিত কল্পনাৰ স্থান গুৰুত্বপূর্ণ। তেজীমলা সাধুৰ মাহীমাকৰ চৰিত্রটো এটা কাল্পনিক চৰিত্র। কিন্তু এই চৰিত্রটোৰ কর্ম-কাণ্ডই সকলো মাহীমাকৰ বাবে এটা নেতিবাচক মনোভাব সৃষ্টি কৰা দেখা যায়। ঔপন্যাসিকে চৰিত্রটোৰ নেতিবাচক দিশটোক আঁতৰাই সেই নাৰীগৰাকীৰ মনস্তত্ত্বৰ ধূসৰ ফালটোত পোহৰ পেলাইছে। ড° হীৰেন গোহাঁয়ে সেয়েহে মন্তব্য কৰিছে— 'কাহিনীটো পুৰণি সাধু এটাৰ নাৰীবাদী সূত্রৰে পুনর্লিখন।'

উপন্যাসখনত উপস্থাপন কৰা উপ কাহিনীবোৰকো কোনোপধ্যে আওকাণ কৰিব নোৱাৰি। ভোগেশ্বৰ নামৰ চৰিত্রটোৰ ডেকা কালৰ উচ্ছৃংখল জীৱন, নাৰীৰ প্রতি আসক্তি, বিবাহৰ পূর্বে বিভিন্ন মহিলাৰ সৈতে কৰা অবৈধ বা বলপূর্বক শাৰীৰিক সম্পর্ক আদি সেই সময়ৰ সমাজখন তথা ধনীক শ্রেণী মানুহৰ বাবে তেনেই সাধাৰণ কথা বুলি প্রতিপন্ন হৈছে। প্রথমা পত্নীৰ গর্ভাৱস্থাত নিজৰ যৌনক্ষুধা নিবাৰণৰ বাবে বতাহী নামৰ বোৱাৰীগৰাকীৰ সৈতে নৈশযাপন কৰা বুলি গম পাই পতিব্রতা পত্নীৰ কষ্ট আৰু সেই দুখতে তেজীমলাক জন্ম দি বতাহীৰ কোলাত গতাই মৃত্যুক আঁকোৱালি লোৱা ঘটনাটোও মন কৰিবলগীয়া। ভোগেশ্বৰৰ অবৈধ সন্তানৰ মাতৃ হ'বলৈ বতাহীৰ সাহস নাই যিহেতু তাইৰ স্বামী জীয়াই আছে যদিও বিচ্ছেদ হৈছে সিহঁতৰ। শাওনীৰ দ্বাৰা গর্ভপাত কৰোঁৱা বনৌষধ খাই বতাহী ৰুগীয়া হৈ পৰাত শাওনীয়ে নিজৰ পুত্রৰ ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা কৰি ভোগেশ্বৰৰ লগত অবৈধ সম্পর্ক ৰাখিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰাটোও লক্ষ্যণীয়। শাওনীয়ে ভোগেশ্বৰক সুখী

কৰি ৰাখিলে শাওনীৰ পুতেক বগীৰামক সকলো ধৰণৰ কামত ভোগেশ্বৰে সহায় কৰিব বুলি ভাবিছিল। শাওনীৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ বগীৰামলৈ তেজীমলাক বোৱাৰী কৰি অনাৰ কথাও মনে মনে ভাবিছিল।

তাৰো পূৰ্বে, ভোগেশ্বৰৰ বন্ধু মনৰে বিভিন্ন ঘটনাৰ উমান পাই ভোগেশ্বৰক দ্বিতীয় বিবাহৰ বাবে জোৰ কৰিলে। ভোগেশ্বৰেও সুমিত্ৰা নামৰ গাভৰু এজনীক মনৰৰৰ কথা মতে বিয়া কৰাই আনিলে। ভোগেশ্বৰে সুমিত্ৰাক কোনোদিনে পত্নীৰ উচিত মৰ্যদা নিদিলে। বতাহী আৰু শাওনীয়ে ভোগেশ্বৰে দ্বিতীয় বিবাহ কৰাটো সমূলি ভালপোৱা নাছিল, কিন্তু বিৰোধিতাৰো কোনো যুক্তি নাছিল। সুমিত্ৰাই সেই সকলোখিনি লাহে লাহে গম পাইছিল যদিও গিৰীয়েকক প্ৰশ্ন কৰিবলৈ সাহস কৰা নাছিল। তেজীমলাক ডাঙৰ-দীঘল কৰাই সুমিত্ৰাৰ একমাত্ৰ লক্ষ্য হৈ পৰিছিল, কিন্তু তেজীমলা ডাঙৰ হৈ অহাৰ পৰা সুমিত্ৰাৰ মনত বিভিন্ন চিন্তাই বাহ লৈছিল। নিজৰ সন্তান নথকাৰ বাবে বহুজনে বহু কথাৰে সুমিত্ৰাক ব্যতিব্যস্ত কৰিছিল শাওনী আৰু বতাহী তাৰ ব্যতিক্ৰম নাছিল। সুমিত্ৰাই সদাগৰ বণিজলৈ যোৱাৰ অপবাদৰ ভয়ত মানসিক অশান্তিৰ ফলত তেজীমলাৰ হিতৰ বাবে অলপ দিনৰ কাৰণে তেজীমলাক মোমায়েকৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে। সুমিত্ৰাই তেজীমলাক অত্যন্ত মৰম কৰিছিল। কিন্তু মানসিকভাৱে ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলোৱা সুমিত্ৰাই অবচেতন মনতে বতাহী, শাওনীৰ দৰে তিৰোতাক নিজৰ মনত কল্পনা কৰি সিহঁতৰ উচটনিত পৰি এখন অন্য আভাসী জগতত নিজকে বিলীন কৰি দিলে। যাৰ বাবে সুমিত্ৰাই মনৰ মাজতে তেজীমলাক বিভিন্ন অত্যাচাৰ কৰি হত্যা কৰি সাধুটোৰ ঘটনাবোৰ মনৰ মাজত সৃষ্টি কৰিলে আৰু সেইবোৰকে ভাবি ভাবি নিজকে তেজীমলাৰ হত্যাকাৰী বুলি ভাবিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। মাকৰ অসুখ বুলি শুনি তেজীমলা মোমায়েকৰ ঘৰৰ পৰা ঘূৰি আহিল কিন্তু সুমিত্ৰাই তেজীমলাক ভূত বুলি ভয়ত বিতত হৈ ভ্ৰম বকিব ধৰিলে। ভোগেশ্বৰ বণিজৰ পৰা উভতি আহি সুমিত্ৰাৰ অবস্থা দেখি মনত বৰ কষ্ট পালে। লাহে লাহে কথাবোৰ অলপ সহজ হোৱাত ভোগেশ্বৰে লগতে লৈ ফুৰা মাক বাপেক নোহোৱা পানীমলৰ লগত তেজীমলাক বিয়া পাতি দিয়ে আৰু পাছলৈ সুমিত্ৰা আৰু ভোগেশ্বৰ সিহঁতৰ লগতে থাকিবলৈ লয়। উপন্যাসখনৰ কাহিনী থুলমূলকৈ এনে ধৰণৰ কিন্তু ঔপন্যাসিকে উপন্যাসখনৰ চৰিত্ৰসমূহত কিছুমান বিশেষ ধৰণৰ গুণ সন্নিৱিষ্ট কৰিছে। নব্য চেতনাৰে পৰিপুষ্ট উপন্যাসখনৰ মাহীমাক সুমিত্ৰাৰ চৰিত্ৰটো নিৰ্মাণত ঔপন্যাসিকৰ যুক্তিযুক্ততা উল্লেখনীয়। উপন্যাসখনৰ চৰিত্ৰসমূহক যি গতিৰে আগবঢ়াই নিয়া হৈছে সেই গতিত নব্য ধ্যান-ধাৰণা স্পষ্ট। 'তেজীমলা'ৰ সাধুটোক নতুন চিন্তাৰে স্বকীয়তাৰ প্ৰয়োগেৰে মৃদুল শৰ্মাই অন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। পুৰুষতান্ত্ৰিক সমাজ এখনত নাৰীক ভোগৰ সামগ্ৰী, বৰঘৰ শুৱনি আৰু বংশ ৰক্ষাৰ আছিলা হিচাপে ব্যবহাৰ কৰিবলৈ পৃষ্ঠাবোধ নকৰে তাৰ উদাহৰাণো উপন্যাসখনৰ বিষয়বস্তুত প্ৰতিফলিত হৈছে। অন্যহাতে এইটো কথাও মন কৰিব লাগিব যে কিছুমান সেই পৰম্পৰাকেই মানি কপালৰ লিখন বুলি সেই পৰিধিৰ মাজতেই আৱদ্ধ হৈ ৰৈ যায়। দুই একে মাজে সময়ে প্ৰচলিত ব্যবস্থাৰ বিৰোধিতা কৰি পৰিবৰ্তনৰ দিশে খোজ দিয়ে তাতেই অংকুৰিত হয় নাৰীবাদৰ বীজ। ঔপন্যাসিকে উপন্যাসৰ বীজ শব্দ হিচাপে নিৰ্বাচন কৰা দিশ কেইটাৰ পৰা ইয়াৰ গুৰুত্ব বিশ্লেষণ কৰিব পাৰি। উপন্যাসখনত প্ৰকাশ পোৱা দিশকেইটা হৈছে সাংস্কৃতিক নাৰীবাদ, যৌনতা, আধিপত্যবাদ, পুৰুষতান্ত্ৰিকতা আদি।

২.০১ শাওনী চৰিত্ৰটোৰ বিশ্লেষণ ঃ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ আধাৰত ঃ

ঔপন্যাসিকে 'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনক আগবঢ়াই নিবলৈ সৃষ্টি কৰা প্ৰতিটো চৰিত্ৰই নিজৰ নিজৰ স্থানত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। উপন্যাসখনত ভোগেশ্বৰ, সাদৰী, শাওনী, বতাহী, সুমিত্ৰা, মনৰৰ, মঙলা, ঠগীৰাম, পানীমল, বগীৰাম, অহল্যা, তিৰৰৰী আদি নানা চৰিত্ৰৰ সমাৱেশ ঘটিছে। উপন্যাসৰ একাধিক নাৰী চৰিত্ৰই মাজত নাৰীবাদী বিশেষত্বৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। বিশেষকৈ ভোগেশ্বৰৰ বিৰুদ্ধে আসন্ন মাতৃত্বৰ কালত সাদৰী চৰিত্ৰৰ প্ৰতিৰোধ, সুমিত্ৰা চৰিত্ৰৰ জীৱন জোৰা নীৰৱ প্ৰতিবাদ আদি এই ক্ষেত্ৰত উল্লেখযোগ্য। আনহাতে বতাহী চৰিত্ৰটোৰ মুক্ত যৌনাচাৰো কিছু দূৰলৈ নাৰীবাদবে লক্ষণ। এই চৰিত্ৰসমূহৰ মাজৰ পৰা শাওনী চৰিত্ৰটোক বিশেষভাৱে এই আলোচনাৰ আওতালৈ অনা হৈছে। শাওনী এজনী সাধাৰণ গাঁৱলীয়া, অশিক্ষিতা মহিলা। সকলো নাৰীৰে কিছুমান সপোন থাকে। উপন্যাসখনৰ ঘটনাৱলীৰ সমাজখনত বিবাহৰ পাছত স্বামীয়েই এগৰাকী নাৰীৰ বাবে সকলো হৈ পৰে। শাওনীৰো উপযুক্ত বয়সত ঠগীৰাম নামৰ লোক এজনৰ সৈতে বিয়া হৈছিল। কিন্তু বিৱাহৰ পাছতেই শাওনীয়ে গম পালে যে তেওঁৰ স্বামী পুৰুষ হিচাপে অক্ষম, শাওনীক শাৰীৰিক সুখ দিবলৈ ঠগীৰামৰ সামৰঞ্জথ্য নাই। শাওনীৰ মনত সেইখিনিতে পুৰুষৰ প্ৰতি এক ধৰণৰ বিদ্বেষভাৱৰ জন্ম হ'ল।

নিজৰ অক্ষমতাৰ কথা লুকুৱাই এগৰাকী মহিলাৰ সপোন তথা আশা-আকাংক্ষাৰ লগত ধেমালি কৰাটো শাওনীয়ে উচিত বুলি বিবেচনা নকৰে। তথাপি সামাজিক মৰ্যাদা ৰাখি শাওনী স্বামীগৃহতে থাকিল। স্বামীয়ে তিৰোতা মানুহৰ কাম-কাজ কৰা, ভাওনাত নাৰীৰ অভিনয় কৰা আদিত কেতিয়াও বাধা দিয়া নাছিল। ৰবঞ্চ নিজকে পুৰুষৰ দৰে গঢ়ি তুলিবলৈহে চেষ্টা কৰিছিল। পুৰুষে কৰা ধৰণৰ কাম-কাজ শাওনীয়ে কৰিব পাৰিছিল। অন্যহাতে বনৌষধিৰ প্ৰচুৰ জ্ঞান আছিল শাওনীৰ যাৰ দ্বাৰা শাওনীয়ে গাঁৱৰ বহুতো মহিলাক অনাকাংক্ষিত গৰ্ভধাৰণৰ পৰা মুক্ত কৰিছিল। গাঁৱৰ ৰাইজৰ সৰু-সুৰা অসুখৰ চিকিৎসা কৰিছিল। বগীৰামৰ আচাৰ ব্যৱহাৰৰ পৰা সকলোৱে বুজিছিল যে মানুহটোৰ গাত পুৰুষৰ লক্ষণ কম। সেয়েহে শাওনী ভৰা যৌৱনৰ সুবিধা আদায় কৰিবলৈ ডেকা অবস্থাতে ভোগেশ্বৰেও চেষ্টা চলাইছিল। বগীৰাম ঘৰত নথকাৰ সুযোগ বুজি শাওনীক ভোগেশ্বৰে দৈহিক সম্পৰ্কৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল। কিন্তু শাওনীয়ে সেইটো তাইৰ 'নাৰীত্ব'ৰ অপমান হিচাপে গন্য কৰি ভোগেশ্বৰক ঘৰৰ বাহিৰ কৰিছিল। শাওনীৰ মতে—'নিজৰ মানুহটো বাঁহৰ মুঢ়া হ'ল বুলিয়েই মই কি আন মতাৰ গাত গা ঘঁহাবলৈ যাম? আয়ে দিয়া শিকনিবোৰ মই পানীত পেলাই দিমনে? অগ্নি দেৱতাক সাক্ষী কৰি, দহজন ৰাইজৰ আগত যিটো মানুহৰ চৰণ চুলো সেইটো মানুহকে আজীৱন সেৱা কৰিম।'

এগৰাকী মহিলাই স্বামীৰ অক্ষমতাৰ কথা জানিও কোনো ধৰণৰ প্ৰতিবাদ নকৰি সেইজনকে আজীৱন স্বামী হিচাপে গ্ৰহণ কৰি যাবলৈ চিন্তা কৰা কথাটো নাৰীৰ হৃদয়ৰ উদাৰতাৰ নিদৰ্শন। কিন্তু যেতিয়া সেইজন স্বামীয়ে লোকলজ্জাৰ ভয়ত নিজৰ পত্নীক আন পুৰুষৰ সৈতে সম্পৰ্ক কৰি হলেও সন্তান প্ৰাপ্তিৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে তেতিয়া, সেই নাৰীগৰাকীৰ মনত বিদ্ৰোহৰ ভাব জাগি উঠাটো স্বাভাৱিক কথা। এনেবোৰ কথাই শাওনীক ক্ৰমে ক্ৰমে পুৰুষবিদ্বেষী কৰি তুলিছিল। অন্যহাতে নদীঘাটলৈ যাওঁতে মুখাধাৰী কোনো অজ্ঞাত পুৰুষে শাওনীক অকলে পাই যৌন নিৰ্যাতন চলাই মানসিকভাৱে দুৰ্বল কৰি পেলালে। সেই অনাকাংক্ষিত ঘটনাৰ ফলত শাওনী গৰ্ভৱতী হ'ল। শাওনীয়ে এই বিষয়ে স্বামীক জনাবলৈ বিচৰা নাছিল যদিও বগীৰামে সেই বিষয়ে জানিলে। কিন্তু এজন স্বামী হিচাপে বগীৰামৰ প্ৰতিক্ৰিয়া শাওনীৰ আশানুৰূপ নহ'ল। সেই অপকৰ্ম কৰা পুৰুষজনৰ বিষয়ে শাওনীকতো বগীৰামে একো প্ৰশ্ন নকৰিলেই ৰৱং সন্তানৰ পিতৃ হ'ব বুলি আনন্দহে পালে। নিজৰ হাতত গৰ্ভপাতৰ উপায় থাকিলেও নকৰিলে স্বামীৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰি সেই অজ্ঞাত পুৰুষৰ ঔৰসত জন্ম হোৱা সন্তানটিক ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে। শাওনীৰ মনত কিন্তু পুৰুষৰ প্ৰতি তীব্ৰ ঘৃণাৰ সৃষ্টি হ'ল। পিতৃৰ পৰিচয়হীন সন্তান এটা জন্ম দিবলৈ শাওনীয়ে কেতিয়াও বিচৰা নাছিল। সমাজৰ আগত বগীৰামৰ পুতেক বুলি পৰিচয় দিওঁতে শাওনী কোনাবাখিনিত হতাশ হৈ পৰে। কিন্তু তথাপি সেই বোজা মনতে ৰাখি তাই নিজৰ কৰ্ম কৰি গছিল ভোগেশ্বৰে শাওনীক জীয়েক তেজীমলাৰ অসুখৰ সময়ত চিকিৎসা কৰিবলৈ প্ৰতিপালন কৰিবলৈ মতাই নিছিল। শাওনীয়েও আগৰ কথাবোৰ পাহৰি মাতৃস্নেহত তেজীমলাৰ চিকিৎসা কৰি দিলে। ভোগেশ্বৰৰ সৈতে অবৈধ সম্পৰ্ক থকা বতাহীৰ অনাকাংক্ষিত গৰ্ভধাৰণক বনৰীয়া ঔষধেৰে পৰিষ্কাৰ কৰিছিল। শাওনীয়ে তেনে চিকিৎসা কৰিছিল যদিও নাৰীক এনেদৰে পুৰুষে ভোগৰ সামগ্ৰী হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা কথাটোক একেবাৰে সহিব পৰা নাছিল। বতাহী আৰু ভোগেশ্বৰ দুয়োকে শাওনীয়ে যথেষ্ট কৰ্কথনা কৰিছিল। বতাহীৰ গৰ্ভত সন্তান নষ্ট কৰাৰ পাছত শাৰীৰিকভাৱে দুৰ্বল হৈ পৰা বতাহীৰ অনুপস্থিতিত নাৰীদেহৰ প্ৰতি আসক্ত ভোগেশ্বৰে অন্য নাৰীৰ কাষ চাপিব বুলি আশংকা কৰি, লগতে তেজীমলাৰ প্ৰতি থকা মাতৃস্নেহ আদিৰ ফলত শাওণীয়ে নিজকে ভোগেশ্বৰৰ আগত দাঙি ধৰিলে। অৱশ্যে শাওনীৰ তেনে কৰ্মৰ অন্তৰালত নিজৰ সন্তান বগীৰামৰ ভৱিষ্যতৰ চিন্তাৰ কথাও প্ৰকাশ পাইছে।

ভোগেশ্বৰেও শাওনীয়ে বিচৰা ধৰণেই সহযোগ কৰিলে। শাওনীয়ে বতাহীৰ লগত ভোগেশ্বৰৰ সম্পৰ্কৰ কথা জানিছিল যদিও শাওনীৰ তাত কোনো ধৰণৰ আপত্তি নাছিল। কিছু ক্ষণত শাওনীও স্বাৰ্থপৰ হৈ উঠিছে। শাওনীয়ে মনতে ভাবিছিল ভোগেশ্বৰৰ জীয়েক তেজীমলাক যদি কেনেবাকৈ নিজৰ পুত্ৰলৈ বিয়া কৰাই নিব পৰা যায় তেতিয়া বগীৰামৰ জীৱনত একোৰে অভাৱ নাথাকিব লগতে ভোগেশ্বৰৰ সম্পত্তিও পাব। শাওনীয়ে বগীৰামক কাম-কাজত লগাই তাৰ জীৱনটো গতি দিবলৈ অনুৰোধ জনাওঁতে ভোগেশ্বৰে জনালে যে বগীৰাম আচলতে তেওঁৰেই সন্তান। শাওনীয়ে ঘিণ কৰা তাইৰ লগত কুকৰ্মৰ কৰা সেই অজ্ঞাত ব্যক্তিজন ভোগেশ্বৰেই আছিল। সেই কথা বগীৰামেও জানে বুলি ভোগেশ্বৰে কোৱাত শাওনীৰ মনত থকা ঘৃণা, বিদ্বেষ আদি ভাৰৰ পুনৰ উদ্গীৰণ ঘটিল। শাওনীয়ে নিজকে কোনো দিনে পুৰুষতকৈ কম বুলি ভবা নাছিল। জীৱনৰ সংগ্ৰামত সাহসেৰে যুদ্ধ কৰিছিল। পুৰুষে নাৰীৰ লগত কৰা অন্যায় অবিচাৰৰ

বিৰোধিতা কৰিছিল। ভোগেশ্বৰৰ লগত নিজৰ অবৈধ সম্পৰ্ক থাকিলেও হ'লেও তেজীমলাৰ প্ৰতিও শাওনীৰ মনত নিৰ্মল মৰম, স্নেহ আছিল। ভোগেশ্বৰে দ্বিতীয়বাৰ বিবাহ কৰাবলৈ লোৱাৰ সময়তো শাওনীয়ে প্ৰতিবাদ কৰা নাছিল বৰঞ্চ নিজেই ছোৱালীৰ ঘৰত গৈ সুমিত্ৰাক ভোগেশ্বৰলৈ খুজিছিলগৈ। শাওনীয়ে সুমিত্ৰাৰ আগত বতাহীৰ কথা কৈ ভোগেশ্বৰক বতাহীৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখিবলৈ কোৱা কথাষাৰতো কোনোবাখিনিত পুৰুষৰ প্ৰতি থকা সন্দেহ তথা ঘৃণাৰ ভাবটো ফুটি উঠিছিল। বগীৰামৰ অসুখত শাওনীয়ে বগীৰামৰ যত্ন লৈছিল মৃত্যুৰ পৰ্যন্ত এগৰাকী পত্নীৰ কৰ্ত্তব্য নিয়াৰিকৈ পালন কৰিছিল। বগীৰামৰ মৃত্যুৰ পাছত বগীৰামে গম পালে যে সি বগীৰামৰ পুতেক নহয়। বগীৰামে নিজকে পিতৃৰ পৰিচয়হীন সন্তান বুলি জানি শাওনীক বেয়া বেয়া কথাৰে তিৰস্কাৰ কৰি ঘৰ এৰি গুচি যায়। শাওনীয়ে যিবোৰ কথাৰ বাবে পুৰুষৰ প্ৰতি বিদ্বেষভাব গ্ৰহণ কৰিছিল সেই একেই স্বভাৰ পুত্ৰয়ো লোৱাত শাওনী মানসিকভাবে হতাশাগ্ৰস্ত হৈ পৰিছিল।

২.০৩ শাওনী চৰিত্ৰটোৰ সাংস্কৃতিক নাৰীবাদী বিশেষত্ব ঃ

ক) শাওনী গিৰীয়েকৰ পুৰুষত্বতকৈ আত্মসম্মানহীনতাত অধিক আহত।

খ) শাওনী কেৱল বগীৰাম আৰু ভোগেশ্বৰহে বিদ্বেষী, সমগ্ৰ পুৰুষ সমাজৰ প্ৰতি নহয়।

গ) সামাজিকভাৱে শাওনী গিৰীয়েক বগীৰামৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ।

ঘ) অজ্ঞাত পিতৃৰ সন্তানৰ মাতৃ হ'বলগা হোৱাটো শাওনীৰ বাবে পুৰুষ বিদ্বেষৰ এটা কাৰণ।

ঙ) অজ্ঞাত পিতৃৰ সন্তান কাৰণেই বাগীৰামৰ প্ৰতি বিদ্বেষ থাকিলেও শাওনীৰ মাতৃত্বৰ মমতা আৰু দায়িত্ববোধ লক্ষ্যণীয়।

চ) অনিচ্ছাকৃতভাৱে গৰ্ভধাৰণ কৰাৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰি শাওনীয়ে মহিলাক সহায় কৰে যদিও তেনে কৰি অন্তৰ্দন্দ্বতো ভোগে। ইত্যাদি।

এনেদৰেই শাওনী চৰিত্ৰটোৰ মাজত সাংস্কৃতিক নাৰীবাদৰ লক্ষণ বহু ক্ষেত্ৰতে ফুটি উঠিছে। মৃদুল শৰ্মাই উপন্যাসখন ৰচনা কৰোঁতে চৰিত্ৰবোৰৰ মাজত ফুটাই তুলিব খোজা ধাৰণাসমূহক লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে প্ৰতিটো চৰিত্ৰৰে একোটা সুকীয়া বিশেষত্ব দেখা যায়। শাওনী চৰিত্ৰটো উপন্যাসখনৰ এটা গতানুগতিক চৰিত্ৰ যেন লাগিলেও চৰিত্ৰটো জটিল তথা গতিশীল। চৰিত্ৰটোৰ মাজত নাৰীবাদৰ বহু বিশেষত্ব প্ৰকাশ পাইছে।

৩০০ উপসংহাৰ

'তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু' উপন্যাসখনৰ কেৱল শাওনী চৰিত্ৰটোৰ সংক্ষিপ্ত বিশ্লেষণেই প্ৰমাণ কৰে যে অসমীয়া সাহিত্যত প্ৰকাশিত বহু নাৰী চৰিত্ৰৰ মাজত নাৰীবাদী দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। এনে দৃষ্টিভঙ্গীৰ অন্তৰালত সেই চৰিত্ৰৰ সাংস্কৃতিক প্ৰেক্ষাপটৰ গুৰুত্ব যিদৰে আছে সেইদৰেই আছে চৰিত্ৰবোৰে মুখামুখি হ'বলগীয়া হোৱা পৰিৱেশ-পৰিস্থিতিৰো গুৰুত্ব। লগতে আছে চৰিত্ৰবোৰৰ জটিল মনস্তত্বও। সেয়েহে এনে চৰিত্ৰবোৰৰ অধিক বিশ্লেষণৰ জৰিয়তে অসমীয়া সাহিত্যৰ এই দিশটো অধিক স্পষ্টভাৱে উন্মোচিত কৰিব পৰাৰ থল আছে।♦

গ্ৰন্থপঞ্জী ঃ

শৰ্মা, মৃদুল ঃ তেজীমলাৰ মাকৰ সাধু। গুৱাহাটী, আঁক-বাক, ২০২৩

শৰ্মা, গোবিন্দ প্ৰসাদঃ নাৰীবাদ আৰু অসমীয়া উপন্যাস। গুৱাহাটী, অসম প্ৰকাশন পৰিষদ, ২০১৬

ঠাকুৰ, নগেন (সম্পা) এশ বছৰৰ অসমীয়া উপন্যাস। গুৱাহাটী, জ্যোতি প্ৰকাশন, ২০১৮

দত্ত, জয়ন্ত আদি (সম্পা) এক বিংশ শতিকাৰ অসমীয়া উপন্যাস, গুৱাহাটী, অসম বুক ট্ৰাষ্ট, ২০২০

ভঁৰালী, অজিত আদি, বিষয় ঃ নাৰী, নগাঁও, ক্ৰান্তিকাল প্ৰকাশন, ২০১১।

গৱেষণাধৰ্মী

Yearning for the Forbidden : A Comparative Analysis of Doctor Faustus and Victor Frankenstein's Desires and their Devastating Consequences

Juhi Gogoi

Abstract: In the realms of literature, both Christopher Marlowe's Doctor Faustus and Mary Shelley's Victor Frankenstein stand as a cautionary figure, consumed by an unsatisfied hunger for knowledge that transcends human limitations. The paper explores the thematic parallels between Christopher Marlowe's Doctor Faustus and Mary Shelley's Victor Frankenstein. Both characters are ambitious scholars driven by an insatiable thirst for knowledge that transcends human limitations. Faustus seeks power through a pact with the devil, while Frankenstein delves into the forbidden realm of creating life itself. The paper will analyze their motivations, the methods they employ, and the tragic consequences they face. It will explore how both characters embody the dangers of unchecked ambition and the transgression of moral boundaries. By comparing and contrasting these figures the paper will shed light on the enduring human fascination with forbidden knowledge and the potential for its devastating repercussions. Both narratives not only stand out more than horror stories but also turn out to be an exploration of self-identity, morality, societal norms and the inextricable links between science and the notion of the self. Taking these perspectives into account, this paper delves into how Doctor Faustus and Frankenstein critically engage with their characters' attempt to transcend social, cultural and scientific barriers through their process of self-fashioning. Both works not only encapsulate the social atmosphere of their respective times but also serve as cautionary tales about the ramifications of overreaching ambition.

Keywords: supernatural, insatiable thirst, necromancy, alienation, over-ambition.

The pursuit of forbidden knowledge and its consequences is a theme that reverberates through the literary classics *Doctor Faustus* by Christopher Marlowe and *Frankenstein* by Mary Shelley. At the heart of these tales lie two central figures, that is Doctor Faustus and Victor Frankenstein, whose relentless quests for intellectual and scientific mastery ultimately lead them down to the paths of self-destruction and tragedy. Though their stories unfold across different contexts, the parallels between these characters offer a rich opportunity for comparative analysis. *Doctor Faustus*, the protagonist of Marlowe's novel, is a brilliant scholar driven by an unsatisfiable hunger for power and forbidden realms of learning. Disillusioned by the limitations of traditional academia, he makes a pact with the

devil, trading his soul for access to supernatural abilities and boundless knowledge. Victor Frankenstein, on the other hand, is a young scientist in Shelley's novel consumed by an obsession to unravel the secrets of life's origins. His relentless experimentation leads him to create a sentient being through unnatural means – an act that defies the boundaries of science, nature and ethical constraints. Both Faustus and Frankenstein embody the archetypal figure of the overreacher– individuals who dare to transgress the established limits of human knowledge and authority.

Doctor Faustus, written by Christopher Marlowe in the Elizabethan era, and Frankenstein, penned by Mary Shelley in the Romantic period, are literary cornerstones exploring the"perilous quest for forbidden knowledge. While separated by centuries, both novels share thematic threads embodied by their central characters, *Doctor Faustus* and *Victor Frankenstein*. In their relentless pursuit of knowledge, Doctor Faustus and Victor Frankenstein from Doctor Faustus by Christopher Marlowe and Frankenstein by Mary Shelley, embody the insatiable human curiosity that can both illuminate and consume. While their motivations and areas of exploration differ, their hunger for the unknown drives the narrative and exposes the potential dangers of unchecked ambition. Faustus's curiosity manifests as a dissatisfaction with established fields of study. He has mastered logic, medicine, and law, yet they leave him feeling unfulfilled. Marlowe paints a vivid picture of this discontent in Faustus' opening monologue:

"Settle thy studies, Faustus, and begin
To sound the depth of that thou wilt profess;
Having commenced, be a divine in show…"(Act I, Scene 1)

In these lines, Faustus expresses his desire to be acknowledged as a godly figure while also mastering all forms of arts and subjects especially the ones celebrated in Aristotle's writings. His thirst for knowledge and prestige mirrors his journey of shaping himself into a powerful and knowledgeable individual. As a scholar, he initially studies traditional disciplines like divinity, law, medicine and logic. However, finding them inadequate for his aspirations, he delves into necromancy. Faustus craves knowledge beyond the human realm, venturing into the forbidden territory of necromancy. In his pursuit of fashioned self, necromancy works as a quest of manipulation of moral and supernatural forces to explore his potential and limits. His hunger is not for practical application, but for the power and experiences it promises. Faustus's deal with Mephistopleles reveals his inconsiderate behavior to trade his soul in exchange for services from the devil's assistant. When empowered, Faustus, particularly in the scene with the angels, reveals how his newfound capabilities, especially the notion that spirits can fulfill any of his desires, serve but consume him. He feels enthusiastic about the supremacy he now possesses in the lines: "How am I glutted with conccit of this! / Shall I make spirits fetch me what I please, / Resolve me of all ambiguities, / Perform what desperate enterprise I will? / I'll have them fly to India for gold, / Ransack the ocean for orient pearl, / And search all corners of the new-found world / For pleasant fruits and princely delicates" (Marlowe, 2005, p.53). Using his newly acquired powers to subvert social structures, Faustus displays his self-made character throughout the play. His interactions with the nobility – including the Emperor, the Duke and the Duchess – further highlight his desire to be acknowledged and honored as a man of unparalleled skill. Another particularly noteworthy instance is

when he makes fun of the Pope using magic. Faustus playfully boxes the Pope's ears and his bold gesture can be read as a symbolic challenge to the authority of the Catholic Church. More than just a playful moment, it showcases Faustus's desire to stand above traditional powers and reveals his lack of awareness about the dire consequences of his actions. His declaration, "A sound magician is a demi-god; / Here tire my brains, to get a deity!" (Marlowe, 2005, p. 52) demonstrates his desire to transcend his human limitations and assume a position of near-divinity. While initially"courageous and willing to gamble his eternal spirit for transitory worldly pleasures, Faustus slowly begins to sense the hollowness and impermanence of his desires. This understanding doesn't strike him suddenly but is a gradual realization that intensifies as his doom nears. Marlowe unfolds Faustus's despair and regret in a deeply moving soliloquy:

"O God,
If thou wilt not have mercy on my soul,
Yet of Christ's sake, whose blood hath ransom'd me,
Impose some end to my incessant pain;
Let Faustus live in hell a thousand years,
A hundred thousand, and at last be sav'd." (Marlowe, 2005, p. 111)

In this deeply introspective moment, Faustus tragically recognizes how he has wasted his great mind and the terrible results of his wrong decisions. This monologue and his belated self-awareness underscore the devastating consequences of his misguided attempts to define himself.

"A sound magician is a mighty god:
Here, Faustus, tire thy brains to get a deity." (Act I, Scene I).

Here, Faustus epitomizes his hubris and arrogance, proclaiming his belief in the power and authority wielded by those who posses great knowledge and skill. He sees himself as capable of reaching divine levels of power and influence through his mastery of magic, showcasing his overconfidence and disregard for the natural order. This statement reflects Faustus's underlying belief that he can challenge the authority of God and manipulate the forces of the universe to his own advantage. It encapsulates his hubristic ambition and sets the stage for his tragic downfall, as he arrogantly seeks to attain godlike status without fully understanding the consequences of his actions. Ultimately, Faustus's assertion serves as a warning against the dangers of unchecked ambition and the hubris of attempting to surpass the boundaries of mortal existence. Faustus believes that through his mastery of magic, he can rival the power of God himself.

Centuries later, it is still possible to observe the impact of social developments and transformations within literary works. Frankenstein discourses upon a biological experiment of a passionate individual who gives life to a creature. As Faustus aims to become proficient at the mysteries of life via challenging his own, Shelley's eponymous protagonist Victor Frankenstein carries the Faustus myth a step further by generating life in its own right so as to comprehend its secrets through science. In the course of his experiment, Victor lacks the foresight concerning the consequences. Just like Faustus, Victor's impetuous attempt initiates the reason of his tragic downfall in itself. Victor Frankenstein's curiosity is rooted in a scientific fascination with the mysteries of life and death. He delves into forbidden territory by attempting"to create life from nonliving matter. Shelley portrays Victor's obsession in his relentless pursuit of knowledge:

Life and death appeared to me ideal bounds, which I should first break through; and for this purpose nature offered itself to me as a theatre which should demonstrate the workings

of my youthful ardour." (Chapter II)

Victor's thirst for knowledge is not inherently evil; it is the lack of consideration for the ethical and moral implications that fuels his downfall. His loss of the loved ones and increasing isolation exacerbate his challenges. Victor's inability to address or find a solution to the problem he has initiated gives rise to his tragic end. In his attempt to gain God-like power and control over his peers, Victor unawarely designs his downfall. Similarly, Victor ventures beyond the known boundaries of science as a consequence of the same quest that of Faustus's. Victor Frankenstein's pursuit of knowledge and scientific advancement leads him to create the creature using a combination of chemistry, alchemy, and galvanism through a process that melds organic and inorganic materials "for the sole purpose of infusing life into an inanimate body" (Shelley, 2012, p. 86). Although he is inherently suspicious of what his studies would possibly cause, Victor justifies both his aspiration "to become greater than his nature" (Shelley, 2012, p. 81) and his experiment in setting the required ground for the future studies. The creature is inevitably seen as strange and unacceptable by the society since Frankenstein created it more for his personal benefit – that is, to fashion himself as exceptionally the most capable one among his peers – than for the benefit of the community.

Both Faustus and Victor are consumed by an unquenched desire for knowledge that transcends their current understanding. They are not content with the boundaries of accepted knowledge and actively seek to push them. Their quests lead them into forbidden territories. Faustus delves into demonic magic, while Victor attempts to usurp the power of creation. Both characters are blinded by their ambition and fail to foresee the potential consequences of their actions. Faustus risks eternal damnation, and Victor unleashes a monstrous creature into the world. Doctor Faustus and Victor Frankenstein serve as cautionary tales about the dangers of unchecked curiosity. Their insatiable hunger for knowledge leads them to transgress moral boundaries and ultimately results in their downfall. While their motivations and areas of exploration differ, both characters highlight the importance of balancing ambition with ethical considerations. Ultimately, both characters serve as cautionary tales, reminding the importance of responsible exploration and the potential pitfalls that come with unchecked ambition. The unsatisfied human desire for knowledge has long served as a potent wellspring for literature.

Victor Frankenstein and John Faustus are two characters that are alienated because of their intellectual curiosity. Faustus' and Frankenstein's pursuits of knowledge begin with an inexorable journey to their downfalls as they become alienated. Both characters attempt to exceed human ability. These men are concerned with the secrets of nature and are ultimately alienated from the world because of their quests which violate nature. They are alienated from themselves because of their extreme passion for knowledge. Raymond Williams defines alienation as "cutting off or being cut off from God, a state of being cut off or estranged from the knowledge of God or from his mercy or worship, loss of original human nature, or a loss"of connection with one's deepest feelings and needs or sense of powerlessness." Victor is very dear to his parents and they bestow upon him a wonderful and educated life as a child. Victor states, "During every hour of my infant life I received a lesson of patience, of charity, and of self-control" (39). However his downfall begins as he develops a desire for the knowledge of the metaphysical or physical secrets of the world. He attends the University of Ingolstadt and begins his work on the

creature. The task consumes him, and he rejects his family and his upbringing that are so full of love and contentment. Victor disregards the lessons that he learned as a child and becomes obsessed. He loses his patience and his self-control, which result in his alienation.

In Doctor Faustus, the chorus in the prologue says of Faustus, "Excelling all whose sweet delight disputes/ In heavenly matters of theology" (Prologue). Faustus begins his downfall as he searches for knowledge but complains that he has not accomplished any great feat. He becomes obsessed with the power of immortal beings and desires to obtain such power. He exclaims, "O, what a world of profit and delight,/ Of power, of honor, of omnipotence/ Is promised to the studious artisan!" (Act I Scene I). Faustus confuses knowledge with power and wants to learn the art of necromancy so that he can become a demi-God. Victor Frankenstein attempts and completes one of God's greatest miracles. He creates a human life. In his attempt and completion of playing God, he loses all faith and contemplation of his higher being. Victor asserts, "I seem to have lost all soul or sensation but for this one pursuit" (39). After the being's creation, Victor realizes that he must destroy it. Instead of praying to God and asking for advice, he takes matter into his own hands and pursues for the death of the creature. Perhaps Victor is alienated from God in the sense that he feels himself a supreme being, a creator, or an arbiter of who shall live and die. Faustus attempts and succeeds in surpassing human ability by involving himself with the devil and possessing certain black magic powers. Faustus gives in to the Seven Deadly Sins and sells his soul to the devil. Faustus states, "Ay, take it, and the devil give thee good on't" (Act II Scene I). Selling one's soul to the devil is essentially alienating oneself from God and the grace of God. However, although *Faustus is deemed a possession of the devil, he is not completely alienated from God until he devotes his entire life and thoughts to his obsession with power.* John Faustus and Victor Frankenstein are completely alienated because of their intellectual curiosity. They experience an educated uprise and then a terrible downfall. Both of them are alienated from God by their attempts to exceed human ability. Frankenstein and Faustus are estranged from the knowledge of the world because of their concern for the secrets of nature. They lose a connection with their deepest feelings and needs because of their unquenchable desire for knowledge. If the men had fortitude they could avoid their alienations. Their human knowledge or humanity ironically denotes them from that which nurtured them. Ultimately their thirst for knowledge and power which leads to their suffering in turn makes them acquire the knowledge that John Milton's Adam acquires in Paradise Lost, Book IV: "Knowledge of good bought dear by knowing ill" (222).

Building upon the exploration of Faustus and Frankenstein's engagement with social, cultural and scientific boundaries, it becomes evident that the consequences of their ambitions extend beyond individual tragedy. Marlowe's Faustus and Shelley's Frankenstein, despite existing in distinct temporal and literary contexts, intersect in underscoring a universal human struggle."Through their characters, these works present the timeless advisory tale of the dangers associated with unbridled ambition. The narratives of Doctor Faustus and Frankenstein transcend their temporal origins and offer profound insights into the perennial challenges of human ambition and the enduring need for ethical self-reflection.

In conclusion, Christopher Marlowe's *Doctor Faustus* and Mary Shelley's Frankenstein or the Modern Prometheus

sent well-recognized protagonists in rary spheres as exemplary figures of well- icated men of their own eras. The doctors both driven by the ambitious desires to nsgress the social, moral, scientific and ellectual confines of their times. Their satiable thirst for knowledge set these ures aside taking their ambitious desires to consideration. They emerge as nblematic figures of overreachers who tempt to fashion themselves and shape their stinies beyond societal and moral undaries. Their pursuit of knowledge and wer result in tragic consequences along with ighlighting the dangers of uncontrolled mbition. Although both of the works belong separate periods and contexts, they pitomize a universal human struggle. Both octor Faustus and Victor Frankenstein ranscend the boundaries of their fields, austus with forbidden magic and rankenstein with scientific ambition. Yet, heir quests end in devastation, a stark eminder of the perilous consequences of unchecked ambition. Faustus's desire is immediate and self-serving, a hunger for earthly pleasures and mastery. Frankenstein, on the other hand, is initially driven by a scientific curiosity that borders hubris. He aspires to conquer the mystery of life itself, blurring the lines between creation and destruction. The nature of their downfall is equally instructive. Faustus, consumed by his earthly pursuits, faces eternal damnation. Frankenstein's creation, a monstrous reflection of his own unchecked ambition, becomes his tormentor. Both Victor and Faustus suffer the ultimate loss – Faustus loses his soul, and Frankenstein loses not only his peace but potentially his sanity. Doctor Faustus and Victor Frankenstein serve as cautionary tales for the dangers inherent in the pursuit of knowledge and power. Their stories remind that the boundaries of human understanding exist for a reason, and transgressing them can have devastating consequences. The true mark of progress lies not just in pushing boundaries but in understanding the ethical and moral implications of doing so. By learning from their tragic downfalls, it can be ensured that one's own aspirations for knowledge and power are tempered with wisdom and responsibility. ♦

Work cited :

Shelly, Mary. Frankenstein. Worldview Publications. Delhi. 2016.

Marlow, Christopher. Doctor Faustus. J.D. Jump, Ed. 2005.

Shelley, Mary. Frankenstein or the Modern Prometheus. Engin Publishing. 2012.

Milton, John. Paradise Lost, Book III and Book IV. Ed. A.W. Verity. United Kingdom: Cambridge United Press, 1988.

গবেষণাধর্মী

Acclimatization in Human

(Understanding The Adaptation Process)

Priyanka Senapoti

Acclimatization or acclimatisation is the process in which an individual organism adjusts to a change in its environment (such as a change in altitude, temperature, humidity, photoperiod, or pH) allowing it to maintain fitness across a range of environmental conditions. Acclimatization occurs in a short period of time (hours to weeks) compared to adaptation, which is evolution, taking place over many generations.

One of the best known examples of acclimatization in humans can be observed when travelling from sea-level locations to high altitudes. The body acclimates and adapts accordingly to the new environment. Symptoms includes headache, fatigue, nausea and sickness, loss of appetite, shortness of breath, disturbed sleep etc. During acclimatization the human body responses in several ways like increased production of red blood cells, increased pressure in pulmonary arteries-HAPH (high altitude pulmonary hypertension) thereby forcing blood into sections of the lungs that are usually not used during normal breathing at lower altitudes, increased depth of respiration, increased depth (volume) of breath- improves ventilation efficiency for oxygen and reduces blood pressure.

When people get too hot the body response through a process of vaso dilation and sweat. Vaso dilation Increases blood flow to the body which allows heat from the cores of the body to be dissipated into the environment. The primary mechanism for dissipating heat at the surface of the body is sweating. The evaporation of 1 litre of sweat removes 560kcal of heat from the body and people can sweat upto 4 litres per hour. Heat stroke may occur when the core temperature of the body reaches 41 degree Celsius (105.8 degree Fahrenheit) is a serious condition with the depletion of fluid from the body, unleashing a cascade of events that ultimately leads to the coagulation of blood and the dead of the brain tissue.

Exercise heat acclimation induces physiological adaptations that improve thermoregulation, attenuate physiological strain, reduce the risk of serious heat illness, and improve aerobic performance in warm-hot environments and potentially in temperate environments. The adaptations include improved sweating, improved skin blood flow, lowered body temperatures, reduced cardiovascular strain, improved fluid balance, altered metabolism, and enhanced cellular protection. The magnitudes of adaptations are determined by the intensity, duration, frequency, and number of heat exposures, as well as the environmental conditions (i.e., dry or humid heat). Evidence is emerging that controlled hyperthermia regimens where a target core temperature is maintained, enable more rapid and complete adaptations relative to the traditional constant work rate exercise heat acclimation regimens. Furthermore, inducing heat acclimation outdoors in a natural field setting may provide more specific adaptations based on direct exposure to the exact environmental and exercise conditions to be encountered during competition.

Acclimatization to cold is another factor of human adaptation. Cold is also a strong

selective force in environments where temperatures go significantly below freezing. Death from Hypothermia is likely to result if the body's core temperature falls from 31 degree Celsius to 32 degree Celsius. (88-90 degree Fahrenheit). Vasoconstriction occurs at high altitudes due to hypoxia which is caused by a decrease in oxygen level in the air. At altitudes above 2500 meters the barometric pressure is lower, which reduces the amount of oxygen that reaches the alveoli in the lungs. This results in hypoxia, which triggers pulmonary vasoconstriction. Vasoconstriction can lead to high altitude pulmonary edema (HAPE). HAPE can be fatal if left untreated. Symptoms include breathlessness, cough, tachycardia, mild pyrexia, and cyanosis. Cold exposures that repeatedly cause body heat loss result in insulative cold acclimation. This type of acclimation is typically characterized by prolonged immersion in cold water and, as such, scuba divers, open water swimmers, surfers, and others repeatedly immersed in cold water are likely to experience insulative cold acclimation. When body heat is repeatedly lost during cold exposures, several adaptations occur to combat this repeated fall in core temperature. The most prominent change resulting from insulative cold acclimation is a decrease in skin temperature, which occurs as a result of enhanced vasoconstriction and leads to greater heat conservation.

One of the best known examples of acclimatization in humans can be observed when travelling to high altitude locations – such as tall mountains or hill stations. For instance, if an individual hikes to 3,000 meters above sea level and stays there for 1-3 days, they become acclimatized to 3,000 meters. If the same individual hikes to 4000 meters in altitude, then their body has to acclimatize once again.

In some cases, individuals suffer from Acute Mountain Sickness when ascending to elevations of over 3,000 meters from sea level. However, it is a very common and mild condition that can be overcome if the body is given enough time to acclimatize. The reason why it happens is reduced air pressure at high altitudes as well as lower oxygen levels. One of the more severe forms of mountain sickness is called High Altitude Cerebral Edema, where fluid builds up in the brain. This is a life-threatening condition and requires immediate medical attention.

Chronic mountain sickness (Monge's disease) is a disease that develops in some people who live at altitudes higher than 10,000 feet (about 3,000 meters) for many months or years. Symptoms include fatigue, shortness of breath, aches and pains, and a blue color to the lips and skin (cyanosis). In affected people, the body overcompensates for the lack of oxygen by overproducing red blood cells. The extra red blood cells make the blood so thick that it may become difficult for the heart to pump enough blood to the organs throughout the body.

Monge's disease is common in the Andes Mountains but has also been seen in high altitude communities in Colorado. In other areas of the world (for example, in Tibet), some people develop a different form of chronic altitude illness marked by high blood pressures in the lungs and decreased function of the right side of the heart, without overproducing red blood cells.

Acclimatization is a critical adaptive process that enhances human resilience. Understanding and applying acclimatization principles can improve health and performance in challenging environments. Effective acclimatization can mitigate the risks of altitude related illnesses, such as Acute Mountain Sickness (AMS), and enhance overall performance and well-being. Strategies such as gradual ascent, hydration, and proper nutrition play vital roles in this adaptation process. Understanding the mechanisms of acclimatization not only improves safety for those engaging in high altitude activities but also informs guidelines for individuals in both recreational and occupational setting. ◆

The English Romantics

Sreeja Dey

Abstract :

This paper explores the intertextual connections between Mary Wollstonecraft *A Vindication of the Rights of Woman* especially chapter two, and Charlotte Bronte novel *Jane Eyre*. Through a comparative analysis of key themes, ideas, and character portrayals, this study investigates how Bronte engages with Wollstonecraft's feminist philosophy and critiques of societal norms regarding women's education, independence, and social status. The paper has brought in references of *Through the Looking Glass* and uses the concept of the angel and the monster by Gilbert and Gubar in *The Madwoman in the Attic*. By examining the ways in which Bronte's protagonist, Jane Eyre, embodies Wollstonecraft's ideals of female empowerment and autonomy, this paper aims to uncover the extent to which *Jane Eyre* serves as a literary response to Wollstonecraft's call for gender equality. Through close textual analysis and contextual examination, this paper illuminates the nuanced intertextual relationship between these two influential works, shedding light on their shared thematic concerns and their enduring relevance to feminist treatises, social justice, and the status of women in society.

Keyword: Women, societal, education, virtue

Mary Wollstonecraft, an early advocate for women's rights and education, published *A Vindication of the Rights of Woman* in 1792, challenging prevailing notions of female inferiority and advocating for women's intellectual and social equality with men. She astutely observes that women, regardless of their social class, face oppression due to the denial of their fundamental human rights. She argues that this oppression forces women to resort to tactics like coquetry and cunning as a means of survival, highlighting the inherent power imbalance in society. Wollstonecraft emphasizes that expecting virtue from those deprived of freedom is unreasonable, and she acknowledges that men, too, are impacted by societal roles that limit their humanity. Through poignant comparisons, she draws parallels between the struggles of women and those of privileged men, such as nobility and military figures, whose values and behaviors are similarly distorted by their societal positions. This realization becomes the driving force behind Wollstonecraft's lifelong commitment to advocating for gender equality and human rights.

Charlotte Bronte in her novel *Jane Eyre*, published in 1847, furthers the argument through her protagonist Jane who obtains equality through education in spite of her social class and gender. Despite facing societal expectations and patriarchal oppression, she emerges as a resilient and determined character who defies limitations imposed upon her social class and gender. Bronte's writing is characterized by its descriptive and formal style, which emphasizes realism and sincerity over superficiality. Through Jane Eyre's voice, Bronte portrays a strong, independent female protagonist who values honesty and integrity in her interactions with others. Jane's

traightforwardness and refusal to conform to ocietal expectations align with Wollstonecraft's ritique of false sentiments and overly delicate anguage. As Wollstonecraft says:

"These pretty superlatives, dropping glibly rom the tongue, vitiate the taste, and create a kind of sickly delicacy that turns away from imple unadorned truth; and a deluge of false entiments and over-stretched feelings, stifling he and natural emotions of the heart, render the domestic pleasures insipid, that ought to sweeten he exercise of those severe duties, which educate a rational and immortal being for a nobler field of action." (Wollstonecraft 173)

In the opening line of the Chapter 2 in *A Vindication of the Rights of women*, Wollstonecraft asserts that how some man had brought many ingenious arguments that men and women should pursue different virtues because they believe women lack the mental strength for true virtue. However, she suggests if women have souls like men, then both genders should follow the same path to virtue and happiness determined by fate or a higher power. In chapter 11 of *Jane Eyre*, when Jane reflects on the sense of confinement, she felt ten years earlier as she assumed her governess duties at Thornfield Hall, it almost seems as if the spirit of Mary Wollstonecraft has taken control of her pen:

"Women are supposed to be very calm generally: but women feel just as men feel; they need exercise for their faculties and a field for their efforts as much as their brothers do; they suffer from too rigid a restraint, too absolute a stagnation, precisely as men would suffer; and it is narrow-minded in their more privileged fellow–creatures to say that they ought to confine themselves to making puddings and knitting stockings, to playing on the piano and embroidering bags. It is thoughtless to condemn them, or laugh at them, if they seek to do more or learn more than custom has pronounced necessary for their sex." (Bronte 95)

Like Jane Eyre in the passage quoted above, Wollstonecraft flatly rejects the traditional "separation of virtues" doctrine that assumes different mental and moral capacities in men and women. This doctrine received its fullest eighteenth-century expression in Rousseau's Emile, which views women as primarily creatures of sensibility, not reason, and thus necessarily subject to the instruction and guidance of men. Wollstonecraft criticizes his idealized view of women, which is represented in his character Sophie, who is "captivating" but "grossly unnatural." She objects to Rousseau's claim that a woman should be "made a coquettish slave in order to render her a more alluring object of desire. In *The Madwoman in the Attic* and *Through the Looking-Glass*, it was pointed out that women are created of men, for men and by men. Bertha Mason in Charlotte Bronte novel *Jane Eyre*, refers to *The Madwoman in the Attic* who is hidden away in the attic of Thornfield Hall due to her mental illness. Bertha's confinement and mistreatment symbolize the oppression and marginalization of women who deviate from societal norms. Similarly, *Through the Looking-Glass* by Lewis Carroll presents a fantastical world where Alice, the protagonist, encounters various characters and situations that challenge conventional notions of reality. Carroll's work can be interpreted as a critique of Victorian society's rigid gender roles and expectations, as well as a reflection on the limitations imposed on women's agency and autonomy Both the texts suggest that women are often viewed as inferior to men and exist primarily for the benefit and control of men. On bringing up the theory that Gilbert and Gubar bought in their book *The Madwoman in the Attic: The Woman Writer and the Nineteenth-Century Literary Imagination* (1979) that women writers of the nineteenth century were confined in their writing to make their female characters either embody the "angel" or the "monster", a struggle which they argue stemmed from male writers' tendencies to categorize female characters as either pure, angelic women or rebellious, unkempt madwomen. In their argument Gilbert and Gubar point to Virginia Woolf, who says women writers must "kill the aesthetic ideal through which they themselves

have been 'killed' into art". While it may be easy to construe that feminist writers embody the "madwoman" or "monster", Gilbert and Gubar stress the importance of killing off both figures because neither accurately represents women or women writers. Instead, Gilbert and Gubar urge female writers to strive for autonomous self-definition beyond this dichotomy, which they see as imposed by a reductionist patriarchal view of women's roles. When Jane had accepted Rochester's proposal, he seems intent on transforming her into the ideal object of affection. Already that morning, he has sent to London to have the family jewels sent to Thornfield for Jane, and he wants her to wear satin, lace, and priceless veils. Jane worries she'll lose herself if "tricked out" in these "stage-trappings." Not only does he want to make Jane a "beauty," Rochester also wants her to be his "angel" and "comforter." Jane reminds him that she simply wants to be herself, not some "celestial" being. A flaw has become apparent in Rochester's approach to love. While he claims to dislike fortune-hunting women, such as Céline Varens or Blanche Ingram, he seems to be trying to turn Jane into one of them. In fact, she argues that if she accepted his demands, he would soon grow tired of her. As Rochester tells Adèle that Jane is the fairy from Elf-land whose errand is to make him happy. This fantasy reminds the reader that one of Rochester's primary hopes from this marriage is that it will somehow purify him: For example, he wants to revisit all of his old haunts in Europe, tracing all of his old steps, but now "healed and cleansed" by his angelic Jane. By recreating her as fairy or angel, Rochester fulfills his own fantasy of magically erasing his past transgressions and beginning a fresh, new life. In Chapter 26, when Jane discovers Rochester secret that Rochester is hiding his first wife locked in an attic because she is mad but it is easy to imagine an opposite relation of cause and effect, in which years of enforced imprisonment and isolation have made her violently insane or, at least, increased her insanity. But when this strange woman (Bertha Mason) rends the wedding-veil in two has been viewed by critics as Jane's double. While the powerless child reflects Jane's feelings of helplessness, Bertha shows Jane's rebellion. Bertha does Jane a favor — Jane didn't like the veil nor the sense that Rochester was trying to alter her identity by buying her expensive gifts, and her resistance is enacted through Bertha's actions. The motif of the "madwoman in the attic," represented by Bertha Mason, serves as a powerful metaphor for Jane's own inner turmoil and suppressed desires. Bertha's presence in Thornfield Hall symbolizes the oppressive forces of societal repression and patriarchal control, which Jane must confront in order to assert her own agency and autonomy. The moment when Bertha tears up the veil of Jane and Rochester's wedding night represents a literal and figurative tearing down of the barriers that confine and restrict women. In order to break free from the societal restraints that confine her, Jane must metaphorically "kill" both the angelic ideal and the madwoman within herself. This act of symbolic destruction represents Jane's rejection of societal norms and her assertion of her own identity and autonomy. By transcending the narrow confines of traditional gender roles, Jane emerges as a symbol of female empowerment and liberation, challenging the patriarchal order and advocating for women's rights and equality. Like Blanche Ingram, Bertha is a woman

Rochester can't control, a woman with "savage" and, probably sexual, power. Small and naïve, Jane can't compete with these women. In the final image of this scene, Jane curls up in bed with Adèle — significantly, Rochester has suggested Jane spend the night locked in the nursery, once again emphasizing her childish, dependent status and his desperate attempts to shelter her from Bertha's potent and sexualized rage.

It is fifty years before the publication of Charlotte Bronte *Jane Eyre*, Marry Wollstonecraft released *A Vindication of the Rights of Woman*, she advocated woman to come out of the confinement and the societal constraints. She critiques the idealized image of womanhood

erpetuated by figures like Rousseau's Sophie in
s "Emilie", who embodies the submissive and
assive qualities associated with the "angel in the
ouse." The term "angel in the house" refers to
ne idealized image of womanhood as
ubmissive, passive, and devoted to domestic
uties. Wollstonecraft challenges this stereotype
y advocating for women's education,
ndependence, and active participation in society.
he argues against the notion that women should
rioritize domestic roles and self-sacrifice over
neir own intellectual and personal development.
She encourages women to assert their autonomy
nd challenge traditional gender roles, she
onfronts the fears and anxieties that women
nternalize due to societal expectations, seeking
o empower them to realize their full potential
nd contribute to the ongoing struggle for gender
quality and women's liberation. Through her
vriting, Wollstonecraft seeks to "kill" the angels
nd monsters that inhibit women's freedom and
ulfillment, promoting a more inclusive and
equitable society.

Therefore, both Wollstonecraft and Brontë's works reflect a shared commitment to "killing" the restrictive stereotypes and expectations imposed on women by society, promoting a more inclusive and equitable future for women.

"I now speak of women who are restrained by principle or prejudice; such women, though they would shrink from an intrigue with real abhorrence, yet, nevertheless, wish to be convinced by the homage of gallantry that they are cruelly neglected by their husbands; or, days and weeks are spent in dreaming of the happiness enjoyed by congenial souls till their health is undermined and their spirits broken by discontent. How then can the great art of be such a necessary study? it is only useful to a mistress; the chaste wife, and serious mother, should only consider her power to please as the polish of her virtues, and the affection of her husband as one of the comforts that render her task less difficult and her life happier" (Wollstonecraft 181).

Wollstonecraft argues that the pursuit of pleasing others should not be the primary focus of a woman's education or existence. She asserts that this pursuit only leads to discontent and undermines women's health and spirits. Instead, she advocates for women to prioritize self-respect and personal dignity above the need to please men. She emphasizes that the affection of a husband should be seen as a secondary comfort, not the sole source of a woman's happiness or fulfillment. Similarly, Bronte shows how her female protagonist i.e. Jane decision to leave Thornfield and reject Rochester's proposal because he was already married and senses that his passion is out of control — he's in a "fury" and glowing like a furnace, with "fire" flashing from his eyes — and Jane needs to walk away from the relationship until he has learned self-control and until she can enter the relationship on a more equal footing. This reflects Wollstonecraft's

belief that women should not compromise their principles or submit to inequality in order to fulfill societal expectations or satisfy emotional needs.

Wollstonecraft criticizes the idea that women should marry solely for the sake of pleasing men or securing their own emotional fulfillment. She argues that such unions often lead to the loss of women's self-respect and autonomy, as they become dependent on their husbands and constrained by societal expectations. Similarly, Jane recognizes that staying with Rochester as his mistress would require her to compromise her principles and surrender control over her life. She also highlights the dangers of women being solely educated to please others, particularly their husbands. She argues that if a woman's education focuses only on her ability to charm and attract her husband, she will eventually realize that these superficial qualities hold little power once the initial excitement of romance fades. As she says:

"When the husband ceases to be a lover— and the time will inevitably come, her desire of pleasing will then grow languid, or become a spring of bitterness; and, love, perhaps, the most evanescent of all passions, gives place to jealousy

or vanity" (Wollstonecraft 181)

Wollstonecraft suggests that without a deeper understanding of herself and cultivation of her own faculties, a woman may seek validation and fulfillment from other sources when her husband's affection wanes. This can lead to feelings of bitterness, jealousy, or vanity as she struggles to maintain her sense of worth and identity. Similarly, this idea is reflected in the character of Bertha Mason, Mr. Rochester's first wife. Bertha is depicted as a woman whose sole purpose in her husband's eyes is to please him, yet as their relationship deteriorates, so does her mental state. Bertha's eventual descent into madness can be seen as a consequence of her lack of agency and autonomy, highlighting the dangers of women being confined to societal expectations of pleasing their husbands without nurturing their own sense of self-worth and independence. Bronte's portrayal of Bertha aligns with Wollstonecraft's critique of women's education and the consequences of prioritizing pleasing others over personal development and empowerment. Wollstonecraft suggests that without a deeper understanding of herself and cultivation of her own faculties, a woman may seek validation and fulfillment from other sources when her husband's affection wanes. This can lead to feelings of bitterness, jealousy, or vanity as she struggles to maintain her sense of worth and identity.

In *Jane Eyre*, this idea is reflected in the character of Rochester. When he proposes Jane under the chestnut tree, he first toys with her emotions in order to rouse a reaction. As Marry Wollstonecraft also says:

"She was created to be the toy of man, his rattle, and it must jiggle in his ears whenever, dismissing reason, he chooses to be amused".

Wollstonecraft argues that women have been relegated to the role of providing pleasure and distraction for men, rather than being treated as equals with their own autonomy and agency. As Rochester pulls up tricks to toy with Jane and tells her that he will marry Miss. Blanche and thinks it is best if Jane goes to Ireland to be the governess for some other little girl. But immediately, Jane is enflamed and states:

"I tell you I must go!' I retorted, roused to something like passion. 'Do you think I can stay to become nothing to you? O you think I am an automation? -a machine without feelings? And can bear to have my morsel of bread snatched from my lips, and my drop of living water dashed from my cup?" (Bronte 223)

In choosing to leave Thornfield, Jane asserts her independence and refuses to succumb to the societal pressures that would force her into a position of inequality. Jane lets passion take over her, something a proper lady within the Victorian society would never think to do. This shows how Jane doesn't conform to Rochester's submissive behavior. Like Wollstonecraft, Jane prioritizes her own self-respect and moral integrity over the transient happiness and acceptance offered by Thornfield and Rochester's love. By rejecting the notion of emotional exile or spiritual and intellectual imprisonment, Jane embodies Wollstonecraft's belief in women's inherent worth and capacity for self-determination. Jane's upbringing, characterized by loneliness, provides her with a unique education that sets her apart from women of higher social classes, who are typically trained solely in domestic tasks. This distinction aligns Jane with Mary Wollstonecraft, who, like Jane, was criticized during her time for pursuing education beyond traditional household duties and advocating for the education of women beyond societal norms.

Wollstonecraft emphasizes the importance of education in fostering virtue and independence, particularly for women who have been constrained by societal norms and expectations.

"The most perfect education, in my opinion, is such an exer- cise of the understanding as is best calculated to strengthen the body and form the heart. Or, in other words, to enable the individual to attain such habits of virtue as will render it independent. In fact, it is a farce to call any being virtuous whose virtues do not result from the exercise of its own reason."

গবেষণাধর্মী

Indian Writing in English II

Darshana Gogoi

Abstract

Nature with its intricate beauty and wonders, serves as a timeless source of inspiration and solace for humanity. Throughout history humans have relied on nature for sustenance shelter and inspiration. The relationship between man and nature is deeply intertwined shaped by centuries of interaction and evolution. But with due course of time man became more selfish and greedy and started exploiting natural objects to satisfy their selfish ends. Nature is the best companion of mankind however if the balance between man and nature is disturbed it can wreck havoc. Hence understanding and preserving the balance in nature is essential. Keki N.Daruwalla is basically a humanist and a Nature poet as there are abundance of nature images in his poetry. However his poetical works do not present a romanticized or idealized picture of the natural world. They are concrete and direct in their approach to the environment. The poetry of Keki N.Daruwalla delves into environmentalism and eco-criticism emphasizing ethical responsibilities towards nature and critiquing human impact on environment. His poetry reflects eco-centric viewpoints and this paper attempts to study a few selected poems ("Hawk", "Wolf", "Ghaghra in Spate") of Keki N.Daruwalla through eco-critical lens.

Keyword: Eco-criticism, Nature, Ecology, Environment, Urbanization.

Environmental consciousness is a unique feature of English poetry. Langland's *Piers Plowman* and several mystery, miracle and morality plays sufficiently portrays nature. The works of Wyatt and Surrey during the Renaissance period introduced vitality in their ecological writings Edmund Spencer popularized the term 'pastoral' in english and his works like *Faerie Queen* and *Shepherd's calendar* contained eco-consciousness to a large extent. Nature seems to be an inseparable part of Wordsworth's poetry and like Wordsworth the other romantics and Victorian and modern poets paid considerable heed to nature and its conservation. Although literature has dealt with environmental concerns since antiquity, it has never been explored with such urgency as it is done today. More recently we find that this keen awareness of the world of nature is accompanied by a sense of ethical concern.

The term eco criticism was coined by William Rueckert in 1978 in his essay "Literature and Ecology: An Experiment in Eco-criticism". Eco-criticism is a critical mode that looks at the representation of nature and landscape in cultural texts, paying particular attention to attitudes towards 'nature' and the rhetoric employed when speaking about it. It aligns itself with ecological

activism and social theory with assumption that the rhetoric of cultural texts reflects and informs material practice towards

the environment, while seeking to increase awareness about it and linking itself (and literary texts) with other ecological science and approaches. It is a rapidly growing field of literary study that focuses on the relationship between human beings and the natural world. It has been inspired by ecological movements and explores how literature reflects and shapes our understanding of the environment. A key aim of eco-criticism is to contribute efforts in order to improve humanity's relationship with the natural world. Eco-criticism endeavour to draw on the creative and imaginative powers of literature and related arts to create an awareness of concerns that afflict our environment today. This field has developed over three decades emerging as a literary theory that examines a wide range of issues including pollution, wilderness apocalypse etc. Basically Eco-criticism is a broadway for literary and cultural scholars to investigate the global ecological crisis through the intersection of literature, culture and physical environment. Eco-criticism seeks to study, explore and analyze environmental awareness in canonical texts, they look at how these texts raise awareness about the environment and analyze them using different socio-political perspectives like Marxism, Eco-feminism and other approaches. They also examines how nature writing connects with societal issues like development, modern life, urbanization, population changes, and more. Thereby showing how literature can inspire environmental activism by discussing these topics.

Indian English poetry is one of the oldest form of Indian English literature which have attained excellency over the years. The first phase of Indian poetry was the period of literary renaissance in India. It represents various phases of development of our multitudinous cultural and national life. Indian poetry in English can be classified into pre-independence and post-independence Indian poetry in English. Henry Louis Vivian Derozio is considered the first poet in the lineage of Indian English poetry. Contemporary Indian English poetry is the expression of certain attitudes and values believed in by certain section of today's Indian society the Indian contemporary poets reflects the modern tendencies with irony and satire. The poems are not didactic rather thought provoking and the poets are realistic and intellectually critical in their expression of their individual experiences. Nissim Ezekiel, Kamala Das, AK Ramanujan, Arun Kolatkar, Keki N.Daruwalla, Jayanta Mahapatra etc are some major poets who have offered a new identity to contemporary Indian poetry in English.

Keki N.Daruwalla is widely known as a poet of landscapes. His poems deals with many social issues and have recorded many aspects and incidents of life happening in the Indian society. His years of experience as a police officer are converted into poetry with his great poetic talent and craftsmanship. The uniqueness of his verses has been recognized by critics and admirers everywhere. Daruwalla won the Sahitya Academy Award for his poetry collection *The Keeper of the Dead* in 1984. He also received the Commonwealth prize for Asia for *Landscapes* in 1987. Some of his other notable works are *Under Orion (1970), Apparition in April (1971), Crossing of Rivers (1976), Winter Poems (1980), Night Rivers(2000) and The Map Maker (2002)*etc.

Many Indian English writers like Derozio, Toru Dutt, Sarojini Naidu, Rabindranath Tagore, Aurobindo Gosh, Kamala Das etc deals with themes of nature in their poetry. Various elements of environment including the river, sky, plants, animals etc are glorified and used to enhance the beauty of poems. But despite explicit incorporation of nature and environment as central themes in their poetry Indian poets have refrained it form portraying the gradual deterioration of the earth's environment and ecology. This concerns for the earth's ecology can be traced in the poems of Keki N.Daruwalla. Daruwalla's Poetical works do not present a romanticized or idealized picture of the natural world. Rather they adopt a concrete

and straightforward approach towards environment. In his poems he explicitly argues that preservation of nature should not be only for the sake of humans but for their intrinsic values. Keki N.Daruwalla's poetry illustrates how consumerism, capitalist endeavours and socially constructed misunderstanding of the natural world have caused a significant rift in our connection with nature. Human seek to exert control over nature and Daruwalla's poems tries to draw attention to the consequences of people's selfish actions. His poems also takes into account the environmental issues in post colonial Indian context. One can find abundance of nature images in the poetry collections *"Winter poems", "Night River", "Crossing of River" "Landscapes"* etc. These collections affirm strong emotions relating to nature and environment.

"Hawk" from the collection *The Keeper of Dead*(1982) is a poem that well juxtaposes the nature culture binaries. This collection consist of nine poems and covers a wide range of themes. "Hawk" is the opening poem and it projects violence and corruption as core motifs. Hawk is a merciless bird of Prey with formidable strength. This ruthless Predator glides to the height of sky. In this poem the Hawk stands as a symbol of revolt against those who in power and social injustice. At the beginning of the poem itself Daruwalla presents a fearsome image of the wild Hawk. His power and dominance is frimly established through the following lines:

" I saw the wild hawk-king this morning
riding an ascending wind as he drilled the sky".(Hawk 1-3)

Daruwalla's Hawk appears to be filled with burning hate against man. Despite being a powerful Predator even he cannot escape from man's machination and authority. Man has tamed this deadly bird of prey and converted the wild Hawk into a slave. Daruwalla remarks that the tamed Hawk is worse than the wild Hawk as he is touched by man.

"The tamed one is worse, for he is touched by man. When snared in the woods his eyelids are sewn in silk as he is broken to the hood. He is momentarily blinded, starved. Then the scar over his vision is perforated.

Morsels of visions are feed to his eyes as he is unblended stitch by relenting stitch."(Hawk 23-30)

The above lines illustrate the torture and cruelties that a Hawk undergoes in the name of domestication. A free bird like the wild Hawk is being trapped by men for their own gratification and pleasure. These lines throws light on the cruelty and selfishness of humans, bringing in a contemporary world of the bird and the man. In this poem the poet illustrates how humans not only antagonized their own kind but also extent their brutality to the realm of animals. The process of taming a Hawk is purely evil and brutal. The poor bird is deprived of its own momentum starved and blinded temporarily. After bearing this torture gradually the Hawk wishes to fly as before but he cannot move at its normal speed as he has lost his natural rhythm and have lost his freedom forever.

Throughout the poem the poet has used 'he' to address the Hawk giving it a human identity. Thereby the Hawk is symbolic of the young man who rises against social injustice. The poem serves as a metaphorical commentary on the dynamics of power and operation in society. It gives a satirical picture of corrupt political system. Through his writings Daruwalla openly voices his opposition to the injustice prevailing in Indian society offering the readers a genuine glimpse into the realities of modern Indian life. He vigilantly observes the anomalies occurring in the lives of ordinary people and their surroundings. Daruwalla is a poet of the Hawk, the Vulture and the Wolf which are now a rare species almost on the brink of extinct. Animal imageries is a prominent part of Daruwalla's poetry. The imaginary drawn from the animal world reflects the intensity of nature's force. Through the use of animal imagery, he portrays the mentality of humans

who have become indifferent to compassion and disregarded the well being of others. These animal imageries and their roles vary depending on the context of the poems, but whenever they are employed, they are executed with precise and characteristic touch that is unmistakably only Daruwalla's . Moreover the majority of these animals are untamed reflecting the poets fixation on raw physical strength, thus often illustrating them as either powerful brutes or lethal predators like "Wolf" (Landscape), "Hawk" (The Keeper of Dead) etc.

The poem "Wolf" on the other hand is another variation of Daruwalla's poetry which takes us to the poets imaginary world. "Wolf" is based on myth and reality which lurks a sense of nostalgia regarding the childhood fear of the poet about a wolf. The poet starts the poem by eloquently depicting the characteristics of a Wolf highlighting its intelligence, survival instincts and portrays it as a mysterious and formidable creature moving swiftly through the wild. The following lines indicate the features of a wolf-

"Prowler, wind-sniffer, throat-catcher" (Wolf, line 10)

"his ears stand up at the fall of dew he can sense a shadow move across a hedge on a dark night;" (wolf, 16-18)

The wolf symbolizes the wild and untamed aspects of nature. This poem is set against the backdrop of a changing landscape where urbanization and modernization encroach upon natural habitats. Here the conflict between man and nature is intensified by the destruction of wildlife.

"The wolves have been slaughtered now.
A hedge of smoking gun barrels rings my daughter's dreams"(Wolf 24-26)

The stereotype of wolves as lurking in darkness or actively hunting is discarded in the above lines as now the wolves themselves are transformed into hunted figures. These lines are suggestive of the notion that the wolves are at the verge of their extinction. Here the conception pertaining to wolves as a threat to human life is being

towards the disruption in the balance of nature. Daruwalla through his poem critiques the human tendency to dominate and destroy. The gun barrels also indicate post colonial rule and its impact on different generations. The wolf once feared and powerful creature is now absent from human surroundings, which highlights the impact of human activities on the natural world. By depicting wolves as both formidable predators and extinct species Daruwalla urges readers to re-evaluate their understanding of environment and humanity's role within it.

"Ghaghra in Spate" is another work of Daruwalla which exemplifies man's ethical responsibility towards the environment and his critique of human actions that harm nature. The poem "Ghaghra in Spate" belongs to the poetry collection *Under Orion*. The title itself is suggestive of a river overflowing due to a sudden flood. This poem focuses not on the rivers beauty but on the havoc it inflicts upon the people, recurring almost every year and the ways in which they strive to manage the crisis. The construction of dams and other impediments in river flow poses significant dangers. Individuals undertakes such projects for personal gains without considering its consequences. This poem underscores the importance of respecting nature and its elements, warning against the repercussions of exploiting it. While nature is humanity's best companion, disrupting the balance between nature and humans lead to pollution and degradation.

"But it's when she recedes that the Ghaghra turns bitchy sucking with animal-heat, cross-eddies diving like frogmen and sawing away the waterfront in a paranoid frenzy."(Ghaghra in Spate 55-60)

The above lines highlights the destructive impact of floods on the Ghaghra river, emphasizing human interference with nature and the consequences of disrupting the equilibrium between man and the environment. When the river recedes it turns bitchy and deadly, ready to destroy everything on its way. Daruwalla's

eco-conscious poetry, like this one vividly described nature's degradation emphasizing the poet's deep connection to rural landscapes and his environmental consciousness.

If it is the beauty of nature that fascinates the poet, it is also the colossal devastation that shocks him.

Daruwalla's poetic excellence, intensity and comprehensiveness are evident in the diverse themes explored in each of his poetry collections. He demonstrates vividly and minutely the contemporary Indian socio-political world with touches of irony and sarcasm. He unmasks the institutionalized corruption and disparity in his poems while igniting a sense of empowerment within the readers motivating them to take action and make positive changes. He fosters moral awareness, urging individuals to strive towards becoming better members of the society. Through his poetry Daruwalla openly exposes the irrationality of human beings. His poems like "Hawk" and "Wolf" explores the intricate relationship between humans and nature, reflecting a deep ecological consciousness. Thereby his poetry stands out for its departure from introspection to a broader focus on the external world and environmental concerns.

Work cite

- Daruwalla, Keki N. *Collected Poems 1970-2005,* New Delhi: Penguin Classics, 2014.
- Das,Banani. "An Exposition of Keki Daruwalla's Poems with special reference to Wolf and Hawk." *International journal of Creative research Thoughts*, Vol.6, Issue 2, April 2018.
- Dutta,Rajlakshmi. "Interrogating the Normal: "Ecological Concerns in Select Poems of Keki N. Daruwalla." *International Journal Of Innovative Research In Technology,* Vol. 9, issue 9, February 2023.
- Nayar,Pramod K. *Contemporary Literary and Cultural Theory From Structuralism to Eco-critism,* India: Dorling Kindersley (India) Pvt.Ltd, 2010.

President's Report

This report captures key events organized by the college union at DHS Kanoi College, showcasing vibrant student involvement and institutional achievements.

October 2023 Highlights

•14 October – Raghav Movie Promotion by Jiten Bora: Actor Jatin Bora with his team visited DHS Kanoi College as part of the promotional activities for the movie Raghav. The event was held in the college auditorium, where we the Union member contributed significantly to its organization, ensuring everything went smoothly.

- 18 October – Kati Bihu: Celebrations with traditional rituals.

- 26 October – Vice Chancellor Visit: Grand welcome with cultural performances.

November 2023 Highlights

- 1 November – Ministerial Visit: Hon. Dr. Rajkumar Ranjan Singh graced the college.

- 26-29 November – Inter-College Kho Kho Tournament: The girls' team from DHS Kanoi College, in which I was a player, secured a bronze medal.

December 2023 Highlights

- 25 December – Hasan Sharif's Award Ceremony: A prestigious event honoring excellence.

January 2024 Highlights

- 22-25 January – Youth Festival: DHS Kanoi College won 16 prizes and Best Cleanliness Award.

- 27-30 January – Kabaddi Tournament: Both boys' and girls' teams secured gold in which I went as a player. This is the first when both DHSK boys & girls team were the Champions.

February 2024 Highlights

- 14 February – Saraswati Puja: Successfully organized despite construction.

March 2024 Highlights

•12-16 March 2024 – College Week: The annual College Week was filled with sports, cultural, and literary events. The Department of Political Science earned the title of Best Department, with the union ensuring the smooth organization of this major event.

April 2024 Highlights

- 6 April – United Nations Award: DHS Kanoi College was honored as a Centre of Excellence.

Throughout my tenure as President, one of the proudest achievements has been the completion of the college temple with the support of the Principal, faculty, and students. This initiative, along with the numerous events organized throughout the year, reflects the dedication and hard work of the entire college community. Our commitment to cultural, athletic, and academic excellence has brought pride and recognition to DHS Kanoi College. I would like to extend my heartfelt gratitude to the Principal, teachers, and fellow union members for their constant support and guidance in making these events a success.

Swarnali Mahanta
President

Vice President's Report

I joined DHS Kanoi College in October 2021. During the post-Covid lifestyle, we had to be adaptable enough to strike a balance between academics and social responsibilities. During my initial days at college, I was very shy and introvert wearing a mask on face all day long, minding my own business. Things have changed a lot in a very short period of time, new faces became my friends and I gradually socializing myself. I started to participate in various departmental projects like group assignments, editorial board making, and my bond with my friends became even more stronger during the Annual College Week. I was lucky to have such friendly and supportive seniors.

During my second semester a senior came to me and said that I should participate in the upcoming college's Students' Union Election. I never thought about it earlier but this triggered my ambitious dream to be in students' union. Without wasting any time, I made my friend circle larger, doing everything that an ideal candidate could possibly do. Everything was going smooth and suddenly the semester results were out and I disappointed everyone with my grades. With these grades, I was not able to make it to the elections. With a depressed mind I was watching yet supporting my mates who were participating in the election (2022-23)

Since my ambitions were high enough and the life-lessons which I learned forced me to work hard in both my academics and social life in the college. After my hard works and dedication mode I was fit to be eligible for my candidature and I won the election with majority of vote.

After taking the oath as the vice president, I started to attend all the meetings and with the help of our Principal Dr Sashi Kanta Saikia sir along with the faculties, we were able to successfully develop in various fields like distributing 'fire extinguishers' to DHSK Girls Hostel, construction of 'Saraswati temple', improvement of playground, held many personality-development programs in all fields (academic, cultural and sports). We also interacted with many figureheads like our honourable

CM Dr Himanta Biswa Sharma at Guwahati, Education Minister Mr Ranoj Regu, Dr Rajkumar Ranjan Singh (Minister of State for Ministry of External Affairs and Education Govt of India), Addl. Chief Secretary (Govt of Assam), and many more. Dr Biraj Dutta Asst. Professor of Political Science department, DHSK college helped me in all the ways possible by guiding and showing the right path, I shall always remain indebted to him for his support and guidance.

In the Youth-Festival 2024 (at L.T.K. college Noth Lakhimpur), with the teamwork and leadership of the whole students' union society, support of faculty and cooperation of all students we actively took part and secured various positions there. Additionally, we won the title of 'Best Cleanliness Award 2024' and third best editorial. Later few students also made the college proud by securing positions in the National Youth-Festival.

We also treasure some great memories with my fellow union members within the tenure like visiting different colleges during inter college competitions and sometimes friendly visits. Kanoi Fest 2024 is also a great festival which we turned into reality after many difficulties.

During my journey I learnt that with positive attitude and dedication one can achieve and realize his dreams even after many ups and downs. With great teamwork every impossible thing become easy. The college has given me more than enough in all perspectives. When I look back in time those were the "Golden days of my life".

Debasish Duwarah
Vice-President

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিৱেদন

"কানৈ বৰ হেঁপাহ , কনেয়ান সকল বৰ মৰমৰ"

সৰ্বপ্ৰথমে আমাৰ সকলোৰে হেঁপাহৰ কানৈ মহাবিদ্যালয় খনক প্ৰতিষ্ঠা কালৰে পৰা আজিলৈকে যিসকলে অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্ট স্বীকাৰ কৰিলে তেওঁলোকলৈ গভীৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। কৃষ্ণচূড়া আৰু দেৱদাৰুৰ নগৰী ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয় হৈছে এক ঐতিহ্যমণ্ডিত উচ্চশিক্ষানুষ্ঠান। এনে এখন নামজ্বলা মহাবিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ পাই নিজকে সৌভাগ্য মানিছো। জীৱনৰ বহু অভিজ্ঞতাৰ ভিতৰত কানৈ মহাবিদ্যালয়ত পোৱা এই নেতৃত্বৰ যি অভিজ্ঞতা সেয়া মোৰ বাবে সদায় চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাটো মোৰ বাবে অতিকৈ গৌৰৱৰ বিষয় আছিল । ইয়াৰ বাবে মই সমূহ কানৈয়ানৰ ওচৰত চিৰ ঋণী। নিৰ্বাচনত জয়ী হৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে কাম কৰাৰ এটা মন গঢ়ি লৈছিলো।

শপত গ্ৰহণ কৰি আনুষ্ঠানিকভাৱে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰয়োজনত সদায় মাত মাতি আহিছো। কানৈ মহাবিদ্যালয় খনক আগবাঢ়ি যোৱাত কিবা অকণমান অৰিহণা আগবঢ়াব পাৰি নেকি তাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিলো।

কানৈ মহাবিদ্যালয় ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কৰা কেইটা মান কামৰ খতিয়ান—

১. কানৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত ২০২৩ বৰ্ষৰ ২৫ ডিচেম্বৰ তাৰিখে আউনীআটী সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ ড° শ্ৰীশ্ৰী পীতাম্বৰ দেৱ গোস্বামী দেৱক হাচান চৰিফ আহমদ বঁটা প্ৰদান কৰা হয়।

২. লক্ষীমপুৰ জিলাৰ LTK মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ২০২৪ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত বিভিন্ন বিভাগত আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনে গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাম কৰিবলৈ পায় মই গৌৰৱবোধ কৰিছো।

৩. আমাৰ কাৰ্যকালতেই মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰ খনত নতুনকৈ মাটি পেলায় খেলপথাৰখন উন্নতমানৰ কৰা হয়।

৪. কানৈ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ACTA প্ৰগেমত শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰীসকলৰ লগত ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত হ'বলৈ পাই মই অতি আনন্দিত।

৫. ৭৪সংখ্যক ডিবৰু উৎসৱ অৰ্থাৎ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সকলোৰে সহায় সহযোগত অনুষ্ঠান ভাগ সুন্দৰ হৈ উঠিছিল।

৬. গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰীক সাক্ষাৎ কৰি কলেজৰ বাবে এটা ব্যামগাৰ, নতুন ছাত্ৰাবাস বিচাৰি লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ বিষয়ে অৱগত কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়। ইয়াৰ লগতে বিভিন্ন সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সমস্যা তথা মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়ন সম্পৰ্কত অসমৰ চৰকাৰৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ৰণোজ পেগু, ডিব্ৰুগড় বিধান সভা সমষ্টিৰ মাননীয় বিধায়ক প্ৰশান্ত ফুকন, ডিব্ৰুগড় পৌৰনিগমৰ মেয়ৰ মহোদয়ক সাক্ষাৎ কৰি স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়।

৭. ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰ পৰা Municipality Vice Chairman মহোদয়ক মহাবিদ্যালয়ত এটা ডাঙৰ ফিল্টাৰ ব্যৱস্থা কৰিবৰ বাবে আৱেদন জনোৱা হৈছিল আৰু কামটো বৰ্তমান চলি আছে।

৮. ২০২৪ বৰ্ষৰ নৱাগত আদৰণি সভাখন বৰ সুন্দৰভাৱে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৯. মহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিবছৰে সৰস্বতী পূজা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সেয়েহে আমাৰ কাৰ্যকালতে এভাগ সৰস্বতী মন্দিৰ স্থায়ীভাৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়।

সময় গতিশীল, সময় সলনি হৈছে দ্ৰুত গতিত। গতিশীল সময়ে আমাৰ ইতিহাস, জীৱন ধাৰণ প্ৰণালী, আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাক পৰিৱৰ্তন সাধন কৰি কোনফালে ধাৱমান হৈছে, আমি হয়তো সঠিক কৈ ক'ব নোৱাৰিম। দিনৰ পাছত ৰাতি, ৰাতি পাছত দিন এনেকৈয়ে আমি আগবাঢ়ি গৈ আছো । প্ৰায় এবছৰজোৱা কাৰ্য কালৰ অন্তিম পৰ্যায়ত উপনীত হৈ নিজকে ধন্য মানিছো। এই যাত্ৰাত সহায় কৰা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ , ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থবৃন্দ, বন্ধু বান্ধৱী, দাদা- বাইদেউ সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। এই যাত্ৰাৰ প্ৰতিজন সহযাত্ৰীলৈ মোৰ অন্তৰৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জনালো। ন ন অভিজ্ঞতাৰে পুষ্ট হৈ ন ন কথা শিকাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে প্ৰত্যেক কানৈয়ানলৈ অশেষ ধন্যবাদ। নিজ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত কানৈয়ান আৰু কানৈৰ সমস্যাসমূহ দূৰ কৰি কানৈক জিলিকাবলৈ অহৰহ চেষ্টা কৰিছিলোঁ, কিমান দূৰ সফল হ'ব পাৰিলো তাৰ খতিয়ান আপোনালোকেই দিব। মাথোঁ অজানিতে হোৱা যিকোনো ভুলৰ বাবে নিজৰেই এজন বুলি ক্ষমা কৰি দিব বুলি আশা ৰাখিলো।

সদৌ শেষত মই সকলোলৈকে মোৰ ফালৰ পৰা পুনৰ বাৰ জনাইছো হিয়া ভৰা কৃতজ্ঞতা, আশীৰ্বাদ নামৰ শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ পাওঁ যেন প্ৰতি খোজতে।

মৃগাংক শাণ্ডিল্য
সাধাৰণ সম্পাদক

Assistant General Secretary's Report

October 2023

14 October: Organized the Welcome Event for the Raghav film promotion with actor Jatin Bora and team."18 October: Celebrated Kati Bihu with sapling plantations, puja, and active participation of college and hostel students.

November 2023

5 November: Organized a tribute event on Dr. Bhupen Hazarika's death anniversary with candle lighting. "25 December: Successfully conducted Hasan Sharif's Award Ceremony, graced by Chief Guest Shri Shri Dr. Pitambar Dev Goswami.

January 2024

15 January: Hosted Magh Bihu celebrations, engaging the college community.

22-25 January: Participated in the Youth Festival at LTK College, Azad Lakhimpur. DHSK College won 16 prizes and the Best Cleanliness Award, presented to the Principal."

February 2024

14 February: Organized Saraswati Puja despite temple construction challenges, ensuring a successful event.

March 2024

12-16 March: Organized College Week with cultural, sports, and literary events. Successfully led the Cultural Rally, where the Anthropology Department won 1st position. The Department of Political Science earned the Best Department Title.

April 2024

6 April: DHSK College was honored as the Centre of Excellence by the United Nations Resource Centre in India. Dr. Ashwini Sharma, Executive Director, presented the award.

May 2024

Submitted an application to repair the college footpath, addressing a major student concern.

Worked with the GS to improve the college field and extended help to students facing difficulties.

October 2024

7 October: Facilitated smooth and fair college elections.

Serving as the Assistant General Secretary (AGS) of DHSK College for the 2023-24 session has been an incredibly fulfilling experience. Working alongside my fellow union members, we overcame challenges and successfully organized events of cultural, academic, and social significance. From major celebrations like Kati Bihu, Magh Bihu, and Saraswati Puja to landmark events like College Week and the Youth Festival, every initiative was a collective effort that showcased our unity and dedication. Leading the Cultural Rally and ensuring smooth execution of critical programs remains a proud achievement.

The love and support I received from my seniors, fellow mates, and union members were truly incredible. The seniors were always ready to lend a hand, offering guidance and assistance whenever needed. My peers were equally supportive, and their cooperation was evident in every program and initiative we undertook. This unity extended beyond the union to the entire college, creating a bond I will forever cherish. These days were undoubtedly the best of my life, and I will miss everyone so much. From the people I worked with to the lessons I learned, this journey has shaped me into a more confident, responsible, and empathetic individual. I am deeply grateful for the opportunities, friendships, and memories that DHSK College has given me. Long live DHSK College, May it continue to inspire and empower generations to come.

Sanatan Boruah
Assistant General Secretary

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিৱেদন

"পৰিশ্ৰমেই হ'ল মানুহৰ একমাত্ৰ পৰিত্ৰাণ। যি মানুহে নিজে বাছি লোৱা কৰ্মক্ষেত্ৰত কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব পাৰে, সেই মানুহৰ মনলৈ আত্মবিশ্বাস আপোনা-আপুনি আহে"

—হোমেন বৰগোহাঞি

জীৱনত পৰিশ্ৰমকেই আমোঘ অস্ত্ৰৰূপে লৈ সদায় অগ্ৰসৰ হৈছোঁ। বুকুত অযুত সপোন বান্ধি বহু দূৰৰ পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে শিক্ষা গ্ৰহণৰ উদ্দেশ্যে কৃষ্ণচূড়া আৰু দেৱদাৰু মায়ানগৰী খ্যাত ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহে। সেই সকলৰ ভিতৰত মইয়ো এজন হিচাপে অধ্যয়নৰ লগতে নেতৃত্ব বহনৰ সপোন দেখিছিলোঁ। সেই উদ্দেশ্যক সাৰোগত কৰি ঐতিহ্যমণ্ডিত ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়-২০২৩-২৪বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰি বৃহত্তৰ ছাত্ৰ সমাজৰ বাবে কিছু পৰিশ্ৰম, কিছু কাম কৰিবলৈ মই সুযোগ লাভ কৰিলোঁ। এটা নিৰ্দিষ্ট কাৰ্যকালৰ বাবে নিজৰ সেৱা আগবঢ়াই কানৈ আৰু কানৈয়ানৰ উন্নতি তথা বিকাশৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এইখিনিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটি আৰু বিভিন্ন প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈ কৰিবলৈ থাকি যোৱা কামবোৰৰ বাবে মই আপোনাসৰৰ ওচৰত ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। মাননীয় অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া মহোদয়, উপাধ্যক্ষ ড° প্ৰিয়দেৱ গোস্বামী মহোদয়, শৈক্ষিক সমন্বয়ক ড° মৃদুল শৰ্মা মহোদয়, ড° মন্মী বৰুৱা বাইদেউ, অদিতি কোঁৱৰ বাইদেউ, ড° সুনন্দা চাহু বাইদেউৰ তত্ত্বাৱধানত থাকি মই কানৈয়ানৰ বিভিন্ন সমস্যা সমাধান কৰিবলৈ যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ভবামতে বহুতো কাম হৈ উঠাৰ বাবে মই সদায়ে কৃতজ্ঞ। তলত আমাৰ কাৰ্যকালৰ বিভিন্ন কাৰ্যক্ৰমৰ খতিয়ান দাঙি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ—

১. ৰূপকোঁৱৰ, কলাগুৰু, নটসূৰ্যৰ দৰে ক্ষণজন্মা ব্যক্তিৰ সান্নিধ্যপ্ৰাপ্ত তথা সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ দীৰ্ঘকালৰ ঘনিষ্ঠ সতীৰ্থ, শিল্পী পেঞ্চনাৰ, নটসূৰ্য ফণী শৰ্মা বঁটা প্ৰাপক 'সম্প্ৰীতি মধুকৰ' 'হাচান চৰিফ আহমদ বঁটাটি ছাত্ৰ একতা সভা তৰফৰ পৰা আউনীআটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আচাৰ্য, শ্ৰীশ্ৰী আউনীআটী সত্ৰৰ সত্ৰাধিকাৰ গৱেষক সমাজ সংস্কাৰক শ্ৰীশ্ৰী ড° পীতাম্বৰ দেৱ গোস্বামী দেৱক প্ৰদান কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে বিশিষ্ট সাহিত্যিক ড°নগেন শইকীয়া ছাৰ।

২. ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অশ্বিনী চৰণ চৌধুৰী কেন্দ্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰৰ গ্ৰন্থাগাৰিক মহোদয়াক সাক্ষাৎ কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ সমস্যাৰ কথা অৱগত কৰি স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়। লগতে ছাত্ৰ একতা সভা তৰফৰ পৰা কেইবাখনো গ্ৰন্থ গ্ৰন্থাগাৰত প্ৰদান কৰা হয়।

৩. যুৱ মহোৎসৱ ঃ ২০২৪ বৰ্ষত লখিমপুৰ এল. টি. কে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত কানৈ মহাবিদ্যালয়য়ে শ্ৰেষ্ঠ স্বচ্ছতা বঁটাকে ধৰি মুঠতে ১৬ টা বঁটা লাভ কৰিছিল। তাৰে সাহিত্য আৰু আলোচনী শাখাই মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়। সেই সমূহৰ ভিতৰত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ

বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'কানৈয়ান' (সম্পাদক- লক্ষ্মীপ্ৰিয়া কলিতা) আলোচনী খনে তৃতীয় শ্ৰেষ্ঠ আলোচনীৰ লগতে শ্ৰেষ্ঠ সম্পাদকীয় বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈয়ে কাৰ্টুন, আল্পনা, ক'লাজ প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান আৰু পষ্টাৰ মেকিং ত তৃতীয় স্থান, স্মিতা চক্ৰৱৰ্তীয়ে চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা আৰু কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান, কুইজ প্ৰতিযোগিতাত কৌশিক ৰঞ্জন চেতিয়া আৰু পাৰংগম শৰ্মাই তৃতীয় স্থান লাভ কৰে।

৪. কানৈ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থাৰ ৬৮ সংখ্যক বাৰ্ষিক অধিৱেশনত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক বিভাগ আৰু শিক্ষকসকলৰ উদ্যোগত গ্ৰন্থ বিপনীত শিক্ষাগুৰুসকলৰ নানা গ্ৰন্থৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ চিত্ৰাংকণ আৰু ক্ৰাফ্ট উপলব্ধ কৰোৱা হয়। লগতে উক্ত অনুষ্ঠানত উপস্থিত থকা অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ৰণোজ পেগু ডাঙৰীয়াক মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ বিষয়ে অৱগত কৰি স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়।

৫. মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠানত উপস্থিত থকা অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি পদ্মশ্ৰী সূৰ্যকান্ত হাজৰিকা, বিশিষ্ট সাহিত্যিক, সমালোচক ময়ূৰ বৰা দেৱক সম্বৰ্দ্ধনা জ্ঞাপন কৰা হয়।

৬. ৰয়েল গ্ৰুৱেল ইউনিভাৰ্চিটিত অনুষ্ঠিত হোৱা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি ক'লাজ প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান, কাৰ্টুনিং প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান, স্থাপনকৰণ প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ কৰি গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

৭. পাঞ্জাৰ কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ৰাষ্ট্ৰীয় আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈয়ে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি ক'লাজ, কাৰ্টুনিং আৰু স্থাপনকৰণ প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰি গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

৮. বৰ্তমান সময়ত হেৰাই যাব ধৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা সজীৱ কৰি তুলিবলৈ মহাবিদ্যালয়ত একেলগে সকলো বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা নিৰ্মাণ কৰা হয়। নতুনকৈ মনোবিজ্ঞান বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা নিৰ্মাণ কৰি মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৯. মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বৰ্ষৰ ডিবৰু উৎসৱ অৰ্থাৎ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ অধীনত অসমীয়া আৰু ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা, নীলা খামৰ চিঠি প্ৰতিযোগিতা, ঠাইতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা, ৰচনা প্ৰতিযোগিতা, স্বৰচিত কবিতা প্ৰতিযোগিতা, প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতা, গল্প প্ৰতিযোগিতা, অনুগল্প প্ৰতিযোগিতা, গ্ৰন্থ সমালোচনা প্ৰতিযোগিতা, চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা প্ৰতিযোগিতা, চিত্ৰাংকণ প্ৰতিযোগিতা, ক'লাজ প্ৰতিযোগিতা, পষ্টাৰ প্ৰতিযোগিতা, কাৰ্টুনিং প্ৰতিযোগিতাত, প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বিচাৰক দায়িত্বত ক্ৰমে ড° তৃষ্ণা দুৱৰা কলিতা, ড° মৰমী তালুকদাৰ, ড° মনমী বৰুৱা, ড° চন্দন জ্যোতি চুতীয়া, কাব্যশ্ৰী দত্ত, বৈদ্য ব্ৰাইট বুঢ়াগোহাঁই, ভূমিধৰ দাস, ৰূপম দাস, ভাস্কৰ জ্যোতি দাস দেৱক দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। এই আপাহতে তেওঁলোকক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

প্ৰতিযোগিতাত চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈয়ে শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী খিতাপ লাভ কৰে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদক নিপু বৰুৱা দেৱে আগবঢ়োৱা শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগীৰ চলন্তবঁটা প্ৰদান কৰাৰ লগতে তেওঁক সম্বৰ্দ্ধনা জ্ঞাপন কৰা হয়।

সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফলসমূহ এনেধৰণৰ—

(ক) অসমীয়া কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম স্থান	ঃ	চানদ্বীপ গগৈ
দ্বিতীয় স্থান	ঃ	সুকন্যা বৰুৱা
তৃতীয় স্থান	ঃ	আবৃতা লিজা পাঠক
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা	ঃ	বিস্মিতা শইকীয়া

(খ) ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম স্থান	ঃ	ধৰ্মময় গগৈ
দ্বিতীয় স্থান	ঃ	অনন্যা দত্ত
তৃতীয় স্থান	ঃ	স্মিতা চক্ৰৱৰ্তী
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা	ঃ	ৰশ্মিতা ঘোষ

(গ) ঠাইতে লিখা কবিতা প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম স্থান	ঃ	চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান	ঃ	আকাশ চেতিয়া
তৃতীয় স্থান	ঃ	স্মিতা চক্ৰৱৰ্তী

(ঘ) স্বৰচিত কবিতা প্ৰতিযোগিতা

প্ৰথম স্থান	ঃ	চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান	ঃ	স্মিতা চক্ৰৱৰ্তী
তৃতীয় স্থান	ঃ	গীতিমণি গোহাঁই
তৃতীয় স্থান	ঃ	ৰচন বৰ শইকীয়া

(ঙ) প্রবন্ধ প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ জাহ্নবী দত্ত
দ্বিতীয় স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
তৃতীয় স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
তৃতীয় স্থান ঃ চয়নিকা গগৈ
উদগনিমূলক ঃ কমল নয়ন দত্ত

(চ) গ্রন্থ সমালোচনা প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
তৃতীয় স্থান ঃ বিতোপন চৱৰ
উদগনিমূলক ঃ বিতোপন ৰৱগোহাঁই

(ছ) চলচিত্র সমালোচনা প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
দ্বিতীয় স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
তৃতীয় স্থান ঃ বিতোপন ৰৱগোহাঁই
উদগনিমূলক ঃ বিতোপন চৱৰ

(জ) গল্প প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
তৃতীয় স্থান ঃ চানদ্বীপ গগৈ
তৃতীয় স্থান ঃ ঋষিকা হাজৰিকা
উদগনিমূলক ঃ গীতিমণি গোহাঁই

(ঝ) নীলাখামৰ চিঠি প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ স্নেহা কলিতা
দ্বিতীয় স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
দ্বিতীয় স্থান ঃ গীতিমণি গোহাঁই
তৃতীয় স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ

(ঞ) ৰচনা প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান ঃ গৌৰৱ চুতীয়া
তৃতীয় স্থান ঃ গীতিমণি গোহাঁই

(ট) অনুগল্প প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ হেমাংগ বড়া
দ্বিতীয় স্থান ঃ অনুশ্রী ৰৱপাত্র গোহাঁই
তৃতীয় স্থান ঃ স্মিতা চক্রৱর্তী
তৃতীয় স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ

(ঠ) চিত্রাংকন প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ ৰহিত সেন
দ্বিতীয় স্থান ঃ গার্গী দত্ত
তৃতীয় স্থান ঃ লক্ষ্যজিত দত্ত

(ড) পষ্টাৰ প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ শুভজিৎ মিশ্রা
দ্বিতীয় স্থান ঃ সোণাক্ষী হাজৰিকা
তৃতীয় স্থান ঃ পাপৰি গগৈ

(ঢ) কার্টুনিং প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ নীহাৰিকা গগৈ
দ্বিতীয় স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
তৃতীয় স্থান ঃ জাহ্নবী দত্ত

(ণ) ক'লাজ প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ
দ্বিতীয় স্থান ঃ আদিতী চুড়ী
তৃতীয় স্থান ঃ জাহ্নবী দত্ত

(ত) প্রাচীৰ পত্রিকা প্রতিযোগিতা

প্রথম স্থান ঃ ইংৰাজী বিভাগ
দ্বিতীয় স্থান ঃ সমাজতত্ত্ব বিভাগ
তৃতীয় স্থান ঃ কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্রীনিৱাস
তৃতীয় স্থান ঃ অসমীয়া বিভাগ

Best Theme :
Zoology Department.
Best Presentation:
Political Science Department.

১০. মার্চ মাহৰ ১৯,২০ আৰু ২১ তাৰিখে ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা Dibrugarh University International Literary Festival-ত মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা তিনিওদিনৰ কার্যসূচীত প্রায় ৩০ গৰাকী শিক্ষার্থীয়ে অংশগ্রহণ কৰে।

১১. মহাবিদ্যালয়ৰ অশ্বিনী চৰণ চৌধুৰী কেন্দ্রীয় গ্রন্থাগাৰ আৰু আভ্যন্তৰীণ মান নির্ণায়ক কোষৰ যুটীয়া উদ্যোগত ৫ এপ্রিল, ২০২৪ ত অনুষ্ঠিত হোৱা 'গ্রন্থ-প্রেক্ষণ -৫' নামৰ অনুষ্ঠানত সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ তৰফৰ পৰা কেইবাখনো গ্রন্থ গ্রন্থাগাৰত প্রদান কৰা হয়।

১২. মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ বিভিন্ন প্রতিভা বিকাশৰ বাবে 'গীত, কথা, কবিতাৰে অন্তৰংগ আলাপ' আৰু 'কথা, কবিতা আৰু নৃত্য-গীতৰ এঙামুৰি' শীর্ষক দুটি অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

১৩. কানৈ মহোৎসৱৰ লগত সংগতি ৰাখি সদৌ অসম ভিত্তিত এখন সর্বাংগসুন্দৰ কুইজ প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। লগতে উক্ত অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি 'অনির্বেদ'

(সম্পাদক - নয়নজ্যোতি কুর্মি) নামৰ এটি স্মৃতি গ্রন্থ প্রকাশ কৰা হয়।

১৪. মহাবিদ্যালয়ৰ শ্রেণীকোঠাসমূহক বিশেষ নামেৰে নামকৰণ কৰিব লাগে বুলি মহাবিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষৰ ওচৰত এক প্রস্তাৱ আগবঢ়োৱা হৈছিল। সেই মর্মে মহাবিদ্যালয়ৰ প্রতিটো শ্রেণীকোঠা অসমৰ বৰণ্য ব্যক্তি সকলৰ নামেৰে নামকৰণ কৰা হয়।

১৫. মুখ্যমন্ত্রীৰ নিযুত মইনা আচনি প্র-পত্র বিতৰণ অনুষ্ঠান সুন্দৰ ভাৱে মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত উপস্থিত থকা ডিব্রুগড় বিধান সভা সমষ্টিৰ বিধায়ক প্রশান্ত ফুকন দেৱক বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্দর্ভত অৱগত কৰি স্মাৰক পত্র প্রদান কৰা হয়।

১৬. অশ্বিনী চৰণ চৌধুৰী কেন্দ্রীয় গ্রন্থাগাৰ, আভ্যন্তৰীণ মান নির্ণায়ক কোষ আৰু সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ উদ্যোগত গ্রন্থাগাৰিক দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি 'গ্রন্থ বিহীন এখন পৃথিৱী' বিষয়ক দফা লিখন প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

১৭. মহাবিদ্যালয়ৰ গ্রন্থাগাৰিক মহোদয়াৰ সৈতে এক বিশেষ আলোচনাত মিলিত হৈ গ্রন্থাগাৰত গ্রন্থ প্রদান কার্যসূচী হাতত লোৱা হয়। বিভিন্ন ধৰণৰ তথ্যৰ বাবে, অধ্যয়নৰ আগ্রহ থকাৰ বাবে বহুতো শিক্ষার্থীসকলে কিতাপ ক্রয় কৰে। কিন্তু সেই শিক্ষার্থীগৰাকীয়ে ক্রয় কৰি পঢ়া কিতাপসমূহ তেওঁলোকৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ হৈ থাকে আন দহ গৰাকী শিক্ষার্থীৰ মাজলৈ নাযায়। বহুতো শিক্ষার্থীয়ে এনে কিতাপবোৰ আনে পঢ়িব পৰাকৈ প্রদান কৰিব বিচাৰে। তেনে ক্ষেত্রত এই গ্রন্থ প্রদানৰ কার্যসূচী হাতত লৈ গ্রন্থাগাৰত এক বিশেষ আলমাৰিৰো ব্যৱস্থা কৰাৰ কার্যসূচী হাতত লোৱা হৈছে।

১৮. ১৫ আগষ্ট তাৰিখে সমগ্র দেশবাসীৰ লগতে স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপন কৰাৰ লগতে ছাত্র একতা সভা বিষযববীয়া সকলে ডিব্রুগড়ৰ চৌকিডিঙ্গী উদয়পুৰত থকা প্রেৰণা শিশু গৃহত উপস্থিত হৈ বিশেষ খাদ্য সামগ্রী প্রদান কৰি ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ মাজত বিভিন্ন ধৰণৰ প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

১৯. মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ বিষয়ে ডিব্রুগড় পৌৰনিগমৰ মেয়ৰ মহোদয়ক অৱগত কৰি স্মাৰক পত্র প্রদান কৰা হয়।

২০. কানৈ মহাবিদ্যালয়ত কানৈ মহাবিদ্যালয় আছু গোট আৰু ছাত্র একতা সভাৰ সহযোগত এন্টি ৰেগিং সজাগতাৰ বাবে বাটৰ নাট প্রদর্শন কৰা হয়।

২১. অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ আহ্বানমর্মে সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰ উদ্যোগত 'মই যদি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হওঁ' শীর্ষক ৰচনা প্রতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

২২. দুলীয়াজান ক্লাব প্রেক্ষাগৃহত ১৩ আৰু ১৪ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে অইল ইণ্ডিয়া লিমিটেডৰ সৌজন্যত আৰু মেধা এডুকেয়াৰ ফাউণ্ডেশ্যনৰ উদ্যোগত আয়োজিত সদৌ অসম ভিত্তিত আন্তঃমহাবিদ্যালয় বিশ্ববিদ্যালয় 'যুৱ সংসদ ২০২৪ ত ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সু�ৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দলে অংশগ্রহণ কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে।

ছাত্র একতা সভাৰ মজিয়াত থাকি কানৈৰ সর্বাংগীণ বিকাশৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ কাম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ, কিমানদূৰ সফল হ'লো তাৰ বিচাৰ মই কানৈয়ানৰ ওপৰত এৰিলোঁ। এই সময়ছোৱাই মোক বহুতো অভিজ্ঞতা দি গ'ল, মো�ৰ জীৱনৰ এইয়া সোণালী স্মৃতি। এইক্ষেত্রত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা প্রতিজন কানৈয়ান, শ্রদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু তথা শুভাকাংশীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আপোনালোকৰ সহায়-সহযোগিতা তথা উৎসাহ অবিহনে মোৰ কোনো কামেই সফল হৈ নুঠিলহেঁতেন।

জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়,
জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্র সমাজ।

নয়নজ্যোতি কুর্মি
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

Debating and Symposium Secretary's Report

Taking charge as the Debating and Symposium Secretary for 2023-24 was a proud moment for me. This role not only allowed me to serve the college but also helped me form new friendships and strengthen connections with both new and existing students.

As a result, many students secured prizes in various debate and quiz competitions across the state. Our goal was always to bring pride to the college.

From day one, my goal was to offer opportunities to students who had not yet participated in any events. I believed it was more valuable to help inexperienced students gain exposure rather than focusing solely on those who were already skilled. I made sure every student interested in participating got a chance.

One of my first initiatives was a collaborative effort between DHSK College and Jasingfa Career Academy in Dibrugarh, to aimed at guidance and prepare our students for competitive exams. I also reached out to various clubs and institutions across the state, seeking annual collaborations to improve our students' communication and presentation skills.

Additionally, I approached the Lions Club of Dibrugarh to sign a Memorandum of Understanding (MOU) with our college for organizing a State Level Open Quiz Competition every year. While the process is still ongoing, it is expected to be completed soon, providing long-term benefits for our students.

Another pending initiative that will soon come to fruition is the organization of a State Level Debate Competition at our college. This event is being planned without the use of any specific college funds, relying instead on external support and sponsorship. This effort is aimed at boosting our students' debating skills while showcasing our college as a hub for intellectual activities.

One of the highlights of my term was being In-charge of the Youth Parliament 2024 held in Duliajan on the 13th and 14th of September 2024. For the first time in the history of our college, a team of 16 students participated in the Youth Parliament. Before the event, the students underwent one week of intensive training. I am proud to say that our team performed exceptionally well in the event. What makes this achievement even more special is that the participating students were from various departments and semesters, with many newcomers voluntarily stepping forward to join. Team Kanoi truly made a strong impression at Youth Parliament 2024.

In a nutshell , my term was focused on creating meaningful opportunities and partnerships to enhance the skills and confidence of DHSK students. While some works are still in progress, they are expected to deliver results soon, making the college proud and enriching the student community.

Sahil Ansari
Debating & Symposium Secretary

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ প্রতিৰেদন

"মোৰ গানৰ সুৰত কোনে সাৰ পাব,
মোৰ গান শুনি কোনে ভোল যাব।
মই কোৱা সেই জোনাকী সাধু নাপাহৰিবি,
বুকুৰ তেজেৰে লিখা গানবোৰ চকুৰ পানীৰে নমচিবি,
চকুৰ পানীৰে লিখা গানবোৰ আলৈ-আথানি নকৰিবি।"

এক বর্ণাঢ্য বছৰজোৰা যৌৱনৰ মধুৰ স্মৃতিৰে সমৃদ্ধ মোৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰূপে মহিমামণ্ডিত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২৩-২৪ বর্ষ। বর্ষায়ুৰ অন্তত আজি আপোনালোকলৈ আগবঢ়াব খোজা এই হেঁপাহৰ প্রতিবেদনখনিৰ প্রাৰম্ভণিতে নিবেদন কৰিছো। মোৰ সশ্রদ্ধ প্রণাম। সুখ-দুখ, মিঠা-তিতা-কেঁহা মিশ্রিত অনন্য অনুভৱেৰে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱোজ্জ্বল এই বর্ষটিত ছাত্র একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পাই মই সঁচাকৈ সৌভাগ্যৱতী। স্মৃতিৰ মণিকোঠাৰপৰা মুকুতাৰদৰে সেই হিৰণ্ময়ী সময়বোৰ বুটলি আনি প্রতিবেদনখনি গাঁথিবলৈ যত্ন কৰিছো।

ছাত্র একতা সভাই দিয়া এই দায়িত্ব গ্রহণ কৰিয়ে মুখামুখি হৈছিলোঁ আন্তঃ বিশ্ববিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ। দুচকুত অলেখ সপোন আৰু আশাৰ উদ্দীপনাৰে তিৰবিৰাই থকা এজাক সম্ভাৱনাময় আৰু প্রতিভাৱান তৰুণ-তৰুণীৰসৈতে যুৱ মহোৎসৱলৈ চলোৱা প্রস্তুতিৰ পৰা মহোৎসৱ শেষ হোৱা পর্যন্ত মোৰ জীৱনৰ এইখিনি মধুৰতম সময়ত অনেক অভিজ্ঞতাৰ সাক্ষী হৈ ৰ'লো। কিছু ব্যতিক্রম ধৰণেৰে অনুষ্ঠিত কৰা প্রতিযোগী বাছনি অনুষ্ঠানটি আমাৰ বাবে এটা গুৰুত্বপূর্ণ দিশ আছিল। সুদূৰ লখিমপুৰ তেলাহী কমলাবৰীয়া মহাবিদ্যালয়ত চাৰিদিনীয়া বিস্তৃত কার্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন শিতানৰ প্রতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালৰ প্রতিগৰাকী প্রতিযোগীয়ে যথেষ্ট শ্রম, সাধনা আৰু নিজস্ব প্রতিভাৰে উজলি উঠিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই আপাহতে সকলো প্রতিযোগীলৈ মোৰ গভীৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এইখিনিতে এটি অতি উল্লেখনীয় কথা এয়ে যে এই মহোৎসৱত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে শ্রেষ্ঠ স্বচ্ছতা বঁটা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয়ৰ যুৱ মহোৎসৱৰ ইতিহাসত পোনপ্রথমবাৰৰ বাবে বিভিন্ন শিতানত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে সর্বাধিক বঁটা আজুৰি আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ প্রতিভাৱান সেই ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ নাম আৰু মহাবিদ্যালয়ে পাবলৈ সক্ষম হোৱা বঁটাসমূহ থোৱতে উল্লেখ কৰিলোঁ—

১. শ্রেষ্ঠ স্বচ্ছতা বঁটা।
২. কার্টুন (প্রথম) - চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ।
৩. আল্পনা (প্রথম) - চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ।
৪. ক'লাজ (প্রথম) - স্বপ্ননীল ফুকন।
৫. তবলা বাদন (প্রথম) - স্বপ্ননীল ফুকন।
৬. শ্রেষ্ঠ সম্পাদকীয় (প্রথম) ল ক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা (যুদ্ধ আৰু শান্তিঃ এক মানৱীয় সংকটৰ প্রতিকাৰৰ সন্ধানত)।
৭. ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি (দ্বিতীয়)-স্মিতা চক্রৱর্তী।
৮. ৰাভা সংগীত (দ্বিতীয়) -আৰোহণ কৌশিক।
৯. জয়ন্ত সংগীত (দ্বিতীয) -আৰোহণ কৌশিক।
১০. পশ্চিমীয়া সংগীত (দ্বিতীয়) -দেৱস্মিতা চৌধুৰী।
১১. চলচিত্র সমালোচনা (দ্বিতীয়) স্মিতা চক্রৱর্তী।
১২. ভজন গায়ন (তৃতীয়) -দেৱস্মিতা চৌধুৰী।
১৩. পষ্টাৰ মেকিং (তৃতীয়) চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ।
১৪. কুইজ (তৃতীয় শ্রেষ্ঠ দল) কৌশিক ৰঞ্জন চেতিয়া আৰু পৰাঙ্গম শর্মা।
১৫. আলোচনী (তৃতীয় শ্রেষ্ঠ আলোচনী) লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা (কানৈয়ান)।
১৬. খেয়াল গায়ন (বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা) -স্বায়াৰী চৌধুৰী।

২০২৪ চনৰ ২৮ জানুৱাৰীত আমাৰ মহাবিদ্যালয়তে অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা অসম কলেজ শিক্ষক সংস্থাৰ ৬৮ সংখ্যক বার্ষিক অধিৱেশনত আমাৰ তত্বাৱধানতে 'অসমীয়া মহিলা সাহিত্যিক আৰু তেওঁলোকৰ কালজয়ী গ্রন্থ' শীর্ষক বিষয়বস্তুৰে

অতি বর্ণাঢ্য সাংস্কৃতিক শোভাযাত্রা প্রদর্শন কৰি দর্শকৰ প্রশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। অনুষ্ঠানটি ৰূপায়নত জড়িত হৈ থকা শিক্ষাগুৰু তথা সমূহ ছাত্র-ছাত্রীলৈ এই সুযোগতে ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়খনিৰ আটাইতকৈ হেঁপাহৰ অনুষ্ঠান ৭৮ সংখ্যক বার্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ 'ডিবৰু উৎসৱ'এক অনন্য অভিজ্ঞতা-১২ মার্চৰ পৰা ১৬ মার্চলৈ অনুষ্ঠিত হোৱা এই প্রতিযোগিতালানিত সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰূপে দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি অনুষ্ঠানটিৰ সফল কামনাৰে পার্যমানে সেৱা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। বিশেষভাৱে মোক পৰিচালনা কৰিবলৈ দিয়া দিহানাম, মিমিক্রি, কানৈ বিহুৱতী ২০২৪, একক আৰু দলীয় সৃষ্টিশীল নৃত্য, একক আৰু দলীয় আধুনিক নৃত্য, দলীয় লোকনৃত্য প্রতিযোগিতাত প্রতিযোগীসকলে অভূতপূর্ব সঁহাৰি আগবঢ়াইছিল। সেয়া সদাস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

জুন মাহৰ ১৩-১৪ তাৰিখে অনুষ্ঠিত Kanoi Fest ২০২৪ অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি অনুষ্ঠিত কৰা শাস্ত্রীয় নৃত্য আৰু বিহুৱতী প্রতিযোগিতাৰ দায়িত্ব মই লাভ কৰিছিলোঁ। উজনি অসমৰ বিভিন্ন প্রান্তৰ প্রতিযোগীয়ে অংশগ্রহণ কৰা এই বর্ণাঢ্য অনুষ্ঠানটিত মোক বিশেষভাৱে সহায় কৰিছিল মহাবিদ্যালয়ৰ এগৰাকী প্রাক্তন সাংস্কৃতিক সম্পাদক শ্রীপংকজ দত্তই। সময়োচিত পৰামর্শেৰে কৃতার্থ কৰা দত্ত ককাইদেউলৈ এই প্রতিবেদনৰ জৰিয়তে আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ।

ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰাজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অতি উল্লেখযোগ্য দিন মহাবিদ্যালয়ৰ প্রতিষ্ঠা দিৱস। ১৫ জুন তাৰিখে জাক-জমকতাৰে অনুষ্ঠিত হোৱা এই অনুষ্ঠানটিত মহাবিদ্যালয়খনিৰ এটি বহুদিনীয়া সপোন মহাবিদ্যালয়ৰ শীর্ষ গীত উন্মোচন কৰা হৈছিল। আমি গৌৰাৱান্বিত যে আমাৰ কার্যকালতে এইটি ঐতিহাসিক কার্য সম্পাদিত কৰা হ'ল। বহুদিনীয়া এই প্রচেষ্টাক যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিয়ে সফল কৰি তোলাত অহোপুৰুষার্থ কৰিলে তেওঁলোক মহাবিদ্যালয়খনিৰ সদাস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। প্রাক্তন উপাধ্যক্ষা কল্পনা সেনগুপ্তা বৰুৱা বাইদেউৰ কথা আৰু সুৰেৰে বন্ধোৱা, বিশিষ্ট সংগীতশিল্পী ৰূপম তালুকদাৰ ছাৰৰ সংগীতেৰে সজোৱা এই ধুনীয়া গীতটিত কণ্ঠদান কৰিছিল ক্রমে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা ডº তৃষ্ণা দুৱৰা বাইদেউ, ডº হানিফা বহমান বাইদেউ, ডº ৰুবাব ফাটেমা নমামী বাইদেউৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র আৰোহণ কৌশিক, অনিমেষ গগৈ আৰু ছাত্রী দেৱস্মিতা চৌধুৰীয়ে। গীতটিত এগৰাকী কণ্ঠশিল্পী হিচাপে মইও অংশগ্রহণ কৰিলোঁ আৰু এক ৰোমাঞ্চকৰ স্মৃতি চিৰদিনৰ বাবে বুকুত সামৰি থোৱাৰ সুযোগ পালোঁ।

২৪ আগষ্ট, ২০২৪ তাৰিখ শনিবাৰে অনুষ্ঠিত হোৱা নৱাগত আদৰণি সভাখনি অনুষ্ঠিত কৰাৰ বাবেৱহণীয়া অনুভৱেৰে সিক্ত হৈ উঠিছিল আমাৰ হৃদয়। অনুষ্ঠানটিত বিশিষ্ট অতিথিৰূপে অংশগ্রহণ কৰিছিল প্রখ্যাত সাংবাদিক চক্রপাণি পৰাশৰে আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰিবলৈ আমাৰ নিমন্ত্রণ ৰক্ষা কৰি উপস্থিত হৈছিল জনপ্রিয় কণ্ঠশিল্পী দীপলিনা ডেকা। ইয়াৰোপৰি সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্বাৱধানত মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাগৰাকীয়ো প্রতিভাৱান ছাত্র-ছাত্রীয়ে অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰি সভাখনি সৌষ্ঠবপূর্ণ হৈ উঠাত বিশেষ অবিহণা আগবঢ়াইছিল। সাংস্কৃতিক সম্পাদিকৰূপে এই কার্য পৰিচালনা কৰাত সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সকলোলৈকে মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা নিৱেদন কৰিলোঁ।

'সেউজীয়া মাজত কথা, কবিতা, অনুভৱ আৰু নৃত্য-গীতৰ এঙামুৰি' সাহিত্য, আলোচনী আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সামূহিক প্রচেষ্টাত অনুষ্ঠিত কৰা এই অনন্য অনুষ্ঠানটি মহাবিদ্যালৰ মুকলি বাকৰিত অনুষ্ঠিত কৰা পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ কিন্তু বতৰৰ প্রতিকূল অৱস্থাৰ বাবে যোৱা ২৫ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২৪ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা অনুষ্ঠানটি শংকৰদেৱ সভাকক্ষলৈ স্থানান্তৰ কৰা হৈছিল যদিও প্রায়সকল শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্র-ছাত্রীৰ মুক্ত সহযোগিতাই মুখৰিত কৰি তুলিছিল সেইটি অনুষ্ঠান। এক মৰম লগা, মধুৰ অভিজ্ঞতাৰে স্মৃতিৰ মণিকোঠাত ময়ো ইয়াক চিৰদিনৰ বাবে সাঁচি ৰাখিলোঁ।

পঢ়া-শুনাৰ মাজতে বর্ষজোৰা এই দায়িত্ব পালনেৰে কাক, ক'ত আৰু কিমান উপকৃত কৰিব পাৰিলোঁ সেয়া নাজানো, কিন্তু বর্ণাঢ্য সময়ৰ প্লাৱনে প্লাৱিত কৰি ৰাখিলে মোৰ চৌপাশ। মই তৃপ্ত হ'লোঁ। সেউজীয়া হ'লোঁ। নির্ভেজাল হৃদয়ৰ বন্ধ কোঠাত আজীৱন কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিম, সেইখিনি স্মৃতি মধুৰ অনুভৱ। এই ধুনীয়া সময়খিনিক আৰু ধুনীয়া কৰি তোলাৰ প্রয়াসৰ ছাঁৰ দৰে থাকি দিগদর্শন কৰা ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা ডº তৃষ্ণা দুৱৰা বাইদেউ আৰু নৃতত্ত্ব বিভাগৰ অধ্যাপিকা ডº নিতুমণি শইকীয়া বাইদেউক মই বিশেষভাৱে নিৱেদন কৰিছোঁ হৃদয়ৰ গভীৰ কৃতজ্ঞতা। সদৌ শেষত ভুলত্রুটি মার্জনাৰে আৰু মহাবিদ্যালয়খনিৰ সর্বাঙ্গীণ উত্তৰোত্তৰ কামনাৰে...।

ধৰণী কোলাত ৰঙা পোৱালেৰে গুঁথি কলিজা নিঙাৰি তেজৰ টুপিৰে মথি গঢ়ি যাম চিৰ সুখৰ সৰগ তুলি জেউতিৰ নৰ জিলিকণি দিম মেলি।

জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়,
জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্র সমাজ।

জ্যোতিশিখা কাকতি
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

Music Secretary Report

As the Music Secretary, my primary role has been to foster and promote a vibrant musical culture with in our institution. It was a complete new experience for me to serve the college representing as a member of student union. It helped me to form new friendships with the talented students and also learned a lot from them.

The Youth Festival 2024 (22-25 January 2024) was an exhilarating celebration of talent, creativity and cultural diversity, bringing together students from various disciplines to participate in a wide range of artistic, musical, literary and cultural events. Our college won 16 prizes and Best Cleanliness Award, which includes 6 prizes from musical events :

1. 1st position in Tabla competition: Swapnaneel Phukan,
2. 2nd position in Rabha Sangeet : Aarohan Kaushik,
3. 2nd position in Jayanta Sangeet : Aarohan Kaushik,
4. 2nd position in solo Western song: Debashmita Chaudhury,
5. 3rd position in Bhajan competition: Debashmita Chaudhury, and
6. Judges special decision in Khayal : Shayaree Chowdhury

Our annual College Week 2024 was filled with sports, cultural and literary events which began from 12th of March. As Music Secretary I organized various musical competitions which includes : solo song competition, group song competition and instrumental competition in different categories. Best Singer 2024 title was awarded to Aarohan Kaushik of Physics Department . I also participated with my fellow Union members in various important meetings conducted in our college .

Our last program was on the 24th of August 2024 , where we organized the Freshman Social. All union members worked together to ensure the programs success.

At last I would like to express my heartfelt gratitude to the administration, faculty, and fellow student union members for their support and encouragement. Special thanks to the mentors who have guided us throughout the year. It has been an incredible experience.

Mahananda Borgohain
Music Secretary

Major Game Secretary's Report

A writing cannot surely explain and express my emotions with this pure love but with some words I have tried to pour out my experiences and memories in this small writing that made me love this college..

My college journey began with an average note on 2022 with an non academic student. But as its written in destiny, this Kanoi gave me some off the best friends under whom I filed my nomination and also won the election as a Major Games Secretary off the DHSK SU 2023—24 with lots of hopes and aspirations towards the college and the students.

The intent of working selflessly for the betterment of the college especially the sports department led me being the part of the DHSK Student union society 2023—24. The journey then is just some sort off a lover falling in love with his love (College).

The journey starts as soon as I took the charge with the wonderful inter college volleyball competition in sivsagar commerce college with the most thrilling experiences but ended up with no positions for the year, but we came back with lots of experiences and commitments for providing the facilities for the next year competition.

Similarly in the consecutive week, I had to get ready the teams for the IC kho kho tournament which was probably my best IC competition with lots of heatings , excitements and winning the third position in the women's section.

Then in no time I myself a player and as a secretary led my team to doomdoomaa college for the IC handball competition where we too ended up with some experiences, leading to winning of the second runners up position in the upcoming year.

Finally after these three consecutive IC competitions I got some time to shift my mind towards the facilities and equipments provided to the students. On finding that there was not much equipments provided to the students I with immediate effect

written an application to our principal sir Dr. sashi kanta saikia sir and raised my voice for the requirements of the students in the sports department. With lots of discussions and meetings they agreed and was finally able to bring the necessary equipments to the college.

Again in December the call for the IC kabaddi competition in jengraimukh college, majuli came where both our boys and girls have begged the first position. Thus, creating history in the IC events for becoming champions in both sections off the IC competition. After coming to college we had a falicitation program and a food together party which boosted our excitement and had discussions for the next year leading to the winning of the IC kabaddi competition again in the next year in the boys section.

With the thought of organizing an open badminton tournament I with Rahul Sah (boys common room secretary) and my union mates along with my friends organized an open badminton tournament which was the best suitable sport to organize in our college conditions. The tournament was a very successful one with help of many sponsors without any financial support from the college. The event saw huge participation from all over Assam and continued for three consecutive days. The winners were provided with cash prizes and trophies with many of them being from our own college.

Again the call was for the IC cricket competition in Dibrugarh University but could not able to hold any positions.

After that the college week was to be organized which was already very late as per the academic calendar. After a lot of discussions it was decided that this time the annual week will be for 5 days out of which 3 days was for the sports activities. The limited time for all the major sports events was making it somehow impossible to complete the events in this limited time. With full excitement and support from my friends I was able to organize the cricket, volleyball, kabaddi, kho kho, football and handball competitions within this limited time, with history department winning the most points in my events.

During the time I myself tried my best best and did necessary tasks to renovate the field by cutting grass, leveling the field so that the students can use their own college field rather than others.

On 29th , August 2024, on the birth anniversary off the hockey legend Major Dhyan Chand we observed the national sports day in our college campus with the help of Nayanjyoti kurmi (magazine secretary) and many others and organize events like inter departmental tug of war and intercollege kabaddi competition.

September, the last month of my secretary journey was filled with the memories of the IC football competition which was my own sport and could lead my team to the semi finals in the zonal round but could not begged any position.

Finally, when the new students union was formed I took off the charge and handed over the responsibilities to the next major games secretary of the college on a very happy note with lots of experiences and memories.

Rubul Chutia
Major Game Secretary

Minor Games Secretary's Report

During my tenure as the Minor Games Secretary in the Student Union Society for the academic year 2023-24, I had the privilege of organizing and leading our college's participation in various intercollege sports events. My college, Dibrugarh Hanumanbax Surajmall Kanoi College has a strong tradition of fostering both academic and athletic excellence. As the secretary, I oversaw events in karate, athletics, wushu, badminton, and kickboxing etc. My

responsibilities included managing logistics, coordinating training sessions, and ensuring student participation was well-organized and successful. Our teams performed exceptionally well, earning several podium finishes across these disciplines.

In the Intercollege Karate Championship, our athletes demonstrated discipline and resilience, securing top positions. In athletics, we participated in track and field events, where our team earned multiple medals. I also led our team's participation in Wushu competitions, with several participants reached the final rounds. Badminton tournaments were a major focus, where our college performed well in competitive matches against other colleges. Finally, in kickboxing, we saw outstanding performances, with several fighters achieving significant victories. Additionally, during the Annual College Week 2023-24, I organized a various of minor sports competitions, which encouraged widespread student participation and highlighted our college's spirit of teamwork and unity.

My role as the Minor Games Secretary was a challenging but rewarding experience that enhanced my leadership, organizational, and teamwork skills. The successes we achieved were a testament to the hard work and dedication of the students.

Paritush Borah
Minor Games Secretary

Gymnasium Secretary's Report

During my tenure as the Gymnasium Secretary in the Students' Union Society for the academic year 2023-24, I had the privilege of organizing and leading our college's participation in various intercollege sports events. My college, Dibrugarh Hanumanbax Surajmall Kanoi College, has a strong tradition of fostering both academic and athletic excellence.

As the secretary, I oversaw events in kickboxing, powerlifting, weightlifting, bodybuilding, and more. My responsibilities included managing logistics, coordinating training sessions, and ensuring student participation was well-organized and successful. Our teams performed exceptionally well, earning several podium finishes across these disciplines.

In the Intercollege Championship, our athletes secured several positions in field events, winning multiple medals. Our college performed admirably in competitive matches against other colleges. In particular, the kickboxing team delivered outstanding performances, with several fighters achieving significant victories.

Additionally, during the Annual College Week 2023-24, I played a key role in organizing various gymnasium sports competitions, which encouraged widespread student participation and highlighted our college's spirit of teamwork and unity.

My role as the Gymnasium Secretary was a challenging yet rewarding experience that enhanced my leadership, organizational, and teamwork skills. The successes we achieved were a testament to the hard work and dedication of the students, and I am proud of the legacy we have built for future athletes.

Kripal Sarmah
Gymnasium Secretary

Social Service Secretary's Report

During the autumn of 2023, fate provided me the golden chance to be a representative for my college and my fellow mates and I was bestowed with the opportunity to be the social-service secretary for the college. It was a thriving opportunity for me to not only serve the college but also work for the betterment of our environment and humanity.

I never nursed an idealistic vision of how an ideal social service secretary would be so I'm not resentful that my job was not perfect. All I wanted was to foster and provide a lively and collegial intellectual community that is based on empathy, harmony and sustainability. I may not have been very successful but I believe I could circumscribe a clean and green college.

One of the earliest initiatives that I had adopted was the "Swacchata Abhiyan" to provide a pristine and purified environment to the students. Secondly, I have undertaken a plantation drive in the college campus so as to make the college arena pure, free of toxins. I believe these basic steps would be the founding stones for an institute based on sustainability.

Another initiative that I championed was to provide alms for the development of the deprived and downtrodden. Therefore, I carried a donated program to **Prerona Children Home**. I hope our small step would help the children for their best growth.

Lastly, during College Week 2023-24, as part of my tenure, I organised a competition for a clean and green campus, where the winner was the "Green Club" of DHSK college. Our honourable principal sir who is the president of "Green Club" was felicitated and was awarded for the same.

My tenure was sobering. I want to thank all my fellow colleagues of the student union society for always guiding me and helping me fulfil my responsibilities. I hope my succeeding secretary would dedicate their best to maintain the decorum of the institution. I may not have been the best but I hope in the future I can cultivate the collective responsibility for making the academy more livable and green for everyone.

Samima Begum
Social Service Secretary

Boy's Common Room Secretary's Report

I took admission in DHSK College in 2022 with a dream to contribute to the college. My journey started that same year. One day, my friend Sahil Ansari and I were sitting in class, discussing some issues related to our class and the college. That day, we decided to stand up for the student's voices and agreed to contest in the upcoming 2023-24 election.

On the 5th of October 2023, during the scrutiny of nomination papers, I was elected as the Boys' Common Room Secretary of DHSK College. All union members, including myself, took the oath on the 13th of October 2023.

I cooperated with all the union members in their respective events. For example, when our Major Games Secretary and his team participated in inter-college competitions, I accompanied them to assist.

On the 13th of January 2024, four other secretaries and I attended the Youth Leadership Conclave meeting at the Srimanta Sankardeva International Auditorium in Guwahati.

On the 14th of February, during Saraswati Puja, our Vice President was in charge of the preparations. That day, I distributed offerings to more than 3,000 people.

Our annual college week began on the 12th of March 2024. As Boys' Common Room Secretary, I organized various events, such as on-the-spot photography, chess, carrom, and tug-of-war competitions, which encouraged students to showcase their talents.

On the 24th of August 2024, we organized the Freshmen Social for newly admitted students in our college. All the union members worked together to ensure the program's success.

As Boys' Common Room Secretary, I maintained the common room in good condition. My role was challenging, but it provided me with opportunities to build leadership and teamwork skills, as well as gain experience in organizing events.

Major Games Secretary Rubul Chutia and I organized the All Assam Open Badminton Tournament at our college on the 23rd, 24th, and 25th of February. Although we faced several challenges in organizing the event, we successfully completed it. Through the tournament, we gained valuable insights and witnessed the spirit and talent of our players.

My role as Boy's Common Room Secretary at DHSK College has been a rewarding journey of leadership, teamwork, and personal growth. Organizing events, addressing student concerns, and working with fellow union members not only strengthened my skills but also deepened my commitment to serving the college community effectively.

Rahul Sah
Boy's Common Room Secretary

ছাত্রী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকাৰ প্রতিৱেদন

পোন প্রথমে নমস্কাৰ সকলোলৈ। মই শ্রীমতী বৃষ্টি গগৈ। উজনি অসমৰ শিক্ষাৰ প্রাণকেন্দ্র স্বৰূপ ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ এগৰাকী ছাত্রী।

কানৈ, কানৈ হৈছে কানৈয়ানৰ বাবে এক আৱেগ। ই আমাৰ আমাৰ সপোন, ই আমাৰ সাহস। বহুতো মহান ব্যক্তিৰ কষ্ট, সাধনা আৰু একাগ্রতাৰ ফলতেই অসমৰ এখন আগশাৰীৰ প্রতিষ্ঠান হিচাপে কানৈ মহাবিদ্যালয়ে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে। সেয়েহে কানৈক আমাৰ উপহাৰ হিচাপে দি যোৱাৰ বাবে সেই মহান ব্যক্তিসকলক ইয়াৰ পৰাই শ্রদ্ধাৱে সোঁৱৰিছো। লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ প্রাণ স্বৰূপ ড° শশীকান্ত শইকীয়া মহোদয়কে প্রমুখ্য কৰি শ্রদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ কর্মচাৰী সকল আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষার্থী তথা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকলক এই প্রতিবেদনৰ যোগেদি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

কানৈয়ান হোৱাৰ সপোন এটা সৰুৱেপৰাই মনতে পুহি ৰাখিছিলোঁ। সপোনৰ বাটে বাটে উৰি যোৱা মই নামৰ চৰাই জনী আহি 'কানৈ' নামৰ গছজোপাত বাহ সাজিছিলো আৰু তাৰ পাছৰ পৰাই হৈ পৰিছিলো এগৰাকী কানৈয়ান। লগতে হৈ পৰিছিলো কানৈ ছাত্রী নিবাসৰ এগৰাকী আবাসী। এই ছাত্রী নিবাসৰ এগৰাকী আবাসী হোৱাৰ হেতুকে কানৈখনক ভিতৰৰ পৰা জানিছিলো। সেয়েহে ইয়াৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ সপোন দেখিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র সমাজৰ বাবে কিবা এটা কৰাৰ মন মেলিছিলো। সেই উদ্দেশ্যে ২০২৩-২৪ বর্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ নির্বাচনত ছাত্রী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা পদটিত নিজৰ প্রার্থীত্ব আগবঢ়ালোঁ আৰু মা-দেউতাৰ আশীর্বাদ শিৰত লৈ আৰু সমূহ কানৈয়ানৰ মৰম, শুভাসিকৰ ফলস্বৰূপে ২০২৩ চনৰ ১২ অক্টোবৰ তাৰিখে ছাত্রী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে জয়ী হ'লো। এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র সমাজক নেতৃত্ব দি আগবাঢ়ি যোৱাৰ অভিজ্ঞতা মোৰ বাবে আছিল নতুন। মনত অলপ ভয় আছিল যদিও অত্যন্ত সাহস আৰু মোৰ শুভাকাংক্ষী সকলৰ সহায়ৰ ফলতেই ছাত্র সমাজৰ হৈ কাম কৰিবৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছিলো।

ছাত্রী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে পোন প্রথমতেই মই আমাৰ ছাত্রী জিৰণি কোঠাটো পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন কৰি ৰখাত গুৰুত্ব দিছিলোঁ। সেই উদ্দেশ্যেই প্রতিদিনেই পৰা ৫ বজাত মহাবিদ্যালয়লৈ আহি অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু গ্রীণ ক্লাৰৰ সদস্য সকলৰ সৈতে লগ হৈ ছাত্রী জিৰণি কোঠাটো চাফ-চিকুণ কৰাৰ লগতে

মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশ চাফ-চিকুণ কৰি ৰখাত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিলো। এই ক্ষেত্রত মোক সহায় কৰিবলৈ আহিছিল আমাৰ ছাত্র একতা সভাৰ সংগীত সম্পাদক মহানন্দ ৰৱগোহাঁই আৰু সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক সনাতন ৰৱৰা। ইয়াৰ পাছতেই অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ সৈতে আলোচনা কৰি ছাত্রী জিৰণি কোঠাত চিলিং লগোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বার্ষিক ক্রীড়া সপ্তাহত মোৰ উদ্যোগত বিভিন্ন প্রতিযোগিতা যেনে- মেহেন্দী, আল্পনা, স্থাপনকৰণ, চালাড তৈয়াৰ, Clay modeling ইত্যাদি নিয়াৰিকৈ অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। ইয়াৰ উপৰিও ছাত্র একতা সভাৰ অন্যান্য সদস্যসকলক বিভিন্ন ধৰণৰ কামত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ উপৰিও বিভিন্ন অনুষ্ঠান প্রতিষ্ঠানত সক্রিয়ভাৱে অংশগ্রহণ কৰিছিলো। এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰাটো ভাল হব যে ডিব্রুগড় বিধানসভা সমষ্টিৰ শ্রীযুত প্রশান্ত ফুকন ডাঙৰীয়াক ছাত্রী জিৰণি কোঠাৰ বাবে এটা Pad vending machine ৰ বাবে আৱেদন কৰিছিলো আৰু সেই আবেদন মর্মেই তেখেতে ৫ নবেম্বৰ২০২৪ তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্রী জিৰণি কোঠাত এটা Pad vending machine আনি লগাই যায়। ইয়াৰ বাবেও তেখেতক মই এই প্রতিবেদনৰ জৰিয়তেই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

ছাত্র একতা সভাৰ মজিয়াত থাকি কানৈয়ানৰ বিকাশৰ বাবে কিমান কি কৰিব পাৰিলোঁ সেয়া নাজানো, সেয়া কানৈয়ানে ক'ব। মোৰ এই কার্যকালত মই যিমান খিনি শিকিলো, বুজিলো আৰু যিখিনি অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলো সেয়া আজীৱন মোৰ বাবে স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব। এই সময়ছোৱাত পোৱা মোৰ সকলোখিনি অভিজ্ঞতা মোৰ জীৱনৰ সোণালী স্মৃতি। মোৰ বিশ্বাস যে এই অভিজ্ঞতাই মোক আগন্তুক জীৱনত আগবাঢ়ি গৈ সফলতা অর্জন কৰাত সহায় কৰিব। শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ, শিক্ষাগুৰু, কর্মচাৰীবৃন্দ, সমূহ কানৈয়ান তথা আমাৰ ছাত্র একতা সভাৰ প্রতিজন সদস্যলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শ্রদ্ধা নিবেদিছোঁ। আপোনালোকৰ এই সহায় সহযোগিতাই মোৰ সপোন দিঠকত পৰিণত কৰাত সহায় কৰিলে। যাৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

জয়তু কানৈ মহাবিদ্যালয়
জয়তু কানৈ ছাত্র সমাজ।

বৃষ্টি গগৈ
ছাত্রী জিৰণি কোঠা সম্পাদিকা

কানৈ কলেজ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতিসকল ১৯৪৫-২০২৪

	সভাপতিসকল	কার্যকাল
১.	ৰায়বাহাদুৰ সদানন্দ দুৱৰা	১৯৪৫-১৯৫৬
২.	গোবিন্দ চন্দ্র শর্মা	১৯৫৬-১৯৫৮
৩.	ৰায়চাহেব এইচ বি.কানৈ	১৯৫৮-১৯৬৬
৪.	এ. কে. বৰকাকতী	১৯৬৬-১৯৬৯
৫.	এন.কে. দত্ত	১৯৬৯-১৯৭৩
৬.	এচ.কে. অগ্নিহোত্রী	১৯৭৩-১৯৭৫
৭.	কে.কে. বৰুৱা	১৯৭৫-১৯৭৭
৮.	দিপক মুর্মু	১৯৭৭-১৯৮০
৯.	চি.গোহাঁই	১৯৮০-১৯৮০
১০.	এন.কে. দত্ত	১৯৮০-১৯৮৬
১১.	পি.চি মহন্ত	১৯৮৬-১৯৮৮
১২.	এন.চি.দত্ত	১৯৮৮-১৯৮৯
১৩.	কে. কুটুম	১৯৮৯-১৯৯০
১৪.	ভি. সোনোৱাল	১৯৯০-১৯৯১
১৫.	এ.কে ভাল্লা	১৯৯১-১৯৯৪
১৬.	এছ.কে. বৰদলৈ	১৯৯৪-১৯৯৪
১৭.	বদন শইকীয়া	১৯৯৪- .....
১৮.	ড° কামিনী ৰঞ্জন বৰুৱা	.....-.....
১৯.	ড° কে.কে. গগৈ	২০০৫-২০০৮
২০.	পৃথিৱী মাঝি	২০০৮-২০১০
২১.	ড° জয়ন্ত কুমাৰ গগৈ	২০১০-২০১০
২২.	ড° কুমুদ চন্দ্র বড়া	২০১০-২০১৫
২৩.	ড° চন্দ্রকান্ত গগৈ	২০১৫-২০২০
২৪.	অভিমন্যু বৰুৱা	২০২০ - বর্তমানলৈকে

কানৈ কলেজৰ অধ্যক্ষসকল ১৯৪৫-২০২৪

	অধ্যক্ষসকল	কার্যকাল
১.	ড° যোগীৰাজ বসু (ট্রিপলএম.এ.)	১৫-০৬-৪৫/০৪-১২-৬৩
২.	ড° লক্ষীপ্রসাদ দত্ত (এম.এ.,বি.এল.)	০৪-১২-৬৩/২৬-০৬-৬৫
৩.	ড° যোগীৰাজ বসু (ট্রিপল এম.এ.)	২৯-০৬-৬৫/০৭-০৭-৬৭
৪.	সুশীল চন্দ্র দত্ত (এম.এ.)	০৮-০৭-৬৭/২৩-০১-৭৮
৫.	শ্রীমতী লক্ষীদা দত্ত (এম.এ.)	২৪-০১-৭৮/১২-১২-৮০
৬.	কল্যাণকুমাৰ বৰুৱা (এম এ.)	১৩-১২-৮০/২১-০৮-৮৯
৭.	নৰেন্দ্র কুমাৰ বার্মা (এম এ) (ভাৰপ্রাপ্ত অধ্যক্ষ)	২২-০৮-৮৯/০৩-১২-৯০
৮.	ডিম্বেশ্বৰ চলিহা	০৪-১২-৯০/৩১-০৫-৯৭
৯.	ড° শিৱকান্ত দত্ত	০১-০৬-৯৭/৩১-০৭-০৪
১০.	অলকা বৰুৱা (ভাৰপ্রাপ্ত)	০২-০৮-০৪/১১-১০-০৪
১১.	ড° শিৱকান্ত দত্ত	১২-১০-০৪/১৩-১২-০৪
১২.	অলকা বৰুৱা (ভাৰপ্রাপ্ত)	১৪-১২-০৪/২৮-০২-০৫
১৩.	ভবেন বৰুৱা (ভাৰপ্রাপ্ত)	০১-০৩-০৫/৩১-০১-০৬
১৪.	ড° জয়কৃষ্ণ মহন্ত (ভাৰপ্রাপ্ত)	৩১-০২-০৬/১৬-০২-০৬
১৫.	ড° শিৱকান্ত দত্ত	১৭-০২-০৬/৩১-১২-০৬
১৬.	ড° জয়কৃষ্ণ মহন্ত (ভাৰপ্রাপ্ত)	০১-০১-০৭/২৮-০২-১১
১৭.	ড° ৰাজী কোঁৰৰ (ভাৰপ্রাপ্ত)	০১-০৩-১১/৩১-১০-১৪
১৮.	ড° আতিকুদ্দিন আহমদে (ভাৰপ্রাপ্ত)	০১-১১-১৪/১৮-০৬-১৫
১৯.	ড° শশীকান্ত শইকীয়া	১৯-০৬-১৫/ বর্তমানলৈকে।

কানৈ কলেজৰ শিক্ষক/শিক্ষয়িত্রীসকল

(কানৈ কলেজৰ জন্মলগ্নৰে পৰা বৰ্তমান সময়লৈকে যিসকলে ইয়াত শিক্ষাদান কৰি গ'ল আৰু যিসকলে এতিয়াও কৰি আছে সেই সকলোৰে নাম তেখেতসকলৰ বিভাগসমূহৰ সৈতে ইয়াত সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে।)

অসমীয়া বিভাগ ঃ

বেণুধৰ ৰাজখোৱা
গোলোকচন্দ্ৰ গোস্বামী
উপেন্দ্ৰনাথ গোস্বামী
উপেন্দ্ৰনাথ লেখাৰু
সুৰেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা
যতীন্দ্ৰনাথ দুৱৰা
শশ ৰায় বৰুৱা
তফজ্জুল আলি
অনিমা দেৱী
যতীন্দ্ৰনাথ গোস্বামী
বীনী দেৱী
অণিমা দত্ত
পৰীক্ষিত হাজৰিকা
ভীমকান্ত কোঁৱৰ
প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য
ঘনশ্যাম অধিকাৰী
উষাৰাণী বৰুৱা
ফৰিদা আহমদ শ্ৰৱফুদ্দিন
যামিনী ভট্টাচাৰ্য
অলকা বৰুৱা
জ্যোতিৰেখা হাজৰিকা
জ্যোতিমালা বৰগোহাঁই
ৰূপালীম ঠাকুৰ
অনন্ত টৈৰণ
ড° মৃদুল শৰ্মা
অঞ্জুমণি ফুকন
শিখামণি কোচ দেউৰী
ড° মনমী বৰা
অসীম শইকীয়া

হিন্দী বিভাগ ঃ

চন্দ্ৰমুখী জৈন
ৰতন লাল জৈন
গোলক চন্দ্ৰ ডেকা
কল্পনা সেনগুপ্তা
কৃষ্ণকান্ত ৰৱদলৈ
ড° লক্ষীমা দেউৰী

বাংলা বিভাগ ঃ

আশুতোষ শৰ্মা বিশ্বাস
(পাছলৈ সংস্কৃত বিভাগ)
সংগ্ৰাম কুমাৰ ৰয়
অৰুণ বাগ্চী
নীৰেশ চন্দ্ৰ বাগ্চী
প্ৰিয়াংশুপ্ৰৱল উপাধ্যায়
(পাছলৈ সংস্কৃত বিভাগ)
আভা দত্ত
মনতোষ চক্ৰৱৰ্তী
কুমকুম চক্ৰৱৰ্তী
ড° ৰীতা পোদ্দাৰ

তৰ্ক আৰু দৰ্শন বিভাগ ঃ

সুশীল কুমাৰ দত্ত
মুনীন্দ্ৰ চক্ৰৱৰ্তী
লক্ষ্মীদা দত্ত
প্ৰতিমা দাস
অলকা বৰুৱা
মমতা দাস
ভৰেন বৰুৱা
মনীষা দত্ত
দেৱেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়া
ড° ৰাজী কোঁৱৰ
ৰমাকান্তী দাস
উৰ্মিলা ৰামচিয়াৰী
হীৰামণি লালুং
ড° মৌচুমী হাজৰিকা

ইতিহাস বিভাগঃ

লক্ষীপ্ৰসাদ দত্ত
ভূপেন্দ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী
শৰৎ চন্দ্ৰ গগৈ
দুৰ্গাপ্ৰসাদ মজুমদাৰ
সত্যেন্দ্ৰনাথ চৌধুৰী
দুৰ্গাপ্ৰসন্ন চক্ৰৱৰ্তী
নবীন চন্দ্ৰ দত্ত
বীনা কোঁৱৰ (চৌধুৰী)
সলিল কুমাৰ বসু
সুশীল দত্ত
গংগা প্ৰসাদ কৈৰী
নন্দলাল গোহাঁই
লীলা বৰুৱা
সাৰদা আস্মা
মণিলাল বসু
স্বৰ্ণলতা বৰুৱা
মহেশ প্ৰসাদ সিংহ

হিৰন্ময়া দেৱী
মহম্মদ চেলিম
ৰীতা বৰুৱা
বিশ্বজিৎ বৰুৱা
বৈজয়ন্ত দত্ত
ৰীতা চৌধুৰী ঠাকুৰীয়া
অভিজিত বৰুৱা
ড° চন্দনা গোস্বামী
ডি ডংগেল
জ্যোতিমঞ্জুৰী কলিতা

সংস্কৃত বিভাগ ঃ

যোগীৰাজ বসু
আশুতোষ শৰ্মা বিশ্বাস
ৰাজতৰণ দত্তৰায়
টি.কে. কৃষ্ণস্বামী আয়াৰ
জনার্দন আচার্য্য প্রিয়াংশু
প্ৰৱল উপাধ্যায়
মঞ্জুলিকা বসু
নীলকণ্ঠ চক্ৰৱৰ্তী
জয়শ্ৰী বিশ্বাস
দীপালি বুজৰবৰুৱা
অসীমা গুহ (গংগোপাধ্যায়)
ড° জয় কৃষ্ণ মহন্ত
ড° মহেশ্বৰ হাজৰিকা
কল্যাণী দাস
বিনী শইকীয়া
ড° চয়নিকা গোস্বামী

ইংৰাজী বিভাগ ঃ

উমা প্ৰসন্ন দে
বীৰেন্দ্ৰনাথ ভট্টাচাৰ্য্য
যোগীৰাজ বসু
ত্ৰৈলোকেশ্বৰ বৰুৱা
দীনশ চন্দ্ৰ তামুলী
সুনীলবৰণ ঘোষ
অনিৰুদ্ধ গোহাঁই
ব্ৰজেন্দ্ৰ নাথ দাস
সুখময় বসু
সুধাকৰ পাণ্ডে
মহেন্দ্ৰ বৰা
অমৰেন্দ্ৰ নাথ ভট্টাচার্য্য
বিমান বাগ্চী
জোচেফ মিনাটৰ
উপেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
এছ.ছি. মিত্ৰ
পদ্মিনী চৌধুৰী
প্ৰভুনাথ সিং
সুনীল কুমাৰ বৰঠাকুৰ
যাদৱ চন্দ্ৰ বৰুৱা
মাহতাবউদ্দিন আহমেদ
মনেশ্বৰ বৰ্মণ
মুনীন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা
প্ৰতীক চৌধুৰী
ড° মধুমিতা পুৰকায়স্থ
অদিতি কোঁৱৰ গগৈ
বিদিশা বৰুৱা
ড° তৃষ্ণা দুৱৰা কলিতা
বেদান্ত বিকাশ বৰুৱা
ড° লুলু মৰিয়ম বৰগোহাঁই
ড° হেনৰিয়েটা হুদা
হানিফা ৰহমান

ৰাজনীতি বিভাগ ঃ

নির্মল কুমাৰ বসু
ধ্ৰুৱদেৱ শুক্লা
কামিনী ৰঞ্জন বৰুৱা
শিৱকান্ত দত্ত
মহেন্দ্ৰ গগৈ
নকুল শইকীয়া
ৰঞ্জিত সিন্হা
ৰেখা দাস
লোকনাথ উপাধ্যায়
ড° শান্তনু সেনগুপ্ত
টি. ভেংৰা
ড° লাংখুলাল ডংগেল
ড° নির্মালী পেগু
ড° বিৰাজ দত্ত
শিৱনাথ চুতীয়া

অর্থনীতি বিভাগ ঃ

নির্মল কুমাৰ বসু
মজিবুল ৰহমান
দেৱকুমাৰ দত্ত
কমলাক্ষ ভট্টাচার্য্য
প্রেমচাঁদ জৈন
বিষ্ণুপ্রসাদ চক্রবর্তী
সত্যনাথ বৰা
জগন্নাথ চক্রবর্তী
পূর্ণ গগৈ
মেহ্দি হাচান
ভুবন চন্দ্র চুতীয়া
সুনীলেশ বৰগোহাঁই
ধ্রুৱদেৱ শুক্লা
(পাছলৈ ৰাজনীতি বিজ্ঞান)
ভার্গৱ চৌধুৰী
ৰঞ্জিতা মেধী
বিপুল চন্দ্র খাউণ্ড
মনোৰঞ্জন শর্মা
শৰৎ বৰকাকতি
কুমুদিনী শইকীয়া
হৰেন্দ্র নাথ গগৈ
ড° আতিকুদ্দিন আহমেদ
ড° সোণালী কোঁৱৰ
ড° জয়শ্রী কোঁৱৰ
ড° পার্থ পাংগুলী
ড° ৰুবাৰ ফাতেমা নমানী
পলীপ্রিয়া বুঢ়াগোহাঁই
ময়ুৰী দত্ত
ড° চুমকি সন্দিকৈ

গণিত বিভাগ ঃ

শক্তিপদ পাত্র
অপূর্ব কুমাৰ চক্রৱর্তী
চিত্রৰঞ্জন ঘোষাল
বিনয় কুমাৰ চলিহা
বাপু কৃষ্ণ চৌধুৰী
ৰাম শংকৰ ৰথ'
পিল্লমাৰী ভেংকট কৃষ্ণ শাস্ত্রী
আশীষ কুমাৰ গাংগুলি
তৰুণ চন্দ্র বৰুৱা
ঘনশ্যাম বৰা
ড° প্রিয়দেৱ গোস্বামী
দিলীপ কুমাৰ বৰবৰা
ড° দেৱাঞ্জন হাজৰিকা
ড° অনন্ত কুমাৰ দত্ত
ড° অমিতাভ দলে

ভূগোল বিভাগ ঃ

কল্যাণ কুমাৰ বৰুৱা
এ. ৰহমান
নৰেন্দ্র নাথ বার্মা
প্রফুল্ল চক্রৱর্তী
বিজয় কুমাৰ বার্মা
স্মৃতি ভট্টাচার্য (ৰয়চৌধুৰী)
নৰেদ্র কুমাৰ মাহেলা
ড° ভাৰতী দত্ত
হেমন্ত তিমচিনা
ড° মিতালী চলিহা
ড° কৃষ্ণাক্ষী শইকীয়া
ড° জ্যোতি শইকীয়া
ড° ফাৰনাজ আৰ. এছ. আহমেদ

উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ ঃ

খগেশ্বৰ চেতিয়া
ৰাম শংকৰ ৰথ'
শৈল্যজানন্দ ভৰালী
তৈলেন গোহাঁই
কুলেন্দ্র কুমাৰ দাস
এছ. দেৱী
মানস কুমাৰ বৰুৱা
দিলীপ কুমাৰ বৰুৱা
নফিন হুচেইন
কৃষ্ণপ্রসাদ বৰুৱা
বিমান কুমাৰ চলিহা
চাজিদা বেগম
চানু দেৱী
সুৱর্ণ ভূঞা
ড° নির্মালী ভূঞা
ড° দিলীপ কুমাৰ ভূঞা
ড° ঋতুপর্ণ শর্মা
ৰাজীৱলোচন বড়া
ড° অলকানন্দা বৰুৱা
দিনালিচা বৰা
ড° ভাস্বতী কাকতি
অম্বৰীশ ভূঞা
ড° গীতামণি দত্ত
অভিলাষ ভট্টাচার্য

প্রাণী বিজ্ঞান বিভাগ ঃ

সত্যেন্দ্রনাথ চৌধুৰী
মাধৱ পাৰঙ্গাপে
কে. বালকৃষ্ণ মেনন
উমেশ চন্দ্র মেধি
পান্নালাল দাস
যোগেন তালুকদাৰ
জি. বিশ্বেশ্বৰ
শ্যামল কুমাৰী বাগ্চী
ডিম্বেশ্বৰ চলিহা
সুৰভী কাকতি
ছায়েৰা খাতুন
মুকুল দাস
ৰুণু দাস
ঐশ্বর্য্য কুমাৰ দাস
ৰঞ্জিত কুমাৰ ৰয়
সুদক্ষিণা দাস
অসিত কুমাৰ দত্ত
টিকেন্দ্রজিৎ গগৈ
নমিতা দেৱী
প্রণতি দেৱী
তুৰেণ দত্ত
দুদুল দুৱৰা
ড° চুলতানা হাজৰিকা
ড° সঞ্চিতা বৰুৱা
ড° আৰাধানা প্রিয়ম্বদা ভূঞা
ড° ৰাজেশ চাহ
ড°হেমা ফুকন
ড° সুদর্শনা বৰা
পলী চৰকাৰ
সংক্রান্তি দেৱী

পদার্থ বিজ্ঞান বিভাগ ঃ

হৰিদেৱ গোস্বামী
হেমেন বৰঠাকুৰ
নৰেন্দ্রনাথ চৌধুৰী
সৰোজ দত্ত (মজুমদাৰ)
ত্রিভংগধৰ ৰাজখোৱা
নয়নানন্দ বৰঠাকুৰ
জিয়াউদ্দিন আহমেদ
কে.শ্রীনিবাসন
পংকজ কোঁৱৰ
উৎপল ভূঞা (পাছলৈ বয়াসন)
বিজয়ানন্দ কাকতি
সুনীল কুমাৰ বৰুৱা
হৰিহৰ দাস
গিৰিশ ভট্টাচার্য
গোপীবল্লভ লালা দাস
বিনোদ গোস্বামী
অৰুণ কুমাৰ দত্ত
ধীৰেন্দ্র বৰুৱা
আবু নেইম বৰা
শ্যাম প্রসাদ শর্মা

ড° মদনমোহন গোস্বামী
ড° পৰেশ বৰুৱা
ড° মিনু বৰগোহাঁই
আদিত্য দাহাল
ড° জ্যোতিপ্রসাদ ফুকন
ত্রিবেণী শইকীয়া
ড° ৰঞ্জন চাংমাই
ড° অংশুমান বৰঠাকুৰ
ড° পৰাগজ্যোতি চুতীয়া

ৰাসায়ন বিভাগ ঃ

ৰোহিনীকান্ত
ৰাজেন্দ্র নাথ
ৰমাপদ পাত্র
জ্যোতি ৰাজখোৱা
মহেশ ভূঞা
উদ্ধৱ কুমাৰ বৰদলৈ
যোগেন বৰুৱা
ই.এল.আৰ দয়ানন্দ
প্রদ্যুৎ কুমাৰ দত্ত
হৰেন্দ্র নাথ ভূমিজ
দেৱ কুমাৰ দাস
উৎসৱ ভূঞা
আনোৱাৰ শইকীয়া
স্মৃতি শর্মা
ভূৱন কোঁৱৰ
প্রশান্ত শর্মা
বিজয়ানন্দ কাকতি
সত্যৰঞ্জন সেন
আৰাধনা দত্ত
ড° হেমলতা দেউৰী
মুকুল শর্মা
ড° পদ্মধৰ চেতিয়া
ড° অঞ্জলি ফুকন
ড° শিখামণি শর্মা
ড° বিদ্যুৎ বিকাশ গগৈ
ড° দেৱপ্রসাদ ফুকন
ড° উত্তম মহন
ড° দীপঙ্কজ গগৈ
ড° এনিশা দত্ত
ড° অপূর্ব দত্ত
ড° দীপিকা কোঁৱৰ

পৰিসংখ্যা বিজ্ঞান বিভাগ ঃ

ড° দেৱপল্লৱ ৰাজখোৱা
অসীম কুমাৰ বৰকটকী
ড° নাজিমুদ্দিন আহমেদ

নৃতত্ত্ব বিভাগ ঃ

অৰুণ কুমাৰ দত্ত
আবু নেইম, জিয়াউদ্দিন আহমেদ
হাজৰিকা
বিমান কুমাৰ চলিহা
(পাছলৈ উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ)
শৰৎ বৰবৰা
ক্ষীৰোদ মোহন ৰাভা
তুলতুল বৰুৱা
ড° ধ্রুৱ কুমাৰ লিম্বু
ড° মৰমী তালুকদাৰ
ড° অনুপজ্যোতি ভৰালী
ড° ধনীৰাম বৰা
ড° নিতুমণি শইকীয়া
ড° সুনন্দা চাহু
ড° ভাস্কৰ দাস

পৰিকলন বিভাগ ঃ

হৰদী সিং ভুৰজী
ৰিপুঞ্জয় সোনোৱাল
মানস ফুকন
চুম্পী শইকীয়া
অংকুমন শর্মা
ৰণাক্ষী কাকতি
হৰজিন্দৰ সিং
পিনাক্ষী কোঁৱৰ
ধীৰাজ বৰুৱা

সমাজতত্ত্ব বিভাগ ঃ

দীপশিখা বৰা
প্রেৰণা সাহা
দীগাংকৰ বার্ত
বিপাশা সোনোৱাল
প্রিয়ংকা বৰা
পূজা চাংকাকতি
ভাস্কৰজ্যোতি দত্ত
মনচুমী ভূঞা
দিম্পী সোনোৱাল
ৰিজুমণি চেতিয়া
পার্বতী কুর্মি
ফাৰহিন আহমেদ
কৰিশ্মা জে. কে. বৈষ্ণৱী
হৰিপ্রিয়া বৰা
লোপামুদ্রা সোনোৱাল

শিক্ষা বিভাগ ঃ

কল্পনা বুজৰ বৰুৱা
জীমণি সোনোৱাল
ৰশ্মি শর্মা
পদ্মমণি সোনোৱাল বড়া
ড° মনিষা ডেকা
প্রীতিশা দাস

মনোবিজ্ঞান বিভাগ ঃ

উপাসনা দত্ত
কস্তুৰী ফুকন
দেৱলীনা দত্ত
বিতোপন বৰা

কানৈ কলেজৰ কর্মচাৰীসকল

(কানৈ কলেজৰ কর্মচাৰীসকল জন্মলগ্নৰে পৰা বর্তমান সময়লৈকে কর্মৰত কর্মচাৰীসকলৰ নাম ইয়াত সন্নিৱিষ্ট কৰা হৈছে।)

কার্য্যলয় কর্মচাৰী ঃ

ভূপেন্দ্র নাথ কাকতি
সোণাৰাম অভয়পুৰীয়া
প্রফুল্ল দাস
আচমত আলি
ৰমেশ চন্দ্র দাস
জিষ্ণু দুৱৰা
ধনদেৱ শর্মা
হৰেণ বৰুৱা
সুৰেন মহন্ত
খগেন্দ্র নাথ গগৈ
ভৱেশ চন্দ্র শইকীয়া
স্বর্গীয় বেনুধৰ দাস
পূর্ণানন্দ হাজৰিকা
বিপিন বৰুৱা
লাভেশ্বৰ দিহিঙ্গীয়া
হৰিহৰ কাকতি
প্রফুল্ল গগৈ
নাজিৰণ মালি
জাকিৰা মালি
স্বর্গীয় গোপাল মজুমদাৰ
যোগেশ চন্দ্র ভূঞা
অর্জুন ছাহ
প্রশান্ত মাঝিৰী শইকীয়া
ৰাজেশ দাস
শ্যামল গুপ্ত
লক্ষেশ্বৰ বৰুৱা
সোমা বাগ্‌চি
জিতেন তাঁতী
লক্ষী চন্দ্র গগৈ
নির্মল চন্দ্র গগৈ
হৰি চন্দ্র গগৈ
কৃশ গগৈ
জিন্টু গগৈ
চন্দন দাস মেধি
ভূৱন জ্যোতি বৰুৱা
প্রতাপ সেনাপতি
নমিতা শইকীয়া
দেবাৰু ভূঞা
জয়ন্ত দাস
অপূর্ব শর্মা
চন্দ্র সন্দিকৈ
কৃষ্ণকান্ত পাৰ
মানৰজিত শইকীয়া
হাচান আৰমান আহমদ
ৰোহিনী বৰুৱা
সঞ্জয় বৈশ্য
হেমন্ত দাস
মনোজ শর্মা
দীপজ্যোতি ফুকন
চন্দ্রেশ্বৰ দত্ত
পূর্ণ দাস
খগেন ফুকন
জ্যোতিপ্রসাদ চেতিয়া
মিতালী চেতিয়া
মঞ্জু হৰিজন

গন্থাগাৰ কর্মচাৰী ঃ

নিৰদা দত্ত
ৰিণা দাস
জগত গগৈ
গোবিন দিহিঙ্গীয়া
ড° পল্লৱী গগৈ
(গ্রন্থাগাৰিকা)
ফুলেশ্বৰ নেওগ
দিব্যজ্যোতি গোস্বামী
দেৱজিৎ ঘৰফলীয়া
দীপা দাস
লিলি গগৈ

বিজ্ঞানগাৰ কর্মচাৰী ঃ

বসন্ত বৰা
সিদ্ধেশ্বৰ কোঁৰৰ
ইন্দ্র গগৈ
মানিক দুৱৰা
দুলাল গগৈ
গোপশ ডেকা
জিতেন সৰকাৰ
প্রসন্ন দাস
মোহিৰাম গগৈ
মোহন চন্দ্র দাস
ৰজনী দাস
শিৱ গগৈ
মহিম গগৈ
ৰমেশ ৰাজবংশী
দিগন্ত বৰুৱা
নিবাৰণ সন্দিকৈ
জ্যোতিষ দত্ত
ভৈৰৱ দত্ত
বাবুল দিহিঙ্গীয়া
চিন্তু সোনোৱাল
লক্ষী দাস
বিজিত দাস
ৰঞ্জিত বৈৰাগী
অনুপম দত্ত
সুভাষ দত্ত
ৰঞ্জিত ডেকা
নিতুল দত্ত
ৰবীন গগৈ

'কানৈয়ান'ৰ ইতিহাস

আলোচনী সম্পাদকৰ তালিকা ঃ (১৯৪৬-২০২৪)

ইৰা দত্ত	১৯৪৬-৪৭
বিনন্দ চন্দ্র বৰুৱা	১৯৪৭-৪৮, ১৯৪৮-৪৯
ভূপেন বৰপূজাৰী	১৯৪৯-৫০
লক্ষী বৰা	১৯৫০-৫১
নৰেন্দ্র নাথ গোস্বামী	১৯৫১-৫২
খগেন মোহন	১৯৫২-৫৩
নিত্যা হাজৰিকা	১৯৫৩-৫৪
দুর্গা দত্ত ভৰালী	১৯৫৪-৫৫
উজ্জ্বল শইকীয়া	১৯৫৫-৫৬
যামিনী ফুকন	১৯৫৬-৫৭
সুনীল দুৱৰা	১৯৫৭-৫৮
কিৰণ শর্মা	১৯৫৮-৫৯
বিশ্ব বৰুৱা	১৯৫৯-৬০
লোহিত দাস	১৯৬০-৬১
অনিল কুমাৰ হাজৰিকা	১৯৬১-৬২
লম্বেশ্বৰ বৰুৱা	১৯৬২-৬৩
হেম ওজা	১৯৬৩-৬৪
মুকুট সিং ফুকন	১৯৬৪-৬৫
ৰজনীকান্ত চেতিয়া	১৯৬৫-৬৬
কল্পনা দত্ত	১৯৬৬-৬৭
তৰুণ গগৈ	১৯৬৭-৬৮
ভীমকান্ত বৰগোহাঁই	১৯৬৮-৬৯, ১৯৬৯-৭০
মোহন সোনোৱাল	১৯৭০-৭১
হিতেশ্বৰ বিকাশ গগৈ	১৯৭১-৭২
ডম্বৰু বৰা	১৯৭২-৭৩
লক্ষীপ্রিয়া দেৱী	১৯৭৩-৭৪
গ্রীণ গগৈ	১৯৭৪-৭৫ ,১৯৭৫-৭৬
সঞ্জীৱ বৰা	১৯৭৬-৭৭
কৃপাল কুমাৰ কোঁৰৰ	১৯৭৭-৭৮
প্রভাত প্রাণ কোঁৰৰ	১৯৭৮-৭৯
ৰূপেশ্বৰ শইকীয়া	১৯৭৯-৮০ ১৯৮০-৮১
মনোজ কুমাৰ বৰুৱা	১৯৮১-৮২
মিন্টু গগৈ	১৯৮২-৮৩
কল্যাণী বৰুৱা	১৯৮৩-৮৪,১৯৮৪-৮৫,
কামিনী কুমাৰ গোহাঁই	১৯৮৫-৮৬
নৱজ্যোতি শইকীয়া	১৯৮৬-৮৭
পানীৰাম ডেকা মৰাণ	১৯৮৭-৮৮
সুনীল ৰাজকোঁৰৰ	১৯৮৮-৮৯
সুবোধ কুমাৰ সোনোৱাল	১৯৮৯-৯০
প্রভাত কুমাৰ গগৈ	১৯৯০-৯১
মৃণাল কুমাৰ গগৈ	১৯৯১-৯২
নৱজিত দেউৰী	১৯৯২-৯৩
ৰাজীৱ গগৈ	১৯৯৩-৯৪
মানস প্রতিম শর্মা	১৯৯৪-৯৫
সুৰুজ কোঁৰৰ	১৯৯৫-৯৬
তৰালী গগৈ	১৯৯৬-৯৭
কান্ত কাবেৰী সোনোৱাল	১৯৯৭-৯৮
সাৰংগ শংকৰ কলিতা	১৯৯৮-৯৯
শ্যামল জ্যোতি গগৈ	১৯৯৯-২০০০,২০০০-২০০১
ৰব্ এলিছন দাস	২০০১-২০০২,২০০২-২০০৩
মানসজ্যোতি হাজৰিকা	২০০৩-২০০৪
বিশ্বজিৎ চেতিয়া	২০০৪-২০০৫
কাশ্যপ মহন্ত	২০০৫-২০০৬
ৰিম্পী গগৈ	২০০৬-২০০৭,২০০৭-২০০৮,
আংশুমালী চেতিয়া	২০০৮-২০০৯
দিব্যজ্যোতি বৰা	২০০৯-২০১০
হেমন্ত দত্ত	২০১০-২০১১, ২০১১-২০১২
কৃষ্ণ ভূজেল	২০১২-২০১৩, ২০১৩-২০১৪
বসন্ত গগৈ	২০১৪-২০১৫, ২০১৫-২০১৬,
নিপু বৰুৱা	২০১৬-২০১৭, ২০১৭-২০১৮
লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা	২০১৮-২০১৯
নয়নজ্যোতি কুর্মি	২০১৯-২০২০,২০২০-২০২১
	২০২১-২০২২
	২০২২-২০২৩
	২০২৩-২০২৪

লেখক-লেখিকাৰ পৰিচিতি

১) ড° শশীকান্ত শইকীয়া, অধ্যক্ষ,
ডিঃহঃসুঃ কানৈ মহাবিদ্যালয়।

২) কমল নয়ন দত্ত, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৩) প্ৰেমী গৰাইত, অসমীয়া বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৪) জ্যোতিষ্মান বৰুৱা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫) প্ৰিয়ংকা দত্ত, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৬) জাহ্নবী দত্ত, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৭) চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৮) হেমাংগ বড়া, সমাজতত্ত্ব বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৯) নিতুৰাণী গগৈ, বুৰঞ্জী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১০) প্ৰাঞ্জল কৃষ্ণ মজুমদাৰ, ভূগোল বিভাগ, তৃতীয় ষান্মাসিক।

১১) ৰীয়া বৰুৱা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

১২) দিজু চৌধুৰী, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ।

১৩) ভূমিকা গগৈ, নৃতত্ত্ব বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১৪) তনুশ্ৰী গৌতমী গগৈ, বুৰঞ্জী বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

১৫) চয়নিকা গগৈ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১৬) সুদৰ্শনা শৰ্মা, বি. চি. এ. বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১৭) হৰ্ষিতা নাথ, বি. চি. এ. বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১৮) উৎপল কুৰ্মি, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

১৯) নয়নজ্যোতি সোণোৱাল, অসমীয়া বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

২০) ভাস্কৰ জ্যোতি টাউদ, গণিত বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

২১) পাৰ্থ বৰা, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

২২) কাবেৰী ফুকন, অসমীয়া বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

২৩) প্ৰণামী সন্দিকৈ, ভূগোল বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

২৪) মহম্মদ চাহিল, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

২৫) মামণি গগৈ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

২৬) বিৰাজ বল্লভ গগৈ, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ,
প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

২৭) আবৃতা লিজা পাঠক, সংস্কৃত বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

২৮) বিতোপন চবৰ, বুৰঞ্জী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

২৯) বিকি ভূঞা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৩০) অমিত মাহাতু, বুৰঞ্জী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৩১) ত্ৰিদিশা গগৈ, অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৩২) ভাগ্যশ্ৰী গগৈ, অসমীয়া বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৩৩) ভাৰ্গৱ শইকীয়া, উদ্ভিদ বিজ্ঞান, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৩৪) অনুশ্ৰী বৰপাত্ৰ গোহাঁই, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৩৫) দৰ্শী গগৈ, শিক্ষা বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৩৬) নয়না সোণোৱাল,ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৩৭) শৰ্মিষ্ঠা গগৈ, সমাজতত্ত্ব বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৩৮) কিৰণময়ী সোণোৱাল, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৩৯) শতাব্দী শইকীয়া, ইংৰাজী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৪০) অধিৰাজ দত্ত, অৰ্থনীতি বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৪১) ভাগ্যশ্ৰী বৰুৱা, সমাজতত্ত্ব বিভাগ।

৪২) সৃষ্টি কোৱঁৰ,ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৪৩) গীতিমণি গোহাঁই, অসমীয়া বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৪৪) বিতোপন বৰগোঁসাই, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৪৫) কৃতিকা নেওগ, ৰাসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৪৬) চিন্ময় কলিতা, বুৰঞ্জী বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৪৭) বেবিলিনা বৰুৱা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৪৮) দীক্ষিতা ৰাজকোঁৱৰ,পদাৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৪৯) জুজুকংকনা কোৱঁৰ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫০) আশাস্মিতা শৰ্মা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৫১) লক্ষ্মীপ্ৰিয়া কলিতা, অৰ্থনীতি বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫২) মানসী সিং ৰাজপুত, ভূগোল বিভাগ,প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৫৩) জয়শ্ৰী গগৈ, নৃ-তত্ত্ব বিভাগ,পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৪) কুলদ্বীপ পালিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৫) আকাশ চেতিয়া, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৬) ত্ৰিশা চক্ৰবৰ্তী, ইংৰাজী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৭) মধুস্মিতা চৰকাৰ, নৃ-তত্ত্ব বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৮) অদিতী চুড়ী, ইংৰাজী বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৫৯) ৰিতিচা ভদ্ৰ , ৰাজনীতি বিজ্ঞান, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৬০) স্মিতা চক্ৰৱৰ্তী, ইংৰাজী বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৬১) ৰ'জলীনা শইকীয়া, ইংৰাজী বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৬২) হৰ্ষিত চাৰিং ফুকন, পদাৰ্থবিজ্ঞান বিভাগ,
প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৬৩) ইচা চাহ, জীৱবিজ্ঞান বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৬৪) আশামনি তামুলী, নৃতত্ত্ব বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৬৫) অংকিতা দত্ত, অসমীয়া বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৬৭) চানদীপ গগৈ, নৃতত্ত্ব বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৬৮) লোপামুদ্ৰা দুৱৰা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৬৯) ঋষিকা হাজৰিকা, নৃতত্ত্ব বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৭০) পৰীস্মিতা দত্ত, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৭১) গৌৰৱ চুতীয়া, অসমীয়া বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৭২) জাহ্নবী গগৈ, অসমীয়া বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ তৃতীয়
ষাণ্মাসিক।

৭৩) সুকন্যা বৰুৱা, অসমীয়া বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৭৪) লৱিতা দিহিঙ্গীয়া, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৭৫) দৰ্শনা বৰা, অৰ্থনীতি বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৭৬) প্ৰাচী দত্ত, অৰ্থনীতি বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৭৭) জ্যোতিস্ময় গগৈ, জীৱ বিজ্ঞান, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৭৮) চয়নিকা বুঢ়াগোহাঁই, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৭৯) কৱীনা বৰুৱা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৮০) অনন্যা দত্ত, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৮১) ধ্ৰুপ বৰা, সমাজতত্ত্ব বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৮২) বিস্মিতা শইকীয়া, নৃতত্ত্ব বিভাগ, ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক।

৮৩) চুমি গগৈ, অসমীয়া বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৮৪) মনো�ৰঞ্জন গগৈ, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৮৫) দিপাংকৰ দত্ত, দৰ্শন বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৮৬) নয়নজ্যোতি কুৰ্মি, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৮৭) স্নেহা কলিতা, ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৮৮) লিজা খনিকৰ,ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ,
পঞ্চম ষাণ্মাসিক।

৮৯) জুহি গগৈ, ইংৰাজী বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ প্ৰথম ষাণ্মাসিক।

৯০) প্ৰিয়ংকা সেনাপতি, নৃতত্ত্ব বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৯১) গৌৰৱ চুতীয়া, অসমীয়া বিভাগ, তৃতীয় ষাণ্মাসিক।

৯২) শ্ৰেয়া দে', ইংৰাজী বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয়
ষাণ্মাসিক।

৯২) দৰ্শনা গগৈ, ইংৰাজী বিভাগ, স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয়
ষাণ্মাসিক।

৯৩) চাহিল আনচাৰী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, পঞ্চম
ষাণ্মাসিক।

সংবাদ মাধ্যমত কানৈ মহাবিদ্যালয়

সোমবাৰ, ২৩ আগষ্ট ২০২৪ নিয়মীয়া বাৰ্তা

তুমি যি গুণৰ অধিকাৰী সেই গুণ লৈয়ে আগুৱাই যাব লাগিব ঃ চক্ৰপাণি পৰাশৰ

ডিএইচএছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত নৱাগত আদৰণী সভা

ডিএইচএছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত এদিনীয়া আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আলোচনা-চক্ৰ

ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ, ডিব্ৰুগড়, ১৯ ছেপ্টেম্বৰ ঃ

ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰে বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব সঞ্চালকালয়ৰ বুজাবুজিৰ চুক্তি

নিজা বাতৰি দিওঁতা

ডিব্ৰুগড়, ১৪ জুন ঃ 'দক্ষিণ-পূৰ্ব এছিয়া আৰু অসমৰ মাজৰ জনগোষ্ঠীৰ মাজত এক ঐতিহাসিক যোগসূত্ৰ আছে।' ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যক্ষ ডঃ শশীকান্ত শইকীয়াই দুয়োটা প্ৰতিষ্ঠানৰ মাজত হোৱা এই বুজাবুজি চুক্তিবদ্ধাৰা অনুষ্ঠান দুটাই পাৰস্পৰিক বুজাবুজিৰ মাধ্যমেৰে উন্নতিৰ দিশে আগুৱাই যাব বুলি আশা প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে দুয়োটা অনুষ্ঠানে ভবিষ্যতে আলোচনাচক্ৰ, কৰ্মশালা, বক্তৃতানুষ্ঠান আদি আয়োজনৰ মাধ্যমেৰে শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰখনক আগুৱাই নিয়াৰ এক সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে বুলি কয়। চুক্তি স্বাক্ষৰৰ সকলো আনুষ্ঠানিকতা সম্পন্ন হোৱাৰ পাছত বুৰঞ্জী আৰু পুৰাতত্ত্ব সঞ্চালকালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত সঞ্চালক ডঃ সংগীতা গগৈৰ লগতে সঞ্চালকালয়ৰ আহোম পণ্ডিত সম্পৰ্কীতি ফুকনে মহাবিদ্যালয়খনৰ, বিশেষকৈ নৃতত্ত্ব বিভাগৰ সংগ্ৰহালয় আৰু গ্ৰন্থাগাৰ পৰিদৰ্শন কৰি উৎফুল্লিত হৈ পৰে আৰু দুয়োটা অনুষ্ঠানৰ মাজত শৈক্ষিক সহযোগিতামূলক কাম-কাজৰ যথেষ্ট সম্ভাবনা আছে বুলি মত ব্যক্ত কৰে।

বুধবাৰ, ১৮ আগষ্ট ২০২৪ নিয়মীয়া বাৰ্তা

ডিব্ৰুগড়ৰ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত ৭৮সংখ্যক স্বাধীনতা দিৱস পালন

16/5/2024

কানৈ মহাবিদ্যালয় আৰু নয়দাস্থিত জি এন আই অ' টিৰ মাজত বুজাবুজি চুক্তি

নিজা বাতৰি দিওঁতা

ডিব্ৰুগড়, ১৬ মে' ঃ ডিব্ৰুগড় হনুমানকন্যা সৰুজমন কানৈ মহাবিদ্যালয় আৰু গ্ৰেটাৰ নয়দা স্থিত গ্ৰেটাৰ নয়দা ইনষ্টিটিউট অৱ টেকনলজী (জি এন আই অ' টি) ইন্টিটিউট অৱ মেনেজমেণ্ট ষ্ট্ৰাডীজৰ মাজত ১১ মে'ত হোটেল ৰাজ মেবিডিয়ানৰ সভাকক্ষত এক বুজাবুজি চুক্তি সম্পন্ন হ'য়। কানৈ মাহবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ডঃ শশীকান্ত শইকীয়া, আভ্যন্তৰীণ মান নিৰ্ণায়ক কোষৰ সমন্বয়ক ডঃ অনুপজ্যোতি ভৱালী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে সম্পৰ্কৰক্ষী সমন্বয়ক ডঃ জ্যোতি প্ৰসাদ ফুকন, সমন্বয়ক উদ্ভাতন অধ্যাপক আদিত্য দাহাল, জি এন আই অ' টিৰ ধ্ৰুপ হেড পংকজ কুমাৰ, জিমছন বিজনেছ হেড প্ৰশীপ দে', জি এন আই অ' টিৰ উপ-সভাপতি চন্দ্ৰকান্ত সিঙ আৰু কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ তথা হেচ্ছাসেবী সংগঠন 'লিগেৰৰ' অধ্যক্ষ জ্যোতিৰ্ময় হাজৰিকাৰ উপস্থিতিত বুজাবুজি চুক্তিত স্বাক্ষৰ কৰা হয়। অনুষ্ঠানত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক ডঃ ৰঞ্জন চাংমাই, অধ্যাপক ডেওলোকৰ কৰ্মৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে সম্বৰ্ধনা জ্ঞাপন কৰা হয়। কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী জ্যোতিষা মহন্তই এই অনুষ্ঠানত এটি দেশপ্ৰেমমূলক গীত পৰিবেশন কৰি সকলোকে আলুৰ কৰে। অনুষ্ঠানটিত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা পৰিবেশিত সমাৱেত সংগীতে পৰিবেশটো মনোমোহী কৰি তোলে। প্ৰথম দান, বাষ্পশিখৰ ছাত্ৰ বিদ্যালয় সংগঠনৰ ছাত্ৰী পৰিয়া ভাৰী তৃতীয় দান, ৰাষ্পশিখৰ ছাত্ৰী সোণালী হাজৰিকাই দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে। ডঃ শইকীয়াৰ এই অনুষ্ঠানটি মনপ্ৰসাদ আৰু কিতাপৰ প্ৰতিনিধি আলোচনা আদি হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এই অনুষ্ঠানটি ডঃ শশীকান্ত শইকীয়া, উপাধ্যক্ষ ডঃ মনী ফুকন, অধ্যাপক ডঃ মনী ফুকন, অধ্যাপক ডঃ মনী ফুকন, অধ্যাপক

ইছৰোৰ উদ্যোগত ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্রীয় মহাকাশ দিৱসৰ আয়োজন

নিজা বাতৰি দিওঁতা

ডিব্রুগড়, ৫ আগষ্ট ঃ ঐতিহ্যপূর্ণ ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত পোন প্রথমবাৰৰ বাবে ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থা (ইছৰো)ৰ উদ্যোগত 'ৰাষ্ট্রীয় মহাকাশ দিৱস-২০২৪' উদ্যাপন কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। উল্লেখ্য যে ২০২৩ চনৰ ২৩ আগষ্টত ভাৰতীয় মহাকাশ গৱেষণা সংস্থাৰ চন্দ্রযান-৩ চন্দ্রৰ বুকুত অৱতৰণ কৰিছিল। এই মধুৰ স্মৃতি সজীৱ কৰি ৰাখিবলৈ চলিত বর্ষৰপৰা ইছৰোৰে মহাকাশ প্রযুক্তি আৰু প্রয়োগৰ প্রতি ভাৰতীয় যুৱক-যুৱতীসকলক জড়িত কৰা, উৎসাহিত কৰা, অনুপ্রাণিত কৰা চন্দ্রযান-৩ অভিযানৰ সফলতাৰ স্মৃতিত, বিক্রম লেণ্ডাৰৰ অৱতৰণ, চন্দ্রপৃষ্ঠত প্রজ্ঞান ৰ'ভাৰ সফলতা, বিজ্ঞানক জনপ্রিয় কৰা, মহাকাশ গৱেষণাক জনসাধাৰণৰ মাজলৈ লৈ যোৱাৰ পদক্ষেপ হিচাপে ৰাষ্ট্রীয় মহাকাশ দিৱস উদ্যাপনৰ সিদ্ধান্ত গ্রহণ কৰিছে। সেই উদ্দেশ্যেৰে ইছৰো আৰু মেঘালয়ৰ নর্থ-ইষ্টার্ন স্পেচ এপ্লিকেচনছ চেণ্টাৰ (নেচাক) আৰু ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ যুটীয়া উদ্যোগত অহা ৮ আগষ্টত 'ৰাষ্ট্রীয় মহাকাশ দিৱস-২০২৪' উদ্যাপন কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। দিনজোৰা কার্যসূচীৰে দিনৰ ১০ বজাৰপৰা ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ লালচান্দ কানে প্রেক্ষাগৃহত অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া অনুষ্ঠানটিত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকিব ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচার্য ডঃ জিতেন হাজৰিকা। দিনৰ ১০ বজাত আৰম্ভ হ'ব লগা অনুষ্ঠানটিত সম্মানীয় অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকিব ডিব্রুগড় জিলাৰ আয়ুক্ত বিক্রম কৈৰী, উচ্চ শিক্ষা সঞ্চালকালয়, অসমৰ সঞ্চালক পমী বৰুৱা, বি চি পি এল ডিব্রুগড়ৰ পৰিচালন সঞ্চালক প্রাঞ্জল চাংমাই। ইছৰোৰ বিশিষ্ট বিজ্ঞানী আদিত্য আৰয়ে অনুষ্ঠানটিত উপস্থিত থাকি চন্দ্রযান-৩ৰ বিষয়ে ক'ব। অনুষ্ঠানটিৰ লগত সংগতি ৰাখি আবেলি ৩ বজাৰপৰা ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ মাজত এখন কুইজ প্রতিযোগিতাও অনুষ্ঠিত হ'ব। উল্লেখ্য যে ডিব্রুগড় জিলাৰ প্রায় ২৫খন বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰি শতাধিক ছাত্র-ছাত্রীয়ে অংশগ্রহণ কৰিবলগীয়া অনুষ্ঠানটি সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰাৰ বাবে ডি এইচ এছ কানে মহাবিদ্যালয়ৰ আভ্যন্তৰীণ মান নির্ণায়ক কোষক দায়িত্ব অর্পণ কৰা হৈছে।

বিধায়কে গীত-মাতেৰে মুহিলে শিক্ষার্থীক

ডি এইছ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত মুখ্যমন্ত্রীৰ নিযুত মইনা আঁচনিৰ শুভাৰম্ভ

ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ, ডিব্রুগড়, ১০ আগষ্ট ঃ অসমৰ মুখ্যমন্ত্রী ড° হিমন্ত বিশ্ব শর্মাৰ ছাত্রী সবলীকৰণৰ বাবে প্রবর্তন কৰা 'মুখ্যমন্ত্রীৰ নিযুত মইনা আঁচনি'ৰ প্র-পত্র বিতৰণ কার্যসূচী বস্তি প্রক্ষালনৰে ডি এইছ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত ডিব্রুগড় বিধানসভা সমষ্টিৰ বিধায়ক প্রশান্ত ফুকনে শুভাৰম্ভ কৰে। অসমৰ জাতীয় সংগীতেৰে আৰম্ভ হোৱা অনুষ্ঠানত বিধায়ক ফুকনে কয়, মুখ্যমন্ত্রীয়ে ছাত্রী সবলীকৰণৰ বাবে প্রবর্তন কৰা এই অভিলাষী আঁচনিখনে ছাত্রীসকলৰ উচ্চ শিক্ষা গ্রহণৰ ক্ষেত্রত বহুখিনি সুবিধা কৰিব। মুখ্য দাৰৰ পৰা কিছু নুহে, গায়ন-বায়নৰে আদৰণি জনাই অনুষ্ঠানত তেওঁ কয়, বহু ছাত্রীগৰাকীয়ে আর্থিক দৈন্যতাৰ বাবেই শিক্ষা গ্রহণ কৰিব লোৱাৰি অধ্যয়নকে বাদ দিব লগীয়া হয়। ফলতে বাল্য বিবাহৰ দৰে ভয়াবহ সমস্যাৰ সৃষ্টি হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। এই অভিলাষী আঁচনিখনে এই সমস্যা বোধ কৰাত বহুখিনি সফল হ'ব। অনুষ্ঠানত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিচালিকা, শৃংখলাবদ্ধ পৰিবেশক বিধায়কগৰাকীয়ে প্রশংসা কৰি অধ্যক্ষৰ লগতে অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কর্মচাৰী, ছাত্র-ছাত্রীসকলক এনে এক পৰিবেশ সৃষ্টি কৰাৰ বাবে ধন্যবাদ জনায়। ডি এইছ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনীৰ সম্পাদক নয়নজ্যোতি কুমাৰীয়ে আঁতধৰা অনুষ্ঠানত আদৰণী ভাষণ প্রদান কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াই। আদৰণী ভাষণ প্রসংগত অধ্যক্ষ ড° শইকীয়াই কয়, ছাত্রীসকল উপকৃত হ'ব পৰাকৈ আৰু বাল্য বিবাহ ৰোধ কৰিব পৰা অভিলাষী আঁচনিখন শুভাৰম্ভ কৰাৰ বাবে চৰকাৰক ধন্যবাদ জনাই কয়, সময়ক ভাল পোৱা মানুহে জীৱনটোক ভাল পায় আৰু জীৱনটোক ভাল পোৱা মানুহে সময়ক ভাল পায়। সময়ক অতি গুৰুত্ব প্রদান কৰি সময়ৰ স'তে আগুৱাই যোৱা অসমৰ মুখ্যমন্ত্রীগৰাকীয়ে যি অভিলাষী আঁচনি গ্রহণ কৰিছে সেই আঁচনিয়ে ছাত্রীসকলৰ শিক্ষা গ্রহণৰ ক্ষেত্রত বহুখিনি সহায় কৰিব। উল্লেখ্য যে বিধায়ক প্রশান্ত ফুকনে কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্রী জিৰণী-কোঠাত ব্যবহাৰ কৰিব পৰাকৈ এটা নতুন ইনচিনাৰেটৰ এমাহৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়খনক প্রদান কৰিব বুলি প্রতিশ্রুতি দিয়ে। বিধায়কগৰাকীয়ে বিহুগীতৰ উপৰি তিনিটাকৈ গীত পৰিৱেশন কৰি গীত-মাতেৰে সকলোকে মুগ্ধ কৰে। অনুষ্ঠানত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° প্রিয়দেৱ গোস্বামী, শৈক্ষিক সমন্বয়ক ড° মৃদুল শর্মাৰ উপৰি ভালেসংখ্যক অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, কর্মচাৰী, ছাত্র একতা সভাৰ বিষয়ৱবীয়াৰ লগতে তিনি শতাধিক ছাত্রী উপস্থিত থাকে। শলাগ জ্ঞাপন কৰে ছাত্র একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনীৰ সম্পাদক নয়নজ্যোতি কুমাৰীয়ে।

কানৈ মহাবিদ্যালয়ত ড° লক্ষীপ্রসাদ দত্ত স্মাৰক বক্তৃতানুষ্ঠান

অসমীয়া ভাষাৰ সুকীয়া মহিমা আছে, সুকীয়া যাদু আছে ঃ ড° কাশ্যপ

ষ্টাফ ৰিপৰ্টাৰ, ১৫ জুন ঃ 'অসমীয়া ভাষাৰ সুকীয়া মহিমা আছে, সুকীয়া যাদু আছে, য'ত এটা আখৰে এটা বাক্য প্রতিনিধিত্ব কৰিব পাৰে।'— [illegible] অনুষ্ঠিত ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ৭৯ সংখ্যক [illegible] দিৱসত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকি নাগালেও ৬ পৃষ্ঠাত

Dibrugarh Hanumanbox Surojmal Kanoi College for the prestigious Centre of Excellence award by the United Nation

M Hashim Ali, Dibrugarh, Apr 5: The UN recognised Resource Centre for UN - NER (RCUN) has declared DHSK College , NAAC 'A' grade78 year old Heritage , Clean and Green College in Assam as a "CENTRE - OF - EXCELLENCE". The College has been honoured with the Prestigious award in recognition of its significant role in Promoting knowledge and create awareness about the ideals of UN/ UNESCO and in implementation of the initiatives taken by UN particularly the UN - SDG in the college.

The College will be conferred the " Certificate" by Dr. Aswini Sarma - Executive Director of Resource Centre for UN - NER , Secretary General of UNESCO Association - Guwahati , Regional Director of the Institute. Of UN STUDIES - NER , Secretary of United Nations Association - Assam at an important meeting to be held at Dibrugarh Hanumanbox Surojmal Kanoi College on 6th April, 2024.

It may be mentioned that Mr. Rajiv Chandran- Director Incharge of UN Information centre for India & Bhutan - New Delhi had declared that a UN Resource Centre - NER would be operational in Guwahati from January,2012. Mr. Tarun Gogoi - then CM of Assam formally opened the UNRC-NER on 3rd January,2012 at Khanapara, Guwahati.

An Institute of UN - Studies - Assam Chapter was inaugurated by then Education Minister and Present CM of Assam Dr. Himanta Biswa Sarma.

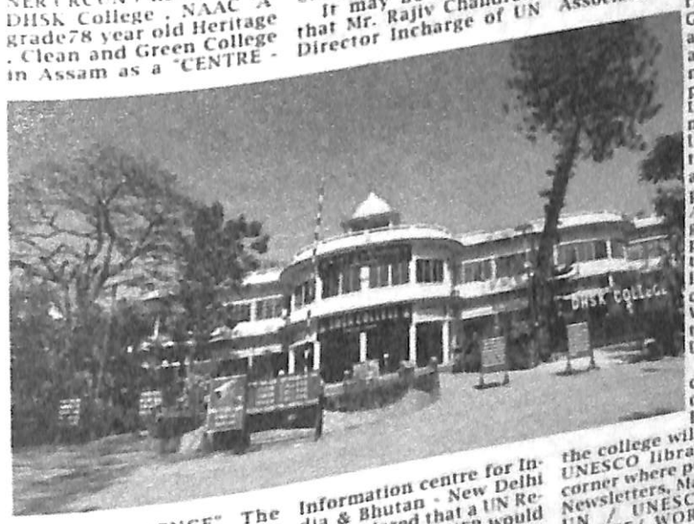
Dr. Mukul Sangma, CM of Meghalaya had visited the UNESCO Association-Guwahati (UAG) office at Guwahati in 2013 and praised the role of UAG for promoting the UN/ UNESCO activities in North East Region.

The present Union Minister of India Mr. Sarbananda Sonowal had also visited the UNESCO Association - Guwahati office in Guwahati and appreciated the significant role played by UAG in Promoting UN/ UNESCO activities amongst the people of Assam in general and particularly the Majuli Island for declaring World Heritage site by UNESCO.

With the declaration of Centre of Excellence, the college will get a UN / UNESCO library reading corner where publications, Newsletters, Magazines on UN / UNESCO/ WHO/ UNICEF/ WORLD BANK, etc. will be available.

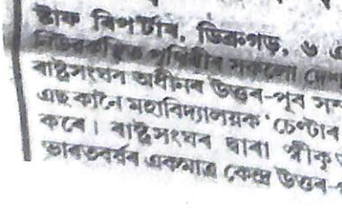
Moreover, the life members of UNESCO Association Guwahati will get an opportunity to participate in the global UN /UNESCO Conference s to be held in India and abroad.

The College Principal, Dr. Sashi Kanta Saikia thanked Dr. Aswini Sarma - Executive Director of Resource Centre for UN - NER for selecting the D.H.S.K.College for the prestigious " Centre Of Excellence " award.

ডিএইচএছ কানৈত ড° যোগীৰাজ বসু বক্তৃতানুষ্ঠান

ডিএইচএছকে মহাবিদ্যালয়ৰে পশ্চিমবংগৰ দুই ঐতিহাসিক শিক্ষানুষ্ঠানৰ মাজত বুজাবুজি

শিল্প কবিতাতকৈ গভীৰ ঃ অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া

কানৈত কাজল দাসৰ কাব্য গ্ৰন্থ উন্মোচন

বিশেষ বার্তা, ডিব্রুগড়, ৯ অক্টোবৰ ঃ শিল্প কবিতাতকৈ গভীৰ। শিল্পত কল্পনা থাকে, শিল্পত চিন্তা থাকে, ৰাগ, ৰঙৰ কথা থাকে। 'কাজল দাসৰ 'জীৱনটোও এটা শিল্প' শীৰ্ষক উদ্ঘাটন কাব্যগ্ৰন্থ ও অট্টালিকাৰত উন্মোচন কৰি ডিএইচএছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াই এইদৰে কয়। অধ্যক্ষগৰাকীয়ে কয়— 'এজন শিল্পীয়ে এখন ছবি আংকন কৰোতে ৰাগ, ৰং, আকাৰ-প্ৰকাৰ সকলো পূৰ্বতে কল্পনা কৰি লয়। অৱশ্যে কবিতায়ো হালধৰ কথা কয়, মনৰ কথা, জীৱনৰ কথা কয়।' ডিএইচএছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত অনুষ্ঠানত অধ্যক্ষগৰাকীয়ে কয়— প্ৰতিজন কবি, সাহিত্যিকে সপোন দেখে কবিতা আৰু সাহিত্যৰ মাজেৰে সমাজখন সংস্কাৰ কৰা, সমাজখন আগবঢ়াই নিয়াৰ। সাহিত্য আৰু কবিতাৰ মাধ্যমেৰে এখন সমাজ সুন্দৰ কবিব পাৰি, সমাজক উন্নতিৰ শিখৰলৈ আগবঢ়াই নিব পাৰি।' অসম কবি সন্মিলনৰ যুটীয়া সম্পাদক বিভিন্ন সভাই খাতি কৰা অনুষ্ঠানত অধ্যক্ষগৰাকীয়ে কয়— কবি কাজল দাসৰ কাব্যগ্ৰন্থসমূহত জীৱনবোধৰ এক সুন্দৰ ছবি প্ৰতিফলিত হৈছে। ডিব্ৰুগড় জনুৱাগ কাব্যগোষ্ঠীৰ সভাপতি, কবি, কথা-সমালোচক বিজু শর্মাই বক্তব্য প্ৰস্তুতন কৰা অনুষ্ঠানত আধাৰণী ভাষণ প্ৰদান কৰে কবি কাজল বাসে। বিভিন্ন সময়ে আৰু সংগীতজ্ঞৰ দ্বাৰা পৰিবেশিত নিৰ্বাচিত কবিতাৰ ওপৰে আধাৰিত অনুষ্ঠানত আকৃষ্ট মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্য বিভাগৰ যুগ্মবৰী অধ্যাপিকা দুলুমণি গগৈৰ লিখি বহা বিচাৰে উদ্ঘাটিত থাকি কবিতা আৰু কাব্যগ্ৰন্থী সম্পৰ্কে বক্তব্য প্ৰদান কৰে। অনুষ্ঠানত কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূগোল বিভাগৰ ছাত্ৰী প্ৰাণামী গগৈৰ লিখা কাজল দাসৰ ১৫ কবিতা শিৰোনামৰ কবিতা

আভাস দিছে। কাম আৰম্ভ কৰিছে, নিশ্চিতভাৱে ইয়াৰ গতি তৰান্বিত হ'ব। আমি তাকেই কামনা কৰিলোঁ।

মনজিৎ বৰা
(১৩.০৭.২০১৫)

'কানৈ মহাবিদ্যালয় মোৰ আপোন হওক, সপোন হওক।

শৰৎ কোঁৱৰ,
সাধাৰণ সম্পাদক ডিব্রুগড় জিলা আছু
(১৯.০৯.২০১৫)

'কানৈ কলেজখন আগতকৈ চকুত লগা হৈছে।'

জয়কৃষ্ণ মহন্ত,
প্রাক্তন অধ্যক্ষ কানৈ কলেজ
(১২.১০.২০১৫)

'কলেজলৈ বহু দিনৰ মূৰতহে আহিলো। ভাল লাগিছে। উন্নতিৰ জখলাৰে আগবাঢ়ি যোৱাৰ কামনা কৰিলো।'

ভীমকান্ত কোঁৱৰ,
প্রাক্তন অধ্যাপক, কানৈ কলেজ
(১৬.১০.২০১৫)

'কলেজখনত সোমাই বৰ ভাল লাগিল। ভৱিষ্যত উজ্বল কামনা কৰিলো।'

জয়ৰাম হাতীবৰুৱা
(১৬.১০.২০১৫)

'প্রথমবাৰৰ বাবে কলেজ চৌহদত উপস্থিত হৈ অনুভৱ কৰিছো—শশীকান্ত শইকীয়াৰ নেতৃত্বই পানীৰ তলৰ শিল পৰিস্কাৰ কৰিব পাৰে। মাজুলীৰ পৰা ডিব্রুগড়লৈকে দুবৰিত ৰং হানি জ্ঞান আৰু বোধৰ বৰষুণ সৃষ্টি কৰিব পৰা শইকীয়াৰ নেতৃত্বৰ বাবে গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো।'

জ্যোতি প্রসাদ শইকীয়া,
অধ্যাপক, লেখক
(২০.১১.২০১৫)

'এই ঐতিহাসিক মহাবিদ্যালয়লৈ দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে আহিছো, প্রায় এবছৰৰ ব্যৱধানত। দৃষ্টিত পৰিল এক নান্দনিক পৰিৱর্তন, সমগ্র কলেজ চৌহদতে। একেই সেই চিনাকি ছবি ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ নতুন চিন্তাৰ প্রতিফলন, মাজুলী কলেজৰ দৰে ইয়াতো। তাৰ বাবে অধ্যক্ষগৰাকী ধন্যবাদৰ পাত্র। অভিনন্দন ছাৰ।'

ৰাজীৱ কমল শইকীয়া,
মাজুলী
(২৪.১১.২০১৫)

'মহাবিদ্যালয়খনত সোমাই ভাল লাগিল। মহাবিদ্যালয়খনে অন্যান্য কার্যসূচীৰ লগতে অন্ধ বিশ্বাস প্রতিৰোধৰ কার্যসূচী লোৱা উচিত।'

ৰীৰুবালা ৰাভা
(১০.১২.২০১৫)

'অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ মুক্ত এখন সমাজ গঠন কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়খনে দৃঢ় প্রতিজ্ঞ হওক।'

ড° অনিমা ঘোষ
(১০.১২.২০১৫)

'আজি কানৈ মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহিলো। অধ্যক্ষ মহোদয়ক ধন্যবাদ দিছো। কলেজৰ ভিতৰৰ ভাগত পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্নতা উল্লেখযোগ্য।'

ডাঃ হেমচন্দ্র কলিতা
(১০.১২.২০১৫)

'মহাবিদ্যালয়খনৰ সৌন্দর্যবর্দ্ধনত অতিশয় আনন্দিত হৈছো। আশা কৰো ইয়াৰ সকলো দিশতে উন্নতি হ'ব।'

পৰমানন্দ মহন্ত
(১০.১২.২০১৫)

'বহুদিনৰ মূৰত অধ্যয়নৰত মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহি মই অভিভূত হ'লো। মহাবিদ্যালয়ৰ পা�ৰিপার্শ্বিক দিশ খুবেই পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্নতা আৰু আটকধুনীয়া। এই সকলোবোৰ সক্ষম হৈছে অধ্যক্ষ শশীকান্ত শইকীয়াৰ বলিষ্ঠ নেতৃত্বত।'

উজ্জ্বল শইকীয়া,
মোহনবাৰী
(২৬.১২.২০১৫)

'ডিব্রুগড়ৰ মাজমজিয়ালৈ প্রাণ অহা যেন লাগিছে। সুন্দৰ, পৰিচ্ছন্ন, জীৱন্ত, আন্তৰিকতাপূর্ণ পৰিৱেশে সকলোকে অনুপ্রাণিত কৰিছে। মই ব্যক্তিগতভাৱে নিজৰ দিনবোৰ ঘূৰাই পোৱা যেন লাগিছে। সদায় এনেদৰে থাকক।'

ড° বিনোদ চন্দ্র বড়া,
শৈক্ষিক উপ পঞ্জীয়ক
(৩১.১২.২০১৫)

'ইতিহাস ধৰি ৰৈ আছে কানৈ কলেজ। ৰৈ আছে প্রতিভা বৌদ্ধিকতাৰ ঢৌ। বোৱাই বিশ্বব্যাপি।'

ইন্দ্র গগৈ,
সভাপতি, জিলা কর্মচাৰী পৰিষদ
(৩১.১২.২০১৫)

'মহাবিদ্যালয়খনিত বহু দিনৰ মূৰত ভৰি দিয়েই চাৰিওফালৰ পৰিৱেশ দেখি মুগ্ধ হ'লো।'

ড° নগেন শইকীয়া
(২১.০১.২০১৬)

'এই গতি হওক অপ্রতিৰুদ্ধ, দুর্বাৰ, অনির্বাণ আৰু অনিৰুদ্ধ।'

গৌতম শর্মা,
সাংবাদিক, আমাৰ অসম
(২১.০১.২০১৬)

'এই মহাবিদ্যালয়ৰ সহযোগত ২০১৬ চনৰ আৰম্ভণিতে অনুষ্ঠিত হোৱা ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ মহাবিদ্যালয়সমূহৰ মাজত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মহোৎসৱত উপস্থিত থাকি বৰ সুখী হলো। আশা ৰাখিছো এই মহাবিদ্যালয়খনিৰ সুনাম অটুট থাকিব। তাৰেই কামনা কৰিলো।'

ড° খণীন্দ্র মিশ্র ভাগৱতী,
অধ্যক্ষ, কানৈ কমার্চ (২১.০১.২০১৬)

'ঐতিহাসিক কানৈ মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিয়েই এক স্বর্গীয় মনোমোহা পৰিৱেশৰ মাজলৈ অহা যেন লাগিল। বিশেষকৈ কৰিৎকর্মা, কর্মযোগী অধ্যক্ষ শশীকান্ত শইকীয়াৰ নিৰলস প্রচেষ্টাৰে মহাবিদ্যালয়খন অতি পৰিপাটিকৈ সজাই ৰাখিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক, ছাত্র-ছাত্রী কর্মচাৰীসকললৈ ধন্যবাদ।'

অনুপ কুমাৰ বৰঠাকুৰ,
যুটীয়া সম্পাদক, সদৌ অসম কর্মচাৰী পৰিষদ
(২২.০৫.২০১৬)

'কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বর্তমানৰ ৰূপ আৰু অৱস্থা দেখি যথার্থতে আনন্দিত হৈছো। নতুন অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ নেতৃত্বত এই মহাবিদ্যালয়খনৰ ভিতৰ আৰু বাহিৰৰ ৰূপান্তৰ অন্যান্য মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রী ছাত্র-ছাত্রী আৰু কর্মচাৰীসকলৰ বাবেও আদর্শ হৈ উঠিব বুলি আশা কৰিছো। মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা অধ্যক্ষ প্রমুখ্যে সকলোটিলৈকে জ্ঞাপন কৰিলো।'

ড° নগেন শইকীয়া,
বিশিষ্ট সাহিত্যিক
(২২.০৫.২০১৬)

'বহু বিৰতিৰ পিছত এই মহাবিদ্যালয়ত উপস্থিত হৈ আহ্লাদিত হৈছো। আজি সঁচা অর্থত মই কিছু স্পর্শকাতৰ হৈ পৰিছো। এজন প্রাক্তন শিক্ষার্থী হিচাপে এই মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰণ প্রত্যক্ষ কৰি অভিভূত হৈছো। অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ তৎপৰতা, নিষ্ঠা, দায়বদ্ধতা আৰু উছর্গাৰ মনোভাৱক প্রশংসা কৰিছো। মই একালত অধ্যয়ন কৰা মহাবিদ্যালয়খনৰ সর্বাতোপ্রকাৰ উন্নতি কামনা কৰিলো।'

প্রহ্লাদ চন্দ্র তাছা,
মিলন নগৰ
(২২.০৫.২০১৬)

'আজি ডি এইছ এছ কে মহাবিদ্যালয় চালো। সুন্দৰ পৰিৱেশ। অধ্যক্ষৰ যোগে মহাবিদ্যালয়ৰ সুন্দৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশ তথা উন্নয়নৰ কথা জানি সন্তোষ পালো। মহাবিদ্যালয়খনিৰ উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলো।'

ভূপেন শইকীয়া,
প্রাক্তন উপসভাপতি,
অসম সাহিত্য সভা, উপাধ্যক্ষ, অসম তত্ত্ব গৱেষণা পৰিষদ
(৩১.০৫.২০১৬)

'অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কর্মদক্ষতা আৰু কর্মোৎসাহ অতি প্রশংসনীয়ৰ পাথেয়। মহাবিদ্যাখনে নতুন গতি লাভ কৰিছে। শুভ কামনা থাকিল।'

ড° চিত্রজিৎ শইকীয়া,
সহকাৰী অধ্যাপক, দুলীয়াজান মহাবিদ্যালয়
(৩১.০৫.২০১৬)

'বহু দিনৰ মূৰত কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহিলো। মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহি যি পৰিৱেশ দেখিলো অতিশয় আচৰিত হৈছো। বন-জংঘল, লেতেৰা, কদর্য পৰিৱেশে আৱৰা মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ এতিয়া চাফ-চিকুণ আৰু ধুনীয়া হ'ল। চাৰিওফালে নানা ৰঙী ফুল আৰু ফুলনিৰে চৌহদৰ পৰিৱেশ মনোমোহা হ'ল। বাটৰ চিন্চাব নথকা কেন্টিনৰ পথ ধুনীয়া হ'ল, কেন্টিনখনো উজলিল, ছাত্রাৱাসৰ সন্মুখৰ পৰিৱেশো মুকলি হ'ল, ছাত্রী নিবাসৰ পথ নির্মাণ হ'ল, সভাকক্ষও জিলিকিল এনেকৈয়ে আৰু বহুতো সলনি হ'ল। শুনিছিলো মাজুলী মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ সময়তো শইকীয়া ছাৰে মহাবিদ্যালয়খন জাকত জিলিকা কৰি তুলিছিল। এতিয়া কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ দেখি অতিশয় মুগ্ধ হৈছো, আৰু মোৰ দৰে বহুতেও হয়তো একে অনুভৱ কৰিছে। দায়িত্বভাৰ লোৱাৰ এবছৰৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয়খন বহুত উন্নতি আৰু সলনি হ'ল। মহাবিদ্যালয়খনৰ আৰু উন্নতি হওক, আশা কৰিলো।'

ৰাণ্ডী বকলীয়াল

'মহাবিদ্যালয়ৰ চতুর্দিশৰ পৰিবেশে আমাক মুগ্ধ কৰিছে। মহাবিদ্যালয়খনৰ গৌৰৱময় ঐতিহ্যৰ বিষয়ে আমি সততেই শুনি আহিছো। মহাবিদ্যালয়খন ভৱিষ্যতে আৰু অধিক জিলিকি উঠক, এয়েই আশা কৰিলো।'

দিগন্ত বিশ্ব শর্মা
(১২.০৯.২০১৭)

'ঐতিহ্যমণ্ডিত এইখন মহাবিদ্যালয় দৃষ্টিনন্দন পৰিৱেশ দেখি অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ বৌদ্ধিক আৰু পাৰিবেশিক অৱস্থাৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি-সমৃদ্ধি কামনা কৰিলোঁ।'

ড° নীলমোহন ৰায়,
সহযোগী অধ্যাপক অসমীয়া বিভাগ, পাণ্ডু মহাবিদ্যালয়, গুৱাহাটী,
সাধাৰণ সম্পাদক, ভাৰতীয় শিক্ষা মণ্ডল, উত্তৰ অসম প্ৰান্ত
(১২.০৯.২০১৭)

'কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সুন্দৰ পৰিবেশে প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মন প্ৰফুল্লিত কৰি তোলে আৰু এই প্ৰফুল্লতাই পঢ়াৰ মনোনিৰেশত সহায় কৰে। অনাগত দিনত মহাবিদ্যালয়খনে আৰু অধিক উন্নতি লাভ কৰক তাৰে কামনা কৰিলোঁ।'

প্ৰদীপ শইকীয়া (০৮.১০.২০১৭)

'এখনি সুন্দৰ পৃথিৱী গঢ়ি তোলাৰ প্ৰচেষ্টাত ডি এইচ এচ কে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো সুন্দৰ পদক্ষেপেই হ'ল প্ৰশংসনীয়। আমি নিশ্চিত এই মহাবিদ্যালয়ে এখনি সুষ্ঠ, সবল, নিকা সমাজ গঠনত সুষ্ঠ সৱল নেতৃত্ব দিব।'

কল্যাণী বৰুৱা
(০৮.১০.২০১৭)

'সদায় সন্মুখেৰে অহা-যোৱা কৰা কলেজখনতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰমোচনৰ সাক্ষাৎকাৰ ল'বলৈ আহি বিশাল সু-বৃষ্টিত পৰিসৰ আৰু বিদ্যায়তনিক পৰিৱেশ দেখা পাই বহুত আনন্দ পালোঁ। উত্তৰণৰ পথত আগবাঢ়ি যাওঁক।'

ড° অৰুন্ধতি মহন্ত
(১৩.১১.২০১৭)

'স্বনামধন্য ডিঃ হঃ সুঃ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পবিত্ৰ মজিয়াত খোজ দি গৰ্বীত হ'লো। ড° শইকীয়া চাৰে নান্দনিক পৰিবেশ গঢ়ি তুলি মানৰ সম্পদ গঢ়াৰ অনন্য নেতৃত্ব তথা প্ৰেৰণা যোগাইছে। তেখেতলৈ সশ্ৰদ্ধ কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।'

মণিমানিক গগৈ
(১১.১২.২০১৭)

'আজি অভিভূত হৈ পৰিছো, বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াই তেওঁৰ নেতৃত্বত মহাবিদ্যালয়খনিত আমূল পৰিৱৰ্তন হোৱাত আল্লাদিত হৈ পৰিছো। উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ মহাবিদ্যালয়খনৰ।'

উজ্জ্বল চক্ৰৱৰ্তী,
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ
(২৫.১২.২০১৭)

'ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ মহাবিদ্যালয়ত সদৌ অসম কবি সন্মিলনৰ 'কাব্য চিন্তন' অনুষ্ঠানটি অনুষ্ঠিত কৰি যথেষ্ট আহ্লাদিত হৈছো। মহাবিদ্যালয়খনত ভৰি দিয়েই এক নান্দনিক পৰিবেশ লক্ষ্য কৰিলো। ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ নেতৃত্বত এইয়া সম্ভৱ হৈছে। কৰ্মযোগী, এগৰাকী বিশিষ্ট সাহিত্যিক এগৰাকী অধ্যক্ষৰ নেতৃত্বত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে ভৱিষ্যতে আৰু অধিক উন্নতি কৰিব। এয়ে ধ্ৰুপ। আমাৰ শুভেচ্ছা থাকিল।'

নীলকান্ত শইকীয়া,
সভাপতি সদৌ অসম কবি সন্মিলন
(২৫.০২.২০১৮)

'এটা ধুনীয়া কবিতাৰ দৰে ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়। গৰীমা মণ্ডিত মহাবিদ্যালয়ত প্ৰৱেশ কৰিয়েই লাভ কৰিলো অনাবিল আনন্দ। স্ব-গৰীমাৰে উজ্জ্বলি উথক ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ মহাবিদ্যালয়। শুভ কামনা সদায়ে থাকিব।'

উজ্জ্বল পাওগাম,
প্ৰধান সম্পাদক, সদৌ অসম কবি সন্মিলন
(২৫.০২.২০১৮)

'কানৈ কলেজ সদায় উচ্চ খাপৰ শিক্ষানুষ্ঠান আৰু সদায়ে উচ্চস্থান অধিকাৰ কৰি থাকিব। মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা থাকিল।'

ড° কামিনীৰঞ্জন বৰুৱা
(২৪.০৪.২০১৮)

'কানৈ মহাবিদ্যালয়খনক মই জ্ঞান মন্দিৰ হিচাপে স্বীকৃতি দিব বিচাৰো। ইয়াত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগেচাৰিওফালৰ পৰিবেশে আমাৰ মনটোক সজীৱ কৰি তোলে নতুন কিবা এটা কৰিবলৈ। লগতে নৱজাগৰণ গোটটিত জড়িত হৈ মই ভাল ভাল দিশবোৰ আয়ত্ব কৰিবলৈ সক্ষম হৈছো।'

মনিষা সোণোৱাল,
এম ডি কে জি কলেজ
(২৬.০৪.২০১৮)

'ড° শইকীয়া অধ্যক্ষ, তেখেত সঁচাকৈয়ে ধন্যবাদৰ পাত্ৰ, কলেজখনৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ বাবে লগতে বিদ্যায়তনীক দিশত বিজ্ঞানসন্মত ভাৱে পৰিকল্পনা কৰি উন্নতিৰ জখলাত আগবাঢ়ি গৈ ভাৰতৰ ভিতৰত এক নম্বৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান হওক, এয়ে আশা কৰিলো।'

নোমল চন্দ্ৰ গগৈ

'অধ্যক্ষ চাৰ, যি কবি মনৰ ব্যক্তি। এটা আপোন সময় কটাইছিলো, একোন মঞ্চত, কবিতা আৰু সাহিত্যৰ স'তে। আজি চাৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানলৈ আহি চাৰৰ কোঠাত আলাপ কৰিলো। চাৰৰ দৰেই ধুনীয়া পৰিবেশ কলেজখনত।'

প্ৰাঞ্জল প্ৰতীম বৰা
(১৩.০৮.২০১৮)

'সমাজ সেউজীয়া কৰাৰ বিলক্ষ আৰু নিৰবিচ্ছিন্ন প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰখা কানৈ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত এটি সুন্দৰ পৰিৱেশ উপস্থিত থাকি সুখী হ'লো। মাটিৰ তলৰ মাটি আৰু পানীৰ আঁৱৰ পানীৰ বণ্ড 'বিচৰা' ওৱা অন্বেষকৰ তীৰ্থ ভূমি এই মহাবিদ্যালয়ৰ 'ভাল' বিচাৰি ঘূৰা পৰিয়ালৰ সকলোলৈকে শ্ৰদ্ধা যাঁচিলো।'

জ্যোতি প্ৰসাদ শইকীয়া,
ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় (৩০.০৯.২০১৮)

'উজনি অসমৰ শৈক্ষিক যাদুৰ বাটিকতীয়া ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ কলেজত অনুষ্ঠিত হোৱা গ্ৰন্থ উন্মোচন অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকি আনন্দিত হ'লো। এই অনুষ্ঠানটিৰ শৈক্ষিক দিশত হোৱা উত্তৰোত্তৰ উৰ্ধগামীতাত আমি গৰ্বিত। উজ্জ্বল ভবিষ্যত কামনা কৰিলো।'

বসন্ত কুমাৰ গোস্বামী,
অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিজ্ঞানী, আঞ্চলিক চিকিৎসা গৱেষণা কেন্দ্ৰ
(৩০.০৯.২০১৮)

'অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ সৈতে ইতিবাচক চিন্তাৰে আলোচনা। মহাবিদ্যালয়খনৰ লগতে সমাজখন সুন্দৰ কৰাৰ বাবে তেখেতৰ চিন্তা আৰু পৰিকল্পনা আদৰণীয়া।'

পংকজ কুমাৰ দত্ত,
মুখপাত্ৰ, অসম সাহিত্য সভা
(২১.১২.২০১৮)

'এটা সৰ্বাংগসুন্দৰ পৰিবেশত মহাবিদ্যালয়খনৰ স্থিতি। ই সঁচাকৈয়ে আদৰণীয়। আগলৈকো বৰ্তি থকাৰ আন্তৰিক শুভেচ্চা জনালো।'

জ্যোতি কলিতা,
উপ-সচিব (প্ৰশাসন), উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সংসদ
(২৮.০১.২০১৯)

'প্ৰায় তিনি বছৰৰ মূৰত মহাবিদ্যালয়লৈ আহি শিহৰণ অনুভৱ কৰিলোঁ। আন্তঃগাঁঠনিৰ মাজত প্ৰস্ফুটিত ঐতিহ্য আৰু আধুনিকতাৰ সমাহৰে কলেজখনৰ গাম্ভীৰ্য বৃদ্ধি কৰিছে। অধ্যক্ষ তথা উৎসৰ্গিত মনৰ অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু কৰ্মচাৰীসকলৰ প্ৰতি মোৰ শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।'

ড° অৰবিন্দ ৰাজখোৱা,
উত্তৰ লখিমপুৰ কলেজ
(১৮.০৩.২০২০)

'এজন প্ৰাক্তন কানৈয়ান হিচাপে সদায়ে গৌৰৱ কৰোঁ। কেইবাবছৰৰ পাছত কনৈ কলেজত ভৰি দি এক মিঠা শিহৰণ অনুভৱ কৰিলোঁ। আশা কৰোঁ বিশ্ব দৰবাৰত কানৈ কলেজ জাকত জিলিকা হৈ ৰওঁক। জয়তু কানৈ কলেজ।'

উৎপল হাজৰিকা
(১২.০৬.২০২০)

'চিনাকি কলেজখনৰ পৰিবেশটো যেন দিনক দিনে সুন্দৰ হৈ পৰিছে। এজন সুন্দৰ মনৰ মানুহৰ সুন্দৰ পৰিচালনাত, অধ্যক্ষ শশীকান্ত শইকীয়া ছাৰৰ এই সৌন্দৰ্য প্ৰৱণতা ভিতৰে-বাহিৰে অব্যাহত হৈ ৰওঁক। এই আশা ৰখিলো।'

মঞ্জিমা গগৈ দস,
ৰকপৰা গাঁও, ডিব্ৰুগড় (১৭.০৬.২০২০)

'আজি প্ৰায় ২৮ বছৰৰ পিছত আমাৰ কানৈ কলেজত এভূমুকি মাৰিবলৈ পাই মনটো সঁচাকৈয়ে বৰ ভাল লাগি গ'ল। আগৰ আৰু আজিৰ পৰিবেশৰ মাজত কলেজখনৰ ভিতৰে-বাহিৰে যি পাৰ্থক্য ও পৰিৱৰ্তন দেখা পালো, Its really nice & very impressive আৰু এইয়া কেৱল মোৰ বন্ধু তথা বৰ্তমান কলেজৰ অধ্যক্ষৰ Credit বুলি ক'বলৈ অকনো কুণ্ঠাবোধ নকৰো। আশা কৰোঁ বন্ধু তুমি আৰু কৰি যাবা বা যাবলৈ চেষ্টা কৰিবা। May God bless you always. Thanks my friend.'

জীৱন কোঁৱৰ,
জেনেৰেল মেনেজাৰ, ৰিপ'জ, গুৱাহাটী
(২৬.১১.২০২০)

'ভাল লগিল। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ নেতৃত্বত মহাবিদ্যালয়খনে এটা সুকীয়া ৰূপ লাভ কৰিছে বুলি মই দৃঢ়তাৰে বিশ্বাস কৰিছোঁ। মহবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিলোঁ। বহুতো শুভেচ্ছাৰে।'

নিতুমণি শইকীয়া
(২০.১২.২০২০)

'এটি পাহৰিব নোৱৰা স্মৃতি। ছাৰক লগ পাই তেওঁৰ লগত কথা পতি বহুত ভাল লাগিলে। এটি সুন্দৰ স্মৃতি লগত লৈ মাজুলীলৈ ওভতি যাম। কলেজখনৰ উন্নয়নমূলক কামসমূহ দেখি বহুত ভাল লাগিল। চাৰক মাজুলী মহাবিদ্যালয়ে সদায় স্মৃতিৰ সাঁচি পাতত মনত ৰাখিব।'

পংকজ গোস্বামী
(২২.১২.২০২০)

'এটা ভাল লগা অনুভৱ, ছাৰক বহুত দিনৰ মূৰত লগ পাই নষ্টালজিক হৈ পৰিলো। মাজুলী মহাবিদ্যালয়ক লৈ আপোনাৰ অৱদান চিৰস্মৰণীয় আৰু অতুলনীয়।'

অনন্ত হাজৰিকা
(২২.১২.২০২০)

'মহাবিদ্যালয়খনৰ গতিশীলতা প্ৰত্যক্ষ কৰি আনন্দিত

হ'লোঁ। কানৈ মহাবিদ্যালয় অসমৰ বিদ্যায়তনিক যাত্রাৰ এক আদর্শ অংশীদাৰ হওক।'

সত্যকাম বৰঠাকুৰ,
অসমীয়া বিভাগ, ডিব্রুগড় বিশ্ববিদালয়
(২৩.১২.২০২০)

'ক'বলগীয়া একো নাথাকিল। মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগত সাক্ষাৎটি জীৱনৰ এটি মধুৰ ক্ষণ হৈ ৰ'ব। তেখেতৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো।'

অনুপম মহন্ত
(০৪.০১.২০২১)

'আজি বহুদিনৰ মূৰত নিজৰ পঢ়া মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহি ভাল লাগিল। বর্তমানৰ অধ্যক্ষ ড০ শশীকান্ত ছাৰক লৈ আমি সদায় গৌৰান্বিত। ছাৰে কানৈ মহাবিদ্যালয়খনক অত্যাধুনিক শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ লগতে আমাৰ সমাজ তথা অসমৰ শৈক্ষিক আৰু সাহিত্যৰ ক্ষেত্রখনলৈ যি অনবদ্য অৱিহণা আগবঢ়াইছে তাৰ বাবে ছাৰলৈ অশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনালো। ছাৰ সদায় চিৰ সেউজ হৈ থাকক, ন উদ্যমৰে কর্ম কৰি যাবলৈ ভগৱানে ছাৰক শক্তি দিয়ক তাৰে প্রার্থনা জনাই ছাৰলৈ যাঁচিলো অফুৰন্ত শুভ কামনা।'

কাজল দাস,
সহকাৰী শিক্ষয়িত্রী, কদমণি প্রাথমিক বিদ্যালয়
(০৪.০১.২০২১)

'ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ অতি সুন্দৰ। ফুল বাগানৰ সৌন্দর্যই ছাত্র-ছাত্রী আৰু অভিভাৱকসকলক আনন্দিত কৰিব। মহবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰলো।'

ড° হেমপ্রভা বৰঠাকুৰ
(২২.০১.২০২১)

'ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ নেতৃত্বত ডি এইচ এছ কে কলেজৰ উন্নতি দেখি বৰ আনন্দ পালো। কলেজৰ উন্নতি কামনা কৰিলা। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ পৰা ভালেকেইখন গ্রন্থ উপহাৰ হিচাপে পালো।'

সূর্য হাজৰিকা,
চন্দ্রকান্ত হাজৰিকা পথ, তৰুণ নগৰ, গুৱাহাটী
(১৩.০২.২০২১)

'আজি ১৫.০৩.২০২১ তাৰিখ কানৈ কলেজত আহি উপসিথত হও। উপস্থিত হৈ খুৱ ভাল লগিল কাৰণ আগৰ পৰিবেশ সম্পূর্ণ সলনি, কলেজখনে বহুতো উন্নতি কৰিলে।। শশীকান্ত শইকীয়া ছাৰৰ লগত কথা পতি কলেজখনৰ ভিতৰুৱা বহুতো অভাৱ অনুভৱ কৰিলো। কলেজখনৰ উৱিষ্যত উজ্বল কামনা কৰিলো।'

ৰানা ৰঞ্জন গগৈ,
সহকাৰী সম্পাদক, টাই আহেম যুৱ পৰিষদ, অসম কেন্দ্রীয় সমিতি
(১৫.০৩.২০২১)

'আজি ০৯.০৪.২০২১ তাৰিখে এই মহাবিদ্যালয়লৈ আহি অত্যন্ত সুখ অনুভৱ কৰিছো। মহাবিদ্যালয়খনৰ আশ্রম সদৃশ পৰিবেশ, অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া ছাৰৰ আতিথ্য, মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালৰ সদস্যসকলৰ সহযোগিতা, বন্ধুপূর্ণ ব্যৱহাৰ আদিয়ে মনত এক সাঁচ বহুৱালে। মহাবিদ্যালয়খনৰ সর্বতোপ্রকাৰ মঙ্গল কামনা কৰিলো। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ কর্ম সংস্কৃতিৰ প্রতি শ্রদ্ধাশীল মনোভাবৰ প্রতি আমাৰ গভীৰ শ্রদ্ধা জনালোঁ।'

ড° মৌচুমী ৰেখা খাউণ্ড,
অসমীয়া বিভাগ, শ্বহীদ পিয়লি ফুকন মহাবিদ্যালয়, নামতি
(০৯.০৪.২০২১)

'কানৈ কলেজৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক লগ পাই নথৈ আনন্দিত হ'লো, তেখেতৰ বন্ধুত্বসুলভ অমায়িক ব্যৱহাৰৰ বাবে। সঁচা অর্থত দিনটোত এবাৰ এনে এজন ব্যক্তিৰ স'তে কিছু সময়ৰ বাবে বার্তালাপ কৰিবলৈ পোৱাটো মোৰ দৰে ব্যক্তিৰ বাবে এক গৌৰৱৰ বিষয়। আপুনি সু-স্বাস্থ্যৰ গৰাকী হোৱাৰ কামনাৰে।'

কৃষ্ণ কোঁৰৰ,
অধ্যক্ষ, খোৱাং উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
(১৭.০৪.২০২১)

'বন্ধুবৰ ড° শশীকান্ত শইকীয়া দেৱ মোৰ পৰম বন্ধু। মাজুলী মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হৈ থকা অৱস্থাত গঢ় লোৱা বন্ধুত্বৰ পিছত এই মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব লোৱা অৱস্থাতো এই মহাবিদ্যালয়লৈ আহি ছয় বছৰৰ পৰৱর্তী সময়ছোৱাৰ পৰিৱর্তন দেখি যথেষ্ট আনন্দিত হৈছো। পুৰণি মহাবিদ্যালয়খনিৰ আধুনিক ৰূপ দিয়াত তেখেতৰ লগতে পৰিচালনা সমিতিৰ প্রতি কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো। মহাবিদ্যালয়খনিয়ে সকলো দিশতে গতি লাভ কৰাৰ কামনা কৰিলো।'

ডিম্বেশ্বৰ দত্ত,
অধ্যাপক, পি ডি জি কনিষ্ঠ মহাবিদ্যালয়, মাজুলী
(০৫.০৫.২০২১)

'এই কলেজখনত পঢ়াৰ সপোন আছিল এটা সময়ত। কিবা কাৰণত নহ'লগৈ। কাহানিও অহা হোৱা নাছিল। আজি হঠাতে কলেজখনত সোমাই প্রায় আচৰিত হৈ গ'লো— ইমান সুন্দৰকৈও এখন কলেজ ৰাখিব পাৰি? বহু সময় ৰ' লাগি চাই থাকিলো। এই সৌন্দর্য প্ররনতাৰ ভাষা নই। অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া

ডাঙৰীয়াক লগ পই ধন্য হ'লো।'

প্রাণজিৎ শইকীয়া,
গুৱাহাটী
(০৬.১১.২০২১)

'আজি কানৈ কলেজৰ ৰসায়ন বিভাগে আয়োজন কৰা অভিভাৱকসকলৰ সন্মিলনত উপস্থিত থাকিবলৈ পাই ভাল লাগিল। বহুত দিনৰ মূৰত এখন ভাল সভাত ভাগ ল'লো। কলেজ আৰু ৰসায়ন বিভাগৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।'

ত্রিদীপ মহন্ত,
নাহৰকটীয়া
(০৮.০১.২০২২)

'কানৈ কলেজৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ আৰু ইয়াৰ পাৰিপাৰ্শ্বিক সৌন্দর্যই মোহিত কৰে।'

অধ্যাপক কল্যাণ ভূঞা,
পৰিচালক, আভ্যন্তৰীণ মন নির্ণায়ক কোষ, ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয়
(২৯.০১.২০২২)

'কানৈ কলেজৰ সামগ্রিক পৰিবেশ সঁচাকৈ অতুলনীয়। বিশেষকৈ অধ্যক্ষৰ কর্মস্পৃহা বিশেষভাবে শলাগীবলগীয়া। এনেকুৱা অধ্যক্ষ সকলোৰে বাবে বাটকটীয়া হওক, তাৰে কামনা কৰিলোঁ।'

ডেনিছ ৰাভা,
মুৰব্বী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ, উত্তৰ গুৱাহাটী কলেজ, গুৱাহাটী
(০৭.০২.২০২২)

'মই এই কলেজখনলৈ এটা অনুষ্ঠানৰ বাবে আহিছিলো। কিন্তু কলেজখনৰ পৰিস্কাৰ পৰিচ্চন্ন পৰিৱেশে ইমানেই বেছি আকর্ষিত কৰিলে যাক মই ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰো।'

লুনা দাস,
লখিমপুৰ চেতিয়া গাঁও
(২৪.০২.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশটোৱে একো একোটা জোনাকীৰ জন্ম দিবলৈ সক্ষম হোৱাৰ ইংগিত দিয়ে।'

ৰিজু গগৈ,
শিৱসাগৰ
(২৭.০৩.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক পৰিবেশ যে অতুলনীয় সেই কথা মহাবিদ্যালয়খনৰ বাহ্যিক পৰিবেশ দেখিলেই অনুমান হয়। এগৰাকী অনন্য অধ্যক্ষক মহাবিদ্যালয়খনিয়ে লাভ কৰিছে। জয়তু কানৈ কলেজ।'

ৰূপক ভূঞা (২৭.০৩.২০২২)

'আজি ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শংকৰদেৱ সভা কক্ষত অনুষ্ঠিত অসমৰ ভাষা-সংস্কৃতিৰ সংকট, প্রত্যাহ্বান আৰু কর্তব্য শীর্ষক এক বিশেষ বক্তৃতা অনুষ্ঠানত অংশ লৈ সভাখন উদ্বোধন কৰাৰ দায়িত্ব পালন কৰো। কানৈ কলেজৰ গ্রীণ ক্লাৱৰ কার্যকলাপৰ শলাগ লোৱাৰ লগতে এই সকলো দিশতে সক্রিয় ভূমিকাৰে কলেজখনৰ সুনাম আৰু কৃতিত্ব অর্জন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা অধ্যক্ষ শইকীয়া দেৱলৈ আমাৰ শুভেচ্ছা, অভিনন্দন আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।'

ইন্দ্র গগৈ,
সভাপতি, ডিব্রুগড় জিলা সাহিত্য সভা
(০৭.০৪.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়খনত পদার্পণ কৰি আপ্লুত হ'লো। ইয়াৰ সুন্দৰ পৰিৱেশে ছাত্র-ছাত্রীসকলক শিক্ষা আহৰণত গুৰুত্বপূর্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। মহাবিদ্যালয়খনৰ সর্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।'

জয়ন্ত বৰুৱা,
শিৱসাগৰ, শিমলুগুৰি
(০১.০৭.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিবেশে মোক বিশেষভাবে আপ্লুত কৰিলে। অধ্যক্ষৰ বিশেষ উদ্যম আৰু আগ্রহৰ বাবে মহাবিদ্যালয়খনে অধিক গতিশীল আৰু সকলোৰে মাজত দৃষ্টি আকর্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।'

অনুভৱ পৰাশৰ,
জুৰোড তিনিআলি, গুৱাহাটী-২৪
(১১.০৭.২০২২)

'ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ত প্ররেশ কৰি স্বচ্ছতা আৰু নান্দনিকতা দেখি অভিভূত হ'লোঁ। অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াদেৱৰ উদ্দীপনা, দূৰদর্শিতা আৰু কর্মদক্ষতাৰ স্বাক্ষৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ প্রতিটো দিশতে ভাস্বৰ। মহাবিদ্যালয়খনৰ অধিক উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।'

ৰমানন্দ বৰা,
সম্পাদক, অসম সাহিত্য সভা, (কেন্দ্রীয় কার্যালয়)
চন্দ্রকান্ত সন্দিকৈ ভৱন, যোৰহাট-১
(০৬.০৯.২০২২)

'আজি ইং ০৮.০৯.২০২২ তাৰিখে ১১.৩০ বজাত কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহি এটি কামৰ দায়িত্ব লৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ক সাক্ষাৎ কৰোঁ।'

কালিৰাম শইকীয়া,
ৰঞ্জন শইকীয়া,
দিলীপ শইকীয়া,
ৰহমৰীয়া, ডিব্রুগড়
(০৮.০৯.২০২২)

'আজি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা আয়োজন কৰা হাছান ছৰিফ আহমদ সমন্বয় বঁটা অনুষ্ঠানত অংশ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ পাই কৃতাৰ্থ হ'লো। বঁটা প্ৰাপক বিষ্ণু খাৰঘৰীয়া দেৱলৈ অভিনন্দন। কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ এই ব্যতিক্ৰমী কাৰ্য দহৰ বাবে আদৰ্শ হৈ ৰওক।'

বনজিৎ ভট্ট,
ধেমাজি
(০৮.০৯.২০২২)

'আজি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অনুষ্ঠানত উপস্থিত হৈ আৰু কলেজখনক স্বচ্ছতাৰ এক বিশেষ বঁটা প্ৰদান কৰিবলৈ পাই আমি খুৱ আনন্দিত হৈছো। আমি কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধিক উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।'

সুভ্ৰ ভট্টাচাৰ্য,
নেহৰু যুৱ কেন্দ্ৰ সংগঠন, ডিব্ৰুগড়
(০৮.০৯.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ অত্যন্ত সুন্দৰ আৰু আকৰ্ষণীয়। মাহবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড০ শশীকান্ত শইকীয়াদেৱৰ সৌহাদ্যমূলক ব্যৱহাৰে মুগ্ধ কৰিলে। মহবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ অত্যন্ত সুন্দৰ। অধ্যক্ষদেৱ অতি ভদ্ৰলোক। তেখেতৰ ব্যৱহাৰে আমাক অভিভূত কৰিলে।'

পি. গগৈ,
অৱসৰপ্ৰাপ্ত সঞ্চালক, অডিট
(১০.০৯.২০২২)

'অতি নয়নাভিৰাম এটি সেউজ পৰিবেশ, সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ থলী, মহাবিদ্যালয়খন সকলো দিশতে অসমৰ লগতে বিশ্ব দৰবাৰতো সদায় সুনাম কঢ়িয়াই আগবাঢ়ি থাকক।'

ৰেখা গগৈ শইকীয়া
(১০.০৯.২০২২)

'মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ সৌষ্ঠৱৰ মুখৰ। লেখিকা সমাজ ডিব্ৰুগড়ৰ এগৰাকী সদস্যা হিচাপে ইয়াত অনুষ্ঠিত প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰি পৰম তৃপ্তি অনুভৱ কৰোঁ।'

নৱনিতা চুতীয়া
(১০.০৯.২০২২)

'ঐতিহ্যমণ্ডিত ডিব্ৰুগড়ৰ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত আজি উপস্থিত হওঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অতুলনীয় পৰিবেশত অভিভূত হ'লো। কানৈ মহাবিদ্যালয় সমাজৰ ধ্বজাবাহক হৈ ৰওক।'

ড° সঞ্জিতা চেতিয়া
(১৬.০৯.২০২২)

'এজন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মোৰ কিছু অনুভৱ, কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আমি পঢ়া দিনবোৰ আৰু আজিৰ দিনবোৰৰ। এক নতুন দিশেৰে কানৈ মহাবিদ্যালয়খনক সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়া ডাঙৰীয়াৰ নেতৃত্বত চাৰিওফালে সেউজীয়া পৰিৱেশ কৰি যি নজিৰ সৃষ্টি কৰিছে তাৰ বাবে অধ্যক্ষ মহোদয়ক ধন্যবাদ জনাইছো।'

অসীম হাজৰিকা,
অধ্যক্ষ, ডি ডি এ, ডিব্ৰুগড়
(২৯.০৯.২০২২)

'ঐতিহাসিক ডিব্ৰুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ মহাৰজত জয়ন্তীৰ লগত সংগতি ৰাখি আয়োজিত প্ৰাক্তন সতীৰ্থ সন্মিলন আৰু মতবিনিময় অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকি আনন্দ কআৰু গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। আশা ৰাখিছো অনুষ্ঠানটি উজ্জীৱিত হৈ উঠক। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে সকলোটিলৈ ধন্যবাদ জনালো।'

ৰমেন দত্ত,
সভাপতি, অসম ক্ৰিকেট সস্থা
(০৯.১০.২০২২)

'আজি বহুদিনৰ বিৰতিৰ পিছত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহিলো। মহাবিদ্যালয়খনিৰ পৰিৱেশ চাফ-চিকুণতাই মহাবিদ্যালয়খনিক সৰ্ব্বাংগ সুন্দৰ কৰি তুলিছে। কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ যি সুন্দৰতা, সৌন্দৰ্যতা পৰিচালনা কৰা ব্যৱস্থাপনা তাক দেখি প্ৰাক্তন কানৈয়ান হিচাপে গৌৰৱবোধ কৰিছো। এই সকলোবিলাক সম্ভৱ হৈছে একমাত্ৰ কৰ্মযোগী অধ্যক্ষ মাননীয় ড০ শশীকান্ত শইকীয়া দেৱৰ আশাশুধীয়া, কষ্টকৰ, নেৰানেপেৰা প্ৰচেষ্টাত। অধ্যক্ষ ড০ শইকীয়াদেৱৰ অপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টাত কানৈ মহাবিদ্যালয়ে অনাগত দিনত উচ্চতম শিখৰলৈ গতি কৰক, বৌদ্ধিক, শৈক্ষিক আৰু সামাজিক ক্ষেত্ৰত। তাকে কামনা কৰিলো।'

ড° ৰমানন্দ দাস,
সহযোগী অধ্যাপক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, গড়গাঁও কলেজ
(১৫.১০.২০২২)

'অসমৰ এখন অগ্ৰণী আৰু ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠান ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহি ইয়াৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষাগুৰুসকলৰ সৈতে এক মনোৰম পুৱা পাৰ কৰি ধন্য মানিলো। জয়তু ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়।'

দিৱস ফুকন,
অধ্যক্ষ তথা পৰিচালন সঞ্চালক,
এইচ গ্ৰুপ অব ইনষ্টিটিউশ্যান, মণিৰাম দেৱান পথ,
গুৱাহাটী-৩
(০৬.০৪.২০২৩)

'মহাবিদ্যালয়খনত সোমাই আহি এখন আদৰ্শ শিক্ষানুষ্ঠানত সোমোৱাৰ অনুভৱ হ'ল। অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ অগ্ৰণী,

দূৰদৰ্শী আৰু কলাত্মক চিন্তা-চৰ্চা-পদক্ষেপ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো দিশতে প্ৰতিফলিত হৈছে।'

সত্যজিৎ শইকীয়া,
গুৱাহাটী, সাংবাদিক, অসম আদিত্য
(০৬.০৪.২০২৩)

'কানৈ মহাবিদ্যালয় মোৰ বাবে আকৰ্ষণ। উজনি অসমলৈ আহিলে এপাক এই মন্দিৰৰ আশীৰ্বাদ ল'বলৈ মন যায়।'

চক্ৰপানি পৰাশৰ
(০৯.০৫.২০২৩)

'কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক আৰু আন্তঃগাঁথনিৰ যি পৰিৱৰ্তন হৈছে, এজন প্ৰাক্তন কানৈয়ান হিচাপে যথেষ্ট গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছো। আশা ৰাখিছো বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ নেতৃত্বত মহাবিদ্যালয়খন আৰু বহুত আগুৱাই যাব।'

ড° হিৰণ্য শইকীয়া,
জ্যেষ্ঠ প্ৰৱক্তা, অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড়
(২৫.০৬.২০২৩)

'শৈক্ষিক আৰু আন্তঃগাঁথনি কানৈ মহাবিদ্যালয়ত সলনি হৈছে। স্বচ্ছতাৰ দিশত বিশ্বৰ ভিতৰতে উল্লেখযোগ্য। অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াৰ সৱল নেতৃত্বত অনাগত দিনত আৰু উত্তৰোত্তৰ কামনা কৰিলো।'

ৰামেশ্বৰ তেলী,
কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী, অসম চৰকাৰ
(২৭.০৬.২০২৩)

'২৩ বছৰ পূৰ্বে এইখন মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিবলৈ আহিছিলো। কিন্তু কিছুদিন দেৰি হোৱাৰ বাবে নহ'ল। আজি আহি ভাল লাগিল। বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ ড০ শশীকান্ত শইকীয়া ছাৰৰ ছাত্ৰ আছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ আগৰ আৰু এতিয়াৰ পাৰ্থক্য বহুত। এটা নতুন অভিজ্ঞতা, ভাল লগা।'

ডিম্পুল চুতীয়া,
কাৰ্যবাহী সম্পাদক, দৈনন্দিন বাৰ্তা, গুৱাহাটী
(০১.০৭.২০২৩)

'এজন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনৰ উত্তৰণ দেখি অতি আনন্দিত হৈছো।'

ড° পল্লৱ চাংকাকতি,
সহকাৰী অধ্যাপক, কহিমা বিজ্ঞান মহাবিদ্যালয়, কহিমা, নগাভূমি
(০১.০৭.২০২৩)

'ঐতিহ্যমণ্ডিত কানৈ মহাবিদ্যালয়লৈ আহি সুখী হ'লো। স্বচ্ছ, নিকা পৰিৱেশৰ লগতে সকলোৰে সুন্দৰ ব্যৱহাৰে সন্তোষিত কৰিলে। মহাবিদ্যালয়খনৰ ঐতিহ্যৰ যাত্ৰা অব্যাহত হওক।'

প্ৰণীতা ৰাজখোৱা,
মাজুলী মহাবিদ্যালয়, কমলাবাৰী
(০৬.০৭.২০২৩)

'কানৈ মহাবিদ্যালয় সুন্দৰ বিদ্যায়তনিক পৰিৱেশ দেখি আপ্লুত হ'লো। সুন্দৰ নিকা পৰিৱেশ, সেউজীয়াৰ সমাহাৰ, সুন্দৰ স্বাগত মনোভাৰ তথা ব্যৱহাৰ সঁচাকৈ শলাগিবলগীয়া।'

বন্তী শৰ্মা,
ডিব্ৰুগড় জিলা পৰিদৰ্শক
(০৬.০৭.২০২৩)

'কানৈ মহাবিদ্যালয় আমাৰ পৰিয়াল। ই ছাত্ৰ সস্থাৰ এক মহান শক্তি। মহাবিদ্যালয়খন ছাত্ৰ সস্থাৰ বাবে এক গৌৰৱ।'

শংকৰজ্যোতি বৰুৱা
(০২.০৯.২০২৩)

'আজি ১৯.০২.২০২৪ তাৰিখে ডি এইচ এছ কানৈ মহাবিদ্যালয়ত উনবিংশ শতিকাত অসমত সাহিত্য চৰ্চা আৰু অসম বিষয়ৰ গম্ভীৰ এটি সমীক্ষাত্মক ৰেহৰূপ শীৰ্ষক বক্তৃতা প্ৰদান কৰি আনন্দিত হ'লো। ধন্যবাদ।'

ড° সূর্য হাজৰিকা,
সভাপতি, অসম সাহিত্য সভা
(২৯.০২.২০২৪)

ঐতিহ্যমণ্ডিত এখন মহাবিদ্যালয় কানৈ। কেৱল ঐতিহ্য আৰু সোণালী অতীতকে সাৰটি বহি নাথাকি প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে সময়ৰ সৈতে খোজ দিব পৰাকৈ প্ৰতিটো পদক্ষেপেই হাতত লৈছে কলেজ কৰ্তৃপক্ষই। পৰিস্কাৰ পৰিচ্ছন্নতাৰ পৰা শিক্ষাৰ গুণগত মান বজাই ৰখালৈ সকলোখিনি কৰিছে অধ্যক্ষ ড° শশীকান্ত শইকীয়াই। এই অভিজ্ঞতা সমৰণীয় হৈ ৰ'ব।

মনজিৎ কোঁৱৰ
(২২.০৫.২০২৪)

কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নৱাগত আদৰণি সভাত উপস্থিত থাকি যথেষ্ট ভাল লাগিল। আকৌ আহিম।

চক্ৰপানী পৰাশৰ
সাংবাদিক
(২৪.০৮.২০২৪)

আপোনালোকৰ মহাবিদ্যালয়খনলৈ আহি আনন্দিত হ'লোঁ। মহাবিদ্যালয়খনৰ আন্তঃগাঁঠনি সুন্দৰ। শিক্ষাগুৰুসকল অভিজ্ঞ আৰু সহযোগিত্যপূর্ণ। অদ্যক্ষ মহোদয় এজন গতিশীল আৰু 'ভিচনাৰী' ব্যক্তি। মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ।

ফটিক চন্দ্ৰ নেওগ
লেখক, সমাজকৰ্মী (২৮.১২.২০২৪)

Visitor's Comments

I have visited DHSK College Dibrugarh today and met Dr. S.K. Saikia Principal with his faculty members to discuss about condition of sports infrastructure in the college campus. Head all and gave suggestion to prepare Master Plan with Detail Project Report (DPR)

V.V.S.N. Rao,
Consultant MYAS, New Delhi
(28.08.2015)

Along with AE PWD (B) I have inspected the site of construction of 3 story RCC building for science & technology which is going to be constructed very soon. It is decided to increase the plinth height propose building.

Bhagaban Dev Choudhury
(16.09.2015)

DHSK College is a historic and premiere educational institution of upper Assam. It has a very high reputation in the academic society of Assam. I hope in near future the college will produce a very high quality Human Resource under the leadership of Dr. S.K Saikia, Principal, DHSK College.

Lurinjyoti Gogoi,
GS, AASU (19.09.2015)

Highly commendable.

Imran Shah,
Ex. president, Assam Sahitya Sabha

Visit to my college after a gap of many years made me nostalgic. Kanoi college is a premier institution of Assam. And I sincerely wish that the reputation of this esteemed institution will be carried to a new horizon under able guidance of Dr. Sashi Kanta Saikia, Principal and the team of young and dynamic teachers. LONG LIVE DHSK COLLEGE.

Atuwa Munda,
Minister, Environment & Forest & Tea Tribes welfare, GOA (18.12.2015)

This college is one of the oldest college of Assam and hase a very respectable name. The environment is very clean and free from pollution. I really enjoyed my 7 hours today.

J.P. Das,
Guwahati (20.12.2015)

DHSK college is one of the pioneer College to brighten and lighten the lives of the youths in Assam. A destination to build up their base and the pilgrimage to enlighten their spiritual and total existence in the world. Very fortunate that I could be among the students and stuff of this college. Had a wonderful time wish a very bright and prosperous future for all the students of this college.

Garima Saikia Garg
(20.12.2015)

The College is very beautiful.

Girin Moran
(20.12.2015)

The surrounding of DHSK College is Very beautiful and I am proud to of being the Ex-Student of the College. I must praise Dr. Sashi Kanta Saikia Present Principal for taking pain and affording endeavor for beautification and development of the college. Also wish all the best to teachers and students of the college for their co-operation etc.

Prithibi Majhi, MLA
(31.12.2015)

Nice College, Nice hospitalities.

Dr. Basanta Kr. Doley
(02.01.2016)

Lovely campus and thanks for extending the facilities with regards.

Lt. Col. Alok Kumar
(10.01.2016)

A wonderful interaction with Dr. Saikia And the college students and a great experience that the youth in the college are vibrant, alive current burning issues and on the future.

Brig. T. S. Bhardwaj
(10.10.2016)

It is great pleasure to visit the college today & observed fully that in future this college will be a great example for the rest of the college of Assam. the view of the college is so much wonderful.

Mrs. Anuradha Dey,
Chairperson DMB
(12.01.2016)

Representing kanoi family, it is a proud privilege to attend the youth festival whenever my Grand Parents are they must be showing blessing for this splendid event. Present Principal Dr. Saikia had made a history.

Jyoti Prosad Kanoi,
Dibrugarh (21.01.2016)

My congratulation to this historic college of Assam for sustaining enriching a new culture in the realism of higher education in the state. I have a deep conviction that this institution shall image as one of the leading institution of higher learning in the country.

Alok Kumar Buragohain,
VC, D.U
(21.01.2016)

I am extremely pleased to see the clean and neat campus.

Prof. B.N. Borthakur
(12.04.2016)

The DHSK college has initiated a new venture towards excellence under the strong leadership of Dr. S K Saikia. The college is potential to transform it into a excellent institution of higher learning.

Dr. Buddhin Gogoi,
Principal, Margherita College
(30.04.2016)

Introduction of H.S courses in a new way is highly appreciated. I will try to follow the procedure of the same course in our college also. Your new method, approaches will help both H.S. level and Degree level students.

Dr. Bikul Barman,
Bajali College (05.05.2016)

All round progress and development for last 16th years. I am seeing this college. During the 16th years it was develop a lot.

Manik Jyoti Borah,
UBI (06.05.2016)

Nice to see the new getup of the college under leadership of Dr. S.K. Saikia, Principal DHSK college.

Dr. D.K. Bhuyan,
Principal, MDKG college (10.05.2016)

I visited the DHSK college today and was impressed to see development of the college.

S.K. Bhuyan,
AES, Inspector of Colleges of Assam
(11.05.2016)

Remarkable hospitality is observed at DHSK college.

Dr. Buddhin Gogoi,
Principal Margherita College
(13.05.2016)

It is very nice moment be opportunity to learn with excellent people.

Subhojyoti Ghosh,
ICFAI, University, Sikkim
(16.05.2016)

As per considering the Dibrugarh city the college campus ground very well maintain, specially we meet some of the teachers of the college, these are very friendly and adjustable at any condition the students of the college also very fare enough.

Dr. Subal Devnath,
RR Institution Benglore
(17.05.2016)

Very nice experience, as I am alumni of this college, nice hospitality, co-operative discipline. Principal Dr. S.K. Saikia is very much supportive.

Prodip Dey,
Modi University, Raj
(17.05.2016)

The environment and overall setup and staff of this college is very supportive and well ground.

Amity Information Centre (AUK)

During my two months tenure today is my 2nd visit to this college. Under the leadership of the Dr. S.K.Saikia, principal of this college, I wish this college will defiantly able to fulfill the expectations of students.

Semina Yasmin Ara Rahman,
IS, Dibrugarh
(22.05.2016)

It is a wonderful experience on my part to visit DHSK college in connection with the workshop

on CBCS. The college is taking sincere efforts to elevate its stature and commitment to the academic fraternity, socially and stake holders.

Khanindra Mishra Bhagowati,
Principal, DHSK commerce college :
(28.05.2016)

Feel happy to participate in a meeting held in the principal chamber today with S.K. Bhuyan Inspector of College.

Rupam Saikia
CDC, D.U
(11.05.2016)

Found big change of the Institution -Now, the college is really beautified & well managed & maintained to which area activities is also expected to much better performances in all spheres.

I wish to all around upliftment in college the near future.

With Best Luck & Wishes

Phanindra Jidung,
AES, DHE, Assam
(05.06.2016)

Very Nice environment and good arrangement, good receiption of this college.

Indra Newar
(08.10.2017)

Very systematic excellent campus, satisfactory stock of books in the library. Well and strong personality of the Principal Dr. S. K. Saikia found white.

Dr. Amarendra Nath Dutta
(21.10.2017)

I am vey happy visiting DHSK College for arranging a meeting in short time in this college by honourable Principal Dr. S. K. Saikia. I hope this college will go ahead as model college in future in the state. I convey again very heartfelt thanks to the honourable Principal& my beloved students.

Ram Pada Jamatia
(31.10.2017)

Its my re-visiting to this indtitution. There are maked changes in the atmosphere in the college. Credit goes to Principal, Teachers and of course the students.

Rana Kr. Changmai
(28.11.2017)

Nice to re-visit my alma mater after a long time. Tremendous improvement in terms of getting a "face light" wonderful hospitality and ambience. Please keep it up.

Mridul Bordoloi
(28.11.2017)

A wonderful visit to my neighbouring college. I really appreciate the hospitality of the Principal and the faculty members. Happy to be part of this official visit. Appreciate the clean environment of the campus, hals off the dynamic Principal and the members of the college.

Manisha Rudra Tariang
(28.11.2017)

A visit we will cherish our lives. Seeing so many students willing to participate and be involved is an experience of great future for the benefit of people in-large dibrugarh areas.

Tapan Sharma, Neeta Sharma & Rorim Sharma (30.11.2017)

I paid visit the college in a warm welcoming atmosphere with a traditional Bihu dance. College authority maintaining cleanliness, discipline and a good academic environment. Hope that teaching-learning process will go ahead in a fruitful manner.

Kamal Gogoi,
Secretary, H.S. Council, Assam
(22.12.2017)

Visited the college on today inconnection with training programme for centre i/c's and found the infrastructure is excellence, atmosphere is very good, well designed. Hope this will continue in future too.

Jyoti Kalita,
Examination I/C, AHSEC

Well organised and beautiful campus with good student activities.

Dr.Pranay Phukan,
Associate Professor (O&G),
Assam Medical College
(27.11.18)

Happy to see the enthusiasm for the initiative.

Dr. Dinesh Chandra Goswami,
Secretary of Palliative Care Society
(27.01.18)

DHSK College is splendid.It will be roses all the way.My visits to this college have always been

wonderful experience.

Ananda Bormudoi,
Dibrugarh University
(25.02.2018)

The programme venue at DHSK College has good response and hope in near future for such type of response,good campus, etc.

Sri Hem Ch. Nath,
Fishery Officer, Arunachal Pradesh
(19.03.2018)

Feeling happy,blessed and a large amount of excitement inside.Very good, excellent Educational Institution of Northeast India.

Sri Jeeban Rava,
Fish Farmer,Arunachal Pradesh
(19.03.2018)

A memorable evening of my life. Principal S Saikia Sir, I always remeber you for your simplicity.

Rupa Dutta,
Garamur Satra, Majuli
(22.03.2018)

The campus is very beautiful and clean.Principal Sir found to be very energetic and dynamic.Hope the college will blossom with a rapid rate.

Dr Pankaj Dutta,
Associate Professor and Head,Deptt Of
Physics,Dibrugarh University
(28.3.2018)

The collge has a beautiful campus, eco friendly and good academic environment.

Dr Dulen Saikia,
Associate Professor and Head,
Deptt Of Physics,Sibsagar
College,Joysagar:
(28.03.2018)

Amazingly beautiful in all sides of the college miantain by the Principal,Dr SK Saikia.We are so happy in all aspects.

Indra Gogoi,
President,Dibrugarh District
Karmachari Parishad
(28.04.2018)

I am pleased to meet Dr.SK Saikia,Principal of DHSK College, who is very active in his work and plan.The entire college campus is very beautiful, greenery, neat and clean. Morning, the Principal was found cleaning the campushimself.

a person of example. Really, I am happy to visit the college as an observer of Neet (GU) 2018 CBSE.Prayers and best wishes to the entire team of the college.

Basudev Upadhyaya,
Principal, VKV Majuli
(05.05.18)

Today I met Respected Principal of DHSK College and observed a very homely and friendly atmosphere surrounding the college. I wish utmost progress of the institution in the tenure of the present Principal, Dr. SK Saikia Sir.

Mr.Jagat Ch. Mazumdar,
Manager, Assam Gramin Vikash Bank,
Dibrugarh
(22.05.18)

There is a saying that "The leader shows the way"–This is truely applicable for the college. Excellent Faculty, neat and clean and good infrastructure. Best wishes to all.

Prof. Samprit Chakrabarti,
Associate Dean (Academics),
ICFAI Business School,Kolkata
(15.6.18)

Being a member of GB of the college and representative of the Kanoi family. It is always pleasure to attend the programme organised by the college.Keep it up.

Jyoti P Kanoi
(15.06.18)

Its a great pleasure to visit this historic college of Eastern India, which has produced so may luminiari's since its inception.A well amintained campus has the capability of motivating students for their future.With sincere wishes.

Dr. BK Das,
Rtd Principal,
PGM, Working President-ZSA
(27.06.18)

It is my first time visit at DHSK College with my office staff (Head Asst). I feel proud for the entire atmosphere of the college especially the bold leadership of my friend Principal ,Dr.SK Saikia. I hope the college will go forward in future to come in both academic and administrative. Thanks.

Dr. Golap Sarma Boruah,
Principal, Lakhimpur Mahavidyalaya
(23.8.18)

The atmosphere of the school looks very

good.The administration also maintained nicely. I thank the Principal and the staff to maintain the college so nicely and hope to maintain the same. Thank you.

Mohan Chandra Buragohain,
Working President Assam Senior Citizens Association,Tinsukia
(30.9.18)

It is awesome to visit prestigious college of Dibrugarh,Assam, good environment of college and college is very neat and clean. I am happy to visit. Thank You.

Sotai Kri,
Advisor to Hon'ble Chief Minister,
Govt of Arunachal Pradesh cum
Brand Ambassador cum Convenor Swachh Bharat Mission (25.11.18)

Good environment of the college and all the students are very aware about Swachh Bharat.Very proud to see the students and congratulations to Principal Sir. Excellent .

Soma Chakraborty,
CHP,DMB (25.11.18)

At the very entrance I found myself in heaven as that is Kanoi College. Meetings all including students and Principal Dr.Sashikanta Saikia I felt warmth of respect to me.

Kumud Boruah,
Advocate D Ambassador (24.12.18)

Visited today and many times-infrastructure and quality both are in developing stage.Hope that and college will reach in a developed stage.Initiative of the Prinicpal is very very appraised.

Kamal Gogoi, AES
(28.01.19)

Visited DHSK College in connection with National Seminar on Academic and Administrative Audit as participant.The green and clean ambience of the college is suitable for academic atmosphere of the college. My best wishes to the Principal and the college fraternity.

Biman Kumar Bhatta,
Principal, Hojai College(02.02.19)

Enjoyed the nice scenary of the college, well guided by the Principal.

Maximiliam Kolbe
(Germany Frankfort) (03.04.19)

Beautiful and well maintained campus. Discussion with the Principal is very much enjoyable, informative and delightful.

Dr. Gautomi Dutta,
Principal, Dr. R. K. B. Law College
(09.05.19)

Nice to see the college and its campus after a long period and very pleasure meeting Dr. Sashikanta Saikia sir and his hospitality and also the programme made to the college by Dr. Sashikanta Sir - wish him a great success.

Mr. Dhrubajit Dutta,
Supdt., Krishi Vigyan Kendra, North Lakhimpur(14.05.19)

Impressed by discipline, work ethic, Academic ethic of the college. Congratulations to the Principal & his team.

Prof. Alaka Sarma,
USTM
(15.06.19)

Beautiful college campus. Neat & clean. Properly organised college infrastructure well behaved staff & Principal.

Dr. Utpal Das,
Dy. Librarian, Dibrugarh University
(23.06.19)

The college campus, community, environment is found very nice. It has enough scope for development of knowledge in and around the society.

Dr. Rajendra Mohan Dev Sarma,
Nazira College (23.06.19)

The college campus is very nice environment.

Tapan Kr. Banik,
Doomdoma College

Pleasent environment and good for study.

Dr. Sadananda Nath

For most wellcome and response I have experience in this journey to different college in Upper Assam. specially Principal Dr. S. K. Saikia one of the most dynamic Head of the institution I have ever meet.

Sanjib Parasar,
Dr. Bhupen Hazarika Regional Film and TV Institute (25.06.19)

A steependous magnificience presence of greenerics and differently class apart feel is the college. Good Luck!!

Anjan Choudhury
(01.07.19)

I am very pleased to have a visit this historic higher education institution of our country. It has been progressing in a faster mood. I have noticed so much of changes and receul-development in the college. I wish the college a great academic future.

Prof. Jogen Ch. Kalita,
Prof. of Zoology and Director, UGC, HRDC, G.U (16.08.19)

Its lovely being leave love and wish.

Zubeen Garg,
Singer (17.08.19)

Happy to see the progress of the college under the dynamic leadership of Dr. S. K. Saikia. hon'ble Principal, Wish all the success of the college.

Dr. Mantu Kr. Das,
Principal, Habaraghat College
(06.02.20)

Nice experience to visit the oldest college of Dibrugarh.

Himangshu Maral,
General Secretary, ACTA,
ACTA House, Solapar, Ghy-8 (15.10.19)

It was a visit to remember. Visiting one of the premier institutions of higher learning with decades of heritage is always a satisfying experience. D.H.S.K. College and the famuly will stride miles in the glorious educational journey that it must have envisional for itself. My best wishes to the DHSK college fraternity.

Dr. Anupam Dutta,
Asstt. Secy. (Academic),
ACTA, ACTA House, Ghy-8
(15.10.19)

Very touched and humbled by the affection shown to me during my visit. Wish the college and all its staff and students a very bright future.

Reep Hazarika,
MD, BCPL, Dibrugarh
(03.02.2020)

I believe this college has great future in the hand of Dr. Sashikanta Saikia I wish all the best for a great future of the college its students and its teachers.

Asit Das,
MCHR, BCPL(03.02.2020)

Our most adorable Principal Sir, Dr. Sashikanta Saikia, has made tremendous change of this college and give a look of eduhub of eastern part of Assam. His enthus and energy has made every impossible task into possible one. This college has attained a great achievement in all academic aspects under his leadership.

Dr. Lakhimi Phukan,
Principal, *Duliajan Girls' College*
(04.02.2020)

It was a great experince Dr. Saikia Sir was happy to welcome psychology in Kanoi College's course structure. We discussed about the potential to take forward biotechnology as need. The college seemed very well established since our last visit here few years ago.

Dr. Jayeda Wasfeeq Wazid
(07.02.2020)

It is my previleged to visit the college. The beautiful academic and extra academic environment of the college is undoubtedly praisworthy. The environment itself speaks about the disciplined students and staff and their whole hearted co-operation of make it.

Dr. Manoj Kr. Paul,
Principal, Women's College, Silchar
(06.02.2020)

It is my pleasure to visit this college. The ambience is very beautiful. The students are very active and friendly. The Principal sir is very nice person, it was pleasure to meet him.

Upam Saikia,
Guwahati (25.02.2020)

This college is a special because it has a multifacited aspects. Besides academics this colege helps to organise different socio-cultural activities. Todays literary programme is one of those

Dr. Pranay Phukan
(14.03.2020)

Delighted to see my college. Which has now become the most beautiful college of NE region. Feeling proud of a ex-student

Nani Madhab Borkotoky
(04.06.2020).

I have visited the college and have excellent experience as college ia a becoming a leading HEI in India. Thanks to Dr. S. K. Saiia, Principal of this college, hope the college will be a Knowledge hub in the New Education Policy

Dr. Jayanta Gogoi,
Principal JDSG College, Bokakhat
(12.09.2020)

Augmenting all required facilities for a college of new ara .

Surjya Kr. Doley, Majuli
(12.09.2020)

Impressed, Nice meeting the dynamic workaholic Principal Dr. Sashi Kanta Saikia. Wish him all the best

Jayanta Dutta,
Namoni Majuli(12.09.2020).

It is very beatiful college, very impressive college.

Sangita Hazarika
(14.09.2020)

I am greatly impressed by the ecofriendly atmosphere of the college. I wish that the college will seak new heights.

Dr. Achyut Sarma,
Dept. of Hindi, Gauhati University
Very impressed while entering the campus.

As a VC's nominee for the interview the administration of the college found very sincere and neat. Wish all the best for all

Dr. Dilip Kr. Deka,
Dept. of Geography, Gargaon college
(24.09.2020)

Very impressed with the well organised establishment and greenery

Padmanabh Baruah, IPS
Addl SP (HQ), Dibrugarh
(22.10.2020)

Visited the college on 28.11.2020 in connection with voter list (electrol roll revision-2021) & got good response from the Principal in matters related cto arrangement for BLO's sitting etc. for electrol revision works. At last appreciate his helping nature. With best wishes

Hiren Pegu,
Regional Ex. Engineer, Pollution Control Board, Assam, Dibrugarh:
(28.11.2020).

Very happy to see the clean & beautifuly organized college premises

Dr. J. C Gogoi,
Institute of Pharmacy, Assam Medical College, Dibrugarh (05.11.2020)

Very happy to visit the college after along gap. Happy to see the developments of the college in all aspect. Feeling proud to be ex-student of this institution

Dr. Hiranya Saikia,
Dept. of Community Medicine, AMC, Dibrugarh
(07.12.2020)

This was my first visit to DHSK College. Please to see the cleanliness and environment of the college campus. it was very encoursing interacting with the Principal, DHSK College. Feeling a good experience in my life.

Pranjan Sarmah Baruah,
CO, DBR, West Revenue Circle
(20.12.2020)

Coming to this historical educational institute DHSK College is always a pleasure and honour. This time I felt even more positive while entering in to the premices of the college for the beautiful winter flowers blooming all around. The auditorium is so well maintained that its truely a delight being seated here. I appreciate the initiave taken by the college authority and highly appreciate the students for maintaining the cleanliness and decoraur of their institute

Barasha Rani Baishya
Actress (20.12.2020)

Very Clean College campus. With installation of Solar Roof-top I future prospect the college can aim fer 100% green energy. Best wishes

Abhijeet Saikia,
AGM, APDCL, Dib. & Ranjan Dutta, SDE, APDCL, Dibrugarh. (22.12.2020)

I am happy to be one of the DPC committee member in the Dept. of Botany of this college. The spirit of collaborative work and that result in good growth of the college is appreciable

Dr. L. R. Saikia
(23.12.2020).

It was wonderful and interesting interaction with Principal Sir related the solid waste management & cleanliness of the city

Dr. Sweety Kaur,
SWM Cell, Dibrugarh. (24.12.2020).

A sweet and wonderful moment and interaction with principal sir and other teachers of the college are a full of human soul and will power that we never forget for everyone. Thanking me to give the opportunity to see me the college campus. Wish you all the best.

Monmi Mahanta,
Phillobari (19.12.2020).

Excellent Infrastructure

Dr. Nripen Das,
Registrar, ASTU (05.01.2021)

Having been an alumni of this college and having been long associated with this for a very long time, it makes me immensely proud to see the evoluation of DHSK. Excellent infrastructre and staff and great leadership of Dr. Saikia Sir

Jogesh Baruah,
Retd. ACS, Tinsukia (19.01.2021).

Satisfactory, Good work

Aarti Khyrilmmiyat,
Shillong, Meghalaya (18.01.2021)

Hospitable college with progressional faculty, keep it-up.

Regalia Lyngdom,
Shillong, Meghalaya(19.01.2021)

Excellent Environment and the students.

Pritima Kaushik Baruah,
Guwahati
(03.02.2021)

Very good environment, very good hospitality

Dr. Manashi Sharma,
Dept. of Sanskrit, MDKG College
(15.02.2021)

Very good environmentcenducive for holostic development of the students.

Pallav Baruah,
ACS, CO, Chabua (20.02.2021)

Excellence and very cooperative.

Dipen Ch. Saikia,
Deputy Secy., Gen. Admn. Dept
(21.02.2021).

I have visited this college for the 2nd time. Absolutely loved every dept. of it. Be it the behaviour of students, the campus, the greenary, the faculty or the cleanliness will visit again

Deeplina Deka,
Geetanagar, Guwahati (23.02.2021)

Very greatful to all authorities concerned regarding auditorium management for conduct of a successful workshop cum awareness Upper Assam Zonal Level Programme.

Abhinandan Kashyap,
DFDO, Dibrugarh

I had the opportunity to pay visit in this one of the premium college in Assam, which have got lot of pst glorious and tremendusly scenario of Assam. The Principal of the college replied us lot in organising stakeholder awareness programme on PMMSY & FIDF organised by NFDB-NERC on 25.02.2021 by providing the college auditorium facility. The college has got good facility. I wich my all the best for all future endeavours and programmes

Ashim Kumar Borah,
Officer in-charge, NFDB-NERC,
NIRD-PR Campus, Khanapara, Ghy-22
(25.02.2021)

It was very beautiful discussion with the Principal. I am very muchimpress with his coordination

Manoj KR.,
GM, Agradoot Publisher (20.03.2021)

Excellent environment and very good hospitality

Dr. Basanta Khanikar,
Manager (Public Affairs) Oil, Duliajan
(24.04.2021)

It is nice to visit the DHSK College, Dibrugarh after a long back. The Principal Dr. Sashi Kanta Saikia & Sri Abhimanyu Baruah Chairman of Governing Body are working hand with the college lectures to being a revolutionary change in the collegeg.

Sarbananda Sonowal,
Ex Chief Minister of Assam
(01.06.2021)

On an official duty as supervising officer appointed by DEputy Commissioner, Dbr for conduction of TET (UP & LP) visited this wel-maintained college as Magistrate on duty. This college may be considered as a centre of dedication and beautiful environment. The infrastructure of the colege is very impressive and can deliver quality education to its students. I wish best wishes to the college authorities, teachers and students for more betterment and prospority.

Jharna Patgiri,
ACS, Circle Officer,
Dibrugarh East Revenue Circle (31.10.2021)

I was a student of HS and B.Sc. (Anthropology) and become nostalgic. Its a sea change. Its clean then before. Wishing you all the very best to you, the Principal and the DHSK as well.

Dr. Juri Gogoi Konwar,
Dept. of Cultural Studies, Joypur University
(14.11.2021)

I am highly appreciated by the college

environment as well as the college authority, specially the Principal

Dilip Kr. Gogoi,
Retd. BEEO, Jonai, Simen Chapori
(01.02.2022)

Extremely happy to be in this great college once again. Always in the news, Kanoi college ia a very prestigious institute. I wish the institute all the best.

Reep Hazarika,
MD, BCPL (12.02.2022)

Immensely pleased to step into such a prestigious college which produced inumerable number of students in various walks of life. Very happy to see Dr. S. K. Saikia, Principal, who is very enthusiastic, energetic and motivating factor in the campus. I wish the whole campus, students a bright future ahead and I request you to please join with Indian Bank family. Assuring you of our best services.

K. Chandra Reddy,
General Manager, Indian Bank, Chennai
(22.02.2022)

Good infrastructure. Teachers, authority and employees are co-operative

Dr. Arun Ch. Dutta,
Assoc. Prof. & Vice Principal,
Digboi College (28.02.2022)

Effecient staff and green environment of the college attracts me. Wish college a bright future ahead.

Dr. Roshmi Dutta,
Assoc. Prof. & HoD, Pol. Science,
Tinsukia College (28.02.2022)

I am extreamly happy having seen the entire environment of the prestigious college. Warmed welcome parisworthy which I can not forget. Under the dynamic leadership of Dr. S. K. Saikia, Principal of the college, institution is getting repid progress from all sides. I wish a bright future of the college. Excellent DHSK College.

Rukma Gohain Baruah,
Chairman, AHSEC (01.03.2022)

I am highly impressed visiting this famous college in Dibrugarh and highy satisfied by the hospitality of the college authority

Dilip Kr. Gogoi,
Rtd. BEEO (09.03.2022)

It's always been an awosome experiences to visit DHSK College. Beautiful campus and well managed in every aspects. Thank you so much Dr. Sashi Kanta Saikia for your nice hospitality

Dr. Ranjan Kumar Das,
Vice Principal, Tinsukia College
(20.03.2022)

It is a pleasure to visit this college as subject expert. Thanks for nice hospitality

Aparajita Gogoi,
Digboi College
(20.03.2022)

It's my pleasure to visit DHSK College. Very beautiful college. Thanks for the energetic Principal.

Dr. Rina Handique,
Vice Principal, Gargaon College, Sivasagar
(22.03.2022)

I always feel happy to be associated with DHSK College. I have seen academic growth and overall development of the college over the years. I wish great success to the college in all the times to come.

Dr. Amarjyoti Mahanta,
Department of Economics,
Dibrugarh University (24.03.2022)

I am happy to visit DHSK College, Dibrugarh. The Principal and all the teaching and non-teaching staff are very friendly kthe campus is truely clean and green

Dr. Ananta Kr. Baruah,
Assoc. Prof. and Head, Political Science,
Naharkatiya College (24.03.2022)

Excellent environment, well organised & excellent management. Best wishes for future development

Dr. Prasanta Kr. Saikia,
Dept. of Physics, Dibrugarh University
(29.04.2022)

I feel it is a pleasure to visit DHSK College, Dibrugarh confederation of UNESCO Clubs programme on 14th May, 2022. I am glade to meet Dr. Sashi Kanta Saikia, Principal of the College. The College environment is green and lovely. Please invite me to all other programmes. Wonderful experience

Dr. Narendra Nath Misra,
Vice-President Confederation of
UNESCO Clubs Assam
(14.05.2022)

The visit of college on the occahssion of seminer of CUCAI on 14th May, 2022. By seeing the activities of college in the dynamic leadership of Principal Dr. Sashi Kanta Saikia. He made the college environment friendly. We wish the college will perform UN and UNESCO activities in this part of North East region

Yogesh Kumar Kulshreshtha,
Secretary General CUCAI, New Delhi
(14.05.2022)

I am happy to learn that the college is going to start PG course in Life Sciences. I wish all the best for new initiatives taken by the college

Dr. L. R. Saikia,
D.U. (25.05.2022)

Previledge to be the past of (Manuhe Manuhar Babe) looking forward to work ahead and put my fullest affort to take some more activities

Eureka Boruah
(29.05.2022)

It is a nice experience visiting DHSK College. The academic environment and overall active participation of the student in the one day workshop on Popularization of Plasma Physics is appreciable

Dr. Rakesh Moulick,
Scientific Officer-D, CPP-IPR, Sonapur,
Kamrup, Assam
(21.06.2022)

Wonderful interaction with the faculty & students of the college. Thanks a lot.

Col R. S. Yadav,
5 Madras (13.06.2022)

Great interaction with faculty and student, amazing time taking with students. Thanks a lot.

Maj Mintu,
RMO 5 Madras(13.06.2022)

Great to motivate youngsters & future of India

Capt Pradeep Singh
(13.06.2022)

Outstanding leadership, team work discipline have made the institution to achieve many accolades. I believe to trend will continue

Mridul Hazarika,
Vice Chancellor,
Mahapurush Srimanta Sankardev Visyavidyalaya
(15.06.2022)

Reference provided by Bhasan Sir. Thank you for meeting in this prominent institution. Nice meeting to the Principal of this institution. He is very friendly in behaviour. Atmosphere of this college is very cheerful as well. Anybody will love to be the part of DHSK College

T. S. Lane Shantipara
(21.06.2022)

Very clean and tidy college campus, visiting room, office room and totally the embeience is impressive. Wish for a bright career of the college as well as authority

Rohini Kanta Sharma,
BCPL, Dibrugarh, (08.07.2022)

DHSK College has grown from strength to strength as a temple of Higher learning. This premier institution has flourished under the leadership of Dr. S. K. Saikia, the dynamic Principal of the college. I wish a very bright future of the college

Dr. Rajib Handique,
Professor & Head, department of History,
Gauhati University, Former Dean,
Faculty of Arts, GU (28.07.2022)

'Being the great grandson of Rai Sahab Padmashree M. B. Kanoi. I had the privildge of entry this wonderful college & meeting the very warm satffs-Principal Dr. S. K. Saikia, Mr. Arjun Sah, Dr. Mridul Sarma- I am ever greatful to all of them. We all are proud of our grand father he is well remarkable by his good work to Dibrugarh.'

Dr. Pramod Kanoi,
S. Queen Park, Ballyaganj, Kolkata
(17.08.2022)

We as a grandson of Padmashree H.B. Kanoi (Doner of DHSK College) are so delighted. We overwhelmed to be have in DHSK & meet Dr. S. K. Saikia who was happy to meet & spend time with us inspite of a very important meeting. We must add that we are oblige & delightful to see the wonderful work carried out by the present Principal Dr. S. K. Saikia. We will have all to very best and hope to see his great work carried out by him'

Nand Kishore Kanoi,
Rajeev R. Kanoi, Dinesh Kanoi,
Ballyaganj Place East Kolkata-700019
(17.08.2022)

'Enjoyed to be with the DHSK family after a long time. Happy to see the bonding between students and teachers and the friendly leadership of the Principal Dr. S. K. Saikia.'

Archana Sharma,
Former HoD, Economics, GU
(24.08.2022)

'It feels good to be present here in this college and the co-operation of the office staff and the Principal in doing duty is very satisfactory and the maintanance of the accounts of the college found in as per Govt. norms.'

Nripendra Das,
Inspector, Directoriate of Financial Inspection,
Govt. of Assam, Kar Bhawan, 6th Floor, Ghy-06
(24.08.2022)

'Thank you Principal Sir Dr. S. K. Saikia for all the support provided to Pratidin Group for conducting Pratidin Talent Hunt'

Rajdeep Deka,
Asomiya Pratidin Time, Ex President:
(25.08.2022)

Very well maintained campus. May the students and the institution soar greater heights'

Sanghamitra Baruah, ACS,
ADC, Dibrugarh (28.08.2022)

'Its feels good to be here at green campus of DHSK College. I really appreciate the hard work of the Principal and the staff. I wish god luck to everyone'

Dipika Choudhury, AES-1,
Inspector of Schools, Dibrugarh District
(28.08.2022)

'DHSK College represents a confluence of knowledge, leadership & human spirit. Every time I visit this istitution of excellence it impresses me with the visour for the pursuit of wisdom. My best wishes to the students, faculty members, staff and the leadership of Principal Dr. S. K. Saikia Sir'

Surjyabrat Buragohain,
IBS Bangalore (01.09.2022)

I am deeply impressed by what I saw in DHSK College. The campus is sparking clean. The academic atmosphere of the college is terrific. I state the spirit of the college ably speaheaded by the Principal Dr. S. K. Saikia along with the teacher, the students and other staff members'

Mayur Bora,
Japorigog, Guwahati-781005 (02.09.2022)

'It has given immense pleasure by observing the environment of the college i.e. cleanliness, students puncuality, Principal and his collegues utmost dedication to the college and teacher-student relationship. Hope for sky-limit progress of the college in coming days'

Jitu Kumar Das,
Addl. Deputy Commissioner, Dibrugarh
(08.09.2022)

'Kanoi College continues to inspire as all through its quality benchmarks. It is hoped that this college is on the verge of a great transformation in the days to come'

Dr. Bhupen Chutia,
Principal Sadiya College
(17.09.2022)

'I am much delighted visiting the DHSK College. It is also my pleasure being the Alumni of this college. I studied here from 1969 to 1972. The campus is so beautiful which is done by present Principal Dr. Sashi Kanta Saikia. I felt proud for the college. I wish further improvement, progress of this college. I wish all the best.'

Prithibi Majhi,
H. No. 2, Madalpath,
Najhipara, Beltola College Road,
Guwahati-781028 (15.10.2022)

'Very happy to visit Dibrugarh and your college!'

Dr. Svetlana Ryzhakova,
Institute of Ethnology and Anthropology,
Russian Academy of Science,
Moscow, Rusia
(23.10.2022)

'Feel happy to visit one of the premier institution of Higher Education of Assam under the dynamic Principalship of Dr. Saikia the institution will be able to achieve the height of development. Thanks to the college authority for conducting students union election in total digital mode. Hope, DHSK College is first in Assam in this context.'

Dr. Jayanta Baruah,
General Secretary, ACTA
(18.11.2022)

'I am feeling very happy to vist DHSK College and witnessed the present environment of the college. The college is kept so beautifully. Aesthetic gratication is seen everywhere. Hope the college will excel in every sphere in the days to come.'

Partha Pratim Boiragi, ACS
Registrar,
Sri Sri Anirudha Deva Sports University, Chabua
(19.11.2022)

'The oldest college of North-East India is getting & achieving a milestone in pertaing Higher Education under the best leadership of Dr. Sashi Kanta Saikia, Principal of this college.'

Prof. Kiran Hazarika,
Member, UGC (05.12.2022)

'It was a treat to visit the college. One of the best college I have visited so far interms of cleanliness, discipline, systematic approach. I wish them all the best.'

Prof. J. P. Verma,
Vice Chancellor,
Sri Sri Aniruddha Deva Sports University, Chabua
(06.12.2022)

'Every academic institution is a temple of learning. The environment of this institution appeals to any visitors like a beautiful temple, to take back loads of positive energy and inspiration for a lifetime. My best wishes and prayers for a glorious future ahead.'

Bhaskar Bikram Chetia,
Delhi (06.12.2022)

'Delighted to visit DHSK College and impressed by very warm welcome by college authority and teacher, students. Green & Clean campus impressed the most. Best wishes to college and for excellent in everything'.

Prof. S. P. Singh,
Vice Chancellor,
Royal Global University, Guwahati
(15.06.2023)

'I am happy to see the all types of development of the college under the leadership of the Principal Dr. S. K. Saikia. I wish success in all sides in near future.'

Dr. Rupak Kr. Gogoi,
Vice Principal,
Assam Medical College, Dibrugarh
(25.06.2023)

'Satisfied with the performance of college authority and faculties. Please keep it up.'

Prof. Jiten Hazarika,
Vice Chancellor,
Dibrugarh University
(31.07.2023)

'It was a nice interacting with the college fraternity. I wish thsi institution a great success.'

Cinmoyee Talukdar,
Deputy Director,
Higher Education, Assam
(12.09.2023)

'Visited the college for some officail work and I was happy to see the environment sorrounding of the college and cleanliness and discipline of the students. Wish a lot of good luck and good fortune of the college.'

Durga Bhumij,
Ex-MLA, Doomdooma
(28.09.2023)

'Today I have visited the DHSK College and I feel very proud. Also having wonderful experience with staff of Kanoi College.'

Jogen Mohan,
Minister, Govt. of Assam
(10.10.2023)

'Visiting DHSK College, Dibrugarh has enlighted me in terms cleanliness, the mission and vision is also reflected in all the corners of the college. I wish the all the best.'

Prof. Irom Gambhir Singh,
Department of English & Cultural Studies,
Manipur University
(12.10.2023)

'Very happy to visit DHSK College. The college has already achieved NAAC 'A' Grade. Prestigious institute in upper Assam with very well-known alumni. My best wishes to the DHSK College.'

Prof. Narendra Chaudhari,
Vice Chancellor,
ASTU, Guwahati, (25.10.2023)

'Overwhelmed to see the fantastic environment of this college with all topnotch facilities and infrastructure. Cultural presentation by the students, hospitality from college authority and management and organisation of today's event was extraordinary. I wish all success and more prospirity of this most prestigious institution of this locality.'

Debahari Talukdar,
Director, GUCDOE & President,
UBUSS, Assam Prant
(01.11.2023)

'My first visit to this college will remain forever in my memory. I truely appreciate the neat and clean of the campus. Keep it up.'

Tombi Meitei,
APS-MOS (RR), (01.11.2023)

'Glad to visit DHSK College on the occassion of ACTA conference I hope this college will.... as a leading college in implementing the NEP 2020.'

Dr. Ranoj Pegu,
Education Minister, Govt. of Assam
(29.01.2024)

'It is great experience to visit the college and talk to the students. Wish all the students a very high future.'

Biswaranjan Samal,
Additional Chief Secretary,
Higher Education Dept., Govt. of Assam
(07.02.2024)

I have visited the college and feel in each time that the institute is progressing to achieve more and more excellence. Best wishes.

Prof. Kandarpa Kumar Deka,
Pub Milan Nagar, Dibrugarh
(31-05-2024)

I am very impressed to see the green environment, cleanliness and well maintained of the college. Looking fawward to visit the estemed college again.

Dr. Aswani Kr. Sarma
Executive Director, RCUN-NER, Ghy
(08-06-2024)

Impressive campus with very high level of cleanliness maintained. Gratiful at the worm hospitality of the teaching and non-teaching staff of the college. We shall also try to return the favour in future.

Pragati Dutta
OSD, O/O DHE, Kahilipara, Ghy
(20-07-2024)

Pleased to be here today again whenever I visit this college I get positive vibes always. Principal Sir along with all the college teachers are very active & energitic. I always admire the effort of all the sirs and madams. Thank you everyone.

Dipika Chowdhury,
AES
(5-9-2024)

DHSK college is an institution which has left its mark in the sands if time, Its contribution in shaping the lives of our future citizens and building a rhobust future for our country can naver be denied in the anals of history.

Presently this esteemed college under the stewardship of its dynamic principal Dr. S.K. Saikia has been taken to new height.

Devashis Sharma,
DC, Morigaon
(18-11-2024)

I am and always will be a proud kanion. I am gratefull to be here today. Than you so much for this honour.

Sangeeta Baruah
Senior Scientist Chemical process Technology,
Pretoria, South Africa
(28-12-2024)

****

২০২৩-২৪ বর্ষৰ ডিঃ হঃ সুঃ কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ

ছাত্র একতা সভা

স্বর্ণালী মহন্ত
সভানেত্রী

মৃগাংক শাণ্ডিল্য
সাধাৰণ সম্পাদক

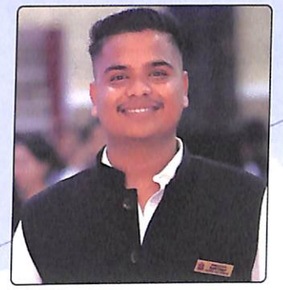
দেৱাশীষ দুৱৰা
উপ-সভাপতি

সনাতন বৰুৱা
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

নয়নজ্যোতি কুৰ্মি
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

চাহিল আনচাৰী
তৰ্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক

জ্যোতিশিখা কাকতি
সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

মহানন্দ ৰৰগোহাঁই
সংগীত সম্পাদক

ৰুবুল চুতীয়া
গুৰু ক্রীড়া সম্পাদক

পবিত্রোষ ৰৰা
লঘু ক্রীড়া সম্পাদক

কৃপাল শর্মা
শৰীৰ-চর্চা সম্পাদক

চামিমা বেগম
সমাজ সেৱা সম্পাদিকা

ৰাহুল চাহ
ছাত্র জিৰণী কোঠা সম্পাদক

বৃষ্টি গগৈ
ছাত্রী জিৰণী কোঠা সম্পাদিকা

ডিব্রুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ-২০২৩-২৪ বৰ্ষ

সাংস্কৃতিক শোভাযাত্রা

নাটকৰ দল

চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈ
স্বৰ্ণপদক কার্টুন, আল্পনা, ক'লাজ আৰু ব্ৰঞ্জৰ পদক পষ্টাৰ মেকিং

লক্ষ্মীপ্রিয়া কলিতা
শ্রেষ্ঠ সম্পাদকীয় আৰু তৃতীয় শ্রেষ্ঠ আলোচনী (কানেয়ান)

স্বপ্নীল ফুকন
স্বৰ্ণপদক, তবলা বাদন

আৰোহণ কৌশিক
ৰূপৰ পদক ৰাভা সংগীত আৰু জয়ন্ত সংগীত

দেবস্মিতা চৌধুৰী
ৰূপৰ পদক আৰু ব্ৰঞ্জৰ পদক পশ্চিমীয়া সংগীত আৰু ভজন গায়ন

স্মিতা চক্রৱর্তী
ৰূপৰ পদক ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি আৰু চলচ্চিত্র সমালোচনা

কৌশিক ৰঞ্জন চেতিয়া
ব্ৰঞ্জৰ পদক, কুইজ

পাৰংগম শর্মা
ব্ৰঞ্জৰ পদক, কুইজ

শায়েৰী চৌধুৰী
বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটা, [illegible] গায়ন

ডিবৰু উৎসৱ ঃ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ-২০২৪ বৰ্ষ

ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ, শ্রেষ্ঠ বিভাগ

শ্রেষ্ঠ নাটক, ডিম্বেশ্বৰ চলিহা ছাত্রাবাস আৰু কানে ছাত্রী নিবাস

শ্রেষ্ঠ কুচকাৰাজ দল

শ্রেষ্ঠ শোভাযাত্রা, নৃতত্ত্ব বিভাগ

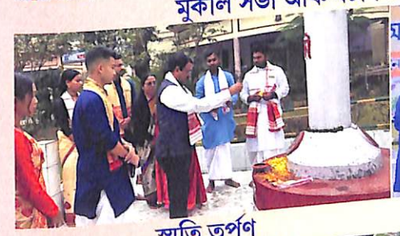
শোভাযাত্রাত ছাত্র একতা সভাৰ একাংশ

মুকলি সভা আৰু বঁটা বিতৰণী সভা

পতাকা উত্তোলনৰ ভাষণ

স্মৃতি তর্পণ

সম্বর্ধনা অনুষ্ঠান

দিহানাম প্রতিযোগিতা

মিঃ কানে পংকজ দত্ত আৰু মিছ কানে স্নেহা দাস

চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈ
শ্রেষ্ঠ সাহিত্য প্রতিযোগী

আৰোহণ কৌশিক
শ্রেষ্ঠ গায়ক

পংকজ দত্ত
শ্রেষ্ঠ অভিনেতা

অনন্যা দত্ত
শ্রেষ্ঠ অভিনেত্রী

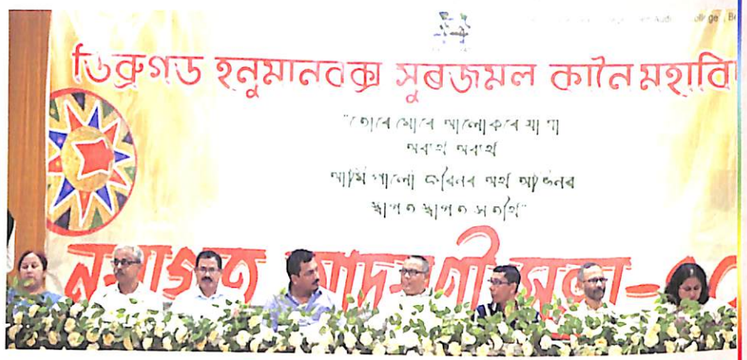
মনোৰঞ্জন গগৈ
শ্রেষ্ঠ ক্রীড়া প্রতিযোগী

অৰুণজ্যোতি তেলী

নৱাগত আদৰণী সভা আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিভিন্ন কাৰ্যাৱলীৰ আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৃতিত্ব

শ্ৰেষ্ঠ পৰিষ্কাৰ মহাবিদ্যালয় সন্মান আৰু অন্যান্য বঁটাসহ

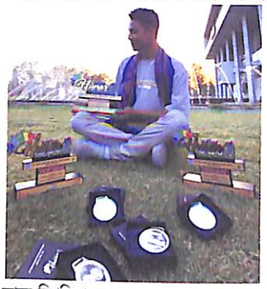
আন্তঃ মহাবিদ্যালয় কাবাদী প্ৰতিযোগিতা (ডিঃবিঃ) স্বৰ্ণ পদক

উশ্বু প্ৰতিযোগিতা (ডিঃবিঃ)

ভাৰ, শক্তি-উত্তোলন আৰু
শৰীৰ-চৰ্চা প্ৰতিযোগিতা (ডিঃবিঃ)

আন্তঃ বিশ্ববিদ্যালয় যুব মহোৎসৱত ৰূপৰ পদক
ক'লাজ, কাটুন আৰু স্থাপনকৰণ প্ৰতিযোগিতা
চিৰঞ্জীৰ সন্দিকৈ

সদৌ অসম ভিত্তিত আধুনিক গীত
প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থানপ্ৰাপক
কাৱেৰী ফুকন

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় ফুটবল প্ৰতিযোগিতা (ডিঃবিঃ)

আন্তঃ মহাবিদ্যালয় হেণ্ডবল প্ৰতিযোগিতা (ডিঃবিঃ)

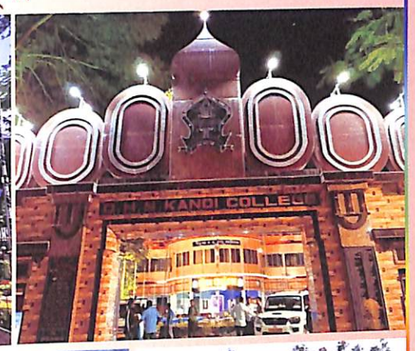

কানেৰ বাকৰিৰ সৌন্দৰ্য সুধা

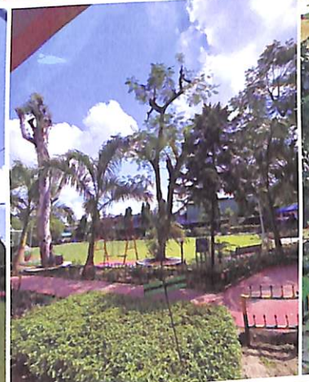

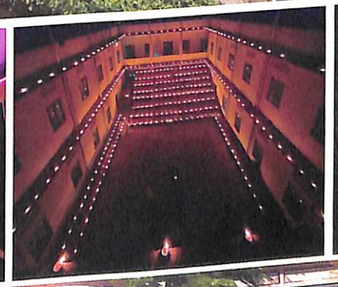

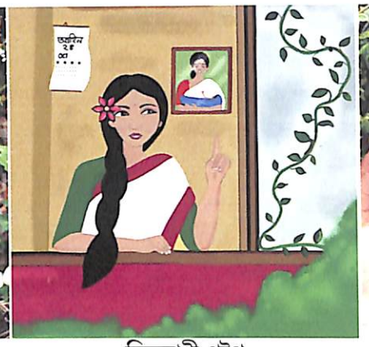

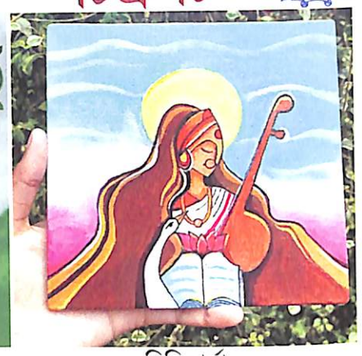

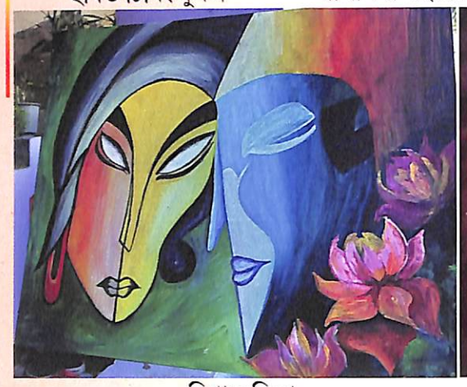
চিত্রপট

হর্ষিত চিৰিং ফুকন

দীপশিখা শইকীয়া

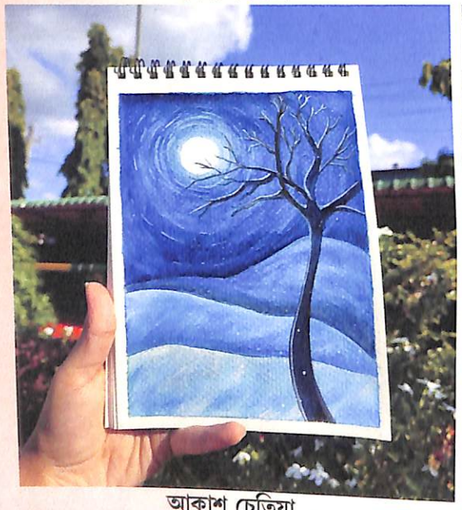

নিতুৰাণী গগৈ

নিধি শর্মা

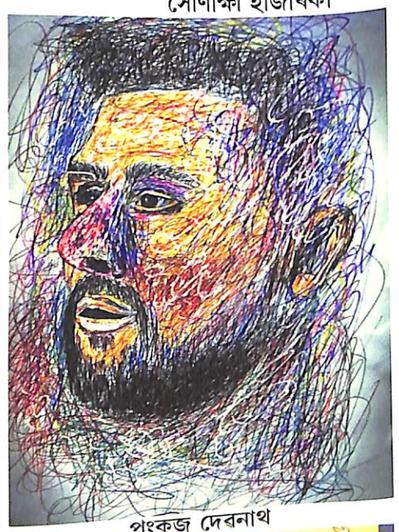

নিশা কলিতা

তনুশ্রী গৌতমী গগৈ

সোণাক্ষী হাজৰিকা

আকাশ চেতিয়া

ৰাহুল দুৱৰা

পংকজ দেৱনাথ

মধুস্মিতা চৰকাৰ

চিৰঞ্জীৱ সন্দিকৈ

ৰিতিশা ভদ্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ নাম পৰিৱৰ্ত
এটা নতুন প্ৰতীক গ্ৰহণ কৰা হয়
এই প্ৰতীকৰ ব্যাখ্যা তলত দিয়া
আৰ্হিত। পদুম ফুল হৈছে ভাৰতী
ক্ৰমাৎ ক্ষীণ হৈ এটা তীক্ষ্ণ চূড়াত
প্ৰতীকটোৰ ঠিক মধ্যভাগত
কিছু অংশ ৰেখাচিত্ৰৰে ৰূপ দিয়
১৯২৫ চনলৈকে ডিব্ৰু নৈৰ পা
এই ছন্দোবদ্ধ ৰেখাকেইডালে
তাৎপর্য এনেধৰণৰ হ'ব পাৰে
সকলো অধিবাসীয়েই আঞ্চলিক
তাল ৰাখি বৈচিত্ৰ্য আৰু বিৰো
দুর্গ বা শিক্ষা অনুষ্ঠানটোৰ প্ৰতী
থাকে। দুর্গৰ অভ্যন্তৰৰ ভাগ পে
পৰিত্ৰতা আৰু জ্ঞানৰ জ্যোতিম
এই শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ লক্ষ্য
কৰা হৈছে। আন আন বিষয়ৰ শি
অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদসমূহ প
বুকুত স্থান দিয়া হৈছে। তিনিটা
আৰু বাণিজ্য) প্ৰতীক স্বৰূপ বু
গড়ৰ ওপৰ ভাগলৈ অংকিত
হ'ব পৰা যায় একান্ত নিষ্ঠা আৰু
প্ৰতীকত অংকিত হাতী দুটাই
কালিদাসৰ অমৰ লিখনিতো অ
যুগল হাতী। এখন শৰাইৰ দুয়ে
বুজাব খুজিছে যে প্ৰকৃত শিক্ষা
জ্ঞানে অজ্ঞতাৰ আন্ধাৰ আঁতৰাই
আমাৰ অনুষ্ঠানখনি যে সং
কৰিছে যুগল হাতীৰ শুকুলা দাঁ

নিৱেদন

'আজি পৃথিৱীৰ আকাশে আকাশে
জনতাৰ আহ্বান
আজি জনতাৰ পংকজ ৰূপ
জাগে পদুমৰ দৰে,
বোকাত জনমা মানুহে আজি
আলোকলৈ উঠি আহে
বেলিমুৰা হৈ হাঁহে।"

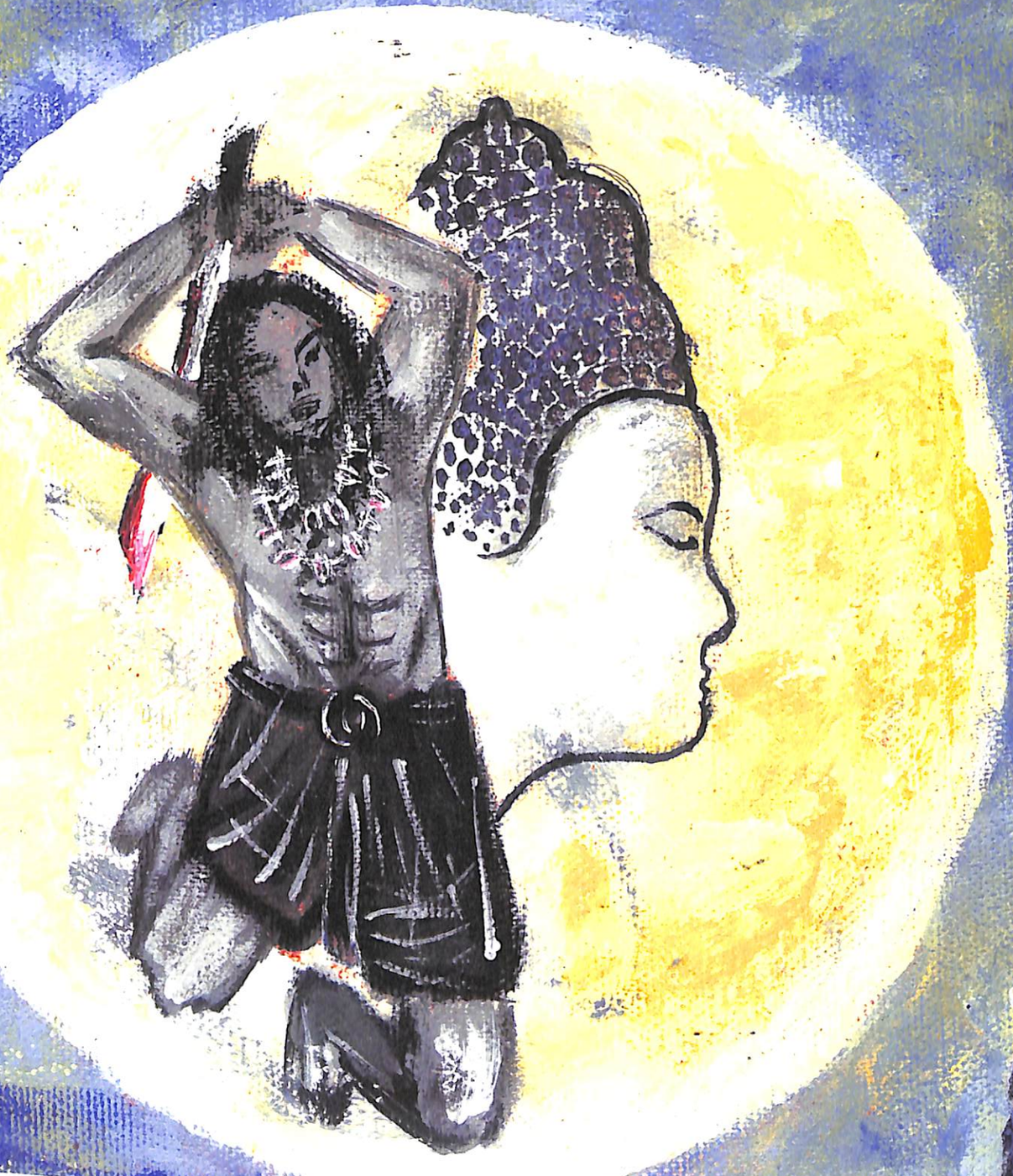
৭৯ বছৰে গৰকা কৃষ্ণচূড়া আৰু দেৱদাৰুৰ মায়ানগৰী কানৈ মহাবিদ্যালয়ে জন্ম কালৰেপৰা মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'কানেয়ান' প্ৰকাশ কৰি আহিছে। এই কানেয়ানে অতীজৰেপৰা নৱ-প্ৰজন্মৰ চিন্তাৰ কঠীয়াতলী হিচাপে বিশেষ মর্যাদা ৰক্ষা কৰি আহিছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰিকল্পনা তথা সৃষ্টিশীলতাৰে নির্মিত 'কানেয়ান' মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগতে অসমৰ বৌদ্ধিক জগতৰো যাতে এক অংশ হ'ব পাৰে, তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতিয়ে সদায়ে চেষ্টা কৰি আহিছে। অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লেখাৰ বাহিৰে কানেয়ানৰ বাকী লেখাসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৃষ্টি। দুশতকৈও অধিক পৃষ্ঠাৰে সমাদৃত এখন আলোচনীৰ বাবে কেৱল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰপৰা প্ৰকাশযোগ্য লেখা পোৱাটো নিঃসন্দেহে এক প্ৰত্যাহ্বানমূলক কাম। কিন্তু গৌৰৱৰ কথা এইয়ে যে মহাবিদ্যালয়খনৰ সাহিত্য চর্চাৰ দিশটো পূর্বৰ তুলনাত যথেষ্ট তৰান্বিত হৈছে। ইয়াৰপৰাই বহুতো কবি, সাহিত্যিক সমালোচক, চিন্তাবিদৰ জন্ম হৈছে। সাহিত্য হৈছে, মানৰ সভ্যতাৰ বিকাশৰ এক প্ৰধান মাধ্যম, যি মাধ্যমৰ যোগেদি মানুহে কেৱল আনন্দ লাভ কৰাই নহয়, বৰঞ্চ মানসিক- বৌদ্ধিক বিকাশ সাধন কৰাৰ লগতে সমাজত সচেতনতা আৰু সুপৰিৱর্তনৰ পথ মুকলি কৰে। আমাৰ একান্ত বিশ্বাস নৱ-প্ৰজন্মৰ মাজত সাহিত্যিক প্ৰতিভা বিকাশ কৰাৰ লগতে সমাজ সংস্কৃতিৰ প্ৰতি সচেতন ব্যক্তিসত্তা সৃষ্টি কৰাত আমাৰ এই কানেয়ান আলোচনীখনে এক মহৎ ভূমিকা পালন কৰিছে আৰু আগলৈও নিৰৱধিভাৰে পালন কৰি যাব।

কানেয়ান

ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ
সপ্তসপ্ততি সংখ্যক বার্ষিক মুখপত্র, ২০২৩-২৪ বর্ষ

কানেয়ান

ডিব্রুগড় হনুমানবক্স সুৰজমল কানৈ মহাবিদ্যালয়ৰ
সপ্তসপ্ততি সংখ্যক বার্ষিক মুখপত্র, ২০২৩-২৪ বর্ষ